

Fremsat den 4. oktober 2023 af erhvervsministeren (Morten Bødskov)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer, lov om finansiell virksomhed og forskellige andre love¹⁾

(Realkreditbelåning af havvindmøller, styrkelse af Finanstilsynets tilsynsbeføjelser og dækning af motoransvarsforsikringer hos Garantifonden for skadesforsikringsselskaber m.v.)

§ 1

I lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 1 i lov nr. 570 af 10. april 2022, § 3 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og senest ved § 335 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1,«: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253,«.

2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »§§ 347 c og 348« til: »§§ 347 b, 347 c og 348«.

3. I § 267 f, stk. 4, indsættes efter »afviklingsenheder,«: »eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Den Europæiske Union,«.

4. Efter § 344 d indsættes:

»§ 344 e. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

5. I § 347 b, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:

»Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.«

6. I § 347 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som nye punktummer:

»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet med dette er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«

7. I § 372, stk. 1, indsættes efter »for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuro-

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, L 188, side 106, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, EU-Tidende 2016, L 26, side 19, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD), EU-Tidende 2019, L 314, side 64, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry-afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, EU-Tidende 2022, L 275, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012, EU-Tidende 2014, L 173, side 190.

pæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.

8. I § 373, stk. 3, 3. pkt., ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

§ 2

I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 4 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og § 338 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, nr. 2, ændres »Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr.« til: »Forsikringsaftalens præmiebeløb udgør højst 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis«.

2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.

3. I § 20, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »filialen«: »eller den permanente tilstedeværelse«.

4. I § 25, stk. 2, indsættes efter »jf. stk. 1,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«.

5. I § 26, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »filial«: », en permanent tilstedeværelse«.

6. I § 29, stk. 1, indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:
»6) virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister,«
Nr. 6-8 bliver herefter nr. 7-9.

7. I § 30, nr. 5, udgår »eller«.

8. I § 30 indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:
»6) er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister eller«
Nr. 6 bliver herefter nr. 7.

9. I § 33, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »virksomheden,«: »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.

10. I § 37 indsættes efter »heraf,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.

§ 3

I lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og § 339 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »i henhold til § 5,«: »jf. dog stk. 3,«.

2. I § 2, stk. 1, indsættes efter »for risici i Danmark«: », jf. dog stk. 2«.

3. I § 2 indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Fonden dækker skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »på det finansielle område«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.

5. I § 3, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.

6. § 3, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvoraf

- 1) mindst 300 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der tegner visse forsikringer, som ikke er omfattet af nr. 2 og 3, i Danmark for risici i Danmark,
- 2) mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark, og
- 3) mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, som tegner motoransvarsforsikringer for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

7. I § 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., ændres »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.

8. I § 4, stk. 1 og 2, ændres »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«

9. Efter § 4 indsættes i *kapitel 2*:

»§ 4 a. Direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, skal betale bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet for forsikringstagere i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Stk. 2. Skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, skal ikke være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark.

Stk. 3. Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som skadesforsikringsselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at skadesforsikringsselskaber omfattet af stk. 1 i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før skadesforsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.«

10. § 5, stk. 1, nr. 2, ophæves.

Nr. 3-7 bliver herefter nr. 2-6.

11. I § 5, stk. 3, indsættes efter »dækker erstatningskrav«: »i henhold til stk. 1«.

12. I § 5, stk. 5, indsættes efter »pr. police«: », jf. dog stk. 6«.

13. I § 5 indsættes efter stk. 5 som nye stykker:

»*Stk. 6.* Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk. 3, nr. 1, dækker forsikringstagernes præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. dog stk. 7.

Stk. 7. Fondens dækning af præmie i henhold til stk. 6, til danske motoransvarsforsikringstagere i udenlandske forsikringsselskaber, er begrænset til dækning i tilfælde af, at forsikringstagernes restpræmie ikke dækkes af en tilsvarende ordning i forsikringsselskabets hjemland.«

Stk. 6-8 bliver herefter stk. 8-10.

14. I § 5, stk. 6, der bliver stk. 8, ændres »jf. stk. 5« til: »jf. stk. 5 og 6«.

15. Efter § 5 c indsættes:

»§ 5 d. Fonden dækker erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring. Den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.«

16. Efter § 6 a indsættes i *kapitel 3*:

»§ 6 b. Erstatningskrav i henhold til § 5 d skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse eller skadesforsikringsselskabets indtræden i likvidation.

Stk. 2. Fonden kan ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5 d, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.«

17. I § 7, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »jf. dog stk. 2«: » og § 7 a,«.

18. Efter § 7 indsættes i *kapitel 4*:

»§ 7 a. Fonden skal efter anmeldelse af et krav i henhold til § 5 d give skadelidte et begrundet erstatningstilbud med helt eller delvist opgjort erstatning eller et begrundet svar med angivelse af, om erstatningspligten afvises eller ikke er fuldt opgjort. Erstatningstilbuddet skal gives senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet.

Stk. 2. Fonden skal udbetale erstatning, jf. stk. 1, til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet, jf. stk. 1. Er skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.«

19. I § 8 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet skal på sin hjemmeside offentliggøre, hvis et skadesforsikringsselskab træder i likvidation.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

20. I § 8 indsættes som *stk. 6* og *7*:

»*Stk. 6.* Fonden skal straks underrette organer svarende til Fonden, der er oprettet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed.

Stk. 7. Fonden skal ved modtagelse af et krav om erstatning i henhold til § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underrette det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland og det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelsen af kravet.«

21. Efter § 8 indsættes i *kapitel 5*:

»§ 8 a. Er et forsikringsselskab under konkursbehandling eller likvidation skal forsikringsselskabet, dets kurator eller likvidator, underrette Fonden, når selskabet yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden også har modtaget.«

22. Efter § 9 indsættes i *kapitel 6*:

»§ 9 a. Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolisen, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

Stk. 2. I det omfang et organ, der svarer til Fonden i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation, og krævet refusion af Fonden, skal Fonden refundere den udbetalte erstatning til det pågældende erstatningsorgan.

Stk. 3. Fonden skal betale refusion i henhold til stk. 2 inden for 6 måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt mellem de to organer.

Stk. 4. Har Fonden ydet erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvor Fonden kan kræve fuld refusion i henhold til stk. 1, indtræder Fonden i skadelidtes rettigheder overfor skadevolderen eller dennes forsikringsselskab med undtagelse af tilfælde, hvor skadevolderen er forsikringstageren eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter national ret.«

23. I § 12 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Fonden kan til behandling af sager omfattet af § 5 d indgå aftale om skadesbehandling med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven.«

24. Efter § 14 a indsættes i *kapitel 7*:

»§ 14 b. Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

Stk. 2. Fonden skal sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.«

§ 4

I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som bl.a. ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022, § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 3 i lov nr. 409 af 25. april 2023 og senest ved § 7 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§§ 219,«: »219 a,«.

2. I § 6, *1. pkt.*, indsættes efter », finder §§«: »219 a,«.

3. § 10, *nr. 64*, ophæves og i stedet indsættes:

»64) Råvare- og emissionskvotehandler: En virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11 i bilag 2.

65) Fratrædelsesgodtgørelse: Enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke

a) udgør løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden,

b) udgør rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler eller

c) følger af præceptiv lovgivning.«

4. I § 182 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

5. Efter § 219 indsættes:

»§ 219 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«

6. I § 229, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som nye punktummer:

»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«

7. I § 266, *stk. 1, nr. 1*, indsættes efter »§ 182, stk. 1«: »og 3«.

8. I § 267, *stk. 2*, ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

9. I § 275, *stk. 1*, indsættes som *nr. 8*:

»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«

10. I § 289 ændres »§ 182, stk. 3« til: »§ 182, stk. 4«.

§ 5

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 41 af 13. januar 2023, som ændret ved § 6 i lov nr. 243 af 7. marts 2023 og § 5 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 21, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Udstedere kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke har valgt et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område som hjemland.«

2. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 13 og 14:

»13) Artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmark og udveksling af gas på tværs af grænserne.

14) Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«

3. I § 249, stk. 2, ændres »artikel 14 og 15« til: »artikel 14 og artikel 15«.

4. Efter § 253 c indsættes før overskriften før § 254:

»§ 253 d. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«

5. I § 255, stk. 5, 1. pkt., ændres »skal der lægges vægt på« til: »lægges der vægt på«.

§ 6

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 2 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 9 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og senest ved § 6 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§§ 5, 9, 10,«: »17 a,«.

2. I § 1, stk. 5, ændres »§ 18« til: »§§ 17 a og 18«.

3. Efter § 17 indsættes i *afsnit II*:

»Indgreb i eller ophør af markedsføring af fonde

§ 17 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central informa-

tion om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

4. § 172, stk. 1, nr. 4, affattes således:

»4) Dokumenter med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

5. I § 190, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

§ 7

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 46 af 13. januar 2023, som ændret ved lov nr. 409 af 25. april 2023, foretages følgende ændringer:

1. To steder i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »afsnit«: »VI og«.

2. Efter § 110 indsættes:

»§ 110 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

3. I § 189 indsættes efter »fremme af bæredygtige investeringer«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

4. I § 190, stk. 5, indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d eller stk. 4,«.

§ 8

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 285 af 1. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 12, stk. 4, ændres »§ 13« til: »§§ 13 og 13 a«.

2. § 13 affattes således:

»§ 13. Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. dog stk. 3. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, som er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om informationskrav og god skik m.v., jf. kapitel 3 og

bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattet form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Stk. 6. Stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til følgende:

- 1) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.
- 2) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9.
- 3) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.
- 4) Folketingets Ombudsmand.
- 5) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9.
- 6) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9.
- 7) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 8) Skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kuratorer samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 9) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.
- 10) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog stk. 9.
- 11) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har

behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

Stk. 7. Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. stk. 6, er med hensyn til disse oplysninger undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i stk. 1.

Stk. 8. Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.

Stk. 9. Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10, kan alene ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.«

3. Efter § 13 indsættes:

»§ 13 a. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller mulig overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6.

Stk. 3. Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et ejendomskreditselskab i forbindelse med sager omfattet af kapitel 3 eller af bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, når kunden har givet samtykke til videregivelsen. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og på bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Stk. 4. Alle, der modtager personoplysninger, jf. stk. 2, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten, jf. stk. 1.«

§ 9

I lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed foretages følgende ændringer:

1. I § 274, stk. 1, 1. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som nye punktummer:

»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«

2. I § 309, stk. 1, indsættes som nr. 5-8:

- »5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf.
- 6) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf.
- 8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.«

§ 10

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022, § 4 i lov nr. 507 af 10. maj 2022 og § 2 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

- 1. I § 48, stk. 1, indsættes efter »personer«: », der er«.
- 2. I § 78, stk. 2, ændres »stk. 3, 2. og 3. pkt.,« til: »stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.,«.

§ 11

I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og ved § 9 i lov nr. 570 af 10. maj 2022 og § 341 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændring:

- 1. I § 21, stk. 2, indsættes som nr. 5:
 - »5) Den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. § 3, stk. 4, nr. 1, og § 5, stk. 1, 2. pkt., samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 14 a.«

§ 12

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 11. marts 2022, foretages følgende ændring:

- 1. I § 5, stk. 4, nr. 4, indsættes efter »energiforsyningsvirksomhed«: », herunder havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone«.

§ 13

I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, som ændret ved lov nr. 491 af 15. maj 2023, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/47/EU af 3. april 2014 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Unionens område, og om ophævelse af direktiv 2000/30/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 127, side 134« til: » dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/47/EU af 3. april 2014 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Unionens område, og om ophævelse af direktiv 2000/30/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 127, side 134, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EF-Tidende 2021, nr. L 430, side 1«.

2. I § 105, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »motordrevne køretøjer«: », som på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel,«, efter »skal« indsættes: », uanset om skaden forvoldes inden for lovens anvendelsesområde, som fastlagt i § 1,«, og efter »forsikringsvirksomhed« indsættes: », jf. dog stk. 2«.

3. I § 105 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Stk. 1, 1. pkt., finder ikke anvendelse, hvis det motordrevne køretøj udelukkende anvendes eller opbevares uden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1.«
Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

4. I § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

5. I § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., indsættes efter »(femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021,«, og »§ 105, stk. 2« ændres til: »§ 105, stk. 3«.

6. I § 107, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

7. I § 142, 1. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

8. I § 142, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.

§ 14

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lovens §§ 3 og 13 træder i kraft 23. december 2023.

Stk. 3. Regler udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 182, stk.

4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 4.

Stk. 4. Regler udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 3 og 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, som ændret ved lov nr. 491 af 15. maj 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 13, nr. 3.

§ 15

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-12 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1, 4-8, 10 og 11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive økonomisk zone
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsbeføjelser i relation til PRIIP-forordningen
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Ændring af sanktionsniveauet i mindre grove tilfælde af markedsmanipulation i form af simple wash trades
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Anvendelse af administrative bødeforelæg i mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer (wash trades)
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. Valg af hjemland for udstedere af omsættelige værdipapirer optaget til handel på det indre marked
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.6. Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december 2022 – mekanismer til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.7. Rådets forordning (EU) 2022/2578 – indførelsen af en markedskorrektions-mekanisme til styring af prisen på TTF-derivater
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.8. Mulighed for at slette ophørte forsikringsformidlingsvirksomheder i Finanstilsynets virksomhedsregister
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.9. Ændringer i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre direktivnær implementering
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.10. Klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet på baggrund af forordninger på Finanstilsynets område
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.11. Finanstilsynets tavshedspligt i lov om ejendomscreditselskaber
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.12. Partsbegrebet i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.13. Udpenningsperiode for sagkyndige til at følge finansielle virksomheder
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.14. Garantifondens finansiering og dækning af motoransvarsforsikringer
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.15. Finanstilsynets meddelelse af påbud til filialer af udenlandske finansielle virksomheder om at foretage uvildig undersøgelse
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.16. Omfanget af færdselslovens forsikringspligt
 - 2.16.1. Gældende ret

- 2.16.1.1 Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 1 b, artikel 1, nr. 2 a, og artikel 1, nr. 4 (ændringer af direktivets anvendelsesområde)
- 2.16.2. Transportministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 2.17. Færdselslovens mindstebeløbsdækning
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.1.1 Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5 (ændring af mindstedækningsbeløb)
 - 2.17.2. Transportministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Klimamæssige konsekvenser
- 7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Danmark står over for en markant udbygning af havvind de kommende år, herunder i Danmarks eksklusive økonomiske zone. Opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone indebærer betydelige investeringer. Midlerne til disse investeringer kan blandt andet frembringes ved realkreditbelåning af havvindmøllerne i den eksklusive økonomiske zone. Særligt i lyset af størrelsen af de forventede investeringer er en klar og utvetydig retstilstand for realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive zone vigtig for investorer, rating bureauer og offentlige myndigheder.

Der forventes fremsat en række lovforslag, der sammen med nærværende lovforslag skal bidrage til at skabe en klar og utvetydig retstilstand på området bl.a. med henblik på at muliggøre realkreditbelåning af havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

Lovforslaget har desuden til formål at gennemføre en række ændringer i den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn med den finansielle sektor.

Det foreslås med lovforslaget at udvide rammen for udpegnings-/genudpegningsperioden af sagkyndige, der følger en finansiell virksomhed efter påbud fra Finanstilsynet, fra 6 måneder i dag til 12 måneder. Forslaget vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sin tilsynsvirksomhed og sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud om at lade sig følge af en eller flere sagkyndige.

For at sikre den rigtige proportionalitet i strafpådømmelsen af visse typer af mindre grove tilfælde af markedsmanipulation foreslås det, at det fremover bliver muligt at udstede en bøde i stedet for idømmelse af en fængselsstraf. Det er navnlig i tilfælde, hvor en markedsaktør handler med sig selv (såkaldte wash trades), uden at vedkommende har haft til hensigt at påvirke kursen eller vildlede markedet.

Lovforslaget skal samtidig angive nærmere retningslinjer for bødeniveauet i mindre alvorlige sager om markedsmanipulation i form af wash trades, så der på sigt kan dannes grundlag for et normalstrafniveau, hvorefter Finanstilsynet vil kunne give administrative bødeforelæg. Hensigten er blandt andet at aflaste retssystemet, som dermed vil skulle behandle færre sager, der ikke giver anledning til tvivls- eller bevismæssige vanskeligheder.

Derudover gennemføres der med lovforslaget en række ændringer af den finansielle lovgivning som følge af vedtagelsen af en række EU-retsakter.

Med lovforslaget udpeges Finanstilsynet som kompetent myndighed til at påse markedspladsers efterlevelse af bestemmelser i EU-forordning om foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater. Formålet med ændringen er, at Danmark bidrager til en effektiv gennemførelse af fælleseuropæiske beslutninger vedrørende forsyningssikkerhed og sikkerhedspolitik, som er affødt af Ruslands invasion af Ukraine. Som led i at nå dette mål foreslås Finanstilsynet desuden udpeget som kompetent myndighed til at påse EU-forordning om, at regulerede markeder og markedsaktører ikke henholdsvis accepterer eller indlægger købs- og salgsoverdragelse på de såkaldte TTF-derivater, der overstiger et dynamisk fastsat prisloft på disse typer af derivater. Et TTF-derivat er et råvarederivat, som handles på et reguleret marked.

Lovforslaget vil derudover give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere bestemmelser i EU's forordning om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen) kan føre til, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt på baggrund af misinformation om produktet.

Lovforslaget skal derudover gennemføre den resterende del

af motorkøretøjsforsikringsdirektivet. De nuværende regler i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber foreslås ændret for så vidt angår motoransvarsforsikringer, da et dansk oprettet erstatningsorgan ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivet i sidste ende skal dække motoransvarsforsikringer i danske selskaber, hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs eller i likvidation, også hvis forsikringerne er tegnet for risici i andre lande.

Endelig indeholder lovforslaget enkelte ændringer af lov om finansiell virksomhed som konsekvens af, at reguleringen af forsikringsvirksomhed udskilles til sin egen sektorlov i lov om forsikringsvirksomhed. Lov om forsikringsvirksomhed træder i kraft den 1. januar 2024.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Realkreditbelåning af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone

2.1.1. Gældende ret

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, at realkreditlån ydes mod registreret pant i fast ejendom efter reglerne i kapitel 2 i loven.

Det følger af den gældende § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, at realkreditinstitutter inden for en lånegrænse på 60 pct. af ejendommens værdi kan yde lån til blandt andet ejendomme til brug for energiforsyningsvirksomhed.

Det følger af den gældende § 25, stk. 4, i lov om fremme af vedvarende energi, at elproduktionsanlæg, som er fast forankret på søterritoriet m.v., anses for fast ejendom i tinglysningsmæssig henseende. Tinglysning af rettigheder over sådanne anlæg sker efter reglerne i tinglysningslovens § 19, stk. 1, 2. pkt.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen ønsker at understøtte udbygningen af havvind, herunder at muliggøre kapital fra en bred og diversificeret investorbase med henblik på at øge den samlede finansieringskapacitet og dermed øge konkurrencen om og mulighederne for at finansiere projekterne. Derfor bør realkreditinstitutternes ønske om klar og utvetydig lovgivning på området imødekommes.

Der forventes fremsat en række lovforslag, der sammen med nærværende lovforslag skal bidrage til at skabe en klar og utvetydig retstilstand på området bl.a. med henblik på at muliggøre realkreditbelåning af havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

Det foreslås derfor at ændre § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, så det fremover vil fremgå over for investorer, rating bureauer og offentlige myndigheder, at realkreditinstitutter kan belåne havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone.

2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsynsbeføjelser i relation til PRIIP-forordningen

2.2.1. Gældende ret

Det følger af § 344, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 161, stk. 1, nr. 10, i lov om investeringsforeninger m.v., § 219, stk. 2, nr. 6, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter, § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde, at Finanstilsynet påser overholdelsen af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen).

PRIIP-forordningen har fundet anvendelse siden 1. januar 2018 og indeholder krav til udarbejdelse af et dokument med central information (KID), når sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter udbydes til detailinvestorer. Formålet er at hjælpe investorer med at forstå og sammenligne produkternes vigtigste aspekter og risici.

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse og skal derfor som udgangspunkt ikke gennemføres i national lovgivning, med undtagelse af visse bestemmelser, herunder i forbindelse med medlemsstaternes valg mellem flere alternative muligheder i forordningen. Den gældende danske supplerende af forordningen er udtryk for anvendelse af medlemsstatsoptionen i PRIIP-forordningens artikel 22, stk. 1. Det er i dansk ret valgt alene at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i PRIIP-forordningen frem for administrative sanktioner.

Efter gældende dansk ret følger det, at en virksomhed kan ifalde bødestraf, hvis den overtræder et forbud eller en pålagt begrænsning eller restriktion i medfør af bl.a. artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen. Hjemlen til at straffe overtrædelsen findes i § 373, stk. 3, 3. pkt. i lov om finansiell virksomhed, § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter og § 190, stk. 4, 3. pkt. i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

PRIIP-forordningens formål er blandt andet at sikre inve-

storbeskyttelsen og de finansielle markeders velordnede funktion og integritet. For at styrke mulighederne for at opnå dette formål, vil det i nogle tilfælde være hensigtsmæssigt med en hurtigere og mere effektiv indgriben over for eventuelle ulovlige forhold end den sædvanlige straffeprocess vil kunne indebære.

Derfor vurderes det at være hensigtsmæssigt at supplere Finanstilsynets nuværende håndhævelsesmuligheder med muligheden for at nedlægge forbud mod eller suspendere markedsføring af et PRIIP og udstede forbud imod, at et dokument med central information stilles til investorenes rådighed, hvis det ikke opfylder kravene i PRIIP-forordningen. Hertil vil Finanstilsynet kunne påbyde den pågældende virksomhed at udsende en meddelelse direkte til virksomhedens investorer, med oplysning om den afgørelse Finanstilsynet har truffet, og om hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav mod virksomheden i den anledning.

Formålet er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse eksempelvis markedsføringen af et produkt eller forbyde, at et dokument med central information stilles til rådighed for investorerne, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er risiko for at investorer vil kunne træffe en investeringsbeslutning om det pågældende produkt på baggrund af misinformation om produktet.

Der vil ikke være tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny § 344 e i lov om finansiel virksomhed, en ny § 110 a i lov om investeringsforeninger m.v., en ny § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og en ny § 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

De foreslåede bestemmelser vil bemyndige Finanstilsynet til at sanktionere overtrædelse af forordningens artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 og artikel 19, jf. artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4.

Det medfører, at Finanstilsynet eksempelvis vil få mulighed for at sikre, at også markedsføring udført af efterstående led i distributionen kan suspenderes. Finanstilsynet vil ligeledes få mulighed for at påbyde en virksomhed at tage kontakt til kunder, som allerede har fået udleveret materiale, og hvor Finanstilsynet har truffet afgørelse om, at materialet ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, eller artikel 10, stk. 1, eller hvor virksomheden har handlet i strid med artikel 9, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19, jf. artikel 24, stk. 2,

litra a, b og d, og stk. 4, i PRIIP-forordningen, og informere dem om den afgørelse, som Finanstilsynet har truffet.

Det foreslås samtidig, at overtrædelse af et forbud, en pålagt begrænsning eller en restriktion efter artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen, skal kunne straffes med bøde. Overtrædelse af et påbud anses for omfattet heraf.

Sanktion i form af bøde efter de foreslåede bestemmelser vil forudsætte, at der forinden er pålagt den pågældende virksomhed en administrativ sanktion i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen.

Dermed foreslås det at tilføje artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, til bestemmelserne i § 373, stk. 3, 3. pkt. i lov om finansiel virksomhed, § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter og § 190, stk. 4, 3. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.3. Ændring af sanktionsniveauet i mindre grove tilfælde af markedsmanipulation i form af simple wash trades

2.3.1. Gældende ret

Efter § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelser af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) (herefter markedsmissbrugsforordningen) med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder. Bestemmelsen angiver den danske straffehjemmel for overtrædelse af artikel 15 i markedsmissbrugsforordningen, hvorefter det er forbudt at deltage eller forsøge at deltage i markedsmanipulation.

I forbindelse med sager om markedsmanipulation er det på nuværende tidspunkt fast praksis, at anklagemyndigheden nedlægger påstand om frihedsstraf, dvs. fængselsstraf. Den praksis bygger på Højesterets udtalelser i dom af 14. december 2000, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, s. 578. Højesteret har fundet, at anvendelse af ubetinget frihedsstraf i almindelighed er påkrævet for at modvirke denne form for kriminalitet, også selv om der ikke kan påvises konkrete tab som følge af de pågældende handlinger.

Et afgørende moment i højesteretsdommens præmisser var, at de markedsmanipulerende handlinger var egnede til at skade tilliden til værdipapirmarkedet og blev foretaget med forsæt til at påvirke kursdannelsen.

Der er siden højesteretsdommen dannet sig en retspraksis med ubetinget frihedsstraf, uden hensyntagen til karakteren og omfanget af markedsmanipulationen, og alle sager, der

er afgjort i retten, er således afgjort med frihedsstraf, hvor hovedparten af afgørelserne dog er blevet gjort betingede og enkelte med tillægsbøder.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Der har over en årrække været en stor udvikling på værdipapirhandelsområdet, der gør, at flere privatpersoner har fået adgang til at handle på kapitalmarkederne. Det er eksempelvis ikke længere et krav, at handlerne foregår ved fysisk fremmøde i ens bank eller via en telefonsamtale med en rådgiver, men handlerne kan ske gennem selvbetjeningsløsninger.

På trods af at Finanstilsynet arbejder med oplysningskampanjer, oplæg og inddragelse af bankerne, oplever Finanstilsynet, at flere privatpersoner uforvarende kommer i konflikt med reglerne. Et eksempel på denne konflikt er markedsmanipulation i form af såkaldte wash trades. Wash trades er karakteriseret ved, at en person handler værdipapirer med sig selv. Det giver urigtige eller vildledende signaler til markedet, fordi det ikke er udtryk for en reel købs- eller salgsinteresse. En øget likviditet i en aktie som følge af en wash trade kan derfor tilskynde andre investorer til at foretage en handel, som de investorer ellers havde afholdt sig fra i forventningen om, at likviditeten i aktien er højere, end den faktisk er. Wash trades kan derfor svække tilliden til det finansielle marked.

Udviklingen på kapitalmarkedet medfører, at sager om markedsmanipulation i form af wash trades opstår i forskellige varianter. Det er ikke alle sager, hvor en frihedsstraf forekommer proportionel med gerningens karakter og omfang, gerningspersonens hensigt samt den potentielle skadevirkning på de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse.

Der er forskel i strafværdigheden, når markedspåvirkningen er mindre, og når hensigten ikke har været at manipulere markedet. Det bør derfor afspejles i straffniveauet. Wash trade-sager forekommer i mange afskygninger. Nogle wash trade-overtrædelser er mindre grove, fordi de har en begrænset skadevirkning i forhold til tilliden til kapitalmarkederne. Disse bliver i lovforslaget kaldt simple wash trades.

Det vurderes hensigtsmæssigt at angive nærmere retningslinjer for, i hvilke tilfælde sådanne mindre grove sager om markedsmanipulation i form af wash trades bør føre til en bødestraf frem for frihedsstraf, som er udgangspunktet i dag.

Det foreslås derfor at lave en sproglig ændring af bestemmelsen i § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder for at give mulighed for i bemærkningerne til bestemmelsen at angive nærmere retningslinjer for straffniveauet i sager om markeds-

manipulation i form af wash trades, som efter en konkret vurdering alene bør straffes med bøder.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3 og 5, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Anvendelse af administrative bødeforelæg i mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer (wash trades)

2.4.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 257 i lov om kapitalmarkeder regulerer erhvervsministerens mulighed for at fastsætte regler om, at Finanstilsynet kan udstede administrative bødeforelæg.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om kapitalmarkeder, regler udstedt i medfør af lov om kapitalmarkeder og regler i den Europæiske Unions forordninger for de områder af lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet er af den opfattelse, at en række bestemmelser er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 384.

Lov om kapitalmarkeder indeholder i § 255 generelle bestemmelser om udmåling af bødestraf. Ved udmåling af bøder lægges der vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges der vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet, jf. § 255, stk. 5. I forarbejderne til § 255 er der oplyst en række overtrædelser, som generelt vurderes egnede til udstedelse af administrative bødeforelæg, forudsat at der med vedtagelsen af lovforslaget blev fastlagt retningslinjer for sanktionsfastsættelse.

Bemyndigelsen i § 257 er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1214 af 4. juni 2021 om anvendelse af administrative bødeforelæg for overtrædelse af visse bestemmelser på kapitalmarkedsområdet. De overtrædelser, der efter bekendtgørelsen kan søges afgjort ved bødeforelæg, fremgår af § 2 i bekendtgørelsen. De omfattede overtrædelser omfatter ikke i dag markedsmanipulation.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den samlede håndtering og sagsbehandling af sager om markedsmanipulation, herunder i form af wash trades, kan være langvarig og af den årsag til stor belastning for den mistænkte og retssystemet. Et alternativ til behandling af en lovovertrædelse i Finanstilsynet efterfulgt af politimæssig efterforskning og domstolsbehandling er, at Finanstilsynet udsteder administrative bødeforelæg.

På baggrund af erfaringer hos Finanstilsynet under sagsbehandlingen af konkrete sager om wash trades er det vurderingen, at mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades er egnet til at blive afsluttet med et administrativt bødeforelæg. Som det fremgår af afsnit 2.3.2, kan wash trade-sager forekomme i mange afskygninger. Nogle wash trade-overtrædelser er mindre grove, fordi de har en begrænset skadevirkning i forhold til tilliden til kapitalmarkederne. Det er disse, der i lovforslaget bliver kaldt simple wash trades.

Ved en wash trade handler en investor med sig selv, og ejerskabet af værdipapiret ændrer sig ikke. Handlen har således heller ingen reel handelsværdi. Da det ikke bliver offentliggjort, hvem der foretager en handel, kan andre ikke se, hvis en person handler med sig selv over markedet. Øvrige investorer vil derfor antage, at der er tale om en handel indgået mellem to uafhængige parter, der har hver sin interesse i at købe eller sælge værdipapiret.

Konsekvensen kan blive et kunstigt kursniveau på et værdipapir, og det kan give andre investorer indtryk af, at værdipapiret er mere likvidt, end det reelt er. Wash trades sender dermed falske signaler til markedet om købs- og salgssintensen, og betegnes derfor som markedsmanipulation.

Den ulovlige handel med sig selv kan både ske forsætligt og uagtsomt. I begge tilfælde vil der være tale om markedsmanipulation.

Ved vurderingen af, om der er tale om simple wash trades, kan der ses på gerningspersonens hensigt, forholdets karakter og omfang samt den potentielle skadevirkning af de finansielle markedsintegritet og investorernes tillid til disse.

Det som taler imod, at en overtrædelse alene skal straffes med bøde, er de situationer, hvor en person har haft til hensigt at påvirke kursen på et finansielt instrument eller sende vildledende signaler om likviditeten i en aktie.

Det taler for, at en overtrædelse alene skal straffes med bøde, hvis handlen er foretaget for at flytte værdipapirer fra et depot til et andet, f.eks. når formål alene har været

at samle pensionsmidler, hvor dette sker gennem handler i markedet, og hvor personen er både køber og sælger i de enkelte transaktioner.

Betingelserne for at kunne benytte administrative bødeforelæg er, at der er tale om overtrædelser, som ikke skønnes at medføre en højere straf end bøde, som generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast.

I forhold til betingelsen om, at der skal være tale om en overtrædelse, som ikke skønnes at medføre en højere straf end bøde, vil betingelsen først være opfyldt, når der er konstateret en praksisændring hos domstolene. Ændringen i lovforslagets § 5, nr. 3, kan medføre den konsekvens, at der vil ske en praksisændring hos domstolene, hvorved mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades, alene straffes med bøde. Finanstilsynet vil derfor først efter en praksisændring og en ændring af bekendtgørelsen om Finanstilsynets anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet kunne udstede administrative bødeforelæg.

I forhold til betingelsen om, at der skal være tale om overtrædelser, som generelt er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, er det vurderingen, at det vil være tilfældet i nedenstående situationer. Der er i den forbindelse lagt vægt på, at Finanstilsynet via transaktionsdata vil kunne se, at vedkommende har mødt sig selv i markedet, og at der derfor er tale om let konstaterbare og ukomplicerede overtrædelser, hvor personen, der træffer investeringsbeslutningen, er den samme for begge sider af transaktionen, men hvor formålet ikke er at sende vildledende signaler om kursen eller likviditeten for de handlede instrumenter.

- Handler, hvor der flyttes værdipapirer fra et depot til et andet, og hvor personen både er køber og sælger i de enkelte transaktioner.
- Handler, hvor personen er køber via eget depot og sælger via ægtefællens eller sine børns depot i den enkelte transaktion, og hvor personen træffer investeringsbeslutningen for begge depoter.
- Handler, hvor personen er køber i den enkelte transaktion via eget depot, og i samme transaktion er sælger fra sit eget selskabs eller sin arbejdsgivers depot.
- Handler, hvor selskabet er både køber og sælger i den enkelte transaktion, eller hvor der handles mellem to selskaber, hvor personen, der træffer beslutningen, er den samme.

Handlerne kan f.eks. være foretaget for at flytte værdipapirer fra et depot til et andet, f.eks. med det formål at samle pensionsmidler, hvor dette sker gennem handler i markedet,

og hvor personen både er køber og sælger i de enkelte transaktioner.

For så vidt angår handler, hvor et selskab både er køber og sælger, kan det eksempelvis være en person, som ejer selskabet 100 pct., og som handler aktier gennem selskabet, eller hvor en person er beslutningstager for selskabets investeringer. Det samme gør sig gældende, hvis der handles mellem to selskaber, hvor det enten kan være personen, som ejer begge selskaber, som foretager handlerne, eller hvor en person er beslutningstager for det ene selskab og ejer det andet, eller hvor en person træffer investeringsbeslutninger i begge selskaber. Det vigtige er, at det er en og samme person, som træffer investeringsbeslutningen, og derved også har taget beslutning om handlen på både købs- og salgssiden.

I forhold til betingelsen om, at sanktionsniveauet ligger fast, er der ikke på nuværende tidspunkt fastlagt et normalstrafniveau for overtrædelse af mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades). På denne baggrund vurderes det hensigtsmæssigt at fastlægge et sådant normalstrafniveau i bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås derfor at lave en sproglig ændring af bestemmelsen, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at tilvejebringe et normalstrafniveau for overtrædelse af mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Med den foreslåede ændring vil betingelsen om, at sanktionsniveauet skal ligge fast, kunne opfyldes. Når der er praksis for, at mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades alene bliver straffet med bøde, vil alle betingelser for at kunne udstede administrative bødeforelæg for overtrædelse af mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades) kunne opfyldes.

Hvis alle betingelser kan opfyldes, er det muligt at ændre bekendtgørelse nr. 1214 af 4. juni 2021 om Finanstilsynets anvendelse af administrative bødeforelæg for overtrædelser af visse bestemmelser på kapitalmarkedsområdet, så bekendtgørelsens anvendelsesområde også omfatter admini-

strative bødeforelæg for overtrædelse af mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer (simple wash trades). Det bemærkes, at en sådan ændring af bekendtgørelsen skal ske efter enighed mellem Erhvervsministeriet og Justitsministeriet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Valg af hjemland for udstedere af omsættelige værdipapirer optaget til handel på det indre marked

2.5.1. Gældende ret

Begrebet hjemland bliver brugt til at fastslå det medlemsland, hvis lovgivning om den børsretlige oplysningspligt, herunder regnskabsretlige regler, en udsteder af eksempelvis aktier skal efterleve. Reglerne om hjemland følger af §§ 21-23 i lov om kapitalmarkeder.

§ 21 i lov om kapitalmarkeder regulerer, hvornår Danmark anses som hjemland for en udsteder, som dermed omfattes af oplysningspligterne i lov om kapitalmarkeder. § 21 son- drer mellem udstedere af aktier og udstedere af gældsbeviser, og blandt de sidste sondres mellem, om gældsbeviserne har en pålydende værdi pr. enhed under 1.000 euro (små gældsbeviser) eller på 1.000 euro og derover (store gældsbeviser).

Efter § 21, stk. 1, nr. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder er Danmark hjemland for udstedere af små gældsbeviser og udstedere af aktier med registreret hjemsted i Danmark.

Efter § 21, stk. 1, nr. 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder er Danmark hjemland for udstedere af små gældsbeviser og udstedere af aktier med registreret hjemsted i et land uden for EU/EØS (tredjeland), når udstederen har valgt Danmark som hjemland.

Efter § 21, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder kan udstedere med hjemsted i tredjelande efter stk. 1, nr. 3 og 4 vælge Danmark som hjemland, hvis Danmark er blandt de lande, hvor udstederens aktier eller gældsbeviser er optaget til handel på et reguleret marked.

Efter § 21, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder kan udstedere af store gældsbeviser vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen har registreret hjemsted i Danmark, eller hvis Danmark er blandt de lande, hvor gældsbeviserne er optaget til handel på et reguleret marked.

Det følger af § 22, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at valget af Danmark som hjemland efter § 21, stk. 3, gælder i mindst tre år, medmindre udstederens aktier og gældsbeviser

ikke længere er optaget til handel i et EU-/EØS-land, eller medmindre udstederen i løbet af de tre år bliver omfattet af § 21, stk. 1, eller § 22, stk. 2.

Det følger af § 22, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, at hvis udstederens aktier og gældsbeviser ikke længere er optaget til handel på et reguleret marked i udstederens hjemland, men i stedet er optaget til handel i et eller flere EU-/EØS-lande, kan udstederen vælge et nyt hjemland.

Det følger af § 22, stk. 3, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at hvis en udsteder har mulighed for at vælge hjemland efter § 21, stk. 1, nr. 3 eller 4, eller § 21, stk. 3, og undlader at offentliggøre sit hjemland som foreskrevet i § 23 i lov om kapitalmarkeder, er hjemlandet det land, hvor udstederens omsættelige værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. pkt. i gennemsigtighedsdirektivet, at en udsteder kun må vælge én medlemsstat som hjemland. Det fremgår ikke af lov om kapitalmarkeder eller af lovbemærkninger hertil, hvilket det bør.

Afgrænsningen af en udsteders hjemland er af væsentlig betydning for afklaringen af, til hvilket lands kapitalmarked de udstedte omsættelige værdipapirer har den stærkeste tilknytning. Afgrænsningen har desuden betydning for, hvilken kompetent myndighed der skal påse udsteders overholdelse af de pligter, som påhviler den pågældende som udsteder af værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked, samt for identifikation af de regler, som en udsteders finansielle rapportering skal udarbejdes efter. Derfor skal det alene være muligt for en udsteder at have ét hjemland. Dette er der taget højde for i EU-reguleringen, men det fremgår ikke af national lovgivning.

Det foreslås derfor at indsætte et 2. pkt. i § 21, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, så det kommer til at fremgå, at en udsteder af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på 1.000 euro og derover kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke har valgt et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som hjemland. Det vil sikre korrekt implementering af artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. pkt., i gennemsigtighedsdirektivet.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.6. Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december

2022 – mekanismer til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater

2.6.1. Gældende ret

Det fremgår af § 116 i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads skal have systemer, procedurer og ordninger, der sikrer, at ordrer, der overskrider forud fastsatte lofter for mængder og priser eller er klart fejlagtige, afvises.

Desuden fremgår det af § 117 i lov om kapitalmarkeder, at en operatør af en markedsplads midlertidigt kan suspendere eller begrænse handlen, hvis der i en kort periode er væsentlige prisudsving i et finansielt instrument. Det kan ske ved brug af såkaldte circuit breakers (handelsafbrydere), der standser handlen i forbindelse med væsentlige udsving i prisen. Grænserne for, hvornår et prisudsving er så væsentligt, at det er nødvendigt at stoppe handlen med det finansielle instrument for at opretholde et velfungerende marked, afhænger bl.a. af instrumentets art og handelsomsætningen i instrumentet.

Som et finansielt instrument forstås bl.a. et råvarederivat, hvis værdi afhænger af prisudviklingen i en underliggende råvare, som eksempelvis gas eller elektricitet. Som eksempel på et gasderivat kan nævnes en aftale om køb eller salg af en given mængde gas på et fremtidigt tidspunkt og til en på forhånd fastsat pris.

Systemer til afvisning af ordrer og handelsafbrydere, har udelukkende til formål enten at afvise den enkelte ordre, der overskrider forud fastsatte lofter for mængder og pris eller er klart fejlagtige, eller til formål at suspendere eller begrænse handlen i en kort periode med væsentlige prisudsving, eksempelvis i minutter. Mekanismerne har ikke til formål at begrænse intradagsprisudviklingen i et finansielt instrument, og forhindrer ikke episoder med usædvanligt store prisudsving i gas- og elektricitetsderivater, jf. betragtning 42 i præambelen til Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 22. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne - (forordning (EU) 2022/2576).

Forordningen (EU) 2022/2576 har til formål at sikre bedre gaspriser og forsyningssikkerhed til gavn for både virksomheder og forbrugere gennem bl.a. en fælles europæisk indkøbsplatform, der skal understøtte fælles indkøb af gas, bestemmelser om deling af gas inden for Unionen og foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gaspriser.

I medfør af artikel 15 i forordningen skal en markedsplads indføre mekanismer til styring af intradagsprisudsving på energirelaterede råvarederivater for at forhindre uforholdsmæssige store prisudsving heri. Kravet herom går ud på, at

markedspladser løbende over dagen skal fastsætte øvre og nedre prisgrænser, der definerer de højeste og laveste priser, som ordrer på energirelaterede råvarederivater må udføres til. Energirelaterede råvarederivater er i forordningen defineret som gas- og elektricitetsderivater, der handles på en markedsplads og har en løbetid på højst 12 måneder. Den nye mekanisme adskiller sig fra de eksisterende handelsafbrydere ved at have en mere detaljeret beskrevet udformning, der alt andet lige leder til en mere restriktiv begrænsning af intradagsprisudvikling.

Nasdaq Copenhagen er den eneste markedsplads i Danmark. Der handles ikke gas- og elektricitetsderivater over markedspladsen i dag.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget indføres regler, der sikrer, at der kan føres et effektivt tilsyn med artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576. I den forbindelse foreslås Finanstilsynet udpeget som kompetent myndighed til at påse markedspladsernes overholdelse heraf og sikre et effektivt tilsyn med mekanismen til styring af intradagsprisudsving på gas- og elektricitetsderivater. På den baggrund foreslås § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ændret, så Finanstilsynet fremadrettet også påser overholdelsen af forordningen.

Markedspladserne kan vælge enten at integrere mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet i energirelaterede råvarederivater i deres eksisterende circuit breakers (handelsafbrydere) eller som en supplerende mekanisme hertil.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse med operatører af markedspladser. Finanstilsynet vil bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af de krav, som artikel 15 stiller til operatører af markedspladser indførelse af mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet på gas- og elektricitetsderivater. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.7. Rådets forordning (EU) 2022/2578 – indførelsen af en markedskorrektions-mekanisme til styring af prisen på TTF-derivater

2.7.1. Gældende ret

Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022

om indførelse af en midlertidig markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser (TTF-forordningen), der blev vedtaget i december 2022, har til formål at sikre, at såkaldte TTF-derivater, i perioder med høje gaspriser, ikke handles væsentligt dyrere end andre gasderivater.

Et TTF-derivat er et råvarederivat, der handles på et reguleret marked, og hvis værdi afhænger af prisudviklingen i naturgasstransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af det nederlandske selskab Gasunie Transport Services B. V. Da likviditeten er høj på TTF, anvendes TTF almindeligvis som en standardprisreference for de europæiske gasmarkeder.

Forordningen pålægger deltagere på markedet for TTF-derivater ikke at indlægge købs- eller salgsovrordrer på TTF-derivater, der overstiger en »dynamisk budgrænse«, dvs. et loft på den pris, som købs- eller salgsovrordrer på TTF-derivater må indlægges til, når der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed, jf. artikel 4 i TTF-forordningen. Samtidig pålægger forordningen en operatør af et reguleret marked ikke at acceptere indlæggelsen af købs- eller salgsovrordrer, som overstiger den dynamiske budgrænse.

Den dynamiske budgrænse fastsættes ud fra en referencepris, der dagligt bliver offentliggjort af Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER). Såfremt der indtræffer en markedskorrektionsbegivenhed, vil ACER offentliggøre dette på sin hjemmeside. Den dynamiske budgrænse aktiveres dagen efter, at ACER har offentliggjort, at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed. Herefter gælder den dynamiske budgrænse som udgangspunkt i mindst 20 arbejdsdage.

Nasdaq Copenhagen er den eneste markedsplads i Danmark. Der handles ikke gasderivater, herunder TTF-gasderivater over markedspladsen i dag.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det vurderes hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet, der fører tilsyn med operatører af regulerede markeder og overvåger, at handlen på markedet foregår på en ordentlig og redelig måde, med lovforslaget bliver udpeget som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af TTF-forordningen. På den baggrund foreslås § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder ændret, så Finanstilsynet fremadrettet også påser overholdelsen af TTF-forordningen.

Det foreslås i den forbindelse, at Finanstilsynet får alle de nødvendige tilsynsbeføjelser til at påse overholdelsen heraf og vil kunne reagere overfor deltagere på markedet for TTF-derivater og operatører af et reguleret marked, der hen-

holdsvis indlægger eller accepterer købs- og salgsordrer, der overstiger et dynamisk prisloft på TTF-derivater.

I forbindelse hermed er det vigtigt, at Finanstilsynet vil kunne benytte sig af de reaktionsmuligheder, som allerede i medfør af nuværende lovgivning udgør et led i Finanstilsynets almindelige tilsynsudøvelse med deltagerne på markedet og operatører af et reguleret marked. Med lovforslaget vil Finanstilsynet derfor bl.a. kunne give påbud eller påtaler for manglende overholdelse af TTF-forordningen for deltagere på markedet for TTF-derivater og operatører af et reguleret marked, der henholdsvis indlægger eller accepterer købs- og salgsordrer, der overstiger et dynamisk prisloft på TTF-derivater, efter at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed i strid med artikel 4, stk. 5, i forordningen.

Det foreslås derudover at indsætte en ny strafbestemmelse i § 253 d, hvorefter overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i TTF-forordningen vil blive straffebelagt med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2 og 4, og bemærkningerne hertil.

2.8. Mulighed for at slette ophørte forsikringsformidlingsvirksomheder i Finanstilsynets virksomhedsregister

2.8.1. Gældende ret

Virksomheder skal i henhold til § 3, stk. 1, i lov om forsikringsformidling have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler.

Virksomheder skal herudover i henhold til § 4, stk. 1, i lov om forsikringsformidling registreres, før de må udøve accessorisk forsikringsformidling. Accessorisk forsikringsformidling er formidling af forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, som den pågældende virksomhed allerede udbyder, f.eks. en bilforhandler som formidler bilforsikringer.

Virksomheder, der har fået tilladelse efter § 3 i lov om forsikringsformidling eller er registreret efter § 4 i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Det følger videre af § 29, stk. 1, nr. 1-8, i lov om forsikringsformidling, hvornår Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers eller en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3. Når Finanstilsynet har inddraget tilladelsen efter stk. 1, sletter Finanstilsynet virksomheden fra registeret.

Finanstilsynet kan desuden i medfør af § 30, nr. 1-6, i lov om forsikringsformidling slette registreringer af en accesso-

risk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5.

Det Centrale Virksomhedsregister, som administreres af Erhvervsstyrelsen, indeholder grunddata om juridiske enheder, der er erhvervsdrivende eller arbejdsgivere, og de dertil knyttede produktionsenheder.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynet modtager jævnligt opdateringer fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR-registeret), herunder meddelelser om at virksomheder er registreret som ophørte.

Finanstilsynet får således også meddelelser om ophør af virksomheder, der har tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler samt virksomheder, der er registreret som accessoriske forsikringsformidlere. Når virksomhederne er registreret som ophørt i CVR-registeret, har virksomhederne ikke længere et aktivt CVR-nummer. Det er derefter ikke længere muligt at kommunikere med virksomhederne via deres e-boks. Ophør af virksomheden, som registreres i CVR-registeret, kan ske af forskellige årsager, herunder tvangsopløsning, konkurs eller fordi virksomheden selv har anmodet om at ophøre.

Det er Finanstilsynets foreløbige erfaringer, at virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, ikke selv retter henvendelse til Finanstilsynet og anmoder om at få deres tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler inddraget eller registrering som accessorisk forsikringsformidler slettet fra Finanstilsynets virksomhedsregister. Det gælder især virksomheder, der er registreret som accessoriske forsikringsformidlere, som f.eks. bilforhandlere, ejendomsmæglere og rejsebureauer. Finanstilsynet skønner, at der årligt er tale om mellem 150-200 underretninger fra CVR-registeret til Finanstilsynet om ophør af virksomheder, der er registreret i CVR-registeret, hvor der ikke sker en samtidig underretning fra den berørte virksomhed selv til Finanstilsynet.

Lov om forsikringsformidling indeholder efter gældende ret ikke en eksplicit hjemmel til at inddrage en tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler eller slette registreringen som accessorisk forsikringsformidler fra en virksomhed, som er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Det vil derfor være hensigtsmæssigt, hvis en virksomheds tilladelse eller registrering hos Finanstilsynet bortfalder, når virksomheden er registreret som ophørt i CVR-registeret. Ophørte virksomheder bør således ikke have tilladelse, ligesom ophørte virksomheder ikke bør fremgå af Finanstilsynets virksomhedsregister.

Det foreslås derfor, at lov om forsikringsformidling ændres, så en virksomhed, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, vil få inddraget virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler og blive slettet fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Ændringen vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse og/eller slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister, når virksomheden er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 6 og 8, og bemærkningerne hertil.

2.9. Ændringer i lov om forsikringsformidling med henblik på at sikre direktivnær implementering

2.9.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD) er implementeret i lov om forsikringsformidling og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. IDD blev implementeret med lov nr. 41 af 22. januar 2018 og har fundet anvendelse i dansk ret siden 1. oktober 2018.

IDD sikrer forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet, fra en agent eller fra en virksomhed, der formidler forsikringer. IDD indeholder bl.a. krav til tilladelse, oplysningsforpligtelser og tilsynet hermed.

Det fremgår af § 1, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, at loven ikke finder anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, når betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt. Efter § 1, stk. 2, nr. 1, gælder undtagelsen, når forsikringen udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse, og dækker risikoen for driftsfejl, tab eller beskadigelse af varen m.v., eller tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse. Efter § 1, stk. 2, nr. 2, gælder undtagelsen endvidere, når forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr., eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, varigheden af denne tjenesteydelse er højst 3 måneder, og forsikringens årlige præmie udgør højst 1.492 kr. pr. person.

Bestemmelserne i §§ 20, 21, 25 og 26 i lov om forsikringsformidling regulerer en forsikringsformidlers og en accessorisk forsikringsformidlers mulighed for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed, hvis en forsikringsformidler ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, samt muligheden for Finanstilsynet til at føre tilsyn med de adfærdsregulerende

bestemmelser i loven og pligten til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

§ 33, stk. 1-3, i lov om forsikringsformidling indeholder regler om, hvornår virksomheder omfattet af loven skal offentliggøre tilsynsreaktioner, givet til virksomheden efter beslutning fra Finanstilsynets bestyrelse eller efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse, samt offentliggøre en afsagt dom eller vedtaget bøde. Det følger af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Bestemmelsen sikrer dermed, at der foretages en proportionalitetsafvejning mellem hensynet til virksomheden eller personen og hensynet om at offentliggøre sådanne oplysninger.

Bestemmelsen i § 33, i lov om forsikringsformidling, flugter med den gældende bestemmelse i § 354 a i lov om finansiell virksomhed. Ud over de grunde til at undlade offentliggørelse som fremgår af § 33, stk. 4, i lov om forsikringsformidling, fremgår det dog yderligere af § 354 a, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed, at offentliggørelse også kan undlades, hvis offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dette hensyn gælder således for finansielle virksomheder, herunder forsikringsselskaber, men ikke forsikringsformidlere.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En række ændringer i lov om forsikringsformidling skal sikre en direktivnær implementering af bestemmelserne i IDD. Der er primært tale om præciseringer og mindre ændringer, som det i forbindelse med besvarelse af spørgsmål fra Kommissionen om implementeringen af IDD, er fundet nødvendige at foretage for at sikre en korrekt og direktivnær implementering.

Med lovforslaget foreslås det at ændre § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om forsikringsformidling, så det fremgår direkte af bestemmelsen, at forsikringens præmiebeløb ikke må overstige 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis. Der er alene tale om en præcisering, som skal bringe bestemmelsens ordlydmæssigt i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, litra b, i IDD.

Betegnelsen ”permanent tilstedeværelse” er ikke nærmere defineret i IDD. Muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via permanent tilstedeværelse er ikke gennemført i de gældende regler i lov om forsikringsformidling. Dette skyldes, at reglerne i den danske selskabslovgivning fastslår, hvilken type virksomhed en udenlandsk virksomhed har mulighed for at etablere sig som i Danmark.

En forsikringsdistributør indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vil umiddelbart kunne benytte etableringsfriheden ved brug af et agentur, en filial, som selvstændig erhvervsdrivende eller gennem et datterselskab.

Med lovforslaget foreslås det at ændre §§ 20, 21, 25 og 26 i lov om forsikringsformidling, så reglerne om etablering af en filial også gælder ved etablering af en permanent tilstedeværelse. Dermed bringes bestemmelsen i overensstemmelse med IDD samtidig med, at Finanstilsynets mulighed for at føre tilsyn, herunder med de adfærdsregulerende bestemmelser, også finder anvendelse på virksomheder der har etableret en permanent tilstedeværelse.

Lovændringerne vil samlet bidrage til en mere direktivnær regulering af IDD.

Ordlyden af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling sammenholdt med artikel 32, stk. 1, i IDD, efterlader en manglende implementering af muligheden for Finanstilsynet til at undlade at offentliggøre en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet. Med lovforslaget foreslås det at ændre § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, så Finanstilsynet får beføjelse til at undlade offentliggørelsen af en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dermed sikres overensstemmelse med den tilsvarende regel i lov om finansiell virksomhed samt en korrekt implementering af IDD.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 9, og bemærkningerne hertil.

2.10. Klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet på baggrund af forordninger på Finanstilsynets område

2.10.1. Gældende ret

Den gældende § 344 i lov om finansiell virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, fastsætter Finanstilsynets tilsyn efter en række love, direktiver og forordninger.

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 37 i lov om forsikringsformidling, § 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og –aktiviteter og § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet, af den som afgørelsen retter sig mod, senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til de regler og retsakter, der er oplyst i bestemmelsen.

Lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed i tværgående pensionskasser, livsforsikringsselskaber og skadesforsikringsselskaber m.v. (lov om forsikringsvirksomhed) § 259 og § 309, stk. 1, fastsætter enslydende regler til dem i § 344 og § 372, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Lov om forsikringsvirksomhed træder i kraft den 1. januar 2024.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Selvom størstedelen af Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, kan afgørelser truffet på baggrund af en række forordninger, som Finanstilsynet påser, ikke indbringes for Erhvervsankenævnet.

For at sikre lige mulighed for at indbringe en afgørelse for Erhvervsankenævnet vurderes det hensigtsmæssigt at give hjemmel til klageadgang for afgørelser truffet på baggrund af disse forordninger. Adgangen til rekurs er således også relevant, når en afgørelse træffes på baggrund af regler i de pågældende forordninger.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 1, nr. 7, § 2, nr. 10, § 4, nr. 9, § 7, nr. 3, og § 9, nr. 2, at afgørelser truffet på baggrund af en række forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, skal kunne indbringes for Erhvervsankenævnet af den afgørelsen retter sig mod.

2.11. Finanstilsynets tavshedspligt i lov om ejendoms-kreditselskaber

2.11.1. Gældende ret

Det fremgår af § 13 i lov om ejendoms-kreditselskaber, at §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiell virksomhed finder anvendelse for ansatte i Finanstilsynet. § 354 fastsætter regler om tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. § 356 indeholder et forbud mod, at ansatte i Finanstilsynet opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn. Bestemmelsen regulerer desuden visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet ikke må foretage.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Den nuværende formulering af § 13 i lov om ejendoms-kreditselskaber kan give anledning til tvivl om forståelsen, fordi bestemmelsen henviser til bestemmelsen om Finanstilsynets tavshedspligt i lov om finansiell virksomhed. Efter §

354, stk. 3, finder stk. 1 om Finanstilsynets tavshedspligt ikke anvendelse på sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold. § 13 medfører, at sager om god skik for ejendomscreditselskaber ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt. Dette følger af henvisningen til § 354, stk. 3, i § 13 i lov om finansiel virksomhed, uanset at § 43 i lov om finansiel virksomhed kun omfatter god skik for finansielle virksomheder.

Indsættelse af en egentlig bestemmelse om Finanstilsynets tavshedspligt i § 13 i lov om ejendomscreditselskaber vil medføre en klarere retstilstand end i dag, idet en sådan bestemmelse vil medføre en tydelig beskrivelse af både tavshedspligtens indhold og undtagelserne for tavshedspligten.

Det foreslås derfor, at den nuværende bestemmelse i § 13 affattes med et indhold, der svarer til tavshedspligten efter § 354 i lov om finansiel virksomhed. Der foretages dog mindre tilpasninger for at sikre, at kun de videregivelsesmuligheder, der er relevante for ejendomscreditselskaber, medtages i affattelsen af den foreslåede bestemmelse.

Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny § 13 a, hvorefter ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Denne bestemmelse vil svare til § 354 g i lov om finansiel virksomhed og er nødvendig, fordi henvisningen til § 354 g udgår, når § 13 nyaffattes.

Med lovændringen ophæves endvidere henvisningen til § 356. Dette har dog ikke selvstændig retlig betydning for forbuddet mod, at Finanstilsynets ansatte opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn, samt reguleringen af visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet må foretage. Denne regulering gælder fortsat, uanset at der ikke længere vil være en henvisning til bestemmelsen i § 356 i lov om finansiel virksomhed.

For nærmere om de foreslåede lovændringer henvises til lovforslagets § 8, nr. 1-3, og bemærkningerne hertil.

2.12. Partsbegrebet i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere

2.12.1. Gældende ret

Det følger af § 3, stk. 4, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse, når en virksomhed er ejer af en kvalificeret ejerandel i en virksomhed, der udøver investeringsrådgivning.

Det følger endvidere af § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at en investeringsrådgiver snarest muligt skal underrette Finanstilsynet om ændringer i kvalificerede ejerandele med henblik på Finanstilsynets vurdering af, om kriterierne i § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er opfyldt. Det følger af § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet i forbindelse med sin vurdering af erhvervelsen skal sikre hensynet til en fornuftig og forsvarlig forvaltning af den virksomhed, hvori erhvervelsen påtænkes. Vurderingen skal endvidere ske under hensyntagen til den påtænkte erhververs sandsynlige indflydelse på virksomheden, den påtænkte erhververs egnethed og den påtænkte erhvervelses finansielle soliditet i forhold til en række kriterier, der opregnes i bestemmelsen.

Efter § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, anses som part i forhold til Finanstilsynet alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov. I § 21, stk. 2, opregnes tilfælde, hvor en anden end den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren tillige anses som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen som vedrører den pågældende. Denne opregning omfatter ikke den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel.

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partsstatus indebærer adgang til at modtage oplysninger i sagen efter forvaltningslovens regler, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet.

Det er uhensigtsmæssigt, at virksomheder, der er ejere af en kvalificeret ejerandel, ikke har partsstatus efter lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, når Finanstilsynet træffer afgørelse, da manglende partsstatus svækker de pågældende ejeres retssikkerhed. Det følger eksempelvis af § 355, stk. 2, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed, at en erhverver eller besidder af en kvalificeret ejerandel har partsstatus i forbindelse med sager om godkendelse af erhvervelse eller ved en reaktion som følge af manglende underretning eller ophævelse af stemmeretten efter denne lov.

Det foreslås derfor at ændre lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, så den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel skal anses som part, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller

ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel.

Ændringen vil medføre, at også denne gruppe efter forvaltningslovens regler kan få adgang til at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse herom for Erhvervsankenævnet.

For nærmere om den foreslåede lovændring henvises til lovforslagets § 11, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.13. Udpegningsperiode for sagkyndige til at følge finansielle virksomheder

2.13.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed eller en finansiel holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 58 som fremsat, side 25 og 131, at bestemmelsen eksempelvis forudsættes anvendt i situationer, hvor Finanstilsynet har givet et påbud for utilstrækkelige foranstaltninger til forebyggelse af finansiel kriminalitet, og hvor Finanstilsynet vurderer, at der er behov for i den forbindelse at følge en virksomheds efterlevelse af det udstedte påbud. Påbud rettet mod overholdelse af andre dele af den finansielle lovgivning vil også kunne udløse behov for, at en sagkyndig person følger en virksomheds drift.

Muligheden forudsættes altså anvendt i situationer, hvor Finanstilsynets eksisterende tilsynsmæssige reaktionsmuligheder, f.eks. påtale og påbud, ikke vurderes at være tilstrækkelige eller hensigtsmæssige til at sikre overholdelse af den finansielle lovgivning, hvidvaskloven m.v., og hvor der derfor vil være behov for at følge virksomheden tæt og indefra.

Det fremgår videre, at det dog ikke er en betingelse for bestemmelsens anvendelse, at der er truffet afgørelse om påbud eller påtale i forhold til virksomheden. Bestemmelsen forudsættes således i øvrigt anvendt i tilfælde, hvor Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Med bestemmelsen har Finanstilsynet således, som led i den forebyggende indsats mod eksempelvis finan-

siel kriminalitet, herunder hvidvask, og som led i tilsynsvirksomheden i øvrigt, mulighed for på et tidligt tidspunkt at få et øget indblik i informationer fra finansielle virksomheder, for derigennem at kunne afdække mulige risici for overtrædelse af reglerne.

Finanstilsynet kan bl.a. udpege en eller flere sagkyndige personer til at vurdere kvaliteten af systemer og kontroller og til at verificere oplysninger, der er videregivet fra virksomheden til Finanstilsynet.

Ved vurderingen af, hvorvidt der er grundlag for at udstede et påbud efter stk. 1, skal Finanstilsynet lægge vægt på hensynet til at sikre et effektivt tilsyn med virksomheden samt risikoen for overtrædelse af de regler, der gælder for virksomheden.

Bestemmelsen giver mulighed for, at den eller de sagkyndige personer udpeges for en periode på op til 6 måneder. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2019-20, tillæg A, L 58 som fremsat, side 26 og 131, at udpegningen almindeligvis forudsættes at have en længde på mellem 6 til 8 uger, men at der kan være behov for, at udpegningen skal vare op til 6 måneder. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis Finanstilsynet har grund til at antage, at der foreligger meget omfattende eller komplekse kritisable forhold i den pågældende virksomhed. Det kan eksempelvis også være begrundet i den pågældende virksomheds størrelse, herunder organisatoriske størrelse og relative størrelse på det pågældende marked, hvor virksomheden opererer.

Det er Finanstilsynet, der i forbindelse med udpegningen af de pågældende personer fastsætter, hvor længe de sagkyndige personer vil skulle følge driften af den finansielle virksomhed m.v. Ved fastsættelsen af perioden skal Finanstilsynet foretage en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet. Den sagkyndige person kan genudpeges, og det forudsættes, at der forud for hver genudpegnings foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegnings efter stk. 1 fortsat er opfyldt.

Bestemmelsen i § 347 c, i lov om finansiel virksomhed, er afspejlet for forsikringsselskaber og forsikringsholdingvirksomheder til § 274 i lov om forsikringsvirksomhed, samt for fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingselskaber i § 229 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter. Dette er sket i forbindelse med opsplittningen af lov om finansiel virksomhed.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Finanstilsynets mulighed for at udpege sagkyndige til at

følge finansielle virksomheder udspringer af den politiske aftale om styrkelse af indsatsen mod finansiell kriminalitet af 27. marts 2019 mellem partierne i den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti.

Finanstilsynets foreløbige erfaringer med anvendelse af sagkyndige viser, at bestemmelsen med fordel kan tilpasses, så den fremover bliver mere praktisk anvendelig. Det gælder særligt i forhold til udpegningsperioden for de sagkyndige i komplekse og omfangsrige sager. Her har det vist sig, at den gældende ramme med mulighed for udpegning af sagkyndige for en periode på op til 6 måneder ad gangen har været utilstrækkelig. Finanstilsynet har derfor haft behov for at foretage gentagne genudpegninger/forlængelser.

Det er vurderingen, at der også fremadrettet kan opstå behov for at anvende sagkyndige til at følge virksomheder i omfangsrige og komplekse sager. Det gælder også tilfælde, hvor det allerede i forbindelse med udpegningen vil stå klart, at en periode på 6 måneder ikke vil være tilstrækkelig til at opfylde formålet. Henset til tyngden af tilsynsværktøjet og Finanstilsynets foreløbige erfaringer, vurderes det hensigtsmæssigt at indføre mulighed for, at Finanstilsynet kan udpege sagkyndige for en periode, der er længere end de nuværende 6 måneder.

Det foreslås konkret, at rammen for udpegningsperioden for sagkyndige i medfør af § 347 c, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed udvides, så det fremover bliver muligt for Finanstilsynet at udpege en eller flere sagkyndige for en periode på op til 12 måneder ad gangen.

Finanstilsynets erfaringer viser også, at der i særlige tilfælde, hvor en virksomhed, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, er blevet pålagt forpligtelser af myndigheder i et andet land, kan opstå behov for, at Finanstilsynet udpeger en eller flere sagkyndige for en væsentlig længere periode til at følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser. Det gælder eksempelvis i tilfælde, hvor et andet lands myndigheder, herunder de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole, pålægger en virksomhed forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed at følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra, eksempelvis fordi virksomheden har en systemiskhed, der gør, at virksomhedens videre drift kan have betydning for den finansielle sektor/stabilitet. I en sådan situation vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet kan tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt disse internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge genudpegninger.

Det foreslås på den baggrund, at det tilføjes i § 347 c, stk. 1, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Det foreslås, at en sådan udpegning foretages efter en konkret vurdering, og som udgangspunkt kun anvendes i situationer, hvor virksomhedens opfyldelse af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fortsatte drift og/eller af betydning for den finansielle stabilitet.

Det foreslås også, at Finanstilsynet gives mulighed for at forny udpegningsperioden for sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen i stedet for de nuværende 6 måneder, både når der er sket udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt. Det foreslås i samme forbindelse, at det tydeliggøres i bestemmelsens ordlyd, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, så dette ikke længere blot fremgår af bestemmelsens bemærkninger.

De foreslåede ændringer vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det er nødvendigt at udpege den eller de sagkyndige, der følger virksomheden, for en længere periode end 6 måneder. Ændringerne vil også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

Endelig foreslås det at foretage tilsvarende ændringer, som beskrevet ovenfor, til § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, og § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Dette vil sikre, at retstilstanden ensortes på tværs af lovgivningen, der vil styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde og sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomhederne.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

2.14. Garantifondens finansiering og dækning af motoransvarsforsikringer

2.14.1. Gældende ret

Garantifonden for skadesforsikringsselskaber (Fonden) blev oprettet ved lov om en garantifond for skadesforsikringssels-

skaber, jf. lov nr. 457 af 10. juni 2023, der trådte i kraft den 1. oktober 2003.

Fonden dækker forsikringstagerne og de sikrede under visse forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed, i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Fonden dækker for så vidt angår disse forsikringstagere og sikrede risici i Danmark, uanset om en forsikringsaftale er tegnet i et dansk eller udenlandsk forsikringsselskab med tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark. Dermed har en dansk forsikringstager samme beskyttelsesniveau for risici i Danmark, uanset om forsikringen er tegnet i et dansk selskab eller i et udenlandsk forsikringsselskab med tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i Danmark.

Fondens dækning følger dermed værtslandsprincippet. Værtslandsprincippet indebærer, at det er risikoens beliggenhed, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning, der dækker forsikringstagerne og de sikrede.

Fondens dækningsområde omfatter blandt andet erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Dertil dækker Fonden forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet) indebærer blandt andet, at medlemsstaterne skal udpege eller oprette et erstatningsorgan til dækning af skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling eller træder i likvidation.

Ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvidvaskloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love, blev Fonden udpeget som erstatningsorgan i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation i henhold til motoransvarsforsikringsdirektivet. Ændringen af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ændrede ikke Fondens dækningsområde for de øvrige forsikringer, som er omfattet af Fondens dækning. Ved lovændringen blev Fonden endvidere, som krævet i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, bemyndiget til at indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre udpegede enheder, i medlemslandene inden den 23. december 2023.

Fonden finansieres dels med engangsbidrag, som betales

ved et skadesforsikringsselskabs indmeldelse i Fonden, dels ved et årligt bidrag, som Fonden opkræver fra skadesforsikringsselskaberne. Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police eller pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikring, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Fondens formue skal udgøre mindst 500 mio. kr.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

DFIM er endvidere udpeget som informationskontor efter motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Det betyder, at DFIM under nærmere angivne betingelser skal bistå Fonden med at skaffe de oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadessager.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet fastlægger blandt andet regler om, at medlemsstaterne skal oprette eller godkende et organ, der skal udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat på deres område, i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation. Organet har derefter ret til at kræve den udbetalte erstatning refunderet af det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, forudsat forsikringsselskabet er meddelt tilladelse i et andet land, som er omfattet af direktivet.

Ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 blev Fonden udpeget som erstatningsorgan i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation i henhold til motoransvarsforsikringsdirektivet. Ved lovændringen blev Fonden endvidere, som krævet i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, bemyndiget til at indgå en aftale med de øvrige erstatningsorganer, eller andre udpegede enheder, i medlemslandene inden den 23. december 2023. Ændringen af lov om en garantifond for skadesforsik-

ringsselskaber ved lov nr. 480 af 12. maj 2023 var første del af gennemførslen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet i dansk ret.

Med henblik på at gennemføre den resterende del af motorkøretøjsforsikringsdirektivet bør de nuværende regler i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber ændres for så vidt angår motoransvarsforsikringer, da et dansk oprettet erstatningsorgan ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivet i sidste ende skal dække motoransvarsforsikringer i danske selskaber, hvis et skadesforsikringsselskab går konkurs eller i likvidation, også hvis forsikringerne er tegnet for risici i andre lande.

Regler om en forsikringsgarantiordning for motoransvarsforsikringer foreslås gennemført ved en række ændringer af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås, at Fonden skal udbetale erstatning til skadelidte bosat i Danmark i forbindelse med skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et skadesforsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation. Fonden skal i udgangspunktet dække skadelidte, uanset om forsikringsselskabet har hjemsted i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det foreslås i forlængelse heraf, at Fonden skal kunne kræve refusion, hvis Fonden udbetaler erstatning til en skadelidt, der er dækket af et skadesforsikringsselskab, der har hjemsted i et andet land. Dette refusionskrav vil skulle rettes mod erstatningsorganet i selskabets hjemland.

Den foreslåede ændring vil for motoransvarsforsikringer indebære, at Fonden dækker skader og opkræver bidrag efter hjemlandsprincippet. Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Efter hjemlandsprincippet vil Fonden dække danske kunder i danske forsikringsselskaber og opkræve bidrag fra disse. Fonden vil således ikke opkræve bidrag fra danske kunder i udenlandske selskaber, men Fonden vil dække skadelidte bosat i Danmark. Herefter vil Fonden kunne kræve refusion for erstatningsorganer i det udenlandske selskabs hjemland. For udenlandske kunder i danske selskaber, så vil Fonden dække skader og opkræve bidrag.

For ikke at forringe de danske forsikringstageres og sikredes retsstilling i forhold til de gældende regler vedrørende tilbagebetaling af præmie, implementeres ændringerne til motorkøretøjsforsikringsdirektivet således, at danske kunder, både i danske og udenlandske forsikringsselskaber, fortsat vil have krav på tilbagebetaling af restpræmie med en selvrisiko

på 1.000 kr. Danske kunder med motoransvarsforsikringer i danske og udenlandske forsikringsselskaber vil dermed være dækket på samme måde i forhold til restpræmie, som de var for gennemførslen af ændringerne til motorforsikringsdirektivet.

Det foreslås, at Fonden som følge af ændringen til et hjemlandsprincip for så vidt angår motoransvarsforsikringer skal modtage bidrag fra danske skadesforsikringsselskaber pr. motoransvarsforsikring tegnet for forsikringstagerne i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det findes i forbindelse med gennemførslen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet hensigtsmæssigt at forhøje mindstekravet til Fondens formue, da Fonden skal have en særskilt formue til dækning af motoransvar efter reglerne i motorkøretøjsforsikringsdirektivet. Fondens øvrige formue må ikke anvendes til dækning af motoransvar efter motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås derfor, at Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvoraf mindst 100 mio. kr. skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, som tegner motoransvarsforsikringer for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

For at muliggøre korrespondancen og udveksling af oplysninger landene imellem, foreslås det, at Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden skal efter forslaget også sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af DFIM, får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.

For at sikre at Fonden kan foretage en effektiv skadesbehandling af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, foreslås det, at Fonden kan indgå aftale om skadesbehandling herom med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven. Dette er i dag DFIM.

DFIM har i praksis, også i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs, varetaget den praktiske håndtering af sager med de øvrige medlemslandes erstatningsorganer oprettet i henhold til Motorkøretøjsdirektiv 2000/26/EF. Opgaven som

skadesbehandler i disse sager er en særlig opgave, da der kræves samarbejde med de øvrige erstatningsorganer. Det er derfor hensigtsmæssigt, at DFIM kan påtage opgaven som skadesbehandler, da det ikke vurderes, at der er andre aktører end DFIM, der kan varetage opgaven.

2.15. Finanstilsynets meddelelse af påbud til filialer af udenlandske finansielle virksomheder om at foretage uvildig undersøgelse

2.15.1. Gældende ret

Efter § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed finder en række bestemmelser anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelserne i lovens §§ 7-11 omfatter pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed, investeringsforvaltning og forsikringsvirksomhed.

Blandt opstillingen af regler, som ligeledes gælder for ovennævnte filialer, er reglerne om god skik i § 43 i lov om finansiel virksomhed. Tilsynet med overholdelse af regler på god skik området er underlagt et værtslandsprincip, som indebærer, at Finanstilsynet fører tilsyn med filialers overholdelse af god skik reglerne i forbindelse med deres aktiviteter i Danmark.

Det følger blandt andet af § 1, stk. 4, at § 347, stk. 1-3, 5 og 7, § 347 a samt § 347 c finder anvendelse for filialer. § 347 fastsætter finansielle virksomheders forpligtelse til at levere relevante oplysninger til Finanstilsynet. § 347 a vedrører finansielle virksomheders forpligtelse til at offentliggøre Finanstilsynets vurderinger, og § 347 c indeholder hjemmel til, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagskyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed. Bestemmelsen i § 1, stk. 4, skal bl.a. sikre, at Finanstilsynet kan anvende en række tilsynsværktøjer, der bidrager til at sikre et effektivt tilsyn, overfor filialer på de områder, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Lov om finansiel virksomheds § 347 b indeholder hjemmel til påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingsvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 579 af 1. juni 2010. Muligheden for at anvende bestemmelsen forudsætter, at den uvildige undersøgelse omfatter forhold, som vurderes at være af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Finanstilsynets påbud om en

uvildig undersøgelse beror på en konkret vurdering, og afgørelsen herom træffes af Finanstilsynets bestyrelse.

§ 347 b gælder ikke i dag for filialer, jf. § 1 stk. 4.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Siden muligheden for at give påbud om en uvildig undersøgelse blev indført i 2010, har Finanstilsynet truffet to afgørelser om påbud om en uvildig undersøgelse. Begge afgørelser har været på forbrugerområdet. I 2010 påbød Finanstilsynets Saxo Bank at lade foretage en undersøgelse af, hvorvidt bankens gennemførelse af kundernes handelsordrer skete i overensstemmelse med handelsbetingelserne og reglerne om "best execution". Derudover påbød Finanstilsynet i 2020 Danske Bank at lade foretage en uvildig undersøgelse af bankens efterlevelse af fire påbud vedrørende bankens gældsinddrivelse.

Finanstilsynets erfaringer med bestemmelsen er, at den er særligt anvendelig på forbrugerområdet, som er et bredt og dynamisk tilsynsområde, der blandt andet omfatter de finansielle virksomheders generelle efterlevelse af civile retlige forbrugerbeskyttende regler. På dette tilsynsområde opstår der fra tid til anden behov for undersøgelser, som ligger uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsområde. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der fremover også kan opstå situationer, hvor det vil være relevant at kunne påbyde en finansiel virksomhed at lade foretage en uvildig undersøgelse. Finanstilsynet har i dag ikke mulighed for at anvende denne tilsynsbeføjelse overfor filialer, heller ikke på forbrugerområdet. Det er er uhensigtsmæssigt, da kompetencen til at føre tilsyn på området som følge af værtslandsprincippet ligger hos Finanstilsynet.

For at sikre ensartede vilkår for danske finansielle virksomheder og udenlandske filialer, som opererer på det danske marked, foreslås det, at § 347 b sættes i kraft for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med den foreslåede ændring sikres også en ensartet forbrugerbeskyttelse for kunder i filialer som for kunder i danske finansielle virksomheder.

2.16. Omfanget af færdselslovens forsikringspligt

2.16.1. Gældende ret

Det følger af færdselslovens § 101, stk. 1, at skader, som et motordrevet køretøj volder inden for færdselslovens anvendelsesområde ved færdselsuheld eller ved eksplosion eller brand, der hidrører fra brændstofanlæg i køretøjet, er under-

lagt objektivt erstatningsansvar. Ifølge færdselslovens § 101, stk. 2 og 3, kan erstatningen nedsættes, såfremt skadelidte har medvirket til skadens opståen.

Ifølge færdselslovens § 102 gælder de almindelige erstatningsregler, hvis et køretøj volder skade på anden måde end nævnt i § 101, stk. 1 (det vil sige et culpa/uagtsomhedsansvar). Tilsvarende gør sig gældende, hvis skaden sker uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Det følger af færdselslovens § 104, stk. 1, at erstatningsansvaret efter §§ 101-103 påhviler den ejer eller bruger, der benytter køretøjet eller lader det benytte. Efter § 104, stk. 2, gælder, at en fører er ansvarlig efter de almindelige erstatningsregler.

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

Forsikringspligten påhviler ejeren eller den person (brugeren), der har varig rådighed over køretøjet, hvis der er tale om motordrevne køretøjer, der skal registreres eller godkendes, jf. § 106, stk. 1. Hvem der er ejer, afgøres som udgangspunkt ud fra dansk rets almindelige regler om ejendomsret. Det er det reelle ejerforhold, som er afgørende, og ikke hvad der er anført i Køretøjsregisteret. I praksis må registreringsforholdene i langt de fleste tilfælde dog antages at være i overensstemmelse med de reelle forhold.

For motordrevne køretøjer, der ikke skal registreres eller godkendes, påhviler forsikringspligten den, der bruger køretøjet eller lader det bruge på vej, jf. § 106, stk. 2.

For selvkørende motorkøretøjer, der er omfattet af forsøgsordninger efter § 92 g, stk. 1, og for selvkørende enheder, der er omfattet af forsøgsordninger efter § 92 m, stk. 1, påhviler forsikringspligten tilladelsesindehaveren, jf. § 106, stk. 3.

Manglende opfyldelse af forsikringspligten i § 105, stk. 1, 1. pkt., straffes i medfør af § 118, stk. 1, nr. 1, med en bøde på 1.000 kr., jf. § 118 a, stk. 1, 1. pkt.

Færdselslovens forsikringspligt finder kun anvendelse, hvis det motordrevne køretøj befinder sig på færdselslovens anvendelsesområde som fastlagt i færdselslovens § 1.

Ifølge færdselslovens § 1 gælder loven, hvor andet ikke

er bestemt, for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter.

En vej er i § 2, nr. 28, defineret som ”vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er offentlig eller privat”. Ordet vej skal således underlægges en bred fortolkning. Færdselsloven er eksempelvis i domspraksis blevet fundet anvendelig, når en bil som trafikmiddel volder skade om bord på en bilfærge. Ligeledes vil færdsel på stranden på den jyske vestkyst – og på andre strande, hvor kørsel normalt finder sted – være omfattet af færdselsloven.

Når det fastlægges, hvorvidt der er tale om almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, skal der lægges vægt på de faktiske forhold. Det er således ikke afgørende, om ejeren af en vej eller areal har givet tilladelse til færdslen. Der skal være tale om en ikke uvæsentlig trafikaktivitet af en ikke helt snæver personkreds. Der kræves således en mere almindelig benyttelse (det vil sige benyttelse af mere end en enkelt person eller familie), men det er tilstrækkeligt, at en enkelt trafikantgruppe (fodgængere, cyklister, bilister) benytter området.

Færdselslovens anvendelsesområde er bredt, og ydergrænserne fastlægges ved domspraksis på baggrund af en konkret vurdering.

At et område ikke er offentligt tilgængeligt – enten på grund af afspærring, skiltning, betalingsordning, portvagt eller lignende – er ifølge domspraksis ikke i sig selv nok til, at området falder uden for færdselslovens anvendelsesområde. Det kræver også, at området i praksis kun benyttes til færdsel af en helt snæver kreds af personer. For eksempel finder færdselsloven normalt anvendelse på de interne veje og pladser på flyvepladser og kaserner, selvom flyvepladser og kaserner normalt er indhegnede med adgangskontrol. Færdselsloven finder dog på grund af den snævre kreds af trafikanter ikke anvendelse på start- og rullebanerne på en flyveplads.

En privat mark, der normalt ikke vil være omfattet af færdselslovens anvendelsesområde, vil dog være omfattet, hvis den anvendes som parkeringsplads, selv for korte perioder.

Værkstedbygninger, garager og bygge- og anlægspladser vil ifølge domspraksis normalt falde uden for færdselslovens anvendelsesområde, forudsat at der kun finder arbejdskørsel sted. Tilkørselsveje til bygge- og anlægspladser vil være omfattet af loven, såfremt disse anvendes i tilstrækkeligt omfang, jf. ovenfor.

Grusgrave er ifølge domspraksis som udgangspunkt ikke omfattet af færdselslovens anvendelsesområde, men det

kommer dog an på en konkret vurdering af den faktiske færdsel.

Praksis viser, at færdselslovens anvendelsesområde er meget bredt, og det vil således være meget få områder med bare et mindre omfang af trafik, hvor færdselsloven ikke finder anvendelse.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantifond, som er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM står for at udbetale erstatning til skadelidte i trafikulykker, der sker i Danmark, hvis skaden er påført af et ukendt motordrevet køretøj eller et køretøj, for hvilket der i strid med færdselslovens regler ikke er tegnet ansvarsforsikring. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark, skal være medlem af DFIM, jf. færdselslovens § 105, stk. 1, 3. pkt.

Til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 (fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv), er DFIM endvidere anerkendt som erstatningsorgan, der under nærmere betingelser skal udbetale erstatning i tilfælde, hvor skaden er sket i udlandet og ikke er forvoldt af et køretøj, der er forsikret eller hjemmehørende i Danmark. DFIM er ligeledes anerkendt som informationskontor, der skal bistå skadelidte og informationskontorer i andre EU-lande og EØS-lande med at skaffe de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.

2.16.1.1. Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 1 b, artikel 1, nr. 2 a, og artikel 1, nr. 4 (ændringer af direktivets anvendelsesområde)

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet indeholder en række præciseringer og ændringer af direktivets anvendelsesområde og dermed, i hvilke tilfælde medlemsstaterne skal sikre, at der er tegnet ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 2 a, indebærer således en ændring af direktivets artikel 3, stk. 1. Det fremgår herefter af artikel 3, stk. 1, at hver medlemsstat med forbehold af artikel 5 skal træffe passende foranstaltninger til at sikre, at erstatningsansvar for færdsel med et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 1 b, indfører en definition i direktivet af ”færdsel med køretøj” i en ny bestemmelse i direktivets artikel 1, nr. 1 a.

”Færdsel med køretøj” skal herefter forstås som: ”færdsel

med et køretøj på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel på ulykkestidspunktet, uanset køretøjets karakteristika og uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og om det er stationært eller i bevægelse”.

Formålet med lovforslagets foreslåede ændring er at skabe klarhed med hensyn til direktivets anvendelsesområde og at indarbejde den præcisering af direktivets anvendelsesområde, som Den Europæiske Unions Domstol har fastlagt i sag C-162/13 (Vnuk) af 14. september 2014, sag C-514/16 (Rodrigues de Antrade) af 28. november 2017 og sag C-334/16 (Torreiro) af 20. december 2017.

Udgangspunktet er herefter, at direktivets regler om pligt-mæssig ansvarsforsikring finder anvendelse for motordrevne køretøjer, når de anvendes som transportmiddel. Det har derimod ikke betydning, hvor det motordrevne køretøj anvendes.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 4, indfører tre nye undtagelsesbestemmelser i direktivets artikel 5, hvorefter medlemsstaterne under visse betingelser gives mulighed for at undtage motordrevne køretøjer fra forsikringspligten i artikel 3.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 3, kan en medlemsstat fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der midlertidigt eller permanent er taget ud af brug og forbudt at anvende, forudsat at der er indført en formel administrativ procedure eller anden verificerbar foranstaltning i overensstemmelse med national ret.

I direktivets præambelbetragtning 14 fremgår, at der her eksempelvis kan være tale om registreringspligtige køretøjer, som er afregistrerede og derfor heller ikke kan forsikres. Det kan være køretøjer, som står på museer, eller køretøjer, som anvendes sæsonpræget.

Det er dog en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at den nationale garantifond skal udbetale erstatning for tingsskade og personskaade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 4, kan en medlemsstat i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang.

I direktivets præambelbetragtning 7 fremgår, at der her ek-

sempelvis kan være tale om lokalitetsspecifikke områder og områder med udstyr i havne og lufthavne.

Det er også her en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at det nationale erstatningsorgan skal udbetale erstatning for tingskade og personskaade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Efter den nye bestemmelse i artikel 5, stk. 5, kan en medlemsstat i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Det er også her som udgangspunkt en betingelse for fravigelse af artikel 3, at medlemsstaterne sikrer, at køretøjerne behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Det betyder, at den nationale garantifond skal udbetale erstatning for tingskade og personskaade, der forvoldes af de pågældende køretøjer, jf. direktivets artikel 10.

Den nye artikel 5, stk. 6, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, giver dog mulighed for også at fravige artikel 10 om den nationale garantifonds erstatningspligt i tilfælde, hvor køretøjer omfattes af artikel 5, stk. 5, forvolder skade i områder, der ikke er tilgængelig for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i national ret. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning 8, at muligheden for at fravige artikel 10 gælder, selvom muligheden for undtagelse for forsikringspligten for de pågældende køretøjer også kan være omfattet af en anden undtagelsesbestemmelse i artikel 5.

Undtagelsesbestemmelserne i artikel 5, stk. 3-6, kræver, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om eventuel anvendelse af undtagelserne i artikel 5, stk. 3-6, og om de særlige ordninger for deres gennemførelse, jf. artikel 5, stk. 7. Kommissionen offentliggør en liste over medlemsstaternes undtagelser.

2.16.2. Transportministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med ændringen af motorkøretøjsdirektivets artikel 3, stk. 1, og indførelsen af definitionen "færdsel med køretøj" i artikel 1, nr. 1 a, er det præciseret, at direktivets udgangspunkt om forsikringspligt for motordrevne køretøjer alene knytter sig til, hvordan køretøjet anvendes, hvorimod det ikke har betydning, hvor køretøjet anvendes.

Færdselsloven har derimod det modsatte udgangs-

punkt. Færdselslovens forsikringspligt forudsætter, at køretøjet anvendes på færdselslovens anvendelsesområde, som er fastlagt i lovens § 1. Det er således afgørende, hvor køretøjet anvendes.

Som det fremgår af pkt. 2.16.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, er færdselslovens anvendelsesområdet meget bredt, og der vil derfor i praksis som altovervejende hovedregel ikke være forskel på de tilfælde, hvor motorkøretøjsforsikringsdirektivet foreskriver forsikringspligt, og færdselslovens forsikringspligt.

Da udgangspunktet for forsikringspligten imidlertid er forskelligt for de to regelsæt, vil der kunne opstå situationer, hvor skader forvoldt af et motordrevet køretøj ifølge direktivet vil skulle være dækket af en ansvarsforsikring, men hvor der ikke vil følge en forsikringspligt efter færdselsloven. Sådanne situationer vil kunne forekomme, hvor motordrevne køretøjer anvendes på områder, hvor der ikke er adgang for almindelig færdsel for en eller flere færdselsarter.

For at sikre korrekt implementering af ændringerne af motorkøretøjsforsikringsdirektivet er det Transportministeriets vurdering, at det er nødvendigt at ændre færdselslovens udgangspunkt for, hvornår erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en ansvarsforsikring. Den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde bør derfor udvides til som udgangspunkt også at skulle omfatte skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Færdselslovens objektive erstatningsansvar i § 101, stk. 1, gælder for skader forvoldt inden for færdselslovens anvendelsesområde. For skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde, gælder dansk rets almindelige erstatningsregler, hvilket indebærer, at ansvarsgrundlaget for sådanne skader hviler på et culpa-/uagtsomhedsansvar.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivet regulerer ikke, hvilket ansvarsgrundlag erstatningsansvaret skal hvile på. Dette fastlægges i national ret. Transportministeriet finder derfor ikke nødvendigt at ændre på omfanget af det objektive erstatningsansvar i færdselslovens § 101, stk. 1.

Transportministeriet bemærker, at almindelige motoransvarsforsikringspolicer allerede i dag er udfærdiget på en sådan måde, at de også dækker skader, som køretøjet forvolder uden for færdselslovens anvendelsesområde. En udvidelse af den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde forventes derfor ikke at medføre præmiestigninger for disse køretøjer, og en udvidelse vil således nærmere afspejle, hvordan de forsikringsmæssige forhold allerede i praksis er i dag for så vidt angår de motordrevne køretøjer, hvor der efter gældende ret er forsikringspligt.

Det omvendte gør sig gældende for motordrevne køretøjer, der alene anvendes uden for færdselslovens anvendelsesområde eller slet ikke anvendes, og derfor ikke er indregistreret.

ret. For sådanne køretøjer er der efter færdselslovens regler ikke krav om tegning af ansvarsforsikring. Det kan f.eks. være motorredskaber, der kun anvendes på områder, som ikke benyttes til almindelig færdsel, traktorer eller andre landbrugsmaskiner, der kun benyttes på marker, som ikke benyttes til almindelig færdsel, eller motordrevne køretøjer, der alene anvendes sæsonbetonet og derfor er afregistreret dele af året.

Det er Transportministeriets opfattelse, at den særlige beskyttelse af skadelidte, som den lovpligtige ansvarsforsikring udgør, har sin berettigelse i forhold til uheld, der sker i trafikmæssige situationer. Dette er ikke tilfældet i de ovennævnte tilfælde. Det vil på den baggrund efter Transportministeriets vurdering være unødigt byrdefuldt at indføre krav om lovpligtig ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde, og hvor der efter lovens gældende regler ikke er forsikringspligt.

I det omfang motorkøretøjsforsikringsdirektivet giver mulighed herfor, er det derfor Transportministeriets opfattelse, at der ikke bør indføres pligt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4, giver mulighed for at undtage køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang, ligesom artikel 5, stk. 5, giver mulighed for at undtage køretøjer, der i overensstemmelse med national ret ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Undtagelsesbestemmelserne i motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4 og 5, forudsætter, at den nationale garantiordning for uforsikrede og ukendte køretøjer (i Danmark DFIM), som medlemsstaterne i medfør af direktivets artikel 10 har pligt til at oprette eller udpege, skal erstatte eventuelle skader, som de pågældende køretøjer måtte forvolde. Det vil også skulle gælde skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet har været brugt på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel, jf. direktivets artikel 3, stk. 1, jf. artikel 1, nr. 1 a.

I forhold til motordrevne køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, giver motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 6, mulighed for, at den nationale garantiordnings erstatningsforpligtelse kan fraviges, hvis skaderne er forvoldt på et område, der ikke er tilgængeligt for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen.

Motordrevne køretøjer, der ikke er indregistrerede, vil som udgangspunkt ikke være tilladt til brug på offentlig vej. For sådanne køretøjer vil det derfor ifølge motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 6, være muligt at indføre regler om, at DFIM som national garantiordning ikke skal dække skader, som sådanne køretøjer forvolder på områ-

der, hvortil offentligheden i kraft af en retlig eller fysisk begrænsning ikke har adgang.

Det foreslås på den baggrund, at færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at den lovpligtige ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer som udgangspunkt også skal dække krav om erstatning for skader, der er forvoldt uden for færdselslovens anvendelsesområde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet anvendes som transportmiddel. § 101, stk. 1, om omfanget af færdselslovens objektive erstatningsansvar foreslås derimod ikke ændret.

Det vil betyde, at der fortsat vil gælde et objektiv erstatningsansvar for skader, der forvoldes inden for færdselslovens anvendelsesområde, hvorimod erstatningsansvaret for skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil hvile på et culpa/uagtsomhedsansvar. Kravet om erstatning vil dog med den foreslåede ordning i begge tilfælde som udgangspunkt skulle være dækket af den lovpligtige ansvarsforsikring.

Det foreslås endvidere, at der tilføjes en undtagelsesbestemmelse til det foreslåede udgangspunkt for den lovpligtige ansvarsforsikrings dækningsområde, således at det af et nyt stk. 2 i § 105 vil følge, at kravet om tegning af lovpligtig ansvarsforsikring ikke vil gælde for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde.

DFIM's forpligtelser som national garantiordning er nærmere reguleret i bekendtgørelse nr. 1618 af 18. december 2018 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer m.v. (ansvarsbekendtgørelsen). Ansvarsbekendtgørelsen er bl.a. udstedt med hjemmel i færdselslovens § 107, stk. 1, om fastsættelse af regler om forsikringspligtens gennemførelse. Den gældende bemyndigelsesbestemmelse i § 107, stk. 1, indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler om omfanget af DFIM's dækningsforpligtelse.

Transportministeriet vil i tilknytning til den foreslåede ændring af færdselslovens § 105 om forsikringspligtens omfang ændre bekendtgørelsens regler om DFIM's almindelige dækningsforpligtelse i forhold til uforsikrede og ukendte køretøjer, således at dækningsforpligtelsen – ud over skader forvoldt inden for færdselslovens anvendelsesområde – også vil komme til at omfatte skader forvoldt uden for færdselslovens anvendelsesområde af motordrevne køretøjer, for hvilke der er forsikringspligt.

I overensstemmelse med motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 5, stk. 4-6, vil ansvarsbekendtgørelsens regler om DFIM's dækningsforpligtelse endvidere blive udvidet, således at DFIM som national garantifond vil skulle dække erstatningskrav for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde i tilfælde, hvor der i medfør af den foreslåede undtagelsesbestemmelse i færdselslovens § 105, stk. 2, ikke vil være pligt til at tegne ansvarsforsikring. DFIM's dækningsforpligtelse vil dog i

disse tilfælde ikke blive udvidet til tilfælde, hvor det pågældende køretøj ikke lovligt kan anvendes på færdselslovens anvendelsesområde, hvilket vil gælde størstedelen af de motordrevne køretøjer, for hvilke der ikke er registreringspligt, hvis skaden er forvoldt på et område, hvortil offentligheden i kraft af en retlig eller fysisk begrænsning ikke har adgang.

Ansvarsbekendtgørelsens regler vil i den forbindelse blive udfærdiget på en sådan måde, at DFIM's dækningsforpligtelse tillægges en subsidier karakter i de tilfælde, hvor skaden forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde. DFIM vil i disse tilfælde som national garantifond således alene skulle erstatte skader, hvis anden forsikringsdækning – f.eks. en arbejds-skadeforsikring – ikke foreligger.

2.17. Færdselslovens mindstebeløbsdækning

2.17.1. Gældende ret

Færdselslovens § 105, stk. 2, fastsætter mindstedækningsbeløbene for den lovpligtige ansvarsforsikring. Det følger endvidere af færdselsloven § 105, stk. 3, at beløbene reguleres hvert år den 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det følger endvidere af § 105, stk. 3, at transportministeren med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsdirektiv) kan foretage yderligere regulering af de nævnte beløb. Transportministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer, der skal finde sted.

De i færdselslovens gældende mindstedækningsbeløb er senest reguleret op til 136 mio. kr. for personskade eller tab af forsørger og op til 27 mio. kr. for tingsskade for den forårsagede skade ved en enkelt begivenhed, jf. bekendtgørelse nr. 1456 af 28. november 2022 om regulering af forsikringsdækningsbeløb.

2.17.1.1. Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5 (ændring af mindstedækningsbeløb)

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, forhøjer de mindstedækningsbeløb, som den lovpligtige ansvarsforsikring ifølge artikel 9 skal dække. For personskade forhøjes beløbene fra 5.000.000 euro (ca. 37,5 mio. kr.) til 6.450.000 euro pr. uheld (ca. 48 mio. kr.), uanset antallet af skadelidte, og fra 1.000.000 euro (ca. 7,5 mio. kr.) til 1.300.000 euro (ca. 9,7 mio. kr.) pr. skadelidt. For tingsskade (skade på andet end personer) forhøjes mindstedækningsbeløbet fra 1.000.000 euro (ca. 7,5 mio. kr.) til 1.300.000 euro (ca. 9,7 mio. kr.), uanset antallet af skadelidte involveret i ulykken. Medlemslandene kan i national lovgivning fastsætte højere mindstedækningsbeløb.

Motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, indeholder endvidere mindre justeringer i forhold til den løbende regulering af mindstedækningsbeløbenes størrelse. Det følger herefter, at beløbene justeres hvert femte år i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2016/792/EU. Kommissionen kan i den forbindelse vedtage delegerede retsakter med henblik på justering af mindstedækningsbeløbene hvert femte år i overensstemmelse med HICP.

2.17.2. Transportministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Færdselslovens gældende mindstedækningsbeløb for lovpligtig motoransvarsforsikring er væsentligt højere end de mindstedækningsbeløb, som fremgår af motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den danske reguleringsmekanisme for opjustering af mindstedækningen er dog anderledes end direktivets. Hvis udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks HICP imod forventning på sigt vil føre til højere mindstedækningsbeløb efter direktivet end efter dansk ret, er der imidlertid allerede i den gældende færdselslov § 105, stk. 3, hjemmel til administrativt at forhøje reguleringen med henblik på at efterleve Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005.

Forhøjelsen af mindstedækningsbeløbene i motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 9 medfører således ikke materielle lovgivningsmæssige konsekvenser for gældende dansk ret. Da motorkøretøjsforsikringsdirektivets artikel 1, nr. 5, imidlertid indeholder mindre justeringer i forhold til den løbende regulering af mindstedækningsbeløbenes størrelse, bør henvisningen i færdselslovens § 105, stk. 3, 4. pkt., til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005, som en formel konsekvens opdateres med en henvisning til det aktuelle ændringsdirektiv.

Det foreslås på den baggrund, at henvisningen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 i bemyndigelsesbestemmelsen i § 105, stk. 3, 4. pkt., tilføjes en henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021.

Det sikres herved, at færdselslovens mindstedækningsbeløb vil kunne reguleres til at svare til mindstedækningsbeløbene i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes at have begrænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område som følge af en begrænset sagstilgang til straffesagskæden. Merudgifterne

forventes at kunne afholdes inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske rammer.

Lovforslaget vurderes at efterleve principperne om digitaliseringsklar lovgivning. Lovændringerne skaber øget sammenhæng på tværs, idet det foreslås, at Finanstilsynet kan genbruge data fra Erhvervsstyrelsen til at lette sagsbehandlingen forbindelse med afregistrering af forsikringsformidlingsvirksomheder fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Lovforslagets bestemmelser er desuden i overensstemmelse med princippet om tryk og sikker datahåndtering, hvor overførsel og behandling af data skal overholde databeskyttelsesforordningen. Der henvises blandt andet til lovforslagets § 8, nr. 2 og 3.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens område for Bedre Regulering vurderer, at lovforslaget medfører administrative konsekvenser for erhvervslivet. Disse konsekvenser vurderes at være under 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Lovforslaget skaber klarhed om muligheden for at realkreditbelåne havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone. Lovforslaget vil derfor kunne øge den samlede finansieringskapacitet for den planlagte opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone. De økonomiske konsekvenser heraf er ikke kvantificerbare.

Lovforslaget forventes at medføre begrænsede administrative omstillingsomkostninger for de skadesforsikringselskaber, der skal opkræve bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke har administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ikke miljø- eller naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Ændringen i det foreslåede § 267 f, stk. 4, implementerer

artikel 2, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chain-forordningen), der nyaffatter artikel 45 h, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 EØS-relevant tekst (BRRD).

Med lovforslaget foretages en række ændringer af lov om forsikringsformidling med henblik på en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD).

§ 182 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD).

§ 28 a i lov om investeringsforeninger implementerer artikel 1, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. Den foreslåede ændring vedrører en præcisering af bestemmelsen om de oplysninger, som skal gives til investorer ved ophør af grænseoverskridende markedsføring af en UCITS. Ændringen medfører, at bestemmelsen er i overensstemmelse med artikel 1, nr. 6, stk. 4, i direktivet.

Lovforslaget supplerer endvidere dele af kapitel V om administrative sanktioner og andre foranstaltninger i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Lovforslagets § 5, nr. 2 og 4, supplerer Rådets forordning (EU) 2022/2576 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og

udveksling af gas på tværs af grænserne og Rådets forordning (EU) 2022/2578 om indførslen af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssige høje priser.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet) og harmoniserer området for forsikringsgarantiordninger for motoransvarsforsikringer efter hjemlandsprincippet.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Lovforslaget har været i høring fra den 29. juni til den 17. august 2023 hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatsamfundet, AiiA A/S, Akademisk Arkitektforening, Akademikerne, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), AUTIG – Autobranchens, Handels- og Industriforening, Auto Branchen Danmark, Beredskabsstyrelsen, BilsynsBranchen, Brancheorganisationen for Aktive Ejere i Danmark, Capital Law CPH, CBS, CEPOS, Computershare, Cyklistforbundet, DAFINA, Danmarks Motor Union, Danmarks Nationalbank, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Tekniske Universitet - Institut for Transport, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Bilbrancheråd, Dansk Bilforhandler Union, Dansk Byggeri, Dansk Ejendoms-kredit, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Handicap Forbund, Dansk Industri, Dansk Iværksætter forening, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Kredit Råd, Dansk Kørelærer-Union, Dansk Metal, Dansk Mobilitet, Dansk Person Transport, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Kørelæreres Landsforbund, Danske Maritime, Danske Motor Cyklister, Danske Rederier, Danske Regioner, De Danske Bilimportører, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Det Centrale Handicapråd, Det nationale netværk af virksomhedsledere, Den Sociale Retshjælp, Det økonomiske råds sekretariat (DØRS), Digitaliseringsstyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Drivkraft Danmark, Dækbranchen Danmark, e-nettet, Ejendomsforeningen, Experian, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Falck Danmark A/S, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og Forsikrings Agenturer, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans Danmark, Finans og Leasing, Fi-

nansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansministeriet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, First North, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Forbrugersforeningen, Forenede Danske Motorejere (FDM), Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikrings-selskaber, Foreningen af Frie Kørelærere, Foreningen af Interne Revisorer v/ Jesper Siddique Olsen, Foreningen af Køre-tekniske Anlæg i Danmark, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Vognimportører i Danmark, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for platformsøkonomi, FOREX, Forsikring & Pension, Forsikringsforbundet, Forsikringsmæglerforeningen, v/ Direktør Flemming Kosakewitsch, Forsvarets Færdselscenter, Forsvarsministeriet, Frie Danske Lastbilvognmænd (FDL), FSR – danske revisorer, Garantiformuen, Gode penge, Havarikommissionen for Vejtrafikulykker, Helsingør Kørelærer Forening, HK, Høresta Arbejdsgiverorganisation, Hvidvasksekretariatet, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Institut for Menneskerettigheder, International Transport Danmark (ITD), Intertrust (Denmark), ISA-CA Denmark Chapter, IT-branchen, KLIKO – Kørelærere i Køge og omegn, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Komiteen for god selskabsledelse, Kørelærerforeningen, Kromann Reumert, Kuratorforeningen, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landdistrikternes Fællesråd, Landsdækkende banker, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Landsbyerne i Danmark, Landsforeningen af Polio-, Trafik- og Ulykkeskadede, Ledernes Hovedorganisation, Liberale Erhvervs Råd, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdsfond (LD), Midtsjællands Kørelærerforening, Motorcykel Forhandler Foreningen, Motorhistorisk Samråd, Motorstyrelsen, Mybanker, Nets A/S, NOAH-Trafik, Nokas Kontantservice P/S, Nordic Blockchain Association, Oxfam IBIS, Parcelhusejernes Landsforening, Penneo A/S, Politiforbundet, Postnord Juridiske afdeling, Revisornævnet, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Roskilde Universitetscenter, Rådet for bæredygtig trafik, Rådet for Sikker Trafik, Samtlige byretter, Sikre Veje, SKAD arbejds-giver- og brancheorganisation, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, SLD, Trafikforbundet, Trafikforskningsgruppen ved Aalborg Universitet, Transportens Arbejdsgivere (ATL), Transporterhvervets Uddannelser, Syddansk Universitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Udbetaling Danmark, UlykkesPatientForeningen, Vestre Landsret, Veterankallertklubben Aktiv, VISA, VP Securities A/S, Western Union, Transparency International Danmark, Ældre sagen, Ørsted, Østre Landsret, Aalborg Universitet og Aarhus BSS, Færøernes selvstyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Naalakkersuisut, Grønlands selvstyre, via Rigsombudsmanden i Grønland.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
	(hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	(hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)

Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>Visse administrative omkostninger for de skadesforsikringsselskaber, der skal opkræve bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p>Lovforslaget forventes at øge finansieringsmulighederne for den planlagte opførelse af havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone. De økonomiske konsekvenser er ikke kvantificerbare.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget implementerer en række EU-direktiver og EU-forordninger, herunder bestemmelser i:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (Daisy Chainforordningen), — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD), — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2034 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber (IFD), — Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. — Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), — Rådets forordning 2022/2576 om styrkelse af solidariteten gennem 	

	bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne, Rådets forordning 2022/2578 om indførslen af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssige høje priser og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet).	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Fodnoten til lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse 406 af 29. marts 2022 (herefter lov om finansiel virksomhed), indeholder i 1. pkt. en opstilling af de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven.

Ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, lov om investeringsforeninger m.v., hvidvaskloven og forskellige andre love blev henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253, fjernet fra fodnoten til lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i *fodnoten* til lovens titel efter »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/1148 af 6. juli 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1,« at indsætte »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019, EU-tidende 2019, nr. L 150, side 253,«.

Lov om finansiel virksomhed implementerer fortsat dele af direktivet. Henvisningen blev fejlagtigt fjernet ved lov nr. 1163 af 8. juni 2021. Formålet med ændringen er at rette op på fejlen og sikre, at fodnoten til lov om finansiel virksomhed indeholder korrekte henvisninger til de EU-direktiver, som loven implementerer.

Der vil være tale om en teknisk ændring, der ikke medfører materielle ændringer.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 1, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, som finder anvendelse for filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Bestemmelserne i §§ 7-11 omfatter pengeinstitutvirksomhed, realkreditinstitutvirksomhed, investeringsforvaltning og forsikringsvirksomhed.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1. pkt., at ændre »§§ 347 c og 348« til »§§ 347 b, 347 c og 348«.

Det foreslåede vil indebære, at § 347 b i lov om finansiel virksomhed bliver tilføjet til opregningen i § 1, stk. 4, 1. pkt. Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet også kan påbyde filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Afgørelsen om at udstede et påbud om at iværksætte en uvildig undersøgelse træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 2.

Det er filialens ledelse, som udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Til nr. 3 (§ 267 f, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 267 f i lov om finansiel virksomhed, at det i den fælles beslutning for et globalt systemisk vigtigt finansielt institut med flere afviklingsenheder skal angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Det følger af den gældende § 267 f, stk. 1, at når der er oprettet et afviklingskollegium, jf. § 271, fastsættes krav om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenheder beliggende i Danmark, jf. § 266, i overensstemmelse med en fælles beslutning truffet af Finanstilsynet eller koncernafviklingsmyndigheden, når denne er en anden end Finanstilsynet og Finansiell Stabilitet, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns dattervirksomhed beliggende i et andet land i Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger af § 267 f, stk. 2, at der i den fælles beslutning for afviklingskoncerner skal træffes beslutning om konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed og individuelt grundlag for hver enkelt virksomhed i afviklingskoncernen, når virksomheden ikke er en afviklingsenhed.

Det fremgår af § 267 f, stk. 4, at hvis der er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI), som er afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning efter stk. 1 angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.

Det foreslås i § 267 f, stk. 4, efter »afviklingsenheder,« at indsætte »eller tredjelandsheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen,«.

Med den foreslåede ændring vil bestemmelsen således ikke kun gælde virksomheder i et G-SIFI, som er afviklingsenheder, men også tredjelandsheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det i den fælles beslutning skal angives om kravet om nedskrivningsegne passiver er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter i tilfælde, hvor der er flere

virksomheder i en G-SIFI-koncern, som er afviklingsenheder, eller tredjelandsheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

Det foreslåede stk. 4 gennemfører artikel 2, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2036 af 19. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der nyaffatter artikel 45 h, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 EØS-relevant tekst (BRRD).

Til nr. 4 (§ 344 e i lov finansiel virksomhed)

Efter § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af de anførte artikler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 373, stk. 3, 3. pkt., fastsætter, at en finansiel virksomhed, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen straffes med bøde.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeholdelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 344 e, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Finanstilsynet påser overholdelsen af PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 344 e, i lov om finansiel virksomhed vil medføre, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle virksomhed,

der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer vil kunne træffe en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde det pågældende investeringsprodukt, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet vil kunne give et påbud til den pågældende finansielle virksomhed om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav såfremt Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, og stk. 4, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet vil skulle anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 5 (§ 347 b, stk. 1, 4. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Bestemmelsen i § 347 b indeholder en mulighed for Finanstilsynet til at påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Det foreslås, at der i § 347 b, stk. 1, indsættes et 4. pkt., hvorefter det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.

Det foreslåede vil medføre, at Finanstilsynet også kan påbyde filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er

meddelt tilladelse til at udøve den i lovens §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse.

Finanstilsynets påbud til en filial om en uvildig undersøgelse beror på en konkret vurdering af, om der er tilstrækkeligt behov for at supplere Finanstilsynets tilsyn med en uvildig undersøgelse, og at det sker på et område, hvor Finanstilsynet ikke sædvanligvis foretager undersøgelser. Det kan blandt andet forekomme på området for god skik, hvor Finanstilsynet fører det offentligretlige tilsyn med finansielle virksomheders overholdelse af civilretlige forbrugerbeskyttende regler. Afgørelsen om at udstede et påbud træffes af Finanstilsynets bestyrelse, jf. § 345, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed. Det er filialledelsen, som udpeger de sagkyndige personer inden for en af Finanstilsynet fastsat frist. Finanstilsynet skal godkende de foreslåede sagkyndige personer.

Til nr. 6 (§ 347 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed)

Det fremgår af § 347 c, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 1. pkt., i lov om finansiell virksomhed at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for de nuværende 6 måneder.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større

transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiell kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegningsperiode af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet påbuddet.

Det foreslås også i § 347 c, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at indsætte to nye punktummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiell virksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet med dette er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde en finansiell virksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3 år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene vil skulle finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor udenlandske myndigheder, f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynets tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette kan f.eks. være tilfælde, hvor virksomheden

har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet på budet.

Det foreslås i § 347 c, stk. 1, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor de nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end de 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovtæksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegning af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundet på budet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De ovenfor beskrevne ændringer til § 347 c, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil også gælde for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 347 c, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, der bliver § 347 c, stk. 1, 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fastsætter klageadgang til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i medfør af de retsakter, der er oplyst i bestemmelsen.

Det foreslås i § 372, stk. 1, at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om fordelingsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede indebærer, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af en eller flere de foreslåede restakter og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe afgørelsen for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 8 (§ 373, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 373, stk. 3, at en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det følger af § 373, stk. 3, 3. pkt., at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter kan straffes med bøde.

Artikel 16 og 17 vedrører medlemsstaternes overvågning af markedet og produktinterventionsbeføjelser, og giver medlemsstaterne mulighed for at begrænse markedsføring, finansiel aktivitet eller praksis m.v. under nogle givne omstændigheder.

Det foreslås i § 373, stk. 3, 3. pkt., at »artikel 16 eller 17« ændres til »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4.«

Anvendelsesområdet for § 373, stk. 3, 3. pkt., udvides således til også at omfatte overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4. Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 4, hvorefter Finanstilsynet tildeles beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle virksomhed, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for dette, overtræder eller ikke overholder ét eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, nr. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 1, stk. 2, at lov om forsikringsformidling ikke finder anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, når betingelserne i stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt. Af § 1, stk. 2, nr. 1, fremgår det, at forsikringen skal udgøre et supplement til en vare eller tjenesteydelse og dække risikoen for driftsfejl, tab eller beskadigelse af varen m.v., eller tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse. Af § 1, stk. 2, nr. 2, fremgår det, at forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr., eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, at varigheden af denne tjenesteydelse er højst 3 måneder, og forsikringens årlige præmie udgør højst 1.492 kr. pr. person.

Bestemmelsen i § 1, stk. 2, nr. 2, implementerer artikel 1, stk. 3, litra b og c, i IDD, hvor litra b dog er formuleret sådan, at præmiebeløbet for forsikringsproduktet ikke overstiger 600 euro beregnet pro rata på årsbasis.

Det foreslås i § 1, stk. 2, nr. 2, at »Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr.« ændres til »Forsikringsaftalens præmiebeløb udgør højst 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis«.

Formålet med ændringen er at bringe bestemmelsens ordlyd

i overensstemmelse med ordlyden i artikel 1, stk. 3, litra b, i IDD.

Det foreslåede er en præcisering af gældende ret og vil ikke medføre materielle ændringer af bestemmelsen. Såfremt der sælges en forsikring, der dækker i flere år, skal det årlige præmiebeløb altså også fremadrettet beregnes pro-rata på årsbasis. Betales hele præmien ved erhvervelse af forsikringen, vil det afgørende være, hvad præmiebeløbet udgør pr. årsbasis. Hvis en forsikring kun dækker en del af et år, f.eks. et halvt år, skal præmien omregnes til en helårlig præmie.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Bestemmelserne §§ 20, 21 og 25 i lov om forsikringsformidling regulerer en forsikringsformidlers og en accessorisk forsikringsformidlers mulighed for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed, hvis en forsikringsformidler ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Derudover regulerer bestemmelserne Finanstilsynets kompetence til at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser over for filialer af forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelserne §§ 20, 21 og 25 i lov om forsikringsformidling gennemfører artiklerne 4, 6 og 8 i IDD. Muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed gælder dog ifølge artikel 6 i IDD ikke kun udnyttelsen af rettighederne gennem oprettelsen af en filial, men også via en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område.

Det foreslås i § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., at der efter »filial« indsættes »eller en permanent tilstedeværelse«.

Dermed sikres det, at bestemmelserne bringes i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed i artikel 6 i IDD, samtidig med, at Finanstilsynets mulighed for at føre tilsyn med de adfærdsregulerende bestemmelser også finder anvendelse på virksomheder, der har etableret en permanent tilstedeværelse.

Betegnelsen ”permanent tilstedeværelse” er ikke nærmere

defineret i IDD. De gældende regler i lov om forsikringsformidling har ikke medtaget muligheden for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via ”permanent tilstedeværelse”. Dette skyldes, at reglerne i den danske selskabslovgivning fastslår, hvilken type virksomhed en udenlandsk virksomhed har mulighed for at etablere sig som i Danmark.

I praksis vil en forsikringsdistributør indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, umiddelbart benytte etableringsfriheden i Danmark ved brug af et agentur, en filial, som selvstændig erhvervsdrivende eller gennem et datterselskab.

Ændringen vil dermed ikke umiddelbart have nogen betydning i praksis, men sikrer en tekstnær implementering af IDD i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 20, stk. 1, nr. 6, i lov om forsikringsformidling)

Bestemmelsen i § 20, stk. 1, i lov om forsikringsformidling fastsætter de oplysninger en forsikrings- og genforsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse her i landet, skal give Finanstilsynet, hvis de ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 6 i IDD. Muligheden for at for at udnytte retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed gælder dog ifølge artikel 6 i IDD ikke kun udnyttelsen af rettighederne gennem oprettelsen af en filial, men også via en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område.

Det foreslås i § 20, stk. 1, nr. 6, efter »filialen« at indsætte »eller den permanente tilstedeværelse«.

Dermed sikres det, at bestemmelsen bringes i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed i artikel 6 i IDD.

Betegnelsen ”permanent tilstedeværelse” er ikke nærmere defineret i IDD.

Dermed er en forsikringsdistributør, som er meddelt tilladelse i Danmark, og som ønsker at udøve etableringsfriheden i et andet land indenfor Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, sikret retten til fri udveksling af tjenesteydelser

gennem både en filial eller gennem den permanente tilstedeværelse.

Ændringen sikrer en tekstnær implementering af IDD i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 25, stk. 2, i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet med undtagelse af § 18 påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Efter § 25, stk. 2, meddeler Finanstilsynet til de kompetente myndigheder i en formidlers hjemland, såfremt Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en filial eller en permanent tilstedeværelse i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med undtagelse af §§ 12-14, ikke overholder reglerne i lov om forsikringsformidling. Det samme gælder, for så vidt angår regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Ved en fejl er der ikke indsat en henvisning til forordningerne på PRIIP'er og PEPP-produkter i § 25, stk. 2.

Det foreslås i § 25, stk. 2, at indsætte henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt).

Det foreslåede vil medføre, at hvis Finanstilsynet konstaterer eller har grund til at antage, at en filial eller en permanent tilstedeværelse i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller en ac-

cessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke overholder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt), skal Finanstilsynet meddele dette til de kompetente myndigheder i formidlerens hjemland.

Til nr. 5 (§ 26, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 26, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at virksomheder omfattet af denne lov og leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det følger af § 26, stk. 1, 2. pkt., at det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.

Bestemmelsen i § 26 i lov om forsikringsformidling implementerer artikel 31, stk. 6, i IDD, som fastsætter, at de kompetente myndigheder skal tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for at varetage deres funktioner.

Det foreslås i § 26, stk. 1, 2. pkt., efter »filial« at indsætte », en permanent tilstedeværelse«.

Ændringen medfører, at udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en permanent tilstedeværelse, skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed.

Det foreslåede sikrer, at Finanstilsynet har samme tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser overfor virksomheder, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser og retten til etableringsfrihed via en permanent tilstedeværelse i Danmark som overfor de virksomheder, der udnytter rettighederne gennem oprettelsen af en filial her i landet.

Ændringen sker som en konsekvens af ændringen i § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., jf. dette lovforslags § 2, nr. 2. Der henvises til bemærkningerne til dette lovforslags § 2, nr. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 29, stk. 1, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 3, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at virksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve forsikringsdistribution og genforsikringsdistribution som forsikringsformidler og genforsikringsformidler.

Virksomheder der har fået tilladelse efter § 3, i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Det følger videre af § 29, stk. 1, nr. 1-8, i lov om forsikringsformidling, hvornår Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers eller en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3, hvilket bl.a. er: når virksomheden anmoder herom; virksomheden ikke gør brug af tilladelsen, senest 12 måneder efter Finanstilsynet har meddelt denne; virksomheden ikke har udøvet virksomhed som forsikrings- eller genforsikringsformidler i en periode på over 6 måneder; m.v. Når Finanstilsynet har inddraget tilladelsen efter stk. 1, sletter Finanstilsynet virksomheden fra registeret. Det følger af § 29, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslås, at indsætte et nyt *nr. 6 i § 29, stk. 1*, hvorefter Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler, når virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR-registeret).

Forslaget vil medføre, at Finanstilsynet kan inddrage virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler efter § 3, hvis en virksomhed er registreret som ophørt i CVR-registeret. Dermed kan Finanstilsynet også slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister, jf. § 29, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Det foreslåede vil lette Finanstilsynets sagsbehandling, idet virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, ikke længere har en e-boks, som et evt. høringsbrev kan sendes til. Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet ikke fremover skulle foretage en partshøring af virksomheden, inden Finanstilsynet inddrager virksomhedens tilladelse som forsikrings- eller genforsikringsformidler efter § 3 og sletter virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 30, nr. 5, i lov om forsikringsformidling)

§ 30 i lov om forsikringsformidling beskriver, hvornår Finanstilsynet kan slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5.

Det foreslås i § 30, nr. 5, at »eller« udgår.

Det foreslåede er en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 2, nr. 8, der indsætter et nyt nr. 6 i § 30.

Der er ikke tilsigtet materielle ændringer med det foreslåede.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 30 i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 4, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at en virksomhed skal registreres, før den må udøve accessorisk forsikringsformidling. Virksomheden skal opfylde kravene i § 4, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Virksomheder, der er registreret efter § 4 i lov om forsikringsformidling, bliver opført i Finanstilsynets virksomhedsregister, der er offentligt tilgængeligt.

Finanstilsynet kan i medfør af § 30, nr. 1-6, i lov om forsikringsformidling slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5, bl.a. når: virksomheden anmoder herom; virksomheden ikke udøver accessorisk forsikringsformidling, senest 12 måneder efter Finanstilsynet har foretaget registreringen; virksomheden ikke har udøvet virksomhed som accessorisk forsikringsformidler i en periode på over 6 måneder; m.v.

Det foreslås, at indsætte et nyt nr. 6 i § 30, så Finanstilsynet kan slette en virksomhed, der er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister (CVR-register).

Forslaget medfører, at Finanstilsynet vil kunne slette en registrering som accessorisk forsikringsformidler i Finanstilsynets virksomhedsregister, hvis en virksomhed er registreret som ophørt i CVR-registeret.

Det foreslåede vil lette Finanstilsynets sagsbehandling, idet virksomheder, der er registreret som ophørt i CVR-registeret, ikke længere har en e-boks, som et evt. høringsbrev kan sendes til. Med den foreslåede ændring skal Finanstilsynet ikke fremover foretage en partshøring af virksomheden, inden

Finanstilsynet kan slette virksomheden fra Finanstilsynets virksomhedsregister.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling)

§ 33, stk. 1-3, i lov om forsikringsformidling indeholder regler om, hvornår virksomheder omfattet af loven skal offentliggøre tilsynsreaktioner, givet til virksomheden efter beslutning fra Finanstilsynets bestyrelse, efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse samt offentliggøre en afsagt dom eller vedtaget bøde. Det følger af § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling, at offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke kan ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Bestemmelsen sikrer dermed, at der foretages en proportionalitetsafvejning af hensynet til virksomheden eller personen over for hensynet om at offentliggøre sådanne oplysninger.

Bestemmelsen i § 33 i lov om forsikringsformidling implementerer artikel 32 i IDD. Det fremgår dog desuden af artikel 32, stk. 1, at hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonymiseret form.

Bestemmelsen i § 33, i lov om forsikringsformidling, flugter med den gældende bestemmelse i § 354 a i lov om finansiel virksomhed. Ud over de i § 33, stk. 4, i lov om forsikringsformidling oplyste grunde til at undlade offentliggørelse, kan offentliggørelse efter § 354 a, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed endvidere undlades, hvis offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Dette hensyn gælder således for finansielle virksomheder, herunder forsikringselskaber, men ikke forsikringsformidlere.

Det foreslås i § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling efter »virksomheden,« at indsætte »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.

Dermed sikres overensstemmelse med den tilsvarende regel i lov om finansiel virksomhed samt en tekstnær implementering af IDD, idet ordlyden af den gældende § 33, stk. 4, 1. pkt., i lov om forsikringsformidling sammenholdt med artikel 32, stk. 1, i IDD, efterlader en manglende implemen-

tering af muligheden for Finanstilsynet til at undlade at offentliggøre en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet.

Den foreslåede ændring er identisk med ordlyden i § 354 a, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed. For at sikre, at der ikke opstår fortolkningsstvív på tværs af den finansielle regulering, foreslås det at formuleringen følger formuleringen i lov om finansiell virksomhed frem for formuleringen i IDD. Hensynene og afvejningerne, der skal lægges til grund for at vurdere, om en offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare eller udgøre en trussel mod de finansielle markeders stabilitet, vil være de samme.

Ændringen medfører, at Finanstilsynet fremover vil få beføjelse til at undlade offentliggørelsen af en tilsynsreaktion, hvis offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det beror på et konkret skøn i hvert enkelt tilfælde, om en offentliggørelse af en reaktion eller beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. En afgørelse, som vil kunne bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, antages også at medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 37 i lov om forsikringsformidling)

Det fremgår af § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, at Finanstilsynet med undtagelse af § 18 påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, samt forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Det fremgår af § 37 i lov om forsikringsformidling, at afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven, eller regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler ud-

stedt i medfør heraf, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås i § 37 efter »heraf,« at indsætte »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at der ved en fejl ikke er indsat en henvisning til afgørelser truffet i medfør af forordningerne om PRIIP'er og PEPP-produkter i § 37.

Det foreslåede medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) vil kunne indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber, at Fonden skal yde dækning til forsikringstagere og de sikrede i henhold til lovens § 5 for forsikringer i forsikrings-selskaber omfattet af lovens § 3, stk. 1 og 2, når erstatningskrav udspringer af en forsikringsaftale med et skadesforsikrings-selskab, som bliver erklæret konkurs, eller et livs- eller skadesforsikrings-selskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at udøve arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, der træder i kraft den 23. december 2023, blev § 1, stk. 3, indsat i lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber.

Det følger af § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber, som træder i kraft den 23. december 2023, at Fonden for motoransvarsforsikringer skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller persons-kade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikrings-selskab, som har fået

Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringsselskabet træder i likvidation.

Det foreslås i § 1, stk. 2, at indsætte »jf. dog stk. 3,« efter » i henhold til § 5,«.

Henvisningen i § 1, stk. 2, til § 1, stk. 3, vil medføre, at lovens § 1, stk. 2, som regulerer Fondens formål, ikke fremadrettet vil omfatte dækning af motoransvarsforsikringer, som derimod reguleres af lovens § 1, stk. 3.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, stk. 1 og 2, har i Danmark, for risici i Danmark.

Efter gældende ret dækker Fonden dermed skadelidte i Danmark sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer tegnet i både danske og udenlandske forsikringsselskaber.

Det foreslås, at der i lovens § 2, stk. 1, indsættes », jf. dog stk. 2« efter »for risici i Danmark«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 3, der indsætter et nyt § 2, stk. 2, i loven.

For motoransvarsforsikringer foreslås det i lovforslagets § 3, nr. 3, at Fonden skal dække skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede henvisning til stk. 2 i § 2, stk. 1, vil medføre, at Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer ikke fremadrettet vil omfatte den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, stk. 1, har i Danmark, for risici i Danmark.

Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer vil fremadrettet dække skadelidte bosat i Danmark i forbindelse med tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, der er dækket af en motoransvarsforsikring tegnet i et forsik-

ringsselskab med tilladelse i Danmark eller med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det følger i forlængelse heraf af lovforslagets § 3, nr. 22, at Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

Fonden vil derfor fremadrettet, når den har modtaget refusion, ikke have udgifter til dækning af en skadelidt i Danmark sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer tegnet i et udenlandske forsikringsselskab.

Den foreslåede henvisning til stk. 2, sammenholdt med lovforslagets § 3, nr. 22, som indfører nye bestemmelser om refusionsbetaling mellem Fonden og andre organer, der svarer til Fonden, vil indebære, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation. Dermed vil dækning af motoransvarsforsikringer følge hjemlandsprincippet, som forudsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (motorkøretøjsforsikringsdirektivet).

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 3 og 22. Der henvises også til lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.14. for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Til nr. 3 (§ 2, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 2, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i lovens § 3, stk. 1 og 2, har i Danmark, for risici i Danmark.

Bestemmelsen fastsætter, at Fondens dækning i henhold til loven sker på baggrund af det såkaldte værtslandsprincip. Værtslandsprincippet betyder, at det er risikoens beliggenhed, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede. Ved

værtslandsprincippet er det således ikke afgørende for dækning, om forsikringstagerne er kunder i et dansk eller udenlandsk forsikringsselskab. Forsikringstagere bosat i Danmark vil for risici i Danmark være dækket, mens udenlandske forsikringstagere, bosiddende i udlandet, der er forsikrede i et dansk forsikringsselskab, ikke vil være dækket.

Det foreslås i § 2 at indsætte et nyt *stk. 2*, hvorefter Fonden dækker skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører sammen med § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber artikel 10 a, stk. 1, og artikel 25 a, stk. 1, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede *stk. 2* vil medføre, at Fonden skal dække skadelidte, bosat i Danmark, for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, med tilladelse i Danmark, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen vil dermed udgøre en undtagelse til udgangspunktet i lovens § 2, stk. 1, om at Fondens dækning sker på baggrund af det såkaldte værtslandsprincip.

Udtrykket »bosat« stammer fra motorkøretøjsforsikringsdirektivet, og skal forstås i overensstemmelse med det sædvanlige EU-retlige bopælsbegreb, dvs. som det sted, hvor skadelidte har sin sædvanlige bopæl, og hvor han eller hun har oprettet det varige midtpunkt for sine interesser.

»Køretøj« skal forstås i overensstemmelse med færdselslovens definition af »Motordrevet køretøj«, da motorkøretøjsforsikringsdirektivets definition af køretøj svarer til færdselslovens definition af motordrevet køretøj.

Med lovforslagets § 3, nr. 22, foreslås § 9 a, stk. 1. Bestemmelsen indebærer, at Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Med lovforslagets § 3, nr. 22, foreslås endvidere § 9 a, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at Fonden skal refundere en udbetalt erstatning fra et til Fonden tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis det pågældende erstatningsorgan har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation.

Forslaget vil i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 22, medføre, at Fondens dækning af motoransvarsforsikringer, som forudsat i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, vil ske efter hjemlandsprincippet fremfor værtslandsprincippet. Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Forslaget vil medføre, at Fonden, for så vidt angår dækning af motoransvarsforsikringer, vil dække risici både i Danmark og udlandet, hvis et forsikringsselskab med hjemsted i Danmark, der både har risici i Danmark og udlandet, går enten konkurs eller træder i likvidation.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 2 og 22.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal være medlem af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 2, efter »på det finansielle område« at indsætte », jf. dog § 4 a, stk. 2«.

Det foreslåede indebærer, at en filial beliggende i Danmark af et direkte tegnende skadesforsikringsselskab med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke skal betale bidrag til Fonden for så vidt angår de motoransvarsforsikringer, som filialen tegner i Danmark.

Den foreslåede ændring hænger sammen med lovforslagets § 3, nr. 9, hvorefter der indsættes en ny bestemmelse i § 4 a.

Efter forslaget til et nyt § 4 a, stk. 2, skal skadesforsikrings-selskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, ikke være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvars-forsikringer i Danmark, og hvis skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, tegner både motoransvars-forsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, så skal selskaberne være medlem af Fonden og betale bidrag til Fonden for de typer af forsikring, der ikke er motoransvars-forsikringer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 9.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, nr. 3, i lov om en garanti-fond for skadesforsikringsselskaber, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlem af og yde bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 3, efter »grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed« at indsætte », jf. dog § 4 a, stk. 2«.

Det foreslåede vil medføre, at et direkte tegnende skadesfor-sikringsselskab med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskri-dende tjenesteydelsesvirksomhed, ikke skal betale bidrag til Fonden for så vidt angår de motoransvarsforsikringer, som selskabet tegner i Danmark.

Lovforslagets § 3, nr. 4, hænger sammen med lovforslagets § 3, nr. 9, hvorefter der indsættes en ny bestemmelse i § 4 a.

Efter forslaget til et nyt § 4 a, stk. 2, skal de i den gældende § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringsselskaber ikke skal være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark, og hvis de i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringsselska-ber tegner både motoransvarsforsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, f.eks. motorkaskoforsikringer, så skal selskaberne være medlem af Fonden og betale bidrag til Fonden for de typer af forsikringer, der ikke er motoran-svarsforsikringer.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 9.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesfor-sikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 3, i lov om en garanti-fond for skadesforsikringsselskaber, at Fondens formue skal udgøre mindst 500 mio. kr., hvoraf mindst 200 mio. kr. skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejds-ulykkesforsikringer.

Det foreslås at nyaffatte § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvorefter størrelsen til Fon-dens formue fastsættes til mindst 600 mio. kr. Bestemmelsen indeholder en liste over størrelsen på de enkelte formuer til dækning af forskellige forsikringstyper, som Fonden skal have.

Det foreslås i nr. 1, at mindst 300 mio. kr. af Fondens for-mue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der tegner visse forsikringer, som ikke er omfattet af nr. 2 og 3, i Danmark for risici i Danmark.

Det foreslåede vil medføre, at Fonden skal opbygge en sær-skilt formue på mindst 300 mio. kr. til dækning af forpligtel-ser under de af Fonden omfattede forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed, som ikke er arbejds-ulykkesforsikringer eller motoransvarsforsikringer.

Det foreslås i nr. 2, at mindst 200 mio. kr. af Fondens for-mue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark.

Det foreslåede vil medføre, at Fonden til dækning af sikrede under arbejdsulykkesforsikringer skal opbygge en særskilt formue på mindst 200 mio. kr.

Det foreslås i nr. 3, at mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikrings-virksomhed, som tegner motoransvarsforsikringer for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 2, og artikel 25 a, stk. 2, i motorkøretøjsforsikringsdirekti-vet.

Det foreslåede vil medføre, at Fonden til dækning af skade-lidte under motoransvarsforsikringer skal opbygge en sær-skilt formue på mindst 100 mio. kr.

Fonden vil fortsat skulle sikre særskilt administration af

de tre fondsformer. Finanstilsynet beregner bidragene til de tre fondsformer særskilt på baggrund af Fondens samlede forventede forpligtelser overfor forsikringstagerne og de skadelidte efter skadesforsikringsselskabers konkurs eller likvidation for henholdsvis sikrede under arbejdsulykkesforsikringer, skadelidte under motoransvarsforsikringer og øvrige forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed.

Som en konsekvens heraf iværksætter og standser Finanstilsynet bidragsopkrævning særskilt for de tre fondsformer.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, jf. stk. 10.

Det følger af den gældende § 3, stk. 6, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Finanstilsynet en gang om året meddeler størrelsen af det beløb pr. police for visse forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 5, 2. pkt., og i stk. 6, 1. pkt., at ændre »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.

Forslaget er en konsekvens af, at en motoransvarsforsikring kan tegnes som en forbrugerforsikring. Det er derfor nødvendigt at tydeliggøre, at de gældende § 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., kun gælder visse forbrugerforsikringer og ikke motoransvarsforsikringer, selv når de er tegnet af forbrugere.

Ved gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet vil bidrag fra motoransvarsforsikringer blive opkrævet særskilt til opbygning af en særskilt fond på baggrund af hjemlandsprincippet, hvorfor denne del ikke længere vil indgå i den del af Fondens formue, som skal dække forbrugerforsikringer.

Forslaget er en konsekvens af forslaget § 3, nr. 11, hvorefter bidrag til Fonden for motoransvarsforsikringer fremadrettet opkræves på baggrund af hjemlandsprincippet. For øvrige forbrugerforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer opkræver Fonden fortsat bidrag på baggrund af det værtslandsprincippet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets al-

mindelige bemærkninger for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Ændringen er en konsekvens af, at motoransvarsforsikringer ikke længere er omfattet af de øvrige forbrugerforsikringer, som er dækket af Fonden.

Til nr. 8 (§ 4, stk. 1 og 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 4, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at indtil Fondens formue udgør 500 mio. kr., kan en forsikringstager ikke opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.

Det følger af den gældende § 4, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen til at stille krav om en større formue i Fonden end 500 mio. kr., så finder bestemmelsens stk. 1 tilsvarende anvendelse.

Det foreslås i § 4, stk. 1 og 2, at ændre »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«.

Ændringen af beløbstørrelsen er en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 3, nr. 6, hvorefter der indsættes et nyt § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Den foreslåede ændring af § 4, stk. 1, vil medføre, at en forsikringstager indtil Fondens formue udgør 600 mio. kr., ikke kan opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.

Den foreslåede ændring af § 4, stk. 2, vil medføre, at hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen i lovens § 3, stk. 11, til at stille krav om en større formue i Fonden end 600 mio. kr., så finder lovens § 4, stk. 1, der bestemmer, at en forsikringstager indtil Fondens formue udgør 600 mio. kr., ikke kan opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden, tilsvarende anvendelse med det højere krav til formuen i Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 6.

Til nr. 9 (§ 4 a i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af kapitel 2 i lov om en garantifond for skadesfor-

sikringsselskaber, at forsikringsselskaberne har pligt til, ud over et engangsbidrag, løbende at yde bidrag til Fonden. I gældende ret udgøres forsikringsselskabernes bidrag af summen af bidrag pr. police inden for forbrugerforsikringer og et bidrag pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 4 a.

Det foreslås i § 4 a, stk. 1, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, skal betale bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i for forsikringstagere i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 2, sidste pkt., og artikel 25 a, stk. 2, sidste pkt., i Motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede vil medføre en pligt for danske skadesforsikringsselskaber til at yde bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske selskaber for forsikringstagere i Danmark eller i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at motoransvarsforsikringer som følge af motorforsikringsdirektivet skal dækkes af Fonden efter hjemlandsprincippet. Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.14 for en gennemgang af forskellene mellem hjemlands- og værtslandsprincippet.

Det foreslås i § 4 a, stk. 2, at skadesforsikringsselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, skal ikke være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark.

Et skadesforsikringsselskab fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der driver virksomhed i Danmark enten via filial eller via grænseoverskridende virksomhed, og tegner andre forsikringer end motoransvarsforsikringer, vil fortsat skulle være medlem af og yde bidrag til Fonden for den forsikringsvirksomhed, der ikke er motoransvarsforsikringer, jf. § 3, stk. 1.

Det betyder, at hvis de i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte skadesforsikringsselskaber tegner både motoransvarsforsikringer og andre typer forsikringer i Danmark, skal selskaberne være medlem af Fonden og betale bidrag til Fonden for de typer af forsikringer, der ikke er motoransvarsforsikringer.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 4 og 5.

Det foreslås i § 4, stk. 3, 1. pkt., at Finanstilsynet en gang om året skal meddele størrelsen af det beløb pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som skadesforsikringsselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Bestemmelsen vil medføre, at Finanstilsynet en gang om året skal meddele størrelsen af det beløb, der skal betales til Fonden pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringsselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som danske skadesforsikringsselskaber skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 4 a, stk. 3, 2. pkt., at Finanstilsynet ved fastsættelse af beløbet skal tage højde for, at skadesforsikringsselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, der tegner motoransvarsforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af motoransvarsforsikringer.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet ved fastsættelse af størrelsen af det beløb nævnt i bestemmelsens 1. pkt., skal tage højde for de udgifter Fonden har til administration af motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet skal derfor i videst muligt omfang tage højde for forskellen mellem motoransvarsforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden, ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag til motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet vil ved fastsættelsen af bidrag fra motoransvarsforsikringspolicer tage hensyn til, at bidragene fra motoransvarsforsikringerne ikke skal dække de øvrige dækkede forsikringer, når kravet til Garantifondens formue skal hæves til 600 mio. kr.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 3, nr. 6, hvor det foreslås at hæve kravet til Garantifondens formue fra 500 mio. kr. til 600 mio. kr., hvoraf mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra motoransvarsforsikringer tegnet i forsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 4 a, stk. 3, 3. pkt., at Finanstilsynet skal

offentliggøre meddelelsen senest 6 måneder før, at forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.

Det foreslåede vil medføre, at reglerne for tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse for så vidt angår motoransvarsforsikringer er de samme som for tidspunktet for Finanstilsynets meddelelse af bidragssatserne pr. police for visse forbrugerforsikringer og pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikring.

Det foreslåede § 4 a, stk. 3, er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 7, hvorefter motoransvarsforsikringer ikke længere vil være omfattet af lovens § 3, stk. 6, som omhandler Finanstilsynets meddelelse om størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker erstatningskrav til tredje-mænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Det foreslås at ophæve § 5, stk. 1, nr. 2.

Forslaget er en konsekvens af dette lovforslags § 3, nr. 15, hvorefter der indsættes en ny § 5 d, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, der regulerer Fondens dækningsområde for motoransvarsforsikringer, og som bestemmer, at Fonden skal dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, og at den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 15, og til afsnit 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond, at Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at enten kurator eller Fonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.

Det foreslås i § 5, stk. 3, at indsætte »i henhold til stk. 1« efter »dækker erstatningskrav«.

Det foreslåede vil medføre, at Fonden ikke er underlagt forpligtelse til at dække erstatningskrav i henhold til stk. 3 for erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Det foreslåede indebærer, at stk. 3 kun finder anvendelse for erstatningskrav til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, forsikringstagere med bygningensbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer og sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.

Bestemmelsen er en konsekvens af gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, da direktivet for erstatningskrav for motoransvar ikke giver mulighed for at indføre en tidsbegrænsning, som er gældende for andre erstatningskrav i stk. 3.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Det foreslås i § 5, stk. 5, at indsætte », jf. dog stk. 6« efter »pr. police«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 13, der indsætter et nyt stk. 6. Det nye stk. 6 fastsætter bestemmelse om Fondens dækning af præmier til motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse.

Det foreslåede vil dermed medføre, at stk. 5 ikke finder anvendelse for Fondens dækning af forsikringstagernes præmier til motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 13.

Til nr. 13 (§ 5, stk. 6 og 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Det foreslås i *stk. 6*, at Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk.3, nr. 1, dækker forsikringstagerne præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. dog *stk. 7*.

Det foreslåede *stk. 6* vil medføre, at Fonden, i forhold til motoransvarsforsikringer, vil dække forsikringstagernes restpræmie for risici i Danmark med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Med gennemførelsen af motorforsikringsdirektivet indføres fælles regler på tværs af EU for erstatningskrav til skadelidte, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller er under likvidation.

De fælles regler i motorforsikringsdirektivet omfatter dermed ikke forsikringstageres ret til at modtage restpræmie fra erstatningsorganet i tilfælde af et skadesforsikringsselskabs konkurs.

Det foreslåede *stk. 6* vil sikre, at danske kunder, både i danske og udenlandske forsikringsselskaber, fortsat vil modtage restpræmie for motoransvarsforsikringer med en selvrisiko på 1.000 kr. efter gennemførelsen af motorkøretøjsforsikringsdirektivet ved nærværende lovforslag.

Med bestemmelsen sikres det, at danske kunder med en motoransvarsforsikring i både danske og udenlandske forsikringsselskaber, er dækket på samme måde for så vidt angår restpræmie, som før gennemførelsen af motorforsikringsdirektivet.

Fondens dækning af restpræmie til danske kunder med en motoransvarsforsikring i både danske og udenlandske forsikringsselskaber dækkes via den del af Fondens formue, der ikke består af bidrag fra arbejdsulykkesforsikringer og motoransvarsforsikringer tegnet i danske forsikringsselskaber for risici i Danmark og i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i *stk. 7*, at Fondens dækning af præmie i henhold til *stk. 6*, til danske motoransvarsforsikringstagere i udenlandske forsikringsselskaber, er begrænset til dækning i

tilfælde af, at forsikringstagernes restpræmie ikke dækkes af en tilsvarende ordning i forsikringsselskabets hjemland.

Det foreslåede *stk. 7* vil medføre, at danske kunder i udenlandske forsikringsselskaber alene kan få dækning for restpræmie fra Fonden i henhold til det foreslåede *stk. 6*, hvis en tilsvarende ordning i kundens forsikringsselskabs hjemland ikke dækker restpræmie.

Det foreslåede *stk. 7* medfører endvidere, at hvis et erstatningsorgan i kundens forsikringsselskabs hjemland ikke dækker den fulde restpræmie, så skal Fonden dække differencen mellem den fulde restpræmie og det beløb, som erstatningsorganet i kundens forsikringsselskabs hjemland dækker, dog stadig med en selvrisiko på 1.000 kr. i henhold til *stk. 6*.

Med bestemmelsen sikres det, at kunder i forsikringsselskaber i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område for risici i Danmark, ikke kan få eventuel fuld dækning af restpræmie fra både Fonden i Danmark samt en tilsvarende fond i forsikringsselskabets hjemland.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 8, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.

Det følger af den gældende § 5, stk. 6, at forsikringstagere ikke kan gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvrisikoen på 1.000 kr., jf. *stk. 5*.

Det foreslås i § 5, *stk. 6*, der bliver til *stk. 8*, at ændre »jf. *stk. 5*« til: »jf. *stk. 5* og 6«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 13, der indsætter en ny § 5, *stk. 6*. Den nye § 5, *stk. 6*, fastsætter, at Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, *stk. 3*, nr. 1, dækker forsikringstagernes præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police

Den foreslåede ændring af § 5, *stk. 6*, der bliver til *stk. 8*, vil således medføre, at forsikringstagere med motoransvarsforsikringer, der har modtaget restpræmie i henhold til den foreslåede § 5, *stk. 6*, ligesom for andre forsikringstagere,

ikke kan gøre krav gældende mod et forsikringssselskabs konkursbo for selvrisko på 1.000 kr.

Til nr. 15 (§ 5 d i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber)

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, at Fonden dækker erstatningskrav til tredjemænd, der er sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer.

Det foreslås at indsætte en ny § 5 d, hvorefter Fonden dækker erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringssselskab. Den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.

Den foreslåede § 5 d gennemfører artikel 10 a, stk. 1 og 4, og artikel 25 a, stk. 1 og 4, i Motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Med lovforslagets § 3, nr. 10, ophæves § 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, der regulerer Fondens dækning af tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer. Den foreslåede § 5 d erstatter for så vidt angår Fondens dækning af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringssselskab, den ophævede § 5, stk. 1, nr. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 5 d i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber vil medføre, at Fonden, for så vidt angår motoransvarsforsikringer, forpligtes til at dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringssselskab, der er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyttelse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulykker, uanset om ulykken indtræffer i en anden medlemsstat. Dette sikres ved, at skadelidte bosat i Danmark altid har ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det forsikringssselskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation.

For skadelidtes erstatning fra Fonden vil det ikke være en betingelse, at det forsikringssselskab, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, er beliggende i

Danmark. Skadelidte, der er bosat i Danmark, har derfor altid ret til at rette krav til Fonden for erstatning.

Hvis forsikringssselskabet, der har udstedt forsikringspolice for det ansvarlige køretøj, der taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, har hjemland i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har Fonden ifølge lovforslagets § 3, nr. 22, ret til at kræve erstatningen godtgjort af det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål i forhold til dækning af motoransvarsforsikrings som Fonden.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 22.

Til nr. 16 (§ 6 b i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber)

Det følger af § 6 i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, at erstatningskrav i henhold til lovens § 5, der ønskes dækket af Fonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringssselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Det foreslås at indsætte en ny § 6 b.

Det foreslås i § 6 b, stk. 1, at erstatningskrav i henhold til § 5 d skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse eller skadesforsikringssselskabets indtræden i likvidation.

Den foreslåede § 6 b, stk. 1, medfører, at det generelle krav om anmeldelse af erstatningskrav til Fonden i henhold til lovens § 5, hvorefter erstatningskrav, der ønskes dækket af Fonden, skal anmeldes til Fonden senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse, ligeledes skal gøre sig gældende i forhold til erstatningskrav i henhold til den nye § 5 d.

Den foreslåede § 6 b, stk. 1, medfører endvidere, at et erstatningskrav, der er anmeldt efter 6 måneder fra konkursdekretets afsigelse eller selskabets indtræden i likvidation ikke dækkes af Fonden.

§ 5, stk. 1, nr. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, om Fondens dækning af tredjemænd sikret mod tingsskade eller personskade ifølge motoransvarsforsikringer foreslås ophævet med lovforslagets § 3, nr. 10. Dermed vil Fonden fremadrettet ikke dække disse erstatningskrav i henhold til § 5.

Dækning af skader dækket af motoransvarsforsikringer vil i stedet blive dækket i henhold til § 5 d, jf. lovforslagets § 3,

nr. 15. § 5 d, der medfører, at Fonden i forhold til motoransvarsforsikringer skal dække erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personska- de forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsfor- sikring i et skadesforsikringsselskab.

Det foreslås i § 6 b, stk. 2, at, Fonden ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, kan afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5 d, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.

Bestemmelsen medfører, at Fonden skal udbetale erstatning til en dækningsberettiget, på trods af at vedkommende ikke har opfyldt kravet om at anmelde sit krav senest 6 måneder fra konkursdekrets afsigelse eller selskabets indtræden i li- kvidation, hvis den dækningsberettigede ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.

Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis den dæknings- berettigede uforskyldt ikke har kunnet påberåbe sig sin ret. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis vedkommende på grund af alvorlig personska- de ikke har været i stand til at agere inden for tidsfristen.

Til nr. 17 (§ 7, stk. 1, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 7, stk. 1, i lov om en ga- rantifond for skadesforsikringsselskaber, at udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet, jf. dog stk. 2. Har Fonden ikke været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af kravet og fastsættelse af udbetalings- størrelse, skal Fonden inden for den i 1. pkt. nævnte frist meddele den sikrede, hvilke oplysninger Fonden skal ind- hente.

Det foreslås i § 7, stk. 1, 2. pkt., at indsætte »og § 7 a,« efter »jf. dog stk. 2«.

Det foreslåede indebærer, at den generelle regel i § 7, stk. 1, for Fondens udbetalinger af erstatninger, ikke finder anvendelse for Fondens udbetalinger af erstatninger til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personska- de forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsfor- sikring. For disse tilfælde vil den i lovforslagets § 3, nr. 18, foreslåede nye § 7 a i lov om en garantifond for skadesfor- sikringsselskaber, finde anvendelse.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 18, hvor- efter der foreslås indsat en ny § 7 a, der fastsætter regler for Fondens udbetalinger af erstatninger til skadelidte, der er

bosat i Danmark, for tingsskade eller personska- de forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 18.

Til nr. 18 (§ 7 a, i lov om en garantifond for skadesforsik- ringsselskaber)

De generelle regler for udbetalinger fra Fonden følger af § 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, hvorefter udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet.

Det foreslås at indsætte en ny § 7 a.

Det foreslås i § 7 a, stk. 1, at Fonden efter anmeldelse af et krav i henhold til § 5 d skal give skadelidte et begrundet er- statningstilbud med helt eller delvist opgjort erstatning eller et begrundet svar med angivelse af, om erstatningspligten afvises eller ikke er fuldt opgjort. Erstatningstilbuddet skal gives senest 3 måneder efter anmeldelse af et krav.

Det foreslåede stk. 1, gennemfører artikel 10 a, stk. 7, og artikel 25 a, stk. 7, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede stk. 1, vil regulere forholdet vedrørende svar fra Fonden efter anmeldelse af krav om erstatning til skade- lidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personska- de forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvars- forsikring.

Fonden skal med det foreslåede stk. 1, give skadelidte et begrundet svar på de forhold, der er anført i kravet, hvis Fonden ikke er forpligtet til at yde erstatning, eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyt- telse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulyk- ker. Dette sikres ved, at skadelidte bosat i Danmark, udover at have ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det for- sikringsselskab, der har udstedt forsikringspolicen for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, også har krav på at modtage svar fra Fonden vedrørende det anmeldte erstatningskrav indenfor en rimelig frist.

Det foreslåede § 7 a, stk. 2, fastslår, at Fonden skal udbeta- le erstatning, jf. stk. 1, til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatnings- tilbuddet, jf. stk. 1. Er skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist

opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.

Det foreslåede stk. 2, gennemfører artikel 10 a, stk. 8, og artikel 25 a, stk. 8, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 1. pkt., vil medføre, at hvis der skal udbetales erstatning fra Fonden, så skal Fonden udbetale erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet. Den foreslåede bestemmelse i stk. 2, 2. pkt., vil medføre, at såfremt skaden ikke fuldt opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.

Formålet med bestemmelsen er at sikre en effektiv beskyttelse af skadelidte bosat i Danmark som følge af trafikulykker. Dette sikres ved, at skadelidte udover at have ret til at kræve erstatning fra Fonden, hvis det forsikringsselskab, der har udstedt forsikringspolicyen for det ansvarlige køretøj, er taget under konkursbehandling eller trådt i likvidation, også modtager erstatning fra Fonden indenfor en rimelig tid, hvis skadelidtes krav er berettiget.

Det er formålet med bestemmelsen at sikre skadelidte en styrket retsstilling, når skadelidte har anmeldt et krav til Fonden, som giver anledning til en forlænget sagsbehandling. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor der for dele af et krav viser sig at være bevismæssige vanskeligheder.

Til nr. 19 (§ 8, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret. Det fremgår af den gældende § 8, stk. 1, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om forsikringsselskabets konkurs i dagspressen.

Det foreslås, at der i § 8 indsættes et nyt *stk. 2*, hvorefter Finanstilsynet på sin hjemmeside skal offentliggøre, hvis et skadesforsikringsselskab træder i likvidation

Det foreslåede stk. 2 gennemfører, for så vidt angår offentliggørelse af indtræden i likvidation, artikel 10 a, stk. 3, 1. pkt., og artikel 25 a, stk. 3, 1. pkt., i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede stk. 2 vil medføre, at Finanstilsynet forpligtes til på sin hjemmeside at offentliggøre, hvis et skadesforsikringsselskab træder i likvidation. Forpligtelsen vil indtræde

uanset, om den indtrådte likvidation er baseret på insolvens, og uanset om den er frivillig eller tvungen.

Til nr. 20 (§ 8, stk. 6 og 7, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret.

Det foreslås i *stk. 6*, at Fonden straks skal underrette de til Fonden tilsvarende organer oprettet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed.

Det foreslåede stk. 6 gennemfører artikel 10 a, stk. 3, 2. pkt., og artikel 25 a, stk. 3, 2. pkt., i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at alle erstatningsorganer i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, er informeret om, at et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, er gået enten konkurs eller trådt i likvidation. Erstatningsorganer i lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har efter Direktivet den samme pligt, hvilket skal være med til at sikre den fornødne vidensdeling mellem erstatningsorganerne.

Det foreslås i *stk. 7*, at Fonden ved modtagelse af et krav om erstatning i henhold til den i lovforslagets § 3, nr. 15, foreslåede § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal underrette det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland og det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelsen af kravet.

Det foreslåede stk. 7, gennemfører artikel 10 a, stk. 5, og artikel 25 a, stk. 5, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Med den foreslåede bestemmelse vil Fonden være forpligtet til at underrette det til Fonden tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, når Fonden modtager et krav om erstatning, i henhold til § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske union eller et

land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Ud over at underrette det tilsvarende organ, skal Fonden ligeledes underrette det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelse af kravet.

Kravet om, at Fonden skal underrette det til Fonden tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland samt det pågældende forsikringsselskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelse af kravet skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 3, nr. 22, hvor der foreslås indsat en ny § 9 a, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, som vil medføre, at Fonden kan kræve fuld refusion af en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Formålet med bestemmelsen er dermed at sikre, at det erstatningsorgan, der i sidste ende skal dække omkostningen til erstatningen overfor skadelidte, er informeret om, hvilke erstatningskrav, der er modtaget. Dette skal være med til at sikre det nødvendige samarbejde mellem de relevante erstatningsorganer, myndigheder og andre interessenter.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 22.

Til nr. 21 (§ 8 a, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Finanstilsynets offentliggørelse efter afsigelse af konkursdekret.

Det foreslås i § 8 a, at er et forsikringsselskab under konkursbehandling eller likvidation skal forsikringsselskabet, dets kurator eller likvidator, underrette Fonden, når selskabet yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden også har modtaget.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 6, og artikel 25 a, stk. 6, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslåede vil medføre, at hvis et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden også har modtaget, så skal forsikringsselskabet, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, underrette Fonden herom.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Fonden, inden en eventuel udbetaling af erstatning til en skadelidt, er i stand til at fastslå, om forsikringsselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav.

Til nr. 22 (§ 9 a, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 9 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Fonden indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs.

Det foreslås at indsætte en ny § 9 a.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 10 a, stk. 10, og artikel 25 a, stk. 10, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås i § 9 a, stk. 1, at Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer, er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet.

Bestemmelsen vil medføre, at Fonden i første omgang skal betale erstatning til en i Danmark bosat skadelidt for tingskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er under konkursbehandling eller er indtrådt i likvidation. Fonden kan derefter kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning fra det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for det skadesforsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

Bestemmelsen gennemfører hjemlandsprincippet i forhold til Fondens dækning af skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 2, fastslår, at i det omfang et til Fonden tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er gået konkurs eller er under likvidation, og krævet refusion af Fonden, så skal Fonden refundere den udbetalte erstatning til det pågældende erstatningsorgan.

Det foreslåede stk. 2 vil medføre, at Fonden vil have forpligtelse til at tilbagebetale udbetalt erstatning til et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når det pågældende organ har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

Bestemmelsen er udtryk for hjemlandsprincippet i forhold til dækning af en skadelidt for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et skadesforsikringsselskab.

Hjemlandsprincippet indebærer, at det er et forsikringsselskabs hjemsted, som er afgørende for, hvilken forsikringsgarantiordning der dækker forsikringstagerne og de sikrede i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs eller likvidation.

Den foreslåede bestemmelse i § 9 a, stk. 3, fastslår, at Fonden skal betale refusion i henhold til stk. 2 inden for 6 måneder, med mindre andet er aftalt skriftligt mellem de to organer.

Det er formålet med bestemmelsen at sikre, at Fonden inden for en rimelig tid, som er fastsat til maksimalt seks måneder, skal refundere et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis det pågældende organ har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikringsselskab, der er under konkurs eller likvidation.

Fonden kan dog med et tilsvarende organ i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, aftale skriftligt, at refusion ikke betales inden for fristen på seks måneder.

Tilsvarende regler vil gælde for de til Fonden tilsvarende organer i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, da kravet stammer fra motorforsikringsdirektivet, hvilket sikrer, at også Fonden vil modtage refusion

for udbetalt erstatning inden for rimelig tid og inden for 6 måneder, hvis andet ikke aftales skriftligt.

Det foreslås i § 9 a, stk. 4, at har Fonden ydet erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvor Fonden kan kræve fuld refusion i henhold til stk. 1, indtræder Fonden i skadelidtes rettigheder overfor skadevolderen eller dennes forsikringsselskab med undtagelse af tilfælde, hvor skadevolderen er forsikringstageren eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter national ret.

Bestemmelsen gennemfører artikel 10 a, stk. 10, sidste afsnit, og artikel 25 a, stk. 10, sidste afsnit, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Bestemmelsen vil medføre, at hvis Fonden har ydet erstatning til en skadelidt, som er bosat i Danmark, hvor skadesforsikringsselskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvilket giver Fonden ret til refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikringsselskabet under konkurs eller likvidation, så vil Fonden som udgangspunkt indtræde i skadelidtes eventuelle krav mod skadevolderen eller dennes forsikringsselskab.

Fonden vil ikke indtræde i skadelidtes krav mod skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, hvis skadevolder er forsikringstager eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikringsselskab ville have dækket efter national ret. Dette betyder, at Fonden indtræder ind i et krav mod forsikringstager eller en anden forsikret person, hvis det insolvente forsikringsselskab ikke ville have dækket skaden efter national ret.

Til nr. 23 (§ 12, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Den gældende § 12 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om, at bestyrelsen for Fonden antager fornøden medhjælp.

Det foreslås i § 12 at indsætte et nyt stk. 3, hvorefter Fonden til behandling af sager omfattet af § 5 d kan indgå aftale om skadesbehandling med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven.

Det foreslåede stk. 3 vil medføre, at Fonden til behandling af sager vedrørende motoransvarsforsikringer har mulighed for at indgå aftale med et dansk erstatningsorgan udpeget i

medfør af § 115 a i færdselsloven, hvilket for nærværende er Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM).

DFIM er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

Derudover er DFIM national garantifond for skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM er endvidere grøntkortsbureau i Danmark. Det betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grøntkort.

DFIM har i praksis, også i tilfælde af forsikringssselskabers konkurser, varetaget den praktiske håndtering af sager med de øvrige medlemslandes erstatningsorganer oprettet i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at Fonden, ved at indgå aftale med DFIM, kan foretage en effektiv skadesbehandling af erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, jf. lovforslagets § 3, nr. 15.

Opgaven som skadesbehandler i de pågældende sager er en særlig opgave, som forudsætter samarbejde med de øvrige erstatningsorganer. Det er derfor hensigtsmæssigt, at DFIM kan påtage opgaven som skadesbehandler, da det ikke vurderes, at der er andre aktører end DFIM, der kan varetage opgaven.

Til nr. 24 (§ 14 b, i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber)

De gældende regler vedrørende Fondens ledelse og administration fremgår af kapitel 7 i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber.

Det følger af § 1, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber, at Fonden for motoransvarsforsikringer skal yde dækning til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring i et forsikringssselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve for-

sikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, fra det tidspunkt, hvor forsikringssselskabet bliver taget under konkursbehandling, eller forsikringssselskabet træder i likvidation. § 1, stk. 3, blev indsat ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, der træder i kraft den 23. december 2023.

Det foreslås at indsætte en ny § 14 b i kapitel 7 i lov om en garantifond for skadesforsikringssselskaber.

Det foreslås i § 14 b, stk. 1, at Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringssselskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med andre berørte parter, herunder et forsikringssselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

Det foreslåede § 14 b, stk. 1, gennemfører artikel 10 a, stk. 9, og artikel 25 a, stk. 9, i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, som stiller krav om, at Fonden på motoransvarsforsikringsområdet skal samarbejde med de tilsvarende organer i de andre lande inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Bestemmelsen vil medføre, at Fonden har beføjelse til at anmode om oplysninger fra andre relevante organer, myndigheder og interessenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Sådanne oplysninger kan for eksempel være vigtige for at Fonden kan sikre, at Fonden inden den yder erstatning til skadelidte er i stand til at fastslå, om forsikringssselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav.

Ligeledes vil bestemmelsen medføre, at Fonden er forpligtet til at informere andre erstatningsorganer om oplysninger, som de har behov for til at udføre deres opgaver i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektivet.

Det foreslås i § 14 b, stk. 2, at Fonden skal sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.

Det foreslåede § 14 b, stk. 2, gennemfører artikel 26 a i motorkøretøjsforsikringsdirektivet, der bestemmer, at medlems-

stater, der opretter eller godkender forskellige erstatningsorganer, der skal erstatte tingsskade og personskaade, der forvoldes af et ukendt køretøj, eller et køretøj, for hvilket der ikke er tegnet lovpligtige forsikring og der skal erstatte tingskade og personskaade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, hvis skadesforsikringsselskabet er under enten konkurs eller likvidation, skal sikre, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning.

Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM) er en privat garantiordning, der er oprettet af forsikringsbranchen. DFIM er tidligere udpeget af justitsministeren som erstatningsorgan i henhold til motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Ved direktivet blev medlemsstaterne forpligtet til at oprette et erstatningsorgan til udbetaling af erstatning i tilfælde af færdselsuheld, hvis skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark. Erstatningsorganer, der er oprettet ved direktiv 2000/26/EF, skal træde ind i særligt udpegede situationer, hvor skaden er sket i en anden medlemsstat end Danmark.

DFIM er endvidere udpeget som informationskontor efter motorkøretøjsforsikringsdirektiv 2000/26/EF. Det betyder, at DFIM under nærmere angivne betingelser skal bistå med at skaffe de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadessager.

Derudover agerer DFIM som national garantifond ved skader, der sker i Danmark, og som forvoldes af et ukendt eller uforsikret motordrevet køretøj. DFIM agerer ydermere som grøntkortsbureau i Danmark, hvilket betyder, at DFIM hæfter overfor skadelidte i tilfælde af uheld i Danmark, der forårsages af et udenlandsk køretøj med gyldigt grønt kort.

I Danmark er der dermed oprettet forskellige erstatningsorganer, der skal erstatte tingskade og personskaade, der forvoldes af et ukendt køretøj, eller et køretøj, for hvilket der ikke er tegnet lovpligtige forsikring, hvor DFIM er udpeget, og hvor der skal erstattes tingskade og personskaade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring, hvis skadesforsikringsselskabet er under enten konkurs eller likvidation, hvor Fonden er udpeget.

Det kan på grund af de to forskellige erstatningsorganer potentielt være vanskeligere for en skadelidt at finde frem til det organ, som de skal indgive deres krav til.

Formålet med bestemmelsen er derfor at sikre, at skadelidte har adgang til de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM, hvis de søger erstatning hos Fonden, men ikke er dækket af reglerne i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af § 5, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at visse bestemmelser i loven finder anvendelse for filialer af investeringsselskaber, kreditinstitutter og administrationsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på investeringsselskaber og kreditinstitutter, der udøver aktiviteter i Danmark gennem tilknyttede agenter etableret i Danmark.

Det foreslås i § 5, stk. 1, 1. pkt., efter »§§ 219,« at indsætte »219 a,«.

Det foreslåede vil medføre, at § 219 a, som affattet ved lovforslagets § 4, nr. 5, ligeledes vil finde anvendelse for ovennævnte virksomheder.

Den foreslåede § 219 a har til formål at sikre, at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af investeringsprodukter, som et fondsmægler-selskab udbyder, hvis et dokument med central information ikke lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Til nr. 2 (§ 6, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det fremgår af § 6 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at §§ 251, 252, 259 og 262-264 i loven finder anvendelse for grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter udøvet her i landet af investeringsselskaber, kreditinstitutter og administrationsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investeringsservice og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det foreslås i § 6, 1. pkt., efter », finder §§« at indsætte »219 a,«.

Det følger af den foreslåede ændring af § 6, 1. pkt., at bestemmelsen, ligeledes vil finde anvendelse for ovennævnte virksomheder, der udøver grænseoverskridende tjenesteydelser med investeringsservice og -aktiviteter. Formålet

med ændringen er at sikre effektiv håndhævelse ved at give Finanstilsynet mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af investeringsprodukter, som et fondsmæglerselskab udbyder, hvis dokument med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 3 (§ 10, nr. 64, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, som senest ændret ved lov nr. 480 af 12. maj 2023, er to bestemmelser fejlagtigt angivet som § 10, nr. 64.

Den ene bestemmelse fastsætter definitionen på en råvare- og emissionskvotehandler. Den anden bestemmelse fastsætter definitionen på en fratrædelsesgodtgørelse.

Der blev ved ændringsforslag til lov nr. 480 blev indsat et nyt § 10, nr. 18, der rykkede lovens § 10, nr. 18-63, til § 10, nr. 19-64, uden at tage højde for, at der ved lov nr. 409 af 25. april 2023 blev indsat et nyt § 10, nr. 64.

Definitionerne på råvare- og emissionskvotehandler og fratrædelsesgodtgørelse er således begge placeret som nr. 64 som følge af en lovteknisk fejl.

Det foreslås at ophæve begge § 10, nr. 64, og i stedet indsætte: »64) Råvare- og emissionskvotehandler: En virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investeringservice og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11 i bilag 2.

65) **Fratrædelsesgodtgørelse:** Enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke

a) udgør løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden,

b) udgør rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler eller

c) følger af præceptiv lovgivning.«

Definitionen i den foreslåede § 10, nr. 64, svarer til definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 150, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter (CRR).

Det foreslåede § 10, nr. 64, gennemfører artikel 3, stk. 1, nr. 6, i IFD.

Det bemærkes i relation til § 10, nr. 65, at i EBA's retningslinjer af 27. juni 2016 om forsvarlige aflønningspolitikker i henhold til artikel 74, stk. 3, og 75, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU og offentliggørelse af oplysninger i henhold til artikel 450 i forordning (EU) nr. 575/2013 (EBA/GL/2015/22) er fratrædelsesgodtgørelser defineret som betalinger som kompensation for kontraktophør i utide.

Begrebet fratrædelsesgodtgørelse foreslås at omfatte enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse. Begrebet knyttes dermed ikke alene til situationer, hvor modtageren afskediges af virksomheden.

Det foreslåede begreb omfatter også aftalebaserede fratrædelsesgodtgørelser, hvor fratrædelsestidspunktet er aftalt på forhånd eller ved en bestemt begivenhed, eksempelvis aftaler om "change of control", hvor en direktør ved et ejerskifte kan vælge at betragte sig selv som opsagt af virksomheden.

Rimelig kompensation for konkurrenceklausuler eller kundeklausuler er ikke omfattet af begrebet fratrædelsesgodtgørelse. Det er imidlertid en betingelse for undtagelsen af aftaler om kompensation for konkurrenceklausuler og kundeklausuler, at der er tale om rimelige vederlag herfor, som i passende grad kompenserer for, at modtageren i en periode efter fratrædelsen f.eks. er afskåret fra at indtræde i en stilling i en anden virksomhed eller tage kontakt til virksomhedens kunder. Hvis det vurderes, at en kompensation for en konkurrenceklausul eller kundeklausul overstiger, hvad der må anses for passende, vil den overskydende del være omfattet af begrebet fratrædelsesgodtgørelse og behandles som sådan.

Løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden anses ikke som en fratrædelsesgodtgørelse, da modtageren ved løn i opsigelsesperioden sædvanligvis fortsat vil være bundet af ansættelseskontrakten i en på forhånd fastsat opsigelsesperiode, hvor vedkommende modtager løn på tilsvarende måde som under ansættelsen. Dette gælder også, selvom vedkommende er suspenderet eller fritstillet i hele eller dele af opsigelsesperioden. I nogle tilfælde vil løn i opsigelsesperioden endvidere være betinget af, at modtageren endnu ikke er indtrådt i en ny stilling.

Fratrædelsesgodtgørelser, der følger af præceptiv lovgivning, er heller ikke omfattet af det foreslåede begreb. Det er ikke hensigten at berøre de rettigheder, som en modtager af fratrædelsesgodtgørelser opnår ifølge anden gældende lov, som eksempelvis i henhold til funktionærloven.

En optjent bonus, som udbetales i forbindelse med modtagerens opsigelse på baggrund af en bonusaftale indgået under ansættelsen, anses heller ikke som en fratrædelsesgodtgørelse, medmindre denne bonus er betinget af vedkommendes opsigelse. Årsagen er, at modtageren ikke opnår ret til denne

bonus som følge af vedkommendes fratrædelse, selvom hele eller dele heraf udbetales i forbindelse med vedkommendes opsigelse. En optjent skønsmæssig pensionsfordel anses heller ikke som en del af en fratrædelsesgodtgørelse. Heller ikke fastholdelsesbonuser, der eksempelvis aftales i forbindelse med et generationsskifte, vil blive anset som fratrædelsesgodtgørelser. Både bonuser og skønsmæssige pensionsfordele er omfattet af restriktive udbetalingsbegrænsninger, jf. § 109 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Aftaletidspunktet er ikke afgørende for, om der er tale om en fratrædelsesgodtgørelse. Der vil således være tale om en fratrædelsesgodtgørelse, uanset om aftalen herom er indgået i forbindelse med ansættelsen, fratrædelsen eller et tidspunkt derimellem. Det afgørende er, at udbetalingen er betinget af vedkommendes fratrædelse.

Fratrædelsesgodtgørelser er reguleret i § 109 c i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter for så vidt angår medlemmer af direktionen og i bekendtgørelse nr. 1242 af 10. juni 2021 om lønpolitik og aflønning i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, investeringsforeninger og visse holdingvirksomheder for så vidt angår medlemmer af bestyrelsen og andre væsentlige risikotagere.

De foreslåede ændringer er af lovteknisk karakter. Ændringerne skal sikre, at definitionerne indeholdt i de to § 10, nr. 64, opdeles i to forskellige numre.

Til nr. 4 (§ 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter skal visse fondsmæglerselskaber og fondsmæglerholdingvirksomheder have effektive sagsange og systemer, der sikrer, at de kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt virksomheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter *stk. 1* med de fornødne tilpasninger finder anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.

Ved lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter blev reglerne om fondsmæglerselskaber, m.v., udskilt fra lov om finansiel virksomhed i en særskilt sektorlov. Loven medførte konsekvensændringer, hvorefter fondsmæglerselskaber udgik af anvendelsesområdet for § 245 a, stk. 1 og 3, i lov om finansiel virksomhed.

Der blev samtidig indført en ny bestemmelse i § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvorefter fondsmæglerselskaber blev omfattet af krav, svarende til kravene i § 245 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, om effektive sagsange og systemer, som sikrer, at virksomheden inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oplysninger i forbindelse med en vurdering af, om virksomheden er nødlidende eller forventes at blive nødlidende.

Bestemmelsen i § 245 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter finansieringsinstitutter, der er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber, tidligere var omfattet af tilsvarende krav, blev ikke videreført i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Dette medførte en utilsigtet ændring af retstilstanden.

Bestemmelsen genindføres så finansieringsinstitutter med de nødvendige tilpasninger er omfattet af § 182, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Med nødvendige tilpasninger tages der højde for, at finansieringsinstitutter ikke er omfattet af tilladelse til at yde eller udføre en eller begge af de i bilag 1, afsnit A, nr. 3 og 6, nævnte investeringsservicer og -aktiviteter.

Formålet med den foreslåede § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter er at sikre, at de omfattede finansieringsinstitutter har effektive systemer, der medfører, at det er muligt at vurdere, om de er nødlidende eller forventeligt nødlidende, så der kan iværksættes de nødvendige tiltag, når en krisesituation er forestående.

Den foreslåede bestemmelse udvider anvendelsesområdet for kravene i den gældende § 182, stk. 1, så bestemmelsen finder anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber. Efter udvidelsen skal de omfattede finansieringsinstitutter også kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger og oversigter. Baggrunden for, at disse virksomheder også skal kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger, er, at de også kan indgå i afviklingen af de omfattende fondsmæglerselskaber. Formålet er endvidere at sikre, at Finansiell Stabilitet har de nødvendige oplysninger til at kunne foretage en værdiansættelse af koncernen som helhed.

Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til, at Finansiell Stabilitet får de nødvendige oplysninger til at kunne foretage den fornødne værdiansættelse efter §§ 6 eller 7 i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder. Dette kan blive relevant i forbindelse med nedskrivning og konvertering af relevante kapitalandele, jf. § 214 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter. Det kan desuden være relevant i forbindelse med Finanstilsynets høring af Finansiell Stabilitet om, hvorvidt

et fondsmæglerselskab, en fondsmæglerholdingvirksomhed eller et finansieringsinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Oplysningerne kan desuden indgå i Finansiell Stabilitets forberedelse af en eventuel restrukturering og afvikling af fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden, herunder til vurderingen af, hvad der i situationen vil være de rette afviklingstiltag. De oplysninger og oversigter, der som minimum vil skulle tilvejebringes, omfatter bl.a. en ajourført balance, en redegørelse for fondsmæglerselskabets, fondsmæglerholdingvirksomhedens eller finansieringsinstituttets finansielle stilling, en oversigt over aktivernes bogførte værdi og en oversigt over balanceførte og ikke-balanceførte forpligtelser, som de fremgår af fondsmæglerselskabets, fondsmæglerholdingvirksomhedens eller finansieringsinstituttets regnskaber og optegnelser med angivelse af deres status i konkursordenen.

Derudover skal der som minimum tilvejebringes en oversigt over passiver, som er undtaget fra bail-in, jf. § 24, stk. 4, i lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og tilvejebringes oplysninger om hvilke passiver, der har modregningsret i medfør enten af lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder eller i medfør af den gældende konkurslov.

Finanstilsynet vil i medfør af kapitel 19 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter føre løbende tilsyn med, at de omfattede fondsmæglerselskaber har effektive sagsgange og systemer, således at det sikres, at fondsmæglerselskaberne har mulighed for at træffe de nødvendige tiltag.

Overtrædelse af § 182, stk. 3, foreslås strafbelagt, jf. lovforslagets § 4, nr. 7.

Til nr. 5 (§ 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 266, stk. 1, nr. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter straffes overtrædelse af de anførte artikler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund i forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 267, stk. 2, fastsætter, at et fondsmæglerselskab eller fondsmæglerholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i PRIIP-forordningen, straffes med bøde.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen skal de kompetente myndigheder, for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen, mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Eksempelvis er en afdeling i en dansk UCITS et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan ud-

øve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Udbydere af sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter er underlagt Finanstilsynets tilsyn, når produkterne udbydes til detailinvestorer i henhold til PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 219 a i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter medfører, at Finanstilsynet får mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den finansielle virksomhed, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet er at sikre effektiv håndhævelse ved at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de pågældende bestemmelser i forordningen kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde det pågældende investeringsprodukt, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den pågældende finansielle virksomhed om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civile krav, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet skal anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorenes interesser.

Til nr. 6 (§ 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter)

Det fremgår af § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af §§ 5 og 7.

Det foreslås i § 229, stk. 1, 1. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for nuværende de 6 måneder.

Den foreslåede bestemmelse skal medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiell kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegningsperiode af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

Det foreslås også i § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter at indsætte to nye punktnummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 229, stk. 1, 2. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse

af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3 år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynet tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor virksomheden har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegningsperiode af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

Det foreslås i § 229, stk. 1, 3. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor de nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovtæksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegningsperiode af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegningsperiode foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegningsperiode efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De overfor beskrevne ændringerne til § 229, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter vil også gælde for filialer omfattet af §§ 5 og 7 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, jf. § 229, stk. 1, 2. pkt., i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, der bliver § 229, stk. 1, 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 266, stk. 1, nr. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter den gældende § 266, stk. 1, nr. 1, kan en række overtrædelser af lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter straffes med bøde.

Det foreslås i § 266, stk. 1, nr. 1, efter »§ 182, stk. 1« at indsætte »og 3«.

Forslaget vil medføre, at overtrædelse af § 182, stk. 3, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. § 266, stk. 1, nr. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det strafbare forhold vil bestå i, at et finansieringsinstitut omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 182, stk. 3, ikke har effektive sagsgange og systemer, der sikrer, at finansieringsinstituttet inden for 24 timer kan tilvejebringe de nødvendige oversigter og oplysninger umiddelbart forud for eller i forbindelse med en vurdering af, hvorvidt fondsmæg-

lerselskabet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. § 165, eller når betingelserne i § 214 om nedskrivning og konvertering af relevante kapitalandele er opfyldt.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 182, stk. 3, er et finansieringsinstitut, som er dattervirksomhed af et fondsmæglerselskab.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4.

Til nr. 8 (§ 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Det følger af § 267, stk. 2, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, at et fondsmæglerselskab eller fondsmæglerholdingvirksomhed, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af en række nærmere opregnede bestemmelser, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 267, stk. 2, at »artikel 16 eller 17« ændres til »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 4, nr. 5. I medfør heraf får Finanstilsynet beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for det pågældende produkt, overtræder eller ikke overholder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består f.eks. i, at en producent eller distributør markedsfører et PRIIP på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud imod dette.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til nr. 9 (§ 275, stk. 1, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Den gældende § 275, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter fastlægger, at der for afgørelser truffet af Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen i henhold til en række love og regler udstedt i medfør heraf er klageadgang til Erhvervsankenævnet.

Det foreslås, at der i § 275, stk. 1, indsættes et nyt nr. 8, hvor der henvises til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede ændring medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af PRIIP-forordningen, vil kunne indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 10 (§ 289 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter)

Efter § 289 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter vil en række regler udstedt i medfør af kompetencebestemmelser i lov om finansiel virksomhed forblive i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler fastsat i medfør af kompetencebestemmelser i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter.

Det foreslås i § 289, at »§ 182, stk. 3« ændres til »§ 182, stk. 4«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 4, nr. 4, hvor efter der indsættes et nyt stk. 3 i § 182.

Forslaget vil medføre, at regler fastsat i medfør af kompetencebestemmelsen i lov om finansiel virksomhed § 245 a, stk. 4, fortsat forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som bliver til § 182, stk. 4.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 21, stk. 3, 2. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 21, stk. 1, nr. 3 og 4, i lov om kapitalmarkeder, at Danmark er hjemland for udstedere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på under 1.000 euro og udstedere af aktier med registreret hjemsted i et land uden for EU/EØS, når udstederen har valgt Danmark som hjemland.

Det følger af § 21, stk. 2, at udstederen kan vælge Danmark som hjemland, hvis Danmark er blandt de lande, hvor udstederens aktier eller gældsbeviser er optaget til handel på et reguleret marked.

Det følger af § 21, stk. 3, at udstedere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på 1.000 euro og derover kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen har registreret hjemsted i Danmark, eller hvis Danmark er blandt de lande, hvor gældsbeviserne er optaget til handel på et reguleret marked.

Valget af Danmark som hjemland efter § 21, stk. 3, gælder i mindst tre år, medmindre udstederens aktier og gældsbeviser ikke længere er optaget til handel i et EU-/EØS-land, eller medmindre udstederen i løbet af de tre år bliver omfattet af § 21, stk. 1, eller § 22, stk. 2. Dette følger af § 22, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i § 21, stk. 3, at indsætte et nyt 2. *pkt.*, hvorefter udstedere kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke allerede har valgt et andet EU-/EØS-land som hjemland.

Afgrænsningen af en udsteders hjemland er af væsentlig betydning for afklaringen af, til hvilket lands kapitalmarked de udstedte omsættelige værdipapirer har den stærkeste tilknytning, og derfor hvilken kompetent myndighed der skal påse udsteders overholdelse af de pligter, som påhviler den pågældende som udsteder af værdipapirer optaget til handel på et reguleret marked.

Herudover har afgrænsningen betydning for identifikation af de regler, som en udsteders halv- og helårsrapporter skal udarbejdes efter, jf. §§ 26 og 27 i lov om kapitalmarkeder.

Det er derfor hensigtsmæssigt, at en udsteder kun kan have ét hjemland, hvilket lovfæstes i overensstemmelse med EU-reguleringen med den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, stk. 1, litra i, nr. ii, 2. *pkt.*, i gennemsigtighedsdirektivet.

Til nr. 2 (§ 211, stk. 2, nr. 13 og 14 i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af § 211, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, at Finanstilsynet påser overholdelsen af denne lov og regler fastsat i medfør heraf. Det fremgår videre af § 211, stk. 2, at Finanstilsynet endvidere påser overholdelsen af en række regler og forordninger.

Det foreslås, at der i *stk. 2* indsættes et nyt *nr. 13*, hvorefter

Finanstilsynet endvidere påser overholdelsen af artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne.

Forordningen har til formål at sikre bedre gaspriser og forsyningssikkerhed til gavn for både virksomheder og forbrugere gennem bl.a. en fælles europæisk indkøbsplatform, der skal understøtte fælles indkøb af gas, bestemmelser om deling af gas inden for Unionen og foranstaltninger til at begrænse intradagsprisudsving på gaspriser.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed efter forordningen til at føre tilsyn med overholdelsen af artikel 15 i forordningen om, at en markedsplads er forpligtet til at indføre mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet på energirelaterede råvarederivater for at forhindre uforholdsmæssige store prisudsving heri. Ved energirelaterede råvarederivater forstås gas- og elektricitetsderivater med en løbetid på højst 12 måneder, jf. artikel 2, nr. 12, i forordningen.

Artikel 15 stiller krav om, at markedspladser, hvorpå der handles gas- og elektricitetsderivater, hurtigst muligt og senest den 31. januar 2023 skal oprette en mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet, der løbende over dagen skal fastsætte øvre og nedre prisgrænser, der definerer de højeste og laveste priser, som ordrer på de pågældende derivater må udføres til (»mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet«). Prisgrænserne begrænser således, hvor hurtigt prisændringer kan finde sted. Prisgrænserne skal fastsættes under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt gas- og elektricitetsderivat, likviditetsprofilen for det pågældende marked, dvs. hvor meget der handles i de pågældende derivater på markedspladsen, og hvor store prisudsving der under normale omstændigheder er i det pågældende derivat. Gennemførelsen af en mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet må dog ikke forhindre dannelsen af pålidelige lukkekurser på derivaterne, dvs. kursen på et derivat, når markedet lukker.

Markedspladserne vil kunne vælge enten at integrere mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet i energirelaterede råvarederivater i deres eksisterende circuit breakers (handelsafbrydere) eller som en supplerende mekanisme hertil.

Artikel 16, stk. 1, i forordningen stiller krav om, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med gennemførelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatiliteten. Som kompetent myndighed forstås den myndighed, der er udpeget som kompetent myndighed i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), som i Danmark er Finanstilsynet.

I dag bliver der ikke handlet gas- og elektricitetsderivater på danske markedspladser. Derfor vil danske markedspladser ikke skulle implementere den nye mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet.

I forhold til de nærmere krav til oprettelsen af en mekanisme til styring af intradagsprisvolatiliteten i energirelaterede råvarederivater henvises til artikel 15 i forordningen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne give påbud og påtaler til operatører af markedspladser for overtrædelse af artikel 15 i forordningen. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder

Bestemmelsen supplerer artikel 16, stk. 1, i forordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås desuden, at der i stk. 2 indsættes et nyt *nr. 14*, hvormed Finanstilsynet påser overholdelsen af Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser (TTF-forordningen).

Formålet med den foreslåede bestemmelse er, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed efter forordningen til at føre tilsyn med overholdelsen af TTF-forordningen og de regler, som Kommissionen har hjemmel til at udstede i medfør af forordningen.

TTF-forordningen pålægger deltagere på markedet for TTF-derivater ikke at indlægge købs- eller salgsordrer på TTF-derivater, der overstiger en dynamisk budgrænse på TTF-derivater, når der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed, jf. artikel 4 i TTF-forordningen. Samtidig pålægger forordningen en operatør af et reguleret marked ikke at acceptere indlæggelsen af købs- eller salgsordrer, som overstiger den dynamiske budgrænse.

Et TTF-derivat er et råvarederivat, der handles på et reguleret marked, og hvis værdi afhænger af prisudviklingen i naturgastransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af det nederlandske selskab Gasunie Transport Services B. V., jf. artikel 2, nr. 1, i forordningen. Da likviditeten er høj på TTF, anvendes TTF almindeligvis som en standardprisreference for de europæiske gasmarkeder, jf. betragtning 4 i præambelen til TTF-forordningen. Den dynamiske budgrænse omfatter TTF-derivater, der udløber i perioden fra udløbsdatoen for TTF-front-

month-derivater til udløbsdatoen for TTF-front-year-derivatet.

Den dynamiske budgrænse fastsættes ud fra en referencepris, der dagligt bliver offentliggjort af Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER), jf. artikel 3, stk. 4. Se også om den dynamiske budgrænse i artikel 4, stk. 5, i forordningen og i bemærkningerne til § 5, nr. 4, i nærværende lovforslag om at strafbelægge artikel 4, stk. 5.

Indtræffer der en markedskorrektionsbegivenhed, vil ACER offentliggøre dette på sin hjemmeside, jf. artikel 4, stk. 3. Den dynamiske budgrænse aktiveres dagen efter ACER's offentliggørelse og gælder herefter som udgangspunkt i mindst 20 arbejdsdage, medmindre den suspenderes af Kommissionen, jf. artikel 6 eller deaktiveres, jf. artikel 5, jf. artikel 4, stk. 7. Operatører af et reguleret marked, hvorpå der handles TTF-derivater og markedsdeltagere er derfor også forpligtede til at overvåge ACER's hjemmeside dagligt, jf. artikel 4, stk. 4.

I forhold til, hvornår der indtræffer en markedskorrektionsbegivenhed henvises til artikel 4, stk. 1, i forordningen, ligesom der henvises til artikel 5 og 6 i forordningen i forhold til, hvornår der er mulighed for enten at deaktivere eller suspendere den dynamiske budgrænse.

I medfør af artikel 9 i forordningen har Kommissionen mulighed for at udvide markedskorrektionsmekanismen til udover at gælde for TTF-derivater også at gælde derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter via en gennemførelsesretsakt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet bl.a. vil kunne udstede påbud og påtaler til markedsdeltagere og operatører af et reguleret marked for overtrædelser af TTF-forordningen. I tilfælde af, at en operatør af en markedsplads undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet, vil operatøren desuden kunne straffes med bøde i medfør af § 254, stk. 1, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 249, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelser af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) (herefter markedsmissbrugsforordningen) med bøde eller fængsel i indtil 1 år og 6 måneder. Bestemmelsen angiver den danske straf hjemmel for overtrædelse af artikel 15 i markedsmissbrugs-

forordningen. Forordningens artikel 15 forbyder deltagelse eller forsøg på deltagelse i markedsmanipulation.

Det foreslås i § 249, stk. 2, at »artikel 14 og 15« ændres til »artikel 14 og artikel 15«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovtæksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne til bestemmelsen at beskrive hvilke typer af sager om markedsmanipulation, der som udgangspunkt skal medføre bødestraf frem for frihedsstraf.

Det er formålet med ændringen, at det i sager om markedsmanipulation i form af simple wash trades fremadrettet, efter en konkret vurdering, skal være muligt at nedlægge påstand om bødestraf i videre omfang, end det er tilfældet i dag. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.2 og 2.4.2, kan wash trade-sager forekomme i mange afskygninger. Nogle wash trade-overtrædelser er mindre grove, fordi de har en begrænset skadevirkning i forhold til tilliden til kapitalmarkederne. Det er disse, der i lovforslaget bliver kaldt simple wash trades.

En wash trade er kendetegnet ved, at samme investor både er køber og sælger i en handel, så der ikke sker et ejerskifte af det finansielle instrument. For markedet og andre investorer vil det ligne en handel mellem uafhængige parter, og det sender urigtige signaler til markedet om købs- og salgsinteressen i en aktie, da det kan sikre kursen på et unormalt eller kunstigt niveau, hvilket kan skade investorernes tillid til de finansielle markeder. Derfor er det markedsmanipulation.

Mange af de tilfælde, som Finanstilsynet identificerer, er sket uforvarende, fordi investorer ikke er opmærksomme på, at de handler med sig selv eller ikke ved, at det er ulovligt. Det er sjældent, at gerningspersonen har haft til hensigt at manipulere kursen på det finansielle instrument, når der er tale om wash trades.

De fleste, som begår wash trades, er godt klar over, hvorfor det sker. Det sker nemlig ofte, når investor ønsker at flytte aktier fra et depot til et andet depot. Det kan både være mellem egne depoter eller fra eget depot, til en ægtefælles, samlevers eller barns depot eller til et depot tilhørende et selskab, som investoren ejer.

Det afgørende er, hvem der er beslutningstager for investeringen. Er det samme beslutningstager, anses det for wash trades.

I forhold til, hvad der forstås ved simple wash trades henvises i det hele til de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Forslaget vil medføre, at der ved vurderingen af, om der er tale om simple wash trades, skal tages hensyn til gerningspersonens hensigt, forholdets karakter og omfang, samt den potentielle skadevirkning for de finansielle markeds integritet og investorenes tillid til disse.

I forhold til gerningspersonens hensigt, taler det for, at der er tale om simple wash trades, hvis der alene er handlet uagtsomt, dvs. tilfælde, hvor vedkommende uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, eller tilfælde, hvor vedkommende alene har haft til hensigt at handle med sig selv, men ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på et finansielt instrument.

Et eksempel på et tilfælde, hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, er, hvor en person har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart.

Et eksempel på et tilfælde, hvor det har formodningen for sig, at en person har haft til hensigt at handle med sig selv, men ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på et finansielt instrument, er hvor personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordrer møder hinanden i markedet. Her er motivet ofte, at det går hurtigere og er billigere at flytte værdipapirer mellem to depoter ved at gøre det over markedet fremfor at bede banken om at lave en depotoverførsel. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier.

I forhold til forholdets karakter og omfang, taler det for, at der alene skal straffes med bøde, hvis formålet eksempelvis har været at flytte værdipapirer fra et depot til et andet, f.eks. med det formål at samle pensionsmidler. Situationen afhænger af omfanget af værdipapirerne samt papirets likviditet.

I forhold til den potentielle skadevirkning for de finansielle markeds integritet og investorernes tillid til disse kan alle handler påvirke kursen på et finansielt instrument. Det vil være en skærpende omstændighed for overtrædelse af bestemmelsen, hvis en person har haft til hensigt at påvirke kursen på et finansielt instrument eller sende vildledende signaler om likviditeten i en aktie. Det er således ikke hensigten med lovforslaget at ændre straffniveauet for grovere tilfælde af markedsmanipulation, eksempelvis wash trades, hvor hensigten har været at påvirke kursen.

Strafniveauet for en overtrædelse, hvor personen ikke har haft hensigt til at handle med sig selv, forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om

et generelt bødeniveau, jf. skemaet nedenfor. Det er situationer, hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart. Der er herved lagt vægt på, at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning af de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse, hvorfor bødeniveauet generelt bør være højere end de eksisterende bødeniveauer for overtrædelser af mere formel karakter, som eksempelvis manglende, mangelfuld eller forkert indsendelse af oplysninger til Finanstilsynet efter § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, som ikke på samme måde vil have skadevirkning på de finansielle markeder. Det er vurderet hensigtsmæssigt at en overtrædelse af § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder skal give en bødestraf på 10.000 kr. i førstegangstilfælde (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142).

Ved fastsættelsen af bødeniveauet er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder, der indeholder en pligt til at offentliggøre ændringer i storaktionærers besiddelser. Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, hvorved der blev fastsat et normalstrafniveau for overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142), at bødeniveauet som udgangspunkt fastsættes til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde samt, at oplysning om større aktiebesiddelser er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne, og at en udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold. Der er således tale om en bestemmelse, der har til formål at sikre, at potentielle investorer kan foretage investeringer på et oplyst grundlag.

Det er det samme hensyn, som forbuddet mod wash trades værner om, navnlig at investorerne skal kunne indrette sig i tillid til markedet. Wash trades er ikke udtryk for et reelt udbud og efterspørgsel på et finansielt instrument, og wash trades kan derved tilskynde øvrige investorer til at foretage en handel, som de ellers havde afholdt sig fra.

Strafniveauet for en overtrædelse i alvorligere tilfælde af simple wash trades, hvor personen har haft hensigt til at handle med sig selv (men ikke til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten), forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 75.000 kr. uanset antallet af handler (wash tra-

des) i førstegangstilfælde. Der er tale om et skærpet bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Overtrædelse i alvorligere tilfælde er situationer, hvor en person har haft til hensigt at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordre møder hinanden i markedet. Der vil som regel være tale om situationer, hvor en person ønsker at flytte værdipapirer fra ét depot til et andet, men hvor personen ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på det finansielle instrument. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier. Der er herved lagt vægt på, at personen har haft til hensigt at handle med sig selv, og at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning for de finansielle markeders integritet og investorenes tillid til disse. Det er et alvorligere tilfælde end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, og dermed bør bødeniveauet generelt være højere end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv.

Der er ikke lagt op til, at der skelnes mellem, hvorvidt det er en fysisk eller juridisk person, som begår overtrædelsen. Er der tale om en større professionel juridisk person, vil der formentlig ikke være tale om en simpel wash trades sag, og i sådanne tilfælde vil det angivne bødeniveau kunne skærpes ud fra en konkret vurdering af sagen.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 253 d i lov om kapitalmarkeder)

Den foreslåede bestemmelse er ny.

Det foreslås i § 253 d i lov om kapitalmarkeder, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i TTF-forordningen kan straffes med bøde.

Både fysiske og juridiske personer kan straffes for overtrædelse af TTF-forordningen. Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges juridiske personer strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden, samt en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden.

Ved valg af ansvarssubjekt vil det være udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til, ud over tiltalen mod den juridiske person, tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at der ved udmåling af bøde lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på deltagere på markedet for TTF-derivater og operatører af regulerede markeder, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelsen reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængig af gerningsmandens økonomiske forhold.

I medfør af artikel 4, stk. 5, må en operatør af et reguleret marked, hvorpå der handles TTF-derivater ikke acceptere ordrer, og deltagere på markedet for TTF-derivater ikke afgive ordrer på TTF-derivater, der udløber i perioden fra udløbsdatoen for TTF-front-month-derivater til udløbsdatoen for TTF-front-year-derivatet med priser på 35 euro over den

referencepris, som ACER har offentliggjort dagen inden og efter, at der er indtrådt en markedskorrektionsbegivenhed (»dynamisk budgrænse«). I tilfælde hvor referenceprisen falder under 145 euro vil den dynamiske budgrænse dog blive fastsat til 180 euro. For definitionerne på et TTF-front-month-derivat og et TTF-front-year-derivat henvises til artikel 2, nr. 4 og 5, i forordningen.

Ansvarssubjektet vil være en operatør af et reguleret marked eller en deltager på markedet for TTF-derivater. Både operatøren og markedsdeltageren kan være fysiske eller juridiske personer. Den strafbare handling består i henholdsvis at acceptere ordrer eller afgive ordrer på 35 euro over den referencepris, som ACER har offentliggjort den foregående dag, eller 180 euro, hvis referenceprisen falder under 145 euro.

Det vil udgøre en skærpende omstændighed, hvis den samme operatør af et reguleret marked eller markedsdeltager i gentagne tilfælde henholdsvis accepterer eller afgiver ordrer på 35 euro over den referencepris, som ACER har offentliggjort den foregående dag, eller 180 EUR, hvis referenceprisen falder under 145 euro.

Til nr. 5 (§ 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder fastlægger, at ved udmåling af bøder efter kapitel 42 lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Det foreslås i § 255, stk. 5, 1. pkt., at »skal der lægges vægt på« ændres til »lægges der vægt på«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer for strafniveauet efter bestemmelsen, når der er tale om mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer i form af simple wash trades.

Der findes allerede i dag i bemærkningerne til § 255 et vejledende bødeniveau for overtrædelse af en række bestemmelser, som Finanstilsynet vil kunne få hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg for, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381.

Den samlede sagsbehandling af sager om markedsmanipulation i forbindelse med handel med værdipapirer i form af simple wash trades er langvarig og af den årsag til stor belastning for den mistænkte og retssystemet. Et alternativ til behandling af en lovovertrædelse i Finanstilsynet efterfulgt af politimæssig efterforskning og domstolsbehandling er, at Finanstilsynet udsteder administrative bødeforelæg.

Forslaget har til formål at etablere muligheden for, at der kan udstedes administrative bødeforelæg for mindre grove tilfælde af sager om markedsmanipulation med handel med værdipapirer i form af simple wash trades. Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, og de specielle bemærkninger hertil for en nærmere beskrivelse af de forhold, der kan føre til, at der er tale om et mindre groft tilfælde af markedsmanipulation med handel med værdipapirer.

En forudsætning for at kunne udstede administrative bødeforelæg er imidlertid, at der er et vejledende bødeniveau for overtrædelse af den pågældende bestemmelse. Formålet med ændringen er at få tilvejebragt et normalstrafniveau for disse overtrædelser, der kan udgøre det vejledende bødeniveau.

Det følger af artikel 15 i markedsmissbrugsforordningen, at det er forbudt for personer at deltage eller at forsøge at deltage i markedsmanipulation. Markedsmanipulation er nærmere defineret i artikel 12 i markedsmissbrugsforordningen og omfatter bl.a. en aktivitet i form af indgåelse af en transaktion, afgivelse af en handelsordre eller anden adfærd, som giver eller antages at give urigtige eller vildledende signaler om udbuddet af, efterspørgslen efter eller kursen på finansielle instrumenter, eller sikrer eller antages at sikre kursen på et eller flere finansielle instrumenter på et unormalt eller kunstigt niveau, jf. artikel 12, stk. 1, litra a (adfærd for handelsbaseret markedsmanipulation) i markedsmissbrugsforordningen.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er den fysiske eller juridiske person.

Aktiviteten består enten i en transaktion eller en handelsordre eller anden adfærd. En transaktion omfatter gennemførte handelsordrer, herunder køb og salg af finansielle instrumenter. Handelsordrer omfatter alle ordrer på finansielle instrumenter, uanset om de gennemføres eller ej. Anden adfærd omfatter for eksempel udbredelse af falske rygter i markedet.

Bestemmelsen omfatter urigtige eller vildledende signaler om både udbuddet af, efterspørgslen efter eller kursen på det finansielle instrument, dvs. både likviditet og kurs.

Der skal i forhold til ”urigtige eller vildledende signaler” foreligge omstændigheder, der gør, at aktiviteten ikke indgår i kursdannelsen på en sædvanlig måde, fordi den ikke er udtryk for et reelt udbud eller en reel efterspørgsel efter det finansielle instrument. Det er eksempelvis tilfældet, når der ikke sker ændringer i ejendomsretten til det finansielle instrument.

Bestemmelsen omfatter også aktiviteter, som antages at give

urigtige eller vildledende signaler om udbud af, efterspørgsel efter eller kursen på finansielle instrument. Der skal være tale om, at en mulig markedsaktør vil kunne få et forkert indtryk af udbud af, efterspørgslen efter eller kursen på det finansielle instrument ved at iagttage aktiviteten, uanset om aktiviteten i realiteten medfører en ændring af markedsforholdene. Det vil sige, at der kan være tale om en overtrædelse af bestemmelsen, hvis aktiviteten objektivt set kan antages at give urigtige eller vildledende signaler, selv om den ikke konkret har haft den virkning. Det er ikke afgørende, om der rent faktisk sker en kursændring.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse af forbuddet mod markedsmanipulation i form af simple wash trades afhænger af gerningspersonens tilregnelser.

Strafniveauet for en overtrædelse, hvor personen ikke har haft hensigt til at handle med sig selv, forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om etablering af et generelt bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Det er situationer, hvor en person uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og inden for få dage indlægger en salgsordre, der møder den tidligere indlagte købsordre. Personen har ikke inden indlæggelsen af salgsordren sikret sig, at købsordren var blevet mødt i markedet af en tredjepart. Der er herved lagt vægt på, at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning af de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse, hvorfor bødeniveauet generelt bør være højere end de eksisterende bødeniveauer for overtrædelser af mere formel karakter.

Ved fastsættelsen af bødeniveauet er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder, der indeholder en pligt til at offentliggøre ændringer i storaktionærers besiddelser. Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Det fremgår af bemærkningerne til ændringen af § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, hvorved der blev fastsat et normalstrafniveau for overtrædelse af § 30 i lov om kapitalmarkeder (Folketingstidende 2020-2021, tillæg A, L 193 som fremsat, s. 142), at bødeniveauet som udgangspunkt fastsættes til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde samt, at oplysning om større aktiebesiddelser

er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne, og at en udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold. Der er således tale om en bestemmelse, der har til formål at sikre, at potentielle investorer kan foretage investeringer på et oplyst grundlag.

Det er det samme hensyn, som forbuddet mod markedsmanipulation værner om, nemlig at investorerne skal kunne indrette sig i tillid til markedet. Wash trades er ikke udtryk for det reelle udbud og efterspørgsel på et finansielt instrument, og wash trades kan derved tilskynde øvrige investorer til at foretage en handel, som de ellers havde afholdt sig fra.

Strafniveauet for en overtrædelse i mere alvorlige tilfælde, hvor personen har haft hensigt til at handle med sig selv (men ikke til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten), forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 75.000 kr. uanset antallet af handler (wash trades) i førstegangstilfælde. Der er tale om et skærpet bødeniveau, jf. skemaet nedenfor.

Overtrædelse i alvorligere tilfælde er situationer, hvor en person har haft til hensigt at handle med sig selv, ved at personen har indlagt en købsordre og en salgsordre inden for et meget kort tidsinterval, hvormed der er overvejende sandsynlighed for, at de to ordrer møder hinanden i markedet. Der vil som regel være tale om situationer, hvor en person ønsker at flytte værdipapirer fra ét depot til et andet, hvor personen ikke har haft til hensigt at påvirke kursen eller likviditeten på det finansielle instrument. Sandsynligheden vil være højere i illikvide aktier.

Der er herved lagt vægt på, at personen har haft til hensigt at handle med sig selv, og at handlingen kan have haft en potentiel skadevirkning for de finansielle markeders integritet og investorernes tillid til disse. Det er et alvorligere tilfælde end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv, og dermed bør bødeniveauet generelt være højere end, hvis personen uagtsomt er kommet til at handle med sig selv.

Generelt bødeniveau	Bødeforelæg på 50.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.
Skærpet bødeniveau	Bødeforelæg på 75.000 kr. uanset antal wash trades ved førstegangstilfælde.

Det følger af bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, at det endvidere er hensigten, at strafudmålingen ved andengangstilfælde fremover som udgangspunkt

beregnes på grundlag af en forhøjelse på 50 pct., en forhøjelse på 100 pct. i tredjegangstilfælde, en forhøjelse på 200 pct. i fjerdegangstilfælde og en forhøjelse efter en konkret vurdering ved senere gentagelsestilfælde, jf. Folketings-tidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381.

I tilfælde af at en person én gang er blevet pålagt en sanktion for markedsmanipulation i form af simple wash trades, bør vedkommende kende de potentielle skadevirkninger for markederne, som wash trades kan medføre. Dermed kan en person ved gentagelsestilfælde godt ifalde en strengere straf end det ovenfor angivne generelle udgangspunkt for gentagelsestilfælde. Dette skal også ses i sammenhæng med § 299 d i straffeloven, hvorefter overtrædelse af artikel 14, litra a og b, eller artikel 15 i markedsmissbrugsforordningen kan straffes med fængsel indtil 6 år, når vedkommende har gjort sig skyldig under særligt skærpende omstændigheder. De ovennævnte forhøjelser for gentagelsestilfælde er således ikke udtryk for, at en overtrædelse ikke kan resultere i en strengere straf ud fra en konkret vurdering af den enkelte sag. I de tilfælde, hvor en person efter at have modtaget ét administrativt bødeforelæg for markedsmanipulation i form af simple wash trade, begår samme overtrædelse igen, vil Finanstilsynet formentlig overgive sagen til National Enhed for Økonomisk Kriminalitet frem for at give endnu et administrativt bødeforelæg ud fra betragtningen om gentagelsestilfælde.

Hvis en overtrædelse af forbuddet mod markedsmanipulation i form af simple wash trades ikke kan anses for ukompliceret, uden bevismæssige tvivlsspørgsmål eller overtrædelsen rejser tvivl om det rette sanktionsniveau, skal Finanstilsynet overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning.

Det samme er tilfældet, hvis den pågældende fysiske eller juridiske person ikke ønsker at acceptere et administrativt bødeforelæg, enten fordi vedkommende ikke ønsker at erkende sig skyldig eller ikke kan erklære sig indforstået med, at sagen afgøres af Finanstilsynet. I de tilfælde overgår sagen til National enhed for Særlig Kriminalitet med henblik på en sædvanlig strafferetlig forfølgelse. Det skyldes, at en betingelse for, at sagen kan afsluttes ved, at Finanstilsynet udsteder et administrativt bødeforelæg, er, at den pågældende fysiske eller juridiske person dels erklærer sig skyldig, dels vedtager sagens udenretlige afgørelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at trods fastsættelse af et bødeniveau for overtrædelse af visse sager om markedsmanipulation, vil fastsættelsen af straffen fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen i de tilfælde, hvor en sag behandles ved domstolene. Derfor vil domstolene kunne fravige det angivne strafniveau i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 1, stk. 4, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at visse bestemmelser i loven finder anvendelse på registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Det foreslås i § 1, stk. 4, 1. pkt., efter »§§ 5, 9, 10,« at indsætte »17 a,«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de beføjelser, som Finanstilsynet tillægges i medfør af den foreslåede § 17 a, jf. dette lovforslags § 6, nr. 3, herunder at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokumentet med central information ikke lever op til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen), ligeledes vil kunne pålægges registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet vil få mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokumentet med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 1, stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at visse bestemmelser i loven finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.

Det foreslås i § 1, stk. 5, efter »§ 5, stk. 3-5 og 7,« at ændre »§§ 17 a og 18«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den foreslåede

§ 17 a, som affattet ved lovforslagets § 6, nr. 3, ligeledes vil finde anvendelse for registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.

Formålet med ændringen er at sikre, at Finanstilsynet får mulighed for at forbyde eller suspendere markedsføring m.m. af alternative investeringsfonde, som en registreret forvalter udbyder, hvis dokument med central information ikke lever op til kravene i PRIIP-forordningen.

Til nr. 3 (§ 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Efter § 189, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. straffes overtrædelse af de i bestemmelsen anførte regler med bøde. Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund i forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Den gældende § 190, stk. 4, 3. pkt., fastsætter, at en forvalter af alternative investeringsfonde, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen, straffes med bøde.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referencerværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt og omfattet af forordningen.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning, samt hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Det foreslås at indføre en ny § 17 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. hvorefter Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Udbydere af sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter er underlagt Finanstilsynets tilsyn, når disse udbydes til detailinvestorer i henhold til PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 17 a vil medføre, at Finanstilsynet vil få mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis forvalteren af alternative investeringsfonde, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8,

stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet er at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af et finansielt produkt, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende PRIIP, i dette tilfælde den pågældende alternative investeringsfond, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet vil kunne give et påbud til den pågældende forvalter af alternative investeringsfonde om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav såfremt Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, og stk. 4, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet vil skulle anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorernes interesser.

Til nr. 4 (§ 172, stk. 1, nr. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det fremgår af § 172, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af betydning for forståelsen af dokumenter indeholdende væsentlig investorerinformation for alternative investeringsfonde, jf. stk. 1, nr. 4.

Det foreslås, at nyaffatte § 172, stk. 1, nr. 4, så der henvises til dokumenter med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).

Den foreslåede ændring af § 172, stk. 1, nr. 4, vil medføre, at Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bestemmelser vedrørende dokumenter med central information, jf. PRIIP-forordningen.

Ændringen foreslås som en konsekvens af, at dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation ikke længere eksisterer, og i stedet er blevet erstattet af dokumenter med central information.

Til nr. 5 (§ 190, stk. 4, 3. pkt. i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 190, stk. 4, 3. pkt., at en forvalter af alternative investeringsfonde, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af PRIIP-forordningen straffes med bøde.

Det foreslås i § 190, stk. 4, 3. pkt., efter »artikel 17« at indsætte »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen vil være forvalteren af en alternativ investeringsfond.

Det strafbare forhold vil kunne bestå i overtrædelse af et forbud mod markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra a. Det strafbare forhold kan endvidere bestå i overtrædelse af et påbud om suspension af markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra b.

Derudover vil det strafbare forhold kunne bestå i overtrædelse af et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10, eller overtrædelse af et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information. Endelig vil det strafbare forhold kunne bestå i, at en forvalter af en alternativ investeringsfond ikke udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 6, nr. 3, hvorefter Finanstilsynet tildeles beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis forvalteren af alternative investeringsfonde, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for det pågældende produkt, overtræder eller ikke overholder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 28 a, stk. 5, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Afsnit VI i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om oplysninger vedrørende offentliggørelse af års- og halvårsberetninger, mens lovens afsnit VII indeholder krav om oplysninger vedrørende prospekt, central investorinformation, forpligtelser for masterinstitutter, offentliggørelse af emissions- og indløsningspriser og andre væsentlige forhold.

En dansk UCITS jf. § 1, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., kan i henhold til § 28 markedsføres grænseoverskridende i en medlemsstat eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område.

Den gældende bestemmelse i § 28 a indeholder regler om ophør af danske UCITS grænseoverskridende markedsføring som meddelt i overensstemmelse med lovens § 28.

Efter den gældende § 28 a, stk. 5, 1. pkt., skal den danske UCITS give Finanstilsynet og investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII,

De omfattede UCITS er allerede i dag forpligtede til også at udlevere oplysninger, som er omfattet af afsnit VI i lov om investeringsforeninger m.v.,

Det foreslås to steder i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., efter »afsnit« at indsætte »VI og«.

Formålet med den foreslåede tilføjelse af henvisningen til afsnit VI i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., er at præcisere, at en dansk UCITS skal stille års- og halvårsberetninger til rådighed for de vedblivende investorer og for Finanstilsynet, når en dansk UCITS ophører med at udøve grænseoverskridende markedsføring i en anden medlemsstat.

Derudover har ændringen til formål at sikre en direktivnær implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv EU 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter.

Til nr. 2 (§ 110 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

Efter § 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.

straffes overtrædelse af artikel 17 i PRIIP-forordningen med bøde. Efter § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes overtrædelser af § 103, stk. 1, med bøde.

§ 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. præciserer, at danske UCITS skal udarbejde et såkaldt PRIIP-dokument i henhold til PRIIP-forordningen.

Bestemmelsen omfatter markedsføring af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er). Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestoren (afkastet), afhænger af en eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. En afdeling i en dansk UCITS er eksempelvis et PRIIP-produkt omfattet af forordningen.

Den gældende danske implementering af PRIIP-forordningen er sket med baggrund i forordningens artikel 22, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne i stedet for administrative sanktioner kan fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser i forordningen.

Efter artikel 24, stk. 2, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder for at kunne varetage deres opgaver i henhold til PRIIP-forordningen mindst have de tilsynsbeføjelser i overensstemmelse med national ret, der følger af bestemmelsens litra a-e.

Det følger af artikel 24, stk. 2, litra a, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at pålægge et forbud mod markedsføring af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra b, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP.

Efter artikel 24, stk. 2, litra d, i PRIIP-forordningen, skal de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis dette ikke lever op til med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10. De kompetente myndigheder skal desuden kunne give påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information i disse situationer.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en forudgående administrativ godkendelsesordning, idet offentliggørelse af et dokument med central information ikke kræver forudgående godkendelse. Foranstaltningen er tiltænkt at blive anvendt på dokumenter med central information, der allerede er offentliggjorte. Foranstaltningen forventes typisk anvendt sammen med et almindeligt påbud for manglende overholdelse af kravene i PRIIP-forordningen.

Det fremgår af § 24, stk. 4, i PRIIP-forordningen, at såfremt de kompetente myndigheder har anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om hvor, der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Det foreslås i § 110 a i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i PRIIP-forordningen.

Den foreslåede bestemmelse er ny og foreslås på baggrund af et ønske om at styrke mulighederne for at pålægge administrative sanktioner til virksomheder, der ikke overholder PRIIP-forordningen. Finanstilsynet påser overholdelsen af PRIIP-forordningen. Udbydere af sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter er underlagt Finanstilsynets tilsyn, når disse udbydes til detailinvestorer, i henhold til PRIIP-forordningen.

Den foreslåede § 110 a vil medføre, at Finanstilsynet vil få mulighed for at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, hvis den danske UCITS, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, overtræder én eller flere af kravene i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre effektiv håndhævelse af forordningen ved at give Finanstilsynet mulighed for at begrænse markedsføringen af en dansk UCITS, hvis Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen af en eller flere af de ovennævnte bestemmelser kan medføre, at investorer træffer en investeringsbeslutning om det pågældende produkt, i dette tilfælde den pågældende UCITS eller andele heri, på baggrund af misinformation om produktet.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at Finanstilsynet kan give et påbud til den UCITS om at udsende en meddelelse direkte til den pågældende investor med oplysning om Finanstilsynets afgørelse og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav, hvis Finanstilsynet træffer afgørelse i medfør af artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, i PRIIP-forordningen eller orienterer offentligheden om en afgørelse truffet i henhold til artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Finanstilsynet vil skulle anvende tilsynsbeføjelserne i den foreslåede bestemmelse under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder overtrædelsens grovhed og varighed, spørgsmål om gentagelse, samt overtrædelsens skadevirkning på investorenes interesser.

Til nr. 3 (§ 189 i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 189 i lov om investeringsforeninger m.v. fastlægger, at der for afgørelser truffet af Finanstilsynet og Erhvervsstyrelsen i henhold til en række love og regler udstedt i medfør heraf er klageadgang til Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i § 189 efter »fremme af bæredygtige investeringer« at indsætte », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

Den foreslåede ændring medfører, at modtageren af en afgørelse, der er truffet i medfør af PRIIP-forordningen, kan indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til nr. 4 (§ 190, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 190, stk. 5, lov om investeringsforeninger m.v., at den, der overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion i medfør af artikel 17 i PRIIP-forordningen, kan straffes med bøde.

Det foreslås i § 190, stk. 5, efter »artikel 17« at indsætte »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.

Det foreslåede vil medføre, at overtrædelse af et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4, i PRIIP-forordningen kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet for overtrædelsen vil være danske UCITS omfattet af § 1 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det strafbare forhold kan bestå i overtrædelse af et forbud mod markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra a. Det strafbare forhold kan endvidere bestå i overtrædelse af et påbud om suspension af markedsføring udstedt af Finanstilsynet i henhold til PRIIP-forordningens artikel 24, stk. 2, litra b. Derudover kan det strafbare forhold bestå i overtrædelse af et forbud mod at stille et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravene i artikel 6, 7, 8 eller 10, til rådighed. Det strafbare forhold kan også bestå i overtrædelse af et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information. Endelig

kan det strafbare forhold bestå i, at en forvalter af en alternativ investeringsfond ikke udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 7, nr. 2, hvorefter Finanstilsynet får beføjelse til at træffe afgørelse om at forbyde eller give påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP, eller pålægge et forbud mod at stille et dokument med central information til rådighed, hvis den danske UCITS, der producerer, rådgiver om eller sælger produktet, eller et dokument med central information for denne, overtræder eller ikke overholder et eller flere krav i artikel 5, stk. 1, artikel 6, artikel 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, artikel 14 eller artikel 19 i PRIIP-forordningen.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 12, stk. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Det fremgår af § 12, stk. 4, i lov om ejendomskreditselskaber, at Forbrugerombudsmanden uanset § 13 har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3.

Bestemmelsen i § 12, stk. 3, forpligter Finanstilsynet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendomskreditselskabs kunder kan have lidt tab som følge af, at ejendomskreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2. Bestemmelserne i § 8 a, stk. 1, og bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2, vedrører sager om god skik.

§ 13 henviser bl.a. til regler i lov om finansiel virksomhed vedrørende Finanstilsynets skærpede tavshedspligt og forbuddet mod, at ansatte i Finanstilsynet videregiver oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet gennem Finanstilsynets whistleblower ordning.

Det foreslås i § 12, stk. 4, at »§ 13« ændres til »§§ 13 og 13 a«.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 8, nr. 2 og 3, hvorved § 13 ændres, og en ny § 13 a indsættes.

Det følger herefter forsat af § 12, stk. 4, at Forbrugerombudsmanden har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3, uanset Finanstilsynets

skærpede tavshedspligt i den foreslåede § 13 og forbuddet mod, at ansatte i Finanstilsynet videregiver oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. § 13 a.

Til nr. 2 (§ 13 i lov om ejendomskreditselskaber)

Det fremgår af § 13 i lov om ejendomskreditselskaber, at §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse for ansatte i Finanstilsynet. § 354 fastsætter regler om tavshedspligt for ansatte i Finanstilsynet. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. § 356 indeholder et forbud mod, at ansatte i Finanstilsynet opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn og regulerer visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet må foretage.

Det foreslås at nyaffatte § 13 i lov om ejendomskreditselskaber.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 13 indsættes en bestemmelse svarende til § 354 i lov om finansiel virksomhed. Herved sikres klarhed over indholdet og grænserne for tavshedspligtens indhold i forhold til de opgaver, der er omfattet af lov om ejendomskreditselskaber.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 8, nr. 3, hvorefter der indsættes en bestemmelse med tilsvarende indhold som § 354 g i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget overføres henvisningen til § 356 i lov om finansiel virksomhed ikke. Dette har ikke materiel betydning for forbuddet mod, at Finanstilsynets ansatte opnår ansættelse i virksomheder under tilsyn og reguleringen af visse økonomiske dispositioner, som ansatte i Finanstilsynet ikke må foretage. § 356 i lov om finansiel virksomhed gælder forsat for finanstilsynets ansatte, uanset at der ikke henvises til denne i lov om ejendomskreditselskaber.

Det følger af forslaget til *stk. 1*, at Finanstilsynets ansatte efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. dog *stk. 3*. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en virksomheds

forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter deres karakter er fortrolige. Oplysninger, som efter deres karakter er offentlige, f.eks. regnskaber og fondsbørsmeddelelser, er ikke omfattet af tavshedspligten. Tilsvarende gælder oprindeligt fortrolige oplysninger, som uden om tilsynet er blevet offentliggjort ad andre kanaler i en sådan grad, at det er blevet almindeligt kendt.

Ved oplysninger, der efter deres karakter er fortrolige, forstås oplysninger, der ikke direkte relaterer sig til enkelte kunders eller virksomheders forhold. Det drejer sig bl.a. om oplysninger om økonomiske eller forretningsmæssige forhold for personer og selskaber, som ikke er kunder i egentlig forstand, men som f.eks. kautionerer for kunder, har ejerandele i virksomhedens kunder eller på anden vis har en personlig, økonomisk eller forretningsmæssig tilknytning til kunder uden selv at være det.

Begrebet tilsynsvirksomhed skal ses i forhold til de pligter, der er pålagt Finanstilsynet i medfør af kapitel 5 i lov om ejendomskreditselskaber. Det medfører bl.a. at sager, der relaterer sig til tilsynsforpligtelsen i § 12, hvorefter Finanstilsynet påser overholdelsen af loven og regler udstedt i medfør heraf, er omfattet af tilsynsvirksomheden. I modsætning hertil er oplysninger, som Finanstilsynet modtager som led i sin reguleringsvirksomhed og informationsvirksomhed, ikke omfattet.

Tavshedspligten omfatter også fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed fra udenlandske myndigheder.

Derudover er eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, samt personer, der er ansat i virksomheder, som Finanstilsynet har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i tilsynets drift, også omfattet af bestemmelsen om tavshedspligt. Serviceopgaver som led i driften vil f.eks. være rengøring, vagtjeneste, reparation og vedligeholdelse af elektronisk materiel og kantinedrift.

Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, eksempelvis årsberetninger m.v., når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres, jf. den foreslåede bestemmelses *stk. 4*. Begrundelsen for dette er, at når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres i den summariske eller sammenfattede form, da vil oplysningerne ikke længere anses for at være fortrolige.

Tavshedspligten er også reguleret i en række andre hovedlove, herunder lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder og lov om forsikringsformidling, der indeholder

en tavshedspligtbestemmelse, der i hovedtræk svarer til den foreslåede bestemmelse i § 13.

Tavshedspligtbestemmelserne medfører bl.a., at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset efter § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen. Tavshedspligtbestemmelserne, der gælder for Finanstilsynets ansatte, begrænser ikke parters adgang til aktindsigt, jf. § 9, stk. 2, i forvaltningsloven eller parters ret til underretning efter § 5 i retssikkerhedsloven.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervskunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte virksomhedernes forretningsmæssige forhold. Derudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for et effektivt tilsyn. For at Finanstilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må virksomhederne og kunderne således kunne nære tillid til, at Finanstilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Det foreslås i *stk. 2*, at samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, ikke berettiger de personer, som er nævnt i *stk. 1*, til at videregive fortrolige oplysninger.

Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra virksomhederne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den pågældende virksomhed selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om virksomhedens kunder kan kun videregives med disses samtykke.

Det foreslås i *stk. 3*, at *stk. 1* ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om informationskrav og god skik m.v., jf. kapitel 3 i lov om ejendomskreditselskaber og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, *stk. 6*.

Kapitel 3 indeholder regler om information ved erhvervs-mæssigt salg af pantebreve, regler om redelig forrentningskik og god praksis (god skik), regler om ændringer af renter, gebyrer eller andet vederlag for realkreditlignende lån. Kapitel 3 indeholder endvidere hjemmel til at udstede bekendtgørelser om kompetencekrav, pris- og risikoplysninger, et standardiseret nøgletalsskema og oplysninger ved erhvervs-mæssigt salg af pantebreve. Oplysninger om aflønning, jf. § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, *stk. 6*, om effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter, er dog ikke omfattet af den foreslåede undtagelse i *stk. 3*.

Det vil som udgangspunkt være muligt at få aktindsigt i oplysninger, der ikke er omfattet af den særlige tavshedspligt, uanset om oplysningerne fremgår af en sag, som ude-

lukkende vedrører forbrugerområdet, eller om oplysningerne fremgår af andre sager i Finanstilsynet, som er omfattet af Finanstilsynets generelle tavshedspligt. Hvis der for eksempel ønskes aktindsigt i oplysninger, som stammer fra en tilsynssag, som i øvrigt ikke vedrører god skik, vil oplysningerne vedrørende god skik blive ekstraheret fra denne sag og udleveret, mens resten af sagen vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt.

Når Finanstilsynet anmoder en virksomhed om en redegørelse, vil Finanstilsynet sædvanligvis angive de relevante bestemmelser i den finansielle lovgivning, som vil være tema for redegørelsen. Virksomheden vil heraf kunne udlede, om de oplysninger, som den efterfølgende afgiver til Finanstilsynet, vil kunne udleveres i forbindelse med en begæring om aktindsigt. Ligeledes vil Finanstilsynet ved en inspektion, som specifikt vedrører forbrugerreglerne, særligt gøre virksomheden opmærksom på, at materiale og oplysninger, som indsendes og afgives til Finanstilsynet, vil kunne være omfattet af begæring om aktindsigt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens § 30.

Når Finanstilsynet træffer afgørelse i sager på forbrugerområdet, vurderer Finanstilsynet, hvorvidt virksomheden overholder de offentligretlige adfærdsregler. Derimod behandler Finanstilsynet ikke konkrete tvister mellem en forbruger og en virksomhed omfattet af denne lov. Derfor vil sagerne typisk ikke indeholde oplysninger om konkrete kundeforhold. Det kan dog ikke udelukkes, at der i visse sager findes sådanne oplysninger, for eksempel fordi kunden selv har indsendt dem til Finanstilsynet, eller fordi virksomheden i en redegørelse til Finanstilsynet har kommenteret en konkret sag, som har givet Finanstilsynet anledning til at undersøge virksomhedens praksis på et konkret område.

Hvis der søges om aktindsigt i en sag, som indeholder oplysninger om konkrete kundeforhold, vil Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af aktindsigtsbegæringen skulle tage stilling til, om disse oplysninger kan udleveres. Drejer det sig om oplysninger om en privat kundes økonomiske forhold, vil disse oplysninger som udgangspunkt ikke kunne udleveres, idet der ikke er mulighed for at få aktindsigt i enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, efter offentlighedslovens § 30, nr. 1.

Hvis Finanstilsynet modtager en aktindsigtsbegæring, som vil indebære udlevering af oplysninger om kunder, vil Finanstilsynet i overensstemmelse med praksis i sager om aktindsigt i oplysninger vedrørende privatpersoner eller juridiske personer indhente en udtalelse fra den kunde, hvis oplysninger der ønskes aktindsigt i. Hvis spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles aktindsigt i konkrete kundeoplysninger, er af principiel karakter, vil Finanstilsynet forelægge sagen for Finanstilsynets bestyrelse, jf. lov om ejendomskreditselskaber § 12, *stk. 6*, jf. § 345, *stk. 12*, nr. 4, i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 4*, at bestemmelsen i *stk. 1* ikke er til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattende form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Ved afgørelsen af, om en virksomhed eller kunde er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, tages i betragtning.

Det foreslås i *stk. 5*, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet under visse omstændigheder videregive fortrolige oplysninger til parterne i en civil retssag. Oplysninger om kundeforhold kan ikke videregives. Fortrolighed med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde en virksomhed, gælder også efter, at denne medvirken er opført.

Det foreslås i *stk. 6*, at *stk. 1* ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives i henhold til de i nr. 1-11 opregnede undtagelser. Der er tale om en udtømmende opregning.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 1*, at fortrolige oplysninger kan videregives til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

Afgørelsen af, om der foreligger en overtrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven, kræver ofte en grundig efterforskning og bevisbedømmelse. Som følge heraf kan fortrolige oplysninger også videregives til brug for efterforskningen af en formodet lovovertrædelse af tilsynslovgivningen eller straffeloven.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 2*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog *stk. 9*.

Finanstilsynet har derfor mulighed for at videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsministeren som led i dennes overordnede tilsyn med forvaltningen.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 3*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til administrative myndigheder og

domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.

Med den foreslåede bestemmelse kan Finanstilsynet videregive oplysninger til Erhvervsankenævnet, som er klageinstans for afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til loven og regler udstedt i medfør af loven m.v., jf. lovens § 21. Indbringes Finanstilsynets afgørelse for domstolene, kan oplysningerne også videregives til domstolene.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 4*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Folketingets Ombudsmand.

I forbindelse med ombudsmandens behandling af en sag, vil Finanstilsynet være forpligtet til at meddele ombudsmanden de oplysninger samt udlevere de dokumenter m.v., som forlanges af ombudsmanden.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 5*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog *stk. 9*.

Videregivelse af oplysninger fra de i *stk. 9* nævnte myndigheder eller organer, forudsætter således, at de har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 6*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog *stk. 9*.

Videregivelse af oplysninger fra de i *stk. 9* nævnte myndigheder eller organer, forudsætter således, at de har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 7*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.

Fortrolige oplysninger kan videregives til disse institutioner på baggrund af deres rolle i den parlamentariske kontrol med forvaltningen. Statsrevisorerne og Rigsrevisionen kan således indhente alle oplysninger, der er i Finanstilsynets besiddelse, og som skønnes af betydning for deres arbejde.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 8*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kurator, samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af, at modtagerne af oplysninger har behov herfor til varetagelse af deres opgaver.

Det er en forudsætning for at videregive oplysningerne, at den, som anmoder om oplysninger, har behov herfor til varetagelse af dennes opgaver. Har den, som anmoder om oplysningerne, ikke selv redegjort nærmere for behovet for at indhente oplysningerne, eller finder Finanstilsynet ikke, at vedkommende har givet en fyldestgørende redegørelse herfor, vil Finanstilsynet spørge nærmere ind til behovet for indhentelse af oplysningerne, før Finanstilsynet træffer endelig beslutning om at udlevere disse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 9*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i dennes egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov herfor til varetagelsen af dennes opgaver.

Videregivelsen vil kunne ske på anmodning eller af egen drift.

Den foreslåede bestemmelse vil give mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af Erhvervsstyrelsens egenskab af ansvarlig tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen. Ved efterlevelse af selskabslovgivningen menes de regler, som Erhvervsstyrelsen fører tilsyn med, herunder f.eks. bestemmelser i selskabsloven, fondslovgivningen m.v. Det er i den forbindelse et krav, at videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, dvs. at der er et legitimt formål med videregivelsen, og at Erhvervsstyrelsen har behov for oplysningerne til varetagelsen af styrelsens opgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver endvidere mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i kraft af, at Erhvervsstyrelsen har ansvaret for det offentlige tilsyn med revisorer og revisionsvirksomheder, jf. § 32 i lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder, og i den forbindelse kan iværksætte undersøgelser. Som en konsekvens heraf er det endvidere fundet relevant, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger direkte til Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet inden for deres respektive ansvarsområder.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 10*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver, under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af dennes opgaver, jf. dog *stk. 9*.

Videregivelse af oplysninger fra de i *stk. 9* nævnte myndigheder eller organer, forudsætter således, at de har givet deres udtrykkelige tilladelse.

Det foreslås i *stk. 6, nr. 11*, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til de færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område under forudsætning af, at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af *stk. 1*, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver.

Det foreslås i *stk. 7*, at modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. *stk. 6*, med hensyn til disse oplysninger er undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i *stk. 1*.

Med den foreslåede bestemmelse vil den, der modtager oplysninger fra Finanstilsynet i medfør af de muligheder for videregivelse af oplysninger, som er nævnt i forslaget til *stk. 6*, blive omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt, i det omfang der er tale om fortrolige oplysninger. Bestemmelsen indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Bestemmelsen har derfor bl.a. ingen indflydelse på en forsvarers ret til at blive gjort bekendt med sagens materiale, jf. herved det foreslåede *stk. 6, nr. 1*. Når Finanstilsynet videregiver denne type oplysninger, skal Finanstilsynet samtidig orientere modtager om, at det er fortrolige oplysninger omfattet af § 13.

Det foreslås i *stk. 8*, at fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, kun må anvendes i forbindelse med tilsynshvervet, til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene. Den foreslåede bestemmelse medfører, at Finanstilsynet alene må anvende fortrolige oplysninger som led i varetagelsen af Finanstilsynets tilsynsopgaver efter lovgivningen.

Det foreslås i *stk. 9*, at videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af *stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10*, alene kan ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.

Finanstilsynet skal indhente en udtrykkelig tilladelse til videregivelse af fortrolige oplysninger fra de kompetente tilsynsmyndigheder, som Finanstilsynet har modtaget oplys-

ningerne fra, hvis Finanstilsynet skal kunne videregive de fortrolige oplysninger.

Eventuel videregivelse af personoplysninger efter de foreslåede bestemmelser i stk. 4-6, forudsættes at ske i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 13 a i lov om ejendomskreditselskaber)

Det fremgår af § 13 i lov om ejendomskreditselskaber, at for ansatte i Finanstilsynet finder §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed anvendelse. § 354 g fastsætter, at ansatte i Finanstilsynet ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 13 a i lov om ejendomskreditselskaber.

Den foreslåede bestemmelse til § 13 a svarer indholdsmæssigt til § 354 g i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 13 a, stk. 1, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller mulig overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse er en særregel, der udvider tavshedspligten i forhold til oplysninger om personer, der indberetter overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet, således at heller ikke parter vil kunne få aktindsigt i personoplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomheds, herunder en ansats, overtrædelse eller potentielle overtrædelse af reglerne på det finansielle område til Finanstilsynet.

Lovforslaget medfører, at oplysninger om en person, der har indberettet en virksomhed eller en person for overtrædelse af den finansielle regulering for så vidt angår indberetningen, ikke vil være undergivet aktindsigt i medfør af forvaltningsloven eller reglerne om underretning i medfør af retssikkerhedsloven.

Oplysninger om en person skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 4, nr. 1,

i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Bestemmelsen omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelsen, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet.

Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelsen af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Bestemmelsen vil kun kunne finde anvendelse i sager om indberetning af overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering til Finanstilsynet indberettet af en person om en virksomhed under tilsyn af Finanstilsynet, herunder ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheder, der er under tilsyn.

Indberetning til Finanstilsynet fra virksomhedens bestyrelses eller ansatte vil ikke være i strid med tavshedspligten i den foreslåede bestemmelse eller § 132 i selskabsloven.

Såvel overtrædelser som potentielle overtrædelser, f.eks. i tilfælde hvor en indberetning ikke fører til yderligere sagsbehandlingsskridt eller i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at der ikke er tale om en overtrædelse af reglerne på det finansielle område, er omfattet af forslaget.

Det vil være et krav, at overtrædelsen vedrører regler, som er under Erhvervsministeriets ressortområde, som vedrører de områder, som er under tilsyn af Finanstilsynet, forstået som love, bekendtgørelser og direkte gældende EU-retlig regulering, herunder forordninger og direkte gældende niveau 2-regulering (f.eks. bindende tekniske standarder).

Forslaget medfører, at Finanstilsynets ansatte – med de undtagelser der følger af stk. 2 og 3 – vil være forpligtet til ikke at videregive oplysninger om personer, der til Finanstilsynet indberetter overtrædelser eller potentielle overtrædelser af den finansielle regulering. Forslaget udgør en specialregel (lex specialis) i forhold til de almindeligt gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikkerhedsloven. Hvis en part f.eks. har ret til aktindsigt efter forvaltningsloven, vil Finanstilsynet i medfør af lovforslaget være forpligtet til enten ikke at videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der har indberettet overtrædelsen.

Forslaget vil ikke ændre på, at adgangen til aktindsigt i Finanstilsynets sager er begrænset i henhold til reglerne om skærpet tavshedspligt i § 35 i lov om offentlighed i forvaltningen, og adgangen til indsigt efter databeskyttelsesforordningen er som følge af bestemmelsens ordlyd begrænset i henhold til artikel 15, stk. 4, i databeskyttelsesforordningen.

Ligeledes vil det i henhold til forslaget f.eks. ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger om en person, der har indberettet en overtrædelse af den finansielle regulering, i forbindelse med en eventuel underretning forud for gennemførelsen af en beslutning om iværksættelse af et tvangsindgreb efter § 5 i retssikkerhedsloven, f.eks. en inspektion.

Det foreslås i *stk. 2*, at stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6.

Eventuel videregivelse af personoplysninger i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6, sker i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, jf. lovforslagets bemærkninger til den foreslåede § 13.

Det følger af § 12, stk. 4, som ændret ved dette lovforslags § 8, nr. 1, at Forbrugerombudsmanden uanset § 13 og 13 a har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3. § 12, stk. 3, forpligter Finanstilsynet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at et ejendomskreditselskabs kunder kan have lidt tab, som følge af at ejendomskreditselskabet har overtrådt § 8 a, stk. 1, eller bestemmelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Efter § 13, stk. 6, som affattet ved dette lovforslags § 8, nr. 2, kan Finanstilsynet i en række tilfælde videregive oplysninger uanset tavshedspligten i stk. 1. Dette er f.eks. i forhold til videregivelse til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen m.v.

Videregivelse i forbindelse med retssager anlagt af den virksomhed eller den ansatte, om hvem der er blevet indberettet overtrædelser, vedrørende f.eks. bagvaskelse, æreskrænkelser, osv., er ikke omfattet af § 13, stk. 6. Det vil følgelig i disse tilfælde ikke være tilladt for Finanstilsynet at videregive personoplysninger omfattet af det foreslåede § 13 a, stk. 1, til den virksomhed eller den ansatte, der er blevet indberettet.

Det foreslås i *stk. 3*, at stk. 1 endvidere ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til

et ejendomskreditselskab i forbindelse med sager omfattet af kapitel 3 eller af bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, når kunden har givet samtykke til videregivelsen. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og på bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en forbrugslånsvirksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen. Bestemmelsen stiller ikke formkrav til dette samtykke, men Finanstilsynet bør tilstræbe at indhente et skriftligt samtykke fra den berørte kunde i overensstemmelse med de databeskyttelsesretlige regler, herunder databeskyttelsesforordningen, for at sikre dokumentation for, at Finanstilsynet berettiget kan videregive en personoplysning under iagttagelse af de databeskyttelsesretlige regler.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i artikel 3, nr. 1, i databeskyttelsesforordningen, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelser, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjælpemidler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Den foreslåede bestemmelse finder kun anvendelse på personoplysninger, der videregives med samtykke fra kunden til et ejendomskreditselskab i sager omfattet af kapitel 3 eller af regler udstedt i medfør heraf.

Kapitel 3 indeholder regler om information ved erhvervs-mæssigt salg af pantebreve, regler om redelig forrentningskik og god praksis (god skik), regler om ændringer af renter, gebyrer eller andet vederlag for realkreditlignende lån. Kapitel 3 indeholder endvidere hjemmel til at udstede bekendtgørelser om kompetencekrav, pris- og risikooplysninger, et standardiseret nøgletalsskema og oplysninger ved erhvervs-mæssigt salg af pantebreve.

Oplysninger om aflønning, jf. § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6, om effektive procedurer for udvikling og distribution af produkter er dog ikke omfattet af adgangen til at videregive personoplysninger med samtykke fra kunden til et ejendomskreditselskab.

Det foreslås i *stk. 4*, at alle, der i henhold til stk. 2 modtager

personoplysninger, vil være undergivet den tavshedspligt, som er nævnt i stk. 1, for så vidt angår disse oplysninger.

Det indebærer, at de myndigheder m.v., der er nævnt i § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6, og som modtager personoplysninger efter den foreslåede bestemmelse, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter stk. 1.

Dette vil svare til, hvad der gælder efter det foreslåede § 13, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.11 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 274, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed)

Det fremgår af § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 3.

Det foreslås i § 274, stk. 1, 1. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at ændre »6 måneder« til »12 måneder«.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet fremover vil kunne påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 12 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed i stedet for de nuværende 6 måneder.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for at tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor anvendelse af en eller flere sagkyndige til at følge virksomheden er nødvendig for en længere periode end de 6 måneder, der er mulighed for med den gældende bestemmelse. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med den foreslåede ændring af udpegningsperioden tiltænkes det ikke at ændre ved den materielle anvendelse af bestemmelsen. Det vil derfor fortsat være en betingelse for anvendelsen af sagkyndige til at følge en virksomhed, at Finanstilsynet efter en konkret vurdering finder, at der er væsentlige forhold, der giver anledning til at følge den

pågældende virksomhed med henblik på varetagelsen af Finanstilsynets virksomhed. Det kan eksempelvis være for at sikre den forebyggende indsats mod finansiel kriminalitet, herunder hvidvask.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegningsperiode forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrunder påbuddet.

Det foreslås også i § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed, at indsætte to nye punktummer efter 1. pkt.

Det foreslås i § 274, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne påbyde et forsikringsselskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 3 år med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land.

Bestemmelsen vil styrke Finanstilsynet muligheder for at tilrettelægge sit tilsyn og udpege en eller flere sagkyndige til at følge en virksomhed for den fulde periode, hvor virksomheden er pålagt sådanne internationale forpligtelser, uden på forhånd at skulle planlægge med genudpegninger. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Det er tiltænkt, at bestemmelsen alene vil skulle finde anvendelse i helt særlige situationer, hvor f.eks. de kompetente tilsynsmyndigheder eller domstole i andet land, pålægger en virksomhed under Finanstilsynet tilsyn forpligtelser, der løbende skal opfyldes over en periode på flere år, og hvor opfyldelsen af forpligtelserne er afgørende for virksomhedens fremadrettede drift. Dette vil kunne f.eks. være tilfælde, hvor virksomheden har en størrelse og systemiskhed, som kan true den finansielle stabilitet, og hvor manglende opfyldelse af sådanne internationale forpligtelser kan risikere at true virksomhedens fremadrettede drift, herunder bl.a. som følge af at virksomheden risikerer at blive udelukket fra et internationalt marked. I sådanne tilfælde kan det være afgørende for Finanstilsynets tilsynsvirksomhed og sikring af den finansielle stabilitet, at kunne følge virksomhedens opfyldelse af disse forpligtelser tæt og indefra.

Ved fastsættelsen af perioden for udpegning af sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes på budet.

Det foreslås i § 274, stk. 1, 3. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Finanstilsynet vil kunne genudpege den eller de sagkyndige med op til 12 måneder ad gangen, fremfor de nuværende 6 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.

Bestemmelsen vil medvirke til at styrke Finanstilsynets muligheder for tilrettelægge sit tilsynsarbejde i omfattende sager, hvor det viser sig nødvendigt at genudpege den eller de sagkyndige til at følge virksomheden for en periode, der er længere end 6 måneder, som den gældende bestemmelse giver mulighed for. Bestemmelsen vil herved også sikre større transparens om tilsynsprocessen for virksomheder, der modtager påbud efter bestemmelsen.

Med bestemmelsen vil det herudover blive tydeliggjort i lovtæksten, at Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden.

Ved fastsættelsen af perioden for genudpegning af den eller de sagkyndige forudsættes det fortsat, at Finanstilsynet foretager en proportionalitetsafvejning, der inddrager risikoen for regelovertrædelser og de konstaterede forhold, der begrundes på budet. Det forudsættes tillige, at der forud for enhver genudpegning foretages en selvstændig vurdering af, om kriterierne for udpegning efter 1. pkt. og det foreslåede 2. pkt., fortsat er opfyldt.

De foreslåede ændringer til § 274, stk. 1, i lov om forsikringsvirksomhed vil også gælde for filialer omfattet af § 3 i lov om forsikringsvirksomhed, jf. § 274, stk. 1, 2. pkt., i lov om forsikringsvirksomhed, der bliver § 274, stk. 1, 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 309, stk. 1, nr. 5-8, i lov om forsikringsvirksomhed)

Lov om forsikringsvirksomhed § 309, stk. 1, fastsætter klagemand til Erhvervsankenævnet for afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i medfør af de retsakter, der er oplyst i bestemmelsen. Loven træder i kraft den 1. januar 2024.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 5*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, af den, som afgørelsen retter sig til.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, vil kunne påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 6*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, kan påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 7*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf, vil kunne påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 8*, at afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig til senest fire uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, trans-

parent og standardiseret securitisering, og regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en modtager af en afgørelse, der er truffet i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf, vil kunne påklage og indbringe denne for Erhvervsankenævnet.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 48, stk. 1, i hvidvaskloven)

Det følger af hvidvasklovens § 48, stk. 1, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve de aktiviteter, der er nævnt i hvidvasklovens bilag 1.

Virksomheder og personer, som udøver de aktiviteter, der er nævnt i hvidvasklovens bilag 1, skal registreres efter hvidvasklovens § 48, stk. 1, når aktiviteten udøves erhvervsmæssigt. Registrering kan undlades, såfremt virksomheden eller personen allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn. Dette fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 41, som fremsat, side 101.

Det foreslås i § 48, stk. 1, efter »personer« at indsætte », der er«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i de specielle bemærkninger til bestemmelsen nærmere at beskrive, i hvilke tilfælde virksomheder og personer, der allerede i henhold til anden lovgivning er under Finanstilsynets tilsyn, ikke skal registreres efter § 48, stk. 1.

Det foreslås, at det præciseres, at registrering alene kan undlades i de tilfælde, hvor virksomheden eller personen allerede er under Finanstilsynets tilsyn, for så vidt angår samme produkt eller aktivitet.

Hvis en virksomhed for eksempel har tilladelse til at drive et realkreditinstitut, vil virksomheden ikke skulle registreres i henhold til hvidvasklovens § 48, stk. 1, jf. bilag 1, nr. 2, litra c, som udlånsvirksomhed, herunder realkreditlån.

Omvendt vil en virksomhed, som har tilladelse til at drive valutavekslingsvirksomhed efter hvidvasklovens § 40, og som ønsker at udbyde finansiel leasing, skulle registreres i

henhold til hvidvasklovens § 48, stk. 1, jf. bilag 1, nr. 3, finansiel leasing.

Bestemmelsen gennemfører artikel 48, stk. 1, i 4. hvidvaskdirektiv.

Til nr. 2 (§ 78, stk. 2, i hvidvaskloven)

Det følger af § 78, stk. 1, 2. pkt., at forsætlig eller grov uagtsom overtrædelse af § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 1., 3. og 4. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Det følger af hvidvasklovens § 78, stk. 2, at ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af § 11, stk. 1 og 2, og stk. 3, 2. og 3. pkt., kan straffen stige til fængsel indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2.

Der er dermed uoverensstemmelse mellem henvisningerne til hvidvasklovens § 11, stk. 3, i hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2.

Det følger af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 1. pkt., at virksomheder og personer skal gennemføre alle kundekendskabskrav, jf. § 11, stk. 1 og 2.

Det følger af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 2. pkt., at omfanget af kundekendskabsproceduren kan gennemføres ud fra en risikovurdering.

Det følger videre af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 3. pkt., at der i vurderingen skal inddrages oplysninger om forretningsforbindelsens formål, omfang, regelmæssighed og varighed.

Endeligt følger det af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 4. pkt., at der i vurderingen som minimum skal inddrages de faktorer, som fremgår af lovens bilag 2 og 3.

Det er således § 11, stk. 3, 1. 3. og 4. pkt., der indeholder krav til virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, hvor manglende efterlevelse kan medføre straf.

Det foreslås i § 78, stk. 2, at ændre »stk. 3, 2. og 3. pkt.,« til »stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.,«.

Den foreslåede ændring medfører, at § 78, stk. 2, vil indeholde en korrekt henvisning til de krav i hvidvasklovens § 11, stk. 3, som er strafbelagte i henhold til hvidvasklovens § 78, stk. 1.

Den foreslåede ændring medfører således en udvidelse af hvidvasklovens § 78, stk. 2, idet særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 1. og 4. pkt., kan straffes med fængsel i indtil 2 år.

Med den foreslåede ændring vil overtrædelser af hvidvasklovens § 11, stk. 3, 2. pkt., ikke længere være strafbelagt i henhold til hvidvasklovens § 78, stk. 2. Bestemmelsen indeholder ikke en pligt for virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvaskloven, hvorfor denne ikke skal være strafbelagt.

Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 11, stk. 3, 1. og 4. pkt., vil fortsat være virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1. Den strafbare handling ved manglende overholdelse af § 11, stk. 3, 1. pkt., består i, at virksomheden eller personen ikke gennemfører alle kundekendskabskrav, jf. hvidvasklovens § 11, stk. 1 og 2. Den strafbare handling ved manglende overtrædelse af § 11, stk. 3, 4. pkt., består i, at virksomheden eller personen ikke ved gennemførelse af kundekendskabskravene i hvidvasklovens § 11, stk. 1 og 2, inddrager de faktorer, som fremgår af lovens bilag 2 og 3.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 21, stk. 2, nr. 5, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere)

Det fremgår af § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, at som part i forhold til Finanstilsynet anses alene de af § 3 omfattede virksomheder, som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov. § 21, stk. 2, indeholder en opregning af tilfælde, hvor en anden end den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren tillige anses som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende. Denne opregning opregner ikke den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel.

Det foreslås, at indsætte et nr. 5 i § 21, stk. 2, hvorefter den påtænkte erhverver eller besidderen af en kvalificeret andel anses som part, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. § 3, stk. 4, nr. 1, og § 5, stk. 1, 2. pkt., samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 14 a.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at en påtænkt erhverver eller en besidder af en kvalificeret andel, der ansøger om godkendelse af erhvervelsen, vil være part i sagen. Erhververen eller besidderen af en kvalificeret andel

vil ligeledes være part, når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om andelen eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel. Formålet er, at den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel får en parts rettigheder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

Den gældende § 5, stk. 4, nr. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 11. marts 2022, fastsætter, at der inden for en lånegrænse på 60 pct. af ejendommens værdi kan ydes lån til ejendomme til brug for energiforsyningsvirksomhed.

Det foreslås i § 5, stk. 4, nr. 4, efter »energiforsyningsvirksomhed« at indsætte: », herunder havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone«.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med de forventede ændringer til lov om vedvarende energi og tinglysningsloven, der bl.a. har til formål at skabe klarhed om, at tinglysning kan ske i den eksklusive økonomiske zone. Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 2.1.

Med tilføjelsen i lovens § 5, stk. 4, nr. 4, vil det fremover fremgå, at lånegrænsen for realkreditbelåning af energiforsyningsvirksomhed, herunder havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone, er 60 pct. De øvrige betingelser, der gælder for realkreditbelåning, vil også gælde for belåning af havvindmøller beliggende i den eksklusive økonomiske zone. Det indebærer endvidere, at havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone skal sidestilles med havvindmøller på søterritoriet i forhold til kategorisering og værdiansættelse.

Det er således en betingelse, at der er tale om belåning mod registreret pant i fast ejendom, jf. lovens § 2, stk. 1.

Det foreslåede medfører, at realkreditbelåning af bl.a. havvindmøller beliggende i den eksklusive økonomiske zone kan ske ved både realkreditobligationer (RO), særligt dækkede obligationer (SDO) og særligt dækkede realkreditobligationer (SDRO).

Da belåning af havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone forventeligt vil kunne blive et nyt og stort forretningsområde for realkreditinstitutterne, følger det af reg-

lerne i bekendtgørelse nr. 1103 af 30. juni 2022 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl., at instituttets bestyrelse i kreditpolitikken i givet fald skal tage stilling til omfanget af og afgrænsningen af udlån mod pant i havvindmøller i den eksklusive økonomiske zone.

Til § 13

Til nr. 1 (Fodnoten til færdselsloven)

Fodnoten til færdselslovens titel angiver, hvilke EU-direktiver der er helt eller delvist gennemført ved færdselslovens bestemmelser.

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel tilføjes en henvisning til dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EF-Tidende 2021, nr. L 430, side 1.

Med den foreslåede ændring tilføjes det i fodnoten til lovens titel, at loven også vil indeholde bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2021/2118/EU af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

Til nr. 2 (§ 105, stk. 1, 1. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

Der henvises nærmere til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.16.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der i § 105, stk. 1, 1. pkt., efter ”motordrevne køretøjer” indsættes ”som på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel”. Det foreslås endvidere, at det i bestemmelsen tilføjes, at dette gælder, uanset om skaden forvoldes inden for lovens anvendelsesområde, som fastlagt i § 1. Samtidig tilføjes bestemmelsen en henvisning til den undtagelsesbestemmelse, der med lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås indført i § 105 som et nyt stk. 2, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 3.

Den foreslåede ændring vil medføre, at den lovpligtige ansvarsforsikring som udgangspunkt også skal dække skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Den foreslåede ændring vil alene medføre en ændring af

dækningsområdet for den lovpligtige ansvarsforsikring. Der foreslås ikke ændringer af færdselslovens anvendelsesområde, som er fastlagt i § 1. Færdselslovens øvrige regler, herunder adfærdsregler og reglerne om teknisk indretning af køretøjer, vil derfor fortsat kun finde anvendelse for færdsel inden for færdselslovens anvendelsesområde, medmindre andet er bestemt, jf. færdselslovens § 1.

§ 101 om udstrækningen af det objektive erstatningsansvar foreslås endvidere ikke ændret. Det vil derfor fortsat alene være skader, der forvoldes inden for færdselslovens anvendelsesområde, der er underlagt et objektive erstatningsansvar. Erstatningsansvaret for skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil fortsat hvile på et almindeligt culpaansvar/uagtsomhedsansvar.

Den foreslåede ændring af § 105, stk. 1, 1. pkt., medfører dog, at krav om erstatning for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde, og som derfor vil hvile på et culpa/uagtsomhedsansvar, vil skulle være dækket af køretøjets motoransvarsforsikring.

Den foreslåede ændring vil endvidere medføre, at forsikringspligten – både i tilfælde, hvor skaden sker inden for færdselslovens anvendelsesområde, og i tilfælde, hvor skaden sker uden for færdselslovens anvendelsesområde – kun vil gælde, hvis køretøjet på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, som er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel. Den foreslåede tilføjelse medfører således, at den lovpligtige ansvarsforsikring kun skal dække skader, der forvoldes, når køretøjet anvendes som transportmiddel. Anvendes køretøjet som transportmiddel, vil det dog ikke have betydning, om køretøjet på ulykkestidspunktet er stationært eller i bevægelse.

Hvis det motordrevne køretøjs funktion på ulykkestidspunktet er et andet end transportmiddel, vil der efter § 105, stk. 1, 1. pkt., ikke være krav om, at erstatningskrav for skader skal være dækket af en ansvarsforsikring. Sådanne situationer kan for eksempel være tilfælde, hvor et motordrevet køretøj alene anvendes som energikilde for et andet køretøj i industriel eller landbrugsmæssig sammenhæng.

At et motordrevet køretøj hovedsageligt er indrettet som et arbejdsredskab og derfor anses som et motorredskab i henhold til § 2, nr. 16, indebærer ikke i sig selv, at skader forvoldt af et sådant motorredskab ikke vil skulle være dækket af en ansvarsforsikring. I praksis må de fleste motorredskaber, når de bruges som arbejdsredskab, også anses for at være i brug som transportmiddel.

Færdselslovens øvrige regler om den lovpligtige ansvarsforsikring foreslås ikke ændret. Det medfører, at lovens regler om bl.a. mindstedækningssummen i § 105, stk. 2, forsikringsselskabets umiddelbare hæftelse overfor skadelidte i §

108, og sagernes behandling i §§ 110-115 finder tilsvarende anvendelse for krav om erstatning for skader, der forvoldes af motordrevne køretøjer uden for færdselslovens anvendelsesområde.

Til nr. 3 (§ 105, stk. 2, i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 1, 1. pkt., skal krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at drive forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen indeholder således en forsikringspligt, når køretøjet anvendes inden for færdselslovens anvendelsesområde.

I lovforslagets § 13, nr. 2, foreslås § 105, stk. 1, 1. pkt., ændret, således at den lovpligtige ansvarsforsikring som udgangspunkt også vil skulle dække skader, der forvoldes uden for færdselslovens anvendelsesområde. Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 13, nr. 2.

Med lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås indsat et nyt *stk. 2* i § 105, hvorefter følger, at stk. 1, 1. pkt., ikke vil finde anvendelse, hvis det motordrevne køretøj udelukkende anvendes eller opbevares uden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1.

Det foreslåede nye stk. 2 medfører således, at der ikke vil være forsikringspligt efter færdselsloven for motordrevne køretøjer, der udelukkende anvendes eller opbevares uden for færdselslovens anvendelsesområde. Det kan f.eks. være motorredskaber, der kun anvendes på områder, som ikke benyttes til almindelig færdsel, traktorer eller andre landbrugsmaskiner, der kun benyttes på marker, som ikke benyttes til almindelig færdsel, eller motordrevne køretøjer, der alene anvendes sæsonbetonet og derfor er afregistreret dele af året.

For så vidt angår den nærmere afgrænsning af færdselslovens anvendelsesområde henvises til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.16.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvis det motordrevne køretøj både anvendes inden for og uden for færdselslovens anvendelsesområde, vil den foreslåede undtagelsesbestemmelse ikke finde anvendelse. Det vil også gælde, selvom køretøjer kun i begrænset omfang anvendes inden for færdselslovens område. I sådanne tilfælde vil der være pligt til at tegne ansvarsforsikring for køretøjet i medfør af de foreslåede ændringer i § 105, stk. 1, 1. pkt., der vil skulle dække erstatning for skader, som forvoldes både inden for og uden for lovens anvendelsesområde.

For så vidt angår DFIM's dækningsforpligtelse i tilfælde, hvor der i medfør af den foreslåede bestemmelse ikke vil være forsikringspligt, henvises nærmere til pkt. 2.16.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

I det omfang motordrevne køretøjer, for hvilke der i med-

før af den foreslåede undtagelse i § 105, stk. 2, ikke vil være forsikringspligt, alligevel måtte blive anvendt inden for færdselslovens anvendelsesområde, vil ejeren eller brugeren kunne straffes for ikke at have tegnet lovpligtig ansvarsforsikring for den færdsel, der finder sted inden for færdselslovens anvendelsesområde, jf. § 118, stk. 1, nr. 1. På samme måde vil færdselslovens øvrige regler finde anvendelse på al færdsel, som de pågældende køretøjer måtte foretage inden for færdselslovens anvendelsesområde.

Til nr. 4 (§ 105, stk. 4, 1. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 3, 1. pkt., reguleres de i § 105, stk. 2, nævnte dækningsbeløb hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 105, stk. 3, 1. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., er alene en redaktionel konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 5 (§ 105, stk. 4, 4. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 105, stk. 3, 1. pkt., reguleres de i § 105, stk. 2, nævnte dækningsbeløb hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det følger videre af § 105, stk. 3, 2. og 3. pkt., at de herefter fremkomne beløb anvendes uafrundet som grundlag for reguleringen det følgende år, og at de årlige beløb afrundes til nærmeste med 1 million delelige kronebeløb.

De gældende mindstedækningsbeløb er senest reguleret op til 136 mio. kr. for personskade eller tab af forsørger og op til 27 mio. kr. for tingsskade for den forårsagede skade ved en enkelt begivenhed, jf. bekendtgørelse nr. 1456 af 28. november 2022 om regulering af forsikringsdækningsbeløb.

Ifølge § 105, stk. 3, 4. pkt., kan transportministeren med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv) foretage yderligere regulering af de i § 105, stk. 2, nævnte beløb.

Det foreslås, at bemyndigelsen i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., tilføjes en henvisning til Euro-

pa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021.

Direktivets mindstedækningsbeløb udgør 6.450.000 euro pr. uheld (ca. 48 mio. kr.), uanset antallet af skadelidte, og 1.300.000 euro (ca. 9,7 mio. kr.) pr. skadelidt. For tingskade (skade på andet end personer) udgør mindstedækningsbeløbet 1.300.000 euro (ca. 9,7 mio. kr.), uanset antallet af skadelidte involveret i ulykken.

Beløbene justeres hvert femte år i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792.

Der vil kun være anledning til at udnytte bemyndigelsen, hvis direktivets mindstedækningsbeløb i henhold til det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), på et tidspunkt måtte nødvendiggøre en supplerende regulering af færdselslovens mindstedækningsbeløb ud over den gældende reguleringsmekanisme.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 13, nr. 3, bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør rettelse af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt.

Det foreslås derfor endvidere, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 105, stk. 3, 4. pkt., der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen af henvisningen er alene en redaktionel konsekvensændring.

Til nr. 6 (§ 107, stk. 3, 2. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 107, stk. 3, 1. pkt., er præmier for forsikringen og gebyr i henhold til § 106, stk. 4, tillagt udpantningsret. I medfør af bestemmelsens 2. pkt. gælder udpantningsretten i 1. pkt. hele præmien, hvis forsikring er tegnet for et større beløb end efter § 105, stk. 2.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 107, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 107, stk. 3, 2. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 107, stk. 3, 2. pkt., er alene en konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 7 (§ 142, 1. pkt., i færdselsloven)

Færdselslovens § 142, 1. pkt., indeholder en overgangsregel for dækningssummerne i § 105, stk. 2, i forhold til skader, der er forvoldt efter ikrafttræden af hovedloven til færdselsloven.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 1. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 1. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 142, 1. pkt. er alene en konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til nr. 8 (§ 142, 2. pkt., i færdselsloven)

Ifølge færdselslovens § 142, 2. pkt., skal ansvarsforsikringer, der er tegnet inden den 1. maj 1977, og som ikke opfylder kravene i § 105, stk. 2, til dækningssummernes størrelse, ændres i overensstemmelse med kravene i § 105, stk. 2.

I lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås det at ændre reglerne i færdselslovens § 105, således at der indsættes et nyt stk. 2.

Som følge af den foreslåede ændring bliver de gældende bestemmelser i færdselslovens § 105, stk. 2-4, herefter til stk. 3-5. Det nødvendiggør ændring af henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 2. pkt.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 105, stk. 2, i § 142, 2. pkt., ændres til en henvisning til § 105, stk. 3.

Ændringen i § 142, 2. pkt. er alene en konsekvensændring, der ikke indebærer materielle ændringer af bestemmelsen.

Til § 14

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2024, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 3 og 13 træder i kraft den 23. december 2023.

Forslaget begrundes i, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse skal være gennemført i dansk ret senest den 23. december 2023.

Der er i medfør af den gældende § 182, stk. 3, i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter udstedt regler i bekendtgørelse

nr. 2018 af 26. oktober 2021 om afviklingsplanlægning og afviklingsberedskab.

Det foreslås i *stk. 3*, at regler udstedt i medfør af § 182, stk. 3, i lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af § 182, stk. 4, i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, som affattet ved denne lovs § 4, nr. 4.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af indsættelsen af et nyt stk. 3 i § 182 i lov om fondsmæglerselskaber og investeringsservice og -aktiviteter, hvorefter bemyndigelsesbestemmelsen i den gældende § 182, stk. 3, vil blive til § 182, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 4*, at regler udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 3 og 4, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, som ændret ved lov nr. 491 af 15. maj 2023, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 13, nr. 3.

Den foreslåede ændring vil medføre, at bekendtgørelser udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 3 og 4, vil forblive i kraft, indtil bekendtgørelserne ophæves eller afløses af regler udstedt i medfør af færdselslovens § 105, stk. 4 og 5, som affattet ved denne lovs § 13, nr. 3. Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at styknummeringen i færdselslovens § 105, stk. 2-4, med lovforslagets § 13, nr. 3, foreslås ændret til stk. 3-5.

Til § 15

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at §§ 1-12 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at §§ 1, 4-8, 10 og 11 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som henholdsvis de færøske forhold tilsiger.

Lov om forsikringsformidling, lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber og lov om forsikringsvirksomhed indeholder imidlertid ikke anordningshjemmel for Færøerne, da forsikringsområdet er overtaget på Færøerne. Derfor skal ændringerne i lovforslagets §§ 2, 3 og 9 ikke kunne sættes i kraft for Færøerne.

Det fremgår af § 43 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., at loven ikke finder anvendelse på Færøerne. Ændringen til lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. i dette lovforslags § 12 skal derfor ikke kunne sættes i kraft for Færøerne ved kongelig anordning. Dette er en konsekvens af, at realkreditområdet er overtaget af Færøerne.

Loven gælder dog for danske realkreditinstitutter, der belåner fast ejendom på Færøerne og i Grønland.

I forhold til lovforslagets § 13 om ændringer af færdselsloven bemærkes, at det følger af færdselslovens § 143, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, og loven indeholder ikke en anordningsbestemmelse om, at lovens regler kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland. De foreslåede ændringer i lovforslagets § 13 om ændringer af færdselsloven vil derfor ikke finde anvendelse eller ved kongelig anordning kunne sættes i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	<p>I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 406 af 29. marts 2022, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 2383 af 14. december 2021, § 13 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 1 i lov nr. 570 af 10. april 2022, § 3 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og senest ved § 335 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<i>Lov om finansiel virksomhed</i>	

Fodnoten. Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (Solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og

Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/879/EU af 20. maj 2019 (BRRD II), EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 296, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/878/EU af 20. maj 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 150, side 253, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer og offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU, EU-Ti-

dende 2019, nr. L 328, side 29. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning nr. 584/2010/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1092/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1093/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010/EU af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1095/2010/EU af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 346/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 345/2013/EU af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 575/2013/EU af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 600/2014/EU af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1286/2014/EU af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 1. ---

Stk. 2 og 3. ---

Stk. 4. For filialer her i landet af udenlandske virksomheder, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 6, 6 a, 6 b, 30, 32, 34-36, 43, 47-48 a, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, §§ 347 c og 348, § 352, stk. 2, §§ 354 a, 360, 363 a, 368-370 og

2. I § 1, stk. 4, 1. pkt., ændres »§§ 347 c og 348« til: »§§ 347 b, 347 c og 348«.

<p>373-374 anvendelse. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 4, 2. pkt., og § 307 a, stk. 1, 1.pkt., anvendelse. For filialer her i landet af en udenlandsk virksomhed, der er meddelt tilladelse til at udøve den i §§ 7-11 nævnte virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder § 347 a endvidere anvendelse. For filialer og tilknyttede agenter her i landet af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse til at yde investeringservice eller udføre investeringsaktiviteter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udfører sådan aktivitet her i landet, finder §§ 30, 32, 344 og 345, § 347, stk. 1-3, 5 og 7, samt §§ 348 og 354 a anvendelse. § 43 og regler udstedt i medfør heraf gælder tilsvarende for situationer som nævnt i 4. pkt.</p>	
<p><i>Stk. 5-18. ---</i></p>	
<p>§ 267 f. ---</p>	
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 4.</i> Er flere virksomheder i et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) afviklingsenheder, skal det i den fælles beslutning angives, om kravet om nedskrivningsegne passiver for afviklingsenhederne er justeret som følge af artikel 72 e i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter.</p>	<p>3. I § 267 f, stk. 4, indsættes efter »afviklingsenheder,«: »eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Den Europæiske Union,«.</p>
<p><i>Stk. 5-8. ---</i></p>	
	<p>4. Efter § 344 d indsættes:</p> <p>»§ 344 e. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014</p>

	af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
<p>§ 347 b. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade foretage og afholde udgifterne til en uvildig undersøgelse af et eller flere forhold i den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomheden eller den fælles datacentral, såfremt Finanstilsynet vurderer, at dette er af væsentlig betydning for tilsynet med virksomheden, og der ikke er tale om en for Finanstilsynet sædvanligt forekommende undersøgelse. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for et af Finanstilsynet fastsat tidspunkt. Finanstilsynet kan bestemme, at de sagkyndige personer, jf. stk. 2-6, løbende skal foretage afrapportering til Finanstilsynet om forhold i forbindelse med undersøgelsen.</p>	<p>5. I § 347 b, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:</p> <p>»Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.«</p>
Stk. 2-6. ---	
<p>§ 347 c. Finanstilsynet kan påbyde en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af § 1, stk. 3 og 4.</p>	<p>6. I § 347 c, stk. 1, 1. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som nye punktummer: »Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet med dette er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet</p> <p>kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der</p> <p>er behov herfor.«</p>
Stk. 2-5. ---	
<p>§ 372. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til denne lov og regler udstedt i medfør af denne lov og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr.</p>	<p>7. I § 372, stk. 1, indsættes efter »for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæ-</p>

<p>575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter eller regler udstedt i medfør af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter, forordninger og regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/1503/EU af 7. oktober 2020 om europæiske crowdfundingtjenesteudbydere for erhvervslivet og regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer og regler udstedt i medfør heraf, kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>isk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt) og regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om fordelingsdistribution og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om</p>
	<p>en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf«.</p>
<p>Stk. 2-5. ---</p>	
<p>§ 373. ---</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>Stk. 3. Med bøde straffes en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, der ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 126 c, stk. 4, § 126 f, § 152 k, stk. 4, § 175 g, stk. 3, § 243 a, stk. 2, § 245 a, stk. 2, § 261, § 264, stk. 5, § 264 a, § 269 a, stk. 1, § 347 b, stk. 1, 1. pkt., § 347 c, stk. 1, § 348, stk. 2, 1. pkt., eller</p>	<p>8. I § 373, stk. 3, 3. pkt., ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.</p>

<p>§ 350, stk. 1, og overtrædelser af § 112, stk. 1, i selskabsloven. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, der er givet i medfør af § 351, stk. 2 og 3, og stk. 5, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 15. maj 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter.</p>	
Stk. 4-13. ---	
	§ 2
	<p>I lov om forsikringsformidling, jf. lovbekendtgørelse nr. 337 af 11. marts 2022, som ændret ved § 10 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 4 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og § 338 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<i>Lov om forsikringsformidling</i>	
§ 1. ---	
Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistribution, når følgende betingelser er opfyldt:	
1) ---	
2)	<p>Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr., eller når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse, som opfylder betingelserne i nr. 1, er varigheden af denne tjenesteydelse højst 3 måneder, og for-</p> <p>1. I § 1, stk. 2, nr. 2, ændres »Forsikringsaftalens årlige præmiebeløb udgør højst 4.476 kr.« til: »Forsikringsaftalens præmiebeløb udgør højst 4.476 kr. beregnet pro rata på årsbasis«</p>

	sikringens årlige præmie udgør højst 1.492 kr. pr. person.	
<i>Stk. 3-6. ---</i>		
§ 20. En forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udøve virksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af		
1) ---		2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.
2)	i hvilket land eller hvilke lande forsikringsformidleren har til hensigt at oprette en filial,	2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.
3-5) ---		
6)	navnene på personer, der er ansvarlige for administrationen af filialen.	3. I § 20, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »filialen«: »eller den permanente tilstedeværelse«
<i>Stk. 2-7. ---</i>		
§ 21. ---		
<i>Stk. 2.</i> Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en kompetent myndighed om, at en forsikringsformidler, en genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ønsker at udøve virksomhed gennem en filial her i landet, skal Finanstilsynet straks bekræfte modtagelsen af denne meddelelse. Senest 1 måned efter at Finanstilsynet har modtaget meddelelsen, skal Finanstilsynet underrette hjemlandets kompetente myndighed om bestemmelser om almene hensyn, der finder anvendelse på det danske marked. En formidler kan påbegynde sin virksom-		
2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.		

<p>hed, når denne har modtaget meddelelse fra sit hjemlands kompetente myndighed om, hvilke regler om almene hensyn der finder anvendelse, eller, i tilfælde af at formidleren ikke modtager denne meddelelse, 1 måned efter at Finanstilsynet har modtaget meddelelse efter 1. pkt.</p>	
<p>§ 25. Finanstilsynet påser, at en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler og en accessorisk forsikringsformidler, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, overholder reglerne i §§ 12-14 og regler udstedt i medfør heraf. Finanstilsynet kan påbyde en filial i Danmark, at et ulovligt forhold bringes til ophør.</p>	<p>2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.</p>
<p>Stk. 2. Konstaterer Finanstilsynet eller har Finanstilsynet grund til at antage, at en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, der er hjemmehørende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, ikke overholder de øvrige regler i denne lov, jf. stk. 1, eller regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, meddeler Finanstilsynet dette til de kompetente myndigheder i formidlerens hjemland.</p>	<p>2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.</p> <p>4. I § 25, stk. 2, indsættes efter »jf. stk. 1,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt)«</p>
<p>Stk. 3. Finanstilsynet kan iværksætte de nødvendige foranstaltninger, hvis en filial i Danmark af en udenlandsk forsikringsformidler, genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler fortsætter det ulovlige forhold på trods af de foranstaltninger, der er truffet i hjemlandet, jf. stk. 2, eller fordi disse viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, og hvis det ulovlige forhold klart skader forbrugernes interesser i væsentligt omfang i Danmark eller skader markedet i Danmark for forsikringsformidling</p>	<p>2. I § 20, stk. 1 og stk. 1, nr. 2, § 21, stk. 2, 1. pkt., § 25, stk. 1, 2 og stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »filial«: »eller en permanent tilstedeværelse«.</p>

<p>og genforsikringsformidling. Er det nødvendigt, kan Finanstilsynet forbyde formidleren at udøve virksomhed i Danmark. Finanstilsynet kan endvidere henvise sagen til Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.</p>	
<p><i>Stk. 4 og 5. ---</i></p>	
<p>§ 26. Virksomheder omfattet af denne lov og leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. Det samme gælder udenlandske forsikringsformidlere, genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har hjemsted i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og som udøver virksomhed her i landet gennem etablering af en filial eller gennem en agent.</p>	<p>5. I § 26, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, indsættes efter »filial«: »), en permanent tilstedeværelse«.</p>
<p><i>Stk. 2-7. ---</i></p>	
<p>§ 29. Finanstilsynet kan inddrage en forsikringsformidlers og en genforsikringsformidlers tilladelse efter § 3, når</p>	
<p>1-5) ---</p>	
	<p>6. I § 29, <i>stk. 1</i>, indsættes efter nr. 5 som nyt nummer:</p> <p>»6) virksomheden er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister,«.</p> <p>Nr. 6-8 bliver herefter nr. 7-9.</p>
<p>6-8) ---</p>	

<i>Stk. 2-4. ---</i>		
§ 30. Finanstilsynet kan slette registreringen af en accessorisk forsikringsformidler, der er registreret i Finanstilsynets register, jf. § 5, når virksomheden		
1-4) ---		
5)	ikke længere opfylder betingelserne for at blive registreret efter § 4, stk. 2, eller	7. I § 30, nr. 5, udgår »eller«.
		8. I § 30 indsættes efter nr. 5 som nyt nummer: »6) er registreret som ophørt i Det Centrale Virksomhedsregister eller«. Nr. 6 bliver herefter nr. 7.
6) ---		
§ 33. ---		
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>		
<i>Stk. 4.</i> Offentliggørelse efter stk. 1-3 kan ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse. Offentliggørelsen må ikke indeholde oplysninger omfattet af § 30 i lov om offentlighed i forvaltningen. Offentliggørelsen må ikke indeholde fortrolige oplysninger, der hidrører fra tilsynsmyndigheder i andre lande inden for eller uden for Den Europæiske Union, medmindre de myndigheder, der har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse.		9. I § 33, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »virksomheden,«: »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.
<i>Stk. 5 og 6. ---</i>		
§ 37. Afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til denne lov, regler udstedt i medfør heraf, forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution eller i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets for-		10. I § 37 indsættes efter »heraf,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsba-

<p>ordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller regler udstedt i medfør heraf kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.</p>	<p>serede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-produkt),«.</p>
	§ 3
	<p>I lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 2067 af 12. november 2021, som ændret ved § 1 i lov nr. 480 af 12. maj 2023 og § 339 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<p><i>Lov om en garantifond for skadesforsikrings-selskaber</i></p>	
<p>§ 1. ---</p>	
<p><i>Stk. 2.</i> Fonden skal yde dækning til forsikrings-tagere og de sikrede i henhold til § 5 for forsikringer i forsikringsselskaber omfattet af § 3, stk. 1 og 2, når</p>	<p>1. I § 1, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »i henhold til § 5,«: »jf. dog <i>stk. 3</i>,«.</p>
<p>1 og 2) ---</p>	
<p><i>Stk. 3-5. ---</i></p>	
<p>§ 2. Fonden dækker den virksomhed, som de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 3, stk. 1 og 2, har i Danmark, for risici i Danmark</p>	<p>2. I § 2, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »for risici i Danmark«: », jf. dog <i>stk. 2</i>«.</p>
	<p>3. I § 2 indsættes som <i>stk. 2</i>:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Fonden dækker skadelidte bosat i Danmark for skader forvoldt af et køretøj med en motoransvarsforsikring tegnet i et forsikringsselskab, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, eller som har fået tilsvarende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«</p>

§ 3. Følgende skadesforsikringselskaber skal være medlem af og yde bidrag til Fonden:		
1) ---		
2)	Filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.	4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »på det finansielle område«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.
3)	Direkte tegnende skadesforsikringselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed.	5. I § 3, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed«: », jf. dog § 4 a, stk. 2«.
Stk. 2. ---		
Stk. 3. Fondens formue skal udgøre mindst 500 mio. kr. Mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.		6. § 3, stk. 3, affattes således: »Stk. 3. Fondens formue skal udgøre mindst 600 mio. kr., hvoraf 1) mindst 300 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringselskaber, der tegner visse forsikringer, som ikke er omfattet af nr. 2 og 3, i Danmark for risici i Danmark, 2) mindst 200 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark for risici i Danmark, og 3) mindst 100 mio. kr. af Fondens formue skal bestå af bidrag fra forsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, som tegner motoransvarsforsikringer for risici i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller

	lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«
<i>Stk. 4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Forsikringsselskaberne har ud over engangsbidraget, jf. stk. 4, pligt til løbende at yde bidrag til Fonden. Forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer og et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, jf. stk. 10.	7. I § 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., ændres »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.
<i>Stk. 6.</i> Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police for forbrugerforsikringer og det beløb pr. sikrede under en arbejdsulykkesforsikringspolice, som forsikringsselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før at forsikringsselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.	7. I § 3, stk. 5, 2. pkt., og stk. 6, 1. pkt., ændres »forbrugerforsikringer« til: »visse forbrugerforsikringer«.
<i>Stk. 7-12. ---</i>	
§ 4. En forsikringstager kan, indtil Fondens formue udgør 500 mio. kr., ikke opsige en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Fonden.	8. I § 4, stk. 1 og 2, ændres »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«
<i>Stk. 2.</i> Hvis erhvervsministeren udnytter hjemmelen til at stille krav om en større formue i Fonden end 500 mio. kr., finder stk. 1 tilsvarende anvendelse.	8. I § 4, stk. 1 og 2, ændres »500 mio. kr.« til: »600 mio. kr.«
<i>Stk. 3. ---</i>	
	9. Efter § 4 indsættes i <i>kapitel 2</i> :

	<p>»§ 4 a. Direkte tegnende skadesforsikringselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, skal betale bidrag pr. motoransvarsforsikring tegnet for forsikringstagere i Danmark og i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Skadesforsikringselskaber nævnt i § 3, stk. 1, nr. 2 og 3, skal ikke være medlem af og yde bidrag til Fonden, hvis de alene tegner motoransvarsforsikringer i Danmark. <i>Stk. 3.</i> Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. motoransvarsforsikring tegnet i danske skadesforsikringselskaber for forsikringstagere i Danmark eller i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som skadesforsikringselskaber, som har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed, skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden. Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at skadesforsikringselskaber omfattet af stk. 1 i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af motoransvarsforsikringer. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før skadesforsikringselskaberne skal indbetale bidrag til Fonden.</p>
§ 5. Fonden dækker erstatningskrav, til følgende:	
1) ---	
2) tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer,	<p>10. § 5, stk. 1, nr. 2, ophæves.</p> <p>Nr. 3-7 bliver herefter nr. 2-6.</p>
3-7)	
<i>Stk. 2.</i> ---	
<i>Stk. 3.</i> Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået, senest 4 uger efter at enten kurator	<p>11. I § 5, stk. 3, indsættes efter »dækker erstatningskrav«: »i henhold til stk. 1«.</p>

eller Fonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.	
<i>Stk. 4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Fonden dækker forsikringstagernes præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police.	12. I § 5, <i>stk. 5</i> , indsættes efter »pr. police«: », jf. dog <i>stk. 6</i> «.
	13. I § 5 indsættes efter <i>stk. 5</i> som nye stykker: » <i>Stk. 6.</i> Fondens formue til dækning af visse forbrugerforsikringer, jf. § 3, <i>stk. 3</i> , nr. 1, dækker forsikringstagernes præmie for motoransvarsforsikringer, som er indbetalt før konkursdekretets afsigelse, for risici i Danmark, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. dog <i>stk. 7</i> . <i>Stk. 7.</i> Fondens dækning af præmie i henhold til <i>stk. 6</i> , til danske motoransvarsforsikringstagere i udenlandske forsikringsselskaber, er begrænset til dækning i tilfælde af, at forsikringstagernes restpræmie ikke dækkes af en tilsvarende ordning i forsikringsselskabets hjemland.« <i>Stk. 6-8</i> bliver herefter <i>stk. 8-10</i> .
<i>Stk. 6.</i> Forsikringstagere kan ikke gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvrisikoen på 1.000 kr., jf. <i>stk. 5</i> .	14. I § 5, <i>stk. 6</i> , der bliver <i>stk. 8</i> , ændres »jf. <i>stk. 5</i> « til: »jf. <i>stk. 5</i> og <i>6</i> «.
<i>Stk. 7 og 8. ---</i>	
	15. Efter § 5 c indsættes: »§ 5 d. Fonden dækker erstatningskrav til skadelidte, der er bosat i Danmark, for tingskade

	<p>eller personskade forvoldt af et køretøj, som er dækket af en motoransvarsforsikring. Den skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos Fonden.«</p>
	<p>16. Efter § 6 a indsættes i <i>kapitel 3</i>:</p> <p>»§ 6 b. Erstatningskrav i henhold til § 5 d skal anmeldes til Fonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse eller skadesforsikringselskabets indtræden i likvidation.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fonden kan ikke under henvisning til de frister, der er nævnt i stk. 1, afslå at foretage udbetalinger til en berettiget, jf. § 5 d, som ikke har været i stand til i tide at påberåbe sig sin ret til at få erstatningsbeløb udbetalt.«</p>
<p>§ 7. Udbetalinger fra Fonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet. Har Fonden ikke været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af kravet, jf. dog stk. 2 og fastsættelse af udbetalingens størrelse, skal Fonden inden for den i 1. pkt. nævnte frist meddele den sikrede, hvilke oplysninger Fonden skal indhente.</p>	<p>17. I § 7, <i>stk. 1, 2. pkt.</i>, indsættes efter »jf. dog stk. 2«: » og § 7 a,«.</p>
<p><i>Stk. 2 og 3. ---</i></p>	
	<p>18. Efter § 7 indsættes i <i>kapitel 4</i>:</p> <p>»§ 7 a. Fonden skal efter anmeldelse af et krav i henhold til § 5 d give skadelidte et begrundet erstatningstilbud med helt eller delvist opgjort erstatning eller et begrundet svar med angivelse af, om erstatningspligten afvises eller ikke er fuldt opgjort. Erstatningstilbuddet skal gives senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fonden skal udbetale erstatning, jf. stk. 1, til skadelidte uden unødigt ophold og senest 3 måneder efter skadelidtes accept af erstatningstilbuddet, jf. stk. 1. Er skaden ikke fuldt</p>

	opgjort, finder kravene vedrørende udbetaling anvendelse på denne delvist opgjorte skade fra det tidspunkt, hvor erstatningstilbuddet accepteres.«
§ 8. ---	
	19. I § 8 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. Finanstilsynet skal på sin hjemmeside offentliggøre, hvis et skadesforsikrings-selskab træder i likvidation.« Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.
Stk. 2-4. ---	
	20. I § 8 indsættes som <i>stk. 6</i> og <i>7</i> : »Stk. 6. Fonden skal straks underrette organer svarende til Fonden, der er oprettet i andre lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkursbehandling eller likvidation over for et forsikrings-selskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at udøve skadesforsikringsvirksomhed. Stk. 7. Fonden skal ved modtagelse af et krav om erstatning i henhold til § 5 d fra en skadelidt bosat i Danmark, hvor skadevolder har tegnet motoransvarsforsikring i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underrette det tilsvarende organ i forsikrings-selskabets hjemland og det pågældende forsikrings-selskab eller dets kurator eller likvidator om modtagelsen af kravet.«
	21. Efter § 8 indsættes i <i>kapitel 5</i> : »§ 8 a. Er et forsikrings-selskab under konkursbehandling eller likvidation skal forsikrings-selskabet, dets kurator eller likvidator, underrette

	Fonden, når selskabet yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som Fonden også har modtaget.«
	<p>22. Efter § 9 indsættes i <i>kapitel 6</i>:</p> <p>»§ 9 a. Fonden kan kræve fuld refusion for en udbetalt erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvis skadesforsikrings-selskabet under enten konkurs eller likvidation, der har udstedt motoransvarsforsikringspolice, er beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Fonden kræver refusion fra det organ, der på området for motoransvarsforsikringer er oprettet eller godkendt til samme formål som Fonden i hjemlandet for skadesforsikrings-selskabet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I det omfang et organ, der svarer til Fonden i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har udbetalt erstatning under en motoransvarsforsikring tegnet i et dansk forsikrings-selskab, der er gået konkurs eller er under likvidation, og krævet refusion af Fonden, skal Fonden refundere den udbetalte erstatning til det pågældende erstatningsorgan.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Fonden skal betale refusion i henhold til stk. 2 inden for 6 måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt mellem de to organer.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Har Fonden ydet erstatning til en skadelidt bosat i Danmark, jf. § 5 d, hvor Fonden kan kræve fuld refusion i henhold til stk. 1, indtræder Fonden i skadelidtes rettigheder overfor skadevolderen eller dennes forsikrings-selskab med undtagelse af tilfælde, hvor skadevolderen er forsikringstageren eller en anden forsikret person, som det insolvente forsikrings-selskab ville have dækket efter national ret.«</p>
§ 12. ---	

Stk. 2. ---	
	<p>23. I § 12 indsættes som stk. 3:</p> <p>»Stk. 3. Fonden kan til behandling af sager omfattet af § 5 d indgå aftale om skadesbehandling med et dansk erstatningsorgan udpeget i medfør af § 115 a i færdselsloven.«</p>
	<p>24. Efter § 14 a indsættes i <i>kapitel 7</i>:</p> <p>»§ 14 b. Fonden skal samarbejde med organer, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikrings-selskab beliggende i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, med andre berørte parter, herunder et forsikrings-selskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne.</p> <p>Stk. 2. Fonden skal sikre, at skadelidte, der ikke er dækket efter denne lov, men som kan være dækket af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), får de nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning hos DFIM.«</p>
	§ 4
	<p>I lov nr. 1155 af 8. juni 2021 om fondsmægler-selskaber og investerings-service og -aktiviteter, som bl.a. ændret ved § 13 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 10 i lov nr. 568 af 10. maj 2022, § 6 i lov nr. 570 af 10. maj 2022, § 3 i lov nr. 409 af 25. april 2023 og senest ved § 7 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<i>Lov om fondsmægler-selskaber og investerings-service og -aktiviteter</i>	
§ 5. For filialer af investerings-selskaber, kreditinstitutter og administrations-selskaber, der er	<p>1. I § 5, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, indsættes efter »§§ 219,«: »219 a,«.</p>

<p>meddelt tilladelse til at yde eller udføre investerings-service og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 219, 221, 223, 229, 232-235, 247, 249-252, 259-274, 277 og 287 anvendelse. For filialer af investeringsselskaber finder §§ 38 og 40 også anvendelse.</p>	
<p>Stk. 2. ---</p>	
<p>§ 6. For grænseoverskridende tjenesteydelser med investerings-service og -aktiviteter udøvet her i landet af investeringsselskaber, kreditinstitutter og administrationsselskaber, der er meddelt tilladelse til at yde eller udføre investerings-service og -aktiviteter i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 251, 252, 259 og 262-264 anvendelse. For investeringsselskaber finder § 39 også anvendelse.</p>	<p>2. I § 6, 1. pkt., indsættes efter », finder §§«: »219 a,«</p>
<p>§ 10. ---</p>	
<p>1-63) ---</p>	
<p>64) Råvare- og emissionskvotehandler: en virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investerings-service og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11 i bilag 2.</p>	<p>3. § 10, nr. 64, ophæves og i stedet indsættes:</p> <p>»64) Råvare- og emissionskvotehandler: En virksomhed, hvis hovedaktivitet udelukkende består i at yde eller udføre investerings-service og -aktiviteter i relation til råvarederivater, råvarederivataftaler, derivater af emissionskvoter eller emissionskvoter som omhandlet i nr. 4-7 og 9-11 i bilag 2.</p> <p>65) Fratrædelsesgodtgørelse: Enhver form for betaling, som modtageren opnår ret til i forbindelse med sin fratrædelse, og som ikke</p> <p>a) udgør løn eller værdi af personalegoder i opsigelsesperioden,</p> <p>b) udgør rimelig kompensation for påtagelse af konkurrenceklausuler eller kundeklausuler eller</p>

		c) følger af præceptiv lovgivning.«
§ 182. ---		
Stk. 2. ---		
		<p>4. I § 182 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 3. Stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse på finansieringsinstitutter, som er dattervirksomheder af fondsmæglerselskaber.«</p> <p>Stk. 3 bliver herefter stk. 4.</p>
Stk. 3. ---		
		<p>5. Efter § 219 indsættes:</p> <p>»§ 219 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«</p>
§ 229. Finanstilsynet kan påbyde et fondsmæglerselskab eller en fondsmæglerholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge fondsmæglerselskabet eller fondsmæglerholdingvirksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning hertil. Det samme gælder for filialer omfattet af §§ 5 og 7.		<p>6. I § 229, stk. 1, 1. pkt., ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. indsættes som nye punktummer:</p> <p>»Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpegningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurderer, at der er behov herfor.«</p>
Stk. 2-5. ---		

<p>§ 266. Med bøde straffes overtrædelse af følgende bestemmelser, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning:</p>		
1)	<p>1) § 67, § 71, stk. 1, nr. 1 og 2, § 79, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 80, stk. 1, 3, 4 og 6, § 83, stk. 1 og 2, § 84, 1. og 2. pkt., § 85, stk. 1 og 2, § 87, § 89, stk. 1 og 2, § 90, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, §§ 92 og 94, § 95, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., § 96, stk. 1, § 98, stk. 1 og 2, § 99, stk. 1, § 100, stk. 1, 2. pkt., § 101, stk. 1, § 102, stk. 1, § 103, stk. 1, § 104, stk. 1, 2. pkt., §§ 106 og 107, § 108, stk. 1, § 109, stk. 1-6, § 109 a, § 110, stk. 1, 2 og 4, § 111, § 118, stk. 1, §§ 119 og 140, § 141, stk. 2 og stk. 7, 1. pkt., § 142, § 143, stk. 1, nr. 1-4, § 145, stk. 2, § 146, § 147, stk. 1 og 3 og stk. 4, 1. pkt., § 148, § 150, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 153, § 154, 1. pkt., § 159, § 160, stk. 3 og 5, § 182, stk. 1, §§ 183 og 185, § 192, stk. 2 og 3, § 198, stk. 1, § 211, § 228, stk. 3 og 6, § 229, stk. 2, og § 285, stk. 1, 2, 4 og 5.</p>	<p>7. I § 266, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »§ 182, stk. 1«: »og 3«.</p>
2-4) ---		
Stk. 2. ---		
§ 267. ---		
Stk. 2. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 16 eller 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) eller artikel 40-42 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.		<p>8. I § 267, stk. 2, ændres »artikel 16 eller 17« til: »artikel 16, artikel 17 eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.</p>

Stk. 3. ---		
§ 275. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til følgende:		
1-7) ---		
		9. I § 275, stk. 1, indsættes som nr. 8: »8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
Stk. 2. ---		
§ 289. Regler fastsat i medfør af § 6, § 9, stk. 9, § 17, § 33, stk. 5, § 43, stk. 2 og 5, § 46 b, stk. 2, § 61, stk. 9, § 71, stk. 4, § 71 a, stk. 4, § 71 b, stk. 6, § 72, stk. 6, § 124, stk. 7, § 128, stk. 3, § 142, § 143, stk. 1, nr. 2, § 181, stk. 1, § 183, stk. 6, § 188, stk. 3, § 192, § 195, stk. 3, § 196, § 199, stk. 12, § 242, § 245 a, stk. 4, § 259, stk. 6, § 260, stk. 8, § 264, stk. 6, § 265, stk. 9, §§ 270, 347 a, 371 og 373 a i lov om finansiel virksomhed forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye regler udstedt i medfør af § 13, stk. 5, § 16, § 41, stk. 4, § 45, stk. 2 og 3, § 48, stk. 4, § 59, stk. 3, § 95, stk. 7, § 96, stk. 2, § 98, stk. 4, § 99, stk. 6, § 120, stk. 4, § 128, stk. 2, § 145, stk. 3, § 150, stk. 3, § 152, stk. 2, § 156, stk. 3, § 157, § 160, stk. 10, § 176, § 182, stk. 3, § 186, stk. 8, § 192, stk. 8, § 194, stk. 8, og §§ 208, 262, 273, 274 og 287.		10. I § 289 ændres »§ 182, stk. 3« til: »§ 182, stk. 4«.
		§ 5
		I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 41 af 13. januar 2023, som ændret ved § 6 i lov nr. 243 af 7. marts 2023 og § 5 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:

<i>Lov om kapitalmarkeder</i>	
§ 21. ---	
<i>Stk. 2.</i> ---	
<i>Stk. 3.</i> Udstedere af gældsbeviser med en pålydende værdi pr. enhed på 1.000 euro og derover kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen har registreret hjemsted i Danmark, eller hvis Danmark er blandt de lande, hvor gældsbeviserne er optaget til handel på et reguleret marked.	<p>1. I § 21, <i>stk. 3</i>, indsættes som 2. pkt.:</p> <p>»Udstedere kan vælge Danmark som hjemland, hvis udstederen ikke har valgt et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område som hjemland.«</p>
§ 211. ---	
<i>Stk. 2.</i> Finanstilsynet påser endvidere overholdelsen af:	
1-12) ---	
	<p>2. I § 211, <i>stk. 2</i>, indsættes som nr. 13 og 14:</p> <p>»13) Artikel 15 i Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne.</p> <p>14) Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markeds-korrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«</p>
<i>Stk. 3 og 4.</i> ---	
§ 249. ---	
<i>Stk. 2.</i> Overtrædelse af artikel 14 og 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmissbrug (forordningen om markedsmissbrug) straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder.	<p>3. I § 249, <i>stk. 2</i>, ændres »artikel 14 og 15« til: »artikel 14 og artikel 15«.</p>

	<p>4. Efter § 253 c indsættes før overskriften før § 254:</p> <p>»§ 253 d. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4, stk. 5, i Rådets forordning (EU) 2022/2578 af 22. december 2022 om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser.«</p>
§ 255. ---	
Stk. 2-4. ---	
Stk. 5. Ved udmåling af bøder efter dette kapitel skal der lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet.	5. I § 255, stk. 5, 1. pkt., ændres »skal der lægges vægt på« til: »lægges der vægt på«.
Stk. 6. ---	
	§ 6
	I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 2015 af 1. november 2021, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, § 2 i lov nr. 2382 af 14. december 2021, § 15 i lov nr. 2601 af 28. december 2021, § 9 i lov nr. 568 af 10. maj 2022 og senest ved § 6 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.</i>	
§ 1. ---	
Stk. 2 og 3. ---	

<p><i>Stk. 4.</i> §§ 5, 9, 10, 161 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i Danmark, som ikke er omfattet af forpligtelsen til at søge om tilladelse som forvalter af alternative investeringsfonde, jf. § 6, stk. 1, og som ikke har valgt frivilligt at søge en sådan tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde (registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde). §§ 5, 161 og 190-192 finder anvendelse på registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ønsker at markedsføre alternative investeringsfonde i Danmark.</p>	<p>1. I § 1, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »§§ 5, 9, 10,«: »17 a,«.</p>
<p><i>Stk. 5.</i> § 5, stk. 3-5 og 7, § 18, § 67, stk. 4, §§ 155-157, 161, 162, 164, 170, 171, 173-176, 180, 182, 184 og 190-192 finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, der har registreret hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når forvalteren forvalter eller markedsfører alternative investeringsfonde i Danmark uden at etablere en filial i Danmark.</p>	<p>2. I § 1, stk. 5, ændres »§ 18« til: »§§ 17 a og 18«.</p>
	<p>3. Efter § 17 indsættes i <i>afsnit II</i>:</p> <p>»Indgreb i eller ophør af markedsføring af fonde</p> <p>§ 17 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRII)</p>
<p>§ 172. Finanstilsynet skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af følgende bestemmelser:</p>	

1-3) ---		
4)	Dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde omfattet af regler udstedt i medfør af § 5, stk. 7.	4. § 172, stk. 1, nr. 4, affattes således: »4) Dokumenter med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
Stk. 2. ---		
§ 190. ---		
Stk. 2 og 3. ---		
Stk. 4. Med bøde straffes en forvalter af alternative investeringsfonde, der ikke efterkommer et påbud eller forbud, der er givet i medfør af § 4, stk. 2, 2. pkt., § 34, stk. 2, § 69, stk. 4, § 79, stk. 2 og 3, § 86, stk. 2 og 3, § 93, stk. 2 og 3, § 101, stk. 2 og 3, § 106, stk. 2 og 3, § 122, stk. 1, § 126, stk. 9 og 10, § 128, stk. 11 og 12, § 164, stk. 2, 1. pkt., § 167, § 174, stk. 4, og § 175, stk. 3. Med bøde straffes endvidere den, som ikke efterkommer et påbud, som er givet i medfør af § 163, stk. 1, 1. pkt., § 168, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt., og § 168 a, stk. 2 og stk. 3, 3. pkt. Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).	5. I § 190, stk. 4, 3. pkt., indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d, eller stk. 4,«.	
Stk. 5-10. ---		
		§ 7
		I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 46 af 13. januar 2023, som ændret ved lov nr. 409 af 25. april 2023, foretages følgende ændringer:

<i>Lov om investeringsforeninger m.v.</i>	
§ 28 a. ---	
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII eller er nævnt i regler udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation, under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.	1. To steder i § 28 a, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »afsnit«: »VI og«.
	2. Efter § 110 indsættes: »§ 110 a. Finanstilsynet kan udøve de beføjelser, der følger af artikel 24, stk. 2, litra a, b og d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«
§ 189. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen i henhold til loven eller regler udstedt i medfør af loven, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1131 af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/2088/EU af 27. november 2019 om bæredygtighedsrelaterede oplysninger i sektoren for finansielle tjenesteydelser eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2020/852/EU af 18. juni 2020 om fastlæggelse	3. I § 189 indsættes efter »fremme af bæredygtige investeringer«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

af en ramme til fremme af bæredygtige investeringer eller regler udstedt i medfør heraf kan af den, som afgørelsen retter sig mod, indbringes for Erhvervsankenævnet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.	
§ 190. ---	
<i>Stk. 2-4. ---</i>	
<i>Stk. 5.</i> Med bøde straffes den, som overtræder et forbud, en begrænsning eller en restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringssprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).	4. I § 190, stk. 5, indsættes efter »artikel 17«: »eller artikel 24, stk. 2, litra a, b eller d eller stk. 4,«.
<i>Stk. 6-9. ---</i>	
	§ 8
	I lov om ejendomscreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 285 af 1. marts 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Lov om ejendomscreditselskaber</i>	
§ 12. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	
<i>Stk. 4.</i> Forbrugerombudsmanden har uanset § 13 adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af stk. 3.	1. I § 12, stk. 4, ændres »§ 13« til: »§§ 13 og 13 a«.
<i>Stk. 5-7. ---</i>	
§ 13. For ansatte i Finanstilsynet finder §§ 354, 354 g og 356 i lov om finansiel virksomhed anvendelse.	2. § 13 affattes således: »§ 13. Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtede til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. dog stk. 3. Det samme gælder personer, der udfører

serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på tilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Samtykke fra den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, berettiger ikke de personer, som er nævnt i stk. 1, til at videregive fortrolige oplysninger.

Stk. 3. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse på oplysninger i sager om informationskrav og god skik m.v., jf. kapitel 3 og 5 bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.

Stk. 4. Stk. 1 er ikke til hinder for, at Finanstilsynet af egen drift videregiver fortrolige oplysninger i summarisk eller sammenfattet form, når hverken den enkelte virksomhed eller dens kunder kan identificeres.

Stk. 5. Fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en virksomhed omfattet af denne lov er erklæret konkurs eller trådt i likvidation, og hvis oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde virksomheden.

Stk. 6. Stk. 1 er ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til følgende:

1) Andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen.

2) Vedkommende minister som led i dennes overordnede tilsyn, jf. dog stk. 9.

3) Administrative myndigheder og domstole, som behandler afgørelser, der er truffet af Finanstilsynet.

4) Folketingets Ombudsmand.

- 5) En parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget, jf. dog stk. 9.
- 6) Undersøgelseskommissioner nedsat ved lov eller i henhold til lov om undersøgelseskommissioner, jf. dog stk. 9.
- 7) Statsrevisorerne og Rigsrevisionen.
- 8) Skifteretten, andre myndigheder, der medvirker ved likvidation, konkursbehandling eller lignende procedurer for en virksomhed omfattet af denne lov, og kuratorer samt personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for en virksomhed omfattet af denne lov, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.
- 9) Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver.
- 10) Sagkyndige, som bistår Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Revisornævnet og institutioner, der forvalter indskyder-, investor- eller forsikringsgarantiordninger, med udførelsen af deres tilsynsopgaver. Videregivelse efter 1. pkt. kan kun ske under forudsætning af, at modtageren har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. dog stk. 9.
- 11) Færøske tilsynsmyndigheder på det finansielle område, under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver.

Stk. 7. Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, jf. stk. 6, er med hensyn til disse

	<p>oplysninger undergivet den tavshedspligt, der er nævnt i stk. 1.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Fortrolige oplysninger, som Finanstilsynet modtager, må kun anvendes i forbindelse med tilsynshvervet til pålæggelse af sanktioner, eller hvis Finanstilsynets afgørelse påklages til højere administrativ myndighed eller indbringes for domstolene.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Videregivelse af fortrolige oplysninger i medfør af stk. 6, nr. 2, 5, 6 og 10, kan alene ske, hvis de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, har givet deres udtrykkelige tilladelse, og hvis oplysningerne er modtaget fra myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med virksomheder omfattet af denne lov, myndigheder og organer, som er ansvarlige for at opretholde det finansielle systems stabilitet gennem anvendelse af makroprudentielle regler, myndigheder eller organer, som har til formål at sikre den finansielle stabilitet, organer, der medvirker ved likvidation eller konkursbehandling af virksomheder omfattet af denne lov eller lignende procedurer, og personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for virksomheder omfattet af denne lov.«</p>
	<p>3. Efter § 13 indsættes:</p> <p>»§ 13 a. Finanstilsynets ansatte må ikke videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller mulig overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger videregives i medfør af § 12, stk. 4, og § 13, stk. 6.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til et ejendomscreditselskab i forbindelse med sager omfattet af kapitel 3 eller af bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, når kunden har</p>

	<p>givet samtykke til videregivelsen. 1. pkt. finder ikke anvendelse på § 8 b og på bekendtgørelser udstedt i medfør af § 8 a, stk. 6.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Alle, der modtager personoplysninger, jf. stk. 2, er med hensyn til disse oplysninger undergivet tavshedspligten, jf. stk. 1.«</p>
	§ 9
	I lov nr. 718 af 13. juni 2023 om forsikringsvirksomhed foretages følgende ændringer:
<i>Lov om forsikringsvirksomhed</i>	
<p>§ 274. Finanstilsynet kan påbyde et forsikrings-selskab eller en forsikringsholdingvirksomhed at lade en eller flere sagkyndige personer følge virksomheden i en periode på op til 6 måneder med henblik på at varetage Finanstilsynets virksomhed, når Finanstilsynet vurderer, at der er væsentlige forhold, som giver anledning her-til. Det samme gælder for filialer omfattet af § 3.</p>	<p>1. I § 274, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, ændres »6 måneder« til: »12 måneder«, og efter 1. pkt. ind-sættes som nye punktummer: »Finanstilsynet kan fastsætte udpegningsperioden, jf. 1. pkt., til op til 3 år, når formålet herved er at følge virksomhedens opfyldelse af forpligtelser, som virksomheden er blevet pålagt af en myndighed i et andet land. Finanstilsynet kan forny udpeg-ningsperioden, jf. 1. og 2. pkt., med op til 12 måneder ad gangen, hvis Finanstilsynet vurde-rer, at der er behov herfor.«</p>
<i>Stk. 2-5. ---</i>	
<p>§ 309. Afgørelser truffet af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen kan af den, som afgørelsen retter sig til, indbringes for Erhvervsankenæv-net, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende i henhold til følgende:</p>	
1-4) ---	
	<p>2. I § 309, <i>stk. 1</i>, indsættes som nr. 5-8:</p> <p>»5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1238 af 20. juni 2019 om et paneu-ropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-pro-dukt) og regler udstedt i medfør heraf.</p> <p>6) Forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97</p>

	af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution og regler udstedt i medfør heraf.
	7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1287/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) og regler udstedt i medfør heraf.
	8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2402 af 12. december 2017 om en generel ramme for securitisering og om oprettelse af en specifik ramme for simpel, transparent og standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf.«
	§ 10
	I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 316 af 11. marts 2022, som ændret ved § 9 i lov nr. 409 af 31. marts 2022, § 4 i lov nr. 507 af 10. maj 2022 og § 2 i lov nr. 480 af 12. maj 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Hvidvaskloven</i>	
§ 48. Virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 8, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 1.	1. I § 48, stk. 1, indsættes efter »personer«: », der er«.
<i>Stk. 2-7. ---</i>	
§ 78. ---	
Stk. 2. Ved særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af § 5, § 9, stk. 2, § 10, § 11, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. og 3. pkt., § 12, § 14, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3 og 5, § 17, stk. 1-4, §§ 18-20, § 21, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, § 26, stk. 1 og 3, stk. 4, 1. pkt., og stk. 6, 1. pkt., §§ 30, 31 og 40 og § 49, stk. 2, og artikel 4-8, 10-12 og 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, kan straffen stige til fængsel	2. I § 78, stk. 2, ændres »stk. 3, 2. og 3. pkt.,« til: »stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.,«

indtil 2 år, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens § 290 b, stk. 2.	
	§ 11
	I lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 2016 af 1. november 2021, som ændret ved § 6 i lov nr. 2382 af 14. december 2021 og ved § 9 i lov nr. 570 af 10. maj 2022 og § 341 i lov nr. 718 af 13. juni 2023, foretages følgende ændring:
<i>Lov om finansielle rådgivere, investeringsrådgivere og boligkreditformidlere</i>	
§ 21. ---	
<i>Stk. 2.</i> I nedennævnte tilfælde anses en anden end den finansielle rådgiver, investeringsrådgiveren eller boligkreditformidleren tillige som part i Finanstilsynets afgørelse, for så vidt angår den del af sagen, som vedrører den pågældende:	1. I § 21, stk. 2, indsættes som nr. 5: »5) Den påtænkte erhverver eller besidder af en kvalificeret andel, når Finanstilsynet behandler sager om godkendelse af erhvervelse, jf. § 3, stk. 4, nr. 1, og § 5, stk. 1, 2. pkt., samt når Finanstilsynet reagerer som følge af manglende underretning om en andel eller ophæver stemmeretten, som er knyttet til den pågældende ejers andel, jf. § 14 a.«
1-4) ---	
<i>Stk. 3. ---</i>	
	§ 12
	I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 315 af 11. marts 2022, foretages følgende ændring:
<i>Lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.</i>	
§ 5. ---	
<i>Stk. 2 og 3. ---</i>	

<i>Stk. 4.</i>		
1-3) ---		
4)	Ejendomme til brug for energiforsyningsvirksomhed.	1. I § 5, stk. 4. nr. 4, indsættes efter »energiforsyningsvirksomhed«: », herunder havvindmøller i Danmarks eksklusive økonomiske zone«.
5)	---	
<i>Stk. 5. ---</i>		
		§ 13
		I færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, som ændret ved lov nr. 491 af 15. maj 2023, foretages følgende ændringer:
<i>Færdselsloven</i>		
<p><i>Fodnoten.</i> Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 95/50/EF af 6. oktober 1995 om indførelse af ensartede kontrolprocedurer i forbindelse med transport af farligt gods ad vej, EF-Tidende 1995, nr. L 249, side 35, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/94/EF af 13. december 1999 om adgang til forbrugeroplysninger om brændstoføkonomi og CO₂-emissioner i forbindelse med markedsføring af nye personbiler, EF-Tidende 2000, nr. L 12, side 16, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (omarbejdning), EU-Tidende 2006, nr. L 403, side 18, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/47/EU af 3. april 2014 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Unionens område, og om ophævelse af direktiv 2000/30/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 127, side 134.</p>		<p>1. I <i>fodnoten</i> til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/47/EU af 3. april 2014 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Unionens område, og om ophævelse af direktiv 2000/30/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 127, side 134« til: » dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/47/EU af 3. april 2014 om syn ved vejsiden af erhvervskøretøjer, der kører på Unionens område, og om ophævelse af direktiv 2000/30/EF, EU-Tidende 2014, nr. L 127, side 134, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021 om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motor-køretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, EF-Tidende 2021, nr. L 430, side 1«.</p>
<p>§ 105. Krav om erstatning for skader forvoldt af motordrevne køretøjer skal være dækket af en forsikring i et ansvarsforsikringsselskab, der har Finanstilsynets tilladelse (koncession) til at</p>		<p>2. I § 105, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »motordrevne køretøjer«: », som på ulykkestidspunktet anvendes på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som trans-</p>

<p>drive forsikringsvirksomhed. Et udenlandsk forsikrings-selskab, der har koncession i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et andet land, der efter aftale med EF har gennemført Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), og som i Danmark er anmeldt til at tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer, kan ligeledes tegne ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark. Alle forsikringsselskaber, der tegner ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer i Danmark, skal være medlem af Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM). Betingelser for betaling af løbende ydelser til DFIM fastsættes af transportministeren. Alle forsikringsselskaber, der ønsker at tegne ansvarsforsikring for registreringspligtige motordrevne køretøjer i Danmark, skal herudover anmelde dette til Centralregisteret for Motorkøretøjer.</p>	<p>portmiddel,« efter »skal« indsættes: », uanset om skaden forvoldes inden for lovens anvendelsesområde, som fastlagt i § 1,« og efter »forsikringsvirksomhed« indsættes: », jf. dog stk. 2«.</p>
	<p>3. I § 105 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Stk. 1, 1. pkt., finder ikke anvendelse, hvis det motordrevne køretøj udelukkende anvendes eller opbevares uden for lovens anvendelsesområde som fastlagt i § 1.«</p> <p>Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.</p>
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 3.</i> De i § 105, stk. 2, nævnte beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De herefter fremkomne beløb anvendes uafrundet som grundlag for reguleringen af beløbene det følgende år. De årlige beløb afrundes til nærmeste med 1 million delelige kronebeløb. Transportministeren kan med henblik på at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (femte motorkøre-</p>	<p>4. I § 105, <i>stk. 3, 1. pkt.</i>, der bliver § 105, stk. 4, 1. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.</p> <p>5. I § 105, <i>stk. 3, 4. pkt.</i>, der bliver § 105, stk. 4, 4. pkt., indsættes efter »(femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv)«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2021/2118 af 24. november 2021,« og »§ 105, stk. 2« ændres til: »§ 105, stk. 3«.</p>

<p>tøjsforsikringsdirektiv) foretage yderligere regulering af de i § 105, stk. 2, nævnte beløb. Transportministeren bekendtgør hvert år, hvilke reguleringer der skal finde sted.</p>	
<p><i>Stk. 4. ---</i></p>	
<p>§ 107. ---</p>	
<p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Præmier for forsikringen og gebyr i henhold til § 106, stk. 4, er tillagt udpantningsret. Er forsikring tegnet for et større beløb end efter § 105, stk. 2, gælder denne regel hele præmien.</p>	<p>6. I § 107, stk. 3, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.</p>
<p>§ 142. § 105, stk. 2, har virkning for skader, der er forvoldt efter lovens ikrafttræden. Ansvarsforsikringer, der er tegnet inden den 1. maj 1977, og som ikke opfylder kravene i § 105, stk. 2, ændres i overensstemmelse med denne bestemmelse. De ældre policer behøver ikke at forsynes med påtegning herom. Forsikringstagerne kan ikke opsige forsikringsaftalen på grund af en forhøjelse af præmierne, som alene er begrundet med den ændring af forsikringen, der følger af 2. pkt.</p>	<p>7. I § 142, 1. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.</p> <p>8. I § 142, 2. pkt., ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.</p>

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/97**af 20. januar 2016****om forsikringsdistribution (omarbejdning)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF ⁽³⁾. Af klarhedshensyn bør direktivet omarbejdes.
- (2) Da denne omarbejdningens hovedformål og genstand er at harmonisere nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, og da disse aktiviteter udøves i hele Unionen, bør dette nye direktiv baseres på artikel 53, stk. 1, og artikel 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Omarbejdningen bør ske i form af et direktiv, således at gennemførelsesbestemmelserne på de områder, det dækker, om nødvendigt kan tilpasses de særlige karakteristika ved hver medlemsstats marked og retssystem. Dette direktiv bør også tage sigte på at koordinere nationale bestemmelser om adgang til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistribution.
- (3) Dette direktiv tilstræber imidlertid en minimumsharmonisering og bør derfor ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte kunderne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder dette direktiv.
- (4) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med distributionen af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Unionen.
- (5) Forskellige former for personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelser (»bancassurance«), forsikringsselskaber, rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbydere og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.
- (6) Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Med henblik på at garantere, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse, og at forbrugeren kan være omfattet af sammenlignelige standarder, særlig hvad angår videregivelse af oplysninger, er det væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører.
- (7) Anvendelsen af direktiv 2002/92/EF har vist, at det er nødvendigt at uddybe en række bestemmelser for at lette forsikringsdistribution, og at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er

nødvendigt at udvide nævnte direktivs anvendelsesområde til at omfatte alle former for salg af forsikringsprodukter. Forsikringssselskaber, som sælger forsikringsprodukter direkte, bør medtages under nærværende direktivs anvendelsesområde på samme grundlag som forsikringsagenter og -mæglere.

- (8) For at sikre det samme beskyttelsesniveau, uanset hvordan kunderne køber et forsikringsprodukt, enten direkte fra et forsikringssselskab eller indirekte fra en formidler, skal dette direktiv ikke alene finde anvendelse på forsikringssselskaber eller -formidlere, men også på andre markedsdeltagere, der sælger forsikringsprodukter som en accessorisk aktivitet, såsom rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, medmindre de opfylder betingelserne for fritagelse.
- (9) Der er stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på det indre marked. Det er nødvendigt at styrke det indre marked yderligere og fremme et reelt indre marked for livs- og skadesforsikringsprodukter og -tjenesteydelser.
- (10) Den seneste tids uro på de finansielle markeder har tydeligt vist vigtigheden af at sikre effektiv forbrugerbeskyttelse i alle finansielle sektorer. Kundernes tillid bør derfor styrkes, og reglerne vedrørende distribution af forsikringsprodukter bør gøres mere ensartede for at sikre tilstrækkelig kundebeskyttelse i hele Unionen. Forbrugerbeskyttelsesniveauet bør øges i forbindelse med direktiv 2002/92/EF med henblik på at mindske behovet for forskellige nationale foranstaltninger. Det er vigtigt at tage hensyn til forsikringsaftalers specifikke karakter sammenlignet med investeringsprodukter, der reguleres efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU ⁽⁴⁾. Distribution af forsikringsaftaler, herunder forsikringsbaserede investeringsprodukter, bør derfor reguleres i henhold til nærværende direktiv og ensrettes med direktiv 2014/65/EU. Minimumsstandarderne bør hæves hvad angår bestemmelserne vedrørende distribution, og der bør skabes lige vilkår for alle forsikringsbaserede investeringsprodukter.
- (11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser til tredjemand.
- (12) Dette direktiv bør finde anvendelse på personer, hvis virksomhed består i at levere oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler ud fra kriterier, som kunden har valgt, uanset om det sker via et websted eller med andre medier, eller at foretage en rangordning af forsikringsprodukter eller rabat på en forsikringsaftales pris, når kunden ved afslutningen af denne proces kan indgå en forsikringsaftale direkte eller indirekte. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på websteder, der administreres af offentlige myndigheder eller forbrugerorganisationer, og som ikke har til formål at indgå aftaler, men udelukkende sammenligner forsikringsprodukter, der findes på markedet.
- (13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indledende virksomhed, som blot består i levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller -selskaber eller af oplysninger om forsikringsprodukter eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringssselskab til potentielle forsikringstagere.
- (14) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter, revisorer eller advokater, som lejlighedsvis rådgiver om forsikringsdækning i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot leverer generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på erhvervsmæssig administration af skadesanmeldelser på vegne af et forsikrings- eller genforsikringssselskab eller skadesafregning eller taksation.
- (15) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsdistribution som accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt beløb, og de dækkede risici er begrænsede. Sådan en forsikring kan udgøre et supplement til en vare eller en tjenestey-

delse, herunder i forhold til risikoen for, at en tjenesteydelse, der forventes at blive brugt på et vist tidspunkt, ikke bliver brugt, f.eks. en togrejse, en tilmelding til et træningscenter eller et årskort til teatret, og andre risici forbundet med rejser såsom afbestilling af rejser eller bortkomst af bagage. For imidlertid at sikre, at der altid er et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau forbundet med forsikringsdistributionsvirksomhed, bør et forsikringsselskab eller en forsikringsformidler, der udøver distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra kravene i dette direktiv, sikre opfyldelse af visse grundlæggende krav, f.eks. oplysning om sin identitet og om klagemuligheder, og at kundens krav og behov tilgodeses.

- (16) Dette direktiv bør sikre, at den samme grad af forbrugerbeskyttelse finder anvendelse, og at alle forbrugere kan drage fordel af sammenlignelige standarder. Dette direktiv bør fremme lige vilkår og konkurrence på lige fod mellem formidlere, uanset om de er tilknyttet et forsikringsselskab eller ej. Det er en fordel for forbrugerne, hvis forsikringsprodukterne distribueres gennem forskellige kanaler og gennem formidlere med forskellige former for samarbejde med forsikringsselskaber, forudsat at det kræves, at de anvender tilsvarende regler om forbrugerbeskyttelse. Medlemsstaterne bør tage højde for sådanne hensyn i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.
- (17) Dette direktiv bør tage højde for forskellene på formerne for distributionskanaler. Det bør for eksempel tage højde for kendetegnene for forsikringsformidlere, der har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber (bundne forsikringsformidlere), der eksisterer på visse medlemsstaters markeder, og bør skabe passende og forholdsmæssigt afpassede vilkår for de forskellige former for distribution. Navnlig bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for den virksomhed, som en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler udøver, skal sikre, at en sådan formidler opfylder betingelserne for registrering, og skal registrere den pågældende formidler.
- (18) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er fysiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl. Med hensyn til de personer, der dagligt pendler mellem den medlemsstat, hvor de har privat bopæl, og den medlemsstat, hvorfra de udøver deres distributionsvirksomhed, det vil sige deres erhvervmæssige bopæl, bør registreringsmedlemsstaten være den, hvor de har deres erhvervmæssige bopæl. Disse forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er juridiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor. Medlemsstaterne bør kunne give andre organer mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder om registrering og regulering af forsikringsformidlere. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør registreres, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet. Formidlere, som allerede er registreret i medlemsstater, bør ikke skulle registreres igen i henhold til dette direktiv.
- (19) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Unionen hæmmer det velfungerende indre marked for forsikring. Dette direktiv er et vigtigt skridt imod et øget forbrugerbeskyttelsesniveau og markedsintegration.
- (20) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør kunne benytte bestemmelserne i TEUF om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Registrering i deres hjemland bør derfor give forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til

principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at procedurer for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er blevet fulgt.

- (21) Med henblik på at sikre en høj kvalitet af tjenesteydelser og effektiv forbrugerbeskyttelse bør hjem- og værtslande samarbejde tæt om at håndhæve forpligtelserne i medfør af dette direktiv. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere driver virksomhed i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i hjemlandet være ansvarlig for at sikre opfyldelsen af forpligtelserne i dette direktiv med hensyn til den samlede virksomhed på det indre marked. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer eller om god forretningsskik. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.
- (22) I tilfælde af oprettelse af en filial eller af en permanent tilstedeværelse i en anden medlemsstat, er det hensigtsmæssigt at fordele ansvaret for håndhævelsen mellem hjem- og værtslandene. Mens ansvaret for opfyldelse af forpligtelser, der berører virksomheden som helhed — som f.eks. reglerne om faglige kvalifikationskrav — fortsat bør ligge hos hjemlandets kompetente myndighed under samme ordning som i tilfælde af levering af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i værtslandet påtage sig ansvaret for håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretningsskik hvad angår tjenesteydelser, der leveres på dens område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, for hvilke dette direktiv ikke pålægger værtslandet ansvaret, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.
- (23) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have alle nødvendige midler til rådighed til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Unionen, hvad enten det sker i henhold til reglerne om etableringsfrihed eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn bør alle de kompetente myndigheders tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med en bestemt distributørs virksomhed, uanset hvilken betydning den pågældende distributør har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.
- (24) Medlemsstaterne bør oprette et fælles informationssted, der giver adgang til deres registre for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Dette fælles informationssted bør også have et hyperlink til hver enkelt relevant kompetent myndighed i hver medlemsstat. For at forbedre gennemsigtigheden og lette grænseoverskridende handel bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ⁽⁵⁾, oprette, offentliggøre og løbende ajourføre en fælles elektronisk database med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udnytte deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør straks give EIOPA relevante oplysninger for at sætte myndigheden i stand til at gøre dette. Databasen bør have hyperlinks til relevante kompetente myndigheder i

medlemsstaterne. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør have hyperlinks til databasen på deres websted.

- (25) En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, bør behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer tilstedeværelsen i en anden retlig form. Dette kan være tilfældet afhængig af de yderligere omstændigheder, selv hvis tilstedeværelsen ikke formelt har form af en filial, men udelukkende består af et kontor, der administreres af formidlerens eget personale eller af en person, der er uafhængig, men har permanent beføjelse til at handle på vegne af formidleren, på samme måde som et selskab ville handle.
- (26) Hjem- og værtslandenes relative rettigheder og forpligtelser i forhold til at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som de har registreret, eller som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed på deres område i forbindelse med udnyttelse af deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, bør fastlægges entydigt.
- (27) Med henblik på at håndtere situationer, hvor en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler er etableret i en medlemsstat med det ene formål at undgå overholdelse af reglerne i en anden medlemsstat, hvor den pågældende i fuldt eller primært omfang udøver sin virksomhed, kan værtslandets mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger være en passende løsning, hvis virksomheden alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarketers fungerer efter hensigten, og bør ikke hindres af dette direktiv. Disse foranstaltninger bør dog ikke udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden eller en barriere for adgangen til grænseoverskridende virksomhed.
- (28) Det er vigtigt at sikre en høj grad af professionalismisme og kompetencer blandt forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber, som er involveret i arbejdet forud for, under og efter salg af forsikrings- og genforsikringspolicer. Derfor skal formidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber have faglig viden, som svarer til virksomhedens kompleksitet. Det bør være et krav, at accessoriske forsikringsformidlere kender betingelserne og vilkårene for de policer, de distribuerer, og i givet fald reglerne for håndtering af skadesanmeldelser og klager.
- (29) Løbende uddannelse og efteruddannelse bør sikres. Denne uddannelse og efteruddannelse kan omfatte forskellige former for forenkede læringsmuligheder, herunder kurser, e-læring og mentorordninger. Form, indhold og krævede certifikater eller anden passende dokumentation, f.eks. anførelse i et register eller vellykket aflæggelse af eksamen, bør reguleres af medlemsstaterne.
- (30) Integritetskravene bidrager til en velfungerende og pålidelig forsikringssektor og til målet om tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagere. Disse krav omfatter at være i besiddelse af en ren straffeattest eller andet nationalt tilsvarende dokument i forbindelse med visse overtrædelser såsom overtrædelser af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser, vedrørende uærlighed, svig eller økonomisk kriminalitet og andre overtrædelser af selskabsretten, konkursretten eller insolvensretten.
- (31) Det er ligeledes vigtigt, at de relevante personer i ledelsesstrukturen hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som er beskæftiget med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, samt de relevante ansatte hos en forsikrings- eller genforsikringsdistributør, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, har et passende niveau af viden og kompetence i forhold til distributionsvirksomheden. Hensigtsmæssigheden af viden- og kompetenceniveauet bør sikres gennem anvendelse af krav til specifik viden og faglige kvalifikationer hos disse personer.

-
- (32) Medlemsstaterne bør dog ikke behøve at betragte de ledere eller ansatte, der ikke direkte er beskæftiget med distributionen af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, som relevante personer. Hvad angår forsikrings- og genforsikringsformidlere og -selskaber bør alle ansatte, der er direkte beskæftiget med distributionsvirksomhed, forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau, med visse undtagelser som f.eks. for dem, der udelukkende beskæftiger sig med administrative opgaver. Med hensyn til accessoriske forsikringsformidlere bør i det mindste de personer, der er ansvarlige for distributionen af accessoriske forsikringer, regnes blandt de relevante ansatte, der forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau. Hvis forsikrings- og genforsikringsdistributøren er en juridisk person, bør de personer i ledelsesstrukturen, der gennemfører politikker og procedurer med relation til virksomhed med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, også opfylde passende krav om viden og kompetence. Med henblik herpå bør den person, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomheden hos forsikrings- og genforsikringsformidleren og den accessoriske forsikringsformidler, altid opfylde kravene om viden og kompetence.
- (33) Medlemsstaterne bør sikre, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der rådgiver om eller sælger forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailkunder, har et passende viden- og kompetenceniveau i forhold til de tilbudte produkter. En sådan viden og kompetence er navnlig vigtigt i lyset af den øgede kompleksitet og fortsatte innovation i udformningen af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Køb af forsikringsbaserede investeringsprodukter er forbundet med risiko, og investorerne bør kunne stole på de oplysninger og kvaliteten af de vurderinger, der forelægges. Endvidere bør de ansatte have tilstrækkelig tid og tilstrækkelige ressourcer til at kunne give detailkunderne alle relevante oplysninger om de produkter, de tilbyder.
- (34) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der indleder og udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, kan både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.
- (35) For at fremme grænseoverskridende handel bør der indføres principper for gensidig anerkendelse af formidlers viden og færdigheder.
- (36) På trods af de eksisterende systemer med et fælles pas for forsikringsselskaber og formidlere er forsikringsmarkedet i Unionen fortsat meget opsplittet. For at fremme grænseoverskridende forretninger og forbedre gennemsigtigheden for kunderne bør medlemsstaterne sikre offentliggørelse af de bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på deres område, og et fælles elektronisk register bør gøres offentligt tilgængeligt sammen med oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistribution.
- (37) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte kunderne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked. Navnlig bør informationsudveksling fremmes, både i registreringsprocessen og løbende med henvisning til oplysninger vedrørende godt omdømme og faglige kompetencer og viden hos personer, der er ansvarlige for at udøve en forsikrings- eller genforsikringsdistributørs virksomhed.
- (38) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer. Disse procedurer bør være tilgængelige med henblik på at bilægge tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Sådanne udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer bør sigte mod at nå frem til en

hurtigere og mindre omkostningsbelastende bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og kunder.

- (39) Det stigende antal forskellige aktiviteter, som mange forsikringsformidlere og -selskaber udøver samtidig, har øget risikoen for interessekonflikter mellem disse forskellige aktiviteter og deres kunders interesser. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at sådanne interessekonflikter ikke skader kundens interesser.
- (40) Kunderne bør på forhånd gives entydige oplysninger om den status, som de personer, der sælger forsikringsprodukterne, har, og om formen for den aflønning, som de modtager. Disse oplysninger bør gives til kunderne forud for indgåelse af aftale. De har til formål at orientere om forholdet mellem forsikringsselskabet og formidleren, hvis det er relevant, samt om formen for formidlernes aflønning.
- (41) For at give kunderne oplysninger om de leverede forsikringsdistributionsydelser, uanset om kunderne køber dem gennem en formidler eller direkte fra et forsikringsselskab, og for at undgå konkurrenceforvridning ved at tilskynde forsikringsselskaber til at sælge direkte til kunderne frem for via formidlere for at undgå oplysningskravene, bør forsikringsselskaber også være forpligtet til at oplyse kunderne om karakteren af den aflønning, deres ansatte modtager for salg af forsikringsprodukter.
- (42) Forsikringsformidlere og forsikringsselskaber er underlagt ensartede krav, når de distribuerer forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 ⁽⁶⁾. Ud over de krævede oplysninger, der skal afgives i form af dokumentet med centrale oplysninger, bør distributører af forsikringsbaserede investeringsprodukter give yderligere oplysninger om eventuelle distributionsomkostninger, der ikke allerede er medtaget i de omkostninger, som er anført i dokumentet med centrale oplysninger, for at sætte kunden i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler for levering af oplysninger om omkostninger for den distributionsydelse, der er knyttet til de pågældende forsikringsbaserede investeringsprodukter.
- (43) Dette direktiv tager sigte på at forbedre forbrugerbeskyttelsen, og derfor finder nogle af bestemmelserne kun anvendelse på »virksomhed til forbruger-forhold«, navnlig dem, der regulerer god forretningsskik hos forsikringsformidlere eller andre, som sælger forsikringsprodukter.
- (44) For at undgå tilfælde af fejlsalg bør salg af forsikringsprodukter altid ledsages af en test af krav og behov på basis af oplysninger fra kunden. Ethvert forsikringsprodukt, der tilbydes kunden, bør altid være i overensstemmelse med kundens krav og behov og præsenteres på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.
- (45) Hvis der ydes rådgivning forud for salget af et forsikringsprodukt, bør der ud over forpligtelsen til at angive kundernes krav og behov ydes en individuel anbefaling til kunden, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.
- (46) Medlemsstaterne bør kræve, at forsikringsdistributørers aflønningspolitikker ikke forhindrer deres ansatte eller repræsentanter i at handle i kundernes bedste interesse eller forhindrer dem i at give hensigtsmæssige anbefalinger eller præsentere oplysningerne på en måde, som er reel, klar og ikke-vildledende. Aflønning baseret på salgsmål bør ikke give en tilskyndelse til at anbefale et bestemt produkt til kunden.
- (47) Det er afgørende for kunderne at vide, om den formidler, de har med at gøre, yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse. Med henblik på at vurdere, om antallet af aftaler og udbydere, der vurderes af formidleren, er tilstrækkeligt stort til at sikre en objektiv og individuel analyse, bør der tages passende hensyn til bl.a. kundens behov, antallet af udbydere på markedet, disse udbyderes markedsandel, antallet af relevante forsikringsprodukter, der er tilgængelige fra hver enkelt udbyder, og disse produkters karakteristika. Direktivet bør ikke

- hindre medlemsstaterne i at pålægge krav om, at en forsikringsformidler, der ønsker at yde rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse af en forsikringsaftale, yder en sådan rådgivning om alle de forsikringsaftaler, som den pågældende forsikringsformidler distribuerer.
- (48) Forud for aftalens indgåelse bør kunden, uanset om der ydes rådgivning, gives de relevante oplysninger om forsikringsproduktet, således at kunden kan træffe en informeret beslutning. Et dokument med oplysninger om et forsikringsprodukt bør indeholde standardiserede oplysninger om skadesforsikringsprodukter. Det bør udarbejdes af det relevante forsikringselskab eller, i de berørte medlemsstater, af den forsikringsformidler, der udarbejder forsikringsproduktet. Forsikringsformidleren bør forklare kunden de vigtigste karakteristika ved de forsikringsprodukter, som denne sælger, og dens personale bør derfor have passende tid og ressourcer hertil.
- (49) I tilfælde af gruppeforsikring bør »kunden« forstås som den repræsentant for en gruppe medlemmer, der indgår en forsikringsaftale på vegne af gruppen af medlemmer, hvis det enkelte medlem ikke kan træffe en individuel beslutning om at tilslutte sig, såsom en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning. Gruppens repræsentant bør straks efter medlemmets indmelding i gruppeforsikringen om nødvendigt stille dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet og distributørens afgivelse af virksomhedsoplysninger til rådighed.
- (50) Der bør indføres ensartede bestemmelser med henblik på at give kunden valget af det medium, der anvendes til at give oplysninger, idet der bør kunne anvendes elektroniske meddelelser, hvis det er passende under hensyntagen til transaktionens omstændigheder. Kunden bør dog have mulighed for at modtage oplysningerne på papir. Af hensyn til kundens adgang til oplysninger bør alle oplysninger, som formidles forud for indgåelse af aftale, stilles gratis til rådighed.
- (51) Der er mindre behov for at kræve, at disse oplysninger gives, hvis kunden ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici eller, udelukkende med henblik på distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis kunden er en professionel kunde som defineret i direktiv 2014/65/EU.
- (52) Dette direktiv bør præcisere minimumsforpligtelserne for forsikringsdistributører til at give kunderne oplysninger. En medlemsstat bør kunne opretholde eller vedtage strengere bestemmelser vedrørende forelæggelse af oplysninger, der uanset bestemmelserne i formidlernes og selskabernes hjemland kan pålægges forsikringsdistributører, som udøver deres forsikringsdistributionsvirksomhed på den pågældende medlemsstats område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF ⁽⁷⁾. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender retsforskrifter for forsikringsdistributører og salg af forsikringsprodukter i tillæg til dem, der er omhandlet i nærværende direktiv, bør sikre, at den administrative byrde i forbindelse med disse retsforskrifter står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen og forbliver begrænset.
- (53) Krydssalg er en almindelig strategi, der anvendes af forsikringsdistributører i hele Unionen. Krydssalg kan indebære fordele for kunderne, men tager i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad højde for kundernes interesser. Dette direktiv bør ikke forhindre distribution af policer for flere forsikringsrisici.
- (54) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende krydssalg bør ikke berøre anvendelsen af EU-retsakter, der fastsætter regler for krydssalg i forbindelse med visse kategorier af varer eller tjenesteydelser.
- (55) Med henblik på at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for målgruppen, bør forsikringsvirksomheder og, i de medlemsstater, hvor forsikringsformidlere udarbejder forsikringsprodukter med henblik på salg til kunder, forsikringsformidlere opretholde, anvende og revidere en procedure for godkendelse af hvert enkelt forsikringsprodukt. Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som vedkommende ikke udarbejder, bør den pågældende distributør under alle omstændigheder være i stand til at forstå karakteristikaene ved

disse produkter og deres identificerede målgruppe. Dette direktiv bør ikke begrænse udvalget og fleksibiliteten af de strategier, som virksomheder anvender til at udvikle nye produkter.

- (56) Forsikringsbaserede investeringsprodukter stilles ofte til rådighed for kunder som et eventuelt alternativ eller en eventuel erstatning for investeringsprodukter, som er omfattet af direktiv 2014/65/EU. For at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regularbitrage er det vigtigt, at forsikringsbaserede investeringsprodukter ud over de standardbestemmelser om god forretningskik, der er defineret for alle forsikringsprodukter, er omfattet af specifikke standarder, der har til formål at håndtere det investeringselement, der er indbygget i disse produkter. Sådanne specifikke standarder bør omfatte formidling af passende oplysninger, krav om egnet rådgivning og begrænsning af aflønning.
- (57) Med henblik på at sikre, at eventuelle honorarer, provisioner eller naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt, der betales til eller af enhver part, undtagen kunden eller en person på vegne af kunden, ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, bør forsikringsdistributøren indføre passende og forholdsmæssige ordninger for at undgå sådanne skadelige indvirkninger. Med henblik herpå bør forsikringsdistributøren udarbejde, vedtage og regelmæssigt revidere politikker og procedurer vedrørende interessekonflikter med henblik på at undgå enhver skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden og sikre, at kunden oplyses behørigt om honorarer, provisioner eller naturalieydelse.
- (58) For at sikre, at forsikringselskaber og personer, som udøver forsikringsdistribution, overholder bestemmelserne i dette direktiv, og for at sikre, at de behandles ens i hele Unionen, bør det pålægges medlemsstaterne at indføre administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle serviceydelse foretages der en gennemgang af de eksisterende beføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergensen i sanktionerne og de andre foranstaltninger. Derfor bør de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som medlemsstaterne har fastlagt, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden foranstaltning og offentliggørelsen af sanktioner og foranstaltninger.
- (59) Skønt medlemsstaterne ikke er forhindrede i at fastsætte bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.
- (60) Navnlig bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at pålægge bøder, der er tilstrækkeligt store til at opveje de reelle eller potentielle fortjenester, og være afskrækkende selv for større institutter og deres ledere.
- (61) Med henblik på at yde ensartet investorbekyttelse og undgå risikoen for regularbitrage er det vigtigt, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger fastsæt af medlemsstaterne i tilfæl-

- de af overtrædelser i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter er i overensstemmelse med sanktionerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 1286/2014.
- (62) For at sikre konsekvent anvendelse af sanktionerne i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.
- (63) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser om overtrædelser har en afskrækkende virkning på offentligheden som helhed, og for at oplyse markedsdeltagere om adfærd, som betragtes som skadelig for kunderne, bør disse afgørelser offentliggøres, forudsat at tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, og der ikke er blevet indgivet nogen klage, medmindre sådan offentliggørelse udgør en trussel mod finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse. Hvis national ret fastsætter, at sanktionen eller den anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse, skal offentliggøres, bør sådanne oplysninger såvel som prøvelsens udfald også offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Under alle omstændigheder bør den kompetente myndighed have mulighed for at beslutte ikke at offentliggøre en sanktion eller anden foranstaltning eller at offentliggøre den anonymt, såfremt offentliggørelse af sanktionen eller den anden foranstaltning ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.
- (64) For at kunne afdække potentielle overtrædelser bør de kompetente myndigheder have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og bør fastlægge effektive mekanismer, der giver mulighed for at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser.
- (65) Dette direktiv bør henvise til både administrative sanktioner og andre foranstaltninger, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre foranstaltninger.
- (66) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende straffetretlige sanktioner.
- (67) For at opfylde dette direktivs målsætninger bør Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF tillægges beføjelse til at vedtage retsakter vedrørende produkttilsyn og styringskrav for alle produkter og, i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, betingelser for betaling eller modtagelse af tilskyndelser og egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (68) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af forbrugere i hele Unionen. EIOPA råder over ekspertviden, og derfor bør den udelukkende få til opgave at udarbejde udkast til regulerings- og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke nødvendiggør politikbeslutninger, og som skal forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.
- (69) I overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør Kommissionen, med forbehold af dens yderligere revision, tage hensyn til indsigelsesfristen samt procedurer i Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår datoen for fremsendelse af den delegerede retsakt. Endvidere bør i overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter, med forbehold af dens yderligere revision, og i nødvendigt omfang forordning (EU) nr. 1094/2010, reel gennemsigtighed og passende kontakt med Europa-Parlamentet og Rådet forud for vedtagelsen af den delegerede retsakt sikres.
- (70) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽⁸⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽⁹⁾ bør finde anvendelse på behandlingen af personoplysninger i EIOPA

i forbindelse med nærværende direktiv, under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.

- (71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som anført i traktaterne.
- (72) Dette direktiv bør ikke være for byrdefuldt for små og mellemstore forsikrings- og genforsikringsdistributører. Et redskab til at nå dette mål er korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsdistributører, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.
- (73) Dette direktiv bør tages op til revision fem år efter datoen for dets ikrafttrædelse for at tage hensyn til markedsudviklingen samt udviklingen inden for andre områder af EU-retten eller medlemsstaternes erfaringer med gennemførelse af EU-retten, navnlig med hensyn til produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF ⁽¹⁰⁾.
- (74) Direktiv 2002/92/EF bør ophæves 24 måneder efter dette direktivs ikrafttræden. Dog bør kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgå med virkning fra datoen for dette direktivs ikrafttræden.
- (75) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2002/92/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.
- (76) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiv 2002/92/EF.
- (77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 23. november 2012 ⁽¹¹⁾.
- (78) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (79) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution i Unionen.

2. Dette direktiv finder anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, som er etableret eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat for at indlede og udøve distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) forsikringen udgør et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
 - i) risikoen for driftsfejl ved, tab af eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
 - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør
 - b) præmiebeløbet for forsikringsproduktet overstiger ikke 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis
 - c) uanset litra b), når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse som omhandlet i litra a), og varigheden af denne tjenesteydelse er tre måneder eller derunder, overstiger præmiebeløbet pr. person ikke 200 EUR.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra anvendelsen af dette direktiv i medfør af stk. 3, sikrer, at:
 - a) der stilles oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og om procedurerne omhandlet i artikel 14, efter hvilke kunder og andre berørte parter kan indgive klager
 - b) der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale
 - c) dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, som er omhandlet i artikel 20, stk. 5, forelægges kunden forud for indgåelsen af aftalen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder overvåger markederne, herunder markedet for accessoriske forsikringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. EIOPA kan lette og koordinere denne overvågning.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Unionen.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret om forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves af forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -formidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed på dette marked.

Dette direktiv vedrører ikke forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves i tredjelande.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsdistributører møder i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed i tredjelande.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsdistribution«: virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse, herunder levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via et websted eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale ved at bruge et websted eller andre medier
- 2) »genforsikringsdistribution«: virksomhed, herunder når sådan virksomhed udøves af genforsikringsselskaber uden genforsikringsformidlers medvirken, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse
- 3) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
- 4) »accessorisk forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et kreditinstitut eller et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹²⁾, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsdistribution som hovederhverv
 - b) den fysiske eller juridiske person distribuerer kun visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse
 - c) de pågældende forsikringsprodukter omfatter ikke livs- eller ansvarsforsikring, medmindre denne er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv
- 5) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed
- 6) »forsikringsselskab«: et selskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽¹³⁾
- 7) »genforsikringsselskab«: et genforsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF
- 8) »forsikringsdistributør«: en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringsselskab
- 9) »aflønning«: provision, honorar, gebyr eller anden betaling, herunder enhver form for økonomiske fordele eller enhver anden finansiel eller ikke-finansiel fordel eller tilskyndelse, som tilbydes eller gives med henblik på forsikringsdistributionsvirksomhed
- 10) »hjemland«:
 - a) hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl

b) hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende

- 11) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland
- 12) »filial«: en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
- 13) »snævre forbindelser«: snævre forbindelser som defineret i artikel 13, nr. 17), i direktiv 2009/138/EF
- 14) »primært forretningssted«: det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres
- 15) »rådgivning«: en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler
- 16) »store risici«: store risici som defineret i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138/EF
- 17) »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og omfatter ikke:

a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)

b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet

c) pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser

d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF

e) individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder

- 18) »varigt medium«: ethvert instrument, der:

a) sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og

b) giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.

2. Med henblik på stk. 1, nr. 1) og 2), anses følgende ikke for at udgøre forsikringsdistribution eller genforsikringsdistribution:

- a) lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at:

i) leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale

ii) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale

- b) erhvervsmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikringsselskabs skadesanmeldelser og skadesafregning og taksation
- c) levering blot af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikringsselskaber, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale
- d) levering blot af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringsselskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber og deres ansatte skal ikke registreres efter dette direktiv.

Med forbehold af første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene fastsat i artikel 10.

Navnlig kan forsikrings- og genforsikringsformidlere og formidlere af accessoriske forsikringer blive registreret hos et forsikrings- eller genforsikringsselskab, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller hos en sammenslutning af forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere under en kompetent myndigheds kontrol.

En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan handle på et forsikrings- eller genforsikringsselskabs eller en anden formidlers ansvar. I så fald kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller den anden formidler er ansvarlig for at sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, herunder betingelserne i stk. 6, første afsnit, litra c).

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at det forsikrings- eller genforsikringsselskab eller den anden formidler, der påtager sig ansvaret for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, registrerer denne formidler eller accessoriske formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed.

Medlemsstaterne sikrer, at registrene anfører navnene på de fysiske personer i ledelsen af den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionen.

Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilke medlemsstater de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne opretter et onlineregistreringssystem. Dette system skal være lettilgængeligt og give mulighed for at udfylde registreringsformularen direkte online.

3. I tilfælde, hvor der er mere end et register i en medlemsstat, opretter denne medlemsstat et fælles informationssted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres. Dette informationssted skal desuden levere oplysningerne om hjemlandets kompetente myndigheder.

4. EIOPA opretter, offentliggør på sit websted og ajourfører et fælles elektronisk register med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udøve grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med kapitel III. Medlemsstaterne giver straks EIOPA relevante oplysninger for at sætte den i stand til at gøre dette. Registret skal have links til og være tilgængeligt fra medlemsstaternes kompetente myndigheders websteder.

EIOPA har adgang til de data, der opbevares i registeret som omhandlet i første afsnit. EIOPA og de kompetente myndigheder har ret til at ændre sådanne data. Datasubjekter, hvis personlige oplysninger opbevares i registeret og udveksles, har ret til adgang til sådanne opbevarede data og ret til passende underretning.

EIOPA opretter et websted med hyperlinks til hvert enkelt fælles informationssted eller i givet fald et register, som medlemsstaterne opretter i overensstemmelse med stk. 3.

Hjemlande sikrer, at registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere sker under overholdelse af de relevante krav fastsat i artikel 10.

Den kompetente myndighed kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt.

Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ophører med at opfylde kravene i artikel 10, fjernes fra registret. I givet fald underretter hjemlandet værtslandet om en sådan fjernelse fra registret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger fra formidlere om optagelse i registret behandles inden for tre måneder efter indgivelsen af en komplet ansøgning, og at ansøgeren straks får meddelelse om afgørelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle følgende oplysninger afkræves som en betingelse for registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere:

- a) identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 %, samt størrelsen heraf
- b) identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren
- c) oplysning om, at disse andele eller snævre forbindelser ikke forhindrer den kompetente myndighed i at foretage effektiv overvågning.

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere straks underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i de oplysninger, der forelægges efter dette stykke.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder afviser at foretage registrering, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som formidleren har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med håndhævelse af disse love eller administrative bestemmelser, forhindrer dem i at foretage effektiv overvågning.

KAPITEL III

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OG ETABLERINGSFRIHED

Artikel 4

Udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der agter at udøve aktiviteter for første gang på en anden medlemsstats område i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, giver sit hjemlands kompetente myndighed følgende oplysninger:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken eller hvilke medlemsstater formidleren agter at udøve virksomhed
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) i givet fald den relevante forsikringsklasse.

2. Den kompetente myndighed i hjemlandet meddeler senest en måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, disse oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne, og at formidleren kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet. Hvis det er relevant, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet samtidig formidleren, at oplysninger om de retlige bestemmelser, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, og finder anvendelse i værtslandet, er tilgængelige via de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, og også at formidleren skal opfylde disse betingelser for at påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

3. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 5

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der handler på dens område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, tilsidesætter forpligtelser i medfør af dette direktiv, underretter den den kompetente myndighed i hjemlandet om denne formodning.

Efter at have vurderet de efter første afsnit modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant, og i givet fald hurtigst muligt, passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i vidt omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes korrekte funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Desuden kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller værtslandet henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Stk. 1 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, i en situation hvor det er nødvendigt med omgående handling for at beskytte forbrugernes rettigheder. Denne beføjelse omfatter muligheden for at hindre forsikrings- og genforsikringsformidlere og de accessoriske forsikringsformidlere i at udøve ny virksomhed på dets område.

3. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet i medfør af denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrunder dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 6

Udnyttelse af retten til etableringsfrihed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som agter at udnytte deres ret til etableringsfrihed til at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, meddeler dette til sit hjemlands kompetente myndighed samt afgiver følgende oplysninger til denne kompetente myndighed:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken medlemsstat formidleren har til hensigt at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringselskaber
- d) den relevante forsikringsklasse, hvis det er relevant
- e) en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan rekvireres
- f) navnet på eventuelle personer, som er ansvarlige for administrationen af filialen eller den permanente tilstedeværelse.

En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer sådan permanent tilstedeværelse i en anden retlig form.

2. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af den organisatoriske struktur eller økonomiske situation hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler i betragtning af den tilsigtede distributionsvirksomhed, videresender den senest en måned efter modtagelsen de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne.

Senest én måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, meddeler den kompetente myndighed i værtslandet de retlige bestemmelser, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, ved hjælp af de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, som finder anvendelse på dens område, til den kompetente myndighed i hjemlandet. Hjemlandets kompetente myndighed meddeler formidleren disse oplysninger og oplyser formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at den overholder disse retlige bestemmelser.

Hvis der ikke modtages nogen meddelelse inden for den i andet afsnit fastsatte frist, kan forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler oprette filialen og påbegynde sin virksomhed.

3. Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende oplysningerne omhandlet i stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler senest en måned efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

Et afslag som omhandlet i første afsnit eller ethvert svigt hos den kompetente myndighed i hjemlandet i videresendelsen af oplysningerne omhandlet i stk. 1 skal være underlagt adgang til domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 7

Kompetencefordeling mellem hjem- og værtsland

1. Hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i forhold til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Den kompetente myndighed i værtslandet har ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold

til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område.

Artikel 8

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af etableringsfrihed

1. Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler ikke overholder de lov- eller reguleringsbestemmelser, som værtslandet har vedtaget i medfør af bestemmelserne i kapitel V og VI, kan den pågældende myndighed træffe passende foranstaltninger.

2. Hvis et værtslands kompetente myndighed har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver virksomhed på dets område gennem et driftssted, har tilsidesat forpligtelser fastsat i dette direktiv, og hvis den pågældende kompetente myndighed ikke er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, forelægger værtslandet disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet. Efter at have vurderet de modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant og i givet fald, hurtigst muligt passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangler, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i stort omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes ordentlige funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Endvidere kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller i værtslandet forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger til at forebygge eller sanktionere uregelmæssigheder begået på dets område, i situationer hvor omgående handling er strengt nødvendig for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet, og hvor lignende foranstaltninger i hjemlandet er utilstrækkelige eller mangler. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

5. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet efter denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 9

Beføjelser tilknyttet nationale bestemmelser, der vedtages med henblik på almene hensyn

1. Dette direktiv berører ikke værtslandenes beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger med henblik på at sanktionere uregelmæssigheder begået på deres områder, som strider mod deres retlige bestemmelser som omhandlet i artikel 11, stk. 1, for så vidt dette er strengt nødvendigt. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.
2. Endvidere berører dette direktiv ikke værtslandets kompetente myndigheds beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at hindre en forsikringsdistributør, der er etableret i en anden medlemsstat, i at drive virksomhed på dets område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller i givet fald etableringsfriheden, hvis den relevante virksomhed er helt eller primært rettet mod værtslandets område med det ene formål at undgå de retlige bestemmelser, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende forsikringsdistributør havde sin bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted i det pågældende værtsland, og herudover, hvis dens virksomhed alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeder fungerer efter hensigten hvad angår forbrugerbeskyttelsen. I sådanne tilfælde kan den kompetente myndighed i værtslandet, efter at den har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet, med hensyn til den pågældende forsikringsdistributør træffe alle nødvendige passende foranstaltninger for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet. De berørte kompetente myndigheder kan forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og i så fald kan EIOPA i tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

KAPITEL IV

ORGANISATORISKE KRAV

Artikel 10

Faglige og organisatoriske kvalifikationskrav

1. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsdistributører og ansatte i forsikrings- og forsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, besidder passende viden og færdigheder, således at de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.
2. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere overholder krav om faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til den rolle, de spiller, og det relevante marked.

Med henblik herpå indfører og offentliggør hjemlande mekanismer til effektivt at kontrollere og vurdere viden og færdigheder hos forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringsselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere på grundlag af mindst 15 timers faglig uddannelse eller efteruddannelse pr. år under hensyntagen til arten af de solgte produkter, typen af distributør, den rolle, de spiller, og den virksomhed, som forsikrings- eller genforsikringsdistributøren udøver.

Hjemlande kan kræve, at en vellykket opfyldelse af kravene til uddannelse og efteruddannelse dokumenteres ved erhvervelsen af et certifikat.

Medlemsstaterne tilpasser kravene til viden og færdigheder efter forsikrings- eller genforsikringsdistributørernes specifikke virksomhed og de produkter, der distribueres, navnlig i tilfælde af accessoriske forsikringsformidlere. Medlemsstaterne kan kræve, at forsikrings- eller genforsikringsselskabet eller -formidleren i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilfælde og for ansatte i forsikrings- eller genforsikringsselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og færdigheder er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, og om nødvendigt skal tilbyde sådanne formidlere muligheder for uddannelse eller efteruddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de produkter, som formidlerne sælger.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende kravet i stk. 1 og i nærværende stykkes første afsnit på alle de fysiske personer i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, men medlemsstaterne sikrer, at de relevante personer i ledelsesstrukturen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, godtgør, at de besidder den viden og de færdigheder, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal godtgøre, at de opfylder de relevante krav til faglig viden og kompetencer, som er fastsat i bilag I.

3. Fysiske personer, som arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, tillade, at forsikrings- eller genforsikringsdistributøren undersøger sine ansattes og, hvor det er relevant, sine forsikrings- eller genforsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, der arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, forudsat at disse fysiske personer ikke er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution. Medlemsstaterne sikrer dog, at personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for og alle ansatte direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution opfylder kravet.

Hvad angår accessoriske forsikringsformidlere sikrer medlemsstaterne, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder kravene i første afsnit.

4. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Unionens område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 250 000 EUR pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1 850 000 EUR for alle skadesanmeldelser i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

5. Medlemsstaterne kræver, at accessoriske forsikringsformidlere tegner erhvervsansvarsforsikringer eller tilsvarende garantier på et niveau, der er fastsat af medlemsstaterne, under hensyntagen til arten af de solgte produkter og den udførte virksomhed.

6. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende evne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Sådanne foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
- b) et krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18 750 EUR
- c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte kundekonti, og at disse konti ikke benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- d) et krav om, at der oprettes en garantifond.

7. EIOPA reviderer regelmæssigt de i stk. 4 og 6 omhandlede beløb for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted senest den 31. december 2017, og de følgende revisioner finder sted hvert femte år herefter.

EIOPA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, således at det grundbeløb i euro, der er omhandlet i stk. 4 og 6, tilpasses med den procentvise ændring af det i nærværende stykkes første afsnit omhandlede indeks for perioden mellem den 1. januar 2013 og den 31. december 2017 eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste multiplum af 10 EUR.

EIOPA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2018, og de følgende udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder hvert femte år derefter.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet og tredje afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. For at sikre overholdelse kravene i stk. 1, 2 og 3 godkender og gennemfører forsikrings- og genforsikringsselskaber deres interne politikker og passende interne procedurer og reviderer dem regelmæssigt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber udpeger en funktion, der skal sikre korrekt gennemførelse af de godkendte politikker og procedurer.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber opretter, vedligeholder og ajourfører kartoteker med al relevant dokumentation vedrørende anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber stiller efter anmodning navnet på den person, der er ansvarlig for denne funktion, til rådighed for hjemlandets kompetente myndighed.

Artikel 11

Offentliggørelse af bestemmelser om almene hensyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på passende måde offentliggør de relevante nationale lovbestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende de strengere bestemmelser fastsat i artikel 29, stk. 3, som finder anvendelse på udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på deres område.

2. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender bestemmelser, som regulerer forsikringsdistribution, i tillæg til dem, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer, at den administrative byrde i forbindelse med disse bestemmelser står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen. Medlemsstaterne fører regelmæssigt tilsyn med disse bestemmelser for at sikre, at de fortsat overholder dette stykke.
3. EIOPA skal på sit websted indsætte links til de kompetente myndigheders websteder, hvor der offentliggøres oplysninger om bestemmelserne om almene hensyn. Sådanne oplysninger ajourføres regelmæssigt af de nationale kompetente myndigheder, og EIOPA offentliggør oplysningerne på sit websted sammen med alle de nationale bestemmelser om almene hensyn fordelt på forskellige relevante retsområder.
4. Medlemsstaterne opretter et fælles informationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser vedrørende almene hensyn i de respektive medlemsstater. Informationsstedet bør være en passende kompetent myndighed.
5. EIOPA gennemgår i en rapport de bestemmelser om almene hensyn, som medlemsstaterne offentliggør i henhold til denne artikel, med henblik på at sikre, at dette direktiv og det indre marked fungerer efter hensigten, og underretter Kommissionen herom, senest den 23. februar 2019.

Artikel 12

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.
2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller sammenslutninger, hvis medlemmer direkte eller indirekte omfatter forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere, uden at det berører muligheden for samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre organer, hvis dette udtrykkeligt er omhandlet i artikel 3, stk. 1.
3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver efter dette direktiv. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sikrer medlemsstaten et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 13

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater samarbejder indbyrdes og udveksler relevante oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.
2. Navnlig i registreringsprocessen og løbende udveksler de kompetente myndigheder relevante oplysninger vedrørende godt omdømme, faglig viden og faglige kompetencer hos forsikrings- og genforsikringsdistributører.

3. De kompetente myndigheder udveksler også oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører, der er blevet pålagt en sanktion eller anden foranstaltning, jf. kapitel VII, som vil kunne føre til sletning af registret over disse distributører.
4. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 64 i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 14

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsdistributører. I alle tilfælde skal klagerne modtage svar.

Artikel 15

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning og national ret oprettes tilstrækkelige og effektive, uvildige og uafhængige udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem kunder og forsikringsdistributører vedrørende rettigheder og forpligtelser efter dette direktiv, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på, og at det relevante organs kompetence reelt omfatter, forsikringsdistributører, som procedurerne indledes mod.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede enheder samarbejder med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 16

Begrænsning af brugen af formidlere

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber og -formidlere, når de benytter tjenesteydelser fra forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, kun benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, herunder dem, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3.

KAPITEL V

OPLYSNINGSKRAV OG REGLER OM GOD FORRETNINGSSKIK

Artikel 17

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører, når de udøver forsikringsdistribution, altid handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse.

2. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF ⁽¹⁴⁾ sikrer medlemsstaterne, at alle oplysninger med tilknytning til genstanden for dette direktiv, herunder markedsføringsmateriale, som forsikringsdistributøren sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikke-vildledende. Markedsføringsmateriale skal altid tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

Artikel 18

Forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets generelle oplysningspligt

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
 - i) sit navn og sin adresse, og at den pågældende er en forsikringsformidler
 - ii) om den pågældende yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer
 - iv) det register, som den pågældende er optaget i, med angivelse af, hvordan det kan kontrolleres, at den pågældende er registreret, og
 - v) om formidleren repræsenterer kunden eller handler for eller på vegne af forsikringsselskabet
- b) et forsikringsselskab i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
 - i) sit navn og sin adresse, og at det er et forsikringsselskab
 - ii) om forsikringsselskabet yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
 - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsselskaber, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

Artikel 19

Interessekonflikter og gennemsigtighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale mindst giver kunden oplysning om følgende:

- a) om forsikringsformidleren har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab
 - b) om et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet
 - c) i forbindelse med den aftale, der foreslås eller rådgives om, om:
 - i) forsikringsformidleren yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse
 - ii) forsikringsformidleren har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber; i så fald skal formidleren meddele navnene på disse forsikringsselskaber, eller
 - iii) forsikringsformidleren ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber til forsikringsdistributionsvirksomhed og ikke yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse; i så fald skal forsikringsformidleren meddele navnene på de forsikringsselskaber, som forsikringsformidleren kan benytte og faktisk benytter
 - d) hvilken form for aflønning der modtages i forbindelse med forsikringsaftalen
 - e) om forsikringsformidleren i forhold til forsikringsaftalen arbejder:
 - i) på basis af et honorar, som er den aflønning, kunden betaler direkte
 - ii) på basis af en form for provision, som er den aflønning, der indgår i forsikringspræmien
 - iii) på basis af enhver anden form for aflønning, herunder en form for økonomisk fordel, som tilbydes eller gives i forbindelse med forsikringsaftalen, eller
 - iv) på basis af en kombination af enhver form for aflønning som omhandlet i nr. i), ii) og iii).
2. Hvis kunden skal betale honoraret direkte, oplyser forsikringsformidleren kunden om honorarets størrelse eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af honoraret.
3. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsformidleren også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om hver enkelt af sådanne betalinger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert forsikringsselskab i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale giver sin kunde oplysning om, hvilken form for aflønning dets ansatte modtager i forbindelse med forsikringsaftalen.
5. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsselskabet også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om sådanne betalinger.

Artikel 20

Rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning

1. Inden en forsikringsaftale indgås, fastlægger forsikringsdistributøren eller forsikringsselskabet på basis af oplysninger fra kunden kundens krav og behov og giver kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

Enhver aftale, der foreslås, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov.

Når der ydes rådgivning, inden en konkret forsikringsaftale indgås, yder forsikringsdistributøren en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, afpasses efter kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og typen af kunde.

3. Når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at den pågældende er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden personligt om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde kundens behov.

4. Uden at det berører artikel 183 og 184 i direktiv 2009/138/EF, giver forsikringsdistributøren inden aftalens indgåelse, uanset om der ydes rådgivning, og uanset om forsikringsproduktet er del af en pakke i medfør af nærværende direktivs artikel 24, kunden de relevante oplysninger om forsikringsproduktet i en form, som er forståelig, under hensyntagen til forsikringsproduktets kompleksitet og typen af kunde, således at kunden kan træffe en informeret beslutning.

5. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter som opført i bilag I til direktiv 2009/138/EF, gives de i denne artikels stk. 4 omhandlede oplysninger i form af et standardiseret dokument med oplysninger om forsikringsproduktet på papir eller et andet varigt medium.

6. Det i stk. 5 omhandlede dokument med oplysninger om forsikringsproduktet udarbejdes af producenten af skadesforsikringsproduktet.

7. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal:

- a) være et kort og selvstændigt dokument
- b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
- d) affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor forsikringsproduktet tilbydes, eller på et andet sprog, hvis forbrugeren og distributøren enes herom
- e) være nøjagtigt og ikke vildledende
- f) indeholde titlen »dokument med oplysninger om forsikringsproduktet« øverst på første side
- g) indeholde en meddelelse om, at fuldstændige prækontraktlige og kontraktlige oplysninger om produktet findes i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal gives sammen med oplysninger, der er påkrævet i medfør af andre relevante EU-retsakter eller national ret under forudsætning af, at alle kravene i første afsnit er opfyldt.

8. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal indeholde følgende oplysninger:

- a) oplysninger om formen for forsikring

- b) en sammenfatning af forsikringsdækningen, herunder de vigtigste forsikrede risici, den forsikrede sum og, hvor det er relevant, det geografiske anvendelsesområde og en sammenfatning af de ikke-medtagne risici
- c) betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvor lang tid indbetalingerne skal ske
- d) de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelser
- e) forpligtelser ved aftalens begyndelse
- f) forpligtelser i løbet af aftalens varighed
- g) forpligtelser i tilfælde af, at der indgives en skadesanmeldelse
- h) aftalens varighed herunder datoerne for aftalens begyndelse og udløb
- i) betingelserne for opsigelse af aftalen.

9. Efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsenteringsformat for dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, der præciserer detaljerne for præsentationen af de i stk. 8 omhandlede oplysninger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 23. februar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 21

Oplysningspligt for accessoriske forsikringsformidlere

Medlemsstaterne sikrer, at accessoriske forsikringsformidlere overholder artikel 18, litra a), nr. i), iii) og iv), og artikel 19, stk. 1, litra d).

Artikel 22

Undtagelser fra oplysningspligten og fleksibilitetsbestemmelse

1. Forsikringsdistributører, der udøver distributionsvirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i artikel 18, 19 og 20 omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at oplysningerne i nærværende direktivs artikel 29 og 30 ikke skal leveres til en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til de i dette kapitel omhandlede oplysninger, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med EU-retten. Medlemsstaterne underretter EIOPA og Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kompetente myndigheder på passende måde offentliggør oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende strengere bestemmelser efter dette stykke.

Medlemsstaterne kan navnlig gøre ydelse af rådgivning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, tredje afsnit, obligatorisk ved salg af ethvert forsikringsprodukt eller for visse former for forsikringsprodukter. I så fald skal forsikringsdistributører, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller

etableringsfriheden, overholde sådanne strengere nationale bestemmelser, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde accept eller modtagelse af honorarer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelse, der betales eller leveres til forsikringsdistributører af tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med distribution af forsikringsprodukter.

4. For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer EIOPA, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for kunder og for forsikrings- og genforsikringsdistributører.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansat, hvis forsikringsdistributøren er ansvarlig for ydelsen af obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, og den ansatte bliver medlem af en sådan ordning uden at have truffet en individuel beslutning om at tilslutte sig den, får de oplysninger, der er omhandlet i dette kapitel, straks efter tilmeldingen til den pågældende ordning.

Artikel 23

Oplysningskrav

1. Enhver form for oplysninger i henhold til artikel 18, 19, 20 og 29 skal gives til kunderne:
 - a) på papir
 - b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
 - c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor risikoen befinder sig, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne, og
 - d) gratis.
2. Uanset nærværende artikels stk. 1, litra a), kan de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives til kunden på et af følgende medier:
 - a) et andet varigt medium end papir, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 4 er opfyldt, eller
 - b) et websted, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 5 er opfyldt.
3. Hvis de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted, gives kunden dog efter anmodning en papirudgave gratis.
4. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved brug af et andet varigt medium end papir, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) brugen af det varige medium er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, og
 - b) kunden har fået valget mellem oplysninger på papir og på et varigt medium og har valgt sidstnævnte medium.
5. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved hjælp af et websted, forudsat at oplysningerne sendes til kunden personligt, eller forudsat at følgende betingelser er opfyldt:
 - a) formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden
 - b) kunden er indforstået med formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted
 - c) kunden er underrettet elektronisk om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til de nævnte oplysninger
 - d) det sikres, at der er adgang til de nævnte oplysninger på webstedet, så længe kunden med rimelighed kan forventes at have behov herfor.

6. I forbindelse med stk. 4 og 5 anses levering af oplysninger ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted for passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, forudsat at der er belæg for, at kunden regelmæssigt har adgang til internettet. Opgiver kunden en e-mailadresse med henblik på disse forretninger, anses det for at være et sådant belæg.

7. I tilfælde af telefonsalg skal oplysninger, som forsikringsformidleren giver til kunden forud for indgåelsen af aftalen, herunder dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, være givet i overensstemmelse med EU-reglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Endvidere skal forsikringsformidleren give de forudgående oplysninger til kunden i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen, selv hvis kunden har besluttet at modtage oplysningerne på et andet varigt medium end papir i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 24

Krydssalg

1. Når et forsikringsprodukt tilbydes sammen med et accessorisk produkt eller en accessorisk tjenesteydelse, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren meddele kunden, om de forskellige komponenter kan købes separat, og i givet fald fremlægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og separat dokumentation for omkostninger og gebyrer i forbindelse med hver enkelt komponent.

2. Under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, og hvis den risiko eller den forsikringsdækning som følge af en sådan aftale eller pakke, som tilbydes en kunde, adskiller sig fra de risici, der er forbundet med de separate komponenter, skal forsikringsdistributøren forelægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og af måden, hvorpå deres sammenhæng ændrer risikoen eller forsikringsdækningen.

3. Hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at varen eller tjenesteydelsen kan købes separat. Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en investeringservice eller -aktivitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU ⁽¹⁵⁾ eller en betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU ⁽¹⁶⁾.

4. EIOPA kan udarbejde retningslinjer for vurdering af og tilsyn med krydssalg, idet myndigheden angiver, i hvilke situationer krydssalg ikke er forenelig med forpligtelserne fastsat i artikel 17.

5. Denne artikel forhindrer ikke distribution af forsikringsprodukter, der yder dækning for forskellige former for risici (policer for flere forsikringsrisici).

6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 3, sikrer medlemsstaterne, at en forsikringsdistributør præciserer kundens krav og behov i forbindelse med de forsikringsprodukter, der udgør en del af den samlede pakke eller den samme aftale.

7. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage yderligere strengere foranstaltninger eller gribe ind fra sag til sag for at forbyde salg af forsikring sammen med en accessorisk tjenesteydelse eller et accessorisk produkt, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, hvis de kan dokumentere, at denne praksis er til skade for forbrugerne.

*Artikel 25***Produkttilsyn og styringskrav**

1. Forsikringselskaber og formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter til salg til kunder, opretholder, anvender og reviderer en godkendelsesproces for hvert enkelt forsikringsprodukt eller for væsentlige tilpasninger af et eksisterende forsikringsprodukt, inden det markedsføres eller distribueres til kunderne.

Produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art.

Produktgodkendelsesprocessen angiver en afgrænset målgruppe for hvert produkt, sikrer, at alle relevante risici for denne angivne målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og træffer hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

Forsikringselskabet skal forstå og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, det udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringselskaber og -formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter, stiller alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for distributører.

Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som den pågældende ikke udarbejder, skal forsikringsdistributøren have etableret egnede ordninger til at kunne indhente de i femte afsnit omhandlede oplysninger og forstå karakteristikaene ved og den afgrænsede målgruppe for hvert forsikringsprodukt.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på yderligere at præcisere principperne i denne artikel under forholdsmæssigt afpasset hensyn til den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukters art og distributørens art.

3. De politikker, procedurer og ordninger, som er omhandlet i denne artikel, berører ikke alle andre krav i medfør af dette direktiv, herunder krav vedrørende offentliggørelse, egnethed eller hensigtsmæssighed, identificering og styring af interessekonflikter og tilskyndelser.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

KAPITEL VI**SUPPLERENDE KRAV I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER***Artikel 26***Anvendelsesområde for supplerende krav**

Dette kapitel fastsætter krav, der supplerer dem, der finder anvendelse for forsikringsdistribution i overensstemmelse med artikel 17, 18, 19 og 20, når forsikringsdistributionen udøves i forbindelse med salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter af enhver af følgende:

- a) en forsikringsformidler
- b) et forsikringsselskab.

Artikel 27

Forebyggelse af interessekonflikter

Uden at det berører artikel 17, opretholder og anvender en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, der udøver distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som fastsat i artikel 28 skader kundernes interesser. Disse ordninger skal være forholdsmæssigt afpasset den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukter og typen af distributør.

Artikel 28

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringsselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem, herunder deres ledere og ansatte eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår ved udøvelsen af forsikringsdistributionsvirksomhed.
2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 27 er indført af forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet for at styre interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for, at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter eller årsager i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale.
3. Uanset artikel 23, stk. 1, skal oplysningerne omhandlet i stk. 2:
 - a) gives på et varigt medium, og
 - b) være tilstrækkeligt detaljerede i betragtning af arten af kunden, så kunden kan træffe en informeret beslutning med hensyn til den forsikringsdistributionsvirksomhed, i forbindelse med hvilken interessekonflikten opstår.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på at:
 - a) fastlægge de forholdsregler, forsikringsformidlere og forsikringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
 - b) opstille passende kriterier for at bestemme de former for interessekonflikter, som kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Artikel 29

Oplysninger til kunder

1. Uden at det berører artikel 18 og artikel 19, stk. 1 og 2, skal der gives relevante oplysninger i god tid inden indgåelsen af en aftale til kunder eller potentielle kunder med hensyn til distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter og med hensyn til alle omkostninger og tilknyttede gebyrer. Disse oplysninger skal som minimum omfatte følgende:

- a) hvis der ydes rådgivning, om forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet vil give kunden en periodisk vurdering af de anbefalede forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed, som omhandlet i artikel 30
- b) hvad angår oplysninger om forsikringsbaserede investeringsprodukter og foreslåede investeringsstrategier, relevant vejledning og relevante advarsler om de risici, der er forbundet de forsikringsbaserede investeringsprodukter eller i forbindelse med særlige foreslåede investeringsstrategier
- c) hvad angår oplysninger om alle omkostninger og tilknyttede gebyrer, oplysninger i forbindelse med distributionen af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, herunder udgifterne til rådgivning, hvor det er relevant, udgifter til det forskningsbaserede investeringsprodukt, som anbefales eller afsættes til kunden, og oplysninger om, hvordan kunden kan betale for det, herunder eventuelle tredjemandsbetalinger.

Oplysningerne om alle omkostninger og gebyrer, herunder omkostninger og gebyrer i forbindelse med distribution af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, som ikke skyldes tilstedeværelsen af underliggende markedsrisici, skal foreligge i sammenfattet form, så kunden får et overblik over de samlede omkostninger og den kumulerede effekt på afkastet af investeringen og, hvis kunden måtte anmode herom, skal en specificeret opgørelse af omkostningerne og gebyrerne leveres. Sådanne oplysninger leveres i givet fald regelmæssigt og mindst én gang om året for kunden under investeringens livscyklus.

De i dette stykke omhandlede oplysninger gives i en form, som er forståelig, på en sådan måde, at kunder eller potentielle kunder i rimeligt omfang kan forstå det tilbudte forsikringsbaserede investeringsprodukts art og risici og dermed træffe informerede investeringsbeslutninger. Medlemsstaterne kan tillade, at disse oplysninger gives i et standardiseret format.

2. Uden at det berører artikel 19, stk. 1, litra d) og e), artikel 19, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kun kan anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, eller artikel 27 eller 28, hvis de betaler eller modtager honorarer eller provisioner, eller hvis de leverer eller modtager naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en accessorisk tjenesteydelse til eller fra andre parter end kunden eller en person, som handler på vegne af kunden, bortset fra de tilfælde, hvor betalingen eller ydelsen:

- a) ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, og
- b) ikke hindrer forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets opfyldelse af pligten til at handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med kundens bedste interesse.

3. Medlemsstaterne kan pålægge distributører strengere krav med hensyn til de af dette direktiv omfattede områder. Navnlig kan medlemsstaterne desuden forbyde eller yderligere begrænse tilbuddet om eller accepten af honorarer, provisioner eller naturalieydelse fra tredjepart i forbindelse med forsikringsrådgivning.

Strengere krav kan omfatte krav om, at sådanne honorarer, provisioner eller naturalieydelse skal returneres til kunden eller modregnes honorarer betalt af kunden.

Medlemsstaterne kan gøre ydelse af den rådgivning, der er omhandlet i artikel 30, obligatorisk med henblik på salg af ethvert forsikringsbaseret investeringsprodukt eller for visse former heraf.

Medlemsstaterne kan kræve, at en forsikringsformidler, når den pågældende meddeler kunden, at rådgivningen ydes uafhængigt, skal vurdere et tilstrækkeligt stort antal forsikringsprodukter på markedet, som er tilstrækkeligt forskelligartede med hensyn til deres form og produktudbydere til at sikre, at kundens mål opfyldes og ikke begrænses til forsikringsprodukter, der udstedes eller udbydes af enheder, som har tætte forbindelser med forsikringsformidleren.

Alle forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde en medlemsstats strengere krav som omhandlet i dette stykke, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

4. Uden at det berører nærværende artikels stk. 3, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38, som uddyber:
 - a) kriterierne for vurdering af, hvorvidt tilskyndelser, der betales eller modtages af en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden
 - b) kriterierne for vurdering af, hvorvidt forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der betaler eller modtager tilskyndelser, opfylder deres pligt til at handle ærligt, redeligt og professionelt i kundens bedste interesse.
5. De i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter skal tage hensyn til:
 - a) de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
 - b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige typer af forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Artikel 30

Egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunder

1. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet, når de yder rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt, også indhente de nødvendige oplysninger om kundens eller den potentielle kundes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, den pågældende persons finansielle situation, herunder den pågældende persons evne til at bære tab, og den pågældende persons investeringsmål, herunder den pågældende persons risikovillighed, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan anbefale kunden eller den potentielle kunde de forsikringsbaserede investeringsprodukter, der egner sig for den pågældende person og navnlig harmonerer med den pågældende persons risikovillighed og evne til at bære tab.

Medlemsstaterne sikrer, at den samlede pakke er egnet, hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab yder investeringsrådgivning og anbefaler en pakke af tjenesteydelser eller produkter sammensat i henhold til artikel 24.

2. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, som udøver anden forsikringsdistributionsvirksomhed end de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede, i forbindelse med salg, hvor der ikke ydes rådgivning, udbeder sig oplysninger fra kunden eller den potentielle kunde om dennes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, der udbydes eller efterspørges, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan vurdere, om den påtænkte forsikringsydelse eller det

påtænkte forsikringsprodukt er passende for kunden. Vurderingen af en pakke af tjenesteydelser eller produkter i henhold til artikel 24 omfatter den samlede pakkes hensigtsmæssighed.

Finder forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet på grundlag af de oplysninger modtaget i medfør af første afsnit, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for kunden eller den potentielle kunde, advarer forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kunden eller den potentielle kunde herom. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

Vælger kunderne eller de potentielle kunder ikke at give de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, eller giver de utilstrækkelige oplysninger om deres kendskab og erfaringer, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet advare dem om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke er i stand til at afgøre, om produktet er hensigtsmæssigt for vedkommende. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

3. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis der ikke ydes rådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter, fravige forpligtelserne i stk. 2 i denne artikel, således at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kan udøve forsikringsdistributionsvirksomhed på deres område uden at skulle indhente de oplysninger eller træffe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

a) virksomheden vedrører et af følgende forsikringsbaserede investeringsprodukter:

i) aftaler, som kun medfører investeringseksposering over for finansielle instrumenter, der anses for at være ikke-komplekse i henhold til direktiv 2014/65/EU og ikke indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici, eller

ii) andre ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringer med henblik på anvendelsen af dette stykke.

b) forsikringsdistributionsvirksomheden udøves på kundens eller den potentielle kundes foranledning

c) kunden eller den potentielle kunde er klart blevet oplyst om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke ved ydelsen af denne forsikringsdistributionsvirksomhed er forpligtet til at vurdere, hvorvidt det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den forsikringsdistributionsvirksomhed, der leveres eller tilbydes, er hensigtsmæssigt, og at kunden eller den potentielle kunde ikke nyder godt af den tilsvarende beskyttelse i henhold til de relevante regler om god forretningsskik. En sådan advarsel kan gives i et standardiseret format

d) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet opfylder forpligtelserne i artikel 27 og 28.

Alle forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, skal, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i en medlemsstat, som ikke gør brug af den i dette stykke omhandlede undtagelse, overholde de gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat.

4. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet registrerer kunden i sit kundekartotek med det eller de dokumenter, som er aftalt mellem forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet og kunden, hvori er anført parternes rettigheder og forpligtelser samt de øvrige betingelser, som gælder for forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets tjenesteydelser til kunden. Parternes kontraktlige rettigheder og forpligtelser kan medtages ved henvisning til andre dokumenter eller lovtekster.

5. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet forelægger kunden fyldestgørende rapporter om den leverede tjenesteydelse på et varigt medium. Rapporterne skal omfatte periodiske meddelelser til

kunderne, hvori der tages hensyn til de involverede forsikringsbaserede investeringsprodukters form og kompleksitet og karakteren af den tjenesteydelse, der er leveret til kunden, og skal desuden, hvor det er relevant, omfatte omkostninger i forbindelse med de transaktioner og tjenesteydelser, der er gennemført for kundens regning.

Ved ydelse af rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt giver forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet inden indgåelsen af aftalen kunden en egnethedserklæring på et varigt medium, hvori den ydede rådgivning specificeres, og det specificeres, hvordan denne rådgivning opfylder kundens præferencer, mål og andre karakteristika. Betingelserne i artikel 23, stk. 1-4, finder anvendelse.

Hvis aftalen indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående afgivelse af egnethedserklæringen, kan forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet afgive egnethedserklæringen på et varigt medium umiddelbart efter, at kunden er bundet af en aftale, såfremt begge følgende betingelser er opfyldt:

- a) kunden har indvilliget i at modtage egnethedserklæringen uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, og
- b) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde indgåelsen af aftalen for at modtage egnethedserklæringen forud for indgåelsen af aftalen.

Hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab har underrettet kunden om, at formidleren eller selskabet vil gennemføre en periodisk vurdering af egnetheden, skal den periodiske rapport indeholde en ajourført erklæring om, hvordan det forsikringsbaserede investeringsprodukt opfylder kundens præferencer og mål og andre af kundens karakteristika.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 for at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvordan forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde principperne i denne artikel, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed med deres kunder, herunder for så vidt angår de oplysninger, der skal indhentes i forbindelse med vurderingen af de forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed eller hensigtsmæssighed for deres kunder, kriterierne for vurdering af ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringsprodukter i forbindelse med nærværende artikels stk. 3, litra a), nr. ii), og indholdet af og formatet for lister og aftaler vedrørende leveringen af tjenesteydelser til kunder og aflæggelsen af periodiske rapporter om de leverede tjenesteydelser til kunder. De delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) den eller de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige former for forsikringsbaserede investeringsprodukter
- c) om kunden eller den potentielle kunde er detailinvestor eller professionel investor.

7. EIOPA udarbejder senest den 23. august 2017 og ajourfører derefter periodisk retningslinjer for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici omhandlet i stk. 3, litra a), nr. i).

8. EIOPA kan udarbejde retningslinjer, og derefter periodisk ajourføre dem, for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der klassificeres som ikke-komplekse i forbindelse med stk. 3, litra a), nr. ii), under hensyntagen til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 6.

KAPITEL VII

SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

*Artikel 31***Administrative sanktioner og andre foranstaltninger**

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for alle overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og andre foranstaltninger er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner efter dette direktiv for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.
3. De kompetente myndigheder udøver deres tilsynsbeføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner i medfør af dette kapitel i overensstemmelse med deres nationale retslige rammer på alle følgende måder:
 - a) direkte
 - b) i samarbejde med andre myndigheder
 - c) ved henvendelse til de kompetente retslige myndigheder.
4. Medlemsstaterne sikrer, hvor forpligtelser er gældende for forsikrings- eller genforsikringsdistributører, at der i tilfælde af misligholdelse af sådanne forpligtelser kan anvendes administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for medlemmerne af deres ledelses- eller tilsynsorganer samt enhver anden fysisk eller juridisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for en sådan overtrædelse.
5. Medlemsstaterne sikrer, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, er omfattet af klageadgang.
6. De kompetente myndigheder tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres funktioner. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner og foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne, samtidig med at de sikrer, at betingelserne for korrekt databehandling overholdes i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 2 i denne artikel har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i artikel 33, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at:

- a) holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres område med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser efter dette direktiv, og
- b) forsyne andre kompetente myndigheder og EIOPA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med EIOPA om anvendelsen af dette direktiv.

*Artikel 32***Offentliggørelse af sanktioner og andre foranstaltninger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse offentliggør administrative sanktioner eller andre foranstaltninger, der er pålagt som følge af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og for hvilke tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, herunder også oplysninger om overtrædelsens form og art og identiteten af de ansvarlige personer. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonym form.
2. Hvis national ret fastsætter, at en afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er blevet offentliggjort.
3. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultater af disse.

Artikel 33

Overtrædelser og sanktioner samt andre foranstaltninger

1. Denne artikel finder som minimum anvendelse på følgende:
 - a) personer, der undlader at registrere deres distributionsvirksomhed i overensstemmelse med artikel 3
 - b) et forsikrings- eller genforsikringssselskab eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der benytter forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser fra personer som omhandlet i litra a)
 - c) en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har opnået registrering ved at afgive urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis i strid med artikel 3
 - d) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder bestemmelserne i artikel 10
 - e) et forsikringssselskab eller en forsikringsformidler, som ikke opfylder kravene til god forretningskik i kapitel V og VI i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringssprodukter
 - f) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder kravene til god forretningskik i kapitel V i forbindelse med andre forsikringsprodukter end dem, der er omhandlet i litra e).
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra e), i overensstemmelse med national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
 - a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art anføres
 - b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
 - c) for forsikringsformidlere, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3

- d) et midlertidigt forbud mod varetagelse af ledelseshverv hos forsikringsformidlere eller i forsikringsselskaber, som pålægges et hvilket som helst medlem af forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets ledelsesorgan, der anses for at være ansvarlig
- e) for juridiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
- i) mindst 5 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden. Hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af en modervirksomhed, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁷⁾, er den relevante omsætning den samlede årlige omsætning i overensstemmelse med de seneste foreliggende konsoliderede regnskaber, der er godkendt af ledelsesorganet for den øverste modervirksomhed, eller
- ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes
- f) for fysiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
- i) mindst 700 000 EUR, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden, eller
- ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra a)-d) og f), i henhold til national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
- a) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- b) for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, inddragelse af registreringer som omhandlet i artikel 3.
4. Medlemsstaterne kan bemyndige de kompetente myndigheder til at fastsætte yderligere sanktioner eller andre foranstaltninger og administrative bøder, der er højere end dem, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 34

Effektiv anvendelse af sanktioner og andre foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke med udgangspunkt i den ansvarlige fysiske persons årsindkomst eller den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning
- d) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for kunder og tredjeparter, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt de kan beregnes

- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) foranstaltninger, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person har truffet for at forhindre en gentagelse af overtrædelser, og
- h) eventuelle overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået.

Artikel 35

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive ordninger, som muliggør og tilskynder til indberetning til dem af mulige eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv.
2. Mekanismerne omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
 - b) passende beskyttelse, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling, af ansatte hos forsikrings- eller genforsikringsdistributører og om muligt af andre personer, som indberetter overtrædelser begået inden for disse enheder, og
 - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelserne, på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

Artikel 36

Fremsendelse af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger til EIOPA

1. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til artikel 32, stk. 1.
2. De kompetente myndigheder giver årligt EIOPA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er iværksat i henhold til artikel 31.

EIOPA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.

3. Har den kompetente myndighed offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden foranstaltning, underretter den samtidig EIOPA herom.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 37

Databeskyttelse

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.

2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på EIOPA's behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv.

Artikel 38

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 39 vedrørende artikel 25, 28, 29 og 30.

Artikel 39

Udøvelse af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. februar 2016.
3. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, 28, 29 og 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 40

Overgangsperiode

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere, som allerede er registreret i henhold til direktiv 2002/92/EF, senest den 23. februar 2019 overholder de relevante bestemmelser i national ret til gennemførelse af nærværende direktivs artikel 10, stk. 1.

Artikel 41

Revision og evaluering

1. Senest den 23. februar 2021 fremsender Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 1. Denne rapport skal indeholde en vurdering på grundlag af oplysninger fra

medlemsstaterne og EIOPA, jf. artikel 1, stk. 5, af, hvorvidt dette direktivs anvendelsesområde, herunder undtagelsen i artikel 1, stk. 3, fortsat er hensigtsmæssigt med hensyn til forbrugerbeskyttelsesniveauet, proportionaliteten af behandling blandt forskellige forsikringsdistributører og den administrative byrde, der pålægges de kompetente myndigheder og forsikringsdistributionskanaler.

2. Kommissionen tager senest den 23. februar 2021 dette direktiv op til revision. Revisionen skal omfatte en generel undersøgelse af, hvordan bestemmelserne i medfør af dette direktiv finder anvendelse i praksis, idet der tages hensyn til udviklingen på markederne for detailinvesteringsprodukter samt erfaringer indhøstet i forbindelse med den praktiske anvendelse af dette direktiv og forordning (EU) nr. 1286/2014 samt direktiv 2014/65/EU. Revisionen skal omfatte en evaluering af, hvorvidt de specifikke regler om god forretningsskik for distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i nærværende direktivs kapitel VI giver passende og forholdsmæssige resultater, under hensyntagen til behovet for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er i overensstemmelse med de investorbeskyttelsesstandarder, der finder anvendelse i medfør af direktiv 2014/65/EU, og forsikringsbaserede investeringsprodukters specifikke karakteristika og deres distributionskanalers særlige art. I forbindelse med revisionen skal det også overvejes, om bestemmelserne i dette direktiv eventuelt skal udvides til at omfatte produkter, som falder ind under direktiv 2003/41/EF. Revisionen skal også omfatte en særlig analyse af konsekvenserne af nærværende direktivs artikel 19 under hensyntagen til konkurrencen på markedet for forsikringsdistribution i forbindelse med andre aftaler end aftaler i de klasser, der er omhandlet i bilag II til direktiv 2009/138/EF, og konsekvenserne af de forpligtelser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 19 for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

3. Kommissionen hører Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder og forelægger derefter en første rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.

4. EIOPA udarbejder senest den 23. februar 2020 og derefter mindst hvert andet år en yderligere rapport om anvendelsen af dette direktiv. EIOPA hører Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, før rapporten offentliggøres.

5. I en tredje rapport, som skal udarbejdes senest den 23. februar 2018, foretager EIOPA en evaluering af forsikringsformidlernes markedsstruktur.

6. Den rapport, som EIOPA skal udarbejde senest den 23. februar 2020, jf. stk. 4, skal undersøge, om de i artikel 12, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at varetage deres opgaver.

7. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal mindst undersøge følgende:

- a) alle ændringer i forsikringsformidlernes markedsstruktur
- b) alle ændringer i mønstret for grænseoverskridende aktiviteter
- c) forbedringen af rådgivningens og salgsmetodernes kvalitet og dette direktivs konsekvenser for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

8. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal også omfatte EIOPA's evaluering af konsekvenserne af dette direktiv.

Artikel 42

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. februar 2018. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 43

Ændring af direktiv 2002/92/EF

Kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgår med virkning fra den 23. februar 2016.

Artikel 44

Ophævelse

Direktiv 2002/92/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag II, del A, ophæves med virkning fra den 23. februar 2018, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiverne i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 45

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 46

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A. G. KOENDERS

Formand

- (1) EUT C 44 af 15.2.2013, s. 95.
- (2) Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).
- (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).
- (11) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

(15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

(16) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

(17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

BILAG I

MINIMUMSKRAV TIL FAGLIG VIDEN OG KOMPETENCER

(som omhandlet i artikel 10, stk. 2)

- I Skadesforsikringsrisici under forsikringsklasse 1-18 i del A af bilag I til direktiv 2009/138/EF
- a) minimumskrav til viden om vilkår og betingelser for tilbudte policer, herunder accessoriske risici, hvis disse er omfattet af sådanne policer
 - b) minimumskrav til viden om gældende love vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten, relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
 - c) minimumskrav til viden om håndtering af skadesanmeldelser
 - d) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - e) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
 - f) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet
 - g) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
 - h) minimumskrav til finansielle kompetencer.
- II Forsikringsbaserede investeringsprodukter
- a) minimumskrav til viden om forsikringsbaserede investeringsprodukter, herunder vilkår og betingelser og nettopræmier og, hvor det er relevant, garanteret og ikke-garanteret udbytte
 - b) minimumskrav til viden om fordele og ulemper ved forskellige investeringsmuligheder for forsikringsta

- c) minimumskrav til viden om finansielle risici, som bæres af forsikringstagere
 - d) minimumskrav til viden om forsikringer, der dækker livsrisici og andre opsparingsprodukter
 - e) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet
 - f) minimumskrav til viden om gældende lovgivning vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten og relevant skatteret
 - g) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markedet for opsparingsprodukter
 - h) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - i) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
 - j) håndtering af interessekonflikter
 - k) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
 - l) minimumskrav til finansielle kompetencer.
- III Livsrisici i bilag II til direktiv 2009/138/EF
- a) minimumskrav til viden om policer, herunder vilkår, betingelser, garanteret udbytte og, hvor det er relevant, accessoriske risici
 - b) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet i den relevante medlemsstat
 - c) viden om gældende forsikringsaftaleret, forbrugerbeskyttelsesret, databeskyttelsesret, retten om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, og i givet fald relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
 - d) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markederne for andre relevante finansielle tjenesteydelser
 - e) minimumskrav til viden om håndtering af klager
 - f) minimumskrav til viden om vurdering af forbrugernes behov
 - g) håndtering af interessekonflikter
 - h) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
 - i) minimumskrav til finansielle kompetencer.

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 44)

Direktiv	Frist for gennemførelse af ændringsdirektiver
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (for så vidt angår ændring af direktiv 2002/92/EF, jf. nærværende direktivs artikel 43)
	23.2.2018 (for så vidt angår gennemførelse af nærværende direktiv, jf. artikel 42)

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 3 og 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 6
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 6)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, stk. 1, nr. 1), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, stk. 1, nr. 2), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, nr. 5)
Artikel 2, nr. 7)	—
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, stk. 1, nr. 16)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, stk. 1, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	—
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, stk. 1, nr. 18)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, stk. 1, nr. 17)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 3, stk. 5	—
Artikel 3, stk. 6	Artikel 16
Artikel 4, stk. 1	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 10, stk. 4

Artikel 4, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 6	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5	Artikel 40
Artikel 6, stk. 1	Artikel 4 og 6
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	Artikel 11, stk. 1
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artikel 5, 7, 31-36
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	Artikel 14
Artikel 11	Artikel 15
Artikel 12, stk. 1, litra a)	Artikel 18, litra a), nr. i), og litra b), nr. i)
Artikel 12, stk. 1, litra b)	Artikel 18, litra a), nr. iv)
Artikel 12, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 12, stk. 1, litra d)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 12, stk. 1, litra e)	Artikel 18, litra a), nr. iii), og litra b), nr. iii), samt artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20, stk. 3
Artikel 12, stk. 3	Artikel 20, stk. 1
Artikel 12, stk. 4	Artikel 22, stk. 1
Artikel 12, stk. 5	Artikel 22, stk. 2 og 4
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/59/EU**af 15. maj 2014**

om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012

(EØS-relevant tekst)

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE, DEFINITIONER OG MYNDIGHEDER*Artikel 1***Genstand og anvendelsesområde**

1. I dette direktiv fastsættes der regler og procedurer for genopretning og afvikling af følgende enheder:
 - a) institutter, der er etableret i Unionen
 - b) finansieringsinstitutter, der er etableret i Unionen, hvis finansieringsinstituttet er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab eller af et selskab som omhandlet i litra c) eller d) og indgår i tilsynet med moderselskabet på et konsolideret grundlag i overensstemmelse med artikel 6-17 i forordning (EU) nr. 575/2013
 - c) finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber, der er etableret i Unionen
 - d) finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskaber i Unionen, blandede finansielle moderholdingselskaber i en medlemsstat og blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen
 - e) filialer af institutter, der er etableret eller beliggende uden for Unionen, jf. de særlige vilkår, der er fastlagt i dette direktiv.

Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder skal i forbindelse med fastlæggelsen og anvendelsen af kravene i henhold til dette direktiv og anvendelsen af de forskellige værktøjer, som de har til rådighed for så vidt angår de første afsnit omhandlede enheder, samt under overholdelse af specifikke bestemmelser tage hensyn til karakteren af et instituts forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbundethed med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, eller af andre kooperative systemer for gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 6, i nævnte forordning, og spørgsmålet om, hvorvidt det udfører investeringsservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan vedtage eller opretholde regler, som skærper eller supplerer dem, der er fastsat i dette direktiv og i de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages på grundlag af dette

direktiv, forudsat at de er af generel karakter og ikke strider mod dette direktiv og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget på grundlag heraf.

3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på enheder, der også er meddelt tilladelse i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

1) »afvikling« : anvendelse af et afviklingsværktøj eller af et værktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 9, med henblik på at opfylde et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31, stk. 2

2) »kreditinstitut« : et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU

3) »investeringsselskab« : et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (1), som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 ((2)

4) »finansieringsinstitut« : et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013

5) »datterselskab« : et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 16), i forordning (EU) nr. 575/2013, og, med henblik på anvendelsen af dette direktivs artikel 7, 12, 17 og 18, artikel 45-45m, artikel 59-62 samt artikel 91 og 92 på afviklingskoncerner omhandlet i nærværende stykkes nr. 83b), litra b), alt efter hvad der er relevant, kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, selve det centrale organ, og deres respektive datterselskaber, under hensyntagen til den måde, hvorpå sådanne afviklingskoncerner overholder dette direktivs artikel 45e, stk. 3

5a) »væsentligt datterselskab« : et væsentligt datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 135), i forordning (EU) nr. 575/2013

6) »moderselskab« : et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 15), litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013

7) »konsolideret grundlag« : grundlaget for den konsoliderede situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 47), i forordning (EU) nr. 575/2013

8) »institutsikringsordning« : en ordning, der opfylder kravene i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013

9) »finansielt holdingselskab« : et finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i forordning (EU) nr. 575/2013

10) »blandet finansielt holdingselskab« : et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i forordning (EU) nr. 575/2013

- 11) »blandet holdingselskab« : et blandet holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 12) »finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat« : et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 13) »finansielt moderholdingselskab i Unionen« : et finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 31), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 14) »blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat« : et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 15) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen« : et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 16) »afviklingsmål« : de i artikel 31, stk. 2, omhandlede afviklingsmål
- 17) »filial« : en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 18) »afviklingsmyndighed« : en myndighed, som er udpeget af en medlemsstat i overensstemmelse med artikel 3
- 19) »afviklingsværktøj« : et afviklingsværktøj som omhandlet i artikel 37, stk. 3
- 20) »afviklingsbeføjelse« : en beføjelse som omhandlet i artikel 63-72
- 21) »kompetent myndighed« : en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, herunder Den Europæiske Centralbank for så vidt angår de særlige opgaver, den har fået overdraget ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (3)
- 22) »kompetente ministerier« : finansministerier eller andre ministerier i medlemsstaterne, som har ansvar for økonomiske, finansielle og budgetmæssige beslutninger på nationalt plan i henhold til den nationale kompetencefordeling, og som er udpeget i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5
- 23) »institut« : et kreditinstitut eller et investeringsselskab
- 24) »ledelsesorgan« : et ledelsesorgan som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 7), i direktiv 2013/36/EU
- 25) »daglig ledelse« : den daglige ledelse som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 9), i direktiv 2013/36/EU
- 26) »koncern« : et moderselskab og dets datterselskaber
- 27) »grænseoverskridende koncern« : en koncern, der har etableret koncernenheder i mere end én medlemsstat
- 28) »ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige« : statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i TEUF eller enhver anden offentlig finansiel støtte på overnationalt niveau, som, hvis den blev ydet på nationalt niveau, ville udgøre statsstøtte, og som ydes for at bevare eller genoprette levedygtigheden, likviditeten eller solvensen af et institut eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheder eller af en koncern, som et sådant institut eller en sådan enhed er en del af
- 29) »likviditetsstøtte i en nødsituation« : en centralbanks ydelse af centralbankpenge eller enhver anden bistand, som kan medføre en forøgelse af mængden af centralbankpenge, til et solvent finansieringsinstitut eller en koncern af solvente finansieringsinstitutter, som har midlertidige likviditetsproblemer, uden at en sådan operation udgør en del af pengepolitikken

- 30) »systemisk krise« : forstyrrelse af det finansielle system med potentielt alvorlige negative konsekvenser for det indre marked og realøkonomien. Alle typer af finansielle formidlere, markeder og infrastrukturer kan potentielt være systemisk vigtige i et vist omfang
- 31) »koncernenhed« : en juridisk person, der tilhører en koncern
- 32) »genopretningsplan« : en genopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes af et institut i overensstemmelse med artikel 5
- 33) »koncerngenopretningsplan« : en koncerngenopretningsplan, der udarbejdes og vedligeholdes i overensstemmelse med artikel 7
- 34) »væsentlig filial« : en filial, der ville blive betragtet som væsentlig i en værtsmedlemsstat i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU
- 35) »kritiske funktioner« : aktiviteter, ydelser eller transaktioner, hvis ophør i en eller flere medlemsstater kan forventes at føre til forstyrrelser i ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien, eller til forstyrrelse af den finansielle stabilitet som følge af et instituts eller en koncerns størrelse, markedsandel, eksterne og interne forbundethed, kompleksitet eller grænseoverskridende aktiviteter, navnlig med hensyn til muligheden for at erstatte de pågældende aktiviteter, ydelser eller transaktioner
- 36) »centrale forretningsområder« : forretningsområder og hertil knyttede ydelser, der repræsenterer væsentlige kilder til indtægter, fortjeneste eller franchiseværdi for et institut eller en koncern, som et institut er en del af
- 37) »konsoliderende tilsynsmyndighed« : en konsoliderende tilsynsmyndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 41), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 38) »kapitalgrundlag« : kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 39) »betingelser for afvikling« : de i artikel 32, stk. 1, omhandlede betingelser
- 40) »afviklingshandling« : afgørelse om at lade et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), afvikle i henhold til artikel 32 eller 33, anvendelse af et afviklingsværktøj eller udøvelse af en eller flere afviklingsbeføjelser
- 41) »afviklingsplan« : en afviklingsplan for et institut udarbejdet i overensstemmelse med artikel 10
- 42) »koncernafvikling« :
- a) en afviklingshandling, der træffes for et moderselskab eller et institut, der er underlagt konsolideret tilsyn, eller
- b) afviklingsmyndighedernes koordinering af anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser over for koncernenheder, der opfylder betingelserne for afvikling
- 43) »koncernafviklingsplan« : en plan for koncernafvikling udarbejdet i overensstemmelse med artikel 12 og 13
- 44) »koncernafviklingsmyndighed« : afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig

- 45) »koncernafviklingsordning« : en plan udarbejdet med henblik på koncernafvikling i overensstemmelse med artikel 91
- 46) »afviklingskollegium« : et kollegium etableret i overensstemmelse med artikel 88 med henblik på at udføre de i artikel 88, stk. 1, omhandlede opgaver
- 47) »almindelig insolvensbehandling« : en kollektiv insolvensbehandling, der medfører, at en skyldner helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator eller en administrator, og som normalt finder anvendelse på institutter i henhold til national ret, og som enten er specifik for disse institutter eller gælder generelt for alle fysiske og juridiske personer
- 48) »gældsinstrumenter« :
- i) med henblik på anvendelsen af artikel 63, stk. 1, litra g) og j), obligationer og andre former for omsættelig gæld, instrumenter, der skaber eller anerkender en gæld, og instrumenter, der giver ret til at erhverve gældsinstrumenter, og
 - ii) med henblik på anvendelsen af artikel 108 obligationer og andre former for omsættelig gæld og instrumenter, der skaber eller anerkender en gæld
- 49) »moderinstitut i en medlemsstat« : et moderinstitut i en medlemsstat, som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 28), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 50) »moderinstitut i Unionen« : et moderinstitut i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 29), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 51) »krav til kapitalgrundlag« : kravene i artikel 92-98 i forordning (EU) nr. 575/2013
- 52) »tilsynskollegium« : et kollegium af tilsynsførende etableret i henhold til artikel 116 i direktiv 2013/36/EU
- 53) »Unionens statsstøtteregler« : de rammebestemmelser, der er etableret ved artikel 107, 108 og 109 i TEUF, samt forordninger og alle EU-retsakter, herunder retningslinjer og meddelelser, der er udstedt eller vedtaget i medfør af artikel 108, stk. 4, eller artikel 109 i TEUF
- 54) »likvidation« : realisering af et instituts eller en enheds aktiver som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
- 55) »værktøj til adskillelse af aktiver« : mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut, der er under afvikling, til et porteføljeadministrationselskab i overensstemmelse med artikel 42
- 56) »porteføljeadministrationselskab« : en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 42, stk. 2
- 57) »bail-in-værktøj« : mekanisme for en afviklingsmyndigheds udøvelse af beføjelserne til nedskrivning og konvertering af passiverne i et institut, der er under afvikling, i overensstemmelse med artikel 43
- 58) »virksomhedssalgsværktøj« : mekanisme for en afviklingsmyndigheds overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til en køber, der ikke er et broinstitut, i overensstemmelse med artikel 38
- 59) »broinstitut« : en juridisk person, der opfylder kravene i artikel 40, stk. 2

- 60) »broinstitutværktøj« : mekanisme for overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, eller af aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling til et broinstitut i overensstemmelse med artikel 40
- 61) »ejerskabsinstrumenter« : aktier, andre instrumenter, der overdrager ejerskab, instrumenter, der kan konverteres til eller giver ret til at erhverve aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og instrumenter, der repræsenterer aktieinteresser eller andre ejerskabsinteresser
- 62) »aktionærer« : aktionærer eller indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter
- 63) »overførselsbeføjelser« : de beføjelser, der er anført i artikel 63, stk. 1, litra c) eller d), til at overføre aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling til en modtager
- 64) »central modpart« : en central modpart som defineret i artikel 2, nr. 1), i forordning (EU) nr. 648/2012
- 65) »derivat« : et derivat som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) nr. 648/2012
- 66) »gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser« : de i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), omhandlede beføjelser
- 67) »sikret passiv« : et passiv, hvor kreditors ret til betaling eller anden form for ydelse er sikret ved et aktiv, et pant eller en tilbageholdelsesret eller en sikkerhedsstillelse, herunder passiver hidrørende fra tilbagekøbsaftaler og andre sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret
- 68) »egentlige kernekapitalinstrumenter« : kapitalinstrumenter, der opfylder kravene fastsat i artikel 28, stk. 1-4, artikel 29, stk. 1-5, eller artikel 31, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 68a) »egentlig kernekapital« : egentlig kernekapital som beregnet i overensstemmelse med artikel 50 i forordning (EU) nr. 575/2013
- 69) »hybride kernekapitalinstrumenter« : kapitalinstrumenter, der opfylder kravene i artikel 52, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 70) »samlet beløb« : det samlede beløb, på grundlag af hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at de passiver, der er omfattet af bail-in, skal nedskrives eller konverteres, jf. artikel 46, stk. 1
- 71) »passiver, der er omfattet af bail-in« : passiver og kapitalinstrumenter, der ikke er egentlige kernekapitalinstrumenter, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter fra et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som ikke er udelukket fra anvendelsesområdet for bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2
- 71a) »nedskrivningsrelevante passiver« : passiver, der er omfattet af bail-in, som opfylder betingelserne i artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, litra a), alt efter hvad der er relevant, og supplerende kapitalinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 72a, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 71b) »efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter« : instrumenter, der opfylder alle betingelser, der er omhandlet i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013 bortset fra nævnte forordnings artikel 72b, stk. 3-5
- 72) »indskudsgarantiordning« : en indskudsgarantiordning, der indføres og officielt anerkendes af en medlemsstat i henhold til artikel 4 i direktiv 2014/49/EU

73) »supplerende kapitalinstrumenter« : kapitalinstrumenter eller efterstillede lån, der opfylder kravene i artikel 63 i forordning (EU) nr. 575/2013

74) »relevante kapitalinstrumenter« : i forbindelse med afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, og afsnit IV, kapitel V, hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter

75) »konverteringssats« : den faktor, der bestemmer antallet af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som et passiv af en bestemt kategori vil blive konverteret til, enten på basis af et enkelt instrument af den pågældende kategori eller på basis af en specifik værdienhed af en gældsfordring

76) »berørt kreditor« : en kreditor, hvis fordring vedrører et passiv, der nedbringes eller konverteres til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter ved udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til anvendelsen af bail-in-værktøjet

77) »berørt indehaver« : en indehaver af ejerskabsinstrumenter, hvis ejerskabsinstrumenter annulleres i medfør af den i artikel 63, stk. 1, litra h), omhandlede beføjelse

78) »ansvarlig myndighed« : den myndighed i den efter artikel 61 identificerede medlemsstat, som i henhold til lovgivningen i denne medlemsstat er ansvarlig for at træffe de i artikel 59, stk. 3, anførte afgørelser

79) »relevant moderinstitut« : et moderinstitut i en medlemsstat, et moderinstitut i Unionen, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket bail-in-værktøjet anvendes

80) »modtager« : den enhed, til hvilken der overføres aktier, andre ejerskabsinstrumenter, gældsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver eller en kombination af disse fra et institut under afvikling

81) »arbejdsdag« : enhver anden dag end en lørdag, en søndag eller en dag, som er helligdag i den berørte medlemsstat

82) »opsigelsesret« : retten til at opsiges en kontrakt, retten til at fremskynde, afslutte, modregne eller nette forpligtelser og enhver lignende bestemmelse, der suspenderer, ændrer eller ophæver en kontraktparts forpligtelse eller en bestemmelse, der forhindrer en kontraktlig forpligtelse, som ellers ville opstå, i at opstå

83) »institut under afvikling« : et institut, et finansielt institut, et finansielt holdingselskab, et blandet finansielt holdingselskab, et blandet holdingselskab, et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, over for hvilket der træffes en afviklingshandling

83a) »afviklingsenhed« :

a) en juridisk person, der er etableret i Unionen, og som i henhold til artikel 12 er identificeret af afviklingsmyndigheden som en enhed, der er omfattet af afviklingshandlingerne i afviklingsplanen, eller

b) et institut, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU, og som er omfattet af afviklingshandlingerne i afviklingsplanen udarbejdet i henhold til nærværende direktivs artikel 10

83b) »afviklingskoncern« :

a) en afviklingsenhed og dens datterselskaber, der ikke

i) selv er afviklingsenheder

ii) er datterselskaber af andre afviklingsenheder eller

iii) er enheder, der er etableret i et tredjeland, og som ikke indgår i afviklingskoncernen i henhold til afviklingsplanen, og deres datterselskaber, eller

b) kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, og selve det centrale organ, når mindst et af disse kreditinstitutter eller det centrale organ er en afviklingsenhed, og deres respektive datterselskaber

83c) »globalt systemisk vigtigt institut« eller »G-SII« : et G-SII som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 133), i forordning (EU) nr. 575/2013

84) »EU-datterselskab« : et institut, som er etableret i en medlemsstat, og som er et datterselskab af et institut eller et tredjelandsmoderselskab

85) »modervirksomhed i Unionen« : et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen

86) »tredjelandsinstitut« : en enhed, hvis hovedkontor er etableret i et tredjeland, og som ville være omfattet af definitionen på et institut, hvis det var etableret inden for Unionen

87) »tredjelandsmoderselskab« : et moderselskab i et tredjeland, et finansielt moderholdingselskab i et tredjeland eller et blandet finansielt moderholdingselskab i et tredjeland

88) »afviklingsprocedure i et tredjeland« : en foranstaltning i henhold til lovgivningen i et tredjeland med henblik på at forvalte et tredjelandsinstituts eller tredjelandsmoderselskabets sammenbrud, og som med hensyn til målene og de forventede resultater kan sammenlignes med afviklingshandlinger i henhold til dette direktiv

89) »EU-filial« : et tredjelandsinstituts filial, der er beliggende i en medlemsstat

90) »relevant tredjelandsmyndighed« : en tredjelandsmyndighed, som varetager de samme opgaver som dem, der varetages af afviklingsmyndigheder eller kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv

91) »finansieringsordning for koncerner« : den eller de finansieringsordninger, der gælder i koncernafviklingsmyndighedens medlemsstat

92) »back-to-back-transaktion« : en transaktion, der indgås mellem to koncernenheder med det formål at overføre hele eller en del af risikoen i forbindelse med en anden transaktion, som en af disse koncernenheder har indgået med tredjemand

93) »koncernintern sikkerhedsstillelse« : en kontrakt, hvorved en koncernenhed stiller en sikkerhed for en anden koncernenheds forpligtelser over for tredjemand

94) »dækkede indskud« : dækkede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 5), i direktiv 2014/49/EU

95) »berettigede indskud« : berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU

96) »dækket obligation« : en dækket obligation som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 (4) eller, for så vidt angår et instrument, som blev udstedt inden den 8. juli 2022, en obligation som omhandlet i artikel 52, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (5), i den udgave, der fandt anvendelse på datoen for udstedelsen

97) »aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret« : en aftale som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF (6)

98) »nettingaftale« : en aftale, hvorved et antal krav eller forpligtelser kan konverteres til et enkelt nettokrav, herunder slutregningsaftaler (close-out netting), hvor parternes forpligtelser ved forekomsten af en fyldestgørelsesgrund (uanset hvordan og hvor den er defineret) fremskyndes, således at de forfalder eller afsluttes øjeblikkeligt, og i begge tilfælde konverteres til eller erstattes af et enkelt nettokrav, heri inkluderet »bestemmelser om slutafregning« (close-out netting) som defineret i artikel 2, stk. 1, litra n), nr. i), i direktiv 2002/47/EF, og »netting« som defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 98/26/EF

99) »aftale om modregning« : en aftale, hvorved to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden

100) »finansielle kontrakter« :

følgende kontrakter og aftaler:

a) værdipapirkontrakter, herunder

i) kontrakter om køb, salg eller lån af et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks

ii) optioner på et værdipapir, en gruppe værdipapirer eller et værdipapirindeks

iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende et sådant værdipapir, en sådan gruppe eller et sådant indeks

b) råvarekontrakter, herunder

i) kontrakter om køb, salg eller lån af en vare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks til fremtidig levering

ii) optioner på en råvare, en gruppe af råvarer eller et råvareindeks

iii) tilbagekøbstransaktioner eller omvendte tilbagekøbstransaktioner vedrørende en sådan råvare, en sådan gruppe eller et sådant indeks

c) futures og forwardkontrakter, herunder kontrakter (bortset fra varekontrakter) om køb, salg eller overførsel af en råvare eller et andet gode, tjenesteydelse, rettighed eller interesse til en fast pris på en fremtidig dato

d) swapaftaler, herunder:

i) swaps og optioner vedrørende rentesatser; spotaftaler eller andre aftaler vedrørende valuta; valuta, et aktieindeks eller en aktie, et obligationsindeks eller en obligation, råvareindeks eller råvarer; vejrforhold; emissioner eller inflation

ii) total return swaps, credit spread swaps eller credit swaps

iii) alle aftaler eller transaktioner, der svarer til en aftale som omhandlet i nr. i) eller ii), og som der løbende handles med på swaps- eller derivatmarkederne

e) låneaftaler mellem banker, hvor lånets løbetid er tre måneder eller derunder

f) masteraftaler vedrørende enhver af de i litra a)-e) omhandlede kontrakter eller aftaler

101) »kriseforebyggelsesforanstaltning« : udøvelse af beføjelser til at pålægge fjernelse af mangler eller hindringer for genopretningsmuligheden i henhold til artikel 6, stk. 6, udøvelse af beføjelser til at imødegå eller fjerne hindringer for afviklingsmuligheden i henhold til artikel 17 eller artikel 18, anvendelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i henhold til artikel 27, udpegelse af en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 eller udøvelse af beføjelserne til nedskrivning eller konvertering i henhold til artikel 59

102) »krisestyringsforanstaltning« : en afviklingshandling eller udpegelse af en særlig administrator i henhold til artikel 35 eller en person i henhold til artikel 51, stk. 2, eller artikel 72, stk. 1

103) »genopretningskapacitet« : et instituts evne til at genoprette sin finansielle stilling efter en betydelig forværring

104) »indskyder« : en indskyder som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 6), i direktiv 2014/49/EU

105) »investor« : en investor som defineret i artikel 1, nr. 4), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF (7)

106) »udpeget national makroprudentiell myndighed« : en myndighed, som det betros at gennemføre den makroprudentielle politik som omhandlet i henstilling B, punkt 1, i henstillingen fra Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici af 22. december 2011 om de nationale myndigheders makroprudentielle mandat (ESRB/2011/3)

107) »mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder« : mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder defineret ud fra kriteriet om årlig omsætning, jf. artikel 2, stk. 1, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF (8).

108) »reguleret marked« : reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU.

109) »kombineret bufferkrav« : kombineret bufferkrav som defineret i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.

2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 35), omhandlede aktiviteter, ydelser og transaktioner med hensyn til definitionen af »kritiske funktioner« og kriterierne for fastsættelse af de i stk. 1, nr. 36), omhandlede forretningsområder og hertil knyttede ydelser med hensyn til definitionen af »centrale forretningsområder«.

Artikel 3

Udpegelse af myndigheder med ansvar for afvikling

1. Medlemsstaterne udpeger hver især en eller undtagelsesvis flere afviklingsmyndigheder, der tillægges beføjelser til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser.

2. Afviklingsmyndigheden skal være en offentlig administrativ myndighed eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser.

3. Afviklingsmyndigheder kan være nationale centralbanker, kompetente ministerier eller andre offentlige administrative myndigheder eller myndigheder, der har fået overdraget offentlige administrative beføjelser. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis fastsætte, at afviklingsmyndigheden er de kompetente tilsynsmyndigheder for så vidt angår forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Der skal være passende strukturelle ordninger til at sikre operationel uafhængighed og undgå interessekonflikter mellem tilsynsfunktionerne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU eller den relevante myndigheds øvrige funktioner og afviklingsmyndighedernes funktioner i henhold til nærværende direktiv, uden at det berører den udveksling af oplysninger og de samarbejdsforpligtelser, der kræves i stk. 4. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at den relevante myndigheds afviklings- og tilsynsfunktion og andre funktioner holdes adskilt inden for rammerne af de kompetente myndigheder, de nationale centralbanker, de kompetente ministerier eller andre myndigheder.

De medarbejdere, der er involveret i at udføre afviklingsmyndighedens funktioner i henhold til dette direktiv, skal være strukturelt adskilt fra, og underlagt særskilte kommandoveje i forhold til, de medarbejdere, der er involveret i at udføre opgaverne i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, eller i forhold til den pågældende myndigheds andre funktioner.

I forbindelse med anvendelsen af dette stykke skal medlemsstaterne eller afviklingsmyndigheden vedtage og offentliggøre eventuelt fornødne relevante interne regler, herunder regler om tavshedspligt og udveksling af oplysninger mellem de forskellige funktionsområder.

4. Medlemsstaterne stiller krav om, at de myndigheder, der udøver tilsyns- og afviklingsfunktioner, og de personer, der udøver disse funktioner på deres vegne, arbejder tæt sammen om forberedelse, planlægning og anvendelse af afviklingsafgørelser, både når afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed er separate enheder, og når funktionerne varetages i den samme enhed.

5. Hver medlemsstat udpeger et enkelt ministerium, som er ansvarligt for at varetage det kompetente ministeriums opgaver i henhold til dette direktiv.

6. Er afviklingsmyndigheden i en medlemsstat ikke det kompetente ministerium, skal den underrette det kompetente ministerium om afgørelser i henhold til dette direktiv og, medmindre andet er fastsat i national ret, have dets godkendelse, inden den gennemfører afgørelser, der har direkte budgetmæssig virkning eller systemisk betydning.

7. De afgørelser, som de kompetente myndigheder, afviklingsmyndighederne og EBA træffer i overensstemmelse med dette direktiv, skal tage hensyn til den pågældende afgørelses potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen driver virksomhed, og minimere de negative virkninger for den finansielle stabilitet og de negative økonomiske og sociale virkninger i disse medlemsstater. EBA's afgørelser træffes i overensstemmelse med artikel 38 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt afviklingsmyndighed har sagkundskab, ressourcer og operationel kapacitet til at kunne anvende afviklingshandlinger, og at den er i stand til at udøve sine beføjelser med den hurtighed og fleksibilitet, der er nødvendig for at opfylde afviklingsmålene.

9. EBA udvikler i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne den ekspertise, de ressourcer og den operationelle kapacitet, der er nødvendig, og overvåger gennemførelsen af stk. 8, herunder gennem periodiske peerevalueringer.

10. Udpeger en medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1 mere end én myndighed til at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser, giver den EBA og Kommissionen en fuldt begrundet meddelelse herom og fordeler opgaver og ansvarsområder klart mellem de pågældende myndigheder, sør-

ger for tilstrækkelig koordinering mellem dem og udpeger en enkelt myndighed som kontaktnmyndighed med henblik på samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i andre medlemsstater.

11. Medlemsstaterne meddeler EBA, hvilken eller hvilke nationale myndigheder der er udpeget som afviklingsmyndigheder og som kontaktnmyndighed, og, hvis det er relevant, hvilke specifikke opgaver og ansvarsområder de har. EBA offentliggør en liste over de pågældende afviklingsmyndigheder og kontaktnmyndigheder.

12. Med forbehold af artikel 85 kan medlemsstaterne begrænse afviklingsmyndighedens og den kompetente myndigheds og deres respektive medarbejders ansvar i overensstemmelse med national ret for handlinger og forsømmelser i forbindelse med varetagelsen af deres funktioner efter dette direktiv.

AFSNIT II

FORBEREDELSE

KAPITEL I

Genopretnings- og afviklingsplanlægning

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 4

Forenklede forpligtelser for visse institutter

1. Under hensyntagen til de konsekvenser det kan få, at et institut bliver nødlidende, på grund af karakteren af dets forretningsaktiviteter, aktionærstruktur, retlige form, risikoprofil, størrelse og retlige status, dets forbindelser med andre institutter eller med det finansielle system generelt, omfanget og kompleksiteten af instituttets aktiviteter, dets medlemskab af en institutsikringsordning eller af andre kooperative systemer vedrørende gensidig solidaritet som omhandlet i artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013, til om det udfører investeringservice eller -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, eller til om dets sammenbrud og efterfølgende likvidation ved almindelig insolvensbehandling forventes at få betydelig negativ indvirkning på de finansielle markeder, andre institutter, finansieringsvilkårene eller økonomien som helhed, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne fastsætter:

- a) det nærmere indhold af genopretnings- og afviklingsplaner, jf. artikel 5-12
- b) den dato, hvor de første genopretnings- og afviklingsplaner skal være udarbejdet, samt hyppigheden af ajourføringen af genopretnings- og afviklingsplanerne, som kan være mindre end den, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, artikel 7, stk. 5, artikel 10, stk. 6, og artikel 13, stk. 3
- c) det nærmere indhold af de oplysninger, der kræves af institutterne, jf. artikel 5, stk. 5, artikel 11, stk. 1, og artikel 12, stk. 2, herunder oplysningerne i afsnit A og B i bilaget
- d) detaljeringsgraden af de oplysninger, der anvendes til vurdering af afviklingsmulighederne i artikel 15 og 16 samt afsnit C i bilaget.

2. De kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne foretager den i stk. 1 omhandlede vurdering efter høring af den nationale makroprudentielle myndighed, hvis relevant.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne, når der anvendes forenklede forpligtelser, til enhver tid kan indføre de fulde, uforenklede forpligtelser.
4. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af forenklede forpligtelser ikke i sig selv påvirker den kompetente myndigheds og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighedens beføjelser til at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning.
5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at præcisere kriterierne i stk. 1 for vurdering i henhold til nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.
6. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 5 omhandlede retningslinjer, udarbejder EBA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de i stk. 1 omhandlede kriterier for vurdering i overensstemmelse med nævnte stykke af konsekvenserne for de finansielle markeder, andre institutter og finansieringsvilkårene af, at et institut bliver nødlidende.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2017.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underretter EBA om, hvordan de har anvendt stk. 1, 8, 9 og 10, på institutterne i deres jurisdiktion. EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport senest den 31. december 2017 om gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10. Denne rapport skal navnlig fastlægge eventuelle forskelle i gennemførelsen af stk. 1, 8, 9 og 10 på nationalt plan.

8. Med forbehold af stk. 9 og 10 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder og, hvor det er relevant, afviklingsmyndighederne kan dispensere fra anvendelsen af:

a) kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på institutter, som er tilknyttet et centralt organ, og som helt eller delvis er undtaget fra de tilsynsmæssige krav i national ret i overensstemmelse med artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013

b) kravene i afdeling 2 på institutter, der er medlemmer af en institutsikringsordning.

9. Hvis der er givet dispensation i medfør af stk. 8, skal medlemsstaterne:

a) anvende kravene i dette kapitels afdeling 2 og 3 på konsolideret grundlag på et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning

b) kræve, at institutsikringsordningen lever op til kravene i afdeling 2 i samarbejde med hvert af de medlemmer, der har fået dispensation.

Med henblik herpå omfatter enhver henvisning i afdeling 2 og 3 til en koncern et centralt organ og dets tilsluttede institutter i den i artikel 10 i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendte betydning og deres

datterselskaber, og enhver henvisning til moderselskaber eller institutter, som er underlagt tilsyn på konsolideret grundlag i medfør af artikel 111 i direktiv 2013/36/EU, centralorganet.

10. Institutter, der i medfør af artikel 6, stk. 4 i forordning (EU) nr. 1024/2013 er under direkte tilsyn af Den Europæiske Centralbank, eller som udgør en væsentlig andel af en medlemsstats finansielle system, udarbejder deres egne genopretningsplaner i overensstemmelse med nærværende kapitels afdeling 2 og er genstand for individuelle genopretningsplaner i overensstemmelse med afdeling 3.

For så vidt angår nærværende stykke anses et instituts aktiviteter for at udgøre en væsentlig andel af medlemsstatens finansielle system, hvis en af nedenstående betingelser er opfyldt:

a) den samlede værdi af dets aktiver overstiger 30 000 000 000 EUR, eller

b) de samlede aktiver i forhold til BNP i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, overstiger 20 %, medmindre den samlede værdi af aktiverne er under 5 000 000 000 EUR.

11. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at specificere ensartede formater, modeller og definitioner med henblik på de kompetente myndigheders og afviklingsmyndighedernes identifikation og videregivelse af oplysninger til EBA, jf. stk. 7, med forbehold for proportionalitetsprincippet.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Afdeling 2

Genopretningsplanlægning

Artikel 5

Genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle institutter, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU, udarbejder og vedligeholder en genopretningsplan, der fastsætter foranstaltninger, som skal træffes af instituttet for at genoprette dets finansielle situation efter en betydelig forværring af dets finansielle situation. Genopretningsplaner betragtes som en form for virksomhedsstyring som omhandlet i artikel 74 i direktiv 2013/36/EU.

2. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner mindst en gang om året eller efter en ændring, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle situation, og som kan få væsentlige konsekvenser for genopretningsplanen eller nødvendiggør en ændring heraf. De kompetente myndigheder kan kræve, at institutterne ajourfører deres genopretningsplaner hyppigere.

3. I genopretningsplaner må der ikke påregnes adgang til eller modtagelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige.

4. Genopretningsplaner skal, når det er relevant, indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Med forbehold af artikel 4, sikrer medlemsstaterne, at genopretningsplanerne omfatter de i bilagets afsnit A anførte oplysninger. Medlemsstaterne kan kræve, at yderligere oplysninger medtages i genopretningsplanerne.

Genopretningsplanerne skal endvidere omfatte mulige foranstaltninger, som instituttet kan træffe, når betingelserne for tidlig indgriben efter artikel 27 er opfyldt.

6. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne omfatter passende kriterier og procedurer til at sikre rettidig gennemførelse af genopretningsforanstaltningerne samt et bredt udvalg af genopretningsmodeller. Medlemsstaterne skal kræve, at genopretningsplanerne indeholder en række scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress, der er relevante for instituttets særlige omstændigheder, herunder begivenheder, der berører hele systemet, og stress, der berører individuelle juridiske personer og koncerner.

7. EBA udsteder i tæt samarbejde med Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for nærmere at præcisere den række scenarier, der skal anvendes i forbindelse med stk. 6 i nærværende artikel.

8. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge et institut at føre detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået.

9. Ledelsesorganet i det i stk. 1 omhandlede institut vurderer og godkender genopretningsplanen, inden den forelægges for den kompetente myndighed.

10. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med en nærmere præcisering, med forbehold af artikel 4, af de oplysninger som omhandlet i nærværende artikels stk. 5, der skal indgå i genopretningsplanen.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Vurdering af genopretningsplaner

1. Medlemsstaterne pålægger de institutter, der skal udarbejde genopretningsplaner i henhold til artikel 5, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, at forelægge disse genopretningsplaner for den kompetente myndighed til gennemgang. Medlemsstaterne skal pålægge institutterne på tilfredsstillende vis at godtgøre over for den kompetente myndighed, at disse planer opfylder kriterierne i stk. 2.

2. Den kompetente myndighed gennemgår inden for seks måneder efter indlevering af hver plan, og efter høring af de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for denne filial, planen og vurderer, i hvilket omfang den lever op til kravene fastsat i artikel 5 og følgende kriterier:

a) iværksættelsen af de ordninger, der foreslås i planen, vil med rimelig sandsynlighed kunne opretholde eller genoprette instituttets eller koncernens levedygtighed og finansielle stilling, idet der tages hensyn til de forberedende foranstaltninger, som instituttet har truffet eller agter at træffe

b) planen og særlige modeller i planen vil med rimelig sandsynlighed kunne iværksættes hurtigt og effektivt i situationer med finansiel stress og i størst muligt omfang undgå at få betydelige negative virkninger for det finansielle system, heller ikke i forbindelse med scenarier, der ville få andre institutter til at iværksætte genopretningsplaner i samme periode.

3. Når den kompetente myndighed vurderer, om genopretningsplanerne er hensigtsmæssige, skal den tage hensyn til hensigtsmæssigheden af instituttets kapital- og finansieringsstruktur i forhold til kompleksiteten af den organisationsmæssige struktur og instituttets risikoprofil.

4. Den kompetente myndighed forelægger genopretningsplanen for afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndigheden kan gennemgå genopretningsplanen med henblik på at identificere eventuelle handlinger i genopretningsplanen, der kunne få en negativ indvirkning på instituttets afviklingsmuligheder, og fremsætte henstillinger herom til den kompetente myndighed.

5. Vurderer den kompetente myndighed, at genopretningsplanen har væsentlige mangler, eller at der er væsentlige hindringer for dens iværksættelse, underretter den instituttet eller koncernens moderselskab om sin vurdering og pålægger instituttet inden for to måneder, som med myndighedernes godkendelse kan forlænges med én måned, at forelægge en revideret plan hvoraf det fremgår, hvordan de pågældende mangler og hindringer håndteres.

Den kompetente myndighed skal, inden den kræver, at et institut skal forelægge en revideret genopretningsplan, give instituttet mulighed for at udtale sig om dette krav.

Hvis den kompetente myndighed ikke finder, at manglerne og hindringerne i den reviderede plan er blevet håndteret i tilstrækkelig grad, kan den pålægge instituttet at foretage specifikke ændringer af planen.

6. Hvis instituttet ikke forelægger en revideret genopretningsplan, eller hvis den kompetente myndighed finder, at den reviderede genopretningsplan ikke i tilstrækkelig grad afhjælper de i den oprindelige vurdering påpegede mangler eller potentielle hindringer, og det ikke er muligt at afhjælpe disse mangler eller hindringer i tilstrækkelig grad med et pålæg om at foretage specifikke ændringer af planen, pålægger den kompetente myndighed instituttet inden for en rimelig frist at angive, hvordan det kan ændre sine forretningsaktiviteter med henblik på at håndtere manglerne i eller hindringerne for gennemførelsen af genopretningsplanen.

Såfremt instituttet ikke inden for den kompetente myndigheds frist angiver sådanne ændringer, eller hvis den kompetente myndighed vurderer, at de handlinger, som instituttet har foreslået, ikke i tilstrækkelig grad vil kunne afhjælpe manglerne eller hindringerne, kan den kompetente myndighed pålægge instituttet at træffe enhver foranstaltning, som den anser for nødvendig og forholdsmæssig, under hensyntagen til manglernes og hindringernes alvor og foranstaltningernes indvirkning på instituttets forretningsaktiviteter.

Den kompetente myndighed kan med forbehold af artikel 104 i direktiv 2013/36/EU pålægge instituttet at:

a) nedtone instituttets risikoprofil, herunder likviditetsrisikoen

b) muliggøre rettidige rekapitaliseringsforanstaltninger

c) revidere instituttets strategi og struktur

d) foretage ændringer af finansieringsstrategien for at forbedre de centrale forretningsområders og kritiske funktioners modstandsdygtighed

e) foretage ændringer i instituttets ledelsesstruktur.

Listen over foranstaltninger omhandlet i nærværende stykke forhindrer ikke medlemsstaterne i at bemyndige de kompetente myndigheder til at træffe yderligere foranstaltninger i henhold til national ret.

7. Når den kompetente myndighed pålægger et institut at træffe foranstaltninger i henhold til stk. 6, skal afgørelsen vedrørende foranstaltningerne være begrundet og forholdsmæssig.

Afgørelsen meddeles instituttet skriftligt og er omfattet af klageadgang.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer de minimumskriterier, som den kompetente myndighed skal inddrage i vurderingen i henhold til nærværende artikels stk. 2 og artikel 8, stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 7

Koncerngenopretningsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at modervirksomheder i Unionen udarbejder og forelægger en koncerngenopretningsplan for den konsoliderende tilsynsmyndighed. Koncerngenopretningsplanen skal bestå af en genopretningsplan for hele koncernen under ledelse af modervirksomheden i Unionen i sin helhed. Koncerngenopretningsplanen skal identificere foranstaltninger, som det kan være nødvendigt at gennemføre i modervirksomheden i Unionen og i hvert enkelt datterselskab.

2. I overensstemmelse med artikel 8 kan de kompetente myndigheder kræve, at datterselskaber hver især udarbejder og forelægger genopretningsplaner.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i nærværende direktiv, koncerngenopretningsplanerne til:

a) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU

b) de kompetente myndigheder i de medlemsstater, i hvilke der ligger væsentlige filialer, hvis dette er relevant for den pågældende filial

c) koncernafviklingsmyndigheden og

d) datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

4. Koncerngenopretningsplanen skal sigte mod at opnå en stabilisering af hele koncernen eller af et af dens institutter, når den/det befinder sig i en stresssituation, således at man tackler eller fjerner årsagerne til vanskelighederne og genopretter koncernens eller det pågældende instituts finansielle stilling og samtidig tager hensyn til andre koncernenheders finansielle stilling.

Koncerngenopretningsplanen skal indeholde ordninger, der sikrer, at de foranstaltninger, der skal træffes for modervirksomheden i Unionen, for de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), samt de foranstaltninger, der skal træffes for datterselskaber og, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU for væsentlige filialer, koordineres og er konsistente.

5. Koncerngenopretningsplanen og eventuelle planer, der er udarbejdet for de enkelte datterselskaber, skal indeholde de elementer, der er specificeret i artikel 5. Hvis det er relevant, skal disse planer indeholde ordninger for koncernintern finansiel støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiel støtte indgået i overensstemmelse med kapitel III.

6. Koncerngenopretningsplaner skal indeholde en række genopretningsmodeller, der beskriver foranstaltninger til håndtering af de i artikel 5, stk. 6, omhandlede scenarier.

For hvert af disse scenarier skal det i koncerngenopretningsplanen anføres, om der er hindringer for iværksættelsen af genopretningsforanstaltninger i koncernen, herunder i de enkelte enheder, der er omfattet af planen, og om der er væsentlige praktiske eller retlige hindringer for umiddelbar overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver eller aktiver inden for koncernen.

7. Ledelsesorganet for den enhed, der udarbejder koncerngenopretningsplanen i henhold til stk. 1, vurderer og godkender koncerngenopretningsplanen, inden det forelægger den for den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Artikel 8

Vurdering af koncerngenopretningsplaner

1. Den konsoliderende tilsynsmyndighed gennemgår sammen med de kompetente myndigheder for datterselskaberne og efter høring af de kompetente myndigheder, jf. artikel 116 i direktiv 2013/36/EU, og med de kompetente myndigheder for væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, koncerngenopretningsplanen og vurderer, i hvilket omfang den opfylder de i artikel 6 og 7 fastsatte krav og kriterier. Vurderingen foretages i overensstemmelse med proceduren i artikel 6 og nærværende artikel og skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af genopretningsforanstaltningerne for den finansielle stabilitet i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for datterselskaberne bestræber sig på at træffe en fælles afgørelse om:

a) gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen

b) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for de institutter, der tilhører koncernen, og

c) anvendelse af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 5 og 6.

Parterne bestræber sig på at træffe den fælles afgørelse inden for fire måneder fra datoen for den konsoliderende tilsynsmyndigheds fremsendelse af koncerngenopretningsplanen, jf. artikel 7, stk. 3.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. Foreligger der ikke inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen en fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder om gennemgangen og vurderingen af koncerngenopretningsplanen eller om eventuelle foranstaltninger, som kræves gennemført af modervirksomheden i Unionen i henhold til artikel 6, stk. 5 og 6, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse med hensyn til disse spørgsmål. Den konsoliderende tilsynsmyndighed træffer sin afgørelse efter at have taget hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter modervirksomheden i Unionen og de øvrige kompetente myndigheder om afgørelsen.

Har en af de i stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 omhandlet sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsperioden i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder den konsoliderende tilsynsmyndigheds afgørelse anvendelse.

4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse derom fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder efter forelæggelsesdatoen, træffer hver kompetent myndighed selv afgørelse om:

a) hvorvidt der enkeltvis skal udarbejdes genopretningsplaner for institutter i den kompetente myndigheds jurisdiktion, og

b) anvendelsen for datterselskaber af de i artikel 6, stk. 5 og 6, omhandlede foranstaltninger.

Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt en i stk. 7 nævnt sag for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den kompetente myndighed for datterselskabet sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte vedtage i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra den kompetente myndighed, der er ansvarlig for det pågældende datterselskab, anvendelse.

5. De øvrige kompetente myndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse om en koncerngenopretningsplan, der omfatter koncernenheder i deres jurisdiktion.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 2 eller 5, og de afgørelser, der træffes af de kompetente myndigheder, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 3 og 4, anerkendes som endelige og anvendes af de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater.

7. Efter anmodning fra en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 3 eller 4 kan EBA kun bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne og gennemførelsen af foranstaltningerne i artikel 6, stk. 6, litra a), b) og d).

Artikel 9

Indikatorer i genopretningsplaner

1. De kompetente myndigheder kræver med henblik på artikel 5-8, at hver genopretningsplan indeholder et sæt indikatorer, som instituttet har fastlagt, og som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen. De kompetente myndigheder skal godkende disse indikatorer i forbindelse med vurderingen af genopretningsplanerne i henhold til artikel 6 og 8. Indikatorerne kan være af kvalitativ eller kvantitativ karakter i henhold til instituttets finansielle stilling og skal kunne overvåges uden besvær. De kompetente myndigheder sikrer, at institutterne indfører passende ordninger til regelmæssig overvågning af indikatorerne.

Uanset første afsnit kan et institut:

- a) træffe foranstaltninger i henhold til sin genopretningsplan i tilfælde, hvor den relevante indikator ikke er opfyldt, men hvor instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne er hensigtsmæssigt, eller
- b) undlade at træffe sådanne foranstaltninger, hvis instituttets ledelsesorgan finder, at det efter omstændighederne ikke er hensigtsmæssigt.

En afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til genopretningsplanen eller en afgørelse om at undlade at træffe sådanne foranstaltninger skal omgående meddeles den kompetente myndighed.

2. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer som omhandlet i stk. 1.

Afdeling 3

Afviklingsplanlægning

Artikel 10

Afviklingsplaner

1. Afviklingsmyndigheden udarbejder efter høring af den kompetente myndighed og efter høring af afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, hvis det er relevant for den pågældende væsentlige filial, en afviklingsplan for hvert institut, der ikke tilhører en koncern, som er underlagt konsolideret tilsyn i henhold til artikel 111 og 112 i direktiv 2013/36/EU. Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingshandlinger, som afviklingsmyndigheden kan træffe, hvis instituttet opfylder betingelserne for afvikling. Oplysningerne omhandlet i stk. 7, litra a), videregives til det pågældende institut.
2. Når afviklingsmyndigheden udarbejder en afviklingsplan, identificerer den eventuelle væsentlige hindringer for en sådan afvikling og angiver i nødvendigt og forholds-mæssigt omfang relevante foranstaltninger med henblik på at fjerne sådanne hindringer i overensstemmelse med kapitel II i nærværende afsnit.
3. Der skal i afviklingsplanen tages højde for relevante scenarier, herunder at et instituts sammenbrud kan være idiosynkratisk eller finde sted i en periode med generel finansiell ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet. Der må i afviklingsplanen ikke regnes med noget af følgende:
 - a) ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
 - b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller
 - c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.
4. Afviklingsplanen skal indeholde en analyse af, hvordan og hvornår et institut på de i planen fastsatte betingelser kan anmode om anvendelse af centralbankfaciliteter, og skal identificere de aktiver, der forventes at kunne betragtes som sikkerhed.

5. Afviklingsmyndigheder kan pålægge institutterne at bistå dem med at udarbejde og ajourføre planerne.

6. Afviklingsplaner skal gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter væsentlige ændringer, der berører instituttets retlige eller organisatoriske struktur, dets forretningsaktiviteter eller dets finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for planens effektivitet eller på anden vis nødvendiggør en revision af afviklingsplanen.

Med henblik på en revision eller ajourføring af afviklingsplaner som omhandlet i første afsnit meddeler institutterne og de kompetente myndigheder straks afviklingsmyndighederne enhver ændring, der nødvendiggør en sådan revision eller ajourføring af afviklingsplanen.

Gennemgangen, jf. dette stykkes første afsnit, foretages efter gennemførelse af afviklingshandlinger eller udøvelse af beføjelserne i artikel 59.

Når afviklingsmyndigheden fastsætter fristerne i denne artikels stk. 7, litra o) og p), under de omstændigheder, der er omhandlet i nærværende stykkes tredje afsnit, tager den hensyn til fristen for at opfylde kravet i artikel 104b i direktiv 2013/36/EU.

7. Med forbehold af artikel 4 opstilles der i afviklingsplanen modeller for, hvordan de i afsnit IV omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på instituttet. Afviklingsplanen skal indeholde følgende, så vidt muligt kvantificerede, elementer:

a) en sammenfatning af planens vigtigste elementer

b) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet, der har fundet sted, siden de seneste afviklingsoplysninger blev registreret

c) en beskrivelse af, hvordan kritiske funktioner og centrale forretningsområder i nødvendigt omfang vil kunne adskilles juridisk og økonomisk fra andre funktioner for at sikre deres videreførelse i tilfælde af, instituttet bliver nødlidende

d) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter

e) en udførlig beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 og artikel 15

f) en beskrivelse af de foranstaltninger, der måtte være pålagt i medfør af artikel 17 for at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling, som er påpeget ved vurderingen i henhold til artikel 15

g) en beskrivelse af procedurerne til bestemmelse af værdien og salgbarheden af instituttets kritiske funktioner, centrale forretningsområder og aktiver

h) en udførlig beskrivelse af de ordninger, der skal sikre, at de i artikel 11 krævede oplysninger er aktuelle og til enhver tid tilgængelige for afviklingsmyndighederne

i) en redegørelse fra afviklingsmyndigheden, der forklarer, hvordan de forskellige afviklingsmodeller vil kunne finansieres, uden at der regnes med noget af følgende:

i) ekstraordinær finansiell støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser

j) en udførlig beskrivelse af de forskellige afviklingsstrategier, der vil kunne anvendes, alt efter de forskellige mulige scenarier og de gældende tidsfrister

k) en beskrivelse af kritiske indbyrdes afhængighedsforhold

l) en beskrivelse af mulighederne for at bevare adgangen til betalings- og clearingtjenester samt andre infrastrukturer og en vurdering af overførbarheden af kundernes positioner

m) en analyse af planens konsekvenser for instituttets medarbejdere, herunder en vurdering af eventuelle omkostninger forbundet hermed, og en beskrivelse af de planlagte procedurer for høring af medarbejderne under afviklingsprocessen, idet der tages hensyn til de nationale ordninger for dialog med arbejdsmarkedets parter, hvor dette er relevant

n) en plan for kommunikation med medierne og offentligheden

o) kravene i artikel 45e og 45f og en frist for opnåelse af dette niveau i overensstemmelse med artikel 45m

p) såfremt en afviklingsmyndighed anvender artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, en tidsplan for afviklingsenhedens overholdelse i overensstemmelse med artikel 45m

q) en beskrivelse af de aktiviteter og systemer, der har afgørende betydning for opretholdelsen af den fortsatte gennemførelse af instituttets operationelle procedurer

r) hvor det er relevant, udtalelser fra instituttet om afviklingsplanen.

8. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut og en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fører detaljerede registre over finansielle kontrakter, som det pågældende institut har indgået. Afviklingsmyndigheden kan fastsætte en tidsfrist, inden for hvilken instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal kunne fremlægge disse registre. Alle institutter og alle enheder, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i afviklingsmyndighedens jurisdiktion er omfattet af samme tidsfrist. Afviklingsmyndigheden kan beslutte at fastsætte forskellige tidsfrister for forskellige typer af finansielle kontrakter omhandlet i artikel 2, nr. 100). Dette stykke berører ikke den kompetente myndigheds informationsindsamlingsbeføjelser.

9. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver afviklingsplanens indhold.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 11

Oplysninger i forbindelse med afviklingsplaner og samarbejde fra instituttets side

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at institutterne:

a) samarbejder i nødvendigt omfang i udarbejdelsen af afviklingsplaner

b) giver dem, enten direkte eller via den kompetente myndighed, alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne udarbejde og iværksætte afviklingsplaner.

Afviklingsmyndighederne skal navnlig have beføjelse til at kræve blandt andet at få udleveret de oplysninger og analyser, der er omhandlet i bilagets afsnit B.

2. De kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater samarbejder med afviklingsmyndighederne for at kontrollere, om alle eller nogle af de oplysninger, der skal afgives i henhold til stk. 1, allerede foreligger. Foreligger de pågældende oplysninger, skal de kompetente myndigheder videregive dem til afviklingsmyndighederne.

3. BA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der præciserer procedurerne og et minimumssæt af standardformularer og -modeller for forelæggelse af oplysningerne i henhold til denne artikel.

EBA skal forelægge disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 12

Koncernafviklingsplaner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder og efter høring af væsentlige filialers afviklingsmyndigheder, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, udarbejder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsplanen skal angive foranstaltninger, der skal træffes over for:

- a) modervirksomheden i Unionen
- b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret i Unionen
- c) de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder, og
- d) med forbehold af afsnit VI, de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etablerede uden for Unionen.

I overensstemmelse med de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, skal afviklingsplanen for hver koncern angive afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne.

2. Koncernafviklingsplanen udarbejdes på grundlag af de oplysninger, der er afgivet i henhold til artikel 11.

3. Koncernafviklingsplanen skal:

- a) fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for afviklingsenheder i de i artikel 10, stk. 3, omhandlede scenarier, og konsekvenserne af disse afviklingshandlinger med hensyn til de øvrige koncernenheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), moderselskabet og datterselskabsinstitutterne

aa) hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, fastlægge de afviklingshandlinger, der skal træffes over for de enkelte afviklingskoncerners afviklingsenheder, og konsekvenserne af disse handlinger for begge følgende:

i) andre koncernenheder, der tilhører den samme afviklingskoncern

ii) andre afviklingskoncerner

b) undersøge, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne kan anvendes og afviklingsbeføjelserne udøves på en koordineret måde i forbindelse med afviklingsenheder, der er etableret i Unionen, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjemands opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, der varetages af en række koncernenheder, eller af bestemte koncernenheder eller afviklingskoncerner, og at afdække potentielle hindringer for koordineret afvikling

c) for en koncern, der også omfatter enheder, som er etableret i tredjelande, påpege passende muligheder for samarbejde og koordinering med de relevante myndigheder i de pågældende tredjelande og konsekvenserne for afvikling i Unionen

d) afdække foranstaltninger, herunder juridisk og økonomisk udskillelse af bestemte funktioner eller forretningsområder, som er nødvendige for at lette afviklingen af koncernen, når betingelserne for afvikling er opfyldt

e) fastsætte eventuelle yderligere foranstaltninger, der ikke er omhandlet i dette direktiv, som de relevante afviklingsmyndigheder påtænker at træffe i forbindelse med enhederne i den enkelte afviklingskoncern

f) angive, hvordan de forskellige koncernafviklingshandlinger vil kunne finansieres, og, når der er behov for finansieringsordningen, opstille principper for deling af ansvaret for finansieringen mellem finansieringskilder i forskellige medlemsstater. Der må i planen ikke regnes med noget af følgende:

i) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100

ii) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller

iii) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Disse principper opstilles på grundlag af rimelige og afbalancerede kriterier og tager navnlig hensyn til artikel 107, stk. 5, og indvirkningen på den finansielle stabilitet i alle de berørte medlemsstater.

4. Vurderingen af koncernens afviklingsmuligheder i henhold til artikel 16 foretages samtidig med udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med nærværende artikel. En detaljeret beskrivelse af den vurdering af afviklingsmulighederne, der er foretaget i henhold til artikel 16, medtages i koncernafviklingsplanen.

5. Koncernafviklingsplanen må ikke have uforholdsmæssig stor indvirkning på en medlemsstat.

6. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der nærmere beskriver koncernafviklingsplanernes indhold, under hensyntagen til koncernernes forskellige forretningsmodeller på det indre marked.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 13

Krav om og procedure for koncernafviklingsplaner

1. Modervirksomheder i Unionen indsender de oplysninger, som kan kræves i henhold til artikel 11, til koncernafviklingsmyndigheden. Disse oplysninger vedrører modervirksomheden i Unionen og i nødvendigt omfang hver af koncernenhederne, herunder enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d).

Koncernafviklingsmyndigheden videregiver, under forudsætning af at der er indført fortrolighedskrav som fastsat i direktivet, de i henhold til dette stykke indsendte oplysninger til:

- a) EBA
- b) datterselskabernes afviklingsmyndigheder
- c) afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, hvor der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial
- d) de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, og
- e) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), omhandlede enheder er etableret.

De oplysninger, som koncernafviklingsmyndigheden fremsender til datterselskabernes afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder, til afviklingsmyndighederne i den jurisdiktion, i hvilke der ligger væsentlige filialer, og til de relevante kompetente myndigheder, jf. artikel 115 og 116 i direktiv 2013/36/EU, indeholder som et minimum alle de oplysninger, der er relevante for datterselskabet eller den væsentlige filial. De oplysninger, der fremsendes til EBA, indeholder alle de oplysninger, der er relevante for EBA's rolle i forbindelse med koncernafviklingsplanerne. For så vidt angår oplysninger vedrørende datterselskaber i tredjelande er koncernafviklingsmyndigheden ikke forpligtet til at fremsende disse oplysninger, hvis den relevante tilsynsmyndighed eller afviklingsmyndighed i tredjelandet ikke har givet sit samtykke.

2. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne i samarbejde med de i nærværende artikels stk. 1, andet afsnit, omhandlede afviklingsmyndigheder i afviklingskollegier og efter høring af de relevante kompetente myndigheder, herunder de kompetente myndigheder i medlemsstater, i hvis jurisdiktioner der ligger væsentlige filialer, udarbejder og opretholder koncernafviklingsplaner. Koncernafviklingsmyndighederne kan efter eget skøn, og forudsat at de efterlever de fortrolighedskrav, som er fastsat i dette direktivs artikel 98, inddrage afviklingsmyndighederne i tredjelande, i hvis jurisdiktioner koncernen har etableret datterselskaber eller finansielle holdingselskaber eller væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 i direktiv 2013/36/EU, i udarbejdelsen og opretholdelsen af koncernafviklingsplaner.

3. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsplaner gennemgås og i givet fald ajourføres mindst en gang om året og efter ændringer, der berører koncernens, herunder eventuelle koncernenheders, retlige eller organisatoriske struktur, forretningsaktiviteter eller finansielle stilling, og som kan få væsentlige konsekvenser for eller nødvendiggøre en ændring af planen.

4. Koncernafviklingsplanen vedtages i form af en fælles afgørelse fra koncernafviklingsmyndigheden og datterselskabernes afviklingsmyndigheder.

Hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, medtages planlægningen af afviklingshandlingerne omhandlet i artikel 12, stk. 3, litra aa), i en fælles afgørelse, jf. nærværende stykkes første afsnit.

Afviklingsmyndighederne træffer en fælles afgørelse inden for fire måneder efter datoen for koncernafviklingsmyndighedens fremsendelse af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, andet afsnit.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om koncernafviklingsplanen. Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden, med forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

6. Foreligger der ikke en fælles afgørelse fra afviklingsmyndighederne inden for fire måneder, træffer hver afviklingsmyndighed med ansvar for et datterselskab, som er uenig i koncernafviklingsplanen, selv afgørelse og identificerer i givet fald afviklingsenheden og udarbejder og opretholder en afviklingsplan for afviklingskoncernen bestående af de enheder, der hører under dens jurisdiktion. De enkelte afgørelser truffet af uenige afviklingsmyndigheder skal være fuldt begrundede, skal gøre rede for grundene til uenigheden for så vidt angår den foreslåede koncernafviklingsplan og skal tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders synspunkter og forbehold. Hver afviklingsmyndighed meddeler sin afgørelse til de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet.?

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den pågældende afviklingsmyndighed, med forbehold af nærværende artikels stk. 9, sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

7. De øvrige afviklingsmyndigheder, der ikke er uenige i afgørelsen i stk. 6, kan træffe en fælles afgørelse om en koncernafviklingsplan, der omfatter koncernenhederne i deres jurisdiktion.

8. De fælles afgørelser, som er omhandlet i stk. 4 og 7, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 5 og 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. EBA kan i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 5 og 6 efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk.

3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, medmindre en berørt afviklingsmyndighed vurderer, at genstanden for uenigheden på en eller anden måde kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar.

10. Hvor der træffes fælles afgørelser i henhold til stk. 4 og 7, og hvor en afviklingsmyndighed i forbindelse med stk. 9 vurderer, at genstanden for en uenighed om koncernafviklingsplaner kan få indvirkning på dens medlemsstats finanspolitiske ansvar, skal koncernafviklingsmyndigheden iværksætte en ny vurdering af koncernafviklingsplanen, og herunder minimumskravet vedrørende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

KAPITEL II

Afviklingsmuligheder

Artikel 15

Vurdering af afviklingsmulighederne for institutter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden efter at have hørt den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang et institut, som ikke er en del af en koncern, kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

- a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation,
- c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

Et institut anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndigheden enten likviderer det ved almindelig insolvensbehandling eller anvender de forskellige afviklingsværktøjer og -beføjelser på instituttet, idet det i videst muligt omfang forhindres, at det får betydelige negative virkninger for finansielle systemer, herunder i en periode med generel finansiel ustabilitet eller begivenheder, der berører hele systemet, i den medlemsstat, hvor instituttet er etableret, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af instituttets kritiske funktioner sikres. Afviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når et institut anses for ikke at kunne afvikles.

2. Ved vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til stk. 1 ser afviklingsmyndigheden som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.

3. Vurderingen af afviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages af afviklingsmyndigheden samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af afviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 10.

4. EBA udarbejder efter høring af ESRB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der beskriver de forhold og kriterier, der skal undersøges med henblik på vurderingen af afviklingsmulighederne for institutter eller koncerner, jf. nærværende artikels stk. 2 og artikel 16.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 16

Vurdering af afviklingsmulighederne for koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernafviklingsmyndighederne sammen med afviklingsmyndighederne for datterselskaber, efter høring af den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder for sådanne datterselskaber samt afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den pågældende væsentlige filial, vurderer, i hvilket omfang koncerner kan afvikles, uden at der regnes med noget af følgende:

- a) ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige ud over anvendelse af de finansieringsordninger, der er oprettet i henhold til artikel 100
- b) en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation
- c) likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser.

En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at afviklingsmyndighederne enten likviderer koncernenheder ved almindelig insolvensbehandling eller afvikler koncernen ved at anvende afviklingsværktøjer på og udøve afviklingsbeføjelser for så vidt angår afviklingsenheder i denne koncern, idet de så vidt muligt forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer i de medlemsstater, i hvilke der ligger koncernenheder eller -filialer, eller i andre medlemsstater eller Unionen, herunder generel finansiel ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.

Koncernafviklingsmyndighederne underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

Vurderingen af, hvorvidt koncerner kan afvikles, tages i betragtning af afviklingskollegierne som omhandlet i artikel 88.

2. Ved vurderingen af koncernafviklingsmulighederne ser afviklingsmyndighederne som minimum på de forhold, der er anført i afsnit C i bilaget.
3. Vurderingen af koncernafviklingsmulighederne i henhold til nærværende artikel foretages samtidigt med og med henblik på udarbejdelsen og ajourføringen af koncernafviklingsplanerne i overensstemmelse med artikel 12. Vurderingen foretages efter den i artikel 13 fastsatte beslutningsprocedure.
4. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, vurderer den enkelte afviklingskoncerns afviklingsmuligheder i henhold til denne artikel.

Den i nærværende stykkes første afsnit omhandlede vurdering foretages ud over vurderingen af hele koncernens afviklingsmuligheder og foretages efter den i artikel 13 fastsatte beslutningsprocedure.

Artikel 16a

Beføjelse til at forbyde visse udlodninger

1. Hvis en enhed er i en situation, hvor den opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men ikke opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45c og 45d, ved beregning i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 45, stk. 2, litra a), har den pågældende enheds afviklingsmyndighed i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 og 3 beføjelse til at forbyde, at en enhed udlodder mere end det maksimale udlodningsbeløb vedrørende minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (M-MUB) beregnet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 4 ved en af følgende handlinger:

- a) foretage udlodning i forbindelse med egentlig kernekapital
- b) indføre en forpligtelse til at betale variabel aflønning eller skønsmæssigt fastsatte pensionsydelse eller betale variabel aflønning, såfremt forpligtelsen til at betale blev indført på et tidspunkt, hvor enheden ikke opfyldte det kombinerede bufferkrav, eller
- c) foretage betalinger i forbindelse med hybride kernekapitalinstrumenter.

Hvis en enhed befinder sig i den situation, der er omhandlet i første afsnit, underretter den straks afviklingsmyndigheden herom.

2. I den situation, der er omhandlet i stk. 1, vurderer enhedens afviklingsmyndighed uden unødvendig forsinkelse efter høring af den kompetente myndighed, om den skal udøve den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til alle følgende elementer:

- a) årsagen til den manglende opfyldelse og dennes varighed og omfang samt dens konsekvenser for afviklingsmulighederne
- b) udviklingen i enhedens finansielle situation og sandsynligheden for, at den inden for en overskuelig fremtid opfylder betingelsen i artikel 32, stk. 1, litra a)
- c) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse af kravene anført i stk. 1 inden for en rimelig tidsramme
- d) hvis enheden ikke er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 eller i nærværende direktivs artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, om denne manglende evne er idiosynkratisk eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse
- e) om udøvelse af beføjelsen omhandlet i stk. 1 udgør det mest passende og rimelige middel til at afhjælpe enhedens situation, under hensyntagen til dens potentielle indvirkning på både finansieringsbetingelserne og afviklingsmulighederne for den pågældende enhed.

Afviklingsmyndigheden gentager sin vurdering af, hvorvidt den skal udøve beføjelsen i stk. 1, mindst en gang om måneden, så længe enheden fortsat er i den situation, der er omhandlet i stk. 1.

3. Hvis afviklingsmyndigheden konstaterer, at enheden stadig befinder sig i den situation, der er omhandlet i stk. 1, ni måneder efter en sådan situation er blevet meddelt af enheden, udøver afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, undtagen hvis afviklingsmyndigheden efter en vurdering konstaterer, at mindst to af følgende betingelser er opfyldt:

a) den manglende opfyldelse skyldes en alvorlig forstyrrelse af de finansielle markeders funktion, hvilket fører til omfattende spændinger i flere segmenter af de finansielle markeder

b) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), resulterer ikke alene i øget prisvolatilitet for enhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter eller øgede omkostninger for enheden, men fører også til en hel eller delvis lukning af markederne, hvilket forhindrer enheden i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter på disse markeder

c) den lukning af markederne, der er omhandlet i litra b), gælder ikke blot for den berørte enhed, men også for flere andre enheder

d) den forstyrrelse, der er omhandlet i litra a), forhindrer den berørte enhed i at udstede kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der er tilstrækkelige til at afhjælpe den manglende opfyldelse, eller

e) en udøvelse af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 1, fører til negative afsmittende virkninger for en del af banksektoren, hvorved den finansielle stabilitet potentielt undermineres.

Hvis den undtagelse, der er omhandlet i første afsnit, finder anvendelse, underretter afviklingsmyndigheden den kompetente myndighed om sin afgørelse og redegør skriftligt for sin vurdering.

Afviklingsmyndigheden gentager hver måned sin vurdering af, om undtagelsen omhandlet i første afsnit finder anvendelse.

4. M-MUB beregnes ved at multiplicere den sum, der beregnes i overensstemmelse med stk. 5, med den faktor, der fastsættes i overensstemmelse med stk. 6. M-MUB reduceres med ethvert beløb som følger af enhver af de handlinger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), b) eller c).

5. Den sum, der skal multipliceres i overensstemmelse med stk. 4, består af:

a) eventuelle foreløbige overskud, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

plus

b) eventuelle overskud ved årets udgang, som ikke indgår i den egentlige kernekapital i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udlodning af overskud eller betalinger som følge af de handlinger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, litra a), b) eller c),

minus

c) beløb, som skulle betales i skat, hvis de poster, der er omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b), blev tilbageholdt.

6. Den faktor, der er omhandlet i stk. 4, fastlægges som følger:

a) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv,

udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs første (dvs. nedre) kvartil, er faktoren 0

b) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde nogen af kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs anden kvartil, er faktoren 0,2

c) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs tredje kvartil, er faktoren 0,4

d) hvis den egentlige kernekapital, som enheden opretholder, og som ikke anvendes til at opfylde kravene fastsat i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, befinder sig i det kombinerede bufferkravs fjerde (dvs. øvre) kvartil, er faktoren 0,6.

Den nedre og øvre grænse for det kombinerede bufferkravs kvartiler beregnes som følger:

$$\text{nedre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{øvre grænse for kvartil} = \frac{\text{kombineret bufferkrav}}{4} \times Q_n$$

hvor »Qn« = den berørte kvartils ordenstal.

Artikel 17

Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en afviklingsmyndighed ved en vurdering af afviklingsmulighederne for en enhed i henhold til artikel 15 og 16 efter høring af den kompetente myndighed konstaterer, at der er væsentlige hindringer for afviklingen af den pågældende enhed, giver denne afviklingsmyndighed den berørte enhed, den kompetente myndighed og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, skriftlig underretning herom.

2. Kravet til afviklingsmyndighederne om at udarbejde afviklingsplaner og kravet til de relevante afviklingsmyndigheder om at træffe en fælles afgørelse om koncernafviklingsplaner, der er fastsat i henholdsvis artikel 10, stk. 1, og artikel 13, stk. 4, suspenderes som følge af den i stk. 1 omhandlede underretning, indtil foranstaltningerne med henblik på at fjerne de væsentlige hindringer for afvikling er blevet accepteret af afviklingsmyndigheden i henhold til nærværende artikels stk. 3 eller fastlagt i henhold til nærværende artikels stk. 4.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 forelægger enheden afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne de væsentlige hindringer, der er påpeget i underretningen.

Enheden forelægger senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 1 afviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger og tidsplanen for deres gennemførelse med henblik på at sikre, at enheden overholder dette direktivs artikel 45e eller 45f og det kombinerede bufferkrav, hvis en væsentlig hindring for afvikling skyldes en af følgende situationer:

- a) enheden opfylder det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til hvert af kravene i artikel 141a, stk. 1, litra a), b) og c), i direktiv 2013/36/EU, men opfylder ikke det kombinerede bufferkrav, når det betragtes i tillæg til de krav, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 45c og 45d, ved beregning i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 45, stk. 2, litra a), eller
- b) enheden opfylder ikke kravene i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, eller kravene i artikel 45c og 45d i nærværende direktiv.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede foranstaltninger i henhold til andet afsnit skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige hindring.

Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om foranstaltningerne foreslået i henhold til første og andet afsnit effektivt afhjælper eller fjerner den pågældende væsentlige hindring.

4. Konstaterer afviklingsmyndigheden, at de af en enhed foreslåede foranstaltninger i henhold til stk. 3 ikke effektivt afhjælper eller fjerner de pågældende hindringer, kræver den enten direkte eller indirekte gennem den kompetente myndighed, at enheden træffer alternative foranstaltninger, der vil kunne opfylde dette mål, og giver skriftlig underretning om disse foranstaltninger til enheden, som inden for en måned skal forelægge en plan for efterlevelsen heraf.

Når afviklingsmyndigheden peger på alternative foranstaltninger, skal den påvise, hvorfor enhedens foreslåede foranstaltninger ikke ville kunne fjerne hindringerne for afviklingen, og hvordan de foreslåede alternative foranstaltninger er forholdsmæssigt afpasset til at fjerne dem. Afviklingsmyndigheden skal tage hensyn til den trussel, som de pågældende hindringer udgør for den finansielle stabilitet, og foranstaltningernes indvirkning på enhedens forretningsaktiviteter, dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien.

5. Med henblik på stk. 4 har afviklingsmyndighederne beføjelse til at træffe følgende foranstaltninger:

- a) kræve, at ? M3 enheden ? reviderer koncerninterne finansieringsordninger, eller genovervejer fraværet af sådanne, eller udarbejder serviceaftaler, det være sig internt i koncernen eller med tredjemand, til dækning af kritiske funktioner
- b) kræve, at ? M3 enheden ? begrænser sine maksimale enkeltvise og samlede eksponeringer
- c) i specifikke tilfælde eller på regelmæssig basis indføre krav om yderligere oplysninger, som er relevante i forbindelse med en afvikling
- d) kræve, at ? M3 enheden ? afhænder bestemte aktiver
- e) kræve, at ? M3 enheden ? begrænser eller indstiller eksisterende eller påtænkte aktiviteter
- f) begrænse eller forhindre udviklingen af nye eller eksisterende forretningsområder eller salget af nye eller eksisterende produkter
- g) kræve, at ? M3 enheden ? eller en koncernenhed, som det enten direkte eller indirekte kontrollerer, forenkles gennem ændringer af dets eller dens retlige eller operationelle struktur for at sikre, at kritiske

funktioner kan adskilles juridisk og operationelt fra andre funktioner ved anvendelsen af afviklingsværktøjer

h) kræve, at ? M3 en enhed ? eller et moderselskab opretter et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat eller et finansielt moderholdingselskab i Unionen

ha) pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at forelægge en plan for fornyet opfyldelse af kravene i dette direktivs artikel 45e eller 45f, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og; hvor det er relevant, med det kombinerede bufferkrav og med kravene i dette direktivs artikel 45e eller 45f udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål i artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013

i) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udsteder nedskrivningsrelevante passiver for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f

j) kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tager andre skridt for at leve op til minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til artikel 45e eller 45f, herunder navnlig forsøger at genforhandle de nedskrivningsrelevante passiver, hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter, det har udstedt, med henblik på at sikre, at afviklingsmyndighedens eventuelle beslutning om at nedskrive eller konvertere de pågældende passiver eller instrumenter foretages i henhold til retten i den jurisdiktion, som de pågældende passiver eller instrumenter henhører under

ja) med henblik på at sikre fortsat overholdelse af artikel 45e eller 45f kræve, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ændrer løbetidsprofilen for:

i) kapitalgrundlagsinstrumenter efter at have opnået samtykke fra den kompetente myndighed og

ii) nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 45b og artikel 45f, stk. 2, litra a)

k) hvis en enhed er datterselskab af et blandet holdingselskab kræve, at det blandede holdingselskab opretter et særskilt finansielt holdingselskab til at kontrollere enheden, hvis det er nødvendigt for at lette afviklingen af enheden og undgå, at anvendelsen af de afviklingsværktøjer og udøvelsen af de beføjelser, der er omhandlet i afsnit IV, får negative konsekvenser for koncernens ikkefinansielle del.

6. En afgørelse i henhold til stk. 1 eller 4 skal opfylde følgende krav:

a) den skal indeholde en begrundelse for den pågældende vurdering eller konstatering

b) den skal angive, hvordan vurderingen eller konstateringen opfylder kravet om proportionalitet fastsat i stk. 4, og

c) den skal være omfattet af klageadgang.

7. Inden afviklingsmyndigheden peger på foranstaltninger i henhold til stk. 4 efter høring af den kompetente myndighed og, hvis det er relevant, den udpegede nationale makroprudentielle myndighed, tager den behørigt hensyn til de pågældende foranstaltningers potentielle konsekvenser for den pågældende enhed, for det indre marked for finansielle tjenesteydelser og for den finansielle stabilitet i andre medlemsstater og i Unionen som helhed.

8. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 udkast til retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de nærmere detaljer vedrørende foranstaltningerne i henhold til stk. 5 og omstændighederne for anvendelsen af hver enkelt foranstaltning.

Artikel 18

Beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling: koncernbehandling

1. Koncernafviklingsmyndigheden tager sammen med datterselskabernes afviklingsmyndigheder efter høring af tilsynskollegiet og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial, hensyn til den i artikel 16 krævede vurdering i afviklingskollegiet og tager alle rimelige skridt til at nå frem til en fælles afgørelse om anvendelsen af foranstaltninger, som er fastsat i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4, vedrørende alle afviklingsenheder og deres datterselskaber, som er enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som tilhører koncernen.

2. Koncernafviklingsmyndigheden udarbejder og forelægger i samarbejde med den konsoliderende tilsynsmyndighed og EBA i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 en rapport for modervirksomheden i Unionen, for datterselskabernes afviklingsmyndigheder, som sender den til datterselskaberne inden for deres kompetenceområde, og for afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer. I rapporten, der udarbejdes efter høring af de kompetente myndigheder, analyseres det, hvilke væsentlige hindringer der er for en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne og for udøvelse af afviklingsbeføjelserne i forbindelse med koncernen og også i forbindelse med afviklingskoncerner, hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern. I rapporten skal konsekvenserne for koncernens forretningsmodel tages i betragtning, og der skal anbefales forholdsmæssige og målrettede foranstaltninger, som koncernafviklingsmyndigheden mener er nødvendige eller egnede til at fjerne de pågældende hindringer.

Hvis en hindring for koncernens afvikling skyldes en situation i en koncernenhed som omhandlet i artikel 17, stk. 3, andet afsnit, underretter koncernafviklingsmyndigheden modervirksomheden i Unionen om sin vurdering af denne hindring efter høring af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed og datterselskabsinstitutternes afviklingsmyndigheder.

3. Senest fire måneder efter modtagelsen af rapporten kan modervirksomheden i Unionen indsende bemærkninger og forelægge koncernafviklingsmyndigheden forslag til alternative foranstaltninger til afhjælpning af de hindringer, der er påpeget i rapporten.

Hvis de hindringer, der er påpeget i rapporten, skyldes en situation i en koncernenhed som omhandlet i dette direktivs artikel 17, stk. 3, andet afsnit, forelægger modervirksomheden i Unionen senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til nærværende artikels stk. 2, andet afsnit, koncernafviklingsmyndigheden forslag til mulige foranstaltninger og tidsplanen for deres gennemførelse med henblik på at sikre, at koncernenheden opfylder de krav, der er omhandlet i dette direktivs artikel 45e eller 45f, udtrykt som en procentdel af den samlede risikoeksponering beregnet i henhold til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og efter omstændighederne det kombinerede bufferkrav og kravene i dette direktivs artikel 45e og 45f udtrykt som en procentdel af det samlede eksponeringsmål omhandlet i artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013.

Tidsplanen for gennemførelsen af de foreslåede foranstaltninger i henhold til andet afsnit skal tage hensyn til årsagerne til den væsentlige hindring. Afviklingsmyndigheden vurderer efter høring af den kompetente myndighed, om de pågældende foranstaltninger effektivt afhjælper eller fjerner den væsentlige hindring.

4. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler de foranstaltninger, der måtte være foreslået af modervirksomheden i Unionen, til den konsoliderende tilsynsmyndighed, EBA, datterselskabernes afviklingsmyndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, såfremt det er relevant for den væsentlige filial. Koncernafviklingsmyndighederne og datterselskabernes afviklingsmyndigheder gør efter høring af de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne i de jurisdiktioner, i hvilke der ligger væsentlige filialer, alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse i afviklingskollegiet om udpegelsen af væsentlige hindringer og, om nødvendigt, vurderingen af de foranstaltninger, der er foreslået af modervirksomheden i Unionen, og de foranstaltninger, som myndighederne kræver iværksat for at afhjælpe eller fjerne hindringerne, og som skal tage hensyn til de potentielle konsekvenser af foranstaltningerne i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed.

5. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fire måneder efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen. Hvis modervirksomheden i Unionen ikke har forelagt nogen bemærkninger, skal den fælles afgørelse foreligge senest en måned fra udløbet af den i stk. 3, første afsnit, omhandlede frist på fire måneder.

Den fælles afgørelse om hindringen for afvikling som følge af en situation omhandlet i artikel 17, stk. 3, andet afsnit, skal foreligge senest to uger efter forelæggelsen af eventuelle bemærkninger fra modervirksomheden i Unionen i henhold til nærværende artikels stk. 3.

Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som koncernafviklingsmyndigheden sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, træffer koncernafviklingsmyndigheden selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på koncernniveau.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til andre afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til modervirksomheden i Unionen af koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder koncernafviklingsmyndigheden sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er nævnt i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer sin afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder koncernafviklingsmyndighedens afgørelse anvendelse.

6a. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, træffer den relevante afviklingsenheds afviklingsmyndighed selv afgørelse om passende foranstaltninger, der skal iværksættes i henhold til artikel 17, stk. 4, på afviklingskoncernniveau.

Den afgørelse, der er omhandlet i første afsnit, skal være fuldt begrundet og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsmyndighederne for andre enheder i den samme afviklingskoncern og koncernafviklingsmyndigheden har. Afgørelsen fremsendes til afviklingsenheden af den relevante afviklingsmyndighed.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder afviklingsenhedens afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer sin afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder afgørelsen fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed anvendelse.

7. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse, træffer afviklingsmyndighederne for datterselskaber, der ikke er afviklingsenheder, selv afgørelse om, hvilke passende foranstaltninger de enkelte datterselskaber skal træffe i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4.

Afgørelsen skal være fuldt begrundet og tage hensyn til de øvrige afviklingsmyndigheders synspunkter og forbehold. Afgørelsen fremsendes til det berørte datterselskab og til afviklingsenheden i samme afviklingskoncern, til den pågældende afviklingsenheds afviklingsmyndighed og, hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, til koncernafviklingsmyndigheden.

Har en afviklingsmyndighed ved udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, indbragt en sag, jf. nærværende artikels stk. 9, for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder datterselskabets afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, anses for at være forligsperioden som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af den relevante periode, der er omhandlet i stk. 5, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA, finder afgørelsen fra datterselskabets afviklingsmyndighed anvendelse.

8. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 5 og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis ikke der foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 6, anerkendes som endelige og anvendes af de øvrige berørte afviklingsmyndigheder.

9. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse om at træffe de i artikel 17, stk. 5, litra g), h) eller k), fastsatte foranstaltninger, kan EBA, efter anmodning fra en afviklingsmyndighed, i henhold til nærværende artikels stk. 6 eller 7 bistå afviklingsmyndighederne med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITEL III

Koncernintern finansiel støtte

Artikel 19

Aftale om koncernintern finansiel støtte

1. Medlemsstaterne sikrer, at et moderinstitut i en medlemsstat eller et moderinstitut i Unionen eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), og dens eller dets datterselskaber i andre medlemsstater eller i tredjelande, der er institutter eller finansieringsinstitutter, som er omfattet af det

konsoliderede tilsyn med moderselskabet, kan deltage i en aftale om finansiel støtte til enhver anden part i aftalen, der opfylder betingelserne for tidlig indgriben i henhold til artikel 27, forudsat at betingelserne i dette kapitel også er opfyldt.

2. Dette kapitel finder ikke anvendelse på koncerninterne finansielle ordninger, herunder finansieringsordninger og forvaltningen af centraliserede finansieringsordninger, såfremt ingen af parterne i sådanne ordninger opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

3. En aftale om koncernintern finansiel støtte er ikke en forudsætning:

a) for at yde koncernintern finansiel støtte til en koncernenhed, som oplever finansielle problemer, hvis instituttet beslutter at gøre dette i konkrete sager, og i overensstemmelse med koncernens politik, hvis det ikke udgør en risiko for koncernen som helhed eller

b) for at drive virksomhed i en medlemsstat.

4. Medlemsstaterne skal fjerne alle hindringer i national ret for transaktioner vedrørende koncernintern finansiel støtte, som gennemføres i overensstemmelse med dette kapitel, forudsat at intet i dette kapitel hindrer medlemsstaterne i at begrænse koncerninterne transaktioner som følge af nationale love, der anvender valgmulighederne i forordning (EU) nr. 575/2013, der gennemfører direktiv 2013/36/EU eller som af hensyn til den finansielle stabilitet kræver en adskillelse af dele af en koncern eller af aktiviteter, der udøves i en koncern.

5. Aftalen om koncernintern finansiel støtte kan:

a) omfatte et eller flere af koncernens datterselskaber og indeholde bestemmelser om finansiel støtte fra moderselskabet til datterselskaber, fra datterselskaber til moderselskabet, mellem de af koncernens datterselskaber, der er part i aftalen, eller en kombination af disse enheder

b) indeholde bestemmelser om finansiel støtte i form af lån, garantistillelse, aktiver, der stilles til rådighed som sikkerhed, eller en kombination af disse former for finansiel støtte i forbindelse med en eller flere transaktioner mellem støttemodtager og tredjemand.

6. Hvis en koncernenhed i henhold til aftalen om koncernintern finansiel støtte indvilliger i at yde finansiel støtte til en anden koncernenhed, kan aftalen indeholde et tilsvarende tilsagn om finansiel støtte fra den koncernenhed, der modtager støtten, til den koncernenhed, der yder støtten.

7. Aftalen om koncernintern finansiel støtte opstiller principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for transaktioner i henhold til aftalen. Disse principper omfatter et krav om, at vederlaget fastsættes på tidspunktet for ydelsen af finansiel støtte. Aftalen, herunder principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelsen af finansiel støtte, og de øvrige bestemmelser i aftalen, skal leve op til følgende principper:

a) alle parter skal indgå aftalen af egen fri vilje

b) ved indgåelsen af aftalen og fastsættelsen af vederlaget for ydelse af den finansielle støtte skal alle parter handle i egen interesse og kan tage hensyn til eventuelle direkte eller indirekte fordele for en part som følge af ydelsen af den finansielle støtte

c) alle parter, der yder finansiel støtte, skal have fuld adgang til relevante oplysninger fra enhver part, der modtager finansiel støtte, forud for fastsættelsen af vederlaget for ydelse af finansiel støtte og forud for enhver afgørelse om at yde finansiel støtte

d) vederlaget for ydelse af finansiel støtte kan fastsættes under hensyntagen til de oplysninger, som den støtteydende part er i besiddelse af, i kraft af at denne er en del af samme koncern som den part, der modtager finansiel støtte, og som markedet ikke har adgang til, og

e) principperne for beregning af det vederlag, der skal betales for ydelse af finansiel støtte, kan fastlægges, uden at der er pligt til at tage hensyn til den forventede midlertidige indvirkning på markedspriserne som følge af koncerneksterne begivenheder.

8. Aftalen om koncernintern finansiel støtte må kun indgås, hvis ingen af parterne på tidspunktet for den påtænkte indgåelse efter deres respektive kompetente myndigheders opfattelse opfylder betingelserne for tidlig indgriben.

9. Medlemsstaterne sikrer, at rettigheder, fordringer og handlinger, der følger af aftalen om koncernintern finansiel støtte, kun udøves af parterne heri, og at tredjemand er udelukket herfra.

Artikel 20

De kompetente myndigheders gennemgang af den påtænkte aftale og mægling

1. Moderinstituttet i Unionen indsender en ansøgning til den konsoliderende tilsynsmyndighed om tilladelse til at indgå en påtænkt aftale om koncernintern finansiel støtte, som påtænkes i overensstemmelse med artikel 19. Teksten til den påtænkte aftale skal være indeholdt i ansøgningen, og det skal fremgå, hvilke koncerneheder der ønsker at deltage i den.

2. Den konsoliderende tilsynsmyndighed fremsender straks ansøgningen til de kompetente myndigheder for hvert af de datterselskaber, der ønsker at deltage i aftalen, med henblik på at nå frem til en fælles afgørelse.

3. Den konsoliderende tilsynsmyndighed meddeler i overensstemmelse med procedurene i nærværende artikels stk. 5 og 6 tilladelse til den påtænkte aftale, hvis bestemmelserne heri er forenelige med de i artikel 23 fastsatte betingelser for finansiel støtte.

4. Den konsoliderende tilsynsmyndighed kan i overensstemmelse med procedurene i nærværende artikels stk. 5 og 6 forbyde indgåelsen af den påtænkte aftale, hvis aftalen anses for uforenelig med betingelserne for finansiel støtte, jf. artikel 23.

5. De kompetente myndigheder gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse, som tager hensyn til de potentielle konsekvenser, herunder finanspolitiske konsekvenser, af aftalens gennemførelse i alle de medlemsstater, hvor koncernen driver virksomhed, med hensyn til, om bestemmelserne i den påtænkte aftale er forenelige med betingelserne for finansiel støtte fastsat i artikel 23, senest fire måneder efter modtagelsen af ansøgningen hos den konsoliderende tilsynsmyndighed. Den fælles afgørelse skal fremgå af et dokument, der indeholder den fuldt begrundede afgørelse, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til ansøgeren.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse fra de kompetente myndigheder inden for fire måneder, træffer den konsoliderende tilsynsmyndighed selv afgørelse om ansøgningen. Afgørelsen skal fremgå af et dokument, der indeholder en fuldstændig begrundelse, og tage hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af perioden på fire måneder. Den

konsoliderende tilsynsmyndighed underretter ansøgeren og de øvrige kompetente myndigheder om sin afgørelse.

7. Har en af de pågældende kompetente myndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for en måned. Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Artikel 21

Aktionærernes godkendelse af den påtænkte aftale

1. Medlemsstaterne kræver, at en påtænkt aftale, hvortil de kompetente myndigheder har meddelt tilladelse, skal forelægges til aktionærernes godkendelse i hver af de koncernenheder, der ønsker at deltage i aftalen. I så fald gælder aftalen kun for de parter, hvis aktionærer har godkendt aftalen i overensstemmelse med stk. 2.

2. En aftale om koncernintern finansiel støtte er kun gyldig for en koncernenhed, hvis dens aktionærer har tilladt denne koncernenheds ledelsesorgan at beslutte, at koncernenheden skal yde eller modtage finansiel støtte i henhold til aftalen og i overensstemmelse med betingelserne fastsat i dette kapitel, og denne aktionærgodkendelse ikke er trukket tilbage.

3. Ledelsesorganet for hver af de enheder, der deltager i aftalen, aflægger hvert år beretning for aktionærerne om, hvordan aftalen fungerer, og om gennemførelsen af de afgørelser, der er truffet i medfør af aftalen.

Artikel 22

Fremsendelse af aftaler om koncernintern finansiel støtte til afviklingsmyndighederne

De kompetente myndigheder fremsender de aftaler om koncernintern finansiel støtte, hvortil de har meddelt tilladelse, sammen med eventuelle ændringer til de relevante afviklingsmyndigheder.

Artikel 23

Betingelser for koncernintern finansiel støtte

1. Der må kun ydes finansiel støtte fra en koncernenhed i henhold til artikel 19, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) det kan med rimelighed forventes, at støtten afhjælper de væsentlige finansielle problemer i den koncernenhed, der modtager den

b) den finansielle støtte har til formål at bevare eller genoprette den finansielle stabilitet i koncernen som helhed eller i en af koncernenhederne og er i den støtteydende koncernenheds interesse

c) den finansielle støtte ydes på visse betingelser, herunder mod et vederlag, i overensstemmelse med artikel 19, stk. 7

d) på grundlag af de oplysninger, som ledelsesorganet i den koncernenhed, der yder finansiel støtte, ligger inde med på det tidspunkt, hvor afgørelsen om at yde finansiel støtte træffes, er der rimelig udsigt til, at vederlaget for støtten vil blive erlagt, og, hvis støtten er ydet i form af et lån, at lånet vil blive tilbagebetalt af den koncernenhed, der modtager støtten. Hvis støtten ydes i form af en garanti eller en form for sikkerhed, gælder samme betingelser for modtagerens ansvar, hvis garantien eller sikkerheden gøres gældende

e) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke true likviditeten eller solvensen i den koncernenhed, der yder støtten

f) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke medføre en trussel mod den finansielle stabilitet, i særdeleshed i den medlemsstat, hvor den støtteydende koncernenhed er hjemmehørende

g) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kapital- og likviditetskravene i direktiv 2013/36/EU og de øvrige krav i artikel 104, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den enhed, der yder støtten

h) den koncernenhed, der yder støtten, opfylder på tidspunktet for ydelsen af støtten kravene vedrørende store eksponeringer fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU, herunder eventuel national lovgivning om udnyttelse af de heri fastsatte muligheder, og ydelsen af den finansielle støtte medfører ikke, at koncernenheden overtræder disse krav, medmindre der er givet tilladelse hertil af den kompetente myndighed, der på individuelt niveau er ansvarlig for tilsynet med den koncernenhed, der yder støtten

i) ydelsen af den finansielle støtte vil ikke underminere afviklingsmulighederne for den koncernenhed, der yder støtten.

2. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i stk. 1, litra a), c), e) og i).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

3. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 til fremme af konvergens i praksis med henblik på at præcisere betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 1, litra b), d), f) og h).

Artikel 24

Afgørelse om at yde finansiel støtte

Afgørelsen om at yde koncernintern finansiel støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der yder støtten. Afgørelsen skal være begrundet, og formålet med den påtænkte finansiel-

le støtte skal være anført. Navnlige skal det af afgørelsen fremgå, hvordan ydelsen af den finansielle støtte opfylder betingelserne fastsat i artikel 23, stk. 1. Afgørelsen om at acceptere koncernintern finansiell støtte i henhold til aftalen træffes af ledelsesorganet for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte.

Artikel 25

De kompetente myndigheders ret til at gøre indsigelse

1. Ledelsesorganet for en koncernenhed, der agter at yde støtte i henhold til en aftale om koncernintern finansiell støtte, underretter inden støtten ydes:

a) sin kompetente myndighed

b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), eventuelt den konsoliderende tilsynsmyndighed

c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og

d) EBA.

Underretningen omfatter ledelsesorganets begrundede afgørelse i overensstemmelse med artikel 24 og detaljerede oplysninger om den påtænkte finansielle støtte, bl.a. en kopi af aftalen om koncernintern finansiell støtte.

2. Senest fem arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig underretning kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, der yder finansiell støtte, forbyde eller begrænse den finansielle støtte, hvis den vurderer, at betingelserne for koncernintern finansiell støtte fastsat i artikel 23 ikke er opfyldt. En kompetent myndigheds afgørelse om at forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal begrundes.

3. Den kompetente myndigheds beslutning om at acceptere, forbyde eller begrænse den finansielle støtte skal omgående meddeles til:

a) den konsoliderende tilsynsmyndighed

b) den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager støtten, og

c) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

4. Har den konsoliderende tilsynsmyndighed eller den kompetente myndighed, der er ansvarlig for den støttemodtagende koncernenhed, indvendinger mod beslutningen om at forbyde eller begrænse den finansielle støtte, kan de inden for to dage indbringe sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Hvis den kompetente myndighed ikke forbyder eller begrænser den finansielle støtte inden for den i stk. 2 anførte frist eller inden fristens udløb har accepteret denne støtte, kan der ydes finansiell støtte på de betingelser, der er meddelt den kompetente myndighed.

6. Instituttets ledelsesorgans beslutning om at yde finansiell støtte fremsendes til:

- a) den kompetente myndighed
- b) hvis den adskiller sig fra myndighederne i litra a) og c), og hvor det er relevant, den konsoliderende tilsynsmyndighed
- c) hvis den adskiller sig fra litra a) og b), den kompetente myndighed for den koncernenhed, der modtager den finansielle støtte, og
- d) EBA.

Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter omgående de øvrige medlemmer af tilsynskollegiet og medlemmerne af afviklingskollegiet.

7. Hvis den kompetente myndighed begrænser eller forbyder koncernintern finansiel støtte i henhold til nærværende artikels stk. 2, og hvis koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 7, stk. 5, henviser til koncernintern finansiel støtte, kan den kompetente myndighed for den koncernenhed, over for hvilken der er givet afslag på eller nedlagt forbud mod støtte, anmode den konsoliderende tilsynsmyndighed om at iværksætte en ny vurdering af koncerngenopretningsplanen i henhold til artikel 8 eller, hvis der er udarbejdet en individuel genopretningsplan, anmode koncernenheden om at forelægge en revideret genopretningsplan.

Artikel 26

Fremlæggelse af oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at koncernenheder offentliggør, hvorvidt de deltager i en aftale om koncernintern finansiel støtte i medfør af artikel 19 og offentliggør en beskrivelse af en sådan aftales almindelige betingelser samt navnene på de koncernenheder, der er part i den, og ajourfører disse oplysninger mindst en gang om året.

Artikel 431-434 i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse.

2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at angive formen og indholdet af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

AFSNIT III

TIDLIG INDGRIBEN

Artikel 27

Foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben

1. Hvis et institut overtræder eller på grund af blandt andet en finansiell situation i hastig forværring, herunder en likviditetssituation der forværres, stigende gearingegrad, misligholdte lån eller koncentration af eksponeringer, vurderet på grundlag af en række udløsningsmekanismer, som kan indbefatte instituttets kapitalkrav plus 1,5 procentpoint, kan forventes i nær fremtid at overtræde kravene i forordning (EU) nr. 575/2013, direktiv 2013/36/EU, afsnit II i direktiv 2014/65/EU eller en af artiklerne 3-7, 14-17 samt 24, 25 og 26 i forordning (EU) nr. 600/2014, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder, uden at det berører de i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU anførte foranstaltninger, hvor det er relevant, mindst råder over følgende foranstaltninger:

a) kræve, at instituttets ledelsesorgan iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i genopretningsplanen, eller i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, ajourfører en sådan genopretningsplan, hvis de omstændigheder, der førte til tidlig indgriben, afviger fra antagelserne i den indledende genopretningsplan, og iværksætter en eller flere af de ordninger eller foranstaltninger, der er beskrevet i den ajourførte plan, inden for en bestemt tidsramme og for at sikre, at de i indledningen omhandlede betingelser ikke længere vil finde anvendelse

b) kræve, at instituttets ledelsesorgan undersøger situationen, udpeger foranstaltninger til løsning af de problemer, der måtte være afdækket, og udarbejder et handlingsprogram for løsning af problemerne og en tidsplan for iværksættelsen heraf

c) kræve, at instituttets ledelsesorgan indkalder til aktionærmøde, eller, hvis ledelsesorganet ikke efterkommer dette krav, direkte indkalde til aktionærmøde og i begge tilfælde fastlægge dagordenen og kræve, at aktionærerne overvejer bestemte afgørelser med henblik på vedtagelse

d) kræve, at et eller flere medlemmer af ledelsesorganet eller den daglige ledelse fjernes eller udskiftes, hvis disse personer findes uegnede til at varetage deres opgaver i henhold til artikel 13 i direktiv 2013/36/EU eller artikel 9 i direktiv 2014/65/EU

e) kræve, at instituttets ledelsesorgan udarbejder en plan for forhandling om omstrukturering af gælden med alle eller nogle af dets kreditorer i overensstemmelse med genopretningsplanen, hvor det er relevant

f) kræve ændringer af instituttets forretningsstrategi

g) kræve ændringer af instituttets retlige eller operationelle struktur og

h) indhente alle nødvendige oplysninger, også ved inspektion på stedet, og forsyne afviklingsmyndigheden med alle de oplysninger, der er nødvendige for at ajourføre afviklingsplanen og forberede instituttets eventuelle afvikling og for at foretage en værdiansættelse af instituttets aktiver og passiver i henhold til artikel 36.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder underretter afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have fastslået, at betingelserne fastsat i stk. 1 er opfyldt i forbindelse med et institut, og at afviklingsmyndighedernes beføjelser omfatter beføjelsen til at kræve, at instituttet kontakter potentielle købere med henblik på at forberede en afvikling af instituttet, med forbehold for betingelserne fastsat i artikel 39, stk. 2, og fortrolighedsbestemmelserne fastsat i artikel 84.

3. For hver af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal de kompetente myndigheder fastsætte en passende frist for afslutning og med henblik på at gøre det muligt for den kompetente myndighed at evaluere foranstaltningens effektivitet.

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konsekvent anvendelse af udløsningsmekanismen for brug af foranstaltningerne omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

5. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 4 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere et minimumssæt af udløsningsmekanismer for brug af de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 28

Fjernelse af den daglige ledelse og ledelsesorganet

Hvis der er sket en betydelig forværring af et instituts finansielle situation, eller hvis der forekommer alvorlige overtrædelser af love, administrative bestemmelser eller instituttets vedtægter eller alvorlige administrative uregelmæssigheder, og hvis andre foranstaltninger truffet i overensstemmelse med artikel 27 ikke er tilstrækkelige til at vende situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan kræve, at instituttets daglige ledelse eller ledelsesorgan fjernes i sin helhed, eller for så vidt angår enkeltpersoner. Udpegelsen af ny daglig ledelse eller nyt ledelsesorgan foretages i overensstemmelse med national ret og EU-retten og er underlagt den kompetente myndigheds godkendelse eller samtykke.

Artikel 29

Midlertidig administrator

1. Hvis udskiftning af den daglige ledelse eller ledelsesorganet som omhandlet i artikel 28 af den kompetente myndighed anses for at være utilstrækkeligt til at rette op på situationen, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder kan udpege en eller flere midlertidige administratorer til instituttet. De kompetente myndigheder kan, ud fra hvad der er rimeligt under omstændighederne, udpege en hvilken som helst midlertidig administrator enten til at overtage instituttets ledelsesorgan midlertidigt eller til midlertidigt at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, og den kompetente myndighed skal præcisere sin afgørelse ved udpegelsen. Hvis den kompetente myndighed udpeger en midlertidig administrator til at arbejde sammen med instituttets ledelsesorgan, præciserer den endvidere ved en sådan udpegelse den midlertidige administrators rolle, pligter og beføjelser og eventuelle krav om, at instituttets ledelsesorgan skal høre den midlertidige administrator eller indhente dennes samtykke, inden den træffer bestemte afgørelser eller foranstaltninger. Den kompetente myndighed er forpligtet til at offentliggøre udpegelsen af en eventuel midlertidig administrator, undtagen hvis den midlertidige administrator ikke har beføjelse til at repræsentere instituttet. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at en eventuel midlertidig administrator har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver og er helt fri af interessekonflikter.

2. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators beføjelser, ud fra hvad der er rimeligt efter omstændighederne. Beføjelserne kan omfatte nogle eller alle ledelsesorganets beføjelser i instituttet i henhold til dets vedtægter og national ret, herunder beføjelse til at udøve nogle

af eller alle ledelsesorganets administrative opgaver. Den midlertidige administrators beføjelser i forhold til instituttet skal være i overensstemmelse med den gældende selskabsret.

3. Den kompetente myndighed angiver ved udpegelsen den midlertidige administrators rolle og opgaver, som kan omfatte en vurdering af instituttets finansielle stilling, forvaltning af dets forretningsaktiviteter eller en del heraf for at bevare eller genoprette instituttets finansielle stilling og træffe foranstaltninger til genopretning af en forsvarlig og forsigtig forvaltning af instituttets forretningsaktiviteter. Den kompetente myndighed præciserer ved udpegelsen eventuelle begrænsninger i den midlertidige administrators rolle og opgaver.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har enekompetence til at udpege og fjerne en midlertidig administrator. Den kompetente myndighed kan fjerne en midlertidig administrator når som helst og med enhver begrundelse. Den kompetente myndighed kan når som helst ændre betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator med forbehold af nærværende artikel.

5. Den kompetente myndighed kan kræve, at visse af en midlertidig administrators handlinger skal forhåndsgodkendes af den kompetente myndighed. Den kompetente myndighed angiver alle sådanne krav ved udpegelsen af en midlertidig administrator eller i forbindelse med en ændring af betingelserne for udpegelsen af en midlertidig administrator.

Den midlertidige administrator må under alle omstændigheder kun udøve beføjelsen til at indkalde til generalforsamling i instituttet og fastlægge dagsordenen for generalforsamlingen med den kompetente myndigheds forudgående samtykke.

6. Den kompetente myndighed kan stille krav om, at den midlertidige administrator med mellemrum, der fastsættes af den kompetente myndighed, og ved afslutningen af sit mandat udarbejder rapporter om instituttets finansielle stilling og om de handlinger, administratoren har udført i løbet af sin ansættelse.

7. En midlertidig administrator må ikke udpeges for mere end et år. Denne periode kan undtagelsesvis fornyes, hvis betingelserne for udpegelse af en midlertidig administrator fortsat er opfyldt. Den kompetente myndighed er ansvarlig for at afgøre, om det er hensigtsmæssigt at bibeholde en midlertidig administrator, og for at begrunde en eventuel beslutning herom over for aktionærerne.

8. Med forbehold af nærværende artikel må udpegelsen af en midlertidig administrator ikke medføre tilsidesættelse af aktionærrettigheder i henhold til Unionens eller de enkelte landes selskabsret.

9. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med national ret begrænse en midlertidig administrators ansvar for handlinger og undladelser under varetagelsen af vedkommendes opgaver som midlertidig administrator i henhold til stk. 3.

10. En midlertidig administrator, der er udpeget i henhold til nærværende artikel, anses ikke for at være en skyggedirektør eller en de facto-direktør i henhold til national ret.

Artikel 30

Koordinering af beføjelser til tidlig indgriben og udpegelse af en midlertidig administrator i forbindelse med koncerner

1. Er betingelserne for at gøre kravene i artikel 27 gældende eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for en modervirksomhed i Unionen, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed EBA og hører de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet.

2. Efter denne underretning og høring afgør den konsoliderende tilsynsmyndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 for så vidt angår den relevante modervirksomhed i Unionen under hensyntagen til konsekvenserne af disse foranstaltninger for koncernenhederne i andre medlemsstater. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

3. Er betingelserne for at pålægge kravene i artikel 27 eller for at udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29 opfyldt for et datterselskab af en modervirksomheden i Unionen, underretter og hører den kompetente myndighed, som er ansvarlig for tilsynet på individuelt niveau, og som agter at træffe foranstaltninger i henhold til disse artikler, den konsoliderende tilsynsmyndighed.

Efter modtagelsen af underretningen kan den konsoliderende tilsynsmyndighed vurdere de sandsynlige konsekvenser for koncernen eller for koncernenheder i andre medlemsstater af, at der pålægges krav i henhold til artikel 27 eller udpeges en midlertidig administrator for det pågældende institut i henhold til artikel 29. Den underretter den kompetente myndighed om denne vurdering inden for tre dage.

Efter denne underretning og høring afgør den kompetente myndighed, om den vil anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 eller udpege en midlertidig administrator i henhold til artikel 29. I afgørelsen tages der behørigt hensyn til den konsoliderende tilsynsmyndigheds vurdering. Den kompetente myndighed underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder i tilsynskollegiet samt EBA om afgørelsen.

4. Hvis mere end én kompetent myndighed agter at udpege en midlertidig administrator eller at anvende nogle af foranstaltningerne i artikel 27 for mere end ét institut i den samme koncern, vurderer den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege den samme administrator for alle de berørte enheder eller at koordinere anvendelsen af nogle af foranstaltningerne i artikel 27 på mere end ét institut, med henblik på at fremme løsninger der genopretter det berørte instituts finansielle stilling. Vurderingen udmønter sig i en fælles afgørelse fra den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige relevante kompetente myndigheder. Den fælles afgørelse skal foreligge senest fem dage efter den i stk. 1 nævnte underretning. Den fælles afgørelse skal være begrundet og fremgå af et dokument, som den konsoliderende tilsynsmyndighed sender til modervirksomheden i Unionen.

EBA kan efter anmodning fra en kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 31 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fem dage, kan den konsoliderende tilsynsmyndighed og datterselskabernes kompetente myndigheder selv træffe individuelle afgørelser om udpegelse af en midlertidig administrator for institutter, som de har ansvar for, og om anvendelse af nogle af foranstaltningerne i artikel 27.

5. Hvis en berørt kompetent myndighed ikke er enig i den i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 meddelte afgørelse, eller hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse i henhold til stk. 4, kan den kompetente myndighed indbringe sagen for EBA i henhold til stk. 6.

6. EBA kan efter anmodning af enhver kompetent myndighed bistå de kompetente myndigheder, som agter at anvende en eller flere af foranstaltningerne i nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra a), med henblik på punkt 4), 10), 11) og 19) i nærværende direktivs bilag, afsnit A, eller nærværende direktivs artikel 27, stk. 1, litra e) eller litra g), med at nå til enighed i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Den afgørelse, de enkelte kompetente myndigheder træffer, skal være begrundet. I forbindelse med afgørelsen skal der tages hensyn til de synspunkter og forbehold, som de øvrige kompetente myndigheder har givet udtryk for i løbet af den i stk. 1 eller 3 omhandlede høringsperiode eller perioden på fem dage, jf. stk. 4, samt til afgørelsens potentielle konsekvenser for den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater. Afgørelserne sendes af den konsoliderende tilsynsmyndighed til modervirksomheden i Unionen og af de respektive kompetente myndigheder til datterselskaberne.

Har en af de berørte kompetente myndigheder i de tilfælde, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 6, før udløbet af den høringsperiode, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 3, eller ved udløbet af perioden på fem dage som omhandlet i nærværende artikels stk. 4, indbragt sagen for EBA i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder den konsoliderende tilsynsmyndighed og de øvrige kompetente myndigheder deres afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse. Perioden på fem dage anses for at være forligsfasen i nævnte forordnings forstand. EBA træffer afgørelse inden for tre dage. Efter udløbet af perioden på fem dage, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

8. Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for tre dage, finder de enkelte afgørelser, der er truffet i overensstemmelse med stk. 1 eller 3 eller stk. 4, tredje afsnit, anvendelse.

AFSNIT IV

AFVIKLING

KAPITEL I

Mål, betingelser og generelle principper

Artikel 31

Afviklingsmål

1. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser tager afviklingsmyndighederne hensyn til afviklingsmålene og vælger de værktøjer og beføjelser, der er bedst egnede til at nå de mål, der er relevante i den pågældende situation.

2. De i stk. 1 nævnte afviklingsmål er:

a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner

- b) at undgå betydelige negative virkninger for finansiel stabilitet, navnlig ved at forebygge spredning, herunder til markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen
- c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
- d) at beskytte indskydere omfattet af direktiv 2014/49/EU og investorer omfattet af direktiv 97/9/EF
- e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

Når afviklingsmyndigheden forfølger ovennævnte mål, søger den at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

3. Afviklingsmålene er alle lige vigtige, og afviklingsmyndighederne skal afveje dem efter omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, medmindre andet fremgår af bestemmelserne i dette direktiv.

Artikel 32

Betingelser for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun træffer en afviklingshandling over for et institut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra a), hvis afviklingsmyndigheden mener, at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende, foretages af den kompetente myndighed efter høring af afviklingsmyndigheden eller, med forbehold for betingelserne fastsat i stk. 2, af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen andre foranstaltninger iværksat af den private sektor, herunder foranstaltninger vedrørende en institutsikringsordning, eller af en tilsynsmyndighed, herunder foranstaltninger til tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, over for instituttet inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende

c) en afviklingshandling er nødvendig ud fra almene hensyn, jf. stk. 5.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at konstateringen af, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til stk. 1, litra a), ud over af den kompetente myndighed også kan foretages af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, såfremt afviklingsmyndighederne i henhold til national ret har de nødvendige værktøjer til at kunne foretage den pågældende konstatering, navnlig tilstrækkelig adgang til de relevante oplysninger. Den kompetente myndighed forsyner uden unødigt ophold afviklingsmyndigheden med alle relevante oplysninger, som denne anmoder om med henblik på at udføre sin vurdering.

3. Ovennævnte vedtagelse af en foranstaltning til tidlig indgriben i overensstemmelse med artikel 27 er ikke en betingelse for iværksættelse af en afviklingshandling.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses et institut for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis det befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

a) instituttet overtræder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil overtræde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så den kompetente myndighed kan inddrage tilladelsen, bl.a. men ikke kun fordi instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag

b) instituttets aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttets aktiver i nær fremtid vil være mindre end dets passiver

c) instituttet er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder

d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at undgå eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet:

i) en statsgaranti til dækning af likviditetsfaciliteter, der stilles til rådighed af centralbankerne i henhold til centralbankernes vilkår

ii) en statsgaranti for nyligt udstedte forpligtelser, eller

iii) tilførsel af kapitalgrundlag eller køb af kapitalinstrumenter til priser og på betingelser, der ikke giver instituttet en fordel, hvis ingen af de omstændigheder, der er anført i nærværende stykkes litra a), b) eller c) eller i artikel 59, stk. 3, gør sig gældende, når den offentlige støtte ydes.

I hvert af de i første afsnit, litra d), nr. i), ii) og iii), nævnte tilfælde gælder følgende: Garantiforanstaltningerne eller tilsvarende foranstaltninger, som er omhandlet deri, skal være begrænset til solvente institutter og være betinget af endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregler. Disse foranstaltninger skal have retsbevarende og midlertidig karakter og skal stå i et rimeligt forhold til følgerne af den alvorlige forstyrrelse, og de må ikke anvendes til at udligne tab, som instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide i nær fremtid.

Støtteforanstaltninger i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), er begrænset til nødvendige tilførsler til håndtering af kapitalmangel, der er fastslået i de nationale stresstests eller i de stresstests, der gennemføres på EU-plan eller inden for rammerne af FTM, gennemgangen af aktivernes kvalitet eller tilsvarende aktiviteter, som Den Europæiske Centralbank, EBA eller de nationale myndigheder gennemfører, og som, hvis det er relevant, er bekræftet af de kompetente myndigheder.

EBA udsteder senest den 3. januar 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for typen af ovennævnte tests, gennemgange eller aktiviteter, der kan føre til denne form for støtte.

Inden den 31. december 2015 tager Kommissionen stilling til, hvorvidt der fortsat er behov for at give tilladelse til støtteforanstaltningerne i henhold til første afsnit, litra d), nr. iii), gennemgår de betingelser, der skal opfyldes, såfremt støtteforanstaltningerne fortsættes, og aflægger rapport herom til Europa-Parlamentet og Rådet. Denne rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag.

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingshandling for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene som omhandlet i artikel 31 og en likvidation af instituttet ved almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at fremme konvergens i tilsyns- og afviklingspraksis for så vidt angår fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

Artikel 32a

Betingelser for afvikling for så vidt angår et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Medlemsstaterne påser, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et centralt organ og alle kreditinstitutter, som er fast tilknyttet til et sådant organ, og som indgår i samme afviklingskoncern, når den pågældende afviklingskoncern som helhed opfylder betingelserne i artikel 32, stk. 1.

Artikel 32b

Insolvensbehandling for institutter og enheder, der ikke er omfattet af afviklingshandlinger

Medlemsstaterne sikrer, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for hvilke afviklingsmyndigheden mener, at betingelserne i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), er opfyldt, men at en afviklingshandling ikke ville være nødvendig ud fra almene hensyn, jf. artikel 32, stk. 1, litra c), likvideres på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.

Artikel 33

Betingelser for afvikling for så vidt angår finansieringsinstitutter og holdingselskaber

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger over for et finansieringsinstitut som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), hvis betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1, er opfyldt med hensyn til både finansieringsinstituttet og med hensyn til moderselskabet, der er underlagt konsolideret tilsyn.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis den pågældende enhed opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1.

3. Ejes et blandet holdingselskabs datterselskabsinstitutter direkte eller indirekte af et mellemliggende finansielt holdingselskab, sikrer afviklingsplanen, at det mellemliggende finansielle holdingselskab identificeres som en afviklingsenhed, og medlemsstaterne sikrer, at der træffes afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det mellemliggende finansielle holdingselskab. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ikke træffer afviklingshandlinger med henblik på koncernafvikling over for det blandede holdingselskab.

4. Med forbehold af nærværende artikels stk. 3 kan afviklingsmyndighederne, uanset om en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), ikke måtte opfylde betingelserne i artikel 32, stk. 1, træffe afviklingshandlinger over for en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) enheden er en afviklingsenhed
- b) et eller flere af enhedens datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne fastsat i artikel 32, stk. 1
- c) de i litra b) omhandlede datterselskabers aktiver og passiver er af et sådant omfang, at disse datterselskabers sammenbrud udgør en trussel mod afviklingskoncernen som helhed, og afviklingshandlinger over for enheden er nødvendige enten for afvikling af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afvikling af den relevante afviklingskoncern som helhed.

Artikel 33a

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne efter høring af de kompetente myndigheder, der skal svare rettidigt, har beføjelse til at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til enhver kontrakt som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er part i, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) det er blevet konstateret, at instituttet eller enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a)
- b) der er ikke nogen umiddelbart tilgængelig foranstaltning iværksat af den private sektor, jf. artikel 32, stk. 1, litra b), som vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden bliver nødlidende
- c) det anses for nødvendigt at udøve suspensionsbeføjelsen for at undgå yderligere forværring af den finansielle situation i instituttet eller enheden og
- d) udøvelsen af beføjelsen til at suspendere er enten:
 - i) nødvendig for at nå frem til den konstatering, der er omhandlet i artikel 32, stk. 1, litra c), eller
 - ii) nødvendig for at vælge de passende afviklingshandlinger eller for at sikre en effektiv anvendelse af et eller flere afviklingsværktøjer.

2. Beføjelsen omhandlet i denne artikels stk. 1 finder ikke anvendelse på betalings- eller leveringsforpligtelser over for følgende:

- a) systemer og operatører af systemer, der er betegnet som sådan i henhold til direktiv 98/26/EF
- b) CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands-CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning
- c) centralbanker.

Afviklingsmyndighederne fastsætter rækkevidden af den beføjelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, under hensyntagen til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde. Afviklingsmyndighederne skal navnlig nøje vurdere hensigtsmæssigheden af at udvide suspensionen til berettigede indskud i henhold til definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU, navnlig til dækkede indskud tilhørende fysiske personer samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, sikrer afviklingsmyndighederne, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud.

4. Suspensionsperioden i stk. 1 skal være så kort som mulig og må ikke overskride den minimumsperiode, som afviklingsmyndigheden finder nødvendig til de formål, der er omhandlet i stk. 1, litra c) og d), og den kan under ingen omstændigheder være længere end fra tidspunktet for offentliggørelsen af en meddelelse om suspension i henhold til stk. 8 frem til midnat i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden for instituttet eller enheden er beliggende, på den første hverdag efter dagen for offentliggørelsen.

Ved udløbet af den i første afsnit omhandlede suspensionsperiode ophører suspensionen med at have virkning.

5. Ved udøvelsen af den beføjelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, tager afviklingsmyndighederne hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion, og til de eksisterende nationale regler samt tilsynsmæssige og retslige beføjelser for at beskytte kreditorernes rettigheder og sikre lige behandling af kreditorerne under almindelig insolvensbehandling. Afviklingsmyndighederne tager navnlig hensyn til den potentielle anvendelse af national insolvensbehandling på instituttet eller enheden som følge af konstateringen i artikel 32, stk. 1, litra c), og iværksætter de ordninger, de anser for passende med henblik på at sikre tilstrækkelig samordning med de nationale administrative eller retslige myndigheder.

6. Når betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes i henhold til stk. 1, suspenderes eventuelle modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.

7. En betalings- eller leveringsforpligtelse, som ville være forfaldet i suspensionsperioden, forfalder umiddelbart efter udløbet af denne periode.

8. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne straks underretter det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og de myndigheder, der er omhandlet i artikel 83, stk. 2, litra a)-h), når de udøver beføjelsen i nærværende artikels stk. 1, efter, at det er konstateret, at instituttet er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), og inden afgørelsen om afvikling træffes.

Afviklingsmyndigheden offentliggør eller sikrer offentliggørelsen af den afgørelse eller det instrument, hvorved forpligtelser suspenderes i henhold til denne artikel, og suspensionsvilkårene og -perioden med de midler, der er omhandlet i artikel 83, stk. 4.

9. Denne artikel berører ikke bestemmelserne i medlemsstaternes nationale ret om beføjelser til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for institutter og enheder, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, inden det konstateres, at disse institutter eller enheder er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), eller til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for institutter eller enheder, som skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling, og som går ud over det anvendelsesområde og den varighed, der er fastsat i nærværende artikel. Disse beføjelser udøves i overensstemmelse med omfanget, varigheden og betingelserne fastsat i de relevante nationale retsregler. Betingelserne i nærværende artikel berører ikke de betingelser, der er knyttet til en sådan beføjelse til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser.

10. Medlemsstaterne sikrer, at en afviklingsmyndighed, når den i henhold til nærværende artikels stk. 1 udøver beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), også under suspensionen kan udøve beføjelsen til at:

a) begrænse dette instituts eller denne enheds mulighed for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende i forbindelse med aktiverne i dette institut eller denne enhed i samme periode, i hvilket tilfælde artikel 70, stk. 2, 3 og 4, finder anvendelse, og

b) suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med dette institut eller denne enhed i samme periode, i hvilket tilfælde artikel 71, stk. 2-8, finder anvendelse.

11. I tilfælde af at en afviklingsmyndighed efter at have konstateret, at et institut eller en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende i henhold til artikel 32, stk. 1, litra a), har udøvet beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser under de omstændigheder, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1 eller 10, og hvis der efterfølgende træffes afviklingshandlinger over for dette institut eller denne enhed, udøver den ikke sine beføjelser i henhold til artikel 69, stk. 1, artikel 70, stk. 1, eller artikel 71, stk. 1, over for dette institut eller denne enhed.

? B

Artikel 34

Overordnede principper for afvikling

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser træffer alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingshandlingen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

a) aktionærene i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene

b) kreditorerne i det institut, der er under afvikling, bærer tabene efter aktionærene i overensstemmelse med prioritetsordenen af deres fordringer ved almindelig insolvensbehandling, medmindre andet udtrykkeligt er fastsat i dette direktiv

c) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, udskiftes, undtagen i de tilfælde, hvor det anses for nødvendigt helt eller delvist, afhængigt af omstændighederne, at beholde ledelsesorganet og den daglige ledelse for at nå afviklingsmålene

d) ledelsesorganet og den daglige ledelse i det institut, der er under afvikling, yder al den støtte, der er nødvendig for at nå afviklingsmålene

e) fysisk og juridiske personer bærer i henhold til medlemsstatens ret det civil- eller strafferetlige ansvar for, at instituttet er blevet nødlidende

f) kreditorer i samme klasse behandles ens, medmindre andet er fastsat i dette direktiv

g) ingen kreditor påføres større tab, end vedkommende ville være blevet påført, hvis instituttet eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede enhed var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i artikel 73-75

h) dækkede indskud er beskyttet fuldt ud, og

i) afviklingshandlinger træffes i overensstemmelse med sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv.

2. Er et institut en koncernenhed, anvender afviklingsmyndighederne afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser på en måde, der minimerer konsekvenserne for andre koncernenheder og koncernen

som helhed og minimerer de negative virkninger på den finansielle stabilitet i Unionen og dens medlemsstater, navnlig i de lande, hvor koncernen driver virksomhed, jf. dog artikel 31.

3. Ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser sikrer medlemsstaterne, at de overholder Unionens statsstøtteregele, når det er relevant.

4. Når virksomhedssalgsværktøjet, broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), anses dette institut eller denne enhed for at være under konkursbehandling eller en tilsvarende insolvensbehandling i forbindelse med artikel 5, stk. 1, i Rådets direktiv 2001/23/EF (9).

5. I forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser informerer og hører afviklingsmyndighederne arbejdstagerrepræsentanterne i passende omfang.

6. Afviklingsmyndigheder anvender afviklingsværktøjer og udøver afviklingsbeføjelser uden at det berører bestemmelser om medarbejderrepræsentation i ledelsesorganer som fastsat i national ret eller retspraksis.

KAPITEL II

Administration

Artikel 35

Administration

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udpege en administrator til at overtage ledelsesorganet af det institut, der er under afvikling. Afviklingsmyndighederne offentliggør udpegelsen af en administrator. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at administratoren har de nødvendige kvalifikationer og evner samt den fornødne viden til at kunne varetage sine opgaver.

2. Administratoren har alle de beføjelser, der tillægges aktionærene og instituttets ledelsesorgan. Administratoren må dog kun udøve sådanne beføjelser under afviklingsmyndighedens kontrol.

3. Administratoren skal have en lovbestemt pligt til at træffe alle nødvendige foranstaltninger til fremme af de i artikel 31 omhandlede afviklingsmål og iværksætte afviklingshandlinger i henhold til afviklingsmyndighedens afgørelse. Denne opgave skal om nødvendigt have forrang frem for enhver anden ledelsesopgave i henhold til instituttets vedtægter eller national ret i tilfælde af uoverensstemmelse mellem opgaverne. Disse foranstaltninger kan bl.a. være en kapitaludvidelse, omorganisering af ejerforholdene i instituttet, eller at andre institutter, der er finansielt og organisatorisk sunde, overtager det i overensstemmelse med afviklingsværktøjerne omhandlet i kapitel IV.

4. Afviklingsmyndighederne kan fastsætte begrænsninger for en administrators råderum eller kræve, at visse af administratorens handlinger skal forhåndsgodkendes af afviklingsmyndigheden. Afviklingsmyndighederne kan til enhver tid afsætte administratoren.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at administratoren med jævne mellemrum, der fastsættes af afviklingsmyndigheden, og i begyndelsen og slutningen af sit mandat udarbejder rapporter til den udpegende afviklingsmyndighed om instituttets økonomiske og finansielle situation og om de handlinger, administratoren har udført i forbindelse med sine opgaver.

6. Administratorens mandatperiode må ikke være længere end et år. Denne periode kan undtagelsesvist fornyes, hvis afviklingsmyndigheden fastslår, at betingelserne for udpegelse af en administrator fortsat er opfyldt.

7. Hvis mere end en enkelt afviklingsmyndighed agter at udpege en administrator for en enhed, der er tilknyttet en koncern, vurderer de, om det er mere hensigtsmæssigt at udpege en og samme administrator for alle de berørte enheder med henblik på at fremme løsninger, der genopretter de berørte enheders finansielle sundhed.

8. I tilfælde af insolvens kan insolvensbehandlingen, hvor en sådan behandling skal finde sted i henhold til national ret, tage form af administration som omhandlet i nærværende artikel.

KAPITEL III

Værdiansættelse

Artikel 36

Værdiansættelse ved afvikling

1. Før afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger eller udøver beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ?, sikrer de, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder afviklingsmyndigheden, og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Når alle kravene i nærværende artikel er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 13 og artikel 85.

2. Såfremt en uafhængig værdiansættelse i henhold til stk. 1 ikke er mulig, kan afviklingsmyndighederne foretage en midlertidig værdiansættelse af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver i henhold til stk. 9.

3. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver, når det pågældende institut eller den pågældende enhed opfylder betingelserne for afvikling i artikel 32 og 33.

4. Målene med værdiansættelsen er:

a) at indgå i fastlæggelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ? er opfyldt

b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingshandling der skal træffes for så vidt angår instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ? anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskriv-

ningen eller konverteringen af relevante ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ?

d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ?

e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og afgørelsen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter

f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der skal overføres, og at indgå i afviklingsmyndighedens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 38 anvendte betydning

g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver, kan anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ? udøves.

5. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke påregnes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige eller en centralbanks likviditetsstøtte i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale for så vidt angår sikkerhedsstillelse, løbetid og rentesatser, til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fra det tidspunkt, hvor der træffes afviklingshandlinger, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ? udøves. Hvis der anvendes et afviklingsværktøj, tages der i værdiansættelsen desuden hensyn til:

a) at afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter fra det institut, der er under afvikling, jf. artikel 37, stk. 7

b) at afviklingsfinansieringsordningen kan påregne renter eller gebyrer for alle lån eller garantier, der ydes til det institut, der er under afvikling, jf. artikel 101.

6. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser:

a) en ajourført balance og en redegørelse for instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), finansielle stilling

b) en analyse af og skøn over aktivernes bogførte værdi

c) en liste over udestående balanceførte og ikke-balanceførte fordringer, således som de fremgår af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen i henhold til den gældende insolvensret.

7. Hvor det er relevant med henblik på at indgå i de afgørelser, som er omhandlet i stk. 4, litra e) og f), kan oplysningerne i stk. 6, litra b), suppleres af en analyse af og et skøn over værdien af instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), aktiver og passiver baseret på markedsværdi.

8. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med deres prioritetsorden i henhold til den gældende insolvensret og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer og kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Dette skøn berører ikke, at princippet om, at ingen kreditor må stilles ringere end under en insolvensbehandling, anvendes i henhold til artikel 74.

9. Hvis det på grund af hastende omstændigheder i den pågældende situation ikke er muligt at opfylde kravene i stk. 6 og 8, eller stk. 2 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene i stk. 3 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene i stk. 1, 6 og 8.

Den midlertidige værdiansættelse, der er omhandlet i nærværende stykke, skal omfatte en buffer til yderligere tab med en passende begrundelse.

10. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene i nærværende artikel, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene fastsat i nærværende artikel. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages særskilt fra den i artikel 74 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fuldt ud anerkendes i bogføringen for det institut eller den enhed, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. stk. 11.

11. Hvis skønnet i henhold til den efterfølgende endelige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi er højere end skønnet i henhold til den midlertidige værdiansættelse over instituttets eller enhedens, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), nettoværdi, kan afviklingsmyndigheden:

a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet i henhold til bail-in-værktøjet

b) instruere et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab om at foretage en yderligere betaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til aktier eller ejerskabsinstrumenter til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter.

12. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 9 og 10 et gyldigt grundlag for, at afviklingsmyndighederne kan træffe afviklingshandlinger, herunder tage kontrol over et nødlidende institut eller en i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlet enhed, eller udøve beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 ?.

13. Værdiansættelsen skal være en integrerende del af afgørelsen om at anvende et afviklingsværktøj eller udøve en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel

59 ?. Værdiansættelsen i sig selv kan ikke gøres til genstand for særskilt klageadgang, men kan påklages sammen med afgørelsen i henhold til artikel 85.

14. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere betingelserne for, at en person anses for at være uafhængig af afviklingsmyndigheden og instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for så vidt angår stk. 1 i nærværende artikel og artikel 74.

15. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende kriterier for så vidt angår stk. 1, 3 og 9 i nærværende artikel og artikel 74:

a) metodologien for ansættelse af værdien af aktiverne og passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) adskillelsen af værdiansættelserne efter artikel 36 og 74

c) metodologien for beregning og medregning af en buffer for yderligere tab i den midlertidige værdiansættelse.

16. EBA forelægger de i stk. 14 omhandlede udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 14 og 15 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

KAPITEL IV

Afviklingsværktøjer

Afdeling 1

Almindelige principper

Artikel 37

Almindelige principper for afviklingsværktøjer

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling.

2. Når en afviklingsmyndighed beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og denne afviklingshandling vil medføre, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, udøver afviklingsmyndigheden beføjelsen til at nedskrive og konvertere ? M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver ? i henhold til artikel 59 umiddelbart inden eller samtidig med anvendelsen af afviklingsværktøjet.

3. De i stk. 1 nævnte afviklingsværktøjer er:

- a) virksomhedssalgsværktøjet
- b) broinstitutværktøjet
- c) værktøjet til adskillelse af aktiver
- d) bail-in-værktøjet.

4. Med forbehold af stk. 5 kan afviklingsmyndighederne anvende afviklingsværktøjerne enten hver for sig eller i enhver kombination.

5. Afviklingsmyndighederne må kun anvende værktøjet til adskillelse af aktiver sammen med et andet afviklingsværktøj.

6. Anvendes alene de i nærværende artikels stk. 3, litra a) eller b), omhandlede afviklingsværktøjer, og anvendes de kun til at overføre en del af aktiverne, rettighederne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, skal den resterende del af det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), hvorfra aktiverne, rettighederne eller passiverne er blevet overført, likvideres ved almindelig insolvensbehandling. Sådant likvidation sker inden for en rimelig tidsfrist, under hensyntagen til det pågældende instituts eller den pågældende enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eventuelle behov for at levere ydelser eller støtte i henhold til artikel 65, for at gøre det muligt for den modtagende part at udføre de aktiviteter eller ydelser, der erhverves ved overførslen, og under hensyntagen til andre grunde til, at den resterende del af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal fortsætte for at nå afviklingsmålene eller overholde principperne fastsat i artikel 34.

7. Afviklingsmyndigheden og enhver finansieringsordning, der handler i overensstemmelse med artikel 101, kan få dækket rimelige udgifter i forbindelse med anvendelsen af afviklingsværktøjerne eller beføjelserne eller offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer på én eller flere af følgende måder:

- a) som et fradrag for et vederlag, der er betalt af en modtager til det institut, der er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter
- b) fra det institut, der er under afvikling, som privilegeret kreditor, eller
- c) fra et eventuelt provenu som resultat af indstillingen af driften af broinstituttet eller porteføljeadministrationsselskabet, som privilegeret kreditor.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale insolvensretlige regler vedrørende omstødelse eller anfægtelighed af retsakter, der er til skade for kreditorer, ikke finder anvendelse på overførsel af aktiver, rettigheder eller passiver fra et institut under afvikling til en anden enhed ved anvendelsen af et afviklingsværktøj eller udøvelsen af afviklingsbeføjelser eller anvendelsen af offentlige finansielle stabiliseringsværktøjer.

9. Medlemsstaterne kan ikke hindres i at give afviklingsmyndighederne supplerende værktøjer og beføjelser, som kan anvendes eller udøves, når et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling, forudsat at:

- a) de supplerende beføjelser, når de anvendes på en grænseoverskridende koncern, ikke udgør hindringer for effektiv koncernafvikling, og
- b) de er i overensstemmelse med afviklingsmålene og de overordnede afviklingsprincipper omhandlet i artikel 31 og 34.

10. I det meget usædvanlige tilfælde, at der foreligger en systemisk krise, kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe finansiering fra alternative finansieringskilder ved anvendelse af de offentlige stabiliseringsværktøjer, der er fastsat i artikel 56 og 58, når følgende betingelser er opfyldt:

a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er fastsat i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre M3 passiver, der er omfattet af bail-in ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis

b) den skal være betinget af forhåndsgodkendelse og endelig godkendelse i henhold til Unionens statsstøtteregele.

Afdeling 2

Virksomhedssalgsværktøjet

Artikel 38

Virksomhedssalgsværktøjet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling

b) alle eller eventuelle aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel finder, med forbehold af nærværende artikels stk. 8 og 9 samt artikel 85, sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i det institut, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end køberen, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirrettlige procedurekrav bortset fra kravene i artikel 39.

2. En overførsel i henhold til stk. 1 finder sted på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregele.

3. I overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 træffer afviklingsmyndighederne alle rimelige foranstaltninger for at opnå kommercielle vilkår for overførslen, der er i overensstemmelse med den værdiansættelse, der foretages efter artikel 36, under hensyn til de nærmere omstændigheder i det enkelte tilfælde.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af køberen:

a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihændehaverne af aktierne eller instrumenterne til køberen

b) det institut, der er under afvikling, når salget af forretningsaktiviteterne er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til køberen.

5. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet kan afviklingsmyndighederne med køberens samtykke udøve overførselsbeføjelserne på aktiver, rettigheder eller passiver overført til køberen for at tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver til det institut, der er under afvikling, eller tilbageføre aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til de oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage.

7. En køber skal have den fornødne tilladelse til at udføre de erhvervede forretningsaktiviteter, når der foretages en overførsel i henhold til stk. 1. De kompetente myndigheder sikrer, at en ansøgning om tilladelse behandles i tide i forbindelse med overførslen.

8. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at underrette de kompetente myndigheder i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, og kravet i artikel 10, stk. 3, artikel 11, stk. 1 og 2, og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet i artikel 11, stk. 3, i nævnte direktiv om at give meddelelse, gælder, at hvis en overførsel af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som følge af anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet ville resultere i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret deltagelse i et institut af den art, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den kompetente myndighed for det pågældende institut den i henhold til de nævnte artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

9. Medlemsstaterne sikrer, hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har gennemført den i stk. 8 omhandlede vurdering fra datoen for overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter som led i afviklingsmyndighedens anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet, at følgende bestemmelser finder anvendelse:

a) overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen skal have øjeblikkelig retsvirkning

b) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) suspenderes køberens stemmeret knyttet til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, og stemmeretten tildeles alene afviklingsmyndigheden, der ikke har pligt til at udøve denne stemmeret, og som ikke på nogen måde kan drages til ansvar for at udøve eller afstå fra at udøve denne stemmeret

c) under vurderingsperioden og under en eventuel afhændelsesperiode som omhandlet i litra f) finder de sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele, som er omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU, ikke anvendelse på overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

d) straks efter afslutningen af vurderingen ved den kompetente myndighed meddeler den kompetente myndighed skriftligt afviklingsmyndigheden og køberen, om den kompetente myndighed godkender eller i henhold til artikel 22, stk. 5, i direktiv 2013/36/EU modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køber

e) hvis den kompetente myndighed godkender overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, anses den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret for i fuldt omfang at være tildelt køber umiddelbart efter, at afviklingsmyndigheden eller køberen har modtaget meddelelse om en sådan godkendelse fra den kompetente myndighed

f) hvis den kompetente myndighed modsætter sig overførslen af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til køberen, gælder følgende:

i) den til sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter knyttede stemmeret, jf. litra b), har fuld retskraft og -virkning

ii) afviklingsmyndigheden kan kræve, at køberen afhænder sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter inden for en af afviklingsmyndigheden under hensyntagen til de gældende markedsvilkår fastsat afhændelsesperiode, og

iii) hvis køberen ikke inden for den af afviklingsmyndigheden fastsatte afhændelsesperiode afslutter afhændelsen, kan den kompetente myndighed med afviklingsmyndighedens samtykke pålægge køberen sanktioner og andre foranstaltninger for overtrædelser af krav til erhvervelser eller afhændelser af kvalificerede kapitalandele som omhandlet i artikel 66, 67 og 68 i direktiv 2013/36/EU.

10. Overførsler i medfør af virksomhedssalgsværktøjet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

11. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses køberen for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

12. Medlemsstaterne sikrer, at den i stk. 1 nævnte køber kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsgarantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, såfremt køberen opfylder medlemskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

a) der ikke nægtes adgang på grund af, at køberen ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit

b) når køberen ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter ansøgning herom fra køberen.

13. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Artikel 39

Virksomhedssalgsværktøjet: procedurekrav

1. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal afviklingsmyndigheden markedsføre eller træffe foranstaltninger til at markedsføre de aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som den agter at overføre, jf. dog nærværende artikels stk. 3. Puljer af rettigheder, aktiver og passiver kan markedsføres særskilt.

2. Den i stk. 1 omhandlede udbydning gennemføres efter følgende kriterier, uden at dette berører Unionens statsstøttere, hvis disse finder anvendelse:

a) den skal være så gennemsigtig som mulig og må ikke i væsentlig grad indeholde urigtige oplysninger om aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som afviklingsmyndigheden agter at overføre, i betragtning af omstændighederne og navnlig behovet for at opretholde den finansielle stabilitet

b) den må ikke ubehørigt begunstige eller forskelsbehandle potentielle købere

c) den skal være fri for interessekonflikter

d) den må ikke give en potentiel køber en urimelig fordel

e) den skal tage hensyn til behovet for at gennemføre en hurtig afvikling

f) den skal tilsigte en så høj salgspris som muligt for de berørte aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver.

Principperne omhandlet i dette stykke er ikke til hinder for, at afviklingsmyndigheden kan rette opfordring til bestemte potentielle købere, jf. dog første afsnit, litra b).

En eventuel offentliggørelse af markedsføringen af instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der ellers ville være påkrævet i henhold til artikel 17, stk. 1, i forordning (EU) nr. 596/2014, kan udsættes i overensstemmelse med artikel 17, stk. 4 eller 5, i nævnte forordning.

3. Afviklingsmyndigheden kan anvende virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde kravene om markedsføring fastsat i stk. 1, hvis den finder, at overholdelse af disse krav ville svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet eller forventeligt bliver nødlidende, og

b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme ville svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet omhandlet i artikel 31, stk. 2, litra b).

4. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive de faktiske omstændigheder, der udgør en væsentlig trussel, og elementerne i tilknytning til effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet, jf. stk. 3, litra a) og b).

Afdeling 3

Broinstitutværktøjet

*Artikel 40***Broinstitutværktøjet**

1. For at broinstitutværktøjet kan få virkning og under hensyntagen til, at kritiske funktioner skal oprettholdes i broinstituttet, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre følgende til et broinstitut:

- a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et eller flere institutter under afvikling eller
- b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. Ved broinstitut forstås en juridisk person, der opfylder følgende krav:

- a) Det ejes helt eller delvis af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden.
- b) Det er oprettet med henblik på at modtage og forvalte alle eller nogle aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller alle eller nogle aktiver, rettigheder eller passiver i et eller flere institutter under afvikling med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d).

Anvendelsen af bail-in-værktøjet som omhandlet i artikel 43, stk. 2, litra b), må ikke indskrænke afviklingsmyndighedens mulighed for at kontrollere broinstituttet.

3. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet sikrer afviklingsmyndigheden, at den samlede værdi af de passiver, der overføres til broinstituttet, ikke overstiger den samlede værdi af de rettigheder og aktiver, der overføres fra det institut, der er under afvikling, eller som tilføres fra andre kilder.

4. Med forbehold af artikel 37, stk. 7, tilfalder et vederlag, der betales af broinstituttet:

- a) ejerne af aktierne eller ejerskabsinstrumenterne, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre aktier eller ejerskabsinstrumenter udstedt af det institut, der er under afvikling, fra ihændehaverne af aktierne eller instrumenterne til broinstituttet
- b) det institut, der er under afvikling, når overførslen til broinstituttet er foretaget ved at overføre alle eller en del af aktiverne eller passiverne i det institut, der er under afvikling, til broinstituttet.

5. Ved anvendelsen af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden udøve overførselsbeføjelsen flere gange for at foretage supplerende overførsler af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut, der er under afvikling, eller, alt efter det enkelte tilfælde, aktiver, rettigheder eller passiver i det institut, der er under afvikling.

6. Efter en anvendelse af broinstitutværktøjet kan afviklingsmyndigheden:

- a) tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra broinstituttet til det institut, der er under afvikling, eller aktierne eller andre ejerskabsinstrumenter til deres oprindelige ejere, og det institut, der er under afvikling, eller de oprindelige ejere har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver eller aktier eller andre ejerskabsinstrumenter tilbage, forudsat at betingelserne fastsat i stk. 7 er opfyldt

b) overføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet til tredjemand.

7. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet under en af følgende omstændigheder:

a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget

b) de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver falder i virkeligheden ikke ind under de kategorier af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

En sådan tilbageførsel kan ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

8. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, eller den oprindelige ejer af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter på den ene side og broinstituttet på den anden side er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne omhandlet i afsnit IV, kapitel VII.

9. I forbindelse med udøvelsen af retten til at levere tjenesteydelser eller til at etablere sig i en anden medlemsstat, jf. direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, anses et broinstitut for at være en videreførelse af det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

Afviklingsmyndighederne kan med henblik på andre formål kræve, at et broinstitut anses for at videreføre det institut, der er under afvikling, og kan fortsætte med at udøve enhver rettighed, som instituttet, der er under afvikling, udøvede i forbindelse med de overførte aktiver, rettigheder eller passiver.

10. Medlemsstaterne sikrer, at broinstituttet kan fortsætte med at udøve den ret til medlemskab af og adgang til betalings-, clearings- og afregningssystemer, børser, investorgarantiordninger og indskudsgarantiordninger, som det institut, der er under afvikling, udøvede, forudsat at køberen opfylder medlemskabs- og deltagelseskriterierne for sådanne systemer.

Uanset første afsnit skal medlemsstaterne sikre, at:

a) der ikke nægtes adgang på grund af, at broinstituttet ikke har en rating fra et kreditvurderingsbureau, eller at denne rating ikke opfylder de ratingniveauer, der kræves for at få adgang til systemerne som omhandlet i første afsnit

b) hvis broinstituttet ikke opfylder medlemskabs- eller deltagelseskriterierne for et bestemt betalings-, clearing- eller afregningssystem, en bestemt børs, investorgarantiordning eller indskudsgarantiordning, udøves de i første afsnit nævnte rettigheder i en af afviklingsmyndigheden fastsat periode på højst 24 måneder, som kan fornyes af afviklingsmyndigheden efter broinstituttets ansøgning herom.

11. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til broinstituttet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til broinstituttet, dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

12. De mål, der er fastsat for broinstituttet, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærene eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke

over for aktionærerne eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et broinstitut og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

Artikel 41

Drift af et broinstitut

1. Medlemsstaterne sikrer, at et broinstitut drives i overensstemmelse med følgende krav:

- a) indholdet af broinstitutts stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden
- b) under iagttagelse af ejerforholdene i broinstituttet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden broinstitutts ledelsesorgan
- c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder
- d) afviklingsmyndigheden godkender broinstitutts strategi og risikoprofil
- e) broinstituttet er godkendt i overensstemmelse med direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant, og har den fornødne tilladelse i henhold til gældende national ret til at udføre de aktiviteter og ydelser, det erhverver ved en overførsel i henhold til artikel 63 i dette direktiv
- f) broinstituttet overholder kravene i og er underlagt tilsyn i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og med direktiv 2013/36/EU og 2014/65/EU, alt efter hvad der er relevant
- g) broinstitutts drift skal være i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler, og afviklingsmyndigheden kan i overensstemmelse hermed præcisere begrænsninger for dets aktiviteter.

Uanset de i første afsnit, litra e) og f) omhandlede bestemmelser, og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene, kan broinstituttet etableres og få tilladelse uden at opfylde direktiv 2013/36/EU eller 2014/65/EU for en kort periode fra begyndelsen af dets virksomhed. Med henblik herpå indgiver afviklingsmyndigheden en anmodning herom til den kompetente myndighed. Hvis den kompetente myndighed beslutter at give en sådan tilladelse, angiver den den periode, i hvilken broinstituttet er fritaget for at opfylde disse direktivers krav.

2. Med forbehold af eventuelle restriktioner i henhold til Unionens eller medlemsstaternes konkurrenceregler driver broinstitutts ledelse broinstituttet med henblik på at opretholde adgangen til kritiske funktioner og sælge instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), dets/dens aktiver, rettigheder eller passiver til en eller flere købere i den private sektor, når de rette vilkår er til stede og inden for den i nærværende artikels stk. 4, eller i givet fald nærværende artikels stk. 6 anførte frist.

3. Afviklingsmyndigheden træffer afgørelse om, at broinstituttet ikke længere er et broinstitut i den i artikel 40, stk. 2, anvendte betydning, i følgende tilfælde, alt efter hvilket der indtræder først:

- a) broinstituttet fusionerer med en anden enhed

- b) broinstituttet opfylder ikke længere kravene i artikel 40, stk. 2
- c) alle eller praktisk taget alle broinstituttets aktiver, rettigheder eller passiver sælges til tredjemand
- d) den i stk. 5 eller i givet fald stk. 6 anførte frist udløber
- e) broinstituttets aktiver er helt likvideret, og dets passiver er helt indfriet.

4. Når afviklingsmyndigheden agter at sælge broinstituttet eller dets aktiver, rettigheder eller passiver, sikrer medlemsstaterne, at broinstituttet eller de relevante aktiver eller passiver markedsføres åbent og gennemsigtigt, at der i salget ikke i væsentlig grad indgår urigtige oplysninger om dem, og at salget ikke ubehørigt begunstiger eller forskelsbehandler potentielle købere.

Ethvert sådant salg skal ske på kommercielle vilkår under hensyntagen til forholdene og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregele.

5. Hvis ingen af de i stk. 3, litra a), b), c) og e), nævnte resultater indtræder, indstiller afviklingsmyndigheden driften af broinstituttet hurtigst muligt og under alle omstændigheder to år efter den dato, hvor den sidste overførelse fra et institut under afvikling i medfør af broinstitutværktøjet, blev udført.

6. Afviklingsmyndigheden kan forlænge den i stk. 5 nævnte periode med en eller flere yderligere perioder på et år, hvis en sådan forlængelse:

- a) fremmer de i stk. 3, litra a), b), c) eller e), nævnte resultater, eller
- b) er nødvendig for at sikre videreførelse af væsentlige bankydelser eller finansielle ydelser.

7. En afgørelse fra afviklingsmyndigheden om at forlænge den i stk. 5 nævnte periode skal begrundes og indeholde en detaljeret vurdering af situationen, herunder af markedsvilkårene og -udsigterne, der taler for en forlængelse.

8. Indstilles driften af et broinstitut under de i stk. 3, litra c) eller d), nævnte omstændigheder, skal broinstituttet likvideres ved almindelig insolvensbehandling.

Et eventuelt provenu ved indstillingen af driften af broinstituttet tilfalder aktionærerne i broinstituttet, jf. dog artikel 37, stk. 7.

9. Hvis et broinstitut anvendes til at overføre aktiver og passiver i mere end et enkelt institut, der er under afvikling, gælder forpligtelsen i stk. 8 realiseringen af de aktiver og passiver, der er overført fra de enkelte institutter, der er under afvikling, og ikke broinstituttet som sådant.

Afdeling 4

Værktøjet til adskillelse af aktiver

Artikel 42

Værktøj til adskillelse af aktiver

1. For at værktøjet til adskillelse af aktiver kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling eller et broinstitut til et eller flere porteføljeadministrationsselskaber.

Den i første afsnit omhandlede overførsel kan finde sted uden indhentning af samtykke fra aktionærerne i de institutter, der er under afvikling, eller fra anden tredjemand end broinstituttet, og uden at det er nødvendigt at overholde selskabs- eller værdipapirretlige procedurekrav, jf. dog artikel 85.

2. I forbindelse med værktøjet til adskillelse af aktiver er et porteføljeadministrationsselskab en juridisk person, der opfylder følgende betingelser:

a) det ejes helt eller delvist af en eller flere offentlige myndigheder, herunder eventuelt afviklingsmyndigheden eller afviklingsfinansieringsordningen, og kontrolleres af afviklingsmyndigheden

b) det er oprettet med henblik på at modtage nogle eller alle aktiver, rettigheder og passiver i et eller flere institutter under afvikling eller et broinstitut.

3. Porteføljeadministrationsselskabet forvalter de aktiver, der er overført til det, med henblik på at maksimere deres værdi ved et efterfølgende salg eller en velordnet opløsning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et porteføljeadministrationsselskab drives i overensstemmelse med følgende bestemmelser:

a) indholdet af porteføljeadministrationsselskabets stiftelsesdokumenter godkendes af afviklingsmyndigheden

b) under iagttagelse af ejerforholdene i porteføljeadministrationsselskabet udpeger eller godkender afviklingsmyndigheden porteføljeadministrationsselskabets ledelsesorgan

c) afviklingsmyndigheden godkender aflønningen af ledelsesorganets medlemmer og fastlægger deres relevante ansvarsområder

d) afviklingsmyndigheden godkender porteføljeadministrationsselskabets strategi og risikoprofil.

5. Afviklingsmyndighederne må kun udøve beføjelsen i henhold til stk. 1 til at overføre aktiver, rettigheder eller passiver, hvis:

a) situationen på det specifikke marked for de pågældende aktiver er af en sådan art, at det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis de blev likvideret ved almindelig insolvensbehandling

b) overførslen er nødvendig for at sikre, at instituttet under afvikling eller broinstituttet fungerer korrekt, eller

c) overførslen er nødvendig for at maksimere midlerne fra likvidationen.

6. Ved anvendelsen af værktøjet til adskillelse af aktiver fastsætter afviklingsmyndighederne det vederlag, for hvilket aktiverne, rettighederne og passiverne overføres til porteføljeadministrationsselskabet, i overensstemmelse med principperne i artikel 36 og i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler. Dette stykke er ikke til hinder for, at vederlaget kan have en nominal eller negativ værdi.

7. Ethvert vederlag, der betales af porteføljeadministrationsselskabet med hensyn til de aktiver, rettigheder eller passiver, der er erhvervet direkte fra instituttet under afvikling, tilfalder instituttet under

afvikling, jf. dog artikel 37, stk. 7. Vederlag kan betales i form af gæld udstedt af porteføljeadministrations-selskabet.

8. Hvis broinstitutværktøjet har været anvendt, kan et porteføljeadministrations-selskab, efter anvendelsen af broinstitutværktøjet, erhverve aktiver, rettigheder eller passiver fra broinstituttet.

9. Afviklingsmyndigheder kan overføre aktiver, rettigheder eller passiver fra det institut, der er under afvikling, til et eller flere porteføljeadministrations-selskaber ad flere omgange og tilbageføre aktiver, rettigheder eller passiver fra et eller flere porteføljeadministrations-selskaber til det institut, der er under afvikling, forudsat at betingelserne i stk. 10 er opfyldt.

Det institut, der er under afvikling, har pligt til at tage sådanne aktiver, rettigheder eller passiver tilbage.

10. Afviklingsmyndighederne kan tilbageføre rettigheder, aktiver eller passiver fra porteføljeadministrations-selskabet til det institut, der er under afvikling, under en af følgende omstændigheder:

a) muligheden for en eventuel tilbageførsel af de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver er udtrykkelig angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget

b) de pågældende rettigheder, aktiver eller passiver falder reelt ikke ind under de kategorier af rettigheder, aktiver eller passiver, der er angivet i det instrument, hvorved overførslen er foretaget, eller de opfylder ikke betingelserne for overførsel heraf.

I begge de i litra a) og b) nævnte tilfælde kan tilbageførslen ske inden for en hvilken som helst periode og skal være i overensstemmelse med de øvrige betingelser, der måtte være angivet i instrumentet til det pågældende formål.

11. Overførsler mellem det institut, der er under afvikling, og porteføljeadministrations-selskabet er underlagt sikkerhedsforanstaltningerne i forbindelse med delvis overførsel af ejendom som fastsat i afsnit IV, kapitel VII.

12. Med forbehold af afsnit IV, kapitel VII, har aktionærer eller kreditorer i det institut, der er under afvikling, og andre tredjemænd, hvis aktiver, rettigheder eller passiver ikke overføres til porteføljeadministrations-selskabet, ikke rettigheder til eller i tilknytning til de aktiver, rettigheder eller passiver, der overføres til porteføljeadministrations-selskabet eller dets ledelsesorgan eller daglige ledelse.

13. De mål, der er fastsat for et porteføljeadministrations-selskab, indebærer ikke pligter eller ansvar over for aktionærene eller kreditorerne i det institut, der er under afvikling, og ledelsesorganet eller den daglige ledelse hæfter ikke over for aktionærene eller kreditorerne som følge af de handlinger, de udfører eller undlader at udføre som led i varetagelsen af deres opgaver, medmindre handlingen eller undladelsen i henhold til national ret indebærer en grov forsømmelse eller en alvorlig forseelse, som direkte påvirker aktionærernes eller kreditorernes rettigheder.

Medlemsstaterne kan yderligere begrænse et porteføljeadministrations-selskabs og dets ledelsesorgans eller daglige ledelses ansvar i henhold til national ret for handlinger og undladelser under varetagelsen af deres pligter.

14. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at fremme konvergensen mellem tilsyns- og afviklingspraksis med hensyn til konstatering af, hvornår det kunne få negative virkninger for et eller flere finansielle markeder, hvis aktiverne eller passiverne blev realiseret ved almindelig insolvensbehandling, jf. stk. 5.

Afdeling 5

»Bail-in«-værktøjet

Underafdeling 1

»Bail-in«-værktøjets formål og anvendelsesområde

Artikel 43

Bail-in-værktøjet

1. For at bail-in-værktøjet kan få virkning, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne har de i artikel 63, stk. 1, anførte afviklingsbeføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende bail-in-værktøjet for at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i artikel 31, i overensstemmelse med principperne for afvikling anført i artikel 34 til et af følgende formål:

a) at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der opfylder betingelserne for afvikling i et tilstrækkeligt omfang til at genoprette dets evne til at opfylde betingelserne for godkendelse (for så vidt disse betingelser finder anvendelse på enheden) og til at udføre de aktiviteter, hvortil det eller den er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU, hvis enheden er godkendt i henhold til disse direktiver, og til at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet eller enheden

b) at konvertere til egenkapital eller nedbringe hovedstolen af fordrings- eller gældsinstrumenter, der overføres:

i) til et broinstitut med henblik på at skaffe kapital til dette broinstitut, eller

ii) under virksomhedssalgsværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kun anvender bail-in-værktøjet til det i nærværende artikels stk. 2, litra a), anførte formål, hvis det med rimelighed kan forventes, at anvendelsen af dette værktøj sammen med andre relevante foranstaltninger, herunder foranstaltninger, der gennemføres i overensstemmelse med den i artikel 52 krævede virksomhedssomlægningsplan, ud over at opfylde de relevante afviklingsmålsætninger vil føre til en genoprettelse af det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds finansielle sundhed og levedygtighed på længere sigt.

Hvis betingelserne i nærværende stykkes første afsnit ikke opfyldt, kan medlemsstaterne anvende et af afviklingsværktøjerne omhandlet i artikel 37, stk. 3, litra a), b) og c), og bail-in-værktøjet i nærværende artikels stk. 2, litra b).

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan anvende afviklingsværktøjet til alle institutter eller enheder omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), samtidig med at de respekterer det pågældende instituts eller den pågældende enheds juridiske form, eller de kan ændre den juridiske form.

*Artikel 44***Bail-in-værktøjets anvendelsesområde**

1. Medlemsstaterne sikrer, at bail-in-værktøjet kan anvendes til alle det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituts eller enheds passiver, som ikke er udelukket fra dette værktøjs anvendelsesområde i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3

2. Afviklingsmyndigheder må ikke gøre brug af deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i forhold til følgende passiver, uanset om de er omfattet af en medlemsstats eller tredjelandes lovgivning:

a) dækkede indskud

b) sikrede passiver, dækkede obligationer og passiver i form af finansielle instrumenter, der anvendes til hedgingformål, som udgør en integreret del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til dækkede obligationer

c) ethvert passiv, der opstår som følge af instituttets eller den i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enheds besiddelse af kunders aktiver eller penge, herunder kunders aktiver eller penge, der er deponeret af eller på vegne af investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF eller AIF'er som defineret i artikel 4, stk. 1, litra a) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU (10), under forudsætning af at denne kunde er beskyttet i henhold til den gældende insolvensret

d) ethvert passiv, der opstår som følge af et tillidsforhold mellem instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), (som administrator) og en anden person (som begunstiget), under forudsætning af at en sådan begunstiget er beskyttet i henhold til gældende insolvens- eller civilret

e) passiver i forhold til institutter, undtagen enheder, der indgår i samme koncern, med en oprindelig løbetid på mindre end syv dage

f) passiver med en resterende løbetid på mindre end syv dage, over for systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF, eller deres deltagere og som følge af deltagelse i et sådant system eller over for CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelandes- CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning

g) et passiv over for:

i) en medarbejder som følge af et løntilgodehavende, pensionsydelse eller anden fast godtgørelse, undtagen den variable del af lønnen, som ikke er reguleret ved kollektive overenskomster

ii) en kommerciel eller handelsmæssig kreditor som følge af levering til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af varer eller tjenesteydelser, der er afgørende for den daglige drift af instituttets aktiviteter, herunder it-tjenesteydelser, forsyninger og leje, servicering og vedligeholdelse af lokaler

iii) skatte- og socialsikringsmyndigheder, såfremt disse passiver har fortrinsret i henhold til gældende ret

iv) indskudsgarantiordninger som følge af forfaldne bidrag i overensstemmelse med direktiv 2014/49/EU.

h) passiver over for institutter eller enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, uanset deres løbetid, undtagen når disse passiver er efterstillet almindelige usikrede passiver i henhold til den relevante nationale lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling, der er gældende på datoen for gennemførelsen af dette direktiv; i de tilfælde, hvor denne undtagelse finder anvendelse, vurderer afviklingsmyndigheden for det pågældende datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, om mængden af poster, der overholder artikel 45f, stk. 2, er tilstrækkeligt til at støtte gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Første afsnit, litra g), nr. i), finder ikke anvendelse på den variable del af lønnen for væsentlige risikotagere som omhandlet i artikel 92, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU.

Medlemsstaterne sikrer, at alle sikrede aktiver i tilknytning til en sikkerhedspulje med dækkede obligationer er uberørte, holdes adskilt og finansieres i tilstrækkeligt omfang. Hverken dette krav eller første afsnit, litra a) og b), er til hinder for, at afviklingsmyndighederne, når det er hensigtsmæssigt, gør brug af deres beføjelser i forhold til en hvilken som helst del af et sikret passiv eller et passiv, for hvilket der er stillet sikkerhed, som overstiger værdien af de aktiver, det pant, den tilbageholdelsesret eller den kaution, der stilles som sikkerhed.

Første afsnit, litra a), forhindrer ikke afviklingsmyndigheder i, når det er hensigtsmæssigt, at udøve disse beføjelser i forhold til et hvilket som helst beløb af et indskud, der overstiger den dækning, som fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

Uden at det berører bestemmelserne om store eksponeringer i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU sikrer medlemsstaterne for at give mulighed for at afvikle institutter og koncerner, at afviklingsmyndighederne i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 17, stk. 5, litra b), begrænser i hvilket omfang andre institutter besidder M3 passiver, der er omfattet af bail-in, bortset fra passiver, som besiddes i enheder, som er en del af den samme koncern.

3. Når bail-in-værktøjet anvendes, kan afviklingsmyndigheden i undtagelsestilfælde vælge helt eller delvis at undlade at lade nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne gælde visse passiver, hvis:

a) det, uanset at afviklingsmyndigheden efter bedste evne bestræber sig herpå, ikke er muligt at foretage en bail-in inden for en rimelig frist

b) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for videreførelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder på en måde, der fortsat sætter instituttet under afvikling i stand til at videreføre nøglefunktioner, tjenesteydelser og transaktioner

c) udelukkelsen anses for strengt nødvendig og rimelig for at undgå en udbredt afsmittende virkning, navnlig med hensyn til berettigede indskud tilhørende fysiske personer, mikrovirksomheder samt små og mellemstore virksomheder, der alvorligt ville forstyrre de finansielle markeders funktion, herunder de finansielle markeders infrastrukturer på en måde, der ville medføre en alvorlig forstyrrelse for en medlemsstats eller Unionens økonomi, eller

d) anvendelsen af bail-in-værktøjet på disse passiver ville medføre et værditab af en sådan størrelse, at andre kreditorers tab ville være større, end hvis disse passiver ikke var udelukket fra bail-in.

Afviklingsmyndighederne vurderer nøje, om passiver over for institutter eller enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og som indgår i samme afviklingskoncern uden selv at være afviklingsenheder, og som ikke er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til stk. 2, litra h), bør udelukkes eller delvist udelukkes i henhold til nærværende stykkes første afsnit, litra a)-d), for at sikre effektiv gennemførelse af afviklingsstrategien.

Hvis en afviklingsmyndighed beslutter at udelukke eller delvist udelukke et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en kategori af passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til dette stykke, kan omfanget af den nedskrivning eller konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, øges for at tage højde for sådanne udelukkelse, forudsat at omfanget af den nedskrivning og konvertering, der foretages for andre passiver, der er omfattet af bail-in, overholder principperne i artikel 34, stk. 1, litra g).

4. Beslutter en afviklingsmyndighed helt eller delvist at udelukke et passiv, der er omfattet af bail-in, eller en kategori af passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til nærværende artikel, og de tab, der skulle have været dækket af disse passiver, ikke er blevet videregivet fuldt ud til andre kreditorer, kan afviklingsfinansieringsordningen yde et bidrag til instituttet under afvikling ved at gøre et eller begge af følgende:

a) dække eventuelle tab, der ikke er absorberet af passiver, der er omfattet af bail-in, og genoprette nettoværdien af instituttet under afvikling til nul i overensstemmelse med stk. 46, stk. 1, litra a)

b) købe aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling for at rekapitalisere instituttet i overensstemmelse med artikel 46, stk. 1, litra b).

5. Afviklingsfinansieringsordningen kan kun yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, hvis:

a) der er ydet et bidrag med henblik på tabsabsorbering og rekapitalisering til et beløb på mindst 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36, af aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, indehavere af relevante kapitalinstrumenter og andre M3 passiver, der er omfattet af bail-in ved hjælp af nedskrivning, konvertering eller på anden vis, og

b) bidraget til afviklingsfinansieringsordningen ikke overstiger 5 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget i instituttet under afvikling, målt på tidspunktet for afviklingshandlingen i overensstemmelse med den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 36.

6. Bidraget fra afviklingsfinansieringsordningen som omhandlet i stk. 4 kan finansieres af:

a) det beløb, der er til rådighed for afviklingsfinansieringsordningen, og som er opkrævet gennem bidrag fra institutterne og EU-filialer i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103

b) det beløb, der kan opkræves gennem ex post-bidrag i overensstemmelse med artikel 104 inden for en periode på tre år og

c) de beløb, der er opkrævet fra alternative finansieringskilder i overensstemmelse med artikel 105, hvis de i dette stykkes litra a) og b) omhandlede beløb ikke er tilstrækkelige.

7. I ekstraordinære tilfælde kan afviklingsmyndigheden forsøge at tilvejebringe yderligere finansiering fra alternative finansieringskilder, efter at:

a) den grænse på 5 %, der er angivet i stk. 5, litra b), er nået, og

b) alle usikrede ikke-privilegerede passiver, bortset fra berettigede indskud, er nedskrevet eller konverteret fuldt ud.

Endvidere kan afviklingsfinansieringsordningen som et alternativ eller et supplement, når betingelserne i første afsnit, er opfyldt, yde et bidrag fra midler, der er opkrævet i form af ex ante-bidrag i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, og som endnu ikke er udnyttet.

8. Uanset stk. 5, litra a), kan afviklingsfinansieringsordningen også yde et bidrag som omhandlet i stk. 4, forudsat at:

a) bidraget til tabsabsorbering og rekapitalisering, jf. stk. 5, litra a), svarer til et beløb på mindst 20 % af det pågældende instituts risikovægtede aktiver

b) den berørte medlemsstats afviklingsfinansieringsordning gennem ex ante-bidrag (undtagen bidrag til en indskudsgarantiordning), der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 100, stk. 6, og artikel 103, råder over et beløb på mindst 3 % af de dækkede indskud for samtlige kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område, og

c) det pågældende institut har aktiver på under 900 mia. EUR på et konsolideret grundlag.

9. Afviklingsmyndigheder skal, når de udøver deres skønsbeføjelser i henhold til stk. 3, tage behørigt hensyn til:

a) princippet om, at tab først afholdes af aktionærerne og dernæst generelt af kreditorerne i prioritetsorden i det institut, der er under afvikling

b) hvor megen tabsabsorberingskapacitet der vil være tilbage i instituttet under afvikling, hvis passiverne eller kategorien af passiver udelukkes, og

c) behovet for at bibeholde tilstrækkelige midler til afviklingsfinansiering.

10. Udelukkelse i henhold til stk. 3 kan foretages enten med henblik på fuldstændig udelukkelse af et passiv fra nedskrivningen eller en begrænsning af omfanget af nedskrivningen for dette passiv.

11. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på yderligere at præcisere, under hvilke omstændigheder denne udelukkelse er nødvendig for at nå målene i nærværende artikels stk. 3.

12. Afviklingsmyndigheden underretter Kommissionen, inden den foretager det skøn vedrørende udelukkelse af et passiv, der er omhandlet i stk. 3. Hvis udelukkelsen kræver et bidrag fra afviklingsfinansieringsordningen eller en alternativ finansieringskilde i henhold til stk. 4-8, kan Kommissionen senest 24 timer efter, at den har modtaget en sådan underretning, eller med afviklingsmyndighedens samtykke inden for en længere frist, forbyde eller kræve ændringer af den foreslåede udelukkelse, hvis kravene i nærværende artikel og de delegerede retsakter ikke er opfyldt, for at beskytte det indre markeds integritet. Dette berører ikke Kommissionens anvendelse af Unionens statsstøtteregler.

Artikel 44a

Salg af efterstillede nedskrivningsrelevante passiver til detailkunder

1. Medlemsstaterne sikrer, at en sælger af nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013 med undtagelse af artikel 72a, stk. 1, litra b), og artikel 72b, stk. 3-5, i nævnte forordning, kun sælger sådanne passiver til en detailkunde, jf. definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 11, i direktiv 2014/65/EU, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) sælgeren har udført en egnethedstest i overensstemmelse med artikel 25, stk. 2, i direktiv 2014/65/EU

b) sælgeren finder det på grundlag af den test, der er omhandlet i litra a), godtgjort, at sådanne nedskrivningsrelevante passiver er egnede for den pågældende detailkunde

c) sælgeren dokumenterer egnetheden i overensstemmelse med artikel 25, stk. 6, i direktiv 2014/65/EU.

Uanset første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at betingelserne i litra a)-c) i det afsnit skal finde anvendelse på sælgere af andre instrumenter, der kan betragtes som kapitalgrundlag eller passiver, der er omfattet af bail-in.

2. Hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og den pågældende detailkundes portefølje af finansielle instrumenter på købstidspunktet ikke overstiger 500 000 EUR, sikrer sælgeren på grundlag af de oplysninger, som detailkunden har afgivet i overensstemmelse med stk. 3, at begge følgende betingelser er opfyldt på købstidspunktet:

a) detailkunden investerer ikke et samlet beløb, der overstiger 10 % af den pågældende kundes portefølje af finansielle instrumenter, i passiver som omhandlet i stk. 1

b) det oprindelige investeringsbeløb, der er investeret i et eller flere passivinstrumenter som omhandlet i stk. 1, er på mindst 10 000 EUR.

3. Detailkunden skal give sælgeren nøjagtige oplysninger om sin portefølje af finansielle instrumenter, herunder eventuelle investeringer i passiver som omhandlet i stk. 1.

4. Med henblik på stk. 2 og 3 skal detailkundens portefølje af finansielle instrumenter omfatte kontantbeholdninger og finansielle instrumenter, men ikke eventuelle finansielle instrumenter, der er blevet stillet som sikkerhed.

5. Med forbehold af artikel 25 i direktiv 2014/65/EU og uanset kravene i stk. 1-4 i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte en mindste pålydende værdi på mindst 50 000 EUR for passiver omhandlet i stk. 1, idet der tages hensyn til medlemsstatens markedsvilkår og praksis samt eksisterende forbrugerbeskyttelsesforanstaltninger inden for medlemsstatens jurisdiktion.

6. Hvis værdien af de samlede aktiver i de enheder, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, og som er etableret i en medlemsstat og er omfattet af kravet i artikel 45e, ikke overstiger 50 mia. EUR, må denne medlemsstat uanset kravene i nærværende artikels stk. 1-5 udelukkende anvende det krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, litra b).

7. Det kan ikke kræves af medlemsstaterne, at de anvender denne artikel på passiver omhandlet i stk. 1, der er udstedt før den 28. december 2020.

Underafdeling 2

Minimumskrav for kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

Artikel 45

Anvendelse og beregning af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Medlemsstaterne sikrer, at institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid opfylder kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis det kræves i henhold til og i overensstemmelse med nærværende artikel og artikel 45-45i.

2. Det i stk. 1 i denne artikel omhandlede krav beregnes efter artikel 45c, stk. 3, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som procentdele af:

a) den samlede risikoeksponering for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

b) det samlede eksponeringsmål for den relevante enhed som omhandlet i denne artikels stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 429 og 429a i forordning (EU) nr. 575/2013.

3. I overensstemmelse med artikel 65, stk. 4, i forordning (EU) 2019/2033 gælder henvisninger til artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 i dette direktiv for så vidt angår kapitalgrundlagskrav på individuelt niveau til investeringsselskaber som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i dette direktiv, som ikke er investeringsselskaber som omhandlet i artikel 1, stk. 2-5, i forordning (EU) 2019/2033 på følgende måde:

a) henvisninger til artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår det samlede kapitalprocentkrav i dette direktiv som henvisning til artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033

b) henvisninger til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår samlet risikoeksponering i nærværende direktiv som henvisning til det gældende krav i artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 ganget med 12,5.

I overensstemmelse med artikel 65 i direktiv (EU) 2019/2033 gælder henvisninger i nærværende direktiv til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU for så vidt angår kravet om yderligere kapitalgrundlag til investeringsselskaber, som er omhandlet i nærværende direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 3), og som ikke er investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 5, i forordning (EU) 2019/2033, som en henvisning til artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2033.

Artikel 45a

Undtagelse fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Uanset artikel 45 skal afviklingsmyndighederne undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i henhold til national ret ikke må modtage indskud, fra kravet fastlagt i artikel 45, stk. 1, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:

a) disse institutter vil blive likvideret under national insolvensbehandling eller under andre typer af behandling, der er fastlagt for disse institutter, og som gennemføres i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42, og

b) behandlingen omhandlet i litra a) sikrer, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, bærer tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.

2. Institutter, der er undtaget fra kravet fastsat i artikel 45, stk. 1, er ikke omfattet af konsolideringen som omhandlet i artikel 45e, stk. 1.

Artikel 45b

Nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder

1. Passiver indgår kun i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder betingelserne fastsat i følgende artikler i forordning (EU) nr. 575/2013:

a) artikel 72a

b) artikel 72b, med undtagelse af stk. 2, litra d), og

c) artikel 72c.

Når der i dette direktiv henvises til kravene i artikel 92a eller 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, består nedskrivningsrelevante passiver i forbindelse med disse artikler, uanset nærværende stykkes første afsnit, af nedskrivningsrelevante passiver som defineret i artikel 72k i nævnte forordning og fastlagt i overensstemmelse med anden del, afsnit I, kapitel 5a, i nævnte forordning.

2. Passiver hidrørende fra gældsinstrumenter, der har derivatkomponenter, såsom strukturerede obligationer, og som opfylder kravene i første afsnit i stk. 1, undtagen litra l) i artikel 72a, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, indgår i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver, hvis blot en af følgende betingelser er opfyldt:

a) hovedstolen af det passiv, der hidrører fra gældsinstrumentet, kendes på udstedelsestidspunktet, er fast eller stigende og påvirkes ikke af en indbygget derivatetegnskab, og det samlede passivbeløb, der hidrører fra gældsinstrumentet, herunder det indbyggede derivat, kan værdiansættes dagligt med udgangspunkt i et aktivt og likvidt marked for køb og salg for et ækvivalent instrument uden kreditrisiko i overensstemmelse med artikel 104 og 105 i forordning (EU) nr. 575/2013, eller

b) gældsinstrumentet indeholder en kontraktbestemmelse, der fastsætter, at værdien af fordringen er fast eller stigende i tilfælde af ustederens insolvens og af ustederens afvikling og ikke overstiger det oprindeligt indbetalte passivbeløb.

De gældsinstrumenter, som er omhandlet i første afsnit, herunder deres indbyggede derivater, er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen af sådanne instrumenter er ikke omfattet af artikel 49, stk. 3.

De i første afsnit omhandlede passiver indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver for så vidt angår den del af passiverne, der svarer til hovedstolen som omhandlet i nævnte afsnits litra a), eller til det faste eller stigende beløb som omhandlet i nævnte afsnits litra b).

3. Hvis passiver udstedes af et datterselskab, der er etableret i Unionen, og som indgår i samme afviklingskoncern som afviklingsenheden, til en eksisterende aktionærer, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, skal disse passiver medregnes i denne afviklingsenheds kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) de udstedes i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, litra a)

b) udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i forbindelse med disse passiver i henhold til artikel 59 eller 62 berører ikke afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

c) disse passiver overstiger ikke et beløb, der beregnes ved at trække:

i) summen af de passiver, der er udstedt til og købt af afviklingsenheden, enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, og det kapitalgrundlag, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, litra b), fra

ii) det krævede beløb i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 1.

4. Med forbehold af minimumskravet i artikel 45c, stk. 5, eller artikel 45d, stk. 1, litra a), sikrer afviklingsmyndighederne, at en del af kravet omhandlet i artikel 45e svarende til 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3. Afviklingsmyndigheden kan tillade, at et niveau, der er lavere end 8 % af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, men højere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af formlen $(1-(X1/X2)) \times 8 \%$ af de samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at alle betingelserne fastsat i artikel 72b, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, og hvor, i lyset af den reduktion, der er mulig i henhold til artikel 72b, stk. 3, i nævnte forordning:

$X1 = 3,5 \%$ af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og

$X2 =$ summen af 18 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og det kombinerede bufferkrav.

Hvis anvendelsen af dette stykkes første afsnit, for afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 5, medfører et krav på over 27 % af den samlede risikoeksponering, begrænser afviklingsmyndigheden for den pågældende afviklingsenhed den del af kravet i artikel 45e, som skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, til et beløb svarende til 27 % af den samlede risikoeksponering, hvis afviklingsmyndigheden har vurderet:

a) at adgang til afviklingsfinansieringsordningen ikke i afviklingsplanen betragtes som en mulighed for at afvikle den pågældende afviklingsenhed, og

b) hvis litra a) ikke finder anvendelse, at kravet, der er omhandlet i artikel 45e, giver den pågældende afviklingsenhed mulighed for at opfylde kravene omhandlet i artikel 44, stk. 5 eller 8, alt efter hvad der er relevant.

Ved vurderingen omhandlet i andet afsnit tager afviklingsmyndigheden også hensyn til risikoen for en uforholdsmæssig påvirkning af den pågældende afviklingsenheds forretningsmodel.

For afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 6, finder nærværende stykkes andet afsnit ikke anvendelse.

5. For afviklingsenheder, der hverken er G-SII'er eller afviklingsenheder, der er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, kan afviklingsmyndigheden beslutte, at en del af kravet omhandlet i artikel 45e på op til 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlag, og den formel, der er omhandlet i stk. 7, alt efter hvad der er højest, skal opfyldes med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver omhandlet i nærværende artikels stk. 3, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

a) de ikkeefterstillede passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1 og 2, har samme prioritet i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens som visse passiver, der er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3

b) der er risiko for, at kreditorer med fordringer knyttet til disse passiver som følge af en planlagt anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på ikkeefterstillede passiver, som ikke er udelukket

fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, lider større tab end ved likvidation ved almindelig insolvensbehandling

c) størrelsen af kapitalgrundlaget og de andre efterstillede passiver overstiger ikke det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at de i litra b) omhandlede kreditorer ikke lider tab, der er større end de tab, som de ville have lidt ved likvidation under almindelig insolvensbehandling.

Når afviklingsmyndigheden inden for en kategori af passiver, der omfatter nedskrivningsrelevante passiver, fastslår, at summen af de passiver, der er udelukket eller med rimelig sandsynlighed kan forventes at blive udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal afviklingsmyndigheden vurdere den risiko, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra b).

6. Med henblik på stk. 4, 5 og 7 skal derivatpassiver medtages i de samlede passiver, forudsat at modparters nettingrettigheder anerkendes fuldt ud.

En afviklingsenheds kapitalgrundlag, der anvendes til opfylde det kombinerede bufferkrav, kan opfylde kravene i stk. 4, 5 og 7.

7. Uanset denne artikels stk. 4 kan afviklingsmyndigheden beslutte, at kravet omhandlet i dette direktivs artikel 45e skal opfyldes af afviklingsenheder, der er G-SII'er, eller afviklingsenheder, der er omfattet af dette direktivs artikel 45c, stk. 5 eller 6, med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, eller passiver, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, i det omfang, at summen af dette kapitalgrundlag og disse instrumenter og passiver på grund af afviklingsenhedens forpligtelse til at opfylde det kombinerede bufferkrav og de krav, der er omhandlet i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende direktivs artikel 45c, stk. 5, og artikel 45e, ikke overstiger den højeste af følgende værdier:

a) 8 % af enhedens samlede passiver, herunder kapitalgrundlaget, eller

b) det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af formlen $A \times 2 + B \times 2 + C$, hvor A, B og C er følgende beløb:

A = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013

B = beløbet hidrørende fra kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

C = beløbet hidrørende fra det kombinerede bufferkrav.

8. Afviklingsmyndighederne kan udøve den beføjelse, der er omhandlet i denne artikels stk. 7, over for afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og som opfylder en af betingelserne fastsat i nærværende stykkes andet afsnit, op til en grænse på 30 % af det samlede antal af alle de afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i artikel 45e.

Afviklingsmyndighederne overvejer betingelserne på følgende måde:

a) der er i den forudgående vurdering af afviklingsmulighederne konstateret væsentlige hindringer for afvikling, og

i) der er enten ikke truffet afhjælpende foranstaltninger efter anvendelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 5, i den tidsplan, som kræves af afviklingsmyndigheden, eller

ii) de konstaterede væsentlige hindringer kan ikke afhjælpes ved anvendelse af nogen af de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 17, stk. 5, og udøvelsen af den beføjelse, der er omhandlet i stk. 7 i nærværende artikel, vil helt eller delvist kompensere for den væsentlige hindrings negative indvirkning på afviklingsmulighederne

b) afviklingsmyndigheden finder, at afviklingsenhedens foretrukne afviklingsstrategi i begrænset omfang er gennemførlig og troværdig, under hensyntagen til enhedens størrelse, dens indbyrdes forbundethed, dens aktiviteter karakter, omfang, risiko og kompleksitet samt dens retlige status og dens aktionærstruktur, eller

c) kravet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU afspejler, at afviklingsenheden, der er et G-SII eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, i nærværende direktiv er blandt de 20 % mest risikobetonede institutter, for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i nærværende direktivs artikel 45, stk. 1.

For så vidt angår de procentdele, der er omhandlet i første og andet afsnit, runder afviklingsmyndigheden det tal, der fremkommer ved beregningen, op til nærmeste hele tal.

Medlemsstaterne kan under hensyntagen til deres nationale banksektors særlige forhold, herunder især antallet af afviklingsenheder, der er G-SII'er eller er omfattet af artikel 45c, stk. 5 eller 6, og for hvilke afviklingsmyndigheden fastsætter kravet i artikel 45e, fastsætte den procentdel, der er omhandlet i første afsnit, til et højere niveau end 30 %.

9. Efter høring af den kompetente myndighed træffer afviklingsmyndigheden de beslutninger, der er omhandlet i stk. 5 eller 7.

Når afviklingsmyndigheden træffer disse beslutninger, tager de også hensyn til:

a) markedsdybden for afviklingsenhedens kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter, prisfastsættelsen af sådanne instrumenter, hvor disse findes, og den tid, der medgår til at gennemføre eventuelle transaktioner, som er nødvendige for overholdelse af beslutningen

b) omfanget af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som har en restløbetid på under et år fra datoen for beslutningen med henblik på at foretage kvantitative justeringer i kravene i stk. 5 og 7 i nærværende artikel

c) adgangen til og omfanget af instrumenter, der opfylder alle betingelserne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra d), i nævnte forordning

d) hvorvidt omfanget af passiver, som er udelukket fra anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, og som ved almindelig insolvensbehandling er sidestillet med eller er efterstillet de nedskrivningsrelevante passiver med højeste prioritet, er betydeligt sammenlignet med afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver. Overstiger omfanget af udelukkede passiver ikke 5 % af afviklingsenhedens kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, betragtes det udelukkede omfang ikke som betydeligt. Over denne tærskel vurderes det af afviklingsmyndighederne, om omfanget af udelukkede passiver er betydeligt

e) afviklingsenhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil samt dens stabilitet og evne til at bidrage til økonomien og

f) eventuelle omstrukturingsomkostningers indvirkning på rekapitaliseringen af afviklingsenheden.

Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav fastlægges af afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed på grundlag af følgende kriterier:

a) behovet for at sikre, at afviklingskoncernen kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne på afviklingsenheden, herunder, hvis hensigtsmæssigt, bail-in-værktøjet, på en måde, som opfylder afviklingsmålene

b) behovet for, hvor det er hensigtsmæssigt, at sikre, at afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), men ikke afviklingsenheder, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt henholdsvis bail-in-værktøjet eller nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser anvendes på dem, at sikre, at tabene kan absorberes, og at det er muligt at genoprette den samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, gearingsgraden i de relevante enheder til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

c) behovet for at sikre, at afviklingsenheden, såfremt afviklingsplanen forudser muligheden for, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver udelukkes fra bail-in i henhold til dette direktivs artikel 44, stk. 3, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, har tilstrækkeligt kapitalgrundlag og andre nedskrivningsrelevante passiver til at absorbere tabene, og at genoprette dens samlede kapitalprocent og, hvis det er relevant, dens gearingsgrad til det niveau, som er nødvendigt, for at den fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, hvortil den er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU

d) enhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil

e) i hvilket omfang det forhold, at enheden bliver nødlidende, vil få en negativ indvirkning på den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller enheder på grund af enhedens indbyrdes forbundethed med disse andre institutter eller enheder eller med det øvrige finansielle system.

2. Hvis afviklingsplanen omfatter iværksættelse af afviklingshandlinger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive og konvertere relevante kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 59, i overensstemmelse med det relevante scenario som omhandlet i artikel 10, stk. 3, skal det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav svare til et beløb, der er tilstrækkeligt til at sikre, at:

a) de tab, som enheden forventes at lide, absorberes fuldt ud (»tabsabsorbering«)

b) afviklingsenheden og dens datterselskaber, som er institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), men som ikke er afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt, for at de fortsat kan opfylde betingelserne for tilladelse og udføre de aktiviteter, hvortil de er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller en tilsvarende lovgivningsmæssig retsakt i en passende periode på højst et år (»rekapitalisering«).

Hvis enheden ifølge afviklingsplanen skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling eller andre tilsvarende nationale procedurer, vurderer afviklingsmyndigheden, om det er begrundet at begrænse det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for den pågældende enhed, så det ikke overstiger et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i henhold til første afsnit, litra a).

Afviklingsmyndigheden skal i sin vurdering navnlig evaluere den begrænsning, der er omhandlet i andet afsnit, for så vidt angår eventuel indvirkning på den finansielle stabilitet og eventuel indvirkning på risikoen for afsmitning på det finansielle system.

3. Det beløb, der er omhandlet i stk. 2, første afsnit, er for afviklingsenheder følgende:

a) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til kravene for afviklingsenheden, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på konsolideret afviklingskoncernniveau, og

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav omhandlet i artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi, og

b) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på konsolideret afviklingskoncernniveau, og

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for fornyet opfyldelse af gearingsgradkravet omhandlet i artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 på konsolideret afviklingskoncernniveau efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i dette stykkes første afsnit, litra b), tager afviklingsmyndigheden højde for kravene i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5 og 8.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

a) anvender afviklingsmyndigheden de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af afviklingshandlinger der er fastlagt i afviklingsplanen, og

b) ned- eller opjusterer afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed, det beløb, som svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for afviklingsenheden efter gennemførelsen af den foretrukne afviklingsstrategi.

Afviklingsmyndigheden skal være i stand til at øge kravet i første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afvikling er i stand til at opretholde tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år.

Hvis det dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter anvendelsen af afviklingsværktøjerne, minus det beløb, der er omhandlet i artikel 128, nr. 6), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at opretholde markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, efter gennemførelsen af afviklingsstrategien. Dette beløb opjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, i en passende periode på højst et år.

4. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer den metode, som afviklingsmyndighederne skal anvende til at skønne det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og det kombinerede bufferkrav for afviklingsenheder på konsolideret afviklingskoncernniveau, hvis afviklingskoncernen ikke er omfattet af disse krav i henhold til nævnte direktiv.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. december 2019.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. For afviklingsenheder, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, og som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver overstiger 100 mia. EUR, skal det krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, mindst være lig med:

- a) 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), og
- b) 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b).

Uanset artikel 45b skal afviklingsenheder, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, opfylde et niveau af det krav, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, som svarer til 13,5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), og til 5 %, når det beregnes i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b), med kapitalgrundlag, efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter eller passiver som omhandlet i artikel 45b, stk. 3.

6. En afviklingsmyndighed kan efter høring af den kompetente myndighed beslutte at anvende kravene i denne artikels stk. 5 på en afviklingsenhed, der ikke er omfattet af artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013, men som indgår i en afviklingskoncern, hvis samlede aktiver er mindre end 100 mia. EUR, og som afviklingsmyndigheden har vurderet med rimelig sandsynlighed udgør en systemisk risiko, hvis den bliver nødlidende.

Når afviklingsmyndigheden træffer den i dette stykkes første afsnit omhandlede beslutning, tager den hensyn til:

- a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen

b) i hvilket omfang adgangen til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver er begrænset

c) i hvilket omfang afviklingsenheden er afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 45e.

Fraværet af en beslutning i henhold til dette stykkes første afsnit berører ikke beslutninger, der træffes i medfør artikel 45b, stk. 5.

7. Det beløb, der henvises til i stk. 2, første afsnit, er for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder, følgende:

a) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra a), summen af:

i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til enhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU og

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit samlede kapitalprocentkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og sit krav omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med dette direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen og

b) ved beregningen af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, litra b), summen af:

i) de tab, der skal absorberes, og som svarer til enhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, og

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for fornyet opfyldelse af sit gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med dette direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra a), divideret med den samlede risikoeksponering.

Med henblik på artikel 45, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 45, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit, litra b), divideret med det samlede eksponeringsmål.

Ved fastsættelsen af det individuelle krav i nærværende stykkes første afsnit, litra b), tager afviklingsmyndigheden højde for kravene i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5 og 8.

Ved fastsættelsen af de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i de foregående afsnit:

a) anvender afviklingsmyndigheden de senest indberettede værdier for den relevante samlede risikoeksponering eller samlede eksponeringsmål, justeret for eventuelle ændringer som følge af handlinger der er fastlagt i afviklingsplanen, og

b) ned- eller opjusterer afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed det beløb, der svarer til det gældende krav i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, med henblik på at fastlægge det krav, der skal være gældende for den relevante enhed efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller

konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen.

Afviklingsmyndigheden skal være i stand til at øge kravet i dette stykkes første afsnit, litra a), nr. ii), med et passende beløb, der er nødvendigt for at sikre, at enheden efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 59 fortsat er i stand til at opretholde tilstrækkelig markedstillid i en passende periode på højst et år.

Hvis dette stykkes sjette afsnit finder anvendelse, skal beløbet omhandlet i nævnte afsnit svare til det kombinerede bufferkrav, der skal finde anvendelse efter udøvelsen af beføjelsen, der er omhandlet i dette direktivs artikel 59, eller efter afviklingen af afviklingsenheden, minus beløbet omhandlet i artikel 128, nr. 6), litra a), i direktiv 2013/36/EU.

Beløbet omhandlet i dette stykkes sjette afsnit nedjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at det vil være muligt og troværdigt, at et lavere beløb er tilstrækkeligt til at sikre markedstilliden og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dets eller dens adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, efter udøvelsen af beføjelserne i artikel 59 eller efter afviklingen af afviklingskoncernen. Dette beløb opjusteres, hvis afviklingsmyndigheden efter høring af den kompetente myndighed fastslår, at et højere beløb er nødvendigt for at opretholde tilstrækkelig markedstillid og sikre både instituttets eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d, omhandlede enheds fortsatte levering af kritiske økonomiske funktioner og dens eller dets adgang til finansiering uden behov for anden ekstraordinær offentlig finansiel støtte end bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger i overensstemmelse med artikel 44, stk. 5 og 8, og artikel 101, stk. 2, i en passende periode på højst et år.

8. Hvis afviklingsmyndigheden forventer, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver med rimelig sandsynlighed helt eller delvist udelukkes fra bail-in, jf. artikel 44, stk. 3, eller overføres i deres helhed til en modtager ved en delvis overførsel, opfyldes det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav med kapitalgrundlag eller andre nedskrivningsrelevante passiver, der er tilstrækkelige til at:

a) dække de udelukkede passiver identificeret i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3

b) sikre, at de i stk. 2 omhandlede betingelser er opfyldt.

9. Enhver beslutning fra afviklingsmyndigheden om at pålægge et minimumkrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i henhold til denne artikel skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 2-8, og skal uden ugrundet ophold revideres af afviklingsmyndigheden for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU.

10. I denne artikels stk. 3 og 7 tolkes kapitalkrav i overensstemmelse med den kompetente myndigheds anvendelse af overgangsbestemmelserne i tiende del, afsnit I, kapitel 1, 2 og 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 og i de bestemmelser i den nationale lovgivning, i henhold til hvilke der gøres brug af de valgmuligheder, der er tillagt de kompetente myndigheder ved nævnte forordning.

Fastlæggelse af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder inden for G-SII'er og væsentlige EU-datterselskaber af tredjelands-G-SII'er

1. Kravet i artikel 45, stk. 1, for en afviklingsenhed, som er et G-SII eller indgår i et G-SII, består af følgende:

- a) de krav, der er omhandlet i artikel 92a og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, og
- b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af afviklingsmyndigheden særligt i forhold til den pågældende enhed i medfør af nærværende artikels stk. 3.

2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav for et væsentligt EU-datterselskab af et tredjelands-G-SII, består af følgende:

- a) de krav, der er omhandlet i artikel 92b og 494 i forordning (EU) nr. 575/2013, og
- b) ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat af afviklingsmyndigheden særligt i forhold til dette væsentlige datterselskab i medfør af denne artikels stk. 3, der skal opfyldes med kapitalgrundlag og passiver, som opfylder betingelserne i artikel 45f og artikel 89, stk. 2.

3. Afviklingsmyndigheden stiller kun krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b):

- a) hvis kravet i stk. 1, litra a), eller stk. 2, litra a), i denne artikel ikke er tilstrækkeligt til at opfylde de fastsatte betingelser i artikel 45c, og
- b) i et omfang, der sikrer, at betingelserne i artikel 45c er opfyldt.

4. Hvis flere G-SII-enheder, der er en del af samme G-SII, er afviklingsenheder, eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, beregner de relevante afviklingsmyndigheder med henblik på artikel 45h, stk. 2, det beløb, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3:

- a) for hver afviklingsenhed eller tredjelandsenhed, der ville være en afviklingsenhed, hvis den var etableret i Unionen
- b) for moderselskabet i Unionen, som om den var G-SII'ets eneste afviklingsenhed.

5. Enhver beslutning fra afviklingsmyndigheden om at stille krav om yderligere kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i denne artikels stk. 1, litra b), eller denne artikels stk. 2, litra b), skal omfatte begrundelsen for beslutningen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der er omhandlet i denne artikels stk. 3, og skal uden ugrundet ophold revideres af afviklingsmyndigheden for at afspejle eventuelle ændringer i omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, og som finder anvendelse på afviklingskoncernen eller det væsentlige EU-datterselskab af et tredjelands-G-SII.

Artikel 45e

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på afviklingsenheder

1. Afviklingsenhederne skal opfylde kravene fastsat i artikel 45b-45d på konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau.
2. Afviklingsmyndigheden fastlægger det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en afviklingsenhed på konsolideret afviklingskoncernniveau i henhold til artikel 45h, på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 45b-45d, og på grundlag af, om koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.
3. For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 2, stk. 1, nr. 83b), litra b), beslutter den relevante afviklingsmyndighed, afhængigt af solidaritetsmekanismens egenskaber og af enhedens foretrukne afviklingsstrategi, hvilke enheder i afviklingskoncernen der skal overholde artikel 45c, stk. 3 og 5, og artikel 45d, stk. 1, for at sikre, at afviklingskoncernen som helhed overholder nærværende artikels stk. 1 og 2, og hvordan sådanne enheder skal gøre det i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Artikel 45f

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Institutter, som er datterselskaber af en afviklingsenhed eller en tredjelandsenhed, men som ikke selv er afviklingsenheder, skal opfylde kravene fastsat i artikel 45c på individuelt grundlag.

En afviklingsmyndighed kan efter høring af den kompetente myndighed beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab af en afviklingsenhed, men som ikke selv er en afviklingsenhed.

Uanset dette stykkes første afsnit skal modervirksomheder i Unionen, der ikke selv er afviklingsenheder, men som er datterselskaber af tredjelandsenheder, opfylde kravene i artikel 45c og 45d på konsolideret grundlag.

For afviklingskoncerner identificeret i henhold til artikel 2, stk. 1, nr. 83b), litra b), skal de kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ, men som ikke selv er afviklingsenheder, et centralt organ, der ikke selv er en afviklingsenhed, og afviklingsenheder, som ikke er omfattet af et krav i henhold til artikel 45e, stk. 3, overholde artikel 45c, stk. 7, på individuelt grundlag.

Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til en enhed som omhandlet i nærværende stykke fastlægges i henhold til artikel 45h og 89, hvor det er relevant, og på grundlag af de krav, der er fastsat i artikel 45c.

2. Det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav til de enheder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, skal opfyldes med en eller flere af følgende

a) passiver:

i) der udstedes til og købes af afviklingsenheden enten direkte eller indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, der købte passiverne fra den enhed, der er omfattet af denne artikel, eller der udstedes til og købes af en eksisterende aktionær, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 59-62 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

ii) der opfylder kriterierne i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra artikel 72b, stk. 2, litra b), c), k), l) og m), og artikel 72b, stk. 3-5, i nævnte forordning

iii) der ved almindelig insolvensbehandling er efterstillet passiver, der ikke opfylder betingelsen i nr. i) og ikke er omfattet af kapitalgrundlagskrav

iv) der er genstand for nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 59-62, på en måde som er i overensstemmelse med afviklingskoncernens afviklingsstrategi, navnlig ved ikke at berøre afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet

v) for hvilke erhvervelsen af ejerskab ikke direkte eller indirekte er finansieret af den af denne artikel omfattede enhed

vi) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke eksplicit eller implicit angiver, at passiverne ville blive opkrævet, indfriet, tilbagebetalt eller genkøbt før udløb, alt efter hvad der er relevant, af den af denne artikel omfattede enhed i andre tilfælde end i forbindelse med den pågældende enheds insolvens eller likvidation, og enheden ikke tilkendegiver dette på anden måde

vii) for hvilke de bestemmelser, som regulerer dem, ikke giver indehaveren ret til at fremskynde de planlagte betalinger af renter og afdrag, undtagen i forbindelse med den af denne artikel omfattede enheds insolvens eller likvidation

viii) for hvilke størrelsen af de forfaldne rente- eller udbyttebetalinger ikke vil blive ændret på baggrund af kreditsituationen for den af denne artikel omfattede enhed eller dens moderselskab

b) kapitalgrundlag som følger:

i) egentlig kernekapital og

ii) andet kapitalgrundlag, der:

— udstedes til og købes af enheder, der indgår i samme afviklingskoncern, eller

— udstedes til og købes af enheder, der ikke indgår i samme afviklingskoncern, så længe udøvelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 59-62 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.

3. Afviklingsmyndigheden for et datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, kan dispensere fra anvendelsen af denne artikel på det pågældende datterselskab, såfremt:

a) både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) afviklingsenheden opfylder det krav, der er fastsat i artikel 45e

c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, navnlig når der træffes afviklingshandlinger over for afviklingsenheden

d) afviklingsenheden over for den kompetente myndighed godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser, eller risiciene i datterselskabet er uden betydning

e) afviklingsenhedens procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet

f) afviklingsenheden besidder over 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan.

4. Afviklingsmyndigheden for et datterselskab, som ikke er en afviklingsenhed, kan også dispensere fra anvendelsen af denne artikel på det pågældende datterselskab, såfremt:

a) både datterselskabet og dets moderselskab er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern

b) moderselskabet opfylder på konsolideret grundlag det krav, der er omhandlet i artikel 45, stk. 1, i denne medlemsstat

c) der ikke er nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for moderselskabets hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver til datterselskabet, som der er blevet truffet beslutning om i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, navnlig når der anvendes afviklingshandlinger eller afviklingsbeføjelser, jf. artikel 59, stk. 1, over for moderselskabet

d) moderselskabet over for de kompetente myndigheder godtgør, at datterselskabet forvaltes på forsvarlig vis, og afgiver erklæring om, at det med samtykke fra den kompetente myndighed har stillet garanti for de af datterselskabet indgåede forpligtelser, eller risiciene i datterselskabet er uden betydning

e) moderselskabets procedurer for risikoevaluering, -måling og -kontrol omfatter datterselskabet

f) moderselskabet besidder over 50 % af de stemmerettigheder, der er knyttet til kapitalandelene i datterselskabet, eller har ret til at udpege eller afsætte et flertal af medlemmerne af datterselskabets ledelsesorgan.

5. Hvis de betingelser, der er fastsat i stk. 3, litra a) og b), er opfyldt, kan afviklingsmyndigheden for et datterselskab tillade, at kravet omhandlet i artikel 45, stk. 1, opfyldes helt eller delvist med en garanti stillet af afviklingsenheden, som opfylder følgende betingelser:

a) garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til beløbet af det krav, garantien træder i stedet for

b) garantien udløses, når datterselskabet ikke kan indfri sin gæld eller andre passiver, efterhånden som de forfalder, eller når der er blevet truffet en beslutning om datterselskabet i overensstemmelse med artikel 59, stk. 3, alt efter hvad der indtræffer først

c) der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF for mindst 50 % af garantiens beløb

d) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i forordning (EU) nr. 575/2013, hvilket efter passende konservative haircuts er tilstrækkeligt til at dække det beløb, der stilles sikkerhed for som omhandlet i litra c)

e) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier

f) sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, og

g) der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det pågældende datterselskab, herunder hvis der træffes en afviklingshandling over for afviklingsenheden.

Med henblik på første afsnit, litra g), forelægger afviklingsenheden efter anmodning fra afviklingsmyndigheden en uafhængig skriftlig og begrundet juridisk udtalelse eller godtgør på anden tilfredsstillende vis, at der ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer er for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det relevante datterselskab.

Artikel 45g

Dispensation for et centralt organ og kreditinstitutter, som er fast tilknyttet et centralt organ

Afviklingsmyndigheden kan dispensere delvist eller helt fra anvendelsen af artikel 45f på et centralt organ eller på et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) kreditinstituttet og det centrale organ er underlagt samme kompetente myndighed med hensyn til tilsyn, er etableret i samme medlemsstat og indgår i samme afviklingskoncern
- b) det centrale organ og dets fast tilknyttede kreditinstitutter hæfter solidarisk for deres forpligtelser, eller de fast tilknyttede kreditinstitutters forpligtelser garanteres fuldt ud af det centrale organ
- c) minimumskravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, og til det centrale organs og samtlige fast tilknyttede kreditinstitutters solvens og likviditet, kontrolleres i deres helhed på grundlag af disse institutters konsoliderede regnskaber
- d) i tilfælde af en dispensation for et kreditinstitut, som er fast tilknyttet et centralt organ, er det centrale organs ledelse bemyndiget til at give instrukser til de fast tilknyttede institutters ledelse
- e) den relevante afviklingskoncern opfylder det krav, der er fastsat i artikel 45e, stk. 3, og
- f) der er ikke nogen nuværende eller forventede væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for hurtig overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af passiver mellem det centrale organ og de fast tilknyttede kreditinstitutter i tilfælde af afvikling.

Artikel 45h

Procedure for fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, koncernafviklingsmyndigheden, hvis den adskiller sig fra førstnævnte, og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for en afviklingskoncerns datterselskaber, der er omfattet af kravet omhandlet i artikel 45f på individuelt grundlag, gør alt, hvad der står i deres magt, for at nå frem til en fælles afgørelse om:

- a) niveauet for det krav, der finder anvendelse på konsolideret afviklingskoncernniveau for hver afviklingsenhed, og
- b) niveauet for det krav, der finder anvendelse på individuelt grundlag på hver enkelt enhed i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed.

Den fælles afgørelse skal sikre opfyldelse af artikel 45e og 45f, være fuldt begrundet og fremsendes til:

- a) afviklingsenheden af dens afviklingsmyndighed
- b) de enheder i en afviklingskoncern, som ikke er en afviklingsenhed, af afviklingsmyndighederne for de pågældende enheder
- c) koncernens modervirksomhed i Unionen af afviklingsenhedens afviklingsmyndighed, når den pågældende modervirksomhed i Unionen ikke selv er en afviklingsenhed i samme afviklingskoncern.

Den fælles afgørelse, der træffes i overensstemmelse med denne artikel, kan, såfremt det er i overensstemmelse med afviklingsstrategien, og afviklingsenheden hverken direkte eller indirekte har købt tilstrækkelige instrumenter, der opfylder artikel 45f, stk. 2, fastsætte, at de krav, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 7, delvist opfyldes af datterselskabet i overensstemmelse med artikel 45f, stk. 2, med instrumenter, der udstedes til og købes af enheder, der ikke tilhører afviklingskoncernen.

2. Hvis flere G-SII-enheder, der er en del af samme G-SII, er afviklingsenheder, eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, skal de i stk. 1 omhandlede afviklingsmyndigheder drøfte og, hvis dette er hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med G-SII'ets afviklingsstrategi, nå til enighed om anvendelsen af artikel 72e i forordning (EU) nr. 575/2013 og om en eventuel justering med henblik på at minimere eller fjerne forskellen mellem summen af de i nærværende direktivs artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12a, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder og summen af de i nærværende direktivs artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12a, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

Denne justering kan anvendes på følgende betingelser:

- a) justeringen kan anvendes i forbindelse med forskelle i beregningen af den samlede risikoeksponering mellem de relevante medlemsstater eller tredjelande ved at justere niveauet for kravet
- b) justeringen må ikke anvendes til at fjerne forskelle som følge af eksponeringer mellem afviklingskoncerner.

Summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12a, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, må ikke være lavere end summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12a, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

3. Foreligger der ikke nogen fælles afgørelse inden for fire måneder, træffes en afgørelse i henhold til stk. 4-6.

4. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om et konsolideret afviklingskoncernkrav som omhandlet i artikel 45e, træffer afviklingsenhedens afviklingsmyndighed en afgørelse om dette krav under behørig hensyntagen til:

- a) den vurdering af enheder i afviklingskoncernen, der ikke er en afviklingsenhed, som de relevante afviklingsmyndigheder har foretaget
- b) koncernafviklingsmyndighedens opfattelse, hvis denne myndighed adskiller sig fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed.

Har en af de pågældende afviklingsmyndigheder ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder afviklingsenhedens afviklingsmyndighed sin afgørelse og afventer den afgørelse, EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer sin afgørelse i overensstemmelse med EBA's afgørelse.

I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a) og b).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Foreligger der ikke en afgørelse fra EBA inden for en måned efter indbringelsen af sagen, finder afgørelsen fra afviklingsenhedens afviklingsmyndighed anvendelse.

5. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det i artikel 45f omhandlede krav, der finder anvendelse på enhver enhed i en afviklingskoncern på individuelt grundlag, træffer afviklingsmyndigheden for den pågældende enhed en afgørelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) der er taget behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som afviklingsenhedens afviklingsmyndighed har givet udtryk for skriftligt, og

b) hvis koncernafviklingsmyndigheden ikke er den samme som afviklingsmyndigheden for afviklingsenheden, er der taget behørigt hensyn til de synspunkter og forbehold, som koncernafviklingsmyndigheden har givet udtryk for skriftligt.

Har afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden ved udløbet af perioden på fire måneder indbragt sagen for EBA i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, udskyder de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for datterselskaberne på individuelt grundlag, deres afgørelser og afventer den afgørelse, som EBA måtte træffe i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning, og træffer deres afgørelser i overensstemmelse med EBA's afgørelse. I sin afgørelse skal EBA tage hensyn til første afsnit, litra a) og b).

Perioden på fire måneder anses for at være forligsfasen som omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA træffer afgørelse inden for en måned.

Efter udløbet af perioden på fire måneder, eller efter at der er truffet en fælles afgørelse, kan sagen ikke længere indbringes for EBA.

Afviklingsenhedens afviklingsmyndighed eller koncernafviklingsmyndigheden kan ikke indbringe sagen for EBA med henblik på bindende mægling, såfremt det af datterselskabets afviklingsmyndighed fastsatte niveau:

a) ligger inden for 2 % af den samlede risikoeksponering beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 med henblik på kravet i artikel 45e og

b) overholder artikel 45c, stk. 7.

Foreligger der ikke nogen afgørelse fra EBA inden for en måned efter indbringelsen af sagen, finder afgørelserne fra datterselskabernes afviklingsmyndigheder anvendelse.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

6. Hvis der ikke træffes en fælles afgørelse inden for fire måneder på grund af uenighed om niveauet for det konsoliderede afviklingskoncernkrav og niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens enheder på individuelt grundlag, gælder følgende:

a) der træffes en afgørelse om niveauet for det krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber på individuelt grundlag, i henhold til stk. 5

b) der træffes en afgørelse om det konsoliderede afviklingskoncernkrav i henhold til stk. 4.

7. Den fælles afgørelse som omhandlet i stk. 1 og eventuelle afgørelser truffet af afviklingsmyndighederne som omhandlet i stk. 4, 5 og 6, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, er bindende for de pågældende afviklingsmyndigheder.

Den fælles afgørelse og enhver afgørelse, der træffes, såfremt der ikke foreligger nogen fælles afgørelse, gennemgås regelmæssigt og ajourføres, hvor det er relevant.

8. Afviklingsmyndighederne kræver og kontrollerer i samordning med de kompetente myndigheder, at enhederne opfylder kravet i artikel 45, stk. 1, og træffer en eventuel afgørelse i henhold til nærværende artikel parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplanerne.

Artikel 45i

Indberetning med henblik på tilsyn og offentliggørelse af kravet

1. Enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, der er omfattet af kravet i artikel 45, stk. 1, indberetter følgende til deres kompetente myndigheder og afviklingsmyndigheder:

a) størrelsen af kapitalgrundlag, der, hvor det er relevant, opfylder betingelserne i dette direktivs artikel 45f, stk. 2, litra b), og størrelsen af nedskrivningsrelevante passiver, som udtrykt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 45, stk. 2, efter eventuel anvendelse af fradrag i henhold til artikel 72e-72j i forordning (EU) nr. 575/2013

b) størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in

c) for de poster, der er omhandlet i litra a) og b):

i) deres sammensætning, herunder deres løbetidsprofil

ii) deres prioritet ved almindelig insolvensbehandling og

iii) om de er underlagt lovgivningen i et tredjeland, og i så fald hvilket tredjeland, og om de indeholder kontraktvilkårene i artikel 55, stk. 1, i dette direktiv, artikel 52, stk. 1, litra p) og q), og artikel 63, litra n) og o), i forordning (EU) nr. 575/2013.

Forpligtelsen til at indberette størrelsen af andre passiver, der er omfattet af bail-in, jf. dette stykkes første afsnit, litra b), finder ikke anvendelse på enheder, som på datoen for indberetningen af disse oplysninger har et kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på mindst 150 % af det i artikel 45, stk. 1, omhandlede krav som beregnet i overensstemmelse med dette stykkes første afsnit, litra a).

2. De i stk. 1 omhandlede enheder indberetter:

- a) mindst halvårligt oplysningerne i stk. 1, litra a), og
- b) mindst en gang om året oplysningerne i stk. 1, litra b) og c).

De i stk. 1 omhandlede enheder indberetter dog de i stk. 1 omhandlede oplysninger hyppigere på anmodning af den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden.

4. Denne artikels stk. 1 og 3 finder ikke anvendelse på enheder, som ifølge deres afviklingsplan skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling.

5. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af modellerne, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for den indberetning med henblik på tilsyn, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

Disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder skal fastsætte en standardiseret måde at indgive oplysninger på om prioritetsrækkefølgen af de i stk. 1, litra c), omhandlede poster, som skal finde anvendelse ved national insolvensbehandling i hver medlemsstat.

For institutter eller enheder som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), som er omfattet af artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 430 i nævnte forordning.

EBA forelægger disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og ensartet hyppighed for offentliggørelse samt tilhørende anvisninger for, hvordan de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 3, offentliggøres.

Disse ensartede offentliggørelsesformater skal formidle tilstrækkeligt omfattende og sammenlignelige oplysninger til, at risikoprofilerne for de i artikel 1, stk. 1, omhandlede enheder og disses overholdelse af det relevante krav omhandlet i artikel 45e eller 45f kan vurderes. Offentliggørelsesformater skal, hvor det er hensigtsmæssigt, være i tabelformat.

For institutter eller enheder som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), som er omfattet af artikel 92a og 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, skal disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, hvor det er relevant, afstemmes med gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedtaget i henhold til artikel 434a i nævnte forordning.

EBA forelægger disse gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Hvis der er gennemført afviklingshandlinger eller udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser omhandlet i artikel 59, finder kravene om offentliggørelse, jf. stk. 3, anvendelse fra den dato for tidsfristen for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f, der er omhandlet i artikel 45m.

*Artikel 45j***Indberetning til EBA**

1. Afviklingsmyndighederne underretter EBA om det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der i overensstemmelse med artikel 45e eller 45f er fastsat for hver enhed under deres jurisdiktion.

2. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede indberetningsmodeller, vejledning i og metode for anvendelsen af disse modeller, indberetningshyppighed og -datoer, definitioner og IT-løsninger for identifikation og videregivelse af oplysninger fra afviklingsmyndighederne, efter samordning med de kompetente myndigheder, til EBA med henblik på stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikel 45k***Manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver**

1. En enheds manglende opfyldelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 45e eller 45f afhjælpes af de relevante myndigheder gennem mindst en af følgende:

- a) beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18
- b) beføjelser omhandlet i artikel 16a
- c) foranstaltninger i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EU
- d) foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27
- e) administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til artikel 110 og 111.

De relevante myndigheder kan også foretage en vurdering af, hvorvidt instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende i overensstemmelse med artikel 32, 32a eller 33, alt efter hvad der er relevant.

2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hører hinanden, når de udøver deres respektive beføjelser i henhold til stk. 1.

*Artikel 45l***Rapporter**

1. EBA forelægger i samarbejde med de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne årligt Kommissionen en rapport med vurderinger af mindst følgende:

- a) hvordan kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 45e eller 45f, er blevet gennemført på nationalt plan, og navnlig om der har været forskelle mellem medlemsstaterne i de niveauer, der er fastsat for sammenlignelige enheder
- b) hvordan afviklingsmyndighederne har udøvet den i artikel 45b, stk. 4, 5 og 7, omhandlede beføjelse, og om denne beføjelse er blevet udøvet forskelligt i medlemsstaterne
- c) det samlede niveau og sammensætningen af institutters og enheders kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, størrelsen på instrumenter udstedt i perioden og yderligere beløb, der var nødvendige for at opfylde relevante krav.

2. Ud over den årlige rapport i stk. 1 skal EBA hvert tredje år forelægge Kommissionen en rapport, der vurderer følgende:

a) effekten af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver og eventuelle forslag til harmoniserede niveauer for minimumskravet med hensyn til følgende:

- i) de finansielle markeder i almindelighed og markederne for usikret gæld og derivater i særdeleshed
 - ii) institutters forretningsmodeller og balancestruktur, navnlig institutters finansieringsprofil og finansieringsstrategi, samt koncerners retlige og operationelle struktur
 - iii) institutters rentabilitet, navnlig deres finansieringsomkostninger
 - iv) migration af eksponeringer til enheder, der ikke er omfattet af tilsyn
 - v) finansiel innovation
 - vi) udbredelse af kapitalgrundlagsinstrumenter og efterstillede nedskrivningsrelevante instrumenter samt arten af og mulighederne for afsætning af sådanne instrumenter
 - vii) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders risikoadfærd
 - viii) omfanget af institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders aktivbehæftelser
 - ix) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders tiltag med henblik på at overholde minimumskravene, og navnlig i hvilket omfang minimumskravene er blevet opfyldt ved reducere af gearing på aktivsiden, udstedelse af langfristet gæld og kapitaltilførsel og
 - x) omfanget af kreditinstitutternes udlånsvirksomhed med særlig fokus på udlån til mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, lokale myndigheder, regionale forvaltninger og offentlige enheder samt handelsfinansiering, herunder udlån i henhold til officielle eksportkreditforsikringsordninger
- b) spillet mellem minimumskravene og kravene til kapitalgrundlag, gearsgrad og likviditetskravene fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og i direktiv 2013/36/EU
- c) institutters eller de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede enheders kapacitet til på egen hånd at skaffe kapital eller finansiering på markederne med henblik på at opfylde eventuelle forslag om harmoniserede minimumskrav.

3. Den i stk. 1 omhandlede rapport skal forelægges for Kommissionen senest den 30. september i kalenderåret efter det sidste år, der er dækket af rapporten. Den første rapport forelægges for Kommissionen senest den 30. september i året efter dette direktivs anvendelsesdato.

Den i stk. 2 omhandlede rapport skal omfatte tre kalenderår og forelægges for Kommissionen senest den 31. december i kalenderåret efter det sidste år, der er dækket af rapporten. Den første rapport forelægges for Kommissionen senest den 31. december 2022.

Artikel 45m

Overgangsordninger og ordninger efter afvikling

1. Uanset artikel 45, stk. 1, fastsætter afviklingsmyndighederne passende overgangsperioder for institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant. Institutternes og enhedernes frist for at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller kravene, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, er den 1. januar 2024.

Afviklingsmyndigheden fastsætter mellemliggende målniveauer for kravene i artikel 45e eller 45f eller for krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, som institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal opfylde den 1. januar 2022. De mellemliggende målniveauer skal som hovedregel sikre en lineær opbygning af kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver hen imod opfyldelse af kravet.

Afviklingsmyndigheden kan, hvis det er behørigt begrundet og hensigtsmæssigt, fastsætte en overgangsperiode, der slutter efter den 1. januar 2024, på grundlag af kriterierne i stk. 7 og under hensyntagen til:

a) udviklingen i enhedens finansielle situation

b) udsigten til, at enheden vil være i stand til at sikre opfyldelse inden for en rimelig tidsramme af kravene i artikel 45e eller 45f eller et krav, der hidrører fra anvendelse af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, og

c) om enheden er i stand til at erstatte passiver, som ikke længere opfylder kriterierne for nedskrivningsrelevans og udløb fastsat i artikel 72b og 72c i forordning (EU) nr. 575/2013 og nærværende direktivs artikel 45b eller artikel 45f, stk. 2, og hvis ikke, hvorvidt dette er af idiosynkratisk karakter eller skyldes en markedsomfattende forstyrrelse.

2. Afviklingsenhedernes frist for at opfylde minimumsniveauet for kravene omhandlet i artikel 45c, stk. 5 eller 6, er den 1. januar 2022.

3. Minimumsniveauerne for kravene i artikel 45c, stk. 5 og 6, finder ikke anvendelse i de to år, der følger efter den dato:

a) hvor afviklingsmyndigheden har anvendt bail-in-værktøjet, eller

b) hvor afviklingsenheden har indført en anden foranstaltning iværksat af den private sektor, jf. artikel 32, stk. 1, litra b), hvorved kapitalinstrumenter og andre passiver er blevet nedskrevet eller konverteret til egentlige kernekapitalinstrumenter, eller hvor nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i overensstemmelse med artikel 59 er blevet udøvet for så vidt angår denne afviklingsenhed, med henblik på at rekapitalisere afviklingsenheden uden anvendelse af afviklingsværktøjer.

4. Kravene i artikel 45b, stk. 4 og 7, samt artikel 45c, stk. 5 og 6, alt efter hvad der er relevant, finder ikke anvendelse i den periode på tre år, der følger efter den dato, hvor afviklingsenheden eller den koncern, som afviklingsenheden er en del af, er blevet identificeret som et G-SII, eller afviklingsenheden begynder at befinde sig i den situation, der er omhandlet i artikel 45c, stk. 5 eller 6.

5. Uanset artikel 45, stk. 1, fastsætter afviklingsmyndighederne en passende overgangsperiode til at opfylde kravene i artikel 45e eller 45f eller et krav, der hidrører fra anvendelsen af artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, alt efter hvad der er relevant, for institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), på hvilke der har været anvendt afviklingsværktøjer eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere som omhandlet i artikel 59.

6. Med henblik på stk. 1-5 meddeler afviklingsmyndighederne et planlagt minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for hver 12-månedersperiode i overgangsperioden til instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), for at lette en gradvis opbygning af instituttets eller enhedens tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. Ved udløbet af overgangsperioden skal minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver svare til det beløb, der er fastsat i henhold til artikel 45b, stk. 4, 5 eller 7, artikel 45c, stk. 5 eller 6, artikel 45e eller 45f, alt efter hvad der er relevant.

7. Ved fastsættelsen af overgangsperioderne tager afviklingsmyndighederne hensyn til:

- a) forekomst af indskud og mangel på gældsinstrumenter i finansieringsmodellen
- b) adgang til kapitalmarkederne for nedskrivningsrelevante passiver
- c) i hvilket omfang afviklingsenheden afhængig af egentlig kernekapital til at opfylde kravet i artikel 45e.

8. Der er intet til hinder for, at afviklingsmyndighederne efterfølgende ændrer enten overgangsperioden eller eventuelt planlagte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som meddelt i henhold til stk. 6, jf. dog stk. 1.

Underafdeling 3

Gennemførelse af bail-in-værktøjet

Artikel 46

Vurdering af bail-in-beløbet

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet, på grundlag af en værdiansættelse, der er i overensstemmelse med artikel 36, vurderer det samlede beløb som:

- a) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? skal nedskrives for at sikre, at nettoværdien af instituttet under afvikling er lig med nul og
- b) hvor det er relevant, det beløb, hvormed de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? skal konverteres til aktier andre typer af kapitalinstrumenter for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent af enten:
 - i) instituttet under afvikling, eller

ii) broinstituttet.

2. Den i stk. 1 anførte vurdering fastsætter det beløb, hvormed de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? skal konverteres eller nedskrives for at genoprette den egentlige kernekapitalprocent for instituttet under afvikling eller, hvis relevant, for broinstituttet, idet der tages hensyn til kapitalbidrag fra afviklingsfonden i henhold til nærværende direktivs artikel 101, stk. 1, litra d), og for at bevare en tilstrækkelig markedstillid til instituttet under afvikling eller til broinstituttet og give det mulighed for fortsat at opfylde kravene i løbet af en periode på mindst et år til godkendelse og fortsat at udføre de aktiviteter, hvortil det er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU.

Agter afviklingsmyndighederne at anvende værktøjet til adskillelse af aktiver som omhandlet i artikel 42 skal det beløb, som de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? skal nedbringes med, i hensigtsmæssigt omfang tage hensyn til et forsigtigt skøn over porteføljeadministrationsselskabets kapitalbehov.

3. Er kapitalen blevet nedskrevet i overensstemmelse med artikel 59-62, og er der blevet gjort brug af bail-in i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, og nedskrivningsniveauet baseret på den indledende værdiansættelse i henhold til artikel 36 anses for at overstige kravene ved en vurdering i forhold til den endelige værdiansættelse i henhold til artikel 36, stk. 10, kan en opskrivningsmekanisme anvendes for at refundere kreditorerne og dernæst aktionærerne i det nødvendige omfang.

4. Afviklingsmyndighederne iværksætter og opretholder foranstaltninger til at sikre, at vurderingen og værdiansættelsen er baseret på oplysninger om aktiver og passiver i instituttet under afvikling, som er så ajourførte og omfattende som muligt.

Artikel 47

Behandling af aktionærer ved bail-in, nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, eller nedskriver eller konverterer kapitalinstrumenter i artikel 59, iværksætter en eller begge af følgende foranstaltninger i forhold til aktionærerne og indehaverne af andre ejerskabsinstrumenter:

a) mortificerer eksisterende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller overfører dem til kreditorerne, der er omfattet af bail-in

b) under forudsætning af at instituttet under afvikling ifølge vurderingen foretaget i efter artikel 36, har en positiv nettoværdi, udvander eksisterende aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter som følge af konverteringen til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter af:

i) relevante kapitalinstrumenter udstedt af instituttet i henhold til den i artikel 59, stk. 2), omhandlede beføjelse, eller

ii) passiver, der er omfattet af bail-in ? udstedt af instituttet under afvikling i henhold til den i artikel 63, stk. 1, litra f), omhandlede beføjelse.

Med hensyn til første afsnit, litra b), foretages konverteringen til en konverteringssats, der i alvorlig grad udvander eksisterende beholdninger af aktier og andre ejerskabsinstrumenter.

2. Foranstaltningerne omhandlet i stk. 1 skal ligeledes iværksættes i forhold til aktionærer og indehavere af andre ejerskabsinstrumenter, hvor de pågældende aktier eller andre ejerskabsinstrumenter blev udstedt eller overført under følgende omstændigheder:

a) i forbindelse med konverteringen af gældsinstrumenter til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i overensstemmelse med de oprindelige gældsinstrumenters kontraktbestemmelser om forekomsten af en begivenhed før eller samtidig med afviklingsmyndighedens vurdering af, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne for afvikling

b) i forbindelse med konverteringen af relevante kapitalinstrumenter til egentlige kernekapitalinstrumenter i henhold til artikel 60.

3. I forbindelse med overvejelserne om, hvilken foranstaltning der skal træffes i henhold til stk. 1, tager afviklingsmyndighederne hensyn til:

a) værdiansættelsen udført i overensstemmelse med artikel 36

b) det beløb, med hvilket afviklingsmyndigheden har vurderet, at egentlige kernekapitalinstrumenter skal reduceres, og relevante kapitalinstrumenter skal nedskrives eller konverteres i henhold til artikel 60, stk. 1, og

c) det samlede beløb, som afviklingsmyndigheden har vurderet i henhold til artikel 46.

4. Uanset artikel 22-25 i direktiv 2013/36/EU, kravet om at give meddelelse i artikel 26 i direktiv 2013/36/EU, artikel 10, stk. 3, og artikel 11, stk. 1 og 2, og artikel 12 og 13 i direktiv 2014/65/EU og kravet om at give meddelelse i artikel 11, stk. 3, i direktiv 2014/65/EU gælder, at de kompetente myndigheder, hvis anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter resulterer i erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel i et institut som omhandlet i artikel 22, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller artikel 11, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, foretager den i disse artikler krævede vurdering rettidigt nok til, at det ikke forsinker anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter eller forhindrer, at afviklingshandlingen opfylder de relevante afviklingsmål.

5. Hvis den kompetente myndighed for instituttet ikke har afsluttet den i stk. 4 krævede vurdering på datoen for anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter, finder artikel 38, stk. 9, anvendelse på en købers eventuelle erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret kapitalandel som følge af anvendelsen af bail-in-værktøjet eller konverteringen af kapitalinstrumenter.

6. EBA udsteder senest den 3. juli 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om de omstændigheder, hvor de i nærværende artikels stk. 1 anførte foranstaltninger anses for passende, under hensyntagen til de i nærværende artikels stk. 3 anførte faktorer.

Artikel 48

Rækkefølge for nedskrivning og konvertering

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de anvender af bail-in-værktøjet, udøver nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne, med forbehold af undtagelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 og 3, under overholdelse af følgende krav:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, litra a)

b) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, reducerer myndighederne hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet.

c) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse i henhold til litra a) og b) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter i det nødvendige omfang og inden for rammerne af deres kapacitet

d) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og relevante kapitalinstrumenter i henhold til litra a), b) og c) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang og i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, for, sammen med nedskrivningen i henhold til litra a), b) og c), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3, litra b) og c)

e) hvis, og kun hvis, den samlede nedbringelse af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, relevante kapitalinstrumenter og passiver, der er omfattet af bail-in i henhold til litra a)-d) er mindre end summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, nedbringer myndighederne i det nødvendige omfang hovedstolen af, eller det udestående beløb, der skal erlægges med hensyn til de resterende passiver, der er omfattet af bail-in, herunder gældsinstrumenter som omhandlet i artikel 108, stk. 3, i overensstemmelse med prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling, herunder prioritetsrækkefølgen for indskud omhandlet i artikel 108, jf. artikel 44, for, sammen med nedskrivningen i henhold til dette stykkes litra a)-d), at opnå det samlede beløb omhandlet i artikel 47, stk. 3, litra b) og c).

2. Ved anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne fordeler afviklingsmyndighederne de tab, der udgøres af summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb, ligeligt mellem aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? af samme rang ved at nedbringe hovedstolen af, eller det udestående beløb, der skal erlægges med hensyn til disse aktier eller andre ejerskabsinstrumenter og ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? i samme omfang og i forhold til deres værdi, bortset fra de tilfælde, hvor en anden fordeling af tab mellem passiver af samme rang er mulig under de forhold, der er fastsat i artikel 44, stk. 3.

Dette stykke er ikke til hinder for, at passiver, der har været udelukket fra bail-in i overensstemmelse med artikel 44, stk. 2 og 3, behandles gunstigere end ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? af samme rang ved almindelig insolvensbehandling.

3. Inden anvendelse af den i stk. 1, litra e), omhandlede nedskrivning eller konvertering konverterer eller nedbringer afviklingsmyndighederne hovedstolen af instrumenterne omhandlet i stk. 1, litra b), c) og d), såfremt disse instrumenter indeholder følgende bestemmelser og ikke allerede er blevet konverteret:

a) bestemmelser om, at hovedstolen af instrumentet skal nedbringes ved enhver begivenhed, der vedrører den finansielle situation, solvens eller kapitalgrundlaget i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) bestemmelser om konvertering af instrumenterne til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, såfremt en sådan begivenhed forekommer.

4. Er hovedstolen af et instrument blevet nedbragt, men ikke til nul, i henhold til bestemmelser af typen i stk. 3, litra a), inden anvendelsen af bail-in-værktøjet eller i henhold til stk. 1, anvender afviklingsmyndighederne nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne på restbeløbet af hovedstolen i henhold til stk. 1.

5. Når afviklingsmyndighederne træffer afgørelse om, hvorvidt passiver skal nedskrives eller konverteres til egenkapital, må de ikke nedskrive hovedstolen af en kategori af passiver, mens en kategori af passiver, der er underordnet denne kategori, i det væsentlige ikke konverteres til egenkapital eller ikke nedskrives, medmindre det på anden vis er tilladt efter artikel 44, stk. 2 og 3.

6. For så vidt angår nærværende artikel udsteder EBA senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for enhver fortolkning vedrørende det indbyrdes forhold mellem dette direktivs bestemmelser og bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

7. Medlemsstaterne sikrer, at alle fordringer vedrørende kapitalgrundlagsposter for enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), i henhold til national lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling har en lavere prioritet end fordringer, der ikke vedrører en kapitalgrundlagspost.

Med henblik på første afsnit behandles, i den udstrækning et instrument kun delvist anses for at være en kapitalgrundlagspost, hele instrumentet som en fordring vedrørende en kapitalgrundlagspost og har en lavere prioritet end fordringer, der ikke vedrører en kapitalgrundlagspost.

Artikel 49

Derivater

1. Medlemsstaterne sikrer, at nærværende artikel overholdes, når afviklingsmyndighederne anvender nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne på passiver hidrørende fra derivater.

2. Afviklingsmyndighederne udøver først nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne vedrørende et passiv hidrørende fra et derivat ved eller efter afvikling af derivaterne. Når afviklingen indledes, har afviklingsmyndighederne beføjelse til at opsig og afslutte eventuelle derivatkontrakter med henblik herpå.

Er et derivatpassiv blevet udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet efter artikel 44, stk. 3, er afviklingsmyndighederne ikke forpligtet til at opsig eller afslutte derivatkontrakten.

3. Er derivattransaktioner omfattet af en nettingaftale, fastsætter afviklingsmyndigheden eller en uafhængig valuar som led i værdiansættelsen efter artikel 36 det passiv, der hidrører fra disse transaktioner, på nettobasis i overensstemmelse med aftalevilkårene.

4. Afviklingsmyndighederne fastsætter værdien af passiver hidrørende fra derivater i overensstemmelse med følgende:

a) passende metoder til at bestemme værdien af derivatklasser, herunder transaktioner, der er genstand for nettingaftaler

b) principper for etablering af de relevante tidspunkter for værdiansættelse af en derivatposition, og

c) passende metoder til at sammenligne det værditab, der ville følge af en afvikling og bail-in af derivater, med størrelsen af de tab, som derivaterne ville blive påført ved en bail-in.

5. EBA udarbejder efter høring af Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA) oprettet ved forordning (EU) nr. 1095/2010 udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til specificering af de i stk. 4, litra a), b) og c), anførte metoder og principper for værdiansættelse af passiver hidrørende fra derivater.

I forbindelse med derivattransaktioner, som er omfattet af en nettingaftale, tager EBA hensyn til metoden for afvikling, der er fastsat i nettingaftalen.

EBA forelægger disse udkast til tekniske reguleringsstandarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 50

Sats for konvertering af gæld til egenkapital

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne, når de udøver de i artikel 59, stk. 3, og artikel 63, stk. 1, litra f), anførte beføjelser, kan anvende en anden konverteringssats til forskellige kategorier af kapitalinstrumenter og passiver i overensstemmelse med et af eller begge principper i nærværende artikels stk. 2 og 3.
2. Konverteringssatsen repræsenterer en passende kompensation til den berørte kreditor for alle tab hidrørende fra anvendelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne.
3. Når der anvendes forskellige konverteringssatser i overensstemmelse med stk. 1, er konverteringssatsen for passiver, der betragtes som ikkeefterstillede forpligtelser i henhold til gældende insolvensret, højere end konverteringssatsen for efterstillede forpligtelser.
4. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om fastsættelse af konverteringssatser.

Disse retningslinjer skal navnlig angive, hvorledes berørte kreditorer på passende vis kan kompenseres ved hjælp af konverteringssatsen, og hvilke konverteringssatser der anses for hensigtsmæssige til at tage hensyn til de ikke-efterstillede forpligtelsers prioritet i henhold til den gældende insolvensret.

Artikel 51

Genopretnings- og saneringsforanstaltninger som ledsageforanstaltninger til bail-in

1. Medlemsstaterne sikrer, at der, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet for at rekapitalisere et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), iværksættes foranstaltninger til at sikre udarbejdelsen og gennemførelsen af en virksomhedsovlægningsplan for det pågældende institut eller den pågældende enhed, i overensstemmelse med artikel 52.
2. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger kan omfatte afviklingsmyndighedens udnævnelse af en person eller personer i overensstemmelse med artikel 72, stk. 1, med det formål at udarbejde og gennemføre den i artikel 52 krævede virksomhedsovlægningsplan.

Artikel 52

Virksomhedsovlægningsplan

1. Medlemsstaterne påser, at ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, senest en måned efter anvendelsen af bail-in-værktøjet på et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 43, stk. 2, litra a), udarbejder og forelægger afviklingsmyndigheden en virksomhedsovlægningsplan, der opfylder kravene i stk. 4 og 5. Finder Unionens statsstøtteregele anvendelse, sikrer medlemsstaterne, at den pågældende plan er forenelig med den omstruktureringsplan, som det institut eller den enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indgive til Kommissionen i henhold til disse regler.

2. Når bail-in-værktøjet i artikel 43, stk. 2, litra a), anvendes på to eller flere koncernenheder, skal virksomhedsovlægningsplanen udarbejdes af moderinstitutet i Unionen og dække alle koncernens institutter efter proceduren anført i artikel 7 og 8 og skal sendes til koncernafviklingsmyndigheden. Koncernafviklingsmyndigheden meddeler planen til de andre berørte afviklingsmyndigheder og til EBA.

3. I undtagelsestilfælde og hvis det er nødvendigt for at opfylde afviklingsmålene kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet.

Hvis virksomhedsovlægningsplanen skal meddeles i henhold til Unionens statsstøtteregele, kan afviklingsmyndigheden forlænge perioden i stk. 1 med højst to måneder efter anvendelsen af bail-in-værktøjet eller frem til den frist, som er fastsat i Unionens statsstøtteregele, afhængigt af hvad der indtræffer først.

4. En virksomhedsovlægningsplan indeholder foranstaltninger, som har til formål at genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af dele af dets aktiviteter inden for en rimelig tidsfrist. Disse foranstaltninger er baseret på realistiske antagelser vedrørende de økonomiske og finansielle markedsbetingelser, som instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt.

Virksomhedsovlægningsplanen skal bl.a. tage hensyn til de gældende forhold og fremtidsudsigterne på de finansielle markeder på grundlag af såvel de mest optimistiske (best-case) som de mest pessimistiske (worst-case) hypoteser, herunder en kombination af begivenheder, der giver mulighed for at identificere instituttets største svagheder. Antagelserne skal sammenlignes med passende brancherelevante benchmarks.

5. En virksomhedsovlægningsplan skal mindst indeholde følgende elementer:

a) en detaljeret diagnose af de faktorer og problemer, der har medført, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og de forhold, der har ført til dets vanskeligheder

b) en beskrivelse af de foranstaltninger, der skal træffes til genoprettelse af levedygtigheden på længere sigt for et institut eller en enhed, der er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

c) en tidsplan for gennemførelsen af disse foranstaltninger.

6. Foranstaltninger til genoprettelse af levedygtigheden på lang sigt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kan omfatte:

a) omlægning af aktiviteterne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)

b) ændringer af de operationelle systemer og infrastrukturen i instituttet

c) tilbagetrækning fra tabsgivende aktiviteter

- d) sanering af eksisterende aktiviteter, der kan gøres konkurrencedygtige
- e) salg af aktiver eller af forretningsområder.

7. Senest en måned efter fremlæggelsen af virksomhedsomlægningsplanen vurderer den relevante afviklingsmyndighed sandsynligheden for, at planen, såfremt den gennemføres, vil genoprette levedygtigheden på lang sigt af instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d). Vurderingen foretages efter aftale med den relevante kompetente myndighed.

Finder afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, at planen må anses for at opfylde denne målsætning, godkender afviklingsmyndigheden planen.

8. Finder afviklingsmyndigheden ikke, at planen må anses for at opfylde målsætningen omhandlet i stk. 7, giver den efter aftale med den kompetente myndighed ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om sine indsigelser og anmoder om, at planen ændres på en sådan måde, at der tages hensyn til disse indsigelser.

9. Senest to uger efter modtagelse af meddelelsen omhandlet i stk. 8 fremlægger ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, en ændret plan for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse. Afviklingsmyndigheden vurderer den ændrede plan og giver senest en uge efter ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, meddelelse om, hvorvidt den finder, at den ændrede plan tager behørigt hensyn til de meddelte indsigelser, eller om der kræves yderligere ændringer.

10. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, gennemfører omlægningsplanen, som godkendt af afviklingsmyndigheden og den kompetente myndighed, og aflægger rapport til afviklingsmyndigheden mindst hver sjette måned om, hvorledes planens gennemførelse forløber.

11. Ledelsesorganet eller den person eller de personer, der er udpeget i henhold til artikel 72, stk. 1, reviderer planen, hvis det efter afviklingsmyndighedens opfattelse og efter aftale med den kompetente myndighed er nødvendigt for at opfylde den i stk. 4 omhandlede målsætning, og fremlægger en sådan revision for afviklingsmyndigheden med henblik på godkendelse.

12. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

- a) de elementer, der mindst skal være omfattet af en virksomhedsomlægningsplan i henhold til stk. 5, og
- b) minimumsindholdet af de rapporter, der kræves i henhold til stk. 10.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. januar 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

13. EBA udsteder senest den 3. januar 2016 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i henhold til stk. 7.

14. Idet der, hvor det er relevant, tages højde for de erfaringer, der er gjort i forbindelse med anvendelsen af de i stk. 13 omhandlede retningslinjer, kan EBA udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske

standarder med henblik på at præcisere de minimumskriterier, som en virksomhedsomlægningsplan skal opfylde for at blive godkendt af afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med stk. 7.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Underafdeling 4

»Bail-in«-værktøjet: supplerende bestemmelser

Artikel 53

Virksomheder af en bail-in

1. Anvender en afviklingsmyndighed en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), sikrer medlemsstaterne, at nedbringelsen af hovedstolen eller det udestående beløb, konverteringen eller opsigelsen træder i kraft og er bindende med øjeblikkelig virkning for det institut, der er under afvikling, samt de berørte kreditorer og aktionærer.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheden har beføjelse til at afslutte eller kræve afslutning af alle administrative og proceduremæssige foranstaltninger, som er nødvendige for at kunne udøve en beføjelse som omhandlet i artikel 59, stk. 2, og artikel 63, stk. 1, litra e)-i), herunder:

- a) ændring af alle relevante registre
- b) fjernelse fra lister eller fjernelse fra handelen med aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller gældsinstrumenter
- c) optagelse på lister eller optagelse til handel af nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter
- d) genoptagelse på lister eller genoptagelse til handel af gældsinstrumenter, som er nedskrevet, uden krav om udarbejdelse af et prospekt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF (11).

3. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, til nul ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse, behandles dette passiv eller enhver forpligtelse eller krav hidrørende herfra, som ikke er opstået på det tidspunkt, hvor beføjelsen anvendes, som værende afviklet i alle henseender, og der skal ikke erlægges bevis herfor i nogen efterfølgende procedure vedrørende instituttet under afvikling eller noget efterfølgende enhed i nogen efterfølgende likvidation.

4. Nedbringer en afviklingsmyndighed hovedstolen af et passiv eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til et passiv, delvis men ikke fuldstændigt ved anvendelse af den i artikel 63, stk. 1, litra e), omhandlede beføjelse:

- a) afvikles passivet i samme omfang som det nedbragte beløb
- b) finder det relevante instrument eller den relevante aftale, der ligger til grund for den oprindelige forpligtelse, fortsat anvendelse i forhold til resthovedstolen af passivet eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til passivet, med forbehold af enhver ændring af de påløbne rentebeløb for at afspejle

nedbringelsen af hovedstolen og enhver yderligere ændring af betingelserne, som afviklingsmyndigheden måtte foretage i kraft af den i artikel 63, stk. 1, litra j), omhandlede beføjelse.

Artikel 54

Fjernelse af proceduremæssige hindringer for bail-in

1. Med forbehold af artikel 63, stk. 1, litra i), pålægger medlemsstaterne, hvor det er relevant, institutterne og enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), til enhver tid at besidde tilstrækkelig registreret aktiekapital eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter, således at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), såfremt afviklingsmyndigheden udøver de i artikel 63, stk. 1, litra e) og f), omhandlede beføjelser i forhold til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller et af dets eller dens datterselskaber, ikke forhindres i at udstede tilstrækkelige nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter til at sikre en effektiv gennemførelse af konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter.

2. Afviklingsmyndighederne vurderer, om det er hensigtsmæssigt at pålægge det i stk. 1 fastsatte krav i forhold til et bestemt institut eller en bestemt enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), og inden for rammerne af udarbejdelsen og videreførelsen af afviklingsplanen for det pågældende institut eller den pågældende koncern, særlig under hensyntagen til de i denne plan omhandlede afviklingshandlinger. Omfatter afviklingsplanen en eventuel anvendelse af bail-in-værktøjet, kontrollerer afviklingsmyndighederne, at selskabskapitalen eller andre egentlige kernekapitalinstrumenter er tilstrækkelige til at dække summen af de i artikel 47, stk. 3, litra b) og c), omhandlede beløb.

3. Medlemsstaterne skal sikre, at der ikke er nogen proceduremæssige hindringer for konverteringen af passiver til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, som måtte forefindes i deres vedtægter, herunder fortegningsrettigheder for aktionærer eller krav om aktionærers samtykke til en udvidelse af kapitalen.

4. Nærværende artikel berører ikke ændringerne til direktiv 82/891/EØF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU og direktiv 2012/30/EU som anført i afsnit X i dette direktiv.

Artikel 55

Kontraktmæssig anerkendelse af bail-in

1. Medlemsstaterne pålægger institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at indføre en kontraktbestemmelse, hvormed kreditor eller en part i aftalen eller instrumentet, i henhold til hvilket passivet oprettes, anerkender, at dette passiv kan gøres til genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, og indvilliger i at være bundet af enhver nedbringelse af hovedstolen eller det udestående beløb, konvertering eller opsigelse/mortificering, der sker som følge af afviklingsmyndighedens udøvelse af disse beføjelser, forudsat at dette passiv opfylder alle følgende betingelser:

a) passivet er ikke udelukket efter artikel 44, stk. 2

b) passivet er ikke et indskud som omhandlet i artikel 108, litra a)

c) passivet er omfattet af lovgivningen i et tredjeland

d) passivet er udstedt eller indgået efter den dato, på hvilken medlemsstaterne anvender de med henblik på gennemførelse af denne afdeling vedtagne bestemmelser.

Afviklingsmyndighederne kan beslutte, at forpligtelsen i dette stykkes første afsnit ikke finder anvendelse på institutter eller enheder, for hvilke kravet i artikel 45, stk. 1, er lig med det i artikel 45c, stk. 2, litra a), definerede tabsabsorberingsbeløb, forudsat at passiver, der opfylder betingelserne i første afsnit, litra a)-d), og som ikke er omfattet af en kontraktbestemmelse som omhandlet i nævnte afsnit, ikke medregnes i kravet.

Første afsnit finder ikke anvendelse, hvis en medlemsstats afviklingsmyndighed bestemmer, at et tredjelandets lovgivning eller en bindende aftale, der er indgået med det pågældende tredjeland, gør det muligt for de i første afsnit omhandlede passiver eller instrumenter at blive nedskrevet eller konverteret af afviklingsmyndigheden i en medlemsstat.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hvis et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt i kontraktbestemmelserne for et relevant passiv at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1, meddeler dette institut eller denne enhed sin konstatering med angivelse af kategorien for passivet og begrundelsen for konstateringen, til afviklingsmyndigheden. Institutet eller enheden forsyner afviklingsmyndigheden med alle de oplysninger, som afviklingsmyndigheden anmoder om inden for en rimelig frist efter modtagelsen af meddelelsen, med henblik på afviklingsmyndighedens vurdering af indvirkningen af en sådan meddelelse på mulighederne for at afvikle det pågældende institut eller den pågældende enhed.

Medlemsstaterne sikrer i tilfælde af en meddelelse i henhold til nærværende stykkes første afsnit, at pligten til i kontraktbestemmelserne at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1 automatisk suspenderes fra det øjeblik, hvor afviklingsmyndigheden modtager meddelelsen.

Hvis afviklingsmyndigheden konkluderer, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt i kontraktbestemmelserne at indføre en bestemmelse som krævet i henhold til stk. 1, under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre instituttets eller enhedens afviklingsmuligheder, stiller den krav om, at der inden for en rimelig frist efter meddelelsen i henhold til første afsnit, indføres en sådan kontraktbestemmelse. Afviklingsmyndigheden kan desuden kræve, at instituttet eller enheden ændrer sin praksis vedrørende anvendelsen af undtagelsen fra kontraktmæssig anerkendelse af bail-in.

Passiverne i dette stykkes første afsnit må ikke indeholde hybride kernekapitalinstrumenter, supplerende kapitalinstrumenter og gældsinstrumenter som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 48), nr. ii), hvis disse instrumenter er usikrede passiver. De passiver, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, foranstilles endvidere de passiver, der er omhandlet i artikel 108, stk. 2, litra a), b) og c), og artikel 108, stk. 3.

Hvis afviklingsmyndigheden i forbindelse med vurderingen af afviklingsmulighederne for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i overensstemmelse med artikel 15 og 16 eller på ethvert andet tidspunkt konstaterer, at der inden for en kategori af passiver, som omfatter nedskrivningsrelevante passiver, er en mængde passiver, der i overensstemmelse med dette stykkes første afsnit ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, og som sammen med de passiver, der er udelukket fra anvendelsen af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 44, stk. 2, eller som sandsynligvis vil blive udelukket i henhold til artikel 44, stk. 3, beløber sig til mere end 10 % af den pågældende kategori, skal den straks vurdere virkningen af dette særlige forhold på det pågældende instituts eller den pågældende enheds afviklingsmuligheder, herunder indvirkningen på afviklingsmulighederne som følge af risikoen for at overtræde sikkerhedsforanstaltningerne for kreditor i artikel 73, når beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver anvendes.

Hvis afviklingsmyndigheden på grundlag af vurderingen, jf. dette stykkes femte afsnit, konkluderer, at passiverne, som i henhold til dette stykkes første afsnit ikke indeholder den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse, skaber en væsentlig hindring for afvikling, anvender den i nødvendigt omfang de beføjelser, der er fastsat i artikel 17, til at fjerne den pågældende hindring for afvikling.

Passiver, for hvilke instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), undlader at indføre bestemmelsen som krævet i nærværende artikels stk. 1 i kontraktbestemmelserne, eller på hvilke det pågældende krav i henhold til nærværende stykke ikke finder anvendelse, medregnes ikke i minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), at forelægge myndighederne en juridisk udtalelse om den retlige eksigibilitet og virkning af den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse.

4. Undlader et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i kontraktbestemmelserne vedrørende et relevant passiv at indføre en kontraktbestemmelse som krævet i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at udøve nedskrivnings- og konverteringsbeføjelserne i forhold til dette passiv.

5. EBA udarbejder under hensyntagen til de berørte institutters forskellige forretningsmodeller udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge listen over passiver, som undtagelsen i stk. 1 finder anvendelse på, og indholdet af den i stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge:

a) de betingelser, under hvilke det juridisk eller på anden måde i praksis vil være umuligt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at indføre den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede kontraktbestemmelse i visse kategorier af passiver

b) betingelserne for, at afviklingsmyndigheden kan kræve indførelse af kontraktbestemmelsen i henhold til stk. 2, tredje afsnit

c) en rimelig frist for afviklingsmyndigheden til at kræve indførelse af en kontraktbestemmelse i henhold til stk. 2, tredje afsnit.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Hvis afviklingsmyndigheden finder det nødvendigt, angiver den de kategorier af passiver med hensyn til hvilke, et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kan nå til den konstatering, at det juridisk eller på anden måde i praksis er umuligt at indføre kontraktbestemmelsen som omhandlet i nærværende artikels stk. 1, på grundlag af de betingelser, der yderligere er præciseret som følge af anvendelsen af stk. 6.

8. EBA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastsætte ensartede formater og skemaer for meddelelsen til afviklingsmyndighederne med henblik på stk. 2.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i dette stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 56

Offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter

1. Medlemsstaterne kan yde ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige gennem supplerende finansielle stabiliseringsinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 i nærværende artikel, artikel 37, stk. 10, og Unionens statsstøtteregele med henblik på at deltage i afviklingen af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), herunder ved at gribe direkte ind for at forhindre en likvidation heraf i overensstemmelse med afviklingsmålene omhandlet i artikel 31, stk. 2, i forhold til medlemsstaten eller Unionen som helhed. En sådan foranstaltning gennemføres af medlemsstaten eller under ledelse af det kompetente ministerium eller forvaltningen i nært samarbejde med afviklingsmyndigheden.

2. Med henblik på anvendelsen af de offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente ministerier eller forvaltninger er i besiddelse af de i artikel 63-72 omhandlede afviklingsbeføjelser, og sikrer, at artikel 66, 68, 83 og 117 finder anvendelse.

3. De offentlige finansielle stabiliseringsinstrumenter anvendes efter afgørelse fra den kompetente ministerium eller forvaltningen efter høring af afviklingsmyndigheden som en sidste udvej, efter at de øvrige afviklingsværktøjer i videst muligt omfang er blevet vurderet og udnyttet, samtidig med, at den finansielle stabilitet er blevet opretholdt.

4. Når medlemsstaterne anvender de offentlige finansielle stabiliseringsmekanismer, sikrer de, at de eller deres kompetente ministerier eller forvaltninger og afviklingsmyndigheden kun anvender mekanismerne, hvis alle betingelserne i artikel 32, stk. 1, såvel som én af følgende betingelser er opfyldt:

a) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden har efter høring af centralbanken og den kompetente myndighed fastslået, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at undgå betydelige negative virkninger for finansiell stabilitet

b) det kompetente ministerium eller den kompetente forvaltning og afviklingsmyndigheden fastslår, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte samfundets interesser, når instituttet tidligere har modtaget ekstraordinær likviditetsstøtte fra centralbanken

c) for så vidt angår mekanismen med midlertidigt offentligt ejerskab, fastslår det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning efter høring af den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden, at anvendelsen af afviklingsværktøjer ikke ville være tilstrækkelig til at beskytte offentlighedens interesse, når der tidligere er ydet instituttet offentlig kapitalstøtte via kapitalstøttemekanismen.

5. De finansielle stabiliseringsværktøjer omfatter følgende:

a) et værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital som omhandlet i artikel 57

b) et værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab som omhandlet i artikel 58.

Artikel 57

Værktøj for tilførsel af offentlig egenkapital

1. Medlemsstaterne kan under overholdelse af bestemmelserne i den nationale selskabsret deltage i rekapitaliseringen af et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ved at stille kapital til rådighed for disse til gengæld for følgende værktøjer, som er underlagt kravene i forordning (EU) nr. 575/2013:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter

b) hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter.

2. Medlemsstaterne sikrer, i det omfang deres indskud i et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), tillader det, at sådanne institutter eller enheder, der modtager kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper.

3. Foretager en medlemsstat en kapitaltilførsel via værktøjet for tilførsel af offentlig egenkapital i henhold til nærværende artikel, sikrer den, at dens indskud i instituttet eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

Artikel 58

Værktøj for midlertidigt offentligt ejerskab

1. Medlemsstaterne kan tage midlertidigt offentligt ejerskab over et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Til dette formål kan en medlemsstat foretage en eller flere aktieoverførsler til:

a) en person, der er udpeget af medlemsstaten, eller

b) et selskab, der fuldt ud ejes af medlemsstaten.

3. Medlemsstaterne sikrer, at institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der er underlagt værktøjet for midlertidigt offentligt ejerskab i overensstemmelse med nærværende artikel, ledes efter forretningsmæssige og professionelle principper, og at de overføres til den private sektor, så snart de forretningsmæssige og finansielle forhold tillader det.

KAPITEL V

Nedskrivning af kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver

Artikel 59

Krav om nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver

1. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver kan udøves enten:

- a) uafhængigt af afviklingshandlinger, eller
- b) kombineret med en afviklingshandling, når betingelserne for afvikling i artikel 32, 32a eller 33 er opfyldt.

Hvis relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver er erhvervet af afviklingsenheden indirekte gennem andre enheder i samme afviklingskoncern, skal beføjelsen til at nedskrive eller konvertere disse relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver udøves sammen med udøvelsen af samme beføjelse på moderselskabsniveau i den pågældende enhed på moderselskabsniveau i andre moderselskaber, der ikke er afviklingsenheder, således at tabene reelt videregives til afviklingsenheden, og den pågældende enhed rekapitaliseres af denne.

Efter udøvelsen af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingshandlinger, foretages den værdiansættelse, der er omhandlet i artikel 74, og artikel 75 finder anvendelse.

1a. Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingshandlinger kan kun udøves i forbindelse med nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i dette direktivs artikel 45f, stk. 2, litra a), med undtagelse af betingelsen vedrørende passivernes restløbetid som fastsat i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Når den nævnte beføjelse udøves, sikrer medlemsstaterne, at nedskrivningen eller konverteringen udføres i overensstemmelse med princippet i artikel 34, stk. 1, litra g).

1b. Hvis der træffes en afviklingshandling over for en afviklingsenhed eller i særlige tilfælde som afvigelse fra afviklingsplanen over for en enhed, som ikke er en afviklingsenhed, skal det beløb, der nedbringes, nedskrives eller konverteres i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1, på niveauet for en sådan enhed, medregnes i de tærskelværdier i artikel 37, stk. 10, og artikel 44, stk. 5, litra a), eller artikel 48, stk. 8, litra a), der finder anvendelse på den pågældende enhed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at nedskrive eller konvertere de relevante M3 kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a ? til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d).

3. Medlemsstaterne skal stille krav om, at afviklingsmyndighederne straks anvender deres nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, jf. artikel 60, i forhold til relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a, som er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), når et eller flere af følgende forhold er gældende:

- a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 32, 32a eller 33 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingshandling, eller
- b) hvis den ansvarlige myndighed konstaterer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke længere vil være levedygtigt eller levedygtig, medmindre beføjelsen anvendes i forhold til de relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a

c) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, foretager den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor datterselskabet er etableret, en fælles konstatering i form af en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3 og 4, om, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter

d) ved relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på moderselskabsniveau, og som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på individuelt grundlag på moderselskabsniveau eller på konsolideret grundlag, og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed er etableret, konstaterer, at koncernen ikke længere vil være levedygtig, medmindre nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen anvendes i forhold til disse instrumenter

e) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), kræver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, bortset fra når nogen af de i artikel 32, stk. 4, litra d), nr. iii), omhandlede omstændigheder gør sig gældende.

4. Med henblik på nærværende artikels stk. 3 anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig(t), hvis følgende to betingelser begge er opfyldt:

a) instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ser det ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder andre foranstaltninger iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed (bl.a. tidlig indgriben), end nedskrivning eller konvertering af M3 kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a, enten uafhængigt eller kombineret med en afviklingshandling, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller koncernen bliver nødlidende.

5. Med henblik på nærværende artikels stk. 4, litra a), anses et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis instituttet eller enheden befinder sig i en eller flere af de situationer, der er omhandlet i artikel 32, stk. 4.

6. Med henblik på stk. 4, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen overtræder, eller der er objektive faktorer, der støtter en vurdering af, at koncernen i nær fremtid vil overtræde de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at den kompetente myndighed træffer foranstaltninger, bl.a. men ikke kun fordi koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dets kapitalgrundlag.

7. Et datterselskabs relevante kapitalinstrument nedskrives eller konverteres ikke i henhold til stk. 3, litra c), i større omfang eller på ringere betingelser end kapitalinstrumenter af samme rang på moderselskabsniveau, der er blevet nedskrevet eller konverteret.

8. Foretager en ansvarlig myndighed en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, skal den straks underrette den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) omhandlede enhed, hvis det ikke er den samme myndighed.

9. Inden den ansvarlige myndighed foretager en konstatering som omhandlet i nærværende artikels stk. 3, litra c), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde

kravene til kapitalgrundlag på et individuelt og konsolideret grundlag, skal den opfylde kravene om underretning og høring som fastsat i artikel 62.

10. Inden afviklingsmyndigheder udøver deres beføjelse til at nedskrive eller konvertere ? M3 kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a ?, sikrer de, at der foretages en værdiansættelse af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutters eller enheders aktiver og passiver i overensstemmelse med artikel 36. Denne værdiansættelse danner grundlaget for beregningen af den nedskrivning, der skal anvendes på de relevante ? M3 kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a ? for at dække tab, og den konvertering, der skal anvendes på de relevante ? M3 kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1a ? for at rekapitalisere instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

Artikel 60

Bestemmelser om nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsmyndighederne skal i forbindelse med opfyldelsen af kravene fastsat i artikel 59 udøve nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen efter prioritetsordenen ved almindelig insolvensbehandling på en måde, der giver følgende resultater:

a) egentlige kernekapitalinstrumenter nedbringes først i forhold til tabene og inden for rammerne af deres kapacitet. Afviklingsmyndigheden træffer en eller flere af foranstaltningerne i artikel 47, stk. 1, vedrørende ejerne af egentlige kernekapitalinstrumenter

b) hovedstolen af hybride kernekapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest

c) hovedstolen af supplerende kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter i det omfang, der er nødvendigt for at opfylde de i artikel 31 anførte afviklingsmål eller for inden for rammerne af de relevante kapitalinstrumenters kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

d) hovedstolen af nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, nedskrives og/eller konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt for at nå de i artikel 31 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante nedskrivningsrelevante passivers kapacitet, alt efter hvad der er lavest.

2. Når hovedstolen af et relevant kapitalinstrument eller et nedskrivningsrelevant passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, nedskrives:

a) skal nedbringelsen af hovedstolen være permanent, dog med forbehold af eventuel opskrivning i overensstemmelse med refusionsordningen i artikel 46, stk. 3

b) er der ikke længere nogen forpligtelse over for ejeren af det relevante kapitalinstrument eller af det nedskrivningsrelevante passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, under eller i forbindelse med det nedskrevne instruments beløb, undtagen for enhver forpligtelse, som allerede fandtes, og enhver forpligtelse til skadeserstatning, som kan opstå som følge af en påklage vedrørende lovligheden af udøvelsen af nedskrivningsbeføjelsen

c) betales der ingen anden kompensation til en ejer af de relevante kapitalinstrumenter eller af passiverne som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, end den i henhold til nærværende artikels stk. 3.

3.7 M3 Med henblik på en konvertering af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), c) og d), kan afviklingsmyndighederne kræve, at de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder udsteder egentlige kernekapitalinstrumenter til ejerne af de relevante kapitalinstrumenter og sådanne nedskrivningsrelevante passiver. De relevante kapitalinstrumenter og sådanne passiver kan kun konverteres, når følgende betingelser er opfyldt: ?

a) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller af et moderselskab til et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), med godkendelse af afviklingsmyndigheden for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller, hvor det er relevant, af moderselskabets afviklingsmyndighed

b) disse egentlige kernekapitalinstrumenter er udstedt forud for dette instituts eller denne enheds, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), udstedelse af aktier eller ejerskabsinstrumenter med henblik på kapitalgrundlagsindskud fra staten eller en offentlig enhed.

c) disse egentlige kernekapitalinstrumenter tildeles og overføres straks efter anvendelsen af konverteringsbeføjelsen

d) konverteringssatsen, der bestemmer antallet af egentlige kernekapitalinstrumenter, som leveres i forhold til ? M3 hvert relevant kapitalinstrument eller hvert nedskrivningsrelevant passiv som omhandlet i artikel 59, stk. 1a ?, opfylder principperne i artikel 50 og enhver retningslinje, der er udviklet af EBA i henhold til artikel 50, stk. 4.

4. Med henblik på leveringen af egentlige kernekapitalinstrumenter i overensstemmelse med stk. 3 kan afviklingsmyndighederne pålægge institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), til enhver tid at være i besiddelse af den nødvendige tilladelse til at udstede det relevante antal egentlige kernekapitalinstrumenter.

5. Opfylder et institut betingelserne for afvikling, og beslutter afviklingsmyndigheden at anvende et afviklingsværktøj for dette institut, skal afviklingsmyndigheden opfylde kravet fastsat i artikel 59, stk. 3, inden det relevante afviklingsværktøj anvendes.

Artikel 61

Myndigheder, der foretager konstatering

1. Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er ansvarlige for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, er de myndigheder, der er fastsat i nærværende artikel.

2. Hver medlemsstat udpeger i nationale ret den myndighed, der er ansvarlig for at foretage konstateringer i henhold til artikel 59. Den ansvarlige myndighed kan være den kompetente myndighed eller afviklingsmyndigheden, jf. artikel 32.

3. Anses de relevante kapitalinstrumenter for at opfylde kravene til kapitalgrundlag i overensstemmelse med artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 på et individuelt grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage den i artikel 59, stk. 3, anførte konstatering, den ansvarlige myndighed i den

medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er blevet godkendt i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU.

Anses de relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i dette direktivs artikel 59, stk. 1a, for at opfylde kravet som omhandlet i dette direktivs artikel 45f, stk. 1, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage den i dette direktivs artikel 59, stk. 3, anførte konstatering, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i dette direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er blevet meddelt tilladelse i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU.

4. Er de relevante kapitalinstrumenter udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er et datterselskab, og anses de for at opfylde kravene kapitalgrundlag på et individuelt og på et konsolideret grundlag, er den myndighed, som er ansvarlig for at foretage konstateringer som omhandlet i artikel 59, stk. 3, følgende:

a) den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for at foretage de i artikel 59, stk. 3, litra b), i nærværende direktiv anførte konstateringer

b) den ansvarlige myndighed i den konsoliderende tilsynsmyndigheds medlemsstat og den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), der har udstedt disse instrumenter, er blevet etableret i henhold til afsnit III i direktiv 2013/36/EU, skal være ansvarlig for den fælles konstatering i form af en fælles afgørelse som omhandlet i nærværende direktivs artikel 59, stk. 3, litra c).

Artikel 62

Konsolideret anvendelse: procedure for konstatering

1. Medlemsstaterne sikrer, at en ansvarlig myndighed, inden der foretages en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), i forhold til et datterselskab, der udsteder relevante kapitalinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i artikel 59, stk. 1a, for at opfylde kravet som omhandlet i artikel 45f på individuelt grundlag eller relevante kapitalinstrumenter, som anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på individuelt eller på konsolideret grundlag, opfylder følgende betingelser:

a) når den overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra b), c), d) eller e), efter at have hørt den relevante afviklingsenheds afviklingsmyndighed, underretter den inden for 24 timer efter høringen af denne afviklingsmyndighed:

i) den konsoliderende tilsynsmyndighed og, hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, den ansvarlige myndighed i den medlemsstat, hvor den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig

ii) afviklingsmyndighederne for andre enheder inden for samme afviklingskoncern, der direkte eller indirekte har købt passiver som omhandlet i artikel 45f, stk. 2, fra en enhed, der er omfattet af artikel 45f, stk. 1

b) når den overvejer at foretage en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), underretter den straks den kompetente myndighed, der er ansvarlig for hvert institut eller hver enhed som omhandlet

i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som har udstedt de relevante kapitalinstrumenter, for hvilke nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne vil blive anvendt, hvis denne konstatering foretages, og hvis denne myndighed adskiller sig fra førstnævnte, de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor disse kompetente myndigheder og den konsoliderende tilsynsmyndighed befinder sig.

2. De ansvarlige myndigheder skal, når de foretager en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3, litra c), d) eller e), i tilfælde af et institut eller af en koncern med grænseoverskridende aktiviteter tage hensyn til afviklingens potentielle virkninger i alle de medlemsstater, hvor instituttet eller koncernen er aktive.

3. En ansvarlig myndighed skal sammen med en meddelelse i henhold til stk. 1 forelægge en begrundelse for, hvorfor den overvejer at foretage den pågældende konstatering.

4.? M3 Er der indgivet meddelelse i henhold til stk. 1, skal den ansvarlige myndighed efter høring af de myndigheder, som er blevet underrettet i henhold til det pågældende stykkes litra a), nr. i), eller litra b), foretage en vurdering af følgende: ?

a) hvorvidt der findes en alternativ foranstaltning til anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til artikel 59, stk. 3

b) hvorvidt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis

c) såfremt en sådan alternativ foranstaltning anses for at kunne anvendes i praksis, hvorvidt der er realistisk udsigt til, at den inden for en passende tidsfrist vil kunne løse de problemer, som ellers vil kræve en konstatering som omhandlet i artikel 59, stk. 3.

5. I forbindelse med stk. 4 i nærværende artikel skal der ved »alternative foranstaltninger« forstås foranstaltninger til tidlig indgriben som omhandlet i artikel 27 i dette direktiv, foranstaltninger som omhandlet i artikel 104, stk. 1, i direktiv 2013/36/EU eller overførsel af midler eller kapital fra moderselskabet.

6. Finder den ansvarlige myndighed efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der findes en eller flere alternative foranstaltninger, at de kan anvendes i praksis og at de vil give et resultat som omhandlet i litra c) i nævnte stykke, skal den sikre, at disse foranstaltninger anvendes.

7. Finder den ansvarlige myndighed i et tilfælde som omhandlet i stk. 1, litra a), efter høring af de underrettede myndigheder i henhold til stk. 4, at der ikke findes nogen alternativ foranstaltning, som vil give et resultat som omhandlet i stk. 4, litra c), skal den ansvarlige myndighed beslutte, hvorvidt den konstatering, jf. artikel 59, stk. 3, der overvejes, er passende.

8. Når en ansvarlig myndighed beslutter at foretage en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c), underretter den straks de ansvarlige myndigheder i de medlemsstater, hvor de berørte datterselskaber er beliggende, og konstateringen skal tage form af en fælles afgørelse som omhandlet i artikel 92, stk. 3 og 4. Foreligger der ikke en fælles afgørelse, skal der ikke foretages en konstatering i henhold til artikel 59, stk. 3, litra c).

9. Afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor de enkelte berørte datterselskaber ligger, skal straks gennemføre en afgørelse om at nedskrive eller konvertere kapitalinstrumenter, der er truffet i overensstemmelse med nærværende artikel, under behørig hensyntagen til de hastende omstændigheder i den pågældende situation.

Afviklingsbeføjelser

Artikel 63

Generelle beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har alle de nødvendige beføjelser til at anvende afviklingsværktøjerne over for institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), der opfylder de relevante betingelser for afvikling. Navnlig anvender afviklingsmyndighederne følgende afviklingsbeføjelser, som de kan anvende enkeltvis eller kombineret:

a) beføjelsen til at pålægge enhver person at indgive de oplysninger, der kræves for, at afviklingsmyndigheden kan træffe afgørelse og udarbejde en afviklingsplan, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne, og krav om, at der gives oplysninger ved inspektioner på stedet

b) beføjelsen til at tage kontrollen over et institut under afvikling og udøve alle de rettigheder og beføjelser, der tillægges instituttets aktionærer, andre ejere og ledelsesorganet i det pågældende institut

c) beføjelsen til at overføre aktier og andre ejerskabsinstrumenter, der udstedes af et institut under afvikling

d) beføjelsen til at overføre rettigheder, aktiver eller passiver i et institut under afvikling til en anden enhed med enhedens samtykke

e) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, hovedstolen eller det udestående beløb, der skal erlægges i forhold til de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? i et institut under afvikling

f) beføjelsen til at konvertere ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? i et institut under afvikling til ordinære aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i dette institut eller i denne enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), et relevant moderinstitut eller et broinstitut, hvortil aktiverne, rettighederne eller passiverne i instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) overføres

g) beføjelsen til at annullere gældsinstrumenter, der er udstedt af et institut under afvikling, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2

h) beføjelsen til at nedbringe, herunder til nul, den nominelle værdi af aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i et institut under afvikling og til at annullere sådanne aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

i) beføjelsen til at pålægge et institut under afvikling eller et relevant moderselskab at udstede nye aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller andre kapitalinstrumenter, herunder præferenceaktier og betingede konvertible instrumenter

j) beføjelsen til at ændre eller omlægge løbetiden for gældsinstrumenter og andre ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ?, der er udstedt af et institut under afvikling, eller ændre det påløbne rentebeløb for sådanne instrumenter og andre ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? eller datoen for renteudbetalingen, herunder ved at suspendere betalingen midlertidigt, dog ikke sikrede passiver omfattet af artikel 44, stk. 2

k) beføjelsen til at afslutte og opsige finansielle kontrakter eller derivataftaler med henblik på anvendelsen af artikel 49

- l) beføjelsen til at fjerne eller erstatte ledelsesorganet og den daglige ledelse i et institut under afvikling
- m) beføjelsen til at kræve, at den kompetente myndighed vurderer køberen af en kvalificeret deltagelse rettidigt ved hjælp af en undtagelse fra tidsfristerne fastsat i artikel 22 i direktiv 2013/36/EU og artikel 12 i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne skal iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at afviklingsmyndighederne ved anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser ikke er underlagt nogen af følgende krav, der ellers måtte finde anvendelse i henhold til national ret, en kontrakt eller lignende:

- a) med forbehold af artikel 3, stk. 6, og artikel 85, stk. 1, krav om at opnå godkendelse eller samtykke fra bestemte personer, enten offentlige eller private, herunder aktionærer eller kreditorer i instituttet under afvikling
- b) forud for udøvelse af beføjelsen, proceduremæssige krav om at underrette bestemte personer, herunder krav om at offentliggøre en meddelelse eller et prospekt eller arkivere eller registrere dokumenter hos en anden myndighed.

Medlemsstaterne sikrer navnlig, at afviklingsmyndighederne kan udøve beføjelserne i henhold til nærværende artikel, uanset enhver begrænsning af eller ethvert krav om samtykke for overførslen af de pågældende finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, der ellers måtte finde anvendelse.

Første afsnit, litra b), berører ikke kravene fastsat i artikel 81 og 83 og ethvert underretningskrav i henhold til Unionens statsstøtteregele.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, i det omfang en af beføjelserne i nærværende artikels stk. 1 som følge af den specifikke retlige form af en enhed, der er omfattet af artikel 1, stk. 1, ikke finder anvendelse på denne enhed, har beføjelser, der er så ens som muligt, herunder med hensyn til deres konsekvenser.

4. Medlemsstaterne sikrer, at når afviklingsmyndighederne udøver beføjelserne i stk. 3, skal sikkerhedsforanstaltningerne i dette direktiv eller sikkerhedsforanstaltninger, der har samme virkning, finde anvendelse på de berørte personer, herunder aktionærer, kreditorer og modparter.

Artikel 64

Supplerende beføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af deres afviklingsbeføjelser har beføjelse til:

- a) at sørge for, at der finder en overførsel sted uden nogen form for forpligtelse eller hæftelse, der påvirker de overførte finansielle instrumenter, rettigheder, aktiver eller passiver, jf. dog artikel 78; med henblik herpå betragtes enhver ret til kompensation i overensstemmelse med dette direktiv ikke som en forpligtelse eller hæftelse
- b) at fjerne rettigheder til at erhverve yderligere aktier eller andre ejerskabsinstrumenter

c) at kræve, at den pågældende myndighed afbryder eller suspenderer optagelsen til handel på et reguleret marked eller optagelsen til officiel notering af finansielle instrumenter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF (12)

d) at sørge for, at den modtagende part behandles, som om den var instituttet under afvikling for så vidt angår alle rettigheder eller forpligtelser, der gælder for instituttet under afvikling, eller foranstaltninger iværksat af instituttet under afvikling, herunder, jf. artikel 38 og 40, rettigheder eller forpligtelser vedrørende deltagelse i en markedsinfrastruktur

e) at pålægge instituttet under afvikling eller den modtagende part at udveksle oplysninger og yde hinanden bistand, og

f) at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som kreditinstituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtagende part som part.

2. Afviklingsmyndigheder kan kun udøve de i stk. 1 anførte beføjelser, når de anser det for nødvendigt for at sikre en effektiv afviklingshandling eller for at opfylde en eller flere afviklingsmålsætninger.

3. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne ved udøvelsen af en afviklingsbeføjelse har beføjelse til at sørge for de nødvendige kontinuitetsforanstaltninger til at sikre en effektiv afviklingshandling, og i givet fald at modtageren kan drive den overførte virksomhed. Sådanne kontinuitetsforanstaltninger omfatter navnlig følgende:

a) videreførelsen af kontrakter, som instituttet under afvikling har indgået, således at modtageren påtager sig alle rettigheder og forpligtelser fra instituttet under afvikling vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført og udtrykkeligt eller stiltiende er indsat i stedet for instituttet under afvikling i alle relevante kontraktmæssige dokumenter

b) indsættelse af modtageren i stedet for instituttet under afvikling i enhver retslig procedure vedrørende ethvert finansielt instrument, enhver rettighed, ethvert aktiv eller ethvert passiv, som er blevet overført.

4. Beføjelserne i stk. 1, litra d), og i stk. 3, litra b), berører ikke følgende:

a) retten for en medarbejder i instituttet under afvikling til at opsige en ansættelseskontrakt

b) med forbehold af artikel 69, 70 og 71 enhver ret for en part i en kontrakt til at udøve de rettigheder, der følger af kontrakten, herunder retten til at opsige kontrakten, når der gives mulighed for dette i henhold til kontraktvilkårene som følge af en handling eller en udeladelse af instituttet under afvikling forud for den relevante overførsel eller af modtageren efter den relevante overførsel.

Artikel 65

Beføjelse til at anmode om levering af tjenesteydelser og faciliteter

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at kræve, at et institut under afvikling eller nogen af dets koncernenheder, stiller enhver tjenesteydelse eller facilitet til rådighed, som er nødvendig for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive den virksomhed, som overføres.

Første afsnit finder også anvendelse, når instituttet under afvikling eller den relevante koncernenhed har indledt almindelig insolvensbehandling.

2. Medlemsstaterne sikrer, at deres afviklingsmyndigheder har beføjelse til over for afviklingsmyndigheder i andre medlemsstater at håndhæve de forpligtelser, der i henhold til stk. 1 påhviler koncernenheder, som er etableret på deres område.

3. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter er begrænset til operationelle tjenesteydelser og faciliteter, og de omfatter således ikke nogen form for finansiel støtte.

4. De i stk. 1 og 2 anførte tjenesteydelser og faciliteter leveres på følgende betingelser:

a) på samme betingelser, når tjenesteydelserne og faciliteterne blev leveret til instituttet under afvikling i henhold til en aftale, umiddelbart før afviklingshandlingen blev iværksat, og så længe aftalen varer

b) på rimelige betingelser, hvis der ikke findes nogen aftale, eller hvis aftalen er udløbet.

5. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive minimumslisten over de tjenesteydelser eller faciliteter, som er nødvendige for at give en modtager mulighed for på effektiv vis at drive en virksomhed, som overføres til den.

Artikel 66

Beføjelse til at håndhæve krisestyringsforanstaltninger eller kriseforebyggelsesforanstaltninger i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, når en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver omfatter aktiver, der befinder sig i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, eller rettigheder eller passiver, der er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence, at overførslen er gyldig i henhold til lovgivningen i denne anden medlemsstat.

2. Medlemsstaterne giver den afviklingsmyndighed, der har foretaget eller agter at foretage overførslen, enhver passende støtte med henblik på at sikre, at aktier eller andre ejerskabsinstrumenter eller aktiver, rettigheder eller passiver overføres til modtageren i henhold til ethvert gældende nationalt lovkrav.

3. Medlemsstaterne sikrer, at aktionærer, kreditorer og tredjemænd, der er berørt af overførslen af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som omhandlet i stk. 1, ikke kan forhindre, bestride eller tilsidesætte overførslen i henhold til en lovbestemmelse i den medlemsstat, hvor aktiverne befinder sig, eller i henhold til den lov, der finder anvendelse på aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

4. Udøver en afviklingsmyndighed i en medlemsstat (medlemsstat A) en nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, herunder i forhold til kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 59, og omfatter de ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ? eller de relevante kapitalinstrumenter i instituttet under afvikling følgende:

a) instrumenter eller passiver, der er omfattet af loven i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den afviklingsmyndighed, som har udøvet nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen, er etableret (»medlemsstat B«)

b) forpligtelser over for kreditorer, der befinder sig i medlemsstat B

sikrer medlemsstat B, at hovedstolen af disse forpligtelser eller instrumenter nedbringes, eller at forpligtelser eller instrumenter konverteres i overensstemmelse med, at afviklingsmyndigheden i medlemsstat A udøver sin nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at kreditorer, som er berørt af udøvelsen af den i stk. 4 anførte nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelse, ikke kan anfægte nedbringelsen af hovedstolen af instrumentet eller passivet eller i givet fald konverteringen heraf i henhold til lovgivningen i medlemsstat B.

6. Hver medlemsstat sikrer, at følgende fastsættes i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden har kompetence:

- a) aktionærs, kreditorers og tredjemænds ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte en overførsel af aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1 i nærværende artikel
- b) kreditorers ret til ved påklage, jf. artikel 85, at anfægte nedbringelsen af hovedstolen eller konverteringen af et instrument eller et passiv, der er omfattet af stk. 4, litra a) eller b), i nærværende artikel
- c) sikkerhedsforanstaltningerne for delvise overførsler, som krævet i kapitel VII, for så vidt angår aktiver, rettigheder eller passiver som anført i stk. 1.

Artikel 67

Beføjelse vedrørende aktiver, rettigheder eller passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, der befinder sig i tredjelande

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne i tilfælde, hvor en afviklingshandling omfatter en foranstaltning i forhold til aktiver, der befinder sig i et tredjeland, eller aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver, som er omfattet af lovgivningen i et tredjeland, kan anmode om følgende:

- a) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling og det modtagende selskab, er pålagt at iværksætte alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft
- b) at administrator, modtager eller enhver anden person, der udøver kontrol med instituttet under afvikling, er pålagt at forvalte aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver eller rettigheder eller afvikle passiverne på vegne af det modtagende selskab, indtil overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen træder i kraft
- c) at rimelige omkostninger for modtageren ved gennemførelsen af enhver foranstaltning som omhandlet i nærværende stykkes litra a) og b) afholdes på en af de i artikel 37, stk. 7, omhandlede måder.

2. Hvis afviklingsmyndigheden vurderer, at det på trods af alle de nødvendige foranstaltninger, der er truffet af administratoren, modtageren eller en anden person i overensstemmelse med stk. 1a, er højst usandsynligt, at overførslen, konverteringen, eller foranstaltningen vil blive effektiv i forhold til visse aktiver, der befinder sig i tredjeland eller visse aktier, andre ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver, der er underlagt lovgivningen i et tredjeland, gennemfører afviklingsmyndigheden ikke overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen. Hvis den allerede har iværksat overførslen, nedskrivningen, konverteringen eller foranstaltningen, skal denne ordre betragtes som ugyldig for så vidt angår de pågældende aktiver, aktier, ejerskabsinstrumenter, rettigheder eller passiver.

*Artikel 68***Udelukkelse af visse kontraktbestemmelser ved tidlig indgriben og afvikling**

1. En kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning, der er truffet overfor en enhed i overensstemmelse med nærværende direktiv, som omfatter enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, anses ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund som omhandlet i direktiv 2002/47/EF ved en kontrakt indgået af enheden og ej heller som insolvensbehandling som omhandlet i direktiv 98/26/EF, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.

Endvidere anses en kriseforebyggelsesforanstaltning eller krisestyringsforanstaltning ikke i sig selv som en fyldestgørelsesgrund eller som insolvensbehandling i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af:

a) et datterselskab af instituttet, som omfatter forpligtelser, der garanteres eller på anden vis understøttes af moderselskabet eller en hvilken som helst koncernenhed, eller

b) en enhed i samme koncern som instituttet, der omfatter krydsklausuler.

2. Hvis afviklingsprocedurer i et tredjeland anerkendes i henhold til artikel 94, eller hvis en afviklingsmyndighed i øvrigt beslutter sig herfor, udgør sådanne procedurer for så vidt angår nærværende artikel en kriseforebyggelsesforanstaltning.

3. Forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes, gør en kriseforebyggelsesforanstaltning, en suspension af forpligtelser i henhold til artikel 33a eller en krisestyringsforanstaltning, herunder enhver begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning, det ikke i sig selv muligt for nogen at:

a) udøve nogen opsigelses-, suspensions-, ændrings-, netting- eller modregningsret, herunder i forbindelse med en kontrakt, der er indgået af

i) et datterselskab, og hvor gennemførelsen af de heraf følgende forpligtelser garanteres eller på anden vis understøttes af koncernenheden

ii) af en koncernenhed, der omfatter krydsklausuler (cross default)

b) opnå besiddelse af, udøve kontrol over eller gøre en eventuel sikkerhed gældende i nogen ejendom tilhørende det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d) eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default)

c) påvirke nogen kontraktlig rettighed, som det berørte institut eller den berørte enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har, eller en koncernenhed i forbindelse med kontrakter, der omfatter krydsklausuler (cross default).

4. Denne artikel påvirker ikke en persons ret til at træffe en foranstaltning som omhandlet i stk. 3, hvis denne rettighed følger af en anden begivenhed end kriseforebyggelsesforanstaltningen, krisestyringsforanstaltningen eller en begivenhed, der er direkte forbundet med anvendelsen af en sådan foranstaltning.

5. En suspension eller begrænsning i henhold til artikel 33a, 69, eller 70 udgør ikke manglende opfyldelse af en kontraktlig forpligtelse med henblik på nærværende artikels stk. 1 og 3, og artikel 71, stk. 1.

6. Bestemmelserne i nærværende artikel betragtes som overordnede præceptive bestemmelser som defineret i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 (13).

Artikel 69

Beføjelse til at suspendere visse forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere enhver betalings- eller leveringsforpligtelse i henhold til enhver kontrakt, som et institut under afvikling har indgået fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om suspension i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden for instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

2. Såfremt en betalings- eller leveringsforpligtelse ville være forfaldet under suspensionsperioden, forfalder betalings- eller leveringsforpligtelsen umiddelbart efter suspensionsperiodens udløb.

3. Hvis betalings- eller leveringsforpligtelserne i en kontrakt suspenderes for et institut under afvikling i henhold til stk. 1, suspenderes instituttets modparters betalings- eller leveringsforpligtelser i henhold til kontrakten i samme periode.

4. En suspension i henhold til stk. 1 finder ikke anvendelse på betalings- og leveringsforpligtelser over for følgende:

a) systemer og operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i henhold til direktiv 98/26/EF

b) CCP'er, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands- CCP'er, der er anerkendt af ESMA i henhold til artikel 25 i nævnte forordning

c) centralbanker.

5. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

? M3

Afviklingsmyndighederne fastsætter rækkevidden af denne beføjelse under hensyntagen til omstændighederne i hvert enkelt tilfælde. Afviklingsmyndighederne skal navnlig nøje vurdere, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at udvide suspensionen til berettigede indskud som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 4), i direktiv 2014/49/EU, navnlig til dækkede indskud fra fysiske personer samt mikrovirksomheder og små og mellemstore virksomheder.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at hvis beføjelsen til at suspendere betalings- eller leveringsforpligtelser udøves i forbindelse med berettigede indskud, skal afviklingsmyndighederne sikre, at indskyderne har adgang til et passende dagligt beløb fra disse indskud.

Artikel 70

Beføjelse til at begrænse muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at begrænse muligheden for, at sikre kreditorer i et institut under afvikling kan gøre sikkerhedsrettigheder gældende vedrørende aktiver i det pågældende institut under afvikling fra datoen for offentliggørelse af en meddelelse om begrænsning i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.
2. Afviklingsmyndighederne udøver ikke den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede beføjelse i forhold til nogen af følgende
 - a) sikkerhedsrettigheder tilhørende systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i forbindelse med direktiv 98/26/EF
 - b) centrale modparter, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelands centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012 og
 - c) centralbanker, for så vidt angår aktiver, som instituttet under afvikling har stillet som hel eller delvis sikkerhed.
3. Finder artikel 80 anvendelse, sikrer afviklingsmyndighederne, at enhver begrænsning, der gøres gældende i henhold til beføjelsen omhandlet i nærværende artikels stk. 1, anvendes konsekvent for alle koncernenheder, der er omfattet af en afviklingshandling.
4. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

Artikel 71

Beføjelse til midlertidigt at suspendere opsigelsesrettigheder

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et institut under afvikling fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse, forudsat at de materielle forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser og sikkerhedsstillelse, fortsat opfyldes.
2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at suspendere opsigelsesrettighederne for enhver part i en kontrakt med et datterselskab til et institut under afvikling, når:
 - a) forpligtelserne i henhold til kontrakten garanteres eller på anden vis understøttes af instituttet under afvikling
 - b) opsigelsesrettighederne i henhold til kontrakten udelukkende er baseret på insolvensen eller de finansielle forhold i instituttet under afvikling, og
 - c) i tilfælde af at der er udøvet eller kan udøves en overførselsbeføjelse, der vedrører instituttet under afvikling, enten:
 - i) alle de aktiver og passiver i datterselskabet, der vedrører denne kontrakt, er blevet overført eller kan overføres til modtageren og denne påtager sig alle disse aktiver og passiver, eller

ii) afviklingsmyndigheden på anden måde sikrer tilstrækkelig beskyttelse af sådanne forpligtelser.

Suspensionen har virkning fra offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 83, stk. 4, frem til midnat i den medlemsstat, hvor datterselskabet til instituttet under afvikling er etableret, på den første hverdag efter denne offentliggørelse.

3. En suspension i henhold til stk. 1 eller 2 finder ikke anvendelse på:

a) systemer eller operatører af systemer, der er betegnet som sådanne i forbindelse med direktiv 98/26/EF

b) centrale modparter, der er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 648/2012, og tredjelandes centrale modparter, der er anerkendt af ESMA i overensstemmelse med artikel 25 i forordning (EU) nr. 648/2012, eller

c) centralbanker.

4. En person kan udøve en opsigelsesret i henhold til en kontrakt inden afslutningen af den i stk. 1 eller 2 anførte periode, hvis vedkommende modtager en meddelelse fra afviklingsmyndigheden om, at de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, ikke vil blive:

a) overført til en anden enhed, eller

b) genstand for nedskrivning eller konvertering ved anvendelse af bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a).

5. Udøver en afviklingsmyndighed den i denne artikels stk. 1 eller 2 anførte beføjelse til at suspendere opsigelsesrettigheder, og er der ikke givet meddelelse i henhold til nærværende artikels stk. 4, kan disse rettigheder, når suspensionsperioden udløber, jf. dog artikel 68, udøves således:

a) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, er blevet overført til en anden enhed, kan en modpart først udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene ved forekomsten af en fortsat eller efterfølgende fyldestgørelsesgrund fra modtagerens side

b) hvis de rettigheder og forpligtelser, der er omfattet af kontrakten, forbliver i instituttet under afvikling, og afviklingsmyndigheden ikke har anvendt bail-in-værktøjet i henhold til artikel 43, stk. 2, litra a), på den pågældende kontrakt, kan en modpart udøve opsigelsesrettighederne i henhold til kontraktvilkårene efter udløbet af en suspension i henhold til stk. 1.

6. Ved udøvelsen af en beføjelse i henhold til nærværende artikel tager en afviklingsmyndighed hensyn til den indvirkning, som udøvelsen af den pågældende beføjelse kan have på de finansielle markeders korrekte funktion.

7. Kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder kan pålægge et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at føre detaljerede registre over kontrakter.

Efter anmodning fra en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed gør et transaktionsregister de nødvendige oplysninger tilgængelige for kompetente myndigheder eller afviklingsmyndigheder, således at de kan opfylde deres respektive forpligtelser og mandater i overensstemmelse med artikel 81 i forordning (EU) nr. 648/2012.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere følgende elementer i forbindelse med stk. 7:

a) et minimumssæt af oplysninger om finansielle kontrakter, der skal fremgå af de detaljerede registre, og

b) de omstændigheder, hvorunder dette krav skal gælde.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 71a

Kontraktmæssig anerkendelse af beføjelser til udsættelse under afvikling

1. Medlemsstaterne pålægger institutter og enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), i alle finansielle kontrakter, som de indgår, og som er underlagt lovgivningen i et tredjeland, at indføre bestemmelser, i henhold til hvilken parterne anerkender, at den finansielle kontrakt kan blive underlagt afviklingsmyndighedens udøvelse af beføjelsen til at suspendere eller begrænse rettighederne og forpligtelserne i artikel 33a, 69, 70 og 71 og anerkender, at de er bundet af kravene i artikel 68.

2. Medlemsstaterne kan også pålægge modervirksomheder i Unionen at sikre, at deres datterselskaber i tredjelande i de finansielle kontrakter omhandlet i stk. 1 indfører bestemmelser for at udelukke, at afviklingsmyndighedens udøvelse af beføjelsen til at suspendere eller begrænse rettighederne og forpligtelserne for modervirksomheden i Unionen, jf. stk. 1, udgør en gyldig grund til førtidig opsigelse, suspension, ændring, netting, udøvelse af modregningsrettigheder eller af muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende med hensyn til disse kontrakter.

Kravet i første afsnit kan finde anvendelse i forbindelse med datterselskaber i tredjelande, som er:

a) kreditinstitutter

b) investeringsselskaber (eller som ville være investeringsselskaber, hvis de havde et hovedkontor i den relevante medlemsstat) eller

c) finansieringsinstitutter.

3. Stk. 1 finder anvendelse på alle finansielle kontrakter, der

a) skaber en ny forpligtelse eller væsentligt ændrer en eksisterende forpligtelse efter ikrafttrædelsen af de bestemmelser, der er vedtaget på nationalt plan med henblik på gennemførelse af denne artikel

b) indeholder bestemmelser om udøvelse af en eller flere opsigelsesrettigheder eller rettigheder til at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, som artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 ville finde anvendelse på, hvis den finansielle kontrakt var omfattet af en medlemsstats lovgivning.

4. Undlader et institut eller en enhed at indføre kontraktbestemmelsen som krævet i henhold til denne artikels stk. 1, forhindrer dette ikke afviklingsmyndigheden i at anvende beføjelserne omhandlet i artikel 33a, 68, 69, 70 eller 71 i forbindelse med den pågældende finansielle kontrakt.

5. EBA udarbejder under hensyntagen til institutters og enheders forskellige forretningsmodeller udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at fastlægge indholdet af den i stk. 1 krævede bestemmelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 28. juni 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 72

Udøvelse af afviklingsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne med henblik på at træffe en afviklingshandling er i stand til at udøve kontrol over instituttet under afvikling, for således:

a) at drive og udføre aktiviteter og tjenesteydelser i instituttet under afvikling med alle de beføjelser, der tillægges aktionærerne og ledelsesorganet

b) at forvalte og afhænde aktiver og ejendom tilhørende instituttet under afvikling.

Den i første afsnit omhandlede kontrol kan udøves direkte af afviklingsmyndigheden eller indirekte af en eller flere personer, der udpeges af afviklingsmyndigheden. Medlemsstaterne sikrer, at stemmerettigheder knyttet til aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i instituttet under afvikling ikke kan udøves i afviklingsperioden.

2. Med forbehold af artikel 85, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndighederne er i stand til at træffe en afviklingshandling i kraft af en bekendtgørelse i overensstemmelse med de nationale administrative kompetencer og procedurer, uden at udøve kontrol over instituttet under afvikling.

3. Afviklingsmyndighederne beslutter fra sag til sag, om det er hensigtsmæssigt at træffe en afviklingshandling i kraft af de i stk. 1 eller stk. 2 omhandlede midler, under hensyntagen til afviklingsmålsætningerne og de overordnede principper for afvikling, de specifikke forhold, der gør sig gældende for det pågældende institut under afvikling, og behovet for at fremme en effektiv afvikling af grænseoverskridende koncerner.

4. Afviklingsmyndigheder anses ikke for at være skyggedirektører eller de facto-direktører i henhold til national ret.

KAPITEL VII

Sikkerhedsforanstaltninger

Artikel 73

Behandling af aktionærer og kreditorer i tilfælde af delvis overførsel og anvendelse af bail-in-værktøjet

Medlemsstaterne sikrer, når ét eller flere af afviklingsværktøjerne er blevet anvendt, særlig med henblik på artikel 75, at:

a) aktionærene og de kreditorer, hvis krav ikke er blevet overført, når afviklingsmyndighederne foretager delvis overførsel af rettigheder, aktiver og forpligtelser, der tilhører instituttet under afvikling, medmindre litra b) finder anvendelse, modtager dækning for deres krav mindst svarende til det, de ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) de aktionærer og kreditorer, hvis krav er blevet nedskrevet eller konverteret til egenkapital, når afviklingsmyndighederne anvender bail-in-værktøjet, ikke lider større tab, end hvis instituttet under afvikling var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Artikel 74

Værdiansættelse af forskel i behandlingen

1. Ved vurderingen af, hvorvidt aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, herunder, men ikke udelukkende, ved anvendelse af artikel 73, sikrer medlemsstaterne, at en uvildig person foretager en værdiansættelse snarest muligt efter afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til artikel 36.

2. Ved værdiansættelsen i stk. 1 fastsættes:

a) den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, herunder relevante indskudsgarantiordninger, hvis det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, havde været underlagt almindelig insolvensbehandling, samtidig med at den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) den faktiske behandling, som aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling har modtaget i forbindelse med afviklingen, og

c) om der er nogen forskel mellem behandlingen i litra a) og behandlingen i litra b).

3. Værdiansættelsen skal:

a) tage udgangspunkt i, at det institut under afvikling, for hvilket afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne er blevet sat i værk, ville havde været underlagt almindelig insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet

b) tage udgangspunkt i, at afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne ikke var blevet iværksat

c) se bort fra enhver ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige til instituttet under afvikling.

4. EBA kan udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere den metode, der skal anvendes til værdiansættelsen i nærværende artikel, særlig metoden til at vurdere den behandling, som aktionærer og kreditorer ville have modtaget, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt insolvensbehandling på det tidspunkt, hvor den i artikel 82 omhandlede afgørelse blev truffet.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

*Artikel 75***Sikkerhedsforanstaltninger for aktionærer og kreditorer**

Konstateres det ved afviklingen i henhold til artikel 74, at en aktionær eller kreditor som omhandlet i artikel 73 eller indskudsgarantiordningen i henhold til artikel 109, stk. 1, har lidt større tab, end den ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling, sikrer medlemsstaterne, at denne er berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen.

*Artikel 76***Sikkerhedsforanstaltninger for modparter i delvise overførsler**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 2 anførte sikkerhedsforanstaltninger finder anvendelse i følgende situationer:

a) en afviklingsmyndighed overfører en del af, men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed eller, gennem anvendelse af et afviklingsværktøj, fra et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab til en anden person

b) en afviklingsmyndighed anvender den i artikel 64, stk. 1, litra f), anførte beføjelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse af følgende ordninger og af modparterne i disse ordninger:

a) sikkerhedsforanstaltninger, hvorved en person i form af en sikkerhed har konkrete eller mulige interesser i de aktiver eller rettigheder, der er genstand for overførsel, uanset om disse interesser er sikret på grundlag af specifikke aktiver eller rettigheder eller på grundlag af en generalpant eller lignende ordninger

b) aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, hvormed sikkerhedsstillelsen til sikring eller dækning af resultaterne af specifikke forpligtelser opnås ved overførsel af det fulde ejerskab af aktiver fra sikkerhedsstilleren til sikkerhedstageren, og dette på betingelser, hvorefter sikkerhedstageren skal overføre aktiver, hvis disse specifikke forpligtelser realiseres

c) aftaler om modregning, hvor to eller flere krav eller forpligtelser mellem instituttet under afvikling og en modpart kan modregnes hinanden

d) nettingaftaler

e) dækkede obligationer

f) aftaler om struktureret finansiering, herunder securitisationer og instrumenter, der anvendes til hedging-formål, som udgør en integrerende del af sikkerhedspuljen, og som i henhold til national ret er sikret på en måde svarende til de dækkede obligationer, hvilket omfatter en aftaleparts eller en administrators, en befuldmægtigets eller en repræsentants udstedelse og besiddelse af en sikkerhed.

Den mest hensigtsmæssige form for beskyttelse for de kategorier af aftaler, der er anført i dette stykke, litra a)-f), præciseres yderligere i artikel 77-80 og er omfattet af begrænsningerne i artikel 68-71.

3. Kravet i stk. 2 finder anvendelse uanset antallet af parter i aftalerne, og uanset om aftalerne:

a) er blevet oprettet på grundlag af en kontrakt, en trust eller andet, eller er opstået automatisk i kraft af gældende ret

b) er opstået af eller helt eller delvis er underlagt lovgivningen i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

4. Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115, der yderligere præciserer de kategorier af aftaler, der er omfattet af nærværende artikel, stk. 2, litra a)-f).

Artikel 77

Beskyttelse for aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse, modregning og netting

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af aftale om finansielle sikkerhedsstillelser i form af overdragelse af ejendomsret og af modregnings- og nettingaftaler med henblik på at undgå en overførsel af nogle af, men ikke alle, de rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale mellem instituttet under afvikling og en anden person, og en ændring eller en opsigelse af rettigheder og forpligtelser, som er beskyttet i kraft af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse i form af overdragelse af ejendomsret, en aftale om modregning eller en nettingaftale ved anvendelse af accessoriske beføjelser.

I forbindelse med første afsnit betragtes rettigheder og forpligtelser som beskyttet i henhold til en sådan aftale, hvis parterne i aftalen er berettiget til at modregne disse rettigheder og forpligtelser eller til at omregne dem til nettoværdi.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale. og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 78

Beskyttelse af sikkerhedsforanstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes en passende beskyttelse af passiver, der sikres i henhold til en sikkerhedsforanstaltning, for således at undgå:

a) overførsel af aktiver, hvormed passivet er sikret, medmindre passivet og sikkerhedsstillelsen også overføres

b) overførsel af et sikret passiv, medmindre sikkerhedsstillelsen også overføres

c) overførsel af sikkerhedsstillelsen, medmindre det sikrede passiv også overføres

d) ændring eller afslutning af en sikkerhedsforanstaltning ved anvendelse af accessoriske beføjelser, hvis denne ændring eller afslutning medfører, at passivet ikke længere er sikret.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 79

Beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering og dækkede obligationer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes en passende beskyttelse for aftaler om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), for således at undgå:

a) delvis overførsel af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i

b) afslutning eller ændring ved anvendelse af accessoriske beføjelser af de aktiver, rettigheder og forpligtelser, som udgør eller er en del af en aftale om struktureret finansiering, herunder aftaler som omhandlet i artikel 76, stk. 2, litra e) og f), som instituttet under afvikling er part i.

2. Uanset stk. 1 kan afviklingsmyndigheden, hvis det er nødvendigt for at sikre, at de dækkede indskud er tilgængelige:

a) overføre dækkede indskud, som indgår i en af de aftaler, der omtales i stk. 1, uden at overføre andre aktiver, rettigheder eller forpligtelser, som indgår i samme aftale, og

b) overføre, ændre eller ophæve aktiver, rettigheder eller forpligtelser uden at overføre de dækkede indskud.

Artikel 80

Delvise overførsler: beskyttelse af betalings-, clearing- og afregningssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at anvendelsen af et afviklingsværktøj ikke påvirker anvendelsen af og reglerne for de systemer, der er omfattet af direktiv 98/26/EF, når afviklingsmyndigheden:

a) overfører en del af men ikke alle aktiverne, rettighederne eller forpligtelserne i et institut under afvikling til en anden enhed, eller

b) anvender beføjelser i henhold til artikel 64 til at ophæve eller ændre betingelserne i en kontrakt, som instituttet under afvikling har indgået, eller at erstatte en modtager som part.

2. En i nærværende artikels stk. 1 omhandlet overførsel, ophævelse eller ændring må navnlig ikke annullere en overførselsordre i strid med artikel 5 i direktiv 98/26/EF, og den må ikke ændre eller hindre

håndhævelsen af overførselsordrer og netting i henhold til artikel 3 og 5 i nævnte direktiv, anvendelsen af midler, værdipapirer eller kreditfaciliteter i henhold til artikel 4 i nævnte direktiv eller beskyttelsen af en sikkerhed i henhold til artikel 9 i nævnte direktiv.

KAPITEL VIII

Proceduremæssige forpligtelser

Artikel 81

Underretningskrav

1. Medlemsstaterne pålægger ledelsesorganet for et institut eller enhver enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), at underrette den kompetente myndighed, hvis de vurderer, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende, jf. artikel 32, stk. 4.
2. De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om enhver underretning, de modtager i henhold til nærværende artikels stk. 1 og eventuelle kriseforebyggelsesforanstaltninger eller foranstaltninger som omhandlet i artikel 104 i direktiv 2013/36/EU, som de pålægger et institut eller en enhed som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c), eller d), at iværksætte.
3. Vurderer en kompetent myndighed eller en afviklingsmyndighed, at de i artikel 32, stk. 1, litra a) og b), omhandlede betingelser er opfyldt for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), fremsender den omgående denne vurdering til følgende myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:
 - a) afviklingsmyndigheden for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
 - b) den kompetente myndighed for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
 - c) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
 - d) afviklingsmyndigheden for en filial af det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d)
 - e) centralbanken
 - f) den indskudsgarantiordning, som et kreditinstitut er medlem af, når det er nødvendigt for at indskudsgarantiordningens funktioner kan udføres
 - g) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering, når det er nødvendigt for at afviklingsfinansieringsordningernes funktioner kan udføres
 - h) i givet fald koncerneafviklingsmyndigheden
 - i) det kompetente ministerium

j) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet eller enheden som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU, og

k) ESRB og den udpegede nationale makrotilsynsmyndighed.

4. Hvis videregivelsen af oplysninger som omhandlet i stk. 3, litra f), og g), ikke garanterer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed, etablerer den kompetente myndighed eller afviklingsmyndighed alternative procedurer for kommunikation, som opfylder samme mål, men samtidig sikrer et tilstrækkeligt niveau af fortrolighed.

Artikel 82

Afviklingsmyndighedens afgørelse

1. Ved modtagelse af en underretning fra den kompetente myndighed i henhold til artikel 81, stk. 3, eller på eget initiativ vurderer afviklingsmyndigheden i henhold til artikel 32, stk. 1, og artikel 33, om de heri fastsatte betingelser er opfyldt for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. En beslutning om, hvorvidt der skal træffes afviklingshandlinger over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal indeholde følgende oplysninger:

a) begrundelsen for afgørelsen, herunder en bestemmelse af, hvorvidt instituttet opfylder eller ikke opfylder betingelserne for afvikling

b) den foranstaltning, afviklingsmyndigheden agter at iværksætte, herunder i givet fald afgørelsen om at anmode om likvidation, udpegelse af en administrator eller eventuelle andre foranstaltninger i overensstemmelse med almindelig insolvensbehandling eller i henhold til artikel 37, stk. 9, i overensstemmelse med national ret.

3. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere procedurerne, indholdet og betingelserne i forbindelse med følgende krav:

a) underretningskravene omhandlet i artikel 81, stk. 1, 2 og 3

b) meddelelsen om suspension omhandlet i artikel 83.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 83

Afviklingsmyndighedernes proceduremæssige forpligtelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne hurtigst muligt efter at have iværksat en afviklingshandling opfylder kravene fastsat i stk. 2, 3 og 4.

2. Afviklingsmyndigheden underretter det institut, der er under afvikling, og nedenstående myndigheder, hvis det ikke er samme myndighed:

- a) den kompetente myndighed for det pågældende institut under afvikling
- b) den kompetente myndighed for en filial af det pågældende institut under afvikling
- c) centralbanken
- d) den indskudsgarantiordning, som kreditinstituttet under afvikling er medlem af
- e) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering
- f) hvor dette er relevant, koncernafviklingsmyndigheden
- g) det kompetente ministerium
- h) den konsoliderende tilsynsmyndighed, når instituttet under afvikling er underlagt tilsyn på et konsolideret grundlag i henhold til afsnit VII, kapitel 3, i direktiv 2013/36/EU
- i) den udpegede nationale makroprudentielle myndighed og ESRB
- j) Kommissionen, Den Europæiske Centralbank, ESMA, Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (EIOPA), oprettet i henhold til forordning (EU) nr. 1094/2010 og EBA
- k) de systemansvarlige for det system, instituttet deltager i, hvis instituttet under afvikling er et institut som defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 98/26/EF.

3. En underretning i henhold til stk. 2 skal omfatte en genpart af enhver afgørelse eller ethvert instrument, hvorved de relevante beføjelser udøves, og skal indeholde en angivelse af datoen, hvor afviklingshandlingen eller afviklingshandlingerne træder i kraft.

4. Afviklingsmyndigheden skal offentliggøre eller sikre offentliggørelse af en genpart af den afgørelse eller det instrument, hvorved afviklingshandlingen træffes, eller en meddelelse, der opsummerer afviklingshandlingens virkninger, særlig for detailkunder, og, hvor dette er relevant, suspensions- eller begrænsningsvilkår og -periode som omhandlet i artikel 69, 70 og 71 med følgende midler:

- a) på sit officielle websted
- b) på den kompetente myndigheds websted, hvis denne myndighed ikke er afviklingsmyndigheden, og EBA's websted
- c) på webstedet for det institut, der er under afvikling
- d) optages aktierne eller andre ejerskabs- eller gældinstrumenter i det institut, der er under afvikling, til handel på et reguleret marked, anvendes midlerne til offentliggørelse af regulerede oplysninger vedrørende instituttet under afvikling i henhold til artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF (14).

5. Hvis aktier, ejerskabs- eller gældsinstrumenter ikke kan omsættes på et reguleret marked, sikrer afviklingsmyndigheden, at de dokumenter, der udgør bevisgrundlaget for de i stk. 4 omhandlede instrumenter, sendes til alle aktionærer og kreditorer i instituttet under afvikling, som er registreret i registre og databaser i instituttet under afvikling, og som er tilgængelige for afviklingsmyndigheden.

*Artikel 84***Fortrolighed**

1. Følgende personer er underlagt bindende krav om tavshedspligt:

- a) afviklingsmyndighederne
- b) de kompetente myndigheder og EBA
- c) de kompetente ministerier
- d) administratorer eller midlertidige administratorer, der udpeges i henhold til dette direktiv
- e) potentielle købere, som de kompetente myndigheder kontakter, eller som afviklingsmyndighederne henvender sig til, uanset om denne kontakt eller henvendelse er et led i forberedelserne til anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, og uanset om denne henvendelse har ført til et køb
- f) revisorer, bogholdere, juridiske og professionelle rådgivere, valuarer og andre eksperter, der engageres direkte eller indirekte af afviklingsmyndighederne, af de kompetente myndigheder, af de kompetente ministerier eller af potentielle købere som omhandlet i litra e)
- g) organer, der administrerer indskudsgarantiordninger
- h) organer, der administrer investorgarantiordninger
- i) det organ, der er ansvarligt for ordningerne for afviklingsfinansiering
- j) centralbanker og andre myndigheder, der er involveret i afviklingsforløbet
- k) et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab
- l) alle andre personer, der permanent eller lejlighedsvis leverer eller har leveret tjenesteydelser direkte eller indirekte til personer som omhandlet i litra a)-k)
- m) den daglige ledelse, medlemmer af ledelsesorganet og de ansatte i det eller den i litra a)-k) omhandlede organ eller enhed før, under og efter deres udpegelse.

2. Med henblik på at sikre, at kravene i stk. 1 og 3 overholdes, skal de i stk. 1, litra a), b), c), g), h), j) og k), omhandlede personer sikre, at der eksisterer interne regler herom, herunder regler, der sikrer tavshedspligt omkring oplysninger, som udveksles mellem personer, der er direkte involveret i afviklingsprocessen.

3. Uden at det berører den generelle anvendelse af kravene i stk. 1, er det forbudt for de i nævnte stykke omhandlede personer at videregive fortrolige oplysninger, der modtages som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed i forbindelse med dens arbejde i henhold til dette direktiv, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til dette direktiv eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte institutter eller enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller det institut eller den enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som udleverede oplysningerne.

Medlemsstaterne sikrer, at ingen fortrolige oplysninger videregives af de i stk. 1 omhandlede personer, og at den mulige indflydelse, som en videregivelse af disse oplysninger kunne have på samfundets interesser

for så vidt angår finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, på fysiske og juridiske personers forretningsmæssige interesser, på formålet med inspektioner, på undersøgelser og på revision, vurderes.

Proceduren for kontrol med effekten af oplysningers videregivelse skal omfatte en særlig vurdering af effekten af enhver videregivelse af indholdet og detaljerne i den i artikel 5, 7, 10, 11 og 12 omhandlede genopretnings- og afviklingsplan og resultaterne af enhver vurdering i henhold til artikel 6, 8 og 15.

En person eller en enhed som omhandlet i stk. 1 gøres civilretligt ansvarlig i tilfælde af en overtrædelse af nærværende artikel i overensstemmelse med national ret.

4. Denne artikel forhindrer ikke:

a) ansatte og eksperter i de i stk. 1, litra a)-j), omhandlede organer og enheder i at udveksle oplysninger indbyrdes inden for det enkelte organ eller den enkelte enhed, eller

b) afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder, herunder deres ansatte og eksperter, i at udveksle oplysninger indbyrdes og med andre EU-afviklingsmyndigheder, andre af Unionens kompetente myndigheder, kompetente ministerier, centralbanker, indskudsgarantiordninger, investorgarantiordning, myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, myndigheder, der er ansvarlige for opretholdelsen af stabiliteten i det finansielle system i medlemsstaterne ved anvendelse af makroprudentielle regler, personer, der udfører revision af bogføringen, EBA eller, med forbehold af artikel 98, tredjelandsmyndigheder, der varetager samme type opgaver som afviklingsmyndighederne, eller, efter strenge fortrolighedskrav, med en potentiel køber eller enhver anden person, hvor dette er nødvendigt med henblik på planlægning eller gennemførelse af en afviklingshandling.

5. Uanset andre bestemmelser i nærværende artikel, kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger med følgende:

a) under strenge fortrolighedskrav, til enhver anden person, hvor det er nødvendigt af hensyn til planlægningen eller gennemførelsen af en afvikling

b) parlamentariske undersøgelsesudvalg i deres medlemsstater, revisionsretter i deres medlemsstater og andre enheder med ansvar for undersøgelser i deres medlemsstater under passende vilkår, og

c) nationale myndigheder med ansvar for tilsyn med betalingssystemer, myndigheder med ansvar for normale insolvensprocedurer, myndigheder med offentlig tilsynspligt med andre enheder i den finansielle sektor, myndigheder med ansvar for tilsyn med de finansielle markeder og forsikringsselskaber og inspektører, der handler på deres vegne, myndigheder med ansvar for opretholdelse af stabilitet i det finansielle system i medlemsstaterne ved brug af makroprudentielle regler og myndigheder med ansvar for beskyttelse af det finansielle systems stabilitet og personer, der har til opgave at udføre revision.

6. Denne artikel berører ikke national ret vedrørende videregivelse af oplysninger til brug ved retshandlinger i straffe- eller civilretlige sager.

7. EBA udsteder senest den 3. juli 2015 retningslinjer i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for at angive, hvordan oplysninger bør formidles i summarisk eller samlet form, jf. stk. 3.

KAPITEL IX

Klageadgang og udelukkelse af andre tiltag

*Artikel 85***Rettenns forhåndsgodkendelse og ret til at anfægte beslutninger**

1. Medlemsstaterne kan kræve, at en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en krisestyringsforanstaltning er underlagt rettenns forhåndsgodkendelse, forudsat at, hvad angår en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, proceduren i forbindelse med ansøgningen om godkendelse og rettenns behandling ifølge national ret afvikles hurtigt.
2. Medlemsstaterne indfører i national lovgivning klageadgang for en afgørelse om at træffe en kriseforebyggelsesforanstaltning eller en afgørelse om at udøve enhver beføjelse efter dette direktiv, dog ikke en krisestyringsforanstaltning.
3. Medlemsstaterne sikrer, at alle personer, der er berørt af en afgørelse om at træffe en krisestyringsforanstaltning, har ret til at påklage den pågældende afgørelse. Medlemsstaterne sikrer, at prøvelsen gennemføres hurtigt, og at de nationale domstole anvender de komplekse økonomiske vurderinger af de faktiske omstændigheder, som afviklingsmyndigheden har gennemført, som grundlag for deres egen vurdering.
4. For retten til klageadgang som omhandlet i stk. 3 gælder der følgende bestemmelser:
 - a) indgivelse af en klage medfører ikke automatisk suspension af virkningerne af den anfægtede afgørelse
 - b) afviklingsmyndighedens afgørelse kan fuldbyrdes omgående, og den medfører en simpel formodning om, at det ikke vil være i samfundets interesser at suspendere dens håndhævelse.

Når det er nødvendigt at beskytte interesser hos tredjemand, der i god tro har købt aktier, andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver i et institut under afvikling, i kraft af anvendelsen af afviklingsværktøjer eller en afviklingsmyndigheds udøvelse af afviklingsbeføjelser, berører annulleringen af en beslutning truffet af en afviklingsmyndighed ikke administrative handlinger eller transaktioner, der foretages efterfølgende af den pågældende afviklingsmyndighed, og som er baseret på den annullerede beslutning. I så fald er retsmidlerne, såfremt afviklingsmyndighederne har truffet en fejlagtig beslutning eller en fejlagtig foranstaltning, begrænset til kompensation for det tab, ansøgeren har lidt som følge af beslutningen eller handlingen.

*Artikel 86***Begrænsninger af andre retlige procedurer**

1. Uden at dette berører artikel 82, stk. 2, litra b), sikrer medlemsstaterne i forhold til et institut under afvikling eller et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), for hvilket det er blevet konstateret, at betingelserne for afvikling er opfyldt, at der ikke indledes almindelig insolvensbehandling, medmindre det sker på afviklingsmyndighedens initiativ, og at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), ikke kan pålægges almindelig insolvensbehandling, medmindre afviklingsmyndigheden har givet sit samtykke.
2. For så vidt angår stk. 1 sikrer medlemsstaterne:

a) at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne underrettes omgående om enhver anmodning om indledning af almindelig insolvensbehandling af et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), uanset om det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er under afvikling, eller om en afgørelse er offentliggjort i henhold til artikel 83, stk. 4 og 5

b) at der ikke træffes afgørelse om anmodningen, medmindre de i litra a) omhandlede underretninger er foretaget, og et af følgende tilfælde opstår:

i) afviklingsmyndigheden har underrettet de myndigheder, der er ansvarlige for almindelig insolvensbehandling, om, at den ikke agter at træffe en afviklingshandling over for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d),

ii) en periode på syv dage begyndende på datoen for de i litra a) omhandlede underretninger er udløbet.

3. Uden at dette berører eventuelle begrænsning af muligheden for at gøre sikkerhedsrettigheder gældende, der følger af artikel 70, sikrer medlemsstaterne, at afviklingsmyndigheder har mulighed for at anmode retten om at indstille enhver retlig behandling eller procedure, som et institut under afvikling er eller bliver part i, i en passende periode, der står mål med det ønskede formål, såfremt det er nødvendigt for at opnå en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser.

AFSNIT V

GRÆNSEOVERSKRIDENDE KONCERNAFVIKLING

I

Generelle principper for beslutningstagning, der involverer mere end én medlemsstat

Medlemsstaterne sikrer, at deres myndigheder, når de træffer afgørelser eller foranstaltninger i henhold til dette direktiv, som vil kunne få konsekvenser i en eller flere andre medlemsstater, tager hensyn til følgende generelle principper:

a) det er bydende nødvendigt med en effektiv beslutningstagning og at holde afviklingsomkostningerne så lave som muligt, når der træffes afviklingshandlinger

b) at afgørelser og foranstaltninger træffes rettidigt og tilstrækkelig hurtigt, når det er nødvendigt

c) at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og andre myndigheder samarbejder indbyrdes for at sikre, at afgørelserne og foranstaltningerne træffes på en koordineret og effektiv måde

d) at de relevante myndigheders opgaver og ansvarsområder i hver enkelt medlemsstat defineres klart

e) at der tages behørigt hensyn til interesserne i de medlemsstater, hvor modervirksomhederne i Unionen er etableret, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning

f) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der er etableret et datterselskab, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på

disse medlemsstaters finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning

g) at der tages behørigt hensyn til interesserne i hver enkelt medlemsstat, hvor der væsentlige filialer er beliggende, og særlig indvirkningen af enhver afgørelse eller foranstaltning eller manglende foranstaltning på disse medlemsstaters finansielle stabilitet

h) at der tages behørigt hensyn til målene om at sikre en afvejning af de forskellige involverede medlemsstaters interesser og om at undgå, at bestemte medlemsstaters interesser skades eller beskyttes urimeligt, herunder at undgå en urimelig byrdefordeling mellem medlemsstaterne

i) at enhver forpligtelse i henhold til dette direktiv til at høre en myndighed, inden der træffes en afgørelse eller en foranstaltning, omfatter som minimum en forpligtelse til at høre den pågældende myndighed vedrørende de elementer i den foreslåede afgørelse eller foranstaltning, der har eller sandsynligvis vil have

i) konsekvenser for modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen, og

ii) konsekvenser for stabiliteten i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen, datterselskabet eller filialen er etableret eller beliggende

j) at afviklingsmyndigheder tager hensyn til og anvender de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, når de træffer afviklingshandlinger, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder finder, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

k) at kravet om gennemsigtighed, når en foreslået afgørelse eller foranstaltning sandsynligvis vil have konsekvenser for en berørt medlemsstats finansielle stabilitet, skatteindtægter, afviklingsfond, indskudsgarantiordning eller investorgarantiordning, og

l) anerkendelse af, at koordinering og samarbejde giver de bedste muligheder for at opnå et resultat, der reducerer de samlede afviklingsomkostninger.

Artikel 88

Afviklingskollegier

1. Med forbehold af artikel 89 opretter koncernafviklingsmyndighederne afviklingskollegier for at gennemføre de i artikel 12, 13, 16, 18, 45-45h, 91 og 92 omhandlede opgaver og efter omstændighederne sikre samarbejde og koordinering med afviklingsmyndigheder i tredjelande.?

Disse afviklingskollegier skal navnlig fastsætte rammer for koncernafviklingsmyndigheden, de øvrige afviklingsmyndigheder og i givet fald de berørte kompetente myndigheder og konsoliderende tilsynsmyndigheder med henblik på:

a) at udveksle relevante oplysninger med henblik på udarbejdelse af koncernafviklingsplaner, anvendelse af forberedende og forebyggende beføjelser på koncernniveau og koncernafvikling

b) at udarbejde koncernafviklingsplaner, jf. artikel 12 og 13

c) at vurdere mulighederne for at afvikle koncerner, jf. artikel 16

- d) at udøve beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling af koncerner, jf. artikel 18
- e) at afgøre behovet for at udarbejde en koncernafviklingsordning, jf. artikel 91 eller 92
- f) at nå frem til enighed om en koncernafviklingsordning foreslået i overensstemmelse med artikel 91 eller 92
- g) at koordinere kommunikation til offentligheden om koncernafviklingsstrategier og -ordninger
- h) at koordinere anvendelsen af finansieringsordninger, jf. afsnit VII
- i) at opstille minimumskravene for koncerner på konsolideret niveau og på datterselskabsniveau i overensstemmelse med M3 artikel 45-45h ?.

Afviklingskollegier kan desuden anvendes som et forum til at drøfte eventuelle spørgsmål vedrørende grænseoverskridende koncernafvikling.

2. Følgende er medlemmer af afviklingskollegiet:

- a) koncernafviklingsmyndigheden
- b) afviklingsmyndighederne i hver medlemsstat, hvor et datterselskab, der er underlagt konsolideret tilsyn, er etableret
- c) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor et moderselskab til et eller flere af koncernens institutter, som er en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra d), er etableret
- d) afviklingsmyndighederne i de medlemsstater, hvor væsentlige filialer er beliggende
- e) den konsoliderende tilsynsmyndighed og de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor afviklingsmyndigheden er medlem af afviklingskollegiet. Er den kompetente myndighed i en medlemsstat ikke medlemsstatens centralbank, kan den kompetente myndighed beslutte at lade sig ledsage af en repræsentant for medlemsstatens centralbank
- f) de kompetente ministerier, såfremt de afviklingsmyndigheder, der er medlemmer af afviklingskollegiet, ikke er de kompetente ministerier
- g) den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen i en medlemsstat, såfremt den pågældende medlemsstats afviklingsmyndighed er medlem af afviklingskollegiet
- h) EBA, jf. dog stk. 4.

3. Tredjelandes afviklingsmyndigheder kan, såfremt et moderselskab eller et institut, der er etableret i Unionen, har et datterselskabsinstitut eller en filial, der ville blive betragtet som væsentlig, hvis den var placeret i Unionen, på disses anmodning indbydes til at deltage i afviklingskollegiet som observatør, forudsat at de er underlagt fortrolighedskrav, der efter koncernafviklingsmyndighedens opfattelse svarer til de i artikel 98 fastsatte krav.

4. EBA bidrager til at fremme og føre tilsyn med, at afviklingskollegiernes drift er både effektiv og konsekvent under hensyntagen til internationale standarder. EBA indbydes til at deltage i afviklingskollegiets møder med henblik herpå. EBA har ikke stemmeret i det omfang, der finder en afstemning sted inden for afviklingskollegiernes rammer.

5. Koncernafviklingsmyndigheden er formand for afviklingskollegiet. I denne egenskab skal den:

- a) efter at have hørt de øvrige medlemmer af afviklingskollegiet fastlægge skriftlige ordninger og procedurer for afviklingskollegiets drift
- b) koordinere alle afviklingskollegiets aktiviteter
- c) indkalde til og lede alle dets møder og på forhånd holde alle medlemmerne af afviklingskollegiet fuldt underrettet om afholdelsen af afviklingskollegiets møder, de vigtigste emner, der skal drøftes, og de spørgsmål, der skal tages stilling til
- d) underrette medlemmerne af afviklingskollegiet om alle planlagte møder, så de kan anmode om at deltage
- e) beslutte på grundlag af de specifikke behov, hvilke medlemmer og observatører der skal indbydes til at deltage i afviklingskollegiets særlige møder, under hensyntagen til relevansen for de pågældende medlemmer og observatører af de emner, der skal drøftes, navnlig den mulige indvirkning på den finansielle stabilitet i de berørte medlemsstater
- f) rettidigt holde alle medlemmer af kollegiet underrettet om beslutningerne fra og resultaterne af disse møder.

De medlemmer, der deltager i afviklingskollegiet, skal arbejde tæt sammen.

Afviklingsmyndighederne har uanset bestemmelserne i litra e) ret til at deltage i afviklingskollegiets møder, når der på dagsordenen er opført spørgsmål, der er underlagt fælles beslutningstagning eller vedrører en koncernenhed, der er beliggende i deres medlemsstat.

6. Koncernafviklingsmyndighederne er ikke forpligtet til at oprette et afviklingskollegium, hvis andre koncerner eller kollegier varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er nævnt i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

7. EBA udarbejder under hensyntagen til internationale standarder udkast til reguleringsmæssige standarder for at præcisere afviklingskollegiernes virkemåde i praksis med henblik på udførelse af de i stk. 1 omhandlede opgaver.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 3. juli 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 89

Europæiske afviklingskollegier

1. Har et tredjelandsinstitut eller et tredjelandsmoderselskab datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller modervirksomheder i Unionen, som er etableret i to eller flere medlemsstater, eller to eller flere EU-filialer, der anses for væsentlige af to eller flere medlemsstater, opretter afviklingsmyndighederne i de

medlemsstater, hvor disse enheder er etableret, eller hvor disse væsentlige filialer er beliggende, et fælles europæisk afviklingskollegium.

2. Det i denne artikels stk. 1 omhandlede europæiske afviklingskollegium varetager de funktioner og udfører de opgaver, der er nævnt i artikel 88, for så vidt angår de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede enheder, og, for så vidt disse opgaver er relevante, for filialer.

De opgaver, der er omhandlet i dette stykkes første afsnit, omfatter fastlæggelsen af det i artikel 45-45h omhandlede krav.

Ved fastlæggelsen af det i artikel 45-45h omhandlede krav tager medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium hensyn til en eventuel global afviklingsstrategi vedtaget af myndigheder i tredjelande.

Hvis datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller en modervirksomhed i Unionen og dens datterselskabsinstitutter i henhold til den globale afviklingsstrategi ikke er afviklingsenheder, og hvis medlemmerne af det europæiske afviklingskollegium er enige i denne strategi, skal datterselskaber, der er etableret i Unionen, eller, på konsolideret grundlag, modervirksomheden i Unionen opfylde kravet i artikel 45f, stk. 1, gennem udstedelse af de i artikel 45f, stk. 2, litra a) og b), omhandlede instrumenter til deres øverste moderselskab etableret i et tredjeland, eller til datterselskaber af dette øverste moderselskab, der er etableret i det samme tredjeland, eller til andre enheder i overensstemmelse med betingelserne i artikel 45f, stk. 2, litra a), nr. i) og litra b), nr. ii).

3. Er alle tredjelandsinstituttets eller tredjelandsmoderselskabets EU-datterselskaber ejet af en enkelt modervirksomhed i Unionen, varetages det europæiske afviklingskollegiums formandskab af afviklingsmyndigheden i den medlemsstat, hvor modervirksomheden i Unionen er etableret.

Finder første afsnit ikke anvendelse, varetager afviklingsmyndigheden for den modervirksomhed i Unionen eller det EU-datterselskab, hvis samlede balanceførte aktiver har den højeste værdi, det europæiske afviklingskollegiums formandskab.

4. Medlemsstaterne kan ved fælles aftale mellem alle relevante parter fravige kravet om at oprette et europæisk afviklingskollegium, hvis en anden koncern eller et andet kollegium varetager de samme funktioner og udfører de samme opgaver som dem, der er anført i nærværende artikel, og opfylder alle de i nærværende artikel og artikel 90 fastsatte betingelser og procedurer, herunder med hensyn til medlemskab af og deltagelse i europæiske afviklingskollegier. I så fald skal alle henvisninger til europæiske afviklingskollegier i dette direktiv også forstås som henvisninger til disse andre koncerner eller kollegier.

5. Det europæiske afviklingskollegium fungerer i øvrigt i overensstemmelse med artikel 88, jf. dog stk. 3 og 4.

Artikel 90

Informationsudveksling

1. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder giver efter anmodning hinanden alle oplysninger, som er relevante for udøvelsen af de øvrige myndigheders opgaver i henhold til dette direktiv, jf. dog artikel 84.

2. Koncernafviklingsmyndigheden koordinerer strømmen af alle relevante oplysninger mellem afviklingsmyndighederne. Navnlig skal koncernafviklingsmyndigheden rettidigt give afviklingsmyndighederne i de

øvrige medlemsstater alle relevante oplysninger med henblik på at fremme gennemførelsen af de i artikel 88, stk. 1, andet afsnit, litra b)-i), omhandlede opgaver.

3. Efter modtagelse af en anmodning om oplysninger, som er fremsendt af et tredjelandets afviklingsmyndighed, skal afviklingsmyndigheden anmode om tredjelandets afviklingsmyndigheds samtykke til videregivelse af disse oplysninger, medmindre tredjelandets afviklingsmyndighed allerede har givet sit samtykke til videregivelse af disse oplysninger.

Afviklingsmyndigheder er ikke forpligtet til på forespørgsel at videregive oplysninger, som er modtaget fra en afviklingsmyndighed i et tredjeland, hvis afviklingsmyndigheden i tredjelandet ikke har givet samtykke til videregivelse af oplysningerne.

4. Afviklingsmyndigheder udveksler oplysninger med de kompetente ministerier, når de vedrører en beslutning eller forhold, der kræver underretning, høring eller samtykke af det kompetente ministerium, eller som kan få konsekvenser for offentlige midler.

Artikel 91

Koncernafvikling, der involverer et datterselskab af koncernen

1. Konstaterer en afviklingsmyndighed, at et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), som er datterselskab af en koncern, opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33, underretter denne myndighed omgående koncernafviklingsmyndigheden, hvis denne er en anden, den konsoliderende tilsynsmyndighed og medlemmerne af afviklingskollegiet for den pågældende koncern om nedenstående oplysninger:

a) afgørelsen om, at instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33

b) de afviklingshandlinger eller insolvensforanstaltninger, som afviklingsmyndigheden finder passende for instituttet eller enheden som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d).

2. Ved modtagelse af den i stk. 1 omhandlede underretning foretager koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de øvrige medlemmer af det relevante afviklingskollegium, en vurdering af de mulige konsekvenser af de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), for koncernen og for koncernenheder i andre medlemsstater, og navnlig om afviklingshandlingerne eller de andre foranstaltninger vil gøre det sandsynligt, at betingelserne for afvikling er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat.

3. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller de andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til stk. 1, litra b), ikke vil gøre det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncernenhed i en anden medlemsstat, kan den afviklingsmyndighed, der er ansvarlig for det pågældende institut eller den pågældende enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), træffe de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, den har givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b).

4. Vurderer koncernafviklingsmyndigheden, efter høring af de andre medlemmer af afviklingskollegiet, at de afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger, der er givet underretning om i henhold til nærværende artikels stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en

koncernenhed i en anden medlemsstat, skal koncernafviklingsmyndigheden senest 24 timer efter at have modtaget underretningen i henhold til stk. 1 foreslå en koncernafviklingsordning og fremlægge den for afviklingskollegiet. Denne frist på 24 timer kan forlænges med samtykke fra den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede underretning.

5. I tilfælde af, at koncernafviklingsmyndigheden ikke har fremlagt en vurdering inden for de 24 timer, eller en længere frist efter aftale, efter modtagelsen af underretningen i henhold til stk. 1, kan den afviklingsmyndighed, der har foretaget den i stk. 1 omhandlede underretning, iværksætte de afviklings-handlinger eller andre foranstaltninger, der blev underrettet om i overensstemmelse med litra b), i samme stykke.

6. En koncernafviklingsordning, som foreskrevet i stk. 4, skal:

a) tage hensyn til og anvende de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

b) beskrive de afviklingshandlinger, der bør træffes af de kompetente afviklingsmyndigheder i forhold til modervirksomheden i Unionen eller bestemte koncernenheder med det formål at opfylde de afviklingsmål og -principper, der er omhandlet i artikel 31 og 34

c) præcisere, hvordan disse afviklingshandlinger bør koordineres

d) tablere en finansieringsplan, som tager hensyn til koncernafviklingsplanen, principperne for ansvarsdeling som fastsat i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), og gensidiggørelsen nævnt i artikel 107.

7. Uden at dette berører stk. 8, består koncernafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncernafviklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklings-handlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

9. De afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige, jf. stk. 8, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

10. Den fælles afgørelse, som omhandles i stk. 7 eller 9, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse som omhandlet i stk. 8, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

11. Myndighederne iværksætter alle de i nærværende artikel anførte foranstaltninger omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

12. I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncerneafviklingsordning og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en koncerneenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle nødlidende eller forventeligt nødlidende koncerneenheder.

13. Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for en koncerneenhed, underretter afviklingskollegiets medlemmer regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

Artikel 92

Koncerneafvikling

1. Konstaterer en koncerneafviklingsmyndighed, at en modervirksomhed i Unionen, som den har ansvaret for, opfylder betingelserne omhandlet i artikel 32 eller 33, meddeler den omgående de i artikel 91, stk. 1, litra a) og b), omhandlede oplysninger til den konsoliderende tilsynsmyndighed, hvis denne er en anden, og til de andre medlemmer af afviklingskollegiet for den pågældende koncern.

Afviklingshandlingerne eller insolvensforanstaltningerne som omhandlet i artikel 91, stk. 1, litra b), kan omfatte iværksættelse af en koncerneafviklingsordning, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 91, stk. 6, i ethvert af følgende tilfælde:

a) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau, der er givet underretning om i henhold til artikel 91, stk. 1, litra b), gør det sandsynligt, at betingelserne fastsat i artikel 32 eller 33 er opfyldt for en koncerneenhed i en anden medlemsstat

b) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på moderselskabsniveau alene er ikke tilstrækkelige til at stabilisere situationen, eller det er ikke sandsynligt, at de vil skabe et optimalt resultat

c) et eller flere datterselskaber opfylder betingelserne i artikel 32 eller 33 ifølge en konstatering fra de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for disse datterselskaber, eller

d) afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger på koncernniveau vil gavne koncernens datterselskaber på en måde, der gør en koncerneafviklingsordning relevant.

2. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncerneafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, ikke en koncerneafviklingsordning, skal koncerneafviklingsmyndigheden træffe sin afgørelse efter høring af afviklingskollegiets medlemmer.

I sin beslutning skal koncerneafviklingsmyndigheden tage hensyn til:

a) og følge de i artikel 13 omhandlede afviklingsplaner og overholde disse planer, medmindre afviklingsmyndighederne i lyset af sagens omstændigheder vurderer, at afviklingsmålene kan opfyldes mere effektivt ved at træffe foranstaltninger, som ikke er fastsat i afviklingsplanerne

b) de pågældende medlemsstats finansielle stabilitet.

3. Omfatter de foranstaltninger, der foreslås af koncerneafviklingsmyndigheden i henhold til stk. 1, en koncerneafviklingsordning, består koncerneafviklingsordningen i en fælles afgørelse truffet af koncerneaf-

viklingsmyndigheden og de afviklingsmyndigheder, der er ansvarlige for de datterselskaber, der er omfattet af koncernafviklingsordningen.

EBA kan efter anmodning fra en afviklingsmyndighed bistå afviklingsmyndighederne med at nå frem til en fælles afgørelse i overensstemmelse med artikel 31, litra c), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

4. Hvis en afviklingsmyndighed modsætter sig eller fraviger den koncernafviklingsordning, som koncernafviklingsmyndigheden har foreslået, eller finder, at den har behov for at træffe uafhængige afviklingshandlinger eller andre foranstaltninger end dem, der er foreslået i ordningen, over for et institut eller en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af hensyn til den finansielle stabilitet, gør den detaljeret rede for uenigheden, eller årsagen til fravigelsen fra koncernafviklingsordningen, underretter koncernafviklingsmyndigheden og de andre afviklingsmyndigheder, der er omfattet af koncernafviklingsordningen, om årsagerne og underretter dem om de foranstaltninger, den agter at træffe. Når denne afviklingsmyndighed angiver årsagerne til, at den er uenig, tager den hensyn til den i artikel 13 omhandlede afviklingsplan, den potentielle indvirkning på den finansielle stabilitet i de pågældende medlemsstater og foranstaltningernes potentielle indvirkning på andre dele af koncernen.

5. Afviklingsmyndigheder, der ikke var uenige i koncernafviklingsordningen, jf. stk. 4, kan træffe en fælles afgørelse vedrørende en koncernafviklingsordning, der omfatter koncernenheder i deres medlemsstat.

6. Den fælles afgørelse, som er omhandlet i stk. 3 eller 5, og de afgørelser, der træffes af afviklingsmyndighederne, hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse, jf. stk. 4, anerkendes som endelig og anvendes af afviklingsmyndighederne i de berørte medlemsstater.

7. Myndighederne iværksætter alle foranstaltningerne i nærværende artikel omgående og under behørig hensyntagen til situationens hastende karakter.

I ethvert tilfælde, hvor der ikke iværksættes nogen koncernafviklingsordning, og afviklingsmyndighederne træffer afviklingshandlinger over for en koncernenhed, skal disse afviklingsmyndigheder arbejde tæt sammen i afviklingskollegiet med henblik på at nå frem til en koordineret afviklingsstrategi for alle berørte koncernenheder.

Afviklingsmyndigheder, der iværksætter en afviklingshandling over for koncernenheder, underretter afviklingskollegiet regelmæssigt og på fyldestgørende vis om disse aktioner eller foranstaltninger og den løbende udvikling heraf.

AFSNIT VI

FORBINDELSER MED TREDJELANDE

Artikel 93

Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan i overensstemmelse med artikel 218 i TEUF fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende metoderne for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder, blandt andet med henblik på udveksling af oplysninger i forbindelse med genopretnings- og afviklingsplanlægning vedrørende institutter, finansieringsinstitut, moderselskaber og tredjelandsinstitutter, med hensyn til følgende situationer:

a) tilfælde, hvor et moderselskab i et tredjeland har datterselskabsinstitutter eller filialer, der anses for væsentlige, i to eller flere medlemsstater

b) tilfælde, hvor et moderselskab, der er etableret i en medlemsstat, og som har et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelände

c) tilfælde, hvor et institut, der er etableret i en medlemsstat, og som har et moderselskab, et datterselskab eller en væsentlig filial i mindst en anden medlemsstat, har en eller flere filialer i et eller flere tredjelände.

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig søge at fastlægge procedurer og ordninger for samarbejde mellem afviklingsmyndigheder og de relevante tredjelandsmyndigheder i forbindelse med udførelsen af nogle eller alle de opgaver og udøvelse af nogle eller alle de beføjelser, der er anført i artikel 97.

3. De i stk. 1 omhandlede aftaler indeholder ikke bestemmelser vedrørende individuelle institutter, finansieringsinstitutter, moderselskaber eller tredjelandsinstitutter.

4. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler med et tredjeland vedrørende de spørgsmål, der er omhandlet i stk. 1 og 2, indtil en aftale som omhandlet i stk. 1 med det relevante tredjeland træder i kraft, i det omfang en sådan bilateral aftale ikke er i uoverensstemmelse med nærværende afsnit.

Artikel 94

Anerkendelse og håndhævelse af tredjeländes afviklingsprocedurer

1. Nærværende artikel finder anvendelse på tredjeländes afviklingsprocedurer, medmindre og indtil en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland træder i kraft. Den finder også anvendelse, efter at en international aftale, jf. artikel 93, stk. 1, med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang anerkendelse og håndhævelse af tredjeländes afviklingsprocedurer ikke er omfattet af denne aftale.

2. I tilfælde, hvor der er oprettet et europæisk afviklingskollegium i henhold til artikel 89, skal dette træffe en fælles afgørelse om, hvorvidt det, med forbehold af artikel 95, anerkender tredjeländes afviklingsprocedurer vedrørende et tredjeländsinstitut eller et moderselskab, der:

a) har EU-datterselskaber etableret i, eller EU-filialer beliggende i og anset for væsentlige af, to eller flere medlemsstater, eller

b) har aktiver, rettigheder eller forpligtelser placeret i to eller flere medlemsstater eller er omfattet af lovgivningen i disse medlemsstater.

Når der træffes en fælles afgørelse om anerkendelse af et tredjeländs afviklingsprocedure, skal de respektive nationale afviklingsmyndigheder bestræbe sig på at håndhæve den anerkendte tredjeländsafviklingsprocedure i overensstemmelse med deres nationale ret.

3. Hvis der ikke foreligger en fælles afgørelse truffet af de afviklingsmyndigheder, der indgår i afviklingskollegiet, eller der ikke er oprettet et afviklingskollegium, skal hver af de berørte afviklingsmyndigheder træffe sin egen afgørelse om, hvorvidt de, med undtagelse af i tilfælde, som er omhandlet i artikel 95, vil anerkende og håndhæve et tredjeländs afviklingsprocedure vedrørende et institut eller et moderselskab i et tredjeland.

Denne afgørelse skal i behørigt omfang tage hensyn til hver enkelt medlemsstats interesser, for så vidt angår medlemsstater, hvor et tredjelandets institut eller moderselskab opererer, og navnlig til den potentielle effekt af anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer på andre dele af koncernen og den finansielle stabilitet i disse medlemsstater.

4. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne som minimum har beføjelse til at gøre følgende:

a) udøve afviklingsbeføjelser i forhold til følgende:

i) et tredjelandsinstituts eller moderselskabs aktiver, der befinder sig i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat

ii) et tredjelandsinstituts rettigheder eller forpligtelser, der er bogført af EU-filialen i deres medlemsstat eller er underlagt lovgivningen i deres medlemsstat, eller når fordringer i forbindelse med sådanne rettigheder og forpligtelser kan fuldbyrdes i deres medlemsstat

b) foretage, herunder ved en anden persons mellemkomst, overførsel af aktier eller ejerskabsinstrumenter i et EU-datterselskab, der er etableret i den udpegende medlemsstat

c) udøve beføjelserne i artikel 69, 70 og 71 i forhold til de rettigheder, som parterne i en aftale med en i nærværende artikels stk. 2 omhandlet enhed nyder, når disse beføjelser er nødvendige for at håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer, og

d) forbyde håndhævelse af kontraktuelle rettigheder til at opsiges, afvikles eller fremskynde kontrakter indgået af, eller påvirke de kontraktuelle rettigheder tilhørende enheder som omhandlet i stk. 2 og andre koncernenheder, hvis disse rettigheder er foranlediget af afviklingstiltag, der er taget i forhold til tredjelandsinstituttet, sådanne enheders eller andre koncernenheders moderselskab, hvad enten de er taget af tredjelandes afviklingsmyndigheden selv eller på anden vis i henhold til juridiske eller forskriftsmæssige krav vedrørende afviklingsordninger i det pågældende land, forudsat at de væsentlige forpligtelser i henhold til kontrakten, herunder betalings- og leveringsforpligtelser samt erlæggelse af sikkerhed, fortsat opfyldes.

5. Afviklingsmyndigheder kan, hvis det er nødvendigt i samfundets interesse, træffe afviklingshandlinger over for et moderselskab i tilfælde, hvor den relevante tredjelandes myndighed fastslår, at et institut, der er etableret i dette tredjeland, opfylder betingelserne for afvikling i henhold til lovgivningen i det pågældende tredjeland. Medlemsstaterne sikrer i dette øjemed, at afviklingsmyndighederne har beføjelse til at anvende alle afviklingsbeføjelser over for det pågældende moderselskab, og at artikel 68 finder anvendelse.

6. Anerkendelse og håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer tilsidesætter ikke almindelig insolvensbehandling i henhold til, hvor relevant, gældende national ret, i overensstemmelse med dette direktiv.

Artikel 95

Retten til at nægte anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer

Afviklingsmyndigheden kan efter høring af andre afviklingsmyndigheder, hvis et europæisk afviklingskollegium er oprettet efter artikel 89, afvise at anerkende eller håndhæve tredjelandes afviklingsprocedurer i henhold til artikel 94, stk. 2, hvis den finder:

- a) at tredjelandets afviklingsprocedure vil få negative virkninger for den finansielle stabilitet i den medlemsstat, hvor afviklingsmyndigheden er baseret, eller at proceduren kan få negative virkninger for den finansielle stabilitet i en anden medlemsstat
- b) at en uafhængig afviklingshandling i henhold til artikel 96 over for en EU-filial er nødvendig for at opfylde et eller flere afviklingsmål
- c) at kreditorer, herunder bl.a. indskydere, der er etableret eller skal betales i en medlemsstat, ikke vil modtage samme behandling som tredjelandskreditorer og indskydere med tilsvarende lovfæstede rettigheder efter de pågældende tredjelandes interne afviklingsprocedurer
- d) at anerkendelse eller håndhævelse af tredjelandes afviklingsprocedurer vil have væsentlige finansielle konsekvenser for medlemsstaten, eller
- e) at effekterne af en sådan anerkendelse eller håndhævelse vil stride mod national ret.

Artikel 96

Afvikling af EU-filialer

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne har de nødvendige beføjelser til at tage skridt over for en EU-filial, som ikke er omfattet af afviklingsprocedurer i et tredjeland, eller som er omfattet af tredjelandes procedurer, og en af de i artikel 95 omhandlede situationer gør sig gældende.

Medlemsstater sikrer, at artikel 68 finder anvendelse på udøvelsen af sådanne beføjelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne kan udøve de i stk. 1 påkrævede beføjelser, hvis afviklingsmyndigheden finder, at der er behov for en afviklingshandling, og en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

a) EU-filialen opfylder ikke længere eller forventes ikke længere at opfylde de nationale lovkrav for at blive meddelt tilladelse og udøve virksomhed i den pågældende medlemsstat, og der er ikke udsigt til, at et tiltag truffet af den private sektor, en tilsynsmyndighed eller det relevante tredjeland kan bringe filialen i overensstemmelse med lovkravene eller forhindre, at den bliver nødlidende, inden for en rimelig tid

b) tredjelandsinstituttet er ifølge afviklingsmyndighedens mening ude af stand til eller uvilligt til eller forventes ikke at være i stand til at indfri sine forpligtelser over for kreditorer i Unionen eller forpligtelser, der er oprettet eller bogført gennem filialen, når de forfalder, og afviklingsmyndigheden har forvisset sig om, at der ikke er eller vil blive indledt afviklingsprocedurer eller insolvensbehandlinger i et tredjeland over for det pågældende tredjelandsinstitut inden for en rimelig tid

c) den relevante tredjelandsmyndighed har indledt en tredjelandsafviklingsprocedure over for tredjelandsinstituttet eller har underrettet afviklingsmyndigheden om, at den agter at indlede en sådan procedure.

3. Iværksætter en afviklingsmyndighed en uafhængig foranstaltning over for en EU-filial, skal den tage hensyn til følgende mål og iværksætte foranstaltningen i overensstemmelse med følgende principper og krav, såfremt de er relevante:

a) principperne i artikel 34

b) kravene vedrørende anvendelse af afviklingsværktøjer i afsnit IV, kapitel III.

*Artikel 97***Samarbejde med tredjelandsmyndigheder**

1. Nærværende artikel finder anvendelse på samarbejde med et tredjeland, medmindre og indtil en international aftale i henhold til artikel 93, stk. 1, træder i kraft med det relevante tredjeland. Den finder også anvendelse, efter at en i artikel 93, stk. 1, anført international aftale med det relevante tredjeland er trådt i kraft, i det omfang emnet for nærværende artikel ikke er omfattet af denne aftale.

2. EBA kan indgå ikke-bindende rammeaftaler om samarbejde med følgende relevante tredjelandsmyndigheder:

a) i tilfælde, hvor et EU-datterselskab er etableret i to eller flere medlemsstater: de relevante myndigheder i det tredjeland, hvor moderselskabet eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), er etableret

b) i tilfælde, hvor et tredjelandsinstitut driver EU-filialer i to eller flere medlemsstater: den relevante myndighed i det tredjeland, hvor instituttet er etableret

c) i tilfælde, hvor et moderselskab eller et selskab som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) og d), der er etableret i en medlemsstat med et datterselskabsinstitut eller en væsentlig filial i en anden medlemsstat, også har et eller flere datterselskabsinstitutter i tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende datterselskabsinstitutter er etableret

d) i tilfælde, hvor et institut med et datterselskabsinstitut eller væsentlig filial i en anden medlemsstat har etableret en eller flere filialer i et eller flere tredjelande: de relevante myndigheder i de tredjelande, hvor de pågældende filialer er beliggende.

De i dette stykke omhandlede ordninger indeholder ikke bestemmelser vedrørende bestemte institutter. De pålægger ikke medlemsstaterne retlige forpligtelser.

3. De rammeaftaler om samarbejde, der er omhandlet i stk. 2, skal indeholde bestemmelser om procedurer og ordninger mellem de deltagende myndigheder for udveksling af de fornødne oplysninger og samarbejde med henblik på gennemførelsen af nogle af eller alle følgende opgaver og med henblik på udøvelsen af nogle af eller alle følgende beføjelser i forhold til de i stk. 2, litra a)–d), omhandlede institutter eller koncerner, der omfatter sådanne institutter:

a) udarbejdelse af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 10 til 13 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

b) vurdering af sådanne institutters og koncerners afviklingsmuligheder i overensstemmelse med artikel 15 og 16 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

c) anvendelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 17 og 18 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

d) anvendelse af foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 27 og lignende krav i de relevante tredjelandes lovgivning

e) anvendelse af afviklingsværktøjer og udøvelse af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser, som kan anvendes af de relevante tredjelandsmyndigheder.

4. De kompetente myndigheder eller afviklingsmyndighederne, alt efter hvad der er relevant, indgår ikkebindende samarbejdsaftaler i overensstemmelse med EBA's rammeaftale med de i stk. 2 nævnte relevante tredjelandsmyndigheder.

Nærværende artikel forhindrer ikke medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder i at indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med tredjelande i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. De samarbejdsaftaler, der indgås mellem medlemsstaternes og tredjelandes afviklingsmyndigheder i overensstemmelse med nærværende artikel, kan indeholde bestemmelser om følgende:

- a) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse og vedligeholdelse af afviklingsplaner
 - b) samråd og samarbejde i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner, herunder principper for udøvelsen af de i artikel 94 og 96 og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande
 - c) udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af afviklingsværktøjer og udøvelsen af afviklingsbeføjelser og lignende beføjelser i henhold til lovgivningen i de relevante tredjelande
 - d) tidlig varsling af eller høring af parterne i samarbejdsaftalen, inden der i henhold til dette direktiv eller relevant tredjelandslvgivning iværksættes væsentlige foranstaltninger, der påvirker det institut eller den koncern, som aftalen vedrører
 - e) koordinering af kommunikation til offentligheden i tilfælde af fælles afviklingshandlinger
 - f) procedurer og ordninger for informationsudveksling og samarbejde i henhold til litra a)-e), herunder i givet fald ved etablering og anvendelse af kriseforvaltningsgrupper.
6. Medlemsstaterne underretter EBA om enhver samarbejdsaftale, som afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder har indgået i henhold til nærværende artikel.

Artikel 98

Udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndigheder, kompetente myndigheder og kompetente ministerier kun udveksler fortrolige oplysninger, herunder genopretningsplaner, med relevante tredjelandsmyndigheder, såfremt følgende betingelser er opfyldt:

a) de pågældende tredjelandsmyndigheder er underlagt krav og standarder om tavshedspligt, der mindst, ifølge samtlige berørte myndigheder, anses for at svare til de krav og standarder, der kræves i artikel 84.

For så vidt udveksling af oplysninger vedrører personoplysninger, skal håndtering og overførsel af sådanne oplysninger til tredjelandsmyndigheder ske i henhold til gældende EU-ret og national ret for databeskyttelse.

b) oplysningerne er nødvendige for de kompetente tredjelandsmyndigheders udøvelse af deres afviklingsfunktioner i henhold til national ret, som svarer til de funktioner, der er fastsat i dette direktiv, og som med forbehold af litra a) ikke anvendes til andre formål.

2. Når de fortrolige oplysninger kommer fra en anden medlemsstat, må afviklingsmyndighederne, de kompetente myndigheder og de kompetente ministerier ikke videregive disse oplysninger til relevante tredjelandsmyndigheder, medmindre følgende betingelser er opfyldt:

a) den relevante myndighed i den medlemsstat, som oplysningerne stammer fra (»afgivende myndighed«), godkender denne videregivelse)

oplysningerne videregives kun til de formål, der er godkendt af den afgivende myndighed.

3. Med henblik på nærværende artikel betragtes oplysninger som fortrolige, hvis de er underlagt fortrolighedskrav i henhold til EU-retten.

AFSNIT VII

FINANSIERINGSORDNINGER

Artikel 99

Europæisk system af finansieringsordninger

Det europæiske system af finansieringsordninger oprettes og består af:

- a) nationale finansieringsordninger etableret i overensstemmelse med artikel 100
- b) låntagning mellem de nationale finansieringsordninger, jf. artikel 106
- c) gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i forbindelse med koncernafvikling, jf. artikel 107.

Artikel 100

Krav om etablering af ordninger for afviklingsfinansiering

1. Medlemsstaterne etablerer en eller flere finansieringsordninger for at sikre, at afviklingsmyndigheden på effektiv vis kan anvende afviklingsværktøjer og -beføjelser.

Medlemsstaterne sikrer, at en udpeget offentlig myndighed eller et organ tillagt offentlige forvaltningsmæssige beføjelser kan foranledige anvendelse af finansieringsordningerne.

Finansieringsordningerne må kun anvendes i overensstemmelse med de i artikel 31 og 34 fastsatte afviklingsmål og principper.

2. Medlemsstaterne kan anvende samme administrative struktur som for deres finansieringsordninger til gennemførelse af deres indskudsgarantiordning.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der er afsat tilstrækkelige finansielle ressourcer til finansieringsordningerne.

4. Med henblik på stk. 3 skal finansieringsordningerne navnlig have beføjelsen til at:

a) opkræve ex ante-bidrag, jf. artikel 103, med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau

b) opkræve ekstraordinære ex post-bidrag, jf. artikel 104, når de i litra a) anførte bidrag er utilstrækkelige, og

c) indgå kontrakter om lån og andre former for støtte, jf. artikel 105.

5. Bortset fra i tilfælde, der er tilladte i henhold til stk. 6, etablerer hver medlemsstat sine nationale finansieringsordninger gennem en fond, som dens afviklingsmyndighed kan foranledige anvendt til de formål, der er fastsat i artikel 101, stk. 1.

6. Uanset nærværende artikels stk. 5 kan en medlemsstat med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 etablere sine nationale finansieringsordninger gennem obligatoriske bidrag fra institutter, der er meddelt tilladelse på dens område, og hvis bidrag bygger på kriterierne i artikel 103, stk. 7, og som ikke ejes af en fond, der kontrolleres af medlemsstatens afviklingsmyndighed, forudsat at samtlige følgende betingelser er opfyldt:

a) bidragenes størrelse som minimum svarer til det beløb, der skal skaffes efter artikel 102

b) medlemsstatens afviklingsmyndighed har ret til et beløb, der svarer til størrelsen af disse bidrag, og som medlemsstaten straks stiller til rådighed for afviklingsmyndigheden på dennes anmodning; beløbet kan udelukkende anvendes til de formål, der er fastsat i artikel 101

c) medlemsstaten underretter Kommissionen om sin beslutning om at benytte muligheden for at tilrettelægge sin finansieringsordning i overensstemmelse med dette stykke

d) medlemsstaten underretter Kommissionen om det i litra b) omhandlede beløb mindst en gang om året, og

e) finansieringsordningerne er, bortset fra hvad der er fastsat i nærværende stykke, forpligtet til at opfylde artikel 99–102, artikel 103, stk. 1-4 og 6, og artikel 104-109.

Med henblik på dette stykke kan de disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå målniveaut i artikel 102, omfatte obligatoriske bidrag fra enhver ordning med obligatoriske bidrag, som en medlemsstat har etableret på et tidspunkt mellem den 17. juni 2010 og den 2. juli 2014, fra institutter på medlemsstatens område med henblik på at dække omkostningerne i forbindelse med systemisk risiko, sammenbrud og afvikling af institutter, forudsat at medlemsstaten overholder bestemmelserne i nærværende afsnit. Bidrag til indskudsgarantiordninger medregnes ikke i forbindelse med målniveaut for afviklingsfinansieringsordningen i artikel 102.

Artikel 101

Anvendelse af ordningerne for afviklingsfinansiering

1. De finansieringsordninger, der etableres i overensstemmelse med artikel 100, kan udelukkende anvendes af afviklingsmyndigheden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til følgende formål:

a) at garantere aktiver og forpligtelser i det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab

b) at yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab

- c) at købe aktiver i det institut, der er under afvikling
- d) at yde kapitalbidrag til et broinstitut og et porteføljeadministrationselskab
- e) at udbetale kompensation til aktionærer eller kreditorer i overensstemmelse med artikel 75
- f) at yde et bidrag til det institut, der er under afvikling, i stedet for nedskrivningen eller konverteringen af visse kreditorers passiver, når bail-in-værktøjet anvendes, og afviklingsmyndigheden beslutter at udelukke visse kreditorer fra bail-in-værktøjets anvendelsesområde i overensstemmelse med artikel 44, stk. 3-8
- g) at yde lån til andre finansieringsordninger på et frivilligt grundlag i overensstemmelse med artikel 106
- h) at iværksætte enhver kombination af de i litra a) til g) omhandlede foranstaltninger.

Finansieringsordningerne kan også anvendes til at iværksætte de i første afsnit omhandlede foranstaltninger i forhold til en køber i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet.

2. Afviklingsfinansieringsordningen skal ikke anvendes direkte til at absorbere de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, eller til at rekapitalisere et institut eller en enhed. I tilfælde af at anvendelsen af afviklingsfinansieringsordningen til formålene i nærværende artikels stk. 1 indirekte medfører, at en del af de tab, som et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), har lidt, overføres til afviklingsfinansieringsordningen, finder principperne for anvendelse af afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 44, anvendelse.

Artikel 102

Målniveau

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres finansieringsordninger senest pr. 31. december 2024 råder over finansielle midler svarende til mindst 1 % af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område. Medlemsstaterne kan fastsætte målniveauer, der er højere end dette beløb.

2. I den i stk. 1 omhandlede indledende periode fordeles de bidrag til finansieringsordningerne, der opkræves i overensstemmelse med artikel 103, så jævnt som muligt over perioden, indtil målniveauet er nået, men med behørig hensyntagen til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have på de bidragydende institutters finansielle stilling.

Medlemsstaterne kan forlænge den indledende periode med højst fire år, hvis finansieringsordningerne har foretaget kumulative udbetalinger på over 0,5 % af de dækkede indskud fra alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, og som er dækket i henhold til direktiv 2014/49/EU.

3. Hvis de til rådighed stående finansielle midler efter den indledende periode, jf. stk. 1, falder til under målniveauet i nævnte stykke, skal der foretages regelmæssige opkrævninger i overensstemmelse med artikel 103, indtil målniveauet er nået. Efter at målet er nået første gang, og de til rådighed stående finansielle midler efterfølgende er blevet reduceret til mindre end to tredjedele af målniveauet, sættes disse bidrag til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

Det regelmæssige bidrag skal tage behørigt hensyn til konjunkturcyklussens fase og til den indvirkning, som procykliske bidrag kan have ved fastsættelsen af årlige bidrag, jf. dette stykke.

4. EBA forelægger senest den 31. oktober 2016 Kommissionen en rapport med anbefalinger om det passende referencetidspunkt for fastsættelse af målniveauet for afviklingsfinansieringsordninger og navnlig, om de samlede passiver er et bedre egnet grundlag end dækkede indskud.

5. På grundlag af resultaterne af den i stk. 4 omhandlede rapport forelægger Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, senest den 31. december 2016 Europa-Parlamentet og Rådet et lovgivningsmæssigt forslag om grundlaget for målniveauet for afviklingsfinansieringsordningerne.

Artikel 103

Ex ante-bidrag

1. For at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau sikrer medlemsstaterne, at der mindst en gang om året opkræves bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, herunder EU-filialer.

2. De enkelte institutters bidrag skal være pro rata af deres samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område.

Disse bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, i overensstemmelse med de kriterier, der vedtages efter stk. 7.

3. De disponible finansielle midler, der skal tages i betragtning med henblik på at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau, kan også omfatte uigenkaldelige betalingsforpligtelser, som er fuldt dækket ind af sikkerhedsstillelse med aktiver med lav risiko, der ikke er behæftet med tredjemandsrettigheder, og som er til rådighed og øremærket til anvendelse af afviklingsmyndighederne til de i artikel 101, stk. 1, fastsatte formål. Andelen af uigenkaldelige betalingsforpligtelser må ikke overstige 30 % af de samlede bidrag, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel.

4. Medlemsstaterne sikrer, at pligten til at betale de bidrag, der er fastsat i nærværende artikel, kan håndhæves efter national ret, og at forfaldne bidrag betales fuldt ud.

Medlemsstaterne indfører passende registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv. for at sikre, at forfaldne bidrag betales fuldt ud. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger med henblik på behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne. Medlemsstaterne sikrer foranstaltninger, der kan forhindre omgåelse, undgåelse og misbrug.

5. De beløb, der opkræves i overensstemmelse med nærværende artikel, må kun anvendes til de formål, der er anført i artikel 101, stk. 1.

6. De beløb, der modtages fra det institut, der er under afvikling, eller fra broinstituttet, renter og andre investeringsafkast samt eventuelle andre indtægter kan gå til finansieringsordningerne, jf. dog artikel 37, 38, 40, 41 og 42.

7. Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, jf. nærværende artikels stk. 2, under hensyntagen til alle af følgende:

a) instituttets risikoeksponering, herunder omfanget af dets handelsaktiviteter, dets ikke-balanceførte eksponeringer og gearingsgrad

- b) stabiliteten og mangfoldigheden af selskabets finansieringskilder samt ubehæftede, meget likvide aktiver
 - c) instituttets finansielle situation
 - d) sandsynligheden for, at instituttet skal afvikles
 - e) i hvilket omfang instituttet tidligere har fået ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
 - f) kompleksiteten af instituttets opbygning og mulighederne for at afvikle det
 - g) instituttets betydning for stabiliteten i det finansielle system eller i økonomien eller i en eller flere medlemsstater eller i Unionen
 - h) den omstændighed, at instituttet er omfattet af en institutsikringsordning.
8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere:
- a) de i stk. 4 omhandlede registrerings-, regnskabs- og indberetningsforpligtelser mv., der skal sikre, at der rent faktisk betales bidrag
 - b) de i stk. 4 omhandlede foranstaltninger, der skal sikre behørig efterprøvning af, om bidrag er blevet betalt efter reglerne.

Artikel 104

Ekstraordinære ex post-bidrag

1. Er de disponible finansielle midler ikke tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, sikrer medlemsstaterne, at der opkræves ekstraordinære ex post-bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, for at dække de yderligere beløb. Disse ekstraordinære ex post-bidrag fordeles på institutterne efter reglerne fastsat i artikel 103, stk. 2.

Ekstraordinære ex post-bidrag må ikke overstige tre gange det årlige beløb af bidrag som fastsat i overensstemmelse med artikel 103.

2. Artikel 103, stk. 4–8, finder anvendelse på de bidrag, der opkræves efter nærværende artikel.

3. Afviklingsmyndigheden kan helt eller delvist udskyde et instituts betaling af ekstraordinære ex post-bidrag til afviklingsfinansieringsordningen, hvis betalingen af disse bidrag ville bringe instituttets likviditet eller solvens i fare. Sådant udskydelse tilstås ikke for en længere periode end seks måneder, men kan fornyes efter anmodning fra instituttet. Bidrag, der udskydes efter dette stykke, skal betales, når en sådan betaling ikke længere er til fare for instituttets likviditet eller solvens.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 med henblik på at præcisere, under hvilke forhold og på hvilke betingelser et instituts betaling af bidrag kan udskydes, jf. nærværende artikels stk. 3.

Artikel 105

Alternative finansieringsmidler

Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan indgå kontrakter om låntagning fra institutter, finansieringsinstitutter eller anden tredjemand, hvis de beløb, der er opkrævet i overensstemmelse med artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, og de ekstraordinære ex post-bidrag i henhold til artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige eller tilstrækkelige.

Artikel 106

Låntagning mellem finansieringsordninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan fremsætte en anmodning om at optage lån hos andre finansieringsordninger i Unionen, hvis:

a) de beløb, der er opkrævet i henhold til artikel 103, ikke er tilstrækkelige til at dække tab, omkostninger eller andre udgifter i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne

b) de ekstraordinære ex post-bidrag fastsat i artikel 104 ikke er umiddelbart tilgængelige og

c) de alternative finansieringsmidler fastsat i artikel 105 ikke er umiddelbart tilgængelige på rimelige betingelser.

2. Medlemsstaterne sikrer, at finansieringsordninger under deres jurisdiktioner har beføjelse til at yde lån til andre finansieringsordninger i Unionen under de i stk. 1 nævnte omstændigheder.

3. Efter en anmodning i henhold til stk. 1 afgør hver enkelt af de andre finansieringsordninger i Unionen, om de vil yde lån til den finansieringsordning, der har foretaget anmodningen. Medlemsstaterne kan kræve, at denne afgørelse træffes efter høring af eller samtykke fra det kompetente ministerium eller den relevante forvaltning. Beslutningen træffes inden for et passende tidsrum.

4. Rentesatsen, tilbagebetalingsperioden og andre vilkår og betingelser for lånene aftales mellem den låntagende finansieringsordning og de andre finansieringsordninger, der har besluttet at deltage. Alle de deltagende finansieringsordningers lån skal have samme rentesats, tilbagebetalingsperiode og andre vilkår og betingelser, medmindre alle deltagende finansieringsordninger bliver enige om andet.

5. Den enkelte deltagende afviklingsfinansieringsordnings udlånte beløb skal være pro rata af de dækkede indskud i denne afviklingsfinansieringsordnings medlemsstat i forhold til de samlede dækkede indskud i medlemsstaternes deltagende afviklingsfinansieringsordninger. Disse bidragssatser kan variere efter aftale mellem alle deltagende finansieringsordninger.

6. Et udestående lån til en afviklingsfinansieringsordning i en anden medlemsstat i henhold til nærværende artikel skal behandles som et aktiv tilhørende den afviklingsfinansieringsordning, der har ydet lånet, og kan medregnes i denne finansieringsordnings målniveau.

Artikel 107

Gensidiggørelse af nationale finansieringsordninger i tilfælde af afvikling af koncerner

1. Medlemsstaterne sikrer, at den national finansieringsordning for hvert institut, der er en del af koncernen, i tilfælde af en afvikling af koncernen, jf. artikel 91 eller artikel 92, bidrager til finansieringen af afviklingen af koncernen i overensstemmelse med nærværende artikel.

2. Med henblik på anvendelsen af stk. 1 foreslår koncernafviklingsmyndigheden efter høring af afviklingsmyndighederne for de institutter, der indgår i koncernen, om nødvendigt inden der træffes afviklingshandlinger, en finansieringsplan som en del af koncernafviklingsordningen i artikel 91 og 92.

Finansieringsplanen skal godkendes i overensstemmelse med afgørelsesproceduren omhandlet i artikel 91 og 92.

3. Finansieringsplanen skal omfatte:

- a) en værdiansættelse i overensstemmelse med artikel 36 vedrørende de berørte koncernenheder
- b) de tab, der skal anerkendes af den berørte koncernenhed på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne anvendes
- c) for hver berørt koncernenhed de tab, som hver klasse af aktionærer og kreditorer har lidt
- d) ethvert bidrag, som indskudsgarantiordninger vil blive pålagt at yde i overensstemmelse med artikel 109, stk. 1
- e) det samlede bidrag fra afviklingsfinansieringsordninger, og bidragets formål og form
- f) grundlaget for beregning af det beløb, som hver af de nationale finansieringsordninger i de medlemsstater, hvor der er etableret berørte koncernenheder, skal bidrage med til finansiering af koncernafviklingen med henblik på at opbygge det samlede bidrag, der er omhandlet i litra e)
- g) det beløb, som hver berørt koncernenheds nationale finansieringsordning skal bidrage med til finansieringen af koncernafviklingen, og disse bidrags form
- h) summen af de lån, som finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, vil optage fra institutter, finansieringsinstitutter og anden tredjemand i henhold til artikel 105
- i) en tidsramme for anvendelsen af finansieringsordningerne i de medlemsstater, hvor de berørte koncernenheder er etableret, og som om nødvendigt bør kunne udvides.

4. Grundlaget for fordeling af de i stk. 3, litra e), omhandlede bidrag skal være foreneligt med nærværende artikels stk. 5 og med principperne i koncernafviklingsplanen i overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, litra f), medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen.

5. Medmindre andet er aftalt i finansieringsplanen, skal grundlaget for beregning af bidrag fra hver enkelt national finansieringsordning navnlig tage hensyn til:

- a) den del af koncernens risikovægtede aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat
- b) den del af koncernens aktiver, der indehaves af de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede institutter og enheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat
- c) den del af tabet, der har givet anledning til et behov for koncernafvikling, og som stammer fra koncernenheder, der er under tilsyn af kompetente myndigheder i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat, og

d) den del af ressourcerne for finansieringsordningerne for koncerner, der i henhold til finansieringsplanen forventes at være til direkte gavn for koncernenheder, der er etableret i afviklingsfinansieringsordningens medlemsstat.

6. Medlemsstaterne fastsætter på forhånd regler og procedurer for at sikre, at hver national finansieringsordning er i stand til øjeblikkeligt at yde sit bidrag til finansiering af koncernafviklingen, jf. dog stk. 2.

7. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikel sikrer medlemsstaterne, at det på de i artikel 105 omhandlede betingelser er tilladt finansieringsordningerne for koncerner at indgå kontrakter om lån eller andre former for støtte fra institutter, finansieringsinstitutter eller andre tredjemænd.

8. Medlemsstaterne sikrer, at nationale finansieringsordninger under deres jurisdiktioner kan garantere låntagning, som finansieringsordningerne for koncerner har indgået aftale om i overensstemmelse med stk. 7.

9. Medlemsstaterne sikrer, at provenu eller fordele, der fremkommer ved anvendelsen af finansieringsordningerne for koncerner, allokeres til de nationale finansieringsordninger i overensstemmelse med deres bidrag til finansieringen af afviklingen, jf. stk. 2.

Artikel 108

Prioritetsrækkefølge ved insolvens

1. Medlemsstaterne sikrer i deres nationale lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling:

a) at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten for almindelige usikrede kreditorers fordringer:

i) den del af berettigede indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, som overskrider dækningsniveauet i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU

ii) indskud, der ville være berettigede indskud fra fysiske personer og mikrovirksomheder, små eller mellemstore virksomheder, hvis ikke de var foretaget gennem filialer beliggende uden for Unionen af institutter, der er etableret inden for Unionen

b) at følgende har den samme prioritet, som er højere end prioriteten efter litra a):

i) dækkede indskud

ii) indskudsgarantiordninger, der indtræder i dækkede indskyderes rettigheder og forpligtelser ved insolvens.

2. Medlemsstaterne sikrer, at almindelige usikrede fordringer for enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling har en højere prioritet end usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter, der opfylder følgende betingelser:

a) gældsinstrumenternes oprindelige kontraktmæssige løbetid er mindst et år

b) gældsinstrumenterne indeholder ikke indbyggede derivater og er ikke selv derivater

c) i den relevante kontraktmæssige dokumentation og i givet fald prospektet for udstedelsen henvises udtrykkeligt til den lavere prioritet i nærværende stykke.

3. Medlemsstaterne sikrer, at usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter, der opfylder betingelserne i nærværende artikels stk. 2, litra a), b) og c), har en højere prioritet i henhold til deres nationale retsregler om almindelig insolvensbehandling end fordringer vedrørende instrumenter som omhandlet i artikel 48, stk. 1, litra a)-d).

4. Medlemsstaterne sikrer, uden at det berører stk. 5 og 7, at deres nationale lovgivning om almindelig insolvensbehandling som vedtaget pr. 31. december 2016 finder anvendelse på prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling for usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter udstedt af enheder som omhandlet i nærværende direktivs artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), inden datoen for ikrafttrædelsen af foranstaltninger i henhold til national lovgivning, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 (15).

5. Såfremt en medlemsstat efter den 31. december 2016 og inden den 28. december 2017 har vedtaget en national lov vedrørende prioritetsrækkefølgen ved almindelig insolvensbehandling for usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter udstedt efter datoen for den pågældende nationale lovs anvendelse, finder stk. 4 ikke anvendelse på fordringer vedrørende gældsinstrumenter udstedt efter datoen for den pågældende nationale lovs anvendelse, forudsat at alle de følgende betingelser er opfyldt:

a) i henhold til den pågældende nationale lov og for enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), har almindelige usikrede fordringer ved almindelig insolvensbehandling en højere prioritet end usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter, der opfylder følgende betingelser:

i) gældsinstrumenternes oprindelige kontraktmæssige løbetid er mindst et år

ii) gældsinstrumenterne indeholder ikke indbyggede derivater og er ikke selv derivater, og

iii) i den relevante kontraktmæssige dokumentation og i givet fald prospektet for udstedelsen henvises udtrykkeligt til den lavere prioritet i henhold til den pågældende nationale lov

b) i henhold til den pågældende nationale lov har usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter, der opfylder betingelserne i litra a), en højere prioritet ved almindelig insolvensbehandling end fordringer vedrørende instrumenter som omhandlet i artikel 48, stk. 1, litra a)- d).

På datoen for ikrafttrædelsen af foranstaltninger i henhold til national lovgivning, der gennemfører direktiv (EU) 2017/2399, har usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter som omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, litra b), den samme prioritet som den, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, litra a), b) og c), og stk. 3.

6. Med henblik på stk. 2, litra b), og stk. 5, første afsnit, litra a), nr. ii), anses gældsinstrumenter med variabel rente, der er afledt af en bredt anvendt referencerente, og gældsinstrumenter, der ikke er denomineret i udstederens nationale valuta, forudsat, at tilbagebetaling af hovedstolen og renter er denomineret i samme valuta, ikke for at være gældsinstrumenter med indbyggede derivater alene på grund af disse træk.

7. Medlemsstater, der inden den 31. december 2016 vedtog en national lovgivning vedrørende almindelig insolvensbehandling, hvorved almindelige usikrede fordringer vedrørende gældsinstrumenter udstedt af enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, første afsnit, litra a)-d), opdeles i to eller flere forskellige prioritetsrækkefølger, eller hvorved prioritetsrækkefølgen for almindelige usikrede fordringer vedrørende sådanne gældsinstrumenter ændres i forhold til alle andre almindelige usikrede fordringer med den samme prioritet, kan fastsætte, at gældsinstrumenter med den laveste prioritet blandt disse almindelige usikrede fordringer har den samme prioritet som fordringer, der opfylder betingelserne i nærværende artikels stk. 2, litra a), b) og c), og stk. 3.

*Artikel 109***Anvendelse af indskudsgarantiordninger som led i afviklinger**

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis afviklingsmyndighederne træffer en afviklingshandling, og denne handling sikrer, at indskydere fortsat har adgang til deres indskud, hæfter den indskudsgarantiordning, som instituttet er medlem af, for:

a) hvis bail-in-værktøjet anvendes: det beløb som dækkede indskud ville være blevet nedskrevet med for at absorbere tabene i instituttet i medfør af artikel 46, stk. 1, litra a), hvis dækkede indskud havde været omfattet af bail-in-værktøjets anvendelsesområde og nedskrevet i samme omfang som kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling, eller

b) hvis et eller flere andre afviklingsværktøjer end bail-in-værktøjet anvendes: størrelsen af det tab, som dækkede indskydere ville have lidt, hvis dækkede indskydere havde lidt tab proportionelt med de tab, kreditorer med samme prioritetsniveau i henhold til de nationale bestemmelser om almindelig insolvensbehandling ville have lidt.

I alle tilfælde skal indskudsgarantiordningens hæftelse ikke være større end de tab, den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling.

Når bail-in-værktøjet anvendes, skal indskudsgarantiordningen i medfør af artikel 46, stk. 1, litra b), ikke yde bidrag til omkostningerne i forbindelse med rekapitalisering af instituttet eller broinstituttet.

Når det i form af en værdiansættelse i henhold til artikel 74 fastlægges, at indskudsgarantiordningens bidrag til afvikling var større end de nettotab, som den ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, er indskudsgarantiordningen berettiget til betaling af forskellen fra afviklingsfinansieringsordningen, jf. artikel 75.

2. Medlemsstaterne sikrer, at fastsættelsen af, med hvilket beløb indskudsgarantiordningen hæfter i henhold til stk. 1, er i overensstemmelse med betingelserne omhandlet i artikel 36.

3. Bidraget fra indskydergarantiordningen, jf. stk. 1, skal betales kontant.

4. Hvis berettigede indskud i et institut under afvikling overføres til en anden enhed ved hjælp af virksomhedssalgsværktøjet eller broinstitutværktøjet, har indskyderne ikke nogen fordring i henhold til direktiv 2014/49/EU mod indskudsgarantiordningen i relation til de dele af deres indskud i instituttet under afvikling, der ikke overføres, forudsat at de overførte midler er lig med eller større end det samlede dækningsniveau, der er fastsat i artikel 6 i direktiv 2014/49/EU.

5. Uanset stk. 1–4 gælder, at hvis de til rådighed stående finansielle midler fra en indskudsgarantiordning anvendes i overensstemmelse hermed og efterfølgende reduceres til mindre end to tredjedele af indskudsgarantiordningens målniveau, sættes det regelmæssige bidrag til indskudsgarantiordninger til et niveau, der gør det muligt at nå målniveauet inden for seks år.

En indskudsgarantiordning må under alle omstændigheder ikke hæfte for et større beløb, end hvad der svarer til 50 % af dens målniveau i henhold til artikel 10 i 2014/49/EU. Medlemsstaterne kan under hensyntagen til deres nationale banksektors særlige karakteristika fastsætte en procentdel, der er højere end 50 %.

Indskudsgarantiordningernes deltagelse efter dette direktiv må under alle omstændigheder ikke overstige de tab, den ville have lidt i en likvidation ved almindelig insolvensbehandling.

AFSNIT VIII

SANKTIONER

Artikel 110

Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Uden at dette berører medlemsstaternes ret til at fastsætte og iværksætte strafferetlige sanktioner, fastlægger medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der kan anvendes, såfremt de nationale bestemmelser til gennemførelsen af dette direktiv i national ret, ikke overholdes, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres. Hvis medlemsstaterne beslutter ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der i tilfælde af overtrædelser, hvor de i stk. 1 omhandlede forpligtelser påhvilende institutter, finansieringsinstitutter og modervirksomheder i Unionen er gældende, kan anvendes administrative sanktioner på de betingelser, der er fastsat i national ret, over for medlemmerne af ledelsesorganet og andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelserne.

3. Beføjelsen til at indføre administrative sanktioner i medfør af dette direktiv tillægges afviklingsmyndighederne eller, i andre tilfælde, de kompetente myndigheder, afhængigt af overtrædelsens art. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder tillægges alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for udøvelsen af deres respektive opgaver. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres sanktionsbeføjelser for at sikre, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne.

4. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder udøver deres administrative sanktionsbeføjelser i overensstemmelse med dette direktiv og national ret på en af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) på eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 111

Særlige bestemmelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at deres love, regler og administrative bestemmelser i det mindste fastsætter sanktioner og andre administrative foranstaltninger med hensyn til de følgende situationer:

- a) undladelse af i strid med artikel 5 eller 7 at udarbejde, vedligeholde og ajourføre genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner
- b) undladelse af i strid med artikel 25 at meddele den kompetente myndighed, at hensigten er at yde koncernintern finansiel støtte
- c) undladelse af i strid med artikel 11 at fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelse af afviklingsplaner
- d) undladelse fra ledelsesorganets side i et institut eller i en enhed omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), af i strid med artikel 81, stk. 1, at give den kompetente myndighed meddelelse om, at instituttet eller enheden, jf. artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), er nødlidende eller forventeligt nødlidende.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der kan anvendes i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1, mindst omfatter følgende:
- a) en offentlig meddelelse, hvori nævnes den/det ansvarlige fysiske person, institut, finansieringsinstitut, modervirksomhed i Unionen eller anden ansvarlig juridisk person og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) et midlertidigt forbud over for et medlem af ledelsesorganet eller den daglige ledelse i det eller den i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede instituttet eller enhed, eller enhver anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig, til at varetage opgaver i de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), omhandlede institutter eller enheder
- d) for juridiske personer, administrative bøder på op til 10 % af den juridiske persons samlede nettoårsomsætning i det foregående regnskabsår. Hvis virksomheden er et datterselskab af et moderselskab, er den relevante omsætning den omsætning, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskaber for det foregående regnskabsår
- e) for fysiske personer, administrative bøder på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, hvor euroen ikke er den officielle valuta, den tilsvarende værdi i national valuta pr. den 2. juli 2014
- f) administrative bøder på op til det dobbelte af den fordel, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fordelene kan beregnes.

Artikel 112

Offentliggørelse af administrative sanktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder på deres officielle websted offentliggør i det mindste alle de administrative sanktioner, som de pålægger for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, såfremt sådanne sanktioner ikke er genstand for klage, eller hvis klagemuligheden er udtømt. Sådant offentliggørelse skal finde sted snarest muligt efter, at den sanktionerede fysiske eller juridiske person er blevet underrettet om afgørelsen, herunder oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og identiteten af den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges.

Når medlemsstaterne tillader offentliggørelse af sanktioner, der er påklaget, offentliggør afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder hurtigst muligt på deres officielle websted oplysninger om status for denne klage og resultatet heraf.

2. Afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder offentliggør de af dem pålagte sanktioner i anonymiseret form og på en måde, som er i overensstemmelse med national ret, hvis en af følgende omstændigheder gør sig gældende:

a) hvis sanktionen pålægges en fysisk person, og det ved en obligatorisk forhåndsvurdering af proportionaliteten af en sådan offentliggørelse er påvist, at offentliggørelsen af personoplysninger ikke er forholdsmæssigt proportional

b) hvis offentliggørelse vil skade stabiliteten på de finansielle markeder eller en igangværende strafferetlig efterforskning

c) hvis offentliggørelsen ville forårsage en uforholdsmæssig stor skade, såfremt den kan beregnes, for institutterne eller enhederne som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), eller de personer, der deltager.

Alternativt kan offentliggørelsen af de pågældende oplysninger i sådanne tilfælde udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forudses, at grundene til en anonym offentliggørelse i dette tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Afviklingsmyndigheder og kompetente myndigheder sikrer, at en offentliggørelse i henhold til nærværende artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger, der er indeholdt i offentliggørelsen, beholdes kun på afviklingsmyndighedernes eller på den kompetente myndigheds officielle websted, så længe det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

4. Senest den 3. juli 2016 forelægger EBA Kommissionen en rapport om medlemsstaternes anonymiserede offentliggørelse af sanktioner, jf. stk. 2, og navnlig når der har været betydelige forskelle mellem medlemsstaterne, hvad dette angår. Denne rapport skal desuden behandle alle betydelige forskelle i varigheden af medlemsstaternes offentliggørelse af sanktioner i henhold til national ret.

Artikel 113

EBA's centrale database

1. Med forbehold for de i artikel 84 omhandlede krav om tavshedspligt underretter afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder EBA om alle administrative sanktioner, som de har pålagt i henhold til artikel 111, og status for denne klage og resultatet deraf. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem afviklingsmyndigheder, der alene er tilgængelige for afviklingsmyndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som afviklingsmyndighederne indberetter. EBA fører en central database om de sanktioner, der indberettes til den, udelukkende til brug for udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder, der alene er tilgængelige for de kompetente myndigheder, og som skal ajourføres på grundlag af de oplysninger, som de kompetente myndigheder indberetter.

2. EBA ajourfører et websted med links til hver afviklingsmyndigheds offentliggørelse af sanktioner og hver kompetent myndigheds offentliggørelse af sanktioner i henhold til artikel 112 og angiver, hvor længe hver enkelt medlemsstat offentliggør sanktionerne.

*Artikel 114***De kompetente myndigheders og afviklingsmyndigheders effektive anvendelse af sanktioner og udøvelse af sanktionsbeføjelser**

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne ved valget af arten af sanktioner eller andre administrative foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder, hvor det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke, f.eks. med udgangspunkt i den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning eller den ansvarlige fysiske persons årsindkomst
- d) størrelsen på den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) de tab for tredjemænd, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt disse beløb kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed og afviklingsmyndigheden
- g) overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået
- h) eventuelle potentielle systemiske følger af overtrædelsen.

AFSNIT IX

GENNEMFØRELSESBEFØJELSER*Artikel 115***Udøvelse af de delegerede beføjelser**

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i nærværende artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 2. juli 2014.
3. Den i artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, og artikel 104, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk. 2, artikel 44, stk. 11, artikel 76, stk. 4, artikel 103, stk. 7 og 8, eller artikel 104, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

6. Kommissionen tillægges ikke beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, hvor Europa-Parlamentets indsigelsesret, inkl. forlængelse, begrænses til under fem måneder på grund af ferie.

AFSNIT X

ÆNDRINGER TIL DIREKTIV 82/891/EØF, 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU OG 2013/36/EU OG FORORDNING (EU) Nr. 1093/2010 OG (EU) Nr. 648/2012

Artikel 117

Ændring af direktiv 2001/24/EF

I direktiv 2001/24/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykker:

»3. Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på investeringsselskaber som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (*1) og på deres filialer, der er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted.

4. Ved anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (*2), finder bestemmelserne i dette direktiv ligeledes anvendelse på finansielle institutter, virksomheder og moderselskaber, der er omfattet af direktiv 2014/59/EU.

5. Nærværende direktivs artikel 4 og 7 finder ikke anvendelse, hvis artikel 83 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

6. Nærværende direktivs artikel 33 finder ikke anvendelse, hvis artikel 84 i direktiv 2014/59/EU finder anvendelse.

2) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

— »hjemland« : en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i forordning (EU) nr. 575/2013

- »værtssland« : en medlemsstat som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44), i forordning (EU) nr. 575/2013
- »filial« : en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 17), i forordning (EU) nr. 575/2013
- »kompetent myndighed« : en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013, eller en afviklingsmyndighed i den i artikel 2, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/59/EU anvendte betydning for så vidt angår saneringsforanstaltninger i medfør af nævnte direktiv
- »administrator« : enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere saneringsforanstaltninger
- »administrative eller retslige myndigheder« : de administrative eller retslige myndigheder i medlemsstaterne, der er kompetente med hensyn til saneringsforanstaltninger eller likvidationsprocedurer
- »saneringsforanstaltninger« : foranstaltninger, der har til formål at bevare eller genoprette den finansielle situation i et kreditinstitut eller et investeringsselskab, jf. definitionen i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som vil kunne berøre tredjemands bestående rettigheder, herunder foranstaltninger, der indebærer mulighed for betalingsstandsning, udsættelse af tvangsfuldbyrdsforanstaltninger eller nedbringelse af fordringer; disse foranstaltninger omfatter anvendelse af de afviklingsværktøjer og udøvelse af de afviklingsbeføjelser, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU
- »likvidator« : enhver person eller ethvert organ, der er udpeget af de administrative eller retslige myndigheder, og hvis funktion er at administrere likvidationsprocedurer
- »likvidationsprocedurer« : kollektive procedurer, der indledes og kontrolleres af de administrative eller retslige myndigheder i en medlemsstat med henblik på at realisere formuegenstande under disse myndigheders tilsyn, herunder når denne procedure afsluttes med en tvangsakkord eller en anden tilsvarende foranstaltning
- »reguleret marked« : et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 65/2014/EU (*3)
- »instrument« : et finansielt instrument som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 50), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

3) Artikel 25 affattes således:

»Artikel 25

Nettingaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU.«

4) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Genkøbsaftaler

Nettingaftaler afgøres udelukkende efter den lovgivning, som finder anvendelse på disse aftaler, jf. dog artikel 68 og 71 i direktiv 2014/59/EU og artikel 24 i nærværende direktiv.«

Ændring af direktiv 2002/47/EF

I direktiv 2002/47/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»6. Artikel 4-7 i nærværende direktiv finder ikke anvendelse på nogen begrænsning af håndhævelsen af aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse eller nogen begrænsning af virkningen af en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse, nogen slutfregnings- eller modregningsbestemmelse, der pålægges i henhold til afsnit IV, kapitel V eller VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (*4), eller på nogen begrænsninger, der pålægges i henhold til tilsvarende beføjelser i en medlemsstats lovgivning med henblik på at lette afviklingen af en enhed som omhandlet i stk. 2, litra c), nr. iv), og litra d), og som er underlagt sikkerhedsforanstaltninger, der mindst svarer til dem, der er fastsat i afsnit IV, kapitel VII, i direktiv 2014/59/EU.

2) Artikel 9a affattes således:

»Artikel 9a

Direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU

Nærværende direktiv tilsidesætter ikke direktiv 2008/48/EF og 2014/59/EU.«

Artikel 119

Ændring af direktiv 2004/25/EF

I artikel 4, stk. 5, i direktiv 2004/25/EF tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne sikrer, at artikel 5, stk. 1, i nærværende direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (*5).

Artikel 121

Ændring af direktiv 2007/36/EF

I direktiv 2007/36/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 tilføjes følgende stykke:

»4. Medlemsstaterne sikrer, at dette direktiv ikke finder anvendelse i tilfælde af anvendelse af de afviklingsværktøjer, -beføjelser og -ordninger, der er omhandlet i afsnit IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (*6).

2) I artikel 5 indsættes følgende stykker:

»5. Medlemsstaterne sikrer, at generalforsamlingen med henblik på direktiv 2014/59/EU med et flertal på mindst to tredjedele af de gyldigt afgivne stemmer kan vedtage eller ændre vedtægten til at foreskrive, at en indkaldelse til en generalforsamling, hvor der skal træffes afgørelse om en kapitalforøgelse, sker

med et kortere varsel end som fastsat i stk. 1 i nærværende artikel, når blot denne generalforsamling ikke finder sted inden for ti kalenderdage efter indkaldelsen, og såfremt betingelserne i artikel 27 eller 29 i direktiv 2014/59/EU er opfyldt, og såfremt den pågældende kapitalforøgelse er nødvendig for at undgå de betingelser for afvikling, der er fastsat i artikel 32 og 33 i nævnte direktiv.

6. Med henblik på stk. 5 finder enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte et tidspunkt, jf. artikel 6, stk. 3, forpligtelsen til at sikre at en revideret dagsorden er tilgængelig i god tid, jf. artikel 6, stk. 4, og enhver medlemsstats forpligtelse til at fastsætte én bestemt registreringsdato, jf. artikel 7, stk. 3, ikke anvendelse.«.

Artikel 124

Ændring af direktiv 2013/36/EU

Artikel 74, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU udgår.

Artikel 125

Ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010

I forordning (EU) nr. 1093/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 4, nr. 2), affattes således:

»2) »kompetent myndighed«:

i) en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 40), i forordning (EU) nr. 575/2013 og som omhandlet i direktiv 2007/64/EF og 2009/110/EF

ii) i forbindelse med direktiv 2002/65/EF og 2005/60/EF, de myndigheder, der har ansvaret for at sikre, at kreditinstitutter og finansieringsinstitutter overholder kravene i disse direktiver

iii) i forbindelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EF (*7), en udpeget myndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18)

iv) i forbindelse med direktiv 2014/59/EU (*8), en afviklingsmyndighed som defineret i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 18).

2) I artikel 40, stk. 6, tilføjes følgende afsnit:

»Med henblik på handling inden for rammerne af direktiv 2014/59/EU kan det i stk. 1, litra b), nævnte medlem af tilsynsrådet, hvis det er hensigtsmæssigt, ledsages af en ikke-stemmeberettiget repræsentant for afviklingsmyndigheden i hver medlemsstat.«

Artikel 126

Ændring af forordning (EU) nr. 648/2012

I artikel 81, stk. 3, i forordning (EU) nr. 648/2012 tilføjes følgende litra:

»k) afviklingsmyndighederne udpeget i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (*9).

AFSNIT XI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 127

Afviklingsudvalg under EBA

EBA nedsætter i overensstemmelse med artikel 41 i forordning (EU) nr. 1093/2010 et permanent internt udvalg, der har til opgave at forberede afgørelser, som EBA skal træffe i henhold til artikel 44 i nævnte forordning, herunder afgørelser relateret til udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder og til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der vedrører opgaver, som er blevet pålagt afviklingsmyndigheden i overensstemmelse med dette direktiv. EBA sikrer navnlig, jf. artikel 38, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010 at afgørelser vedtaget i henhold til nævnte artikel ikke på nogen måde indvirker på medlemsstaternes finanspolitiske ansvar. Dette interne udvalg skal omfatte de i artikel 3 i nærværende direktiv omhandlede afviklingsmyndigheder.

EBA samarbejder i forbindelse med dette direktiv med ESMA og EIOPA inden for rammerne af Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder, som er nedsat ved artikel 54 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

For så vidt angår dette direktiv sikrer EBA organisatorisk adskillelse mellem afviklingsudvalget og de øvrige funktioner, der er omhandlet i forordning (EU) nr. 1093/2010. Afviklingsudvalget skal fremme udvikling og samordning af afviklingsplaner og udarbejde metoder til afvikling af nødlidende finansielle institutter.

Artikel 128

Samarbejde med EBA

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne samarbejder med EBA, for så vidt angår dette direktiv, i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1093/2010.

De kompetente myndigheder og afviklingsmyndighederne giver hurtigst muligt EBA alle de oplysninger, som sidstnævnte behøver for at kunne varetage sine opgaver i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 129

Gennemgang

Senest den 1. juni 2018 gennemgår Kommissionen gennemførelsen af dette direktiv og forelægger rapport herom for Europa-Parlamentet og Rådet. Den vurderer navnlig følgende:

- a) på grundlag af den i artikel 4, stk. 7, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan
- b) på grundlag af den i artikel 45, stk. 19, omhandlede rapport fra EBA, behovet for ændringer med hensyn til at minimere forskellene på nationalt plan
- c) funktionsdygtigheden og effektiviteten af den rolle, som EBA er pålagt i henhold til dette direktiv, herunder mægling.

Disse rapporter ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsforslag.

Uanset den gennemgang, der er omhandlet i første afsnit, foretager Kommissionen senest den 3. juli 2017 en specifik gennemgang af anvendelsen af artikel 13, 18 og 45, for så vidt angår EBA's beføjelser til at foretage bindende mægling for at tage hensyn til den fremtidige udvikling inden for ret om finansielle tjenesteydelser. Denne rapport og eventuelle dertil knyttede forslag fremsendes til Europa-Parlamentet og Rådet.

Senest den 31. december 2022 gennemgår Kommissionen indvirkningen af den indirekte tegning af instrumenter, der vil kunne opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, for de lige vilkår mellem forskellige typer bankkoncernstrukturer, herunder hvor koncerner har et driftsselskab mellem det holdingselskab, der er identificeret som en afviklingsenhed, og dets datterselskaber. Den vurderer navnlig følgende:

- a) muligheden for at tillade enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på konsolideret niveau
- b) behandlingen i henhold til reglerne om minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver af enheder, hvis afviklingsplan foreskriver, at de skal afvikles ved almindelig insolvensbehandling
- c) hensigtsmæssigheden af at begrænse størrelsen af de fradrag, der kræves i henhold til artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Kommissionen forelægger en rapport herom for Europa-Parlamentet og for Rådet. Hvis det er relevant, ledsages rapporten af et lovgivningsmæssigt forslag under hensyntagen til anvendelsesdatoen for artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 130

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2014 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen ordlyden af disse love og bestemmelser.

Medlemsstaterne anvender disse love og bestemmelser fra den 1. januar 2015.

Medlemsstaterne anvender dog de love og bestemmelser, der er vedtaget for at efterkomme afsnit IV, kapitel IV, afdeling 5, senest fra den 1. januar 2016.

2. Lovene og bestemmelserne omhandlet i stk. 1 skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 131

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 124 træder i kraft den 1. januar 2015.

Artikel 132

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

BILAG

AFSNIT A

Obligatoriske oplysninger i genopretningsplaner

Genopretningsplanen skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) et resumé af de vigtigste elementer i planen og en oversigt over den overordnede genopretningskapacitet
- 2) et resumé af de væsentligste ændringer i instituttet siden den senest registrerede genopretningsplan
- 3) en kommunikations- og offentliggørelsesplan, der beskriver, hvorledes selskabet agter at forvalte potentielle negative reaktioner fra markedet
- 4) en række kapital- og likviditetsforanstaltninger, som er nødvendige for at opretholde eller genopbygge instituttets levedygtighed og finansielle stilling
- 5) et skøn over tidsrammen for gennemførelsen af planens materielle aspekter
- 6) en detaljeret beskrivelse af enhver væsentlig forhindring for en effektiv og rettidig gennemførelse af planen, herunder inddragelse af konsekvenserne for resten af koncernen, kunder og modparter
- 7) identifikation af kritiske funktioner

- 8) en detaljeret beskrivelse af proceduren for fastsættelse af værdien og salgbarheden af instituttets centrale forretningsområder, aktiviteter og aktiver
- 9) en detaljeret beskrivelse af, hvorledes genopretningsplanen er integreret i instituttets ledelsesstruktur, samt af de politikker og procedurer, der gælder for godkendelse af genopretningsplanen og identifikation af de personer i organisationen, der har ansvaret for at forberede og gennemføre planen
- 10) ordninger og foranstaltninger til at bevare eller genskabe instituttets kapitalgrundlag
- 11) ordninger og foranstaltninger til at sikre, at instituttet har passende adgang til nødfinansieringskilder, herunder potentielle likviditetskilder, en vurdering af tilgængelige sikkerhedsstillelse og en vurdering af muligheden for at overføre likviditet mellem koncernenheder og forretningsområder, for at sikre, at det fortsat kan udføre sine aktiviteter og opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder
- 12) ordninger og foranstaltninger til at nedbringe risici og gearing
- 13) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forpligtelser
- 14) ordninger og foranstaltninger til omstrukturering af forretningsområder
- 15) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for hele tiden at have adgang til de finansielle markeders infrastrukturer
- 16) ordninger og foranstaltninger, som er nødvendige for at bevare den fortsatte drift af instituttets operationelle procedurer, herunder infrastrukturer og it-tjenesteydelser
- 17) forberedende foranstaltninger til at fremme salget af aktiver eller forretningsområder inden for en passende tidsramme til genoprettelse af den finansielle sundhed
- 18) andre forvaltningstiltag eller -strategier til genoprettelse af den finansielle sundhed og de forventede finansielle konsekvenser af disse tiltag eller strategier
- 19) forberedende foranstaltninger, som instituttet har iværksat eller agter at iværksætte for at fremme genopretningsplanens gennemførelse, herunder de foranstaltninger, der er nødvendige for at muliggøre rettidig rekaptalisering af instituttet
- 20) et sæt indikatorer, som angiver, hvornår der kan træffes passende foranstaltninger i henhold til planen.

AFSNIT B

Oplysninger, som afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner

Afviklingsmyndighederne kan anmode institutter om at levere mindst følgende oplysninger med henblik på udarbejdelse og opretholdelse af afviklingsplaner:

- 1) en detaljeret beskrivelse af instituttets organisationsstruktur, herunder en liste over alle juridiske personer
- 2) angivelse af den direkte indehaver og procentdelen af stemmerettigheder og ikke-stemmerettigheder for hver juridisk person
- 3) beliggenhed, oprettelsesstat, meddelelse af tilladelse og øverste ledelse for hver juridisk person

- 4) en oversigt over instituttets kritiske funktioner og centrale forretningsområder, herunder væsentlige aktiver og passiver i tilknytning til sådanne funktioner og forretningsområder, for hver juridisk person
- 5) en detaljeret beskrivelse af elementerne i instituttets og alle dets juridiske enheders passiver, som et minimum opdelt efter type og størrelse af kort- og langfristet gæld, sikrede, usikrede og efterstillede forpligtelser
- 6) detaljerede oplysninger om de af instituttets passiver, der er M3 passiver, der er omfattet af bail-in ?
- 7) en beskrivelse af de procedurer, som er nødvendige for at fastslå, til hvem instituttet har givet sikkerhedsstillelse, hvilken person der har sikkerhedsstillelsen, og i hvilken jurisdiktion sikkerhedsstillelsen befinder sig
- 8) en beskrivelse af instituttets og dets juridiske enheders ikkebalanceførte eksponeringer, herunder en oversigt over dets kritiske funktioner og centrale forretningsområder
- 9) instituttets væsentligste afdækninger, herunder en oversigt pr. juridiske personer
- 10) identifikation af instituttets største eller mest kritiske modparter og en analyse af konsekvenserne af de største modparters misligholdelse for instituttets finansielle situation
- 11) hvert system, i hvilket instituttet foretager et væsentligt antal handler eller handler for en væsentlig værdi, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 12) hvert betalings-, clearings- eller afregningssystem, som instituttet er direkte eller indirekte medlem af, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 13) en detaljeret fortegnelse over og en detaljeret beskrivelse af de centrale ledelsesinformationssystemer, herunder for risikostyring, bogføring samt finansiell og reguleringsmæssig indberetning, som anvendes af instituttet, herunder en oversigt pr. instituttets juridiske personer, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 14) identifikation af ejerne af de i punkt 13 anførte systemer, tilknyttede serviceleveranceaftaler og software og systemer eller licenser, herunder en oversigt pr. dets juridiske enheder, kritisk funktion og centralt forretningsområde
- 15) identifikation af og en oversigt over de juridiske personer samt sammenkoblinger og den indbyrdes afhængighed mellem de forskellige juridiske personer, f.eks.:
 - fælles eller delt personale, faciliteter og systemer
 - kapital-, finansierings- eller likviditetsordninger
 - eksisterende krediteksponeringer eller eventuelle krediteksponeringer
 - krydsgarantiordninger, krydssikkerhedsstillelser, krydsklausuler (cross default) og krydsnettingordninger
 - risikooverførsler og ejermatchning (back-to-back-handel) serviceleveranceaftaler
- 16) den kompetente tilsyns- og afviklingsmyndighed for hver juridisk person

17) det medlem af ledelsesorganet, der er ansvarligt for at indgive de oplysninger, der er nødvendige for at forberede instituttets afviklingsplan, og eventuelt andre personer, der er ansvarlige for de forskellige juridiske personer, kritiske funktioner og centrale forretningsområder

18) en beskrivelse af de ordninger, som instituttet har etableret for at sikre, at afviklingsmyndigheden i tilfælde af afvikling råder over alle nødvendige oplysninger, således som fastsat af afviklingsmyndigheden, med henblik på anvendelse af afviklingsværktøjer og -beføjelser

19) alle aftaler, som institutterne og deres juridiske enheder har indgået med tredjemænd, og hvis ophævelse kan udløses af en afgørelse fra myndighederne om at anvende et afviklingsværktøj, samt hvorvidt konsekvenserne af ophævelsen kan påvirke afviklingsværktøjets anvendelse

20) en beskrivelse af mulige likviditetskilder til støtte for afviklingen

21) oplysninger om aktivbehæftelser, likvide aktiver, ikke-balanceførte aktiviteter, afdækningsstrategier og bogføringspraksis.

AFSNIT C

Aspekter, som afviklingsmyndigheden skal vurdere ved vurdering af et instituts eller en koncerns afviklingsmuligheder

Ved vurderingen af et instituts eller en koncerns afviklingsmuligheder tager afviklingsmyndigheden hensyn til følgende:

Ved vurderingen af en koncerns afviklingsmuligheder forstås ved henvisning til et institut sådanne institutter eller enheder, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra c) eller d), inden for en koncern:

1) hvorvidt instituttet er i stand til at henføre centrale forretningsområder og kritiske funktioner til juridiske personer

2) hvorvidt juridiske strukturer og selskabsstrukturer er tilpasset centrale forretningsområder og kritiske funktioner

3) hvorvidt der findes ordninger til at sikre, at personale, infrastruktur, finansiering, likviditet og kapital er til rådighed i tilstrækkeligt omfang til, at de centrale forretningsområder og de kritiske funktioner kan støttes og opretholdes

4) hvorvidt de serviceaftaler, som instituttet har indgået, kan håndhæves fuldt ud i tilfælde af afvikling af instituttet

5) hvorvidt instituttets ledelsesstruktur er hensigtsmæssig med henblik på at administrere og sikre overholdelse af instituttets interne politikker med hensyn til serviceleveranceaftaler

6) hvorvidt instituttet har en procedure for overdragelse af tjenesteydelser, der leveres i henhold til serviceleveranceaftaler til tredjemænd i tilfælde af adskillelse af kritiske funktioner eller centrale forretningsområder

7) hvorvidt der forefindes beredskabsplaner og foranstaltninger til at sikre kontinuitet i adgangen til betalings- og afregningssystemer

8) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er tilstrækkelige til at sikre, at afviklingsmyndighederne er i stand til at indsamle nøjagtige og fyldestgørende oplysninger om centrale forretningsområder og kritiske funktioner med henblik på at fremme en hurtig beslutningstagning

- 9) hvorvidt ledelsesinformationssystemerne er i stand til at levere de nødvendige oplysninger for en effektiv afvikling af instituttet til enhver tid, selv under forhold i hastig forandring
- 10) hvorvidt instituttet har afprøvet sine ledelsesinformationssystemer under stressscenarier som defineret af afviklingsmyndigheden
- 11) hvorvidt instituttet kan sikre ledelsesinformationssystemernes kontinuitet både for det berørte institut og det nye institut i en situation, hvor de kritiske funktioner og de centrale forretningsområder er adskilt fra de øvrige funktioner og forretningsområder
- 12) hvorvidt instituttet har etableret passende procedurer til at sikre, at det/den giver afviklingsmyndighederne de nødvendige oplysninger med henblik på at identificere indskydere og de beløb, der er dækket af indskudsgarantiordningerne
- 13) såfremt koncernen anvender koncerninterne sikkerhedsstillelser, hvorvidt disse sikkerhedsstillelser udbydes til markedsvilkår og risikostyringssystemerne for disse garantier er robuste
- 14) såfremt koncernen foretager »back-to-back«-transaktioner, hvorvidt disse transaktioner udføres til markedsvilkår, og risikostyringssystemerne for disse transaktioner er robuste
- 15) hvorvidt anvendelsen af disse koncerninterne sikkerhedsstillelser eller »back-to-back«-transaktioner øger afsmitningseffekten inden for koncernen
- 16) hvorvidt koncernens juridiske struktur forhindrer anvendelsen af afviklingsværktøjer på grund af antallet af juridiske personer, koncernstrukturens kompleksitet eller vanskeligheden i at tilpasse forretningsområderne til koncernenhederne
- 17) omfanget og typen af instituttets ? M3 passiver, der er omfattet af bail-in ?
- 18) såfremt vurderingen omfatter et blandet selskab, hvorvidt afviklingen af koncernenheder, som er institutter eller finansieringsinstitutter, kan have en negativ indvirkning på den ikke-finansielle del af koncernen
- 19) hvorvidt der findes serviceleveranceaftaler, og hvor stabile de er
- 20) hvorvidt tredjelandsmyndigheder har de nødvendige afviklingsværktøjer til at støtte afviklingshandlinger truffet af afviklingsmyndigheder i Unionen, og mulighederne for koordineret handling mellem myndighederne i Unionen og tredjelandsmyndighederne
- 21) hvorvidt det er muligt at anvende afviklingsværktøjer på en måde, der opfylder afviklingsmålene, under hensyntagen til de værktøjer, der er til rådighed, og instituttets struktur
- 22) i hvilket omfang koncernstrukturen giver afviklingsmyndigheden mulighed for at afvikle hele koncernen eller en eller flere af dens koncernenheder, uden at dette får væsentlige direkte eller indirekte negative virkninger på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien, og med henblik på at maksimere værdien af koncernen som helhed
- 23) hvilke ordninger og midler, der kan lette afviklingen i tilfælde af koncerner, der har datterselskaber etableret i forskellige jurisdiktioner
- 24) hvorvidt det kan antages, at afviklingsværktøjerne anvendes på en sådan måde, at afviklingsmålene opfyldes, under hensyntagen til de mulige konsekvenser for kreditorer, modparter, kunder og personale, og hvilke foranstaltninger tredjelandsmyndigheder vil kunne træffe

- 25) i hvilket omfang der kan foretages en rimelig vurdering af konsekvenserne af instituttets afvikling for det finansielle system og for finansmarkedernes tillid
- 26) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan have væsentlige direkte eller indirekte negative virkninger på det finansielle system, markedets tillid eller økonomien
- 27) i hvilket omfang der kan dæmmes op for afsmitningseffekter på andre institutter eller på finansmarkederne gennem anvendelse af afviklingsværktøjerne og -beføjelserne
- 28) i hvilket omfang afviklingen af instituttet kan få væsentlige konsekvenser for betalings- og afregningssystemernes drift.

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).

(3) Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT L 287 af 29.10.2013, s. 63).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2162 af 27. november 2019 om udstedelse af dækkede obligationer, om offentligt tilsyn med dækkede obligationer og om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2014/59/EU (EUT L 328 af 18.12.2019, s. 29).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/47/EF af 6. juni 2002 om aftaler om finansiel sikkerhedsstillelse (EFT L 168 af 27.6.2002, s. 43).

(7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84 af 26.3.1997, s. 22).

(8) Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

(9) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter (EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16).

(10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).

(12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF af 28. maj 2001 vedrørende betingelserne for værdipapirers optagelse til officiel notering på en fondsbørs samt oplysninger, der skal offentliggøres om disse værdipapirer (EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1).

(13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

(14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/109/EF af 15. december 2004 om harmonisering af gennemsigtighedskrav i forbindelse med oplysninger om udstedere, hvis værdipapirer er optaget til handel på et reguleret marked, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 390 af 31.12.2004, s. 38).

(15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2399 af 12. december 2017 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår usikrede gældsinstrumenters prioritetsrækkefølge ved insolvens (EUT L 345 af 27.12.2017, s. 96).

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).«

(*4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF,

2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

(*6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

(*7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 149).

(*8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

(*9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets sjette direktiv 82/891/EØF, af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/2034**af 27. november 2019****om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

efter den almindelige lovgivningsprocedure (3), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Et solidt tilsyn er en integreret del af de reguleringsvilkår, hvorpå finansieringsinstitutter leverer tjenesteydelser i Unionen. Investeringsselskaber er sammen med kreditinstitutter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (4) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (5) for så vidt angår deres tilsynsmæssige behandling og tilsyn, samtidig med at deres tilladelse og andre krav til organisation og god forretningsskik er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (6).

(2) De eksisterende tilsynsordninger i henhold til forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU er i vid udstrækning baseret på successive versioner af internationale reguleringsmæssige standarder, som Baselkomitéen for Banktilsyn har fastsat for store bankkoncerner, og tager kun delvist højde for de specifikke risici, der er forbundet med de forskellige aktiviteter i et stort antal investeringsselskaber. De specifikke sårbarheder og risici, der er forbundet med disse investeringsselskaber, bør derfor behandles yderligere ved hjælp af effektive, passende og forholdsmæssige tilsynsordninger på EU-plan, som bidrager til at skabe lige vilkår i hele Unionen, som sikrer et effektivt tilsyn, samtidig med at overholdelsesomkostningerne holdes nede, og som sikrer tilstrækkelig kapital til investeringsselskabers risici.

(3) Et forsvarligt tilsyn bør sikre, at investeringsselskaber forvaltes på en velordnet måde og i kundernes bedste interesse. Det bør tage hensyn til investeringsselskabers og deres kunders muligheder for at inkludere sig på overdreven risikotagning og de forskellige risikograder, som investeringsselskaber påtager sig og udgør. Et sådant tilsyn bør ligeledes sigte mod at undgå at pålægge investeringsselskaber uforholdsmæssige administrative byrder. Samtidig bør et sådant tilsyn gøre det muligt at finde en balance mellem at sikre investeringsselskabers sikkerhed og soliditet og at undgå for store omkostninger, der kan underminere levedygtigheden af deres forretningsaktiviteter.

(4) Mange af de krav, der udspringer af rammen bestående af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, er udformet med henblik på at adressere de fælles risici for kreditinstitutter. De eksisterende krav er således i vid udstrækning kalibreret til at bevare kreditinstitutters lånekapacitet under varierende økonomiske konjunkturer og til at beskytte indskydere og skatteydere mod potentielle sammenbrud og er ikke udformet med henblik på at tage højde for alle de forskellige risikoprofiler, som investeringsselskaber kan have. Investeringsselskaber har ikke store porteføljer af lån til privatkunder og erhvervskunder og modtager ikke indlån. Sandsynligheden for, at deres sammenbrud kan have skadelige virkninger for den overordnede finansielle stabilitet, er lavere end for kreditinstitutter, men investeringsselskaber udgør ikke desto mindre en risiko, som det er nødvendigt at håndtere ved hjælp af en solid ramme. De risici, som de fleste investeringsselskaber står over for og selv udgør, er således væsentligt anderledes end de risici, som kreditinstitutter står over for og selv udgør, og sådanne forskelle bør afspejles tydeligt i Unionens tilsynsmæssige ramme.

(5) Forskelle i anvendelsen af de eksisterende tilsynsmæssige rammer i de forskellige medlemsstater bringer de lige vilkår for investeringsselskaber i Unionen i fare, hvilket hæmmer investorers adgang til nye muligheder og bedre metoder til styring af deres risici. Disse forskelle skyldes den generelle kompleksitet i anvendelsen af rammerne på forskellige investeringsselskaber på grundlag af de tjenester, som de yder, hvor nogle nationale myndigheder tilpasser eller strømliner denne anvendelse i national ret eller praksis. I betragtning af at de eksisterende tilsynsmæssige rammer ikke tager hensyn til alle de risici, som visse typer investeringsselskaber står over for og selv udgør, er der blevet anvendt store kapitaltillæg på visse investeringsselskaber i nogle medlemsstater. Der bør fastsættes ensartede bestemmelser vedrørende disse risici for at sikre et harmoniseret tilsyn med investeringsselskaber i hele Unionen.

(6) Der er derfor behov for en særlig tilsynsordning for investeringsselskaber, som ikke er systemiske i kraft af deres størrelse og indbyrdes forbindelse med andre finansielle og økonomiske aktører. Systemiske investeringsselskaber bør dog fortsat være omfattet af de eksisterende tilsynsmæssige rammer under forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU. Disse investeringsselskaber er en undergruppe af investeringsselskaber, som rammerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU på nuværende tidspunkt finder anvendelse på, og de nyder ikke godt af særlige undtagelser fra de principielle krav heri. De største og mest indbyrdes forbundne investeringsselskaber har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til signifikante kreditinstitutters modeller og profiler. De leverer »banklignende« tjenesteydelser og påtager sig risici i betydeligt omfang. Desuden er systemiske investeringsselskaber så store og har forretningsmodeller og risikoprofiler af en sådan art, at de udgør en trussel mod stabile og velfungerende finansielle markeder på linje med store kreditinstitutter. Det er derfor hensigtsmæssigt, at disse investeringsselskaber fortsat er underlagt reglerne i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU.

(7) Det er muligt, at investeringsselskaber, der handler for egen regning, der yder afsætningsgaranti for finansielle instrumenter eller placerer finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse i betydeligt omfang, eller som er clearingmedlemmer i centrale modparter, har forretningsmodeller og risikoprofiler, der svarer til kreditinstitutters modeller og profiler. I betragtning af deres størrelse og aktiviteter er det muligt, at sådanne investeringsselskaber udgør en risiko for den finansielle stabilitet, som kan sammenlignes med den risiko, som kreditinstitutter udgør. De kompetente myndigheder bør have mulighed for at kræve, at de fortsat er underlagt samme tilsynsmæssige behandling som kreditinstitutter, der er omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, og tilsynet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

(8) Der kan være medlemsstater, hvor de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med investerings-selskaber, er forskellige fra de myndigheder, som har ansvaret for tilsyn med markedsadfærd. Det er derfor nødvendigt at skabe en mekanisme for samarbejde og udveksling af oplysninger mellem disse myndigheder for i hele Unionen at sikre et harmoniseret tilsyn med investerings-selskaber, der fungerer hurtigt og effektivt.

(9) Et investeringsselskab kan handle via et clearingmedlem i en anden medlemsstat. I de tilfælde hvor det gør dette, bør der indføres en mekanisme til udveksling af oplysninger mellem de relevante kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater. En sådan mekanisme bør gøre det muligt at udveksle oplysninger mellem den kompetente myndighed for tilsyn med investeringsselskabet og enten den myndighed, der fører tilsyn med clearingmedlemmet, eller den myndighed, der fører tilsyn med den centrale modpart, om den model og de parametre, der anvendes til beregning af investeringsselskabets marginkrav, hvor en sådan beregningsmetode anvendes som grundlag for investeringsselskabets kapitalgrundlagskrav.

(10) For at fremme harmonisering af tilsynsstandarder og -praksis i Unionen bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (7), (EBA), bevare det primære ansvar for koordinering og konvergens af tilsynspraksis på området for tilsyn med investeringsselskaber inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem (ESFS) i tæt samarbejde med Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (8), (ESMA).

(11) Kravet til startkapitalens størrelse i et investeringsselskab bør baseres på de services og aktiviteter, som investeringsselskaber har tilladelse til at henholdsvis yde og udøve i henhold til direktiv 2014/65/EU. Medlemsstaternes mulighed for at reducere kravet til startkapitalens størrelse i specifikke situationer, jf. direktiv 2013/36/EU, på den ene side og situationen med uens gennemførelse af direktivet på den anden side har ført til en situation, hvor kravet til startkapitalens størrelse er forskelligt i Unionen. For at bringe denne fragmentering til ophør bør kravet til startkapitalens størrelse harmoniseres for alle investeringsselskaber i Unionen. Med henblik på at reducere hindringerne for markedsadgang, som forekommer i dag for multilaterale handelsfaciliteter (MHF'er) og organiserede handelsfaciliteter (OHF'er), bør startkapitalen for investeringsselskaber, der driver en MHF eller en OHF, fastsættes til det i dette direktiv omhandlede beløb. Hvis et investeringsselskab, der har tilladelse til at drive en OHF, også har fået tilladelse til at udføre handel for egen regning på betingelserne i artikel 20 i direktiv 2014/65/EU, bør dets startkapital fastsættes til det i nærværende direktiv omhandlede beløb.

(12) Selv om investeringsselskaber ikke længere bør være omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 575/2013 eller direktiv 2013/36/EU, bør visse begreber, som bruges i forbindelse med disse lovgivningsmæssige retsakter, bevare deres veletablerede betydning. For at muliggøre og lette konsekvent udlægning af sådanne begreber, når de anvendes i EU-retsakter, bør henvisninger i sådanne retsakter til investeringsselskabers startkapital, de tilsynsbeføjelser, som er tillagt de kompetente myndigheder vedrørende investeringsselskaber, investeringsselskabers proces til vurdering af den interne kapital tilstrækkelighed, den tilsyns kontrol- og vurderingsproces, som de kompetente myndigheder for investeringsselskaber anvender, og de bestemmelser om ledelse og aflønning, der finder anvendelse på investeringsselskaber, gælde som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i dette direktiv.

(13) Et velfungerende indre marked kræver, at ansvaret for tilsyn med et investeringsselskab, navnlig for så vidt angår dets solvens og finansielle soliditet, ligger hos den kompetente myndighed i selskabets hjemland. For også at opnå et effektivt tilsyn med investeringsselskaber i andre medlemsstater, hvor de yder service eller har en filial, bør der sikres et tæt samarbejde og udveksling af oplysninger med de kompetente myndigheder i disse medlemsstater.

(14) De kompetente myndigheder i værtslandene bør i enkelttilfælde kunne foretage kontrol på stedet og undersøge de aktiviteter, som filialer af investeringsselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra nævnte filialer om deres aktiviteter med henblik på information og tilsyn og navnlig for at sikre stabilitet i det finansielle system. Tilsynsforanstaltninger for sådanne filialer bør dog fortsat være hjemlandets ansvar.

(15) For at beskytte forretningsmæssigt følsomme oplysninger bør de kompetente myndigheder være omfattet af regler om tavshedspligt, når de udfører deres tilsynsopgaver og udveksler fortrolige oplysninger.

(16) Med henblik på at styrke tilsynet med investeringsselskaber og beskyttelsen af deres kunder bør revisorer foretage deres verifikation upartisk og straks underrette de kompetente myndigheder om forhold, som kan få alvorlige konsekvenser for et investeringsselskabs finansielle situation eller for dets administrative og regnskabsmæssige organisation.

(17) I forbindelse med dette direktiv bør personoplysninger behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (9) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 (10). I de tilfælde, hvor dette direktiv giver mulighed for udveksling af personoplysninger med tredjelande, bør de relevante bestemmelser i kapitel V i forordning (EU) 2016/679 og kapitel V i forordning (EU) 2018/1725 navnlig finde anvendelse.

(18) For at sikre opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (11), bør medlemsstaterne indføre administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning. For at sikre, at de administrative sanktioner har afskrækkende virkning, bør de offentliggøres, undtagen i visse velafgrænsede tilfælde. Kunder og investorer bør have adgang til oplysninger om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som pålægges investeringsselskaber, for at give dem mulighed for at træffe kvalificerede beslutninger om deres investeringsmuligheder.

(19) For at afdække overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og overtrædelser af forordning (EU) 2019/2033 bør medlemsstaterne have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og fastlægge effektive og hurtige mekanismer til indberetning af potentielle og faktiske overtrædelser.

(20) Investeringsselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, bør have en tilgængelig intern kapital, som i forhold til de specifikke risici, som de er eller kan blive eksponeret mod, er af en passende størrelse og kvalitet og er hensigtsmæssigt fordelt. De kompetente myndigheder bør sikre, at investeringsselskaber har strategier og processer, som er tilstrækkelige til, at de kan vurdere og opretholde en tilstrækkelig intern kapital. De kompetente myndigheder bør også kunne kræve, at små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber anvender lignende krav, hvis det er relevant.

(21) Tilsyns kontrol- og vurderingsbeføjelser bør fortsat være et vigtigt reguleringsredskab, som gør det muligt for de kompetente myndigheder at vurdere kvalitative elementer, herunder intern ledelse og kontrol og risikostyringsprocesser og -procedurer, og om nødvendigt fastsætte yderligere krav, herunder navnlig kapitalgrundlags- og likviditetskrav, navnlig for investeringsselskaber, der ikke betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, og hvor den kompetente myndighed også anser det for berettiget og hensigtsmæssigt for små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber.

(22) Princippet om lige løn til mænd og kvinder for samme arbejde eller arbejde af samme værdi er nedfældet i artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Dette princip bør anvendes på en konsekvent måde af investeringsselskaber. For at tilpasse aflønningen til investeringsselskabers risikoprofil og sikre lige vilkår bør investeringsselskaber være underlagt klare principper med hensyn til ordninger for virksomhedsledelse og regler om aflønning, som er kønsneutrale, og som tager højde for forskellene mellem kreditinstitutter og investeringsselskaber. Nævnte regler bør dog ikke finde anvendelse på små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber, da bestemmelserne om aflønning og virksomhedsledelse i direktiv 2014/65/EU er tilstrækkelig omfattende for disse typer af investeringsselskaber.

(23) Ligeledes viste Kommissionens rapport af 28. juli 2016 om vurdering af aflønningsreglerne i henhold til direktiv 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 575/2013, at kravene om udskydelse og udbetaling i instrumenter som omhandlet i direktiv 2013/36/EU ikke er hensigtsmæssige for små og ikke komplekse investeringsselskaber eller for personale med variabel aflønning i et begrænset omfang. Klare, konsekvente og harmoniserede kriterier for udpegning af investeringsselskaber og enkeltpersoner, som er undtaget fra disse krav, er nødvendige for at sikre tilsynskonvergens og lige vilkår. I betragtning af højt lønnes vigtige rolle med hensyn til at styre investeringsselskabers virksomhed og langsigtede resultater bør der sikres effektivt tilsyn med aflønningspraksis og -tendenser vedrørende højt lønede. De kompetente myndigheder bør derfor kunne overvåge aflønningen af højt lønede.

(24) Det er også hensigtsmæssigt at give investeringsselskaber en vis fleksibilitet med hensyn til den måde, hvorpå investeringsselskaber anvender ikkelikvide instrumenter til at udbetale variabel aflønning, forudsat at sådanne instrumenter er effektive med hensyn til at nå målet om at tilpasse personalets interesser til interesserne hos forskellige interessenter som f.eks. aktionærer og kreditorer og bidrager til at tilpasse den variable aflønning til investeringsselskabets risikoprofil.

(25) Investeringsselskabers indtægter i form af gebyrer, provisioner og andre indtægter i forbindelse med levering af forskellige investeringsservices er meget volatile. Begrænsning af aflønningens variable komponent til en andel af aflønningens faste komponent ville påvirke investeringsselskabets evne til at reducere aflønningen i perioder med reducerede indtægter og kan føre til en stigning i investeringsselskabers faste omkostningsgrundlag med deraf følgende risici for investeringsselskabets evne til at stå imod i perioder med økonomisk nedgang eller faldende indtægter. For at undgå disse risici bør ikkesystemiske investeringsselskaber ikke pålægges et enkelt maksimalt forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Sådanne investeringsselskaber bør i stedet selv fastsætte passende forhold. Dette direktiv bør imidlertid ikke udelukke medlemsstater fra at indføre gennemførelsesforanstaltninger i national lovgivning, som er beregnet til at underlægge investeringsselskaber strengere krav med hensyn til det maksimale forhold mellem aflønningens variable og faste komponenter. Dette direktiv bør desuden ikke forhindre medlemsstaterne i at pålægge alle eller specifikke typer af investeringsselskaber et sådant maksimalt forhold.

(26) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at anlægge en strengere tilgang med hensyn til aflønning, når investeringsselskaber modtager ekstraordinær offentlig finansiel støtte.

(27) Der anvendes forskellige ledelsesstrukturer i de forskellige medlemsstater. I de fleste tilfælde anvendes der en en- eller tostrengt ledelsesstruktur. Definitionerne fastsat i dette direktiv sigter mod at omfatte alle eksisterende strukturer uden at give udtryk for en præference for nogen af dem. Definitionerne er rent funktionelle og har til formål at fastsætte regler med henblik på et bestemt resultat, uanset hvilken national selskabsret der finder anvendelse på et institut i de enkelte medlemsstater. Definitionerne bør derfor ikke gribe ind i den almindelige kompetencefordeling i overensstemmelse med national selskabsret.

(28) Ledelsesorganer bør forstås som organer, der har en ledelsesfunktion og en tilsynsfunktion. Ledelsesorganers beføjelser og struktur afviger fra medlemsstat til medlemsstat. I medlemsstater, hvor ledelsesorganer har en enstrengt struktur, udfører et enkelt ledelsesorgan sædvanligvis ledelses- og tilsynsopgaver. I medlemsstater med et tostrengt system varetages tilsynsfunktionen af et separat tilsynsorgan, som ikke har nogen ledelsesfunktioner, og ledelsesfunktionen varetages af en separat ledelseenhed, som er ansvarlig for og står til regnskab for selskabets daglige ledelse. I overensstemmelse hermed tildeles forskellige enheder inden for ledelsesorganet separate opgaver.

(29) Som reaktion på de voksende krav fra borgerne om skattemæssig gennemsigtighed og for at fremme investeringsselskabers samfundsansvar er det passende at kræve, at investeringsselskaber, medmindre de betragtes som små og ikke indbyrdes forbundne, hvert år afgiver visse oplysninger, herunder oplysninger om fortjeneste, betalt skat og eventuelle offentlige tilskud, som de har modtaget.

(30) Den tilsynsmæssige konsolideringsmetode, som der stilles krav om i forordning (EU) 2019/2033, bør for koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber ledsages af en koncernkapitaltest for enklere koncernstrukturer for at tage højde for risici, som vedrører koncerner udelukkende bestående af investeringsselskaber. Den koncerntilsynsførendes afgørelse bør dog i begge tilfælde baseres på de samme principper, som finder anvendelse i tilfælde af tilsyn på konsolideret niveau i henhold til direktiv 2013/36/EU. For at sikre et ordentligt samarbejde bør koordineringsforanstaltningers centrale elementer og navnlig oplysningskrav i nødsituationer eller samarbejds- og koordineringsordninger svare til de centrale koordineringselementer, der anvendes i forbindelse med det fælles regelsæt for kreditinstitutter.

(31) Kommissionen bør kunne forelægge Rådet henstillinger vedrørende forhandlinger om aftaler mellem Unionen og tredjelande om praktisk udøvelse af tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten for investeringsselskaber, hvis moderselskaber er etableret i tredjelande, og for investeringsselskaber, der driver forretning i tredjelande, og hvis moderselskaber er etableret i Unionen. Desuden bør medlemsstaterne og EBA også kunne indgå samarbejdsaftaler med tredjelande om udførelse af deres tilsynsopgaver.

(32) For at garantere retssikkerheden og undgå overlapninger mellem den nuværende tilsynsramme, som finder anvendelse på både kreditinstitutter og investeringsselskaber, og dette direktiv bør forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU ændres for at lade investeringsselskaber udgå af deres anvendelsesområde. Investeringsselskaber, som er en del af en bankkoncern, bør dog fortsat være underlagt de bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som er relevante for bankkoncernen, f.eks. bestemmelserne om konsolideringsregler, der er fastsat i artikel 11-24 i forordning (EU) nr. 575/2013, og bestemmelserne om mellemliggende moderselskab i Unionen som omhandlet i artikel 21b i direktiv 2013/36/EU.

(33) Det er nødvendigt at præcisere, hvilke skridt virksomheder skal tage for at kontrollere, om de er omfattet af definitionen af et kreditinstitut, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og derfor skal have tilladelse som et kreditinstitut. Da visse investeringsselskaber allerede udfører de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, er det også nødvendigt at sikre klarhed vedrørende fortsat tilladelse til disse aktiviteter. Det er især vigtigt, at de kompetente myndigheder sikrer, at overgangen fra den nuværende ramme til den nye giver tilstrækkelig reguleringsmæssig sikkerhed for investeringsselskaber.

(34) For at sikre effektivt tilsyn er det vigtigt, at virksomheder, som opfylder betingelserne i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, ansøger om tilladelse som kreditinstitut. De kompetente myndigheder bør derfor have mulighed for at pålægge virksomheder, som ikke ansøger om nævnte tilladelse, sanktioner.

(35) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU) 2019/2033 fra sidstnævntes ikrafttræden kan omfatte investeringsselskaber, som allerede driver forretning på grundlag af en tilladelse, der er udstedt i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. Nævnte virksomheder bør have lov til at fortsætte med at drive forretning på grundlag af deres tilladelse som investeringsselskab, indtil der gives tilladelse som kreditinstitut. Disse investeringsselskaber bør indgive en ansøgning om tilladelse som kreditinstitut, senest når gennemsnittet af deres samlede månedlige aktiver svarer til eller overstiger en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede tærskler i en periode på 12 på hinanden følgende måneder. Hvis investeringsselskaber opfylder en af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede tærskler på datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør gennemsnittet af deres samlede månedlige aktiver beregnes under hensyntagen til de 12 på hinanden følgende måneder, der går forud for denne dato. Disse investeringsselskaber bør søge om tilladelse som kreditinstitut inden for et år og en dag fra dette direktivs ikrafttræden.

(36) Ændringen af definitionen af »kreditinstitut« i forordning (EU) nr. 575/2013 ved forordning (EU) 2019/2033 kan også få indvirkning på virksomheder, som allerede har ansøgt om tilladelse som investeringsselskaber i henhold til direktiv 2014/65/EU, og hvis ansøgning stadig er under behandling. Sådanne ansøgninger bør overføres til de i henhold til direktiv 2013/36/EU kompetente myndigheder og behandles i overensstemmelse med tilladelsesbestemmelserne i nævnte direktiv, hvis virksomhedernes forventede samlede aktiver svarer til eller overstiger en af tærsklerne i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

(37) De i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder bør desuden være omfattet af alle kravene om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut i afsnit III i direktiv 2013/36/EU, herunder bestemmelserne om inddragelse af tilladelse i overensstemmelse med artikel 18 i nævnte direktiv. Nævnte direktivs artikel 18 bør dog ændres for at sikre, at de kompetente myndigheder også har mulighed for at inddrage den tilladelse, som er givet til et kreditinstitut, når kreditinstituttet udelukkende bruger sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte litra fastsatte tærskler.

(38) I henhold til artikel 39 i direktiv 2014/65/EU er tredjelandsselskaber, som leverer finansielle tjenesteydelser i Unionen, omfattet af nationale ordninger, som kan kræve etablering af en filial i en medlemsstat. For at lette den regelmæssige overvågning og vurdering af de aktiviteter, som tredjelandss-

selskaber udfører gennem filialer i Unionen, bør de kompetente myndigheder underrettes om størrelsen og omfanget af de tjenester og aktiviteter, der ydes og udføres gennem filialer på deres område.

(39) Specifikke krydshenvisninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (12), 2011/61/EU (13) og 2014/59/EU (14) til bestemmelser i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, som ikke længere finder anvendelse på investeringsselskaber fra datoen for anvendelse af nærværende direktiv og af forordning (EU) 2019/2033, bør læses som henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i nærværende direktiv og i forordning (EU) 2019/2033.

(40) EBA har i samarbejde med ESMA udarbejdet en rapport, som er baseret på en grundig baggrunds-analyse, dataindsamling og høringer om en skræddersyet tilsynsordning for alle ikkesystemiske investeringsselskaber, og som fungerer som grundlag for de reviderede tilsynsmæssige rammer for investeringsselskaber.

(41) For at sikre en harmoniseret anvendelse af dette direktiv bør EBA udarbejde reguleringsmæssige tekniske standarder, der yderligere præciserer kriterierne for at lade visse investeringsselskaber være omfattet af forordning (EU) nr. 575/2013, præciserer hvilke oplysninger de kompetente myndigheder i hjemlande og i værtslande bør udveksle i forbindelse med tilsyn, fastsætter, hvordan investeringsselskaber bør vurdere omfanget af deres aktiviteter med henblik på interne ledelseskrav, og navnlig vurderer, hvorvidt de udgør små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber. Reguleringsmæssige tekniske standarder bør også præcisere, de kategorier af medarbejdere hvis arbejde har væsentlig indvirkning på selskabers risikoprofil med henblik på aflønningsbestemmelser, og hvilke hybride kernekapitalinstrumenter og supplerende kapitalinstrumenter der betragtes som variabel aflønning. Endelig bør reguleringsmæssige tekniske standarder præcisere elementerne til vurdering af specifikke likviditetsrisici, de kompetente myndigheders anvendelse af yderligere kapitalgrundlagskrav og tilsynskollegiernes funktion. Kommissionen bør supplere dette direktiv ved at vedtage de reguleringsmæssige tekniske standarder, som EBA udarbejder, ved delegerede retsakter i henhold til artikel 290 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Kommissionen og EBA bør sikre, at disse standarder kan anvendes af alle de berørte investeringsselskaber på en måde, som står i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og deres virksomhed.

(42) Kommissionen bør også tillægges beføjelse til at vedtage gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA for udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder og offentliggørelseskrav for kompetente myndigheder og gennemførelsesmæssige tekniske standarder udarbejdet af EBA ved gennemførelsesretsakter i henhold til artikel 291 i TEUF og i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

(43) For at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv og for at tage hensyn til udviklingen på de finansielle markeder bør beføjelsen til vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne i dette direktiv, investeringsselskabers vurderinger af intern kapital og risiko samt de kompetente myndigheders tilsynskontrol- og vurderingsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning (15). For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har

systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelsen af delegerede retsakter.

(44) Målet for dette direktiv, nemlig at opstille en effektiv og forholdsmæssig tilsynsramme for at sikre, at investeringsselskaber, som har tilladelse til at drive virksomhed i Unionen, kan fungere på et robust finansielt grundlag og ledes på en velordnet måde, herunder i deres kunders bedste interesse, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(45) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (16) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

AFSNIT I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) investeringsselskabers startkapital
- b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med investeringsselskaber
- c) de kompetente myndigheders tilsyn med investeringsselskaber på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) 2019/2033
- d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området regulering af og tilsyn med investeringsselskaber.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse og underlagt tilsyn i henhold til direktiv 2014/65/EU.
2. Uanset stk. 1 finder afsnit IV og V i dette direktiv ikke anvendelse på investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 og 5, i forordning (EU) 2019/2033, som underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 3

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:
 - 1) »accessorisk servicevirksomhed«: en virksomhed, hvis hovedaktivitet består i besiddelse og forvaltning af fast ejendom, forvaltning af databehandlingsydelser eller en lignende aktivitet, der har accessorisk karakter i forhold til et eller flere investeringsselskabers hovedaktivitet
 - 2) »tilladelse«: meddelelse af tilladelse til et investeringsselskab i overensstemmelse med artikel 5 i direktiv 2014/65/EU
 - 3) »filial«: en filial som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 30), i direktiv 2014/65/EU
 - 4) »tætte forbindelser«: tætte forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 35), i direktiv 2014/65/EU
 - 5) »kompetent myndighed«: en offentlig myndighed eller et offentligt organ i en medlemsstat, som er officielt anerkendt og ved national ret tillagt beføjelse til at føre tilsyn med investeringsselskaber i overensstemmelse med dette direktiv som led i den gældende tilsynsordning i den pågældende medlemsstat
 - 6) »råvare- og emissionskvotehandler«: en råvare- og emissionskvotehandler som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 150), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 7) »kontrol«: forholdet mellem en modervirksomhed og en dattervirksomhed som beskrevet i artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU (17), eller i de regnskabsstandarder, som investeringsselskaber er omfattet af i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 (18), eller et lignende forhold mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed
 - 8) »overholdelse af koncernkapitaltest«: et moderselskab i en investeringsselskabskoncerns opfyldelse af kravene i artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033
 - 9) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - 10) »derivater«: derivater som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 (19)
 - 11) »finansieringsinstitut«: et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i forordning (EU) 2019/2033
 - 12) »kønsneutral aflønningspolitik«: kønsneutral aflønningspolitik som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 65), i direktiv 2013/36/EU som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 (20)
 - 13) »koncern«: en koncern som defineret i artikel 2, nr. 11), i direktiv 2013/34/EU
 - 14) »konsolideret situation«: en konsolideret situation som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i forordning (EU) 2019/2033
 - 15) »koncerntilsynsførende«: en kompetent myndighed med ansvar for tilsyn med, om moderinvesteringsselskaber i Unionen og investeringsselskaber, som kontrolleres af moderinvesteringsselskaber i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskaber i Unionen, overholder koncernkapitaltesten
 - 16) »hjemland«: et hjemland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 55), litra a), i direktiv 2014/65/EU
 - 17) »værtsland«: et værtsland som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i direktiv 2014/65/EU
 - 18) »startkapital«: den kapital, der kræves med henblik på tilladelse som et investeringsselskab, og hvis størrelse og type er angivet i artikel 9 og 11
 - 19) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/65/EU
 - 20) »investeringsselskabskoncern«: en investeringsselskabskoncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 25), i forordning (EU) 2019/2033
 - 21) »investeringsselskabskoncern«: et investeringsselskabskoncern som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 23), i forordning (EU) 2019/2033

- 22) »investeringservice og -aktiviteter«: investeringservice og -aktiviteter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU
 - 23) »ledelsesorgan«: et ledelsesorgan som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i direktiv 2014/65/EU
 - 24) »ledelsesorgan i dets tilsynsfunktion«: ledelsesorgan, der handler i sin funktion med kontrol og overvågning af ledelsens beslutningstagning
 - 25) »blandet finansielt holdingselskab«: et blandet finansielt holdingselskab som defineret i artikel 2, nr. 15), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (21)
 - 26) »blandet holdingselskab«: et moderselskab, bortset fra et finansielt holdingselskab, et investeringsholdingselskab, et kreditinstitut, et investeringselskab eller et blandet finansielt holdingselskab som omhandlet i direktiv 2002/87/EF, hvis datterselskaber omfatter mindst ét investeringselskab
 - 27) »øverste ledelse«: øverste ledelse som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 37), i direktiv 2014/65/EU
 - 28) »moderselskab«: et moderselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 32), i direktiv 2014/65/EU
 - 29) »datterselskab«: et datterselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 33), i direktiv 2014/65/EU
 - 30) »systemisk risiko«: systemisk risiko som defineret i artikel 3, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2013/36/EU
 - 31) »moderinvesteringsselskab i Unionen«: et moderinvesteringsselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 56), i forordning (EU) 2019/2033
 - 32) »moderinvesteringsholdingselskab i Unionen«: et moderinvesteringsholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 57), i forordning (EU) 2019/2033
 - 33) »blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen«: et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 58), i forordning (EU) 2019/2033.
2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv ved at præcisere definitionerne fastsat i stk. 1 med henblik på:
- a) at sikre ensartet anvendelse af dette direktiv
 - b) i forbindelse med anvendelsen af dette direktiv at tage hensyn til udviklingen på finansmarkederne.

AFSNIT II

KOMPETENTE MYNDIGHEDER

Artikel 4

Udpegning af kompetente myndigheder og deres beføjelser

1. Medlemsstaterne udpeger en eller flere kompetente myndigheder til at varetage de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 omhandlede funktioner og opgaver. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, EBA og ESMA om nævnte udpegning, og hvis der er tale om mere end én kompetent myndighed, om de enkelte kompetente myndigheders funktioner og opgaver.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med investeringselskabers og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskabers og blandede finansielle holdingselskabers aktiviteter for at kunne vurdere, om de opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser, herunder beføjelse til at foretage kontrol på stedet i overensstemmelse med artikel 14, til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringselskaber og, hvis det er relevant, investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber opfylder kravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og kunne undersøge eventuel manglende opfyldelse af disse krav.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har den ekspertise, de ressourcer, den operationelle kapacitet, de beføjelser og den uafhængighed, der kræves for at kunne varetage funktionerne vedrørende det tilsyn, de undersøgelser og de sanktioner, der er fastsat i dette direktiv.

5. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber giver deres kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, om investeringsselskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033. Investeringsselskabers interne kontrolmekanismer og administrative og regnskabsmæssige procedurer skal gøre det muligt for de kompetente myndigheder til enhver tid at kunne kontrollere, om de overholder disse bestemmelser.

6. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber registrerer alle deres transaktioner og dokumenterer de systemer og processer, som er omfattet af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, på en sådan måde, at de kompetente myndigheder til enhver tid kan vurdere, om selskaberne overholder de nationale bestemmelser, som gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 5

De kompetente myndigheders skønsbeføjelser til at pålægge visse investeringsselskaber kravene i forordning (EU) nr. 575/2013

1. De kompetente myndigheder kan beslutte at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 i medfør af artikel 1, stk. 2, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 på et investeringsselskab, der udøver enhver af de aktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, hvis den samlede værdi af investeringsselskabets konsoliderede aktiver udgør eller overstiger 5 mia. EUR beregnet som et gennemsnit for de foregående 12 måneder, og hvor et eller flere af følgende kriterier er opfyldt:

- a) Investeringsselskabet udfører disse aktiviteter i et sådant omfang, at dets sammenbrud eller betalingsvanskeligheder kan føre til en systemisk risiko.
- b) Investeringsselskabet er et clearingmedlem som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 3), i forordning (EU) 2019/2033.
- c) Den kompetente myndighed anser det for berettiget i lyset af størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af det pågældende investeringsselskabs aktiviteter under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og en eller flere af følgende faktorer:

i) investeringsselskabets betydning for Unionens eller en relevant medlemsstats økonomi

ii) betydningen af investeringsselskabets grænseoverskridende aktiviteter

iii) investeringsselskabets indbyrdes forbundethed med det finansielle system.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på råvare- eller emissionskvotehandlere, kollektive investeringsordninger eller forsikringsselskaber.

3. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på et investeringsselskab i henhold til stk. 1, skal dette investeringsselskab underlægges tilsyn med hensyn til opfyldelse af de tilsynsmæssige krav i afsnit VII og VIII i direktiv 2013/36/EU.

4. Hvis en kompetent myndighed træffer afgørelse om at tilbagekalde en afgørelse truffet i henhold til stk. 1, underretter den omgående investeringsselskabet.

Enhver afgørelse truffet af en kompetent myndighed i overensstemmelse med stk. 1 ophører med at finde anvendelse, hvis et investeringsselskab ikke længere når den tærskel, der er omhandlet i det pågældende stykke, beregnet for en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

5. De kompetente myndigheder orienterer omgående EBA om enhver afgørelse, der er træffet i henhold til stk. 1, 3 og 4.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på yderligere at præcisere kriterierne i stk. 1, litra a) og b), og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i andet afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 6

Samarbejde i en medlemsstat

1. De kompetente myndigheder samarbejder tæt med de offentlige myndigheder eller organer, som i deres medlemsstat er ansvarlige for at føre tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter. Medlemsstaterne stiller krav om, at disse kompetente myndigheder og offentlige myndigheder eller organer straks udveksler alle oplysninger, der er afgørende eller relevante for varetagelsen af deres funktioner og opgaver.

2. Kompetente myndigheder, som er forskellige fra de myndigheder, der er udpeget i overensstemmelse med artikel 67 i direktiv 2014/65/EU, indfører en mekanisme til samarbejde med nævnte myndigheder og til udveksling af alle oplysninger, der er relevante for varetagelsen af deres respektive funktioner og opgaver.

Artikel 7

Samarbejde inden for Det Europæiske Finanstilsynssystem

1. De kompetente myndigheder tager under varetagelsen af deres opgaver hensyn til konvergens af tilsynsredskaber og tilsynspraksis i forbindelse med anvendelsen af de retlige bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

2. Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) de kompetente myndigheder som parter i ESFS samarbejder i tillid og fuld gensidig respekt, navnlig når de sikrer en udveksling af relevante, pålidelige og udtømmende oplysninger mellem sig selv og de andre parter i ESFS
- b) de kompetente myndigheder deltager i EBA's aktiviteter og, alt efter hvad der er relevant, i de tilsynskollegier, der er omhandlet i dette direktivs artikel 48 og i artikel 116 i direktiv 2013/36/EU
- c) de kompetente myndigheder udfolder alle bestræbelser for at sikre overholdelse af de retningslinjer og henstillinger, som EBA har udstedt i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010, og reagere på de advarsler og henstillinger, som Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (ESRB) har rettet i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 (22)
- d) de kompetente myndigheder samarbejder tæt med ESRB

- e) de opgaver og beføjelser, der er tildelt de kompetente myndigheder, ikke forhindrer dem i at udføre deres opgaver som medlemmer af EBA eller af ESRB eller i medfør af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Artikel 8

EU-dimensionen af tilsyn

De kompetente myndigheder i hver medlemsstat tager ved udførelsen af deres generelle opgaver behørigt hensyn til den potentielle indvirkning, som deres beslutninger kan have på stabiliteten i det finansielle system i andre berørte medlemsstater samt i Unionen som helhed, navnlig i nødsituationer, på grundlag af de oplysninger, der er til rådighed på det pågældende tidspunkt.

AFSNIT III

STARTKAPITAL

Artikel 9

Startkapital

1. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringsservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, have en startkapital på 750 000 EUR.
2. Investeringselskaber skal i henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU for at få meddelt tilladelse til at yde enhver investeringsservice eller udøve enhver investeringsaktivitet, der er anført i afsnit A, punkt 1), 2), 4), 5) og 7), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, uden at have tilladelse til at opbevare hverken kunders penge eller værdipapirer, have en startkapital på 75 000 EUR.
3. Andre investeringsselskaber end de i nærværende artikels stk. 1, 2 og 4 omhandlede skal henhold til artikel 15 i direktiv 2014/65/EU have en startkapital på 150 000 EUR.
4. Investeringselskaber med tilladelse til at yde den investeringsservice eller udøve de investeringsaktiviteter, der er anført i afsnit A, punkt 9), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, skal have en startkapital på 750 000 EUR, hvis disse investeringsselskaber handler eller har tilladelse til at handle for egen regning.

Artikel 10

Henvisninger til startkapital i direktiv 2013/36/EU

Henvisninger i andre EU-retsakter til startkapitalens størrelse som fastsat i direktiv 2013/36/EU læses fra den 26. juni 2021 som henvisninger til startkapitalens størrelse som fastsat i nærværende direktivs artikel 9 på følgende måde:

- a) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital som fastsat i artikel 28 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.
- b) Henvisninger til investeringsselskabers startkapital i artikel 29 og 31 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 2, 3 eller 4, i nærværende direktiv, afhængigt af de typer investeringsservice og -aktiviteter, som investeringsselskaberne yder eller udøver.
- c) Henvisninger til startkapital som fastsat i artikel 30 i direktiv 2013/36/EU læses som henvisninger til artikel 9, stk. 1, i nærværende direktiv.

Artikel 11

Startkapitalens sammensætning

Investeringselskabers startkapital sammensættes i overensstemmelse med artikel 9 i forordning (EU) 2019/2033.

AFSNIT IV

TILSYN

KAPITEL 1

Principper for tilsyn

Afdeling 1

Hjemlandets og værtslandets beføjelser og opgaver

Artikel 12

Hjemlandets og værtslandets kompetente myndigheders beføjelser

Ansvar for tilsyn med investeringselskaber påhviler hjemlandets kompetente myndigheder; dette berører ikke de bestemmelser i dette direktiv, der pålægger værtslandets kompetente myndigheder et ansvar.

Artikel 13

Samarbejde mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder tæt med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, navnlig ved uden ophold at udveksle oplysninger om investeringselskaber, herunder:
 - a) oplysninger om investeringselskabers ledelse og ejerforhold
 - b) oplysninger om investeringselskabers opfyldelse af kapitalgrundlagskrav
 - c) oplysninger om investeringselskabers opfyldelse af koncentrationsrisikokravene og likviditetskravene
 - d) oplysninger om investeringselskabers administrative og regnskabsmæssige procedurer samt interne kontrolmekanismer
 - e) oplysninger om andre relevante faktorer, som kan påvirke den risiko, som investeringselskaber udgør.
2. De kompetente myndigheder i hjemlandet meddeler straks de kompetente myndigheder i værtslandet oplysninger og resultater vedrørende eventuelle problemer og risici, som et investeringselskab udgør med hensyn til kundebeskyttelse eller det finansielle systems stabilitet i værtslandet, og som de har konstateret i forbindelse med tilsyn med investeringselskabets aktiviteter.
3. De kompetente myndigheder i hjemlandet reagerer på oplysninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet meddeler, ved at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at afværge eller afhjælpe eventuelle problemer og risici, jf. stk. 2. De kompetente myndigheder i hjemlandet redegør efter anmodning udførligt over for de kompetente myndigheder i værtslandet, hvordan de har taget hensyn til de oplysninger og resultater, som de kompetente myndigheder i værtslandet har meddelt.
4. Hvis de kompetente myndigheder i værtslandet efter meddelelse af de oplysninger og resultater, der er omhandlet i stk. 2, er af den opfattelse, at de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 3, kan de kompetente myndigheder i værtslandet efter at have underrettet de kompetente myndigheder i hjemlandet og EBA og ESMA træffe relevante foranstaltninger for at beskytte kunder, til hvilke der ydes services, eller det finansielle systems stabilitet.

De kompetente myndigheder kan indbringe sager for EBA, hvor en anmodning om samarbejde, navnlig en anmodning om at udveksle oplysninger, er blevet afvist eller ikke er blevet imødekommet inden for en rimelig frist. Uden at det berører artikel 258 i TEUF, kan EBA i sådanne sager handle inden for rammerne af de beføjelser, som den er tillagt i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i nævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed om udveksling af oplysninger i henhold til nærværende artikel.

5. Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet er uenige i de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder i værtslandet træffer, kan de indbringe sagen for EBA, som handler efter proceduren i artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. Når EBA handler i overensstemmelse med nævnte artikel, træffer den afgørelse inden for en måned.

6. Med henblik på at vurdere betingelsen i artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), i forordning (EU) 2019/2033 kan den kompetente myndighed i et investeringsselskabs hjemland anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der er anvendt ved beregning af det pågældende investeringsselskabs marginkrav.

7. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer kravene til den type og art oplysninger, som er omhandlet i stk. 1 og 2.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for at fastlægge standardformularer, -modeller og -procedurer til brug for kravene vedrørende udveksling af oplysninger med henblik på at lette tilsynet med investeringsselskaber.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 7 og 8 omhandlede udkast til tekniske standarder.

Artikel 14

Kontrol på stedet og undersøgelsesbesøg hos filialer etableret i en anden medlemsstat

1. Hvis et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, udøver virksomhed gennem en filial, sikrer værtslandet, at hjemlandets kompetente myndigheder efter meddelelse herom til værtslandets kompetente myndigheder selv eller gennem mellemmand, som de bemyndiger hertil, foretager kontrol på stedet af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, og undersøger sådanne filialer.

2. De kompetente myndigheder i værtslandet har med henblik på tilsyn, og hvis de finder det relevant af hensyn til stabiliteten i det finansielle system i værtslandet, beføjelse til i enkelttilfælde at foretage kontrol på stedet og undersøgelser af de aktiviteter, som filialer af investeringsselskaber udøver på deres område, og kræve oplysninger fra en filial om dens aktiviteter.

Forud for sådan kontrol og sådanne undersøgelser hører værtslandets kompetente myndigheder straks de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Så hurtigt som muligt efter nævnte kontrol og undersøgelser meddeler de kompetente myndigheder i værtslandet de kompetente myndigheder i hjemlandet de indhentede oplysninger og undersøgelsesresultater, som er relevante for risikovurderingen af det pågældende investeringsselskab.

Afdeling 2

Tavshedspligt og indberetningspligt

Artikel 15

Tavshedspligt og udveksling af fortrolige oplysninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for disse kompetente myndigheder, herunder de personer, der er omhandlet i artikel 76, stk. 1, i direktiv 2014/65/EU, er underlagt tavshedspligt med henblik på nærværende direktiv og forordning (EU) 2019/2033.

Fortrolige oplysninger, som sådanne kompetente myndigheder og personer modtager i forbindelse med deres hverv, må kun videregives i summarisk eller samlet form, forudsat at enkeltstående investeringsselskaber eller personer ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferet.

Hvis et investeringsselskab er erklæret konkurs eller er genstand for tvangslikvidation, kan fortrolige oplysninger, der ikke vedrører tredjemand, videregives under en civil retssag eller handelsretssag, hvis sådan videregivelse er nødvendig for at gennemføre denne retssag.

2. De kompetente myndigheder anvender kun de fortrolige oplysninger, der er indsamlet, udvekslet eller fremsendt i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, med henblik på at varetage deres opgaver, navnlig med henblik på:

- a) overvågning af de tilsynsmæssige krav i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033
- b) pålæggelse af sanktioner
- c) indbringelse af kompetente myndigheders afgørelser for en højere administrativ myndighed
- d) indbringelse for domstolene efter artikel 23.

3. Andre fysiske og juridiske personer og andre organer end de kompetente myndigheder, som modtager fortrolige oplysninger i henhold til dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, må kun anvende nævnte oplysninger til de formål, som den kompetente myndighed udtrykkeligt har fastsat, eller i overensstemmelse med national ret.

4. De kompetente myndigheder kan udveksle fortrolige oplysninger med henblik på stk. 2, kan udtrykkeligt anføre, hvordan disse oplysninger skal behandles, og kan udtrykkeligt begrænse yderligere fremsendelse af oplysningerne.

5. Den i stk. 1 omhandlede forpligtelse må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at fremsende fortrolige oplysninger til Kommissionen, når oplysningerne er nødvendige for, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser.

6. De kompetente myndigheder kan give EBA, ESMA, ESRB, medlemsstaternes centralbanker, Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og, hvis det er relevant, offentlige myndigheder, der er ansvarlige for at føre tilsyn med betalings- og afviklingssystemer, fortrolige oplysninger, hvis nævnte oplysninger er nødvendige, for at de kan udføre deres opgaver.

*Artikel 16***Samarbejdsaftaler med tredjelande om udveksling af oplysninger**

De kompetente myndigheder samt og EBA og ESMA kan i overensstemmelse med artikel 33 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller artikel 33 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, med henblik på at udføre deres tilsynsopgaver i henhold til dette direktiv eller til forordning (EU) 2019/2033 og for at udveksle oplysninger indgå samarbejdsaftaler med tilsynsmyndighederne i tredjelande samt med myndigheder eller organer i tredjelande med ansvar for følgende opgaver, forudsat at de videregivne oplysninger er omfattet af en tavshedspligt, der mindst svarer til den tavshedspligt, som er fastsat i artikel 15 i dette direktiv:

- a) tilsyn med finansieringsinstitutter og finansielle markeder, herunder tilsyn med finansielle enheder, der har tilladelse til at drive virksomhed som central modpart, hvis centrale modparter er anerkendt i henhold til artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 (23)
- b) likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- c) tilsyn med organer, der beskæftiger sig med likvidation og konkursbehandling af investeringsselskaber og lignende procedurer
- d) lovpligtig revision af finansieringsinstitutter eller institutter, som forvalter garantiordninger
- e) tilsyn med personer, der er ansvarlige for at foretage lovpligtig revision af finansieringsinstitutters regnskaber
- f) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for emissionskvoter, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder
- g) tilsyn med personer, der er aktive på markeder for landbrugsråvarederivater, for at sikre en konsolideret oversigt over finansielle markeder og spotmarkeder.

*Artikel 17***Pligter for personer, der er ansvarlige for kontrol af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber**

Medlemsstaterne fastsætter, at en person, der er bemyndiget i henhold Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF (24), og som i et investeringsselskab udfører de hverv, der er beskrevet i artikel 73 i direktiv 2009/65/EF eller artikel 34 i direktiv 2013/34/EU, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende nævnte investeringsselskab eller vedrørende en virksomhed, der har tætte forbindelser til dette investeringsselskab, og som

- a) udgør en væsentlig overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i henhold til dette direktiv
- b) kan påvirke investeringsselskabets fortsatte funktion eller
- c) kan føre til nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold.

Afdeling 3**Sanktioner, undersøgelsesbeføjelser og klageadgang***Artikel 18***Administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger**

1. Uden at dette berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser som nævnt i dette direktivs afsnit IV, kapitel 2, afdeling 4, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge afhjælpende foranstaltninger, eller medlemsstaternes ret til at indføre og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne regler om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger og sikrer,

at deres kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge sådanne sanktioner og foranstaltninger ved overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033, herunder hvis et investeringsselskab:

- a) ikke råder over interne ledelsesordninger som omhandlet i artikel 26
- b) i strid med artikel 54, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om opfyldelse af forpligtelsen til at opfylde kapitalgrundlagskravene i nævnte forordnings artikel 11 eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- c) i strid med artikel 54, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2019/2033 undlader at indberette oplysninger til de kompetente myndigheder om koncentrationsrisiko eller giver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- d) udsætter sig for en koncentrationsrisiko, som overstiger grænseværdierne i artikel 37 i forordning (EU) 2019/2033, jf. dog artikel 38 og 39 i nævnte forordning
- e) i strid med artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033 gentagne gange eller konsekvent undlader at besidde likvide aktiver, jf. dog artikel 44 i nævnte forordning
- f) i strid med bestemmelserne i sjette del i forordning (EU) 2019/2033 undlader at afgive oplysninger eller afgiver ufuldstændige eller unøjagtige oplysninger
- g) foretager udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i investeringsselskabets kapitalgrundlag, i tilfælde, hvor artikel 28, 52 eller 63 i forordning (EU) nr. 575/2013 forbyder sådanne udbetalinger til indehavere af instrumenter, der indgår i kapitalgrundlaget
- h) er fundet ansvarligt for en alvorlig overtrædelse af nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 (25)
- i) tillader en eller flere personer, der ikke overholder artikel 91 i direktiv 2013/36/EU, at blive eller forblive medlem af ledelsesorganet.

Fastsætter medlemsstaterne ikke bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser, der er omfattet af national strafferet, meddeler de Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

2. De administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som er omhandlet i stk. 1, første afsnit, skal omfatte følgende:

- a) en offentlig erklæring, hvori nævnes den ansvarlige fysiske eller juridiske person eller det ansvarlige investeringsselskab, investeringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab og overtrædelsens art
- b) en afgørelse, hvori det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handle måde til ophør og at afholde sig fra at gentage denne handle måde
- c) et midlertidigt forbud mod varetagelse af hverv i investeringsselskaber, som pålægges medlemmer af det pågældende investeringsselskabs ledelsesorgan eller en hvilken som helst anden fysisk person, der anses for at være ansvarlig
- d) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 10 % af det pågældende selskabs samlede årlige nettoomsætning i det foregående regnskabsår, herunder bruttoindkomsten bestående af renteindtægter og tilsvarende indtægter, indtægter fra aktier og andre værdipapirer med variabelt eller fast afkast samt gebyrer og provisionsindtægter
- e) for juridiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt denne fortjeneste eller dette tab kan beregnes

- f) for fysiske personer administrative økonomiske sanktioner på op til 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euro som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 25. december 2019.

Hvis det i første afsnit, litra d), omhandlede selskab er et datterselskab, er den relevante bruttoindkomst den bruttoindkomst, som fremgår af det øverste moderselskabs konsoliderede regnskab for det foregående regnskabsår.

Medlemsstaterne sikrer, at den kompetente myndighed i tilfælde af et investeringsselskabs overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU) 2019/2033 kan anvende administrative sanktioner over for medlemmerne af ledelsesorganet og over for andre fysiske personer, som i henhold til national ret er ansvarlige for overtrædelsen.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 og fastsættelse af størrelsen af administrative økonomiske sanktioner tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) graden af ansvar hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen
- c) den finansielle styrke hos de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, herunder juridiske personers samlede omsætning eller fysiske personers årsindkomst
- d) størrelsen af den fortjeneste, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har opnået, eller det tab, som de juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, har undgået
- e) eventuelle tab, som tredjeparter har lidt som følge af overtrædelsen
- f) omfanget af samarbejdet med de relevante kompetente myndigheder
- g) overtrædelser, som de fysiske eller juridiske personer, der er ansvarlige for overtrædelsen, tidligere har begået
- h) enhver potentiel systemisk følge af overtrædelsen.

Artikel 19

Undersøgelsesbeføjelser

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har alle de informationsindsamlings- og undersøgelsesbeføjelser, som er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver, herunder:

- a) beføjelse til at kræve, at følgende fysiske eller juridiske personer giver oplysninger om:
 - i) investeringsselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - ii) investeringsholdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iii) blandede finansielle holdingselskaber, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - iv) holdingselskaber med blandede aktiviteter, der er etableret i den berørte medlemsstat
 - v) personer, som tilhører de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv)
 - vi) tredjeparter, som de enheder, der er omhandlet i nr. i)-iv), har outsourcet driftsmæssige funktioner eller aktiviteter til
- b) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af alle de personer, der er omhandlet i litra a), som er etableret i eller befinder sig i den berørte medlemsstat, herunder:

- i) til at kræve forelæggelse af dokumenter fra de i litra a) omhandlede personer
 - ii) til at undersøge regnskaber og registre tilhørende de i litra a) omhandlede personer og til at tage kopier eller uddrag af disse regnskaber og registre
 - iii) til at indhente skriftlige eller mundtlige redegørelser fra de i litra a) omhandlede personer eller fra deres repræsentanter eller personale
 - iv) til at udspørge enhver anden relevant person med det formål at indsamle oplysninger om undersøgelsens genstand
- c) beføjelse til at foretage alle nødvendige undersøgelser af forretningslokaler tilhørende de i litra a) omhandlede juridiske personer og enhver anden virksomhed, der indgår i tilsynet med overholdelsen af koncernkapitaltesten, når en kompetent myndighed er den koncerntilsynsførende, med forbehold af forudgående underretning af andre berørte kompetente myndigheder.

Artikel 20

Offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på deres officielle websted uden ugrundet ophold offentliggør alle administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som ikke er blevet appelleret eller ikke længere kan appelleres. Denne offentliggørelse skal omfatte oplysninger om typen og arten af overtrædelsen og navnet på den fysiske eller juridiske person, som sanktionen pålægges, eller over for hvem foranstaltningen træffes. Oplysningerne offentliggøres først, efter at nævnte person er blevet underrettet om sanktionerne eller foranstaltningerne, og kun i det omfang, at offentliggørelsen er nødvendig og forholdsmæssig.
2. Når medlemsstater tillader offentliggørelse af administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der er pålagt i henhold til artikel 18, og som er blevet appelleret, offentliggør de kompetente myndigheder også på deres officielle websted oplysninger om appelstatus og resultatet af appellen.
3. I følgende tilfælde offentliggør de kompetente myndigheder de administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, som er pålagt i henhold til artikel 18, i anonymiseret form:
 - a) Offentliggørelse af personoplysninger, såfremt sanktionen eller foranstaltningen er pålagt en fysisk person, anses for at være uforholdsmæssig.
 - b) Offentliggørelse ville skade en igangværende strafferetlig efterforskning eller stabiliteten på de finansielle markeder.
 - c) Offentliggørelse ville påføre de pågældende investeringsselskaber eller fysiske personer uforholdsmæssig stor skade.
4. De kompetente myndigheder sikrer, at oplysninger, der offentliggøres i henhold til denne artikel, forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger må kun beholdes på den kompetente myndigheds officielle websted, hvis det er tilladt i henhold til de gældende databeskyttelsesregler.

Artikel 21

Indberetning af sanktioner til EBA

De kompetente myndigheder underretter EBA om administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der pålægges i henhold til artikel 18, om enhver appel vedrørende disse sanktioner og andre administrative foranstaltninger og om resultaterne heraf. EBA opretholder udelukkende en

central database over administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, der indberettes til den, med henblik på udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Kun de kompetente myndigheder og ESMA har adgang til databasen, og den skal ajourføres regelmæssigt og mindst hvert år.

EBA opretholder et websted med link til hver kompetent myndigheds offentliggørelse af administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger pålagt i overensstemmelse med artikel 18 og angiver, hvor længe hver medlemsstat offentliggør administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger.

Artikel 22

Indberetning af overtrædelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive og pålidelige mekanismer for at muliggøre omgående indberetning af potentielle eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og forordning (EU) 2019/2033 til de kompetente myndigheder.

Disse mekanismer skal omfatte følgende:

- a) særlige procedurer for modtagelse, behandling og opfølgning af sådanne indberetninger, herunder oprettelse af sikre kommunikationskanaler
- b) passende beskyttelse af ansatte i investeringsselskaber, som indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling fra investeringsselskabets side
- c) beskyttelse af personoplysninger, både hvad angår personer, som indberetter overtrædelser, og fysiske personer, som angiveligt er ansvarlig for overtrædelser, i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679
- d) klare regler, som sikrer, at en person, der indberetter overtrædelser begået i et investeringsselskab, i alle tilfælde garanteres fortrolighed, medmindre offentliggørelse af oplysninger kræves i henhold til national ret som led i videre efterforskning eller efterfølgende administrative sager eller retssager.

2. Medlemsstaterne stiller krav om, at investeringsselskaber har passende procedurer, så deres ansatte kan indberette overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig kanal. Disse procedurer kan tilvejebringes af arbejdsmarkedets parter, forudsat at procedurerne sikrer samme beskyttelse som den i stk. 1, litra b), c) og d), omhandlede.

Artikel 23

Klageadgang

Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser og foranstaltninger, der træffes i medfør af forordning (EU) 2019/2033 eller i medfør af love og administrative bestemmelser vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan påklages.

KAPITEL 2

Kontrolproces

Afdeling 1

Proces til vurdering af den interne kapitals tilstrækkelighed samt risiko

Artikel 24

Intern kapital og likvide aktiver

1. Investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, skal have forsvarelige, effektive og omfattende ordninger, strategier og processer for løbende vurdering og opretholdelse af en intern kapital og likvide aktiver af en størrelse, type og fordeling, som de anser for tilstrækkelige til at dække arten og omfanget af de risici, som de kan udgøre for andre, og som investeringselskaberne selv er eller kan blive eksponeret mod.
2. De ordninger, strategier og processer, der er omhandlet i stk. 1, skal være passende og stå i et rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringselskabers virksomhed. De skal underkastes regelmæssig intern kontrol.

De kompetente myndigheder kan anmode investeringselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, om at anvende kravene i nærværende artikel i det omfang, som de kompetente myndigheder finder hensigtsmæssigt.

Afdeling 2

Intern ledelse, gennemsigtighed, behandling af risici og aflønning

Artikel 25

Anvendelsesområde for denne afdeling

1. Denne afdeling finder ikke anvendelse, hvis et investeringselskab på grundlag af artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 fastslår, at det opfylder alle betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat heri.
2. Hvis et investeringselskab, der ikke har opfyldt alle betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, efterfølgende opfylder disse betingelser, ophører anvendelsen af denne afdeling efter en periode på seks måneder fra den dato, hvor disse betingelser er opfyldt. Denne afdeling ophører kun med at finde anvendelse på et investeringselskab efter denne periode, hvis investeringselskabet i denne periode fortsat har opfyldt de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, uden afbrydelse og har underrettet den kompetente myndighed herom.
3. Hvis et investeringselskab fastslår, at det ikke længere opfylder alle de betingelser, der er fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, underretter det den kompetente myndighed og overholder bestemmelserne i denne afdeling senest 12 måneder efter den dato, hvor vurderingen fandt sted.
4. Medlemsstaterne kræver, at investeringselskaber anvender bestemmelserne i artikel 32 på aflønning for ydede tjenester eller resultater i regnskabsåret efter det regnskabsår, hvor den i stk. 3 nævnte vurdering fandt sted.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 8 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringselskaber på individuelt niveau.

Når denne afdeling finder anvendelse, og artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033 anvendes, sikrer medlemsstaterne, at denne afdeling anvendes på investeringselskaber på individuelt og konsolideret niveau.

Uanset tredje afsnit finder denne afdeling ikke anvendelse på datterselskaber, der er medtaget i en konsolideret situation, og som er etableret i tredjelande, hvis moderselskabet i Unionen over for de

kompetente myndigheder kan godtgøre, at anvendelse af denne afdeling er i strid med lovgivningen i det tredjeland, hvor disse datterselskaber er etableret.

Artikel 26

Intern ledelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber har robuste ledelsesordninger, herunder følgende:
 - a) en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemsigtig og konsekvent ansvarsfordeling
 - b) effektive procedurer til at identificere, styre, overvåge og indberette de risici, som investeringsselskaber er eller kan blive eksponeret mod, eller risici som de udgør eller kan udgøre for andre
 - c) fyldestgørende interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige administrative og regnskabsmæssige procedurer
 - d) en aflønningspolitik og -praksis, som er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.

Den i første afsnit, litra d), omhandlede aflønningspolitik og -praksis skal være kønsneutral.

2. Når de i stk. 1 omhandlede ordninger indføres, tages der hensyn til de kriterier, der er omhandlet i artikel 28-33.

3. De i stk. 1 omhandlede ordninger skal være passende og stå i rimeligt forhold til arten, omfanget og kompleksiteten af risiciene i forbindelse med investeringsselskabers forretningsmodel og aktiviteter.

4. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af de i stk. 1 omhandlede ledelsesordninger.

EBA udsteder i samråd med ESMA i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer for kønsneutrale aflønningspolitikker for investeringsselskaber.

Inden for to år efter datoen for offentliggørelse af disse retningslinjer udsender EBA på grundlag af de oplysninger, der indsamles af de kompetente myndigheder, en rapport om investeringsselskabers anvendelse af kønsneutrale aflønningspolitikker.

Artikel 27

Rapportering per land

1. Medlemsstaterne stiller krav til investeringsselskaber, som har en filial eller et datterselskab, der er et finansieringsinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i forordning (EU) nr. 575/2013, i en anden medlemsstat eller et andet tredjeland end den medlemsstat eller det tredjeland, hvor tilladelse til investeringsselskabet er meddelt, om på årsbasis at offentliggøre følgende oplysninger pr. medlemsstat og pr. tredjeland:

- a) navn, aktiviteterens art og eventuelle datterselskabers og filialers beliggenhed
- b) omsætning
- c) antal ansatte i fuldtidsækvivalenter
- d) resultat før skat
- e) skat af resultatet
- f) modtagne offentlige tilskud.

2. De oplysninger, der er nævnt i denne artikels stk. 1, revideres i overensstemmelse med direktiv 2006/43/EF og knyttes, når det er muligt, som bilag til årsregnskabet eller i givet fald det konsoliderede årsregnskab for det pågældende investeringsselskab.

Artikel 28

Ledelsesorganets rolle ved risikostyring

1. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i et investeringsselskab godkender og regelmæssigt gennemgår strategier og politikker for investeringsselskabets risikovillighed og for styring, overvågning og begrænsning af risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod, under hensyntagen til det makroøkonomiske miljø og investeringsselskabets forretningscyklus.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet afsætter tilstrækkelig tid til at sikre korrekt behandling af de i stk. 1 omhandlede forhold, og at det afsætter tilstrækkelige ressourcer til styring af alle væsentlige risici, som investeringsselskabet er eksponeret mod.
3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber indfører rapporteringsveje til ledelsesorganet for alle væsentlige risici og for alle risikostyringspolitikker og eventuelle ændringer heraf.
4. Medlemsstaterne stiller krav om, at alle investeringsselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et risikoudvalg sammensat af medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende investeringsselskab.

Medlemmerne af det i første afsnit omhandlede risikoudvalg skal have passende kendskab, faglig kompetence og ekspertise til fuldt ud at forstå, håndtere og overvåge investeringsselskabets risikostrategi og risikovillighed. De sikrer, at risikoudvalget rådgiver ledelsesorganet om investeringsselskabets overordnede nuværende og fremtidige risikovillighed og -strategi og bistår ledelsesorganet med at overvåge den øverste ledelses gennemførelse af denne strategi. Ledelsesorganet bevarer det overordnede ansvar for investeringsselskabets risikostrategier og -politikker.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion og ledelsesorganets risikoudvalg, hvis et risikoudvalg er blevet nedsat, har adgang til oplysninger om de risici, som investeringsselskabet er eller kan blive eksponeret mod.

Artikel 29

Behandling risici

1. De kompetente myndigheder sikrer, at investeringsselskaber råder over solide strategier, politikker, processer og systemer for identifikation, måling, styring og overvågning af følgende:
 - a) væsentlige kilder til og virkninger af kunderisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
 - b) væsentlige kilder til og virkninger af markedsrisici og eventuel væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget
 - c) væsentlige kilder til og virkninger af investeringsselskabets risici, navnlig dem, der kan opsluge det til rådighed værende kapitalgrundlag
 - d) likviditetsrisikoen inden for relevante tidshorisonter, herunder samme dag, for at sikre, at investeringsselskaber opretholder tilstrækkelige likvide midler, herunder for så vidt angår håndtering af væsentlige risikokilder, jf. litra a), b) og c).

Strategierne, politikkerne, processerne og systemerne skal stå i rimeligt forhold til investeringsselskabers kompleksitet, risikoprofil og arbejdsområde samt den risikotolerance, som ledelsesorganet har fastsat, og afspejle investeringsselskabernes betydning i hver medlemsstat, hvor de udøver aktiviteter.

Med henblik på første afsnit, litra a), og andet afsnit skal de kompetente myndigheder tage hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

Med henblik på første afsnit, litra a), skal investeringsselskaber overveje at tegne en erhvervsansvarsforsikring som et effektivt redskab i forbindelse med deres risikostyring.

Med henblik på første afsnit, litra c), omfatter væsentlige risikokilder for investeringsselskabet selv, hvis det er relevant, væsentlige ændringer i bogført værdi af aktiver, herunder krav mod tilknyttede agenter, sammenbrud hos kunder eller modparter, positioner i finansielle instrumenter, i fremmed valuta og i råvarer samt forpligtelser over for ydelsesbaserede pensionsordninger.

Investeringsselskaber skal tage behørigt hensyn til enhver væsentlig indvirkning på kapitalgrundlaget, når sådanne risici ikke er tilstrækkelig dækket af kapitalgrundlagskravene som beregnet i henhold til artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033.

2. Er investeringsselskaber nødt til at afvikle eller indstille deres aktiviteter, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskaber, under hensyntagen til deres forretningsmodellens og -strategiers levedygtighed og bæredygtighed, tager behørigt hensyn til krav og nødvendige ressourcer, der er realistiske med hensyn til tidsramme og opretholdelse af kapitalgrundlag og likvide midler, under hele forløbet med udtræden af markedet.

3. Uanset artikel 25 finder nærværende artikels stk. 1, litra a), c) og d), anvendelse på investeringsselskaber, som opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 som supplement til dette direktiv for at sikre, at investeringsselskabers strategier, politikker, processer og systemer er solide. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomst af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 30

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber efterlever følgende principper, når de udformer og anvender deres politik for aflønning af medarbejderkategorier, herunder den øverste ledelse, risikotagere, medarbejdere med kontrolfunktioner og enhver medarbejder med en samlet løn, der mindst svarer til den laveste løn til den øverste ledelse eller risikotagere, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil eller på de aktiver, som det forvalter:

- a) Aflønningspolitikken er klart dokumenteret og står i rimeligt forhold til investeringsselskabets størrelse, interne organisation og art samt til omfanget og kompleksiteten af dets aktiviteter.
- b) Aflønningspolitikken er kønsneutral.
- c) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med og fremmer en forsvarlig og effektiv risikostyring.
- d) Aflønningspolitikken er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi og målsætninger og tager også hensyn til de langsigtede virkninger af truffne investeringsbeslutninger.

- e) Aflønningspolitikken omfatter foranstaltninger til undgåelse af interessekonflikter, fremmer ansvarlig forretningsadfærd og tilskynder til risikobevidsthed og forsigtig risikotagning.
- f) Investeringselskabets ledelsesorgan sørger i sin tilsynsfunktion for at fastlægge og med regelmæssige mellemrum revidere aflønningspolitikken og har overordnet ansvar for at føre tilsyn med dens gennemførelse.
- g) Gennemførelsen af aflønningspolitikken underkastes mindst en gang om året central og uafhængig intern kontrol fra kontrolfunktioners side.
- h) De medarbejdere, der varetager kontrolfunktioner, arbejder uafhængigt af de afdelinger, som de fører tilsyn med, har passende beføjelser og aflønnes i henhold til opnåelsen af de mål, der er knyttet til deres funktioner, uanset resultaterne på de forretningsområder, som de kontrollerer.
- i) Det i artikel 33 omhandlede aflønningsudvalg eller, hvis et sådant udvalg ikke er nedsat, ledelsesorganet i dets tilsynsfunktion fører direkte tilsyn med aflønningen af den øverste ledelse inden for risikostyrings- og compliancefunktionerne.
- j) Aflønningspolitikken skelner under hensyntagen til nationale bestemmelser om lønfastsættelse klart mellem de kriterier, der lægges til grund for fastsættelse af følgende:
 - i) fast grundløn, som primært afspejler relevant erhvervserfaring og organisatorisk ansvar, jf. den ansattes stillingsbeskrivelse som en del af ansættelsesvilkårene
 - ii) variabel løn, som afspejler bæredygtige og risikojusterede resultater for den ansatte samt resultater ud over den ansattes stillingsbeskrivelse.
- k) Den faste aflønningskomponent udgør en tilstrækkelig høj andel af den samlede løn, således at der kan føres en helt fleksibel politik for variable aflønningskomponenter, herunder mulighed for ikke at betale variable aflønningskomponenter.

2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1, litra k), at investeringsselskaber fastsætter passende forhold mellem den faste og den variable komponent af den samlede løn i deres aflønningspolitikker under hensyntagen til investeringsselskabernes forretningsaktiviteter og dermed forbundne risici samt den indflydelse, som de i stk. 1 omhandlede forskellige medarbejderkategorier har på selskabets risikoprofil.

3. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber fastlægger og anvender de i stk. 1 omhandlede principper på en måde, der svarer til deres størrelse og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter.

4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive passende kriterier for identifikation af medarbejderkategorier, hvis arbejde har væsentlig indflydelse på investeringsselskabets risikoprofil, jf. denne artikels stk. 1. EBA og ESMA tager behørigt hensyn til Kommissionens henstilling 2009/384/EF ⁽²⁶⁾ samt eksisterende retningslinjer for aflønning i henhold til direktiv 2009/65/EF, 2011/61/EU og 2014/65/EU, og sigter mod at minimere afvigelser fra eksisterende bestemmelser.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 31

Investeringselskaber med ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

Medlemsstaterne sikrer, at når et investeringsselskab modtager ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 28), i direktiv 2014/59/EU,

- a) betaler investeringsselskabet ikke variabel aflønning til medlemmerne af ledelsesorganet
- b) begrænses variabel aflønning til en del af nettoindtægterne, hvis variabel aflønning, der betales til andre medarbejdere end medlemmer af ledelsesorganet, er uforenelig med opretholdelse af et robust kapitalgrundlag i et investeringsselskab og rettidigt ophør af ekstraordinær finansiel støtte til det fra det offentlige.

Artikel 32

Variabel aflønning

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuel variabel aflønning, som tildeles og betales af et investeringsselskab til de i artikel 30, stk. 1, omhandlede medarbejderkategorier, opfylder følgende krav på samme betingelser som dem, der er fastsat i artikel 30, stk. 3:

- a) Hvis den variable aflønning er resultatafhængig, baseres den samlede variable aflønning på en kombination af en vurdering af den enkelte medarbejders og den pågældende forretningsenheds resultater og investeringsselskabets samlede resultater.
- b) Ved vurderingen af den enkelte medarbejders resultater tages der hensyn til såvel finansielle som ikkefinansielle kriterier.
- c) Den i litra a) omhandlede resultatvurdering baseres på en flerårig periode, hvor der tages hensyn til investeringsselskabets forretningscyklus og forretningsrisici.
- d) Den variable aflønning har ikke indvirkning på investeringsselskabets evne til at sikre et robust kapitalgrundlag.
- e) Garanteret variabel aflønning forekommer kun i forbindelse med nye medarbejdere og kun i det første ansættelsesår, og når investeringsselskabet har et solidt kapitalgrundlag.
- f) Godtgørelser, der kommer til udbetaling, hvis en ansættelseskontrakt opsiges før tid, afspejler de resultater, som den pågældende medarbejder har opnået i en periode, og må ikke belønne manglende resultater eller forseelser.
- g) Lønpakker knyttet til compensation eller buy-out fra kontrakter i forbindelse med tidligere beskæftigelse tilpasses investeringsselskabets langsigtede interesser.
- h) Ved målingen af resultater, som lægges til grund for beregning af puljer af variabel aflønning, tages der højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici samt kapitalomkostningerne og likviditet, der kræves i henhold til forordning (EU) 2019/2033
- i) Tildelingen af variable lønkomponenter i investeringsselskabet tager højde for alle typer af aktuelle og fremtidige risici.
- j) Mindst 50 % af den variable aflønning består af følgende instrumenter:
 - i) aktier eller tilsvarende ejerskabsinteresser, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,
 - ii) aktielignende instrumenter eller tilsvarende ikkelikvide instrumenter, afhængigt af det pågældende investeringsselskabs juridiske struktur,
 - iii) hybride kernekapitalinstrumenter eller supplerende kapitalinstrumenter eller andre instrumenter, som fuldt ud kan konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter eller nedskrives, og som i tilstrækkelig grad afspejler investeringsselskabets kreditkvalitet som going concern
 - iv) ikkelikvide instrumenter, som afspejler instrumenterne i de forvaltede porteføljer.

- k) Uanset litra j) kan de kompetente myndigheder, hvis et investeringsselskab ikke udsteder de i nævnte litra anførte instrumenter, godkende anvendelse af alternative ordninger, der opfylder samme formål.
- l) Mindst 40 % af den variable aflønning udskydes i tre til fem år, alt efter hvad der er relevant, afhængigt af investeringsselskabets forretningscyklus, arten af selskabets virksomhed, selskabets risici og den pågældende medarbejders arbejdsopgaver, undtagen hvis den variable aflønning udgør et meget stort beløb, i hvilket tilfælde mindst 60 % af den variable aflønning udskydes.
- m) Op til 100 % af den variable aflønning reduceres, hvis investeringsselskabets finansielle resultater har været beskedne eller negative, herunder gennem ordninger vedrørende fradrags- eller tilbagebetalingsprocedurer, der er omfattet af kriterier, som investeringsselskaber har fastsat, og som navnlig vedrører situationer, hvor den pågældende medarbejder:

i) har deltaget i eller været ansvarlig for adfærd, der resulterede i betydelige tab for investeringsselskabet

ii) ikke længere anses for at være egnet og hæderlig.

- n) Skønmæssige pensionsydelse er i overensstemmelse med investeringsselskabets forretningsstrategi, målsætninger, værdier og langsigtede interesser.
2. Medlemsstaterne sikrer med henblik på stk. 1 følgende:
- a) De i artikel 30, stk. 1, omhandlede personer benytter ikke personlige afdækningsstrategier eller løn- og ansvarsrelaterede forsikringer til at underminere de principper, der er omhandlet i stk. 1.
- b) Der betales ikke variabel løn gennem finansielle ordninger eller metoder, der gør det lettere at undlade at overholde dette direktiv eller forordning (EU) 2019/2033.

3. De i stk. 1, litra j), omhandlede instrumenter skal med henblik på nævnte bestemmelse være omfattet af en passende tilbageholdelsespolitik, der er udformet således, at den bringer personernes incitamenter i overensstemmelse med investeringsselskabets og dets kreditorers og kunders langsigtede interesser. Medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder kan pålægge begrænsninger med hensyn til arten og udformningen af disse instrumenter eller forbyde anvendelse af visse instrumenter til variabel aflønning.

Den i stk. 1, litra l), omhandlede udskydelse af variabel aflønning godtgøres ikke hurtigere end på pro rata-basis.

For så vidt angår stk. 1, litra n), gælder det, at hvis en medarbejder forlader investeringsselskabet før pensionsalderen, skal investeringsselskabet tilbageholde de skønmæssigt fastsatte pensionsydelse i en periode på fem år i form af instrumenter som omhandlet i litra j). Hvis en medarbejder når pensionsalderen og går på pension, skal de skønmæssigt fastsatte pensionsydelse betales til den pågældende i form af instrumenter som omhandlet i litra j) efter en femårig tilbageholdelsesperiode.

4. Stk. 1, litra j) og l), og stk. 3, tredje afsnit, finder ikke anvendelse på:
- a) investeringsselskaber, hvis værdi af balanceførte og ikkebalanceførte aktiver i gennemsnit udgør 100 mio. EUR eller derunder i den fireårsperiode, der ligger umiddelbart forud for det pågældende regnskabsår
- b) personer, hvis årlige variable aflønning ikke overstiger 50 000 EUR og ikke udgør mere end en fjerdedel af vedkommendes samlede årlige aflønning.
5. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat forhøje den deri nævnte tærskel, forudsat at investeringsselskabet opfylder følgende kriterier:

- a) investeringsselskabet er ikke et af de tre største investeringsselskaber med hensyn til den samlede værdi af aktiver i den medlemsstat, hvor det er etableret
 - b) investeringsselskabet er ikke underlagt forpligtelser eller er underlagt forenkledede forpligtelser med hensyn til genopretnings- og afviklingsplanlægning i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 2014/59/EU
 - c) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte handelsbeholdningsaktiviteter er 150 mio. EUR eller derunder
 - d) størrelsen af investeringsselskabets balanceførte og ikkebalanceførte derivataktiviteter er 100 mio. EUR eller derunder
 - e) tærsklen overstiger ikke 300 mio. EUR, og
 - f) det er hensigtsmæssigt at forhøje tærsklen under hensyntagen til arten og omfanget af investeringsselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
6. Uanset stk. 4, litra a), kan en medlemsstat sænke den i nævnte litra omhandlede tærskel, forudsat at det er hensigtsmæssigt at gøre dette under hensyntagen til arten og omfanget af investeringsselskabets aktiviteter, dets interne organisation og, hvis det er relevant, kendetegnene ved den koncern, som det tilhører.
7. Uanset stk. 4, litra b), kan en medlemsstat beslutte, at medarbejdere, som har ret til en årlig variabel aflønning under den tærskel og andel, der er omhandlet i nævnte litra, ikke er omfattet af undtagelsen heri på grund af særlige nationale markedsforhold med hensyn til aflønningspraksis eller som følge af karakteren af disse medarbejderes ansvarsområder og jobprofil.
8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at angive, hvilke kategorier af instrumenter der opfylder betingelserne i stk. 1, litra j), nr. iii), og angive mulige alternative ordninger, jf. stk. 1, litra k).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

9. EBA vedtager i samråd med ESMA retningslinjer, som letter gennemførelsen af stk. 4, 5 og 6 og sikrer konsekvent anvendelse heraf.

Artikel 33

Aflønningsudvalg

1. Medlemsstaterne sikrer, at investeringsselskaber, der ikke opfylder kriterierne i artikel 32, stk. 4, litra a), nedsætter et aflønningsudvalg. Aflønningsudvalget skal have en ligelig kønsfordeling og foretage et kompetent og uafhængigt skøn vedrørende aflønningspolitikker og -praksis samt incitament, der er indført med henblik på risikostyring samt forvaltning af kapital og likviditet. Aflønningsudvalget kan nedsættes på koncernniveau.
2. Medlemsstaterne sikrer, at aflønningsudvalget er ansvarligt for udarbejdelse af afgørelser vedrørende aflønning, der skal træffes af ledelsesorganet, herunder afgørelser, som har konsekvenser for det pågældende investeringsselskabs risici og risikostyring. Formanden for og medlemmerne af aflønningsudvalget skal være medlemmer af ledelsesorganet, som ikke varetager en ledelsesfunktion i det pågældende

investeringselskab. Hvis arbejdstagerrepræsentation i ledelsesorganet er fastsat i national ret, skal aflønningsudvalget omfatte en eller flere arbejdstagerrepræsentanter.

3. Når de i stk. 2 omhandlede afgørelser udarbejdes, tager aflønningsudvalget højde for offentlighedens interesse samt aktionærernes, investorernes og andre interessenters langsigtede interesser i investeringselskabet.

Artikel 34

Tilsyn med aflønningspolitik

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indsamler oplysninger, der er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra c) og d), i forordning (EU) 2019/2033, samt oplysninger fra investeringselskaber om lønforskellen mellem mænd og kvinder og anvender disse oplysninger til at belyse aflønningstendenser og -praksis.

De kompetente myndigheder forelægger EBA disse oplysninger.

2. EBA anvender de oplysninger, som den modtager fra de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1 og 4, til at belyse aflønningstendenser og -praksis på EU-plan.

3. EBA udsteder i samråd med ESMA retningslinjer for anvendelse af forsvarlige aflønningspolitikker. Disse retningslinjer skal mindst tage hensyn til de i artikel 30-33 omhandlede krav og de i henstilling 2009/384/EF omhandlede principper for forsvarlige aflønningspolitikker.

4. Medlemsstaterne sikrer, at investeringselskaber giver de kompetente myndigheder oplysninger om antallet af fysiske personer i hvert investeringselskab, der aflønnes med 1 mio. EUR eller mere pr. regnskabsår, i lønrammer på 1 mio. EUR, herunder oplysninger om deres ansvarsområder, det pågældende forretningsområde og hovedelementerne løn, bonus, langsigtede gratialer og pensionsbidrag.

Medlemsstaterne sikrer, at investeringselskaber på anmodning giver de kompetente myndigheder de samlede løntal for hvert medlem af ledelsesorganet eller den øverste ledelse.

De kompetente myndigheder sender de i første og andet afsnit omhandlede oplysninger til EBA, som offentliggør dem i et fælles rapporteringsformat opdelt efter hjemland. EBA kan i samråd med ESMA udstede retningslinjer for at lette gennemførelsen af dette stykke og sikre de indsamlede oplysningers ensartethed.

Artikel 35

EBA-rapport om miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige risici

EBA udarbejder en rapport om indførelse af tekniske kriterier for eksponeringer mod aktiviteter, der i væsentlig grad er forbundet med miljømæssige, sociale og ledelsesmæssige (ESG) mål i forbindelse med tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen med henblik på at vurdere de mulige risici kilder virkninger for investeringselskaber, idet der tages hensyn til gældende EU-retsakter på området for ESG-klassificering.

Den i stk. 1 omhandlede EBA-rapport skal mindst omfatte:

- a) en definition af ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrисici i forbindelse med overgangen til en mere bæredygtig økonomi, og herunder, hvad angår overgangsrисici, risici i forbindelse med afskrivning af aktiver som følge af reguleringsmæssige ændringer, kvalitative og kvantitative kriterier og målestokke, der er relevante for vurderingen af sådanne risici, samt en metode til

- vurdering af muligheden for, at sådanne risici opstår på kort, mellemlang eller lang sigt, og muligheden for, at sådanne risici får væsentlige finansielle konsekvenser for et investeringsselskab
- b) en vurdering af muligheden for, at betydelige koncentrationer af specifikke aktiver øger ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrisici for et investeringsselskab
 - c) en beskrivelse af de processer, ved hjælp af hvilke et investeringsselskab kan identificere, vurdere og håndtere ESG-risici, herunder fysiske risici og overgangsrisici
 - d) de kriterier, parametre og målestokke, ved hjælp af hvilke tilsynsførende og investeringsselskaber kan vurdere virkningen af kort-, mellem- og langsigtede ESG-risici med henblik på tilsynskontrol- og vurderingsprocessen.

EBA forelægger Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen rapporten om sine resultater senest den 26. december 2021.

På grundlag af denne rapport kan EBA om nødvendigt vedtage retningslinjer for at indføre kriterier vedrørende ESG-risici til tilsynskontrol- og vurderingsprocessen, som tager hensyn til resultaterne af den i denne artikel nævnte EBA-rapport.

Afdeling 3

Tilsynskontrol- og vurderingsproces

Artikel 36

Tilsynskontrol og vurdering

1. De kompetente myndigheder fører, i det omfang det er relevant og nødvendigt under hensyntagen til investeringsselskabers størrelse, risikoprofil og forretningsmodel, kontrol med de ordninger, strategier, processer og mekanismer, som investeringsselskaber indfører for at efterkomme dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, og vurderer følgende, hvis det er hensigtsmæssigt og relevant, for at sikre en forsvarlig styring og dækning af deres risici:
 - a) de i artikel 29 omhandlede risici
 - b) den geografiske placering af investeringsselskabers eksponeringer
 - c) investeringsselskabers forretningsmodel
 - d) vurderingen af systemiske risici under hensyntagen til identifikationen og målingen af systemisk risiko i henhold til artikel 23 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller ESRB-henstillinger
 - e) risiciene for investeringsselskabers net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver
 - f) investeringsselskabers eksponering mod renterisici som følge af aktiviteter uden for handelsbeholdningen
 - g) investeringsselskabers ledelsessystemer og ledelsesorganets medlemmers evne til at udføre deres opgaver.

Med henblik på dette stykke tager de kompetente myndigheder behørigt hensyn til, hvorvidt investeringsselskaber har en erhvervsansvarsforsikring.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fastlægger hyppigheden og omfanget af den kontrol og vurdering, der er omhandlet i stk. 1, under hensyntagen til størrelsen, arten, omfanget og kompleksiteten af de pågældende investeringsselskaber og, hvis det er relevant, deres systemiske betydning og under hensyntagen til proportionalitetsprincippet.

Kun hvis de kompetente myndigheder finder det nødvendigt på grund af de pågældende investeringsselskabers størrelse, art, omfang og kompleksitet beslutter de i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt og hvordan

denne kontrol og vurdering skal foretages med hensyn til investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033.

Med henblik på første afsnit skal der tages hensyn til national ret vedrørende adskillelse af kunders penge.

3. Ved førelsen af det tilsyn og foretagelsen af den vurdering, der er omhandlet i stk. 1, litra g), skal de kompetente myndigheder have adgang til dagsordener, mødereferater og dokumenter i forbindelse med møder i ledelsesorganet og dets udvalg samt resultaterne af den interne eller eksterne vurdering af ledelsesorganets resultater.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 58 for at supplere dette direktiv med henblik på at sikre, at investeringsselskabers ordninger, strategier, processer og mekanismer sikrer en forsvarlig styring og dækning af deres risici. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til udviklingen på de finansielle markeder, navnlig fremkomsten af nye finansielle produkter, udviklingen inden for regnskabsstandarder og udvikling, som letter konvergens inden for tilsynspraksis.

Artikel 37

Løbende kontrol med tilladelse til at anvende interne modeller

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder regelmæssigt og mindst hvert tredje år kontrollerer investeringsselskabers opfyldelse af de krav til tilladelse til at anvende interne modeller, der er omhandlet i artikel 22 i forordning (EU) 2019/2033. De kompetente myndigheder tager især hensyn til ændringer i et investeringsselskabs virksomhed og anvendelse af nævnte interne modeller på nye produkter og kontrollerer og vurderer, om investeringsselskabet anvender veludviklede og tidssvarende teknikker og praksisser i forbindelse med nævnte interne modeller. De kompetente myndigheder sikrer, at væsentlige mangler i et investeringsselskabs interne modeller med hensyn til risikodækning udbedres, eller tager skridt til begrænsning af følgerne, herunder ved at stille krav om kapitaltillæg eller højere multiplikationsfaktorer.

2. Hvis der for interne markedsrisikomodeller forekommer mange overskridelser, jf. artikel 366 i forordning (EU) nr. 575/2013, der indikerer, at de interne modeller ikke er eller ikke længere er nøjagtige, inddrager de kompetente myndigheder tilladelsen til anvendelse af de interne modeller eller pålægger passende foranstaltninger for at sikre, at de interne modeller straks forbedres inden for en fastsat frist.

3. Hvis et investeringsselskab, som har fået tilladelse til at anvende interne modeller, ikke længere opfylder kravene til anvendelse af disse interne modeller, stiller de kompetente myndigheder krav om, at investeringsselskabet godtgør, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, eller om, at det forelægger en plan og en frist for opfyldelse af nævnte krav. De kompetente myndigheder stiller krav om, at den forelagte plan forbedres, når det er usandsynligt, at planen fører til fuld opfyldelse af kravene, eller når fristen ikke er passende.

Hvis det er usandsynligt, at investeringsselskabet vil opfylde kravene inden for den fastsatte frist, eller det ikke på tilfredsstillende vis har godtgjort, at virkningen af den manglende opfyldelse er uvæsentlig, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder inddrager tilladelsen til at anvende interne modeller eller begrænser den til områder, hvor kravene opfyldes, eller områder, hvor kravene vil kunne opfyldes inden for en passende frist.

4. EBA analyserer interne modeller på tværs af investeringsselskaber og analyserer, hvordan investeringsselskaber, der anvender interne modeller, behandler lignende risici eller eksponeringer. EBA underretter ESMA herom.

EBA udarbejder med henblik på at fremme en konsekvent og effektiv tilsynspraksis på basis af nævnte analyse og i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 retningslinjer med benchmarks for, hvordan investeringsselskaber skal anvende interne modeller, og hvordan disse interne modeller skal anvendes på lignende risici eller eksponeringer.

Medlemsstaterne tilskynder de kompetente myndigheder til at tage hensyn til nævnte analyse og retningslinjer i forbindelse med den i stk. 1 omhandlede kontrol.

Afdeling 4

Tilsynsforanstaltninger og -beføjelser

Artikel 38

Tilsynsforanstaltninger

De kompetente myndigheder stiller krav om, at et investeringsselskab på et tidligt stadium træffer de nødvendige foranstaltninger til at adressere følgende problemer:

- a) et investeringsselskab ikke opfylder kravene i dette direktiv eller i forordning (EU) 2019/2033
- b) de kompetente myndigheder har dokumentation for, at et investeringsselskab sandsynligvis vil overtræde de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, eller bestemmelserne i forordning (EU) 2019/2033 inden for de næste 12 måneder.

Artikel 39

Tilsynsbeføjelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder under varetagelsen af deres opgaver har de nødvendige tilsynsbeføjelser til at kunne gribe ind i investeringsselskabers aktiviteter på en effektiv og forholdsmæssig måde.
2. De kompetente myndigheder har med henblik på artikel 36, artikel 37, stk. 3, og artikel 38 samt anvendelsen af forordning (EU) 2019/2033 følgende beføjelser:
 - a) at stille krav til investeringsselskaber om et kapitalgrundlag, der overstiger kravene i artikel 11 i forordning (EU) 2019/2033 i de situationer, der er omhandlet i artikel 40 i dette direktiv, eller til at tilpasse det kapitalgrundlag og de likvide aktiver, der stilles krav om i tilfælde af væsentlige ændringer af de pågældende investeringsselskabers virksomhed
 - b) at stille krav om, at de ordninger, processer, mekanismer og strategier, der iværksættes i overensstemmelse med artikel 24 og 26, styrkes
 - c) at stille krav om, at investeringsselskaber inden for et år forelægger en plan for fornyet opfyldelse af tilsynskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033, at fastsætte en frist for gennemførelse af denne plan og at stille krav om forbedringer af planen med hensyn til omfang og frist
 - d) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender en bestemt hensættelsespolitik eller behandling af aktiver for så vidt angår kapitalgrundlagskrav
 - e) at indføre restriktioner for eller begrænse investeringsselskabers virksomhed, transaktioner eller netværk eller at stille krav om afhændelse af aktiviteter, der indebærer for stor risiko for et investeringsselskabs finansielle soliditet

- f) at stille krav om, at risikoen i forbindelse med investeringsselskabers aktiviteter, produkter og systemer, herunder outsourcete aktiviteter, reduceres
- g) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser variabel aflønning som en procentdel af nettoindtægterne, når en sådan aflønning er uforenelig med opretholdelse af et robust kapitalgrundlag
- h) at stille krav om, at investeringsselskaber anvender nettooverskud til at styrke kapitalgrundlaget
- i) at stille krav om, at et investeringsselskab begrænser eller forbyder udlodninger eller rentebetalinger til aktionærer, selskabsdeltagere eller indehavere af hybride kernekapitalinstrumenter, hvis en sådan begrænsning eller et sådant forbud ikke betragtes som misligholdelse fra investeringsselskabets side
- j) at indføre supplerende eller hyppigere indberetningskrav end dem, der er fastsat i dette direktiv og i forordning (EU) 2019/2033, herunder indberetning af kapital- og likviditetspositioner
- k) at pålægge særlige likviditetskrav i overensstemmelse med artikel 42
- l) at stille yderligere oplysningskrav
- m) at stille krav om, at investeringsselskaber begrænser risiciene for deres net- og informationssystemers sikkerhed med henblik på at sikre fortrolighed, integritet og tilgængelighed i forbindelse med deres processer, data og aktiver.

3. For så vidt angår stk. 2, litra j), må de kompetente myndigheder kun stille krav til investeringsselskaber om yderligere eller hyppigere indberetning, såfremt de oplysninger, der skal indberettes, ikke er overlappende, og en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) En af tilfældene omhandlet i artikel 38, litra a) og b), foreligger.
- b) Den kompetente myndighed anser det for nødvendigt at indhente den dokumentation, der er omhandlet i artikel 38, litra b).
- c) De yderligere oplysninger er påkrævede med henblik på den i artikel 36 omhandlede tilsynskontrol- og vurderingsproces.

Oplysninger anses for at være overlappende, hvis den kompetente myndighed allerede har de samme eller i det væsentlige de samme oplysninger, hvis disse oplysninger kan frembringes af den kompetente myndighed eller kan indhentes af samme kompetente myndighed med andre midler end et krav til investeringsselskaber om at indberette dem. En kompetent myndighed må ikke stille krav om yderligere oplysninger, hvis oplysningerne er tilgængelige for den kompetente myndighed i et andet format eller en anden detaljeringsgrad end de yderligere oplysninger, som skal indberettes, og det andet format eller den anden detaljeringsgrad ikke forhindrer den i at udarbejde oplysninger, som i det væsentlige er de samme.

Artikel 40

Yderligere kapitalgrundlagskrav

1. De kompetente myndigheder kan kun pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), hvis de på grundlag af kontrollen ifølge artikel 36 og 37 konstaterer en af følgende situationer for et investeringsselskab:

- a) Investeringsselskabet er eksponeret mod risici eller elementer af risici eller udgør risici for andre, som er væsentlige, og som ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravet, navnlig K-faktorkravene, i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033
- b) Investeringsselskabet opfylder ikke de i artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre tilsynsforanstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.
- c) Justeringerne i forhold til den forsigtige værdiansættelse af handelsbeholdningen er ikke tilstrækkelige til at gøre det muligt for investeringsselskabet at sælge eller afdække sine positioner inden for kort tid uden at lide væsentlige tab under normale markedsforhold.

- d) Den kontrol, der foretages i overensstemmelse med artikel 37, viser, at den manglende opfyldelse af kravene til anvendelse af de tilladte interne modeller sandsynligvis vil medføre et utilstrækkeligt kapitalniveau.
- e) Investeringselskabet undlader gentagne gange at etablere eller opretholde et tilstrækkeligt niveau for yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 41.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes risici eller elementer af risici kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af kapitalgrundlagskravene i tredje og fjerde del i forordning (EU) 2019/2033, hvis den kapital, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringsselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse, type og fordeling ligger over kapitalgrundlagskravet til investeringsselskaber i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

For så vidt angår første afsnit kan kapital, der anses for tilstrækkelig, omfatte risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for krævet yderligere kapitalgrundlag, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), som forskellen mellem den kapital, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og kapitalgrundlagskravet i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringsselskaber opfylder det yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), med kapitalgrundlag på følgende betingelser:

- a) Mindst tre fjerdedele af det yderligere kapitalkrav opfyldes med kernekapital.
- b) Mindst tre fjerdedele af kernekapitalen skal bestå af egentlig kernekapital.
- c) Dette kapitalgrundlag må ikke anvendes til at opfylde de kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) 2019/2033.

5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge yderligere kapitalgrundlagskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra a), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-4 i denne artikel. Dette omfatter i det tilfælde, der er anført i stk. 1, litra d), i denne artikel, en specifik erklæring om, hvorfor den kapital, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 41, stk. 1, ikke længere anses for tilstrækkelig.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for at præcisere, hvordan risici og elementer af risici som omhandlet i stk. 2 skal måles, herunder risici eller elementer af risici, som udtrykkeligt er udelukket fra kapitalgrundlagskravene i tredje eller fjerde del i forordning (EU) 2019/2033.

EBA sikrer, at udkastet til reguleringsmæssige tekniske standarder indeholder vejledende kvalitative målestokke for det yderligere kapitalgrundlag, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), under hensyntagen til de forskellige forretningsmodeller og retlige former, som investeringsselskaber kan have, og at det er forholdsmæssigt i lyset af:

- a) gennemførelsesbyrden for investeringsselskaber og kompetente myndigheder
- b) muligheden for, at de større kapitalgrundlagskrav, som gælder, såfremt investeringsselskaber ikke anvender interne modeller, begrundet pålæggelse af mindre kapitalgrundlagskrav, når risici og elementer af risici vurderes i henhold til stk. 2.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. De kompetente myndigheder kan pålægge et yderligere kapitalgrundlagskrav i henhold til stk. 1-6 for investeringsselskaber, der opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, på grundlag af en vurdering fra sag til sag, og når de kompetente myndigheder finder det berettiget.

Artikel 41

Vejledning om yderligere kapitalgrundlag

1. Under hensyntagen til proportionalitetsprincippet og i forhold til størrelsen, den systemiske betydning, arten, omfanget og kompleksiteten af de aktiviteter, som udføres af investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, kan de kompetente myndigheder stille krav om, at sådanne investeringsselskaber har kapitalgrundlagniveauer, som baseret på artikel 24 er tilstrækkeligt meget større end kravene i tredje del i forordning (EU) 2019/2033 og i dette direktiv, herunder de yderligere kapitalgrundlagskrav, der er omhandlet i artikel 39, stk. 2, litra a), for at sikre, at konjunkturudsving ikke fører til manglende opfyldelse af disse krav eller bringer investeringsselskabernes mulighed for at afvikle eller indstille aktiviteter på en velordnet måde i fare.

2. De kompetente myndigheder kontrollerer om nødvendigt det kapitalgrundlagniveau, som de enkelte investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, har fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1, og meddeler, hvis det er relevant, det berørte investeringsselskab konklusionerne af denne kontrol, herunder en eventuel forventning om tilpasning af det kapitalgrundlagniveau, der er fastsat i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1. En sådan meddelelse skal indeholde en dato fastsat af den kompetente myndighed for, hvornår tilpasningen senest skal være fuldført.

Artikel 42

Særlige likviditetskrav

1. De kompetente myndigheder pålægger kun de i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), omhandlede særlige likviditetskrav, hvis de på grundlag af kontrollen ifølge dette direktivs artikel 36 og 37 konkluderer, at investeringsselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringsselskaber i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, eller som opfylder betingelserne i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, men som ikke er undtaget fra likviditetskravet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, befinder sig i en af følgende situationer:

- a) Investeringsselskabet er eksponeret mod likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko, som er væsentlig og ikke er dækket eller ikke er tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.
- b) Investeringsselskabet opfylder ikke de i dette direktivs artikel 24 og 26 omhandlede krav, og andre administrative foranstaltninger vil sandsynligvis ikke forbedre ordningerne, processerne, mekanismerne og strategierne tilstrækkeligt inden for et passende tidsrum.

2. Med henblik på denne artikels stk. 1, litra a), betragtes likviditetsrisiko eller elementer af likviditetsrisiko kun som ikke dækket eller ikke tilstrækkeligt dækket af likviditetskravet i femte del i forordning

(EU) 2019/2033, hvis den likviditet, der af den kompetente myndighed anses for tilstrækkelig efter tilsynskontrollen af den vurdering, som investeringselskaber har foretaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 24, stk. 1, med hensyn til størrelse og type ligger over likviditetskravet til investeringselskabet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.

3. De kompetente myndigheder fastsætter niveauet for det særlige likviditetskrav, jf. dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), som forskellen mellem den likviditet, der anses for tilstrækkelig i henhold til stk. 2 i denne artikel, og likviditetskravet i femte del i forordning (EU) 2019/2033.

4. De kompetente myndigheder stiller krav om, at investeringselskaber opfylder det særlige likviditetskrav, der er omhandlet i dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra k), med likvide aktiver som fastsat i artikel 43 i forordning (EU) 2019/2033.

5. De kompetente myndigheder begrundet skriftligt deres beslutning om at pålægge et særligt likviditetskrav, jf. artikel 39, stk. 2, litra k), ved at give en klar redegørelse for den fulde vurdering af de elementer, der er omhandlet i stk. 1-3 i denne artikel.

6. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for på en måde, der er passende i forhold til investeringselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, at præcisere, hvordan den likviditetsrisiko og de elementer af likviditetsrisiko, der er omhandlet i stk. 2, skal måles.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 43

Samarbejde med afviklingsmyndigheder

De kompetente myndigheder underretter de relevante afviklingsmyndigheder om ethvert krav om yderligere kapitalgrundlag i henhold til nærværende direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), for et investeringselskab, der er omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2014/59/EU, og om en eventuel forventning om tilpasning som omhandlet i nærværende direktivs artikel 41, stk. 2, for så vidt angår et sådant investeringselskab.

Artikel 44

Offentliggørelseskrav

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelser til:

- a) at kræve, at investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 offentliggør de oplysninger, der er omhandlet i artikel 46 i nævnte forordning, mere end én gang om året, og at fastsætte frister for denne offentliggørelse
- b) at kræve, at investeringselskaber, der ikke opfylder betingelserne for klassificering som små og ikke indbyrdes forbundne investeringselskaber fastsat i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033, og investeringselskaber som omhandlet i artikel 46, stk. 2, i forordning (EU)

2019/2033 benytter bestemte medier og steder, navnlig investeringsselskabernes websteder, til andre offentliggørelser end årsregnskaber

- c) at kræve, at moderselskaber en gang om året enten i komplet form eller i form af henvisninger til tilsvarende oplysninger offentliggør en beskrivelse af deres juridiske struktur og investeringsselskabskoncernens ledelsesstruktur og organisatoriske struktur i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, i dette direktiv og artikel 10 i direktiv 2014/65/EU.

Artikel 45

Forpligtelse til at underrette EBA

1. De kompetente myndigheder underretter EBA om:
 - a) deres tilsyns kontrol- og vurderingsproces, jf. artikel 36
 - b) den metode, som anvendes til de beslutninger, der er omhandlet i artikel 39, 40 og 41.
 - c) de niveauer for administrative sanktioner, som medlemsstaterne har fastsat, jf. artikel 18.

EBA videregiver oplysningerne omhandlet i dette stykke til ESMA.

2. EBA vurderer i samråd med ESMA oplysningerne fra de kompetente myndigheder med henblik på at udvikle konsekvens i tilsyns kontrol- og vurderingsprocessen. EBA kan for at fuldføre sin vurdering efter høring af ESMA anmode de kompetente myndigheder om yderligere oplysninger på en forholdsmæssig måde og i overensstemmelse med artikel 35 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA offentliggør de i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede samlede oplysninger på sit websted.

EBA aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om graden af konvergens mellem medlemsstaternes anvendelse af dette kapitel. EBA foretager peerevalueringer i overensstemmelse med artikel 30 i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis det er nødvendigt. EBA underretter ESMA om sådanne peerevalueringer.

EBA og ESMA udsteder i overensstemmelse med henholdsvis artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og artikel 16 i forordning (EU) nr. 1095/2010, alt efter hvad der er relevant, retningslinjer til de kompetente myndigheder med henblik på yderligere præcisering på en måde, der svarer til investeringsselskabers størrelse, struktur og interne organisation og til arten, omfanget og kompleksiteten af deres aktiviteter, af de fælles procedurer for og metoder til den tilsyns kontrol- og vurderingsproces, der er omhandlet i stk. 1, og af vurderingen af behandlingen af de risici, der er omhandlet i dette direktivs artikel 29.

KAPITEL 3

Tilsyn med investeringsselskabskoncerner

Afdeling 1

Tilsyn med investeringsselskabskoncerner på konsolideret niveau og tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Artikel 46

Fastlæggelse af koncerntilsynsførende

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for en investeringsselskabskoncern er et moderinvesteringsselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette moderinvesteringsselskab i Unionen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskabet for et investeringsselskab er et moderinvesteringsskabselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for dette investeringsselskab.
3. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, har det samme moderinvesteringsskabselskab i Unionen eller det samme blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for det investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsskabselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret.
4. Medlemsstaterne sikrer, at hvis moderselskaber til to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i to eller flere medlemsstater, består af mere end ét investeringsskabselskab eller blandet finansielt holdingselskab med hovedkontorer i forskellige medlemsstater, og der er et investeringsselskab i hver af disse medlemsstater, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsskabselskabet med den største samlede balancesum.
5. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er meddelt tilladelse i Unionen, har det samme investeringsskabselskab i Unionen eller blandede finansielle holdingselskab i Unionen som moderselskab, og ingen af disse investeringsselskaber er meddelt tilladelse i den medlemsstat, hvor investeringsskabselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab er etableret, føres tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten af den kompetente myndighed for investeringsskabselskabet med den største samlede balancesum.
6. De kompetente myndigheder kan efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 3, 4 og 5, hvis det under hensyntagen til de pågældende investeringsselskaber og omfanget af deres aktiviteter i de relevante medlemsstater ikke ville være hensigtsmæssigt at anvende dem med henblik på et effektivt tilsyn på konsolideret niveau eller tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten, og udpege en anden kompetent myndighed til at føre tilsyn på konsolideret niveau eller at føre tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten. I så fald giver de kompetente myndigheder, inden de træffer en sådan afgørelse, moderinvesteringsskabselskabet i Unionen eller det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller investeringsskabselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, lejlighed til at udtale sig om nævnte tilsigtede afgørelse. De kompetente myndigheder underretter Kommissionen og EBA om en sådan afgørelse.

Artikel 47

Oplysningskrav i nødsituationer

Opstår en nødsituation, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivviditeten og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en investeringsselskabskoncern er meddelt tilladelse, skal den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, så hurtigt som praktisk muligt med forbehold af dette afsnits kapitel 1, afdeling 2, underrette EBA, ESRB og eventuelle relevante kompetente myndigheder og meddele alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 48

Tilsynskollegier

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til dette direktivs artikel 46, om nødvendigt kan oprette tilsynskollegier for at lette udførelsen af de i denne artikel omhandlede opgaver og sikre koordinering og samarbejde med relevante tredjelandes tilsynsmyndigheder, navnlig hvis det er nødvendigt med henblik på anvendelse af artikel 23, stk. 1, første afsnit, litra c), og artikel 23, stk. 2, i forordning (EU) 2019/2033 til at udveksle og ajourføre relevante oplysninger om marginmodellen med tilsynsmyndighederne for kvalificerende centrale modparter.
2. Tilsynskollegier fastlægger rammer for den koncerntilsynsførendes, EBA's og de andre kompetente myndigheds udførelse af følgende opgaver:
 - a) de opgaver, der er omhandlet i artikel 47
 - b) koordineringen af anmodninger om oplysninger, hvis det er nødvendigt for at lette tilsyn på konsolideret niveau, jf. artikel 7 i forordning (EU) 2019/2033
 - c) koordineringen af anmodninger om oplysninger i tilfælde, hvor flere kompetente myndigheder for investeringsselskaber, der er en del af samme koncern, har behov for enten at anmode den kompetente myndighed i et clearingmedlems hjemland eller den kompetente myndighed for den kvalificerende centrale modpart om oplysninger vedrørende den marginmodel og de parametre, der anvendes til beregning af de relevante investeringsselskabers margenkrav
 - d) udveksling af oplysninger mellem alle kompetente myndigheder og med EBA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 og med ESMA i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1095/2010
 - e) opnåelse af enighed om frivillig delegering af opgaver og ansvar mellem kompetente myndigheder, hvis det er relevant
 - f) forøgelse af effektiviteten af tilsyn ved at søge at undgå unødvendig gentagelse af tilsynskrav.
3. Der kan også, hvis det er relevant, oprettes tilsynskollegier, hvis datterselskaber i en investeringsselskabskoncern, hvis moderskab er et investeringsselskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, er beliggende i et tredjeland.
4. EBA deltager i overensstemmelse med artikel 21 i forordning (EU) nr. 1093/2010 i tilsynskollegiers møder.
5. Følgende myndigheder er medlemmer af tilsynskollegier:
 - a) de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med datterselskaber i en investeringsselskabskoncern, hvis moderselskab er et investeringsselskab i Unionen, et moderinvesteringsselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen
 - b) tredjelandes tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant, med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i dette afsnits kapitel 1, afdeling 2.
6. Den koncerntilsynsførende, der er fastlagt i henhold til artikel 46, varetager formandsposten på møder i tilsynskollegiet og træffer beslutninger. Nævnte koncerntilsynsførende holder forud for afholdelsen af møder alle medlemmerne af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de vigtigste emner, der skal drøftes, og de aktiviteter, der skal overvejes. Den koncerntilsynsførende holder også rettidigt alle medlemmer af tilsynskollegiet fuldt underrettet om de beslutninger, der vedtages på nævnte møder, eller de foranstaltninger, der gennemføres.

Den koncerntilsynsførende tager hensyn til relevansen af den tilsynsaktivitet, der skal planlægges eller koordineres af de myndigheder, som er omhandlet i stk. 5, når der vedtages beslutninger.

Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde formaliseres ved skriftlige bestemmelser.

7. I tilfælde af uenighed i en beslutning, som den koncerntilsynsførende har truffet om tilsynskollegiers virkemåde, kan enhver berørt kompetent myndighed indbringe sagen for EBA og anmode om EBA's bistand i henhold til artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 bistå de kompetente myndigheder i tilfælde af uenighed om tilsynskollegiers virkemåde som omhandlet i nærværende artikel.

8. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for yderligere at præcisere, på hvilke betingelser tilsynskollegier skal udføre de opgaver, der er omhandlet i stk. 1.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. juni 2021.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 49

Samarbejdskrav

1. Medlemsstaterne sikrer, at den koncerntilsynsførende og de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 48, stk. 5, giver hinanden alle relevante oplysninger som krævet, herunder følgende:

- a) angivelse af investeringsselskabskoncerners juridiske struktur og ledelsesstruktur, herunder organisationsstruktur, omfattende alle regulerede og ikkeregulerede enheder, ikkeregulerede datterselskaber samt moderselskaberne og af de kompetente myndigheder for de regulerede enheder i investeringsselskabskoncerner
- b) procedurer for indsamling af oplysninger fra investeringsselskaberne i en investeringsselskabskoncern og procedurer for kontrol af disse oplysninger
- c) en eventuel negativ udvikling i investeringsselskaberne eller i andre enheder i en investeringsselskabskoncern, som kan påvirke disse investeringsselskaber i alvorlig grad
- d) eventuelle væsentlige sanktioner og ekstraordinære foranstaltninger, som de kompetente myndigheder har pålagt eller truffet i overensstemmelse med nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv
- e) pålæggelse af specifikke kapitalgrundlagskrav i henhold til dette direktivs artikel 39.

2. De kompetente myndigheder og den koncerntilsynsførende kan indbringe spørgsmål for EBA, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010, hvis relevante oplysninger ikke er blevet meddelt i henhold til stk. 1 uden unødigt ophold, eller hvis en anmodning om samarbejde, navnlig om udveksling af relevante oplysninger, er blevet afvist eller ikke er besvaret inden for en rimelig frist.

EBA kan i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010 og på eget initiativ bistå de kompetente myndigheder med at udvikle konsekvente samarbejdsformer.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hører hinanden om følgende, inden de vedtager en afgørelse, som kan få indflydelse på andre kompetente myndigheders tilsynsopgaver:

- a) ændringer i aktionær-, organisations- eller ledelsesstrukturen i investeringsselskaber i en investeringsselskabskoncern, som kræver de kompetente myndigheders godkendelse eller tilladelse
- b) væsentlige sanktioner, som de kompetente myndigheder har pålagt investeringsselskaber, eller eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger, som disse myndigheder har truffet, og
- c) særlige kapitalgrundlagskrav pålagt i henhold til artikel 39.

4. Den koncerntilsynsførende høres, hvis de kompetente myndigheder skal pålægge væsentlige sanktioner eller træffe eventuelle andre ekstraordinære foranstaltninger som omhandlet i stk. 3, litra b).
5. Uanset stk. 3 er en kompetent myndighed ikke forpligtet til at høre andre kompetente myndigheder i nødsituationer, eller hvis en sådan høring kan bringe effektiviteten af dens afgørelser i fare, og i så fald underretter den kompetente myndighed uden ophold de andre berørte kompetente myndigheder om denne beslutning om at undlade at foretage en høring.

Artikel 50

Verifikation af oplysninger vedrørende enheder beliggende i andre medlemsstater

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en kompetent myndighed i en medlemsstat har behov for at verificere oplysninger om investeringselskaber, investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, finansieringsinstitutter, accessoriske servicevirksomheder, blandede holdingselskaber eller datterselskaber, der er beliggende i en anden medlemsstat, herunder datterselskaber, som er forsikringselskaber, og fremsætter en anmodning herom, foretager de relevante kompetente myndigheder i denne anden medlemsstat denne verifikation i overensstemmelse med stk. 2.
2. De kompetente myndigheder, som har modtaget en anmodning i henhold til stk. 1, skal gøre et af følgende:
 - a) selv foretage verifikationen inden for rammerne af deres beføjelser
 - b) lade de kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretage verifikationen
 - c) anmode en revisor eller anden sagkyndig om at foretage verifikationen upartisk og straks rapportere resultaterne.

De kompetente myndigheder, der har fremsat anmodningen, kan med henblik på litra a) og c) deltage i verifikationen.

Afdeling 2

Investeringsholdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber

Artikel 51

Inddragelse af holdingselskaber i tilsyn med overholdelse af koncernkapitaltesten

Medlemsstaterne sikrer, at investeringsholdingselskaber og blandede finansielle holdingselskaber inddrages i tilsynet med overholdelse af koncernkapitaltesten.

Artikel 52

Ledelsens kvalifikationer

Medlemsstaterne stiller krav om, at medlemmerne af ledelsesorganet i et investeringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab har et tilstrækkeligt godt omdømme og besidder tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring til effektivt at kunne udføre deres opgaver, idet der tages hensyn til et investeringsholdingselskabs eller et blandet finansielt holdingselskabs særlige rolle.

Artikel 53

Holdingselskaber med blandede aktiviteter

1. Medlemsstaterne fastsætter, at hvis moderselskabet til et investeringsselskab er et blandet holdingselskab, kan de kompetente myndigheder, som er ansvarlige for at føre tilsyn med investeringsselskabet:

- a) stille krav om, at det blandede holdingselskab giver dem alle oplysninger, som kan være relevante for tilsynet med nævnte investeringsselskab
 - b) føre tilsyn med transaktioner mellem investeringsselskabet og det blandede holdingselskab og sidstnævntes datterselskaber og stille krav om, at investeringsselskabet råder over passende risikostyringsprocedurer og interne kontrolmekanismer, herunder forsvarlige rapporterings- og regnskabsprocedurer, med henblik på at identificere, opgøre, overvåge og kontrollere sådanne transaktioner.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at deres kompetente myndigheder kan foretage eller kan lade eksterne tilsynsførende foretage kontrol på stedet af de oplysninger, der er modtaget fra blandede holdingselskaber og deres datterselskaber.

Artikel 54

Sanktioner

I overensstemmelse med dette afsnits kapitel 2, afdeling 3, sikrer medlemsstaterne, at administrative sanktioner eller andre administrative foranstaltninger, der har til formål at bringe overtrædelser af de love og administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, til ophør eller at afhjælpe eller at gøre noget ved årsagerne til sådanne overtrædelser, kan pålægges investeringsselskaber, blandede finansielle holdingselskaber og blandede holdingselskaber eller deres reelle ledere.

Artikel 55

Vurdering af tredjelandes tilsyn og andre tilsynsmetoder

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis to eller flere investeringsselskaber, der er datterselskaber af samme moderselskab, som har hovedkontor i et tredjeland, ikke er underlagt effektivt tilsyn på koncernniveau, vurderer den kompetente myndighed, om investeringsselskaberne er underlagt tilsyn af tredjelandets tilsynsmyndighed svarende til det tilsyn, som er omhandlet i dette direktiv og første del i forordning (EU) 2019/2033.
2. Hvis konklusionen af den i denne artikels stk. 1 omhandlede vurdering er, at et sådant tilsvarende tilsyn ikke finder anvendelse, åbner medlemsstaterne mulighed for passende tilsynsmetoder, som opfylder målene med tilsyn i overensstemmelse med artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, træffer beslutning om disse tilsynsmetoder efter høring af de øvrige berørte kompetente myndigheder. Eventuelle foranstaltninger truffet i henhold til dette stykke indberettes til de øvrige berørte kompetente myndigheder, EBA og Kommissionen.
3. Den kompetente myndighed, der ville være den koncerntilsynsførende, hvis moderselskabet var etableret i Unionen, kan navnlig stille krav om etablering af et investeringsselskab eller blandet finansielt holdingselskab i Unionen og anvende artikel 7 eller 8 i forordning (EU) 2019/2033 på dette investeringsselskab eller blandede finansielle holdingselskab.

Artikel 56

Samarbejde med tredjelandes tilsynsmyndigheder

Kommissionen kan enten efter anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ forelægge henstillinger til Rådet om forhandling af aftaler med et eller flere tredjelands vedrørende måder at føre tilsyn med følgende investeringsselskabers overholdelse af koncernkapitaltesten på:

- a) investeringsselskaber, hvis moderselskab har hovedkontor i et tredjeland

- b) investeringsselskaber beliggende i tredjelande, hvis moderselskab har hovedkontor i Unionen.

AFSNIT V

DE KOMPETENTE MYNDIGHEDERS OFFENTLIGGØRELSER

Artikel 57

Offentliggørelseskrav

1. De kompetente myndigheder offentliggør samtlige følgende oplysninger:
 - a) ordlyden af de love, administrative bestemmelser og generelle retningslinjer, der er vedtaget i deres medlemsstat i henhold til dette direktiv
 - b) den måde, hvorpå de i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 disponible valgmuligheder og skøn udøves
 - c) de generelle kriterier og metoder, som de benytter i forbindelse med den tilsyns kontrol og vurdering, der er omhandlet i dette direktivs artikel 36
 - d) samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 i deres medlemsstat, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der er truffet i overensstemmelse med dette direktivs artikel 39, stk. 2, litra a), og af administrative sanktioner, der er pålagt i overensstemmelse med dette direktivs artikel 18.
2. De oplysninger, der offentliggøres i overensstemmelse med stk. 1, skal være tilstrækkeligt omfattende og præcise til at muliggøre en meningsfuld sammenligning af anvendelsen af stk. 1, litra b), c) og d), foretaget af de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater.
3. Offentliggørelsen af oplysninger skal finde sted i et fælles format og regelmæssigt ajourføres. De skal være tilgængelige på et enkelt elektronisk sted.
4. EBA udarbejder i samråd med ESMA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at fastlægge format, struktur, indholdsfortegnelser og årlig offentliggørelsesdato for de oplysninger, der er nævnt i stk. 1.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA forelægger senest den 26. juni 2021 Kommissionen de i stk. 4 omhandlede udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder.

AFSNIT VI

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 58

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 25. december 2019.
3. Den i artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer

delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.

5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 3, stk. 2, artikel 29, stk. 4, og artikel 36, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

AFSNIT VII

ÆNDRINGER AF ANDRE DIREKTIVER

Artikel 59

Ændring af direktiv 2002/87/EF

Artikel 2, nr. 7), i direktiv 2002/87/EF affattes således:

»7) »sektorregler«: EU-retsakter vedrørende tilsyn med regulerede enheder, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ^{(*)1} og (EU) 2019/2033 ^{(*)2} og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF, 2013/36/EU ^{(*)3}, 2014/65/EU ^{(*)4} og (EU) 2019/2033 ^{(*)5}.

Artikel 60

Ændring af direktiv 2009/65/EF

Artikel 7, stk. 1, litra a), nr. iii), i direktiv 2009/65/EF affattes således:

»iii) uanset det beløb, der følger af disse krav, må administrationsselskabets kapitalgrundlag på intet tidspunkt være mindre end det beløb, der er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 ^{(*)6}.

Artikel 61

Ændring af direktiv 2011/61/EU

Artikel 9, stk. 5, i direktiv 2011/61/EU affattes således:

»5. Uanset stk. 3 må FAIF'ens kapitalgrundlag aldrig være mindre end det beløb, som er anført i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning EU 2019/2033 ^{(*)7}.

Artikel 62

Ændringer af direktiv 2013/36/EU

Direktiv 2013/36/EU ændres således:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

Genstand

Dette direktiv fastsætter regler vedrørende:

- a) adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut
- b) de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og -redskaber til udøvelse af tilsyn med kreditinstitutter
- c) de kompetente myndigheders tilsyn med kreditinstitutter på en måde, som er forenelig med de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013
- d) offentliggørelseskrav til de kompetente myndigheder på området for regulering af og tilsyn med kreditinstitutter.«

3) I artikel 2 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 og 3 udgår.

b) I stk. 5 udgår nr. 1).

c) Stk. 6 affattes således:

»6. De enheder, som er omhandlet i nærværende artikels stk. 5, nr. 3)-24), betragtes som finansieringsinstitutter i forbindelse med artikel 34 og afsnit VII, kapitel 3.«

4) I artikel 3, stk. 1, udgår nr. 4).

5) Artikel 5 affattes således:

»Artikel 5

Samordning inden for medlemsstaterne

Medlemsstater med mere end én myndighed, der er beføjet til at udøve tilsyn med kreditinstitutter og finansieringsinstitutter, træffer de fornødne foranstaltninger for at sørge for samordning mellem sådanne myndigheder.«

6) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 8a

Specifikke krav til meddelelse af tilladelse til de kreditinstitutter, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og som allerede er meddelt tilladelse i henhold til afsnit II i direktiv 2014/65/EU, indgiver en ansøgning om tilladelse i henhold til artikel 8 senest på den dato, hvor en af følgende situationer indtræffer:

a) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder udgør eller overstiger 30 mia. EUR, eller

b) gennemsnittet af de samlede månedlige aktiver beregnet over en periode på 12 på hinanden følgende måneder er mindre end 30 mia. EUR, og virksomheden er en del af en koncern, hvor den samlede værdi af de konsoliderede aktiver i alle koncernens virksomheder, der enkeltvis har samlede aktiver på under 30 mia. EUR, og som udfører aktiviteter som omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I til direktiv 2014/65/EU, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, begge beregnet som et gennemsnit over en periode på 12 på hinanden følgende måneder.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede virksomheder kan fortsat udføre de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter, indtil de meddeles den tilladelse, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 skal de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede virksomheder, som den 24. december 2019 udøver virksomhed som investeringselskab, der er meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2014/65/EU, ansøge om tilladelse i henhold til nærværende direktivs artikel 8 senest den 27. december 2020.

4. Hvis en kompetent myndighed efter at have modtaget oplysningerne i overensstemmelse med artikel 95a i direktiv 2014/65/EU beslutter, at en virksomhed skal meddeles tilladelse som kreditinstitut i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 8, underretter den virksomheden og den kompetente myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i direktiv 2014/65/EU og overtager proceduren for meddelelse af tilladelse fra datoen for denne underretning.

5. I tilfælde af fornyet meddelelse af tilladelse sikrer den kompetente myndighed, der meddeler tilladelse, at processen er så strømlinet som muligt, og at oplysninger fra eksisterende tilladelser tages i betragtning.

6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere:

a) hvilke oplysninger virksomheder skal give de kompetente myndigheder i en ansøgning om tilladelse, herunder driftsplanen omhandlet i artikel 10

b) hvilken metode der skal anvendes til at beregne de i stk. 1 omhandlede tærskler.

Kommissionen tillægges beføjelse til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit, litra a) og b), omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. december 2020.«

7) I artikel 18 indsættes følgende litra:

»aa) udelukkende anvender sin tilladelse til at udøve de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og i en periode på fem på hinanden følgende år har gennemsnitlige samlede aktiver, der ligger under de i nævnte artikel fastsatte tærskler«.

8) I artikel 20 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. EBA offentliggør på sit websted og ajourfører mindst en gang om året en liste over navne på alle kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse.«

b) Følgende stykke indsættes:

»3a. Den i denne artikels stk. 2 omhandlede liste skal indeholde navnene på de virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og skal identificere disse kreditinstitutter som sådanne. Listen skal også angive eventuelle ændringer i forhold til den tidligere udgave af listen.«

9) Artikel 21b, stk. 5, affattes således:

»5. I denne artikel gælder følgende:

a) Den samlede værdi af en tredjelandskoncerns aktiver i Unionen er summen af følgende:

i) den samlede værdi af aktiver tilhørende hvert af tredjelandskoncernens institutter i Unionen ifølge dens konsoliderede balance eller det beløb, der følger af deres enkelte balancer, hvis et instituts balance ikke er konsolideret, og

ii) den samlede værdi af aktiver tilhørende hver af tredjelandskoncernens filialer, som er meddelt tilladelse i Unionen i henhold til dette direktiv, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 (*8) eller direktiv 2014/65/EU.

b) Betegnelsen »institut« omfatter også investeringsselskaber.

(*8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).«

10) Afsnit IV udgår.

11) Artikel 51, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. De kompetente myndigheder i et værtsland kan fremsætte anmodning til den konsoliderende tilsynsmyndighed i de tilfælde, hvor artikel 112, stk. 1, finder anvendelse, eller til de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at en filial af et kreditinstitut skal betragtes som væsentlig.«

12) Artikel 53, stk. 2, affattes således:

»2. Stk. 1 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle oplysninger indbyrdes eller videregive oplysninger til ESRB, EBA eller Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (*9), i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*10),

artikel 15 i forordning (EU) nr. 1092/2010, artikel 31, 35 og 36 i forordning (EU) nr. 1093/2010 samt artikel 31 og 36 i forordning (EU) nr. 1095/2010, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*¹¹) og andre direktiver gældende for kreditinstitutter. Disse oplysninger er undergivet stk. 1.

(*⁹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84)."

(*¹⁰) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*¹¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

13) I artikel 66, stk. 1, indsættes følgende litra:

»aa) udøvelse af mindst én af de i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede aktiviteter og opfyldelse af den i nævnte artikel angivne tærskel uden at være meddelt tilladelse som kreditinstitut«.

14) Artikel 76, stk. 5, sjette afsnit, udgår.

15) Artikel 86, stk. 11, affattes således:

»11. De kompetente myndigheder sikrer, at institutter råder over planer for genoprettelse af likviditeten med passende strategier og gennemførelsesforanstaltninger til håndtering af eventuelle likviditetsmangler, herunder i forbindelse med filialer etableret i en anden medlemsstat. De kompetente myndigheder sikrer, at disse planer afprøves af institutterne mindst en gang om året, ajourføres på grundlag af resultatet af de alternative scenarier, jf. stk. 8, samt indberettes til og godkendes af den øverste ledelse, så de interne politikker og processer kan tilpasses i overensstemmelse hermed. Institutterne tager på forhånd nødvendige operationelle skridt for at sikre, at planerne for genoprettelse af likviditeten straks kan gennemføres. Disse operationelle skridt skal omfatte besiddelse af sikkerhed, som straks er til rådighed med henblik på centralbankfinansiering. Dette omfatter besiddelse af sikkerhed i en anden medlemsstats valuta, hvis det er nødvendigt, eller et tredjeland's valuta, som de pågældende institutter har eksponeringer over for, og hvis det er operationelt nødvendigt på et værtslands eller tredjeland's område, hvis valuta institutterne er eksponeret over for.«

16) Artikel 110, stk. 2, udgår.

17) Artikel 111 affattes således:

»Artikel 111

Fastlæggelse af den konsoliderende tilsynsmyndighed

1. Hvis moderselskabet er et moderkreditinstitut i en medlemsstat eller et moderkreditinstitut i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderkreditinstitut i en medlemsstat eller dette moderkreditinstitut i Unionen på individuelt niveau.

Hvis et moderselskab er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og hvis ingen af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med dette moderinvesteringsselskab i medlemsstaten eller med moderinvesteringsselskabet i Unionen på individuelt niveau.

Hvis moderselskabet er et moderinvesteringsselskab i en medlemsstat eller et moderinvesteringsselskab i Unionen, og mindst ét af dets datterselskaber er et kreditinstitut, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet eller, hvis der er flere kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum.

2. Hvis et kreditinstituts eller et investeringsselskabs moderselskab er et finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et blandet finansielt moderholdingselskab i en medlemsstat, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed, der fører tilsyn med kreditinstituttet eller investeringsselskabet på individuelt niveau.

3. Hvis to eller flere kreditinstitutter eller investeringsselskaber, som har tilladelse i Unionen, har samme finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, blandede finansielle moderholdingselskab i en medlemsstat, finansielle moderholdingselskab i Unionen eller blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen, udøves tilsyn på konsolideret niveau af:

- a) den kompetente myndighed for kreditinstituttet, hvis der kun er ét kreditinstitut i koncernen
- b) den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum, hvis der er flere kreditinstitutter i koncernen
- c) den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter.

4. Hvis konsolidering er påkrævet i henhold til artikel 18, stk. 3 eller 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, udøves tilsyn på konsolideret niveau af den kompetente myndighed for kreditinstituttet med den største samlede balancesum eller, hvis koncernen ikke omfatter nogen kreditinstitutter, af den kompetente myndighed for investeringsselskabet med den største samlede balancesum.

5. Uanset stk. 1, tredje afsnit, stk. 3, litra b), og stk. 4 er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét kreditinstitut i en koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere kreditinstitutter i koncernen, hvis den samlede balancesum for disse kreditinstitutter, som er underlagt tilsyn, er højere end den samlede balancesum for de kreditinstitutter, som enhver anden kompetent myndighed fører tilsyn med på individuelt niveau.

Uanset stk. 3, litra c), er den konsoliderende tilsynsmyndighed, såfremt en kompetent myndighed fører tilsyn på individuelt niveau med mere end ét investeringsselskab inden for samme koncern, den kompetente myndighed, som fører tilsyn på individuelt niveau med et eller flere investeringsselskaber inden for koncernen med den højeste balancesum i alt.

6. I særlige tilfælde kan de kompetente myndigheder efter fælles aftale undlade at anvende kriterierne i stk. 1, 3 og 4 og udpege en anden kompetent myndighed til at udøve tilsyn på konsolideret niveau, hvis det vil være uhensigtsmæssigt at anvende kriterierne anført heri under

hensyntagen til de berørte kreditinstitutter eller investeringsselskaber og den relative betydning af deres aktiviteter i de pågældende medlemsstater eller behovet for at sikre kontinuitet i den samme kompetente myndigheds tilsyn på konsolideret niveau. I så fald har moderinstituttet i Unionen, det finansielle moderholdingselskab i Unionen, det blandede finansielle moderholdingselskab i Unionen eller kreditinstituttet eller investeringsselskabet med den største samlede balancesum, alt efter hvad der er relevant, ret til at blive hørt, inden de kompetente myndigheder træffer en beslutning.

7. De kompetente myndigheder underretter uden ophold Kommissionen og EBA om enhver aftale, der falder ind under stk. 6.«

18) Artikel 114, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Hvis en nødsituation opstår, herunder en situation som beskrevet i artikel 18 i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller en situation med en negativ udvikling på markederne, som potentielt kan bringe markedslivviditeten og stabiliteten i det finansielle system i fare i en af de medlemsstater, hvor enheder i en koncern er meddelt tilladelse, eller hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, underretter den konsoliderende tilsynsmyndighed så hurtigt som praktisk muligt, med forbehold af afsnit VII, kapitel 1, afdeling 2, i nærværende direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, EBA og de i artikel 58, stk. 4, og artikel 59 omhandlede myndigheder og meddeler dem alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver. Disse forpligtelser finder anvendelse på alle kompetente myndigheder.«

19) I artikel 116 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 2 affattes således:

»2. De kompetente myndigheder, der deltager i tilsynskollegierne, og EBA arbejder tæt sammen. Fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033 må ikke forhindre de kompetente myndigheder i at udveksle fortrolige oplysninger inden for tilsynskollegier. Oprettelse af tilsynskollegier og deres virkemåde må ikke berøre de kompetente myndigheders rettigheder og ansvar i henhold til dette direktiv og forordning (EU) nr. 575/2013.«

b) Stk. 6, første afsnit, affattes således:

»6. De kompetente myndigheder med ansvar for tilsyn med datterselskaber af et moderinstitut i Unionen, et finansielt moderholdingselskab i Unionen eller et blandet finansielt moderholdingselskab i Unionen og de kompetente myndigheder i et værtsland, hvor væsentlige filialer som omhandlet i artikel 51 er etableret, samt om nødvendigt ESCB-centralbanker og tredjelandes tilsynsmyndigheder, hvis det er relevant og med forbehold af fortrolighedskrav, der efter alle de kompetente myndigheders opfattelse svarer til kravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, kan deltage i tilsynskollegier.«

c) Stk. 9, første afsnit, affattes således:

»9. Den konsoliderende tilsynsmyndighed underretter med forbehold af fortrolighedskravene i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i dette direktiv og i givet fald afsnit IV, kapitel 1, afdeling

2, i direktiv (EU) 2019/2033 EBA om tilsynskollegiets aktiviteter, herunder i nødsituationer, og meddeler EBA alle oplysninger, der er af særlig relevans med henblik på tilsynskonvergens.«

20) Artikel 125, stk. 2, affattes således:

»2. Oplysninger, der modtages inden for rammerne af tilsyn på konsolideret niveau, herunder navnlig enhver udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv, er underlagt krav om tavshedspligt, der mindst svarer til de krav, som er omhandlet i artikel 53, stk. 1, i dette direktiv for kreditinstitutter eller i henhold til artikel 15 i direktiv (EU) 2019/2033.«

21) Artikel 128, stk. 5, udgår.

22) Artikel 129, stk. 2, 3 og 4, udgår.

23) Artikel 130, stk. 2, 3 og 4, udgår.

24) Artikel 143, stk. 1, litra d), affattes således:

»d) uden at dette berører bestemmelserne i afsnit VII, kapitel 1, afdeling II, i nærværende direktiv eller i givet fald bestemmelserne i afsnit IV, kapitel 1, afdeling 2, i direktiv (EU) 2019/2033, de samlede statistiske data om centrale aspekter af gennemførelsen af rammebestemmelserne for forsigtighedstilsyn i de enkelte medlemsstater, herunder antallet og arten af tilsynsforanstaltninger, der træffes i overensstemmelse med nærværende direktivs artikel 102, stk. 1, litra a), og af administrative sanktioner, der pålægges i henhold til nærværende direktivs artikel 65.«

Artikel 63

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

Direktiv 2014/59/EU ændres således:

1) Artikel 2, stk. 1, nr. 3), affattes således:

»3) »investeringselskab«: et investeringselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*12), som er underlagt startkapitalkravet fastsat i artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 ((*13).

(*12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 1)."

(*13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

2) I artikel 45 tilføjes følgende stykke:

»3. I overensstemmelse med artikel 65, stk. 4, i forordning (EU) 2019/2033 gælder henvisninger til artikel 92 i forordning (EU) nr. 575/2013 i dette direktiv for så vidt angår kapitalgrundlagskrav på individuelt niveau til investeringselskaber som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i dette direktiv, som ikke er investeringselskaber som omhandlet i artikel 1, stk. 2-5, i forordning (EU) 2019/2033 på følgende måde:

a) henvisninger til artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår det samlede kapitalprocentkrav i dette direktiv som henvisning til artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033

b) henvisninger til artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 gælder for så vidt angår samlet risikoeksponering i nærværende direktiv som henvisning til det gældende krav i artikel 11, stk. 1, i forordning (EU) 2019/2033 ganget med 12,5.

I overensstemmelse med artikel 65 i direktiv (EU) 2019/2033 gælder henvisninger i nærværende direktiv til artikel 104a i direktiv 2013/36/EU for så vidt angår kravet om yderligere kapitalgrundlag til investeringsselskaber, som er omhandlet i nærværende direktivs artikel 2, stk. 1, nr. 3), og som ikke er investeringsselskaber omhandlet i artikel 1, stk. 2 eller 5, i forordning (EU) 2019/2033, som en henvisning til artikel 40 i direktiv (EU) 2019/2033.«

Artikel 64

Ændringer af direktiv 2014/65/EU

Direktiv 2014/65/EU ændres således:

1) Artikel 8, litra c), affattes således:

»c) ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt, som f.eks. opfyldelse af betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 (*14).

(*14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

2) Artikel 15 affattes således:

»*Artikel 15*

Startkapital

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kun meddeler tilladelse, hvis investeringsselskabet under hensyntagen til den påtænkte type investeringsservice eller -aktivitet har tilstrækkelig startkapital i overensstemmelse med kravene i artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 (*15).

(*15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsyn med investeringsselskaber og om ændring af direktiv 2002/87/EF, 2009/65/EF, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU og 2014/65/EU (EUT L 314 af 5.12.2019, s. 64).«"

3) Artikel 41 affattes således:

«*Artikel 41*

Meddelelse af tilladelse

1. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tredjelandsselskabet har oprettet eller agter at oprette en filial, meddeler kun tilladelse, hvis den kompetente myndighed finder det godtgjort, at:

a) betingelserne i artikel 39 er opfyldt, og

b) tredjelandsselskabets filial vil være i stand til at overholde bestemmelserne i stk. 2 og 3.

Den kompetente myndighed underretter inden for en frist på seks måneder efter indgivelse af en komplet ansøgning tredjelandsselskabet om, hvorvidt tilladelse er givet eller ej.

2. Den filial af tredjelandsselskabet, der meddeles tilladelse i medfør af stk. 1, skal opfylde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 16-20, 23, 24, 25 og 27, artikel 28, stk. 1, og artikel 30, 31 og 32 i dette direktiv og artikel 3-26 i forordning (EU) nr. 600/2014 samt foranstaltninger vedtaget i medfør heraf, og er underlagt tilsyn fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor tilladelsen er meddelt.

Medlemsstaterne må ikke pålægge filialen yderligere organisatoriske eller driftsmæssige krav på områder, der er omfattet af dette direktiv, og må ikke behandle filialer af tredjelandsselskaber gunstigere end selskaber i Unionen.

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder hvert år meddeler ESMA en liste over filialer af tredjelandsselskaber, der er aktive på deres område.

ESMA offentliggør hvert år en liste over tredjelandfilialer, der er aktive i Unionen, herunder navnet på de tredjelandsselskaber, som filialerne tilhører.

3. En filial af et tredjelandsselskab, der er meddelt tilladelse i medfør af stk. 1, skal hvert år til den i stk. 2 omhandlede kompetente myndighed indberette følgende oplysninger:

a) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialen i den pågældende medlemsstat

b) for tredjelandsselskaber, der udøver den aktivitet, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 3), deres månedlige minimums-, gennemsnits- og maksimumseksponering mod EU-modparter

c) for tredjelandsselskaber, der yder en eller begge af de services, der er anført i bilag I, afsnit A, punkt 6), den samlede værdi af finansielle instrumenter hidrørende fra EU-modparter, som der er afgivet afsætningsgaranti for, eller som er placeret på grundlag af en fast forpligtelse inden for de foregående 12 måneder

d) omsætningen og den samlede værdi af aktiverne svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a)

e) en detaljeret beskrivelse af de investorbekyttelsesordninger, der er til rådighed for filialens kunder, herunder disse kunders rettigheder som følge af den i artikel 39, stk. 2, litra f), omhandlede investorgarantiordning

f) den risikostyringspolitik og de risikostyringsordninger, som filialen anvender i forbindelse med den service og de aktiviteter, der er omhandlet i litra a).

g) ledelsesordningerne, herunder personer med nøglefunktioner i forhold til filialens aktiviteter

h) eventuelle andre oplysninger, som den kompetente myndighed finder nødvendige for at muliggøre en alsidig overvågning af filialens aktiviteter.

4. Efter anmodning meddeler de kompetente myndigheder ESMA følgende oplysninger:

- a) alle tilladelser til filialer, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, og enhver senere ændring til sådanne tilladelser
- b) størrelsen og omfanget af den service og de aktiviteter, der ydes og udøves af filialer i den pågældende medlemsstat
- c) omsætningen og de samlede aktiver svarende til den service og de aktiviteter, der er omhandlet litra b)
- d) navnet på de tredjelandskoncerner, som filialer, der er meddelt tilladelse, tilhører.

5. De i denne artikels stk. 2 omhandlede kompetente myndigheder, de kompetente myndigheder for enheder, der er en del af den samme koncern som den, som de filialer af tredjelandskaber, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med stk. 1, tilhører, samt ESMA og EBA samarbejder tæt for at sikre, at alle aktiviteter i denne koncern i Unionen er underlagt et omfattende, konsekvent og effektivt tilsyn i overensstemmelse med dette direktiv, forordning (EU) nr. 575/2013, forordning (EU) nr. 600/2014, forordning (EU) 2019/2033, direktiv 2013/36/EU og direktiv (EU) 2019/2033.

6. ESMA udarbejder udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilket format de i stk. 3 og 4 omhandlede oplysninger skal indberettes i.

ESMA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 26. september 2020.

Kommissionen tillægges beføjelser til at supplere dette direktiv ved at vedtage de i første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1095/2010.«

4) Artikel 42 affattes således:

»Artikel 42

Levering af services udelukkende på kundens eget initiativ

1. Medlemsstaterne sikrer, at når en detailkunde eller en professionel kunde som omhandlet i bilag II, afsnit II, der er etableret eller befinder sig i Unionen, udelukkende på eget initiativ iværksætter levering af en investeringservice eller -aktivitet fra et tredjelandskaber, finder kravet om tilladelse i artikel 39 ikke anvendelse på tredjelandskaberets levering af denne service eller aktivitet til denne person, herunder et forhold med specifik tilknytning til leveringen af den pågældende service eller aktivitet.

Hvis et tredjelandskaber, herunder gennem en enhed, der handler på dets vegne, eller som har tætte forbindelser til dette tredjelandskaber eller enhver anden person, der handler på denne enheds vegne, retter henvendelse til kunder eller potentielle kunder i Unionen, betragtes det ikke som en service, der udelukkende ydes på kundens eget initiativ, med forbehold af koncerninterne forbindelser.

2. Et initiativ fra en kunde som omhandlet i stk. 1 giver ikke tredjelandskaberet ret til at markedsføre nye kategorier af investeringsprodukter eller -services til den pågældende kunde på anden måde end gennem filialen, når dette er påkrævet i henhold til national ret.«

5) Artikel 49, stk. 1, affattes således:

»1. Medlemsstaterne stiller krav om, at regulerede markeder anvender tick size-ordninger for aktier, depotbeviser, exchange-traded funds (EFT'er), certifikater og andre lignende finansielle instrumenter samt for ethvert andet finansielt instrument, for hvilket der udarbejdes reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med stk. 4. Anvendelsen af tick sizes må ikke forhindre regulerede markeder i at matche ordrer, der er store, til middeltkursen for aktuelle købs- og salgspriser.«

6) Artikel 81, stk. 3, litra a), affattes således:

»a) til at kontrollere, at betingelserne for adgang til at udøve virksomhed som investeringsselskab er opfyldt, og til at lette tilsynet med investeringsselskabernes virksomhed, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt mekanismer til intern kontrol«.

7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 95a

Overgangsbestemmelse om meddelelse af tilladelse til kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013

De kompetente myndigheder underretter den kompetente myndighed, der er omhandlet i artikel 8 i direktiv 2013/36/EU, hvis de forventede samlede aktiver i en virksomhed, som har ansøgt om tilladelse i henhold til afsnit II i dette direktiv inden den 25. december 2019 med henblik på at udføre de aktiviteter, der er omhandlet i afsnit A, punkt 3) og 6), i bilag I, udgør eller overstiger 30 mia. EUR, og underretter ansøgeren herom.«

AFSNIT VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 65

Henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter

For så vidt angår tilsyn med og afvikling af investeringsselskaber gælder henvisninger til direktiv 2013/36/EU i andre EU-retsakter som henvisninger til nærværende direktiv.

Artikel 66

Gennemgang

Kommissionen forelægger i tæt samarbejde med EBA og ESMA senest den 26. juni 2024 Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, om nødvendigt sammen med et lovgivningsforslag, om følgende:

- a) bestemmelserne om aflønning i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 samt i direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU med henblik på at opnå lige vilkår for alle investeringsselskaber, som er aktive i Unionen, herunder anvendelsen af disse bestemmelser
- b) hensigtsmæssigheden af indberetnings- og oplysningskravene i dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 under hensyntagen til proportionalitetsprincippet
- c) en vurdering, der tager hensyn til EBA's rapport som omhandlet i artikel 35 og til klassifikationen om bæredygtig finansiering, om, hvorvidt:

i) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringsselskabs interne ledelse

- ii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med et investeringsselskabs aflønningspolitik
- iii) ESG-risici skal tages i betragtning i forbindelse med behandling af risici
- iv) ESG-risici skal indgå i tilsynskontrol- og vurderingsprocessen
- d) effektiviteten af ordningerne om udveksling af oplysninger i henhold til dette direktiv
- e) samarbejdet mellem Unionen og medlemsstaterne og tredjelande om anvendelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033
- f) gennemførelsen af dette direktiv og forordning (EU) 2019/2033 for investeringsselskaber på grundlag af deres juridiske struktur eller ejerskabsmodel
- g) investeringsselskabers potentiale til at udgøre en risiko for forstyrrelse af det finansielle system med alvorlige negative konsekvenser for det finansielle system og realøkonomien og egnede makroprudentielle redskaber til at håndtere en sådan risiko og erstatte kravene i dette direktivs artikel 36, stk. 1, litra d)
- h) betingelserne for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med dette direktivs artikel 5 kan anvende kravene i forordning (EU) nr. 575/2013 på investeringsselskaber.

Artikel 67

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 26. juni 2021 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 26. juni 2021. Medlemsstaterne anvender dog de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 64, nr. 5), fra den 26. marts 2020.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Fra dette direktivs ikrafttræden drager medlemsstaterne omsorg for, at Kommissionen underrettes om ethvert forslag til retsforskrifter, som de påtænker at udstede på det af dette direktiv omfattede område, i så god tid, at Kommissionen kan fremsætte sine bemærkninger dertil.

3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og EBA teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Hvis de dokumenter, der ledsager medlemsstaternes meddelelse om gennemførelsesforanstaltninger, ikke er tilstrækkelige til fuldt ud at kunne vurdere gennemførelsesbestemmelsernes overholdelse af visse bestemmelser i dette direktiv, kan Kommissionen efter anmodning fra EBA og med henblik på udførelsen af sine opgaver i henhold til forordning (EU) nr. 1093/2010 eller på eget initiativ pålægge medlemsstaterne at fremlægge mere detaljerede oplysninger om gennemførelsen af disse bestemmelser og dette direktiv.

Artikel 68

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 69

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg den 27. november 2019.

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

D. M. SASSOLI

På Rådets vegne

Formand

T. TUPPURAINEN

(1) EUT C 378 af 19.10.2018, s. 5.

(2) EUT C 262 af 25.7.2018, s. 35.

(3) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 8.11.2019.

(4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

(6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

(7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

(8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

(9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger

og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

(10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

(11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2033 af 27. november 2019 om tilsynsmæssige krav til investeringselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 575/2013, (EU) nr. 600/2014 og (EU) nr. 806/2014 (se side 2019/2033 i denne EUT).

(12) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

(15) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.

(16) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

(17) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

(18) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

(19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).

(20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/878 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2013/36/EU, for så vidt angår fritagne enheder, finansielle holdingselskaber, blandede finansielle holdingselskaber, aflønning, tilsynsforanstaltninger og -beføjelser og kapitalbevaringsforanstaltninger (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 253).

(21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 om supplerende tilsyn med kreditinstitutter, forsikringsselskaber og investeringsselskaber i et finansielt konglomerat og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF, 79/267/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF, 93/6/EØF og 93/22/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF og 2000/12/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).

(22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 1).

(23) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

(24) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF af 17. maj 2006 om lovpligtig revision af årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, om ændring af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om ophævelse af Rådets direktiv 84/253/EØF (EUT L 157 af 9.6.2006, s. 87).

(25) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/849 af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 73).

(26) Kommissionens henstilling 2009/384/EF af 30. april 2009 om af lønningspolitik i finanssektoren (EUT L 120 af 15.5.2009, s. 22).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/2036**af 19. oktober 2022**

om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU for så vidt angår den tilsynsmæssige behandling af globale systemisk vigtige institutter med en multiple-point-of-entry-afviklingsstrategi og metoder til indirekte tegning af instrumenter, der er nedskrivningsrelevante med henblik på at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

efter den almindelige lovgivningsprocedure (3), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 (4), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 (5) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 (6) ændrede Unionens regelsæt for afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber gennem ændringer af henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 (7), Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 (8) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU (9). Disse ændringer var nødvendige for gennemførelsen i Unionen af standarden for den internationale samlede tabsabsorberingskapacitet, som Rådet for Finansiell Stabilitet offentliggjorde den 9. november 2015, (»TLAC-standard«) for globale systemisk vigtige banker, kaldet globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er) i EU-regelsættet, og for at forbedre anvendelsen af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL) for alle banker. Unionens reviderede bankafviklingsramme bør i højere grad sikre, at bankers tabsabsorbering og rekapitalisering sker ved hjælp af private midler, når disse banker ikke længere er finansielt levedygtige og derefter afvikles.

(2) Artikel 12a i forordning (EU) nr. 575/2013 foreskriver, at G-SII'er med en afviklingsstrategi, i henhold til hvilken mere end én koncernenhed kan afvikles (»multiple point of entry-afviklingsstrategi« eller »MPE-afviklingsstrategi«), skal beregne deres risikobaserede krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ud fra den teoretiske antagelse, at kun én enhed i koncernen vil blive afviklet, idet tabene og rekapitaliseringsbehovet for koncernens datterselskaber overføres til afviklingsenheden (»single point of entry-afviklingsstrategi« eller »SPE-afviklingsstrategi«). Der er fastsat et tilsvarende krav i artikel 45d, stk. 4, i direktiv 2014/59/EU vedrørende det yderligere krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som afviklingsmyndighederne kan pålægge i henhold til nævnte artikels stk. 3. I overensstemmelse med TLAC-standardens bør disse beregninger tage hensyn til alle tredjelandsenheder, der er en del af et G-SII, som ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

(3) I overensstemmelse med artikel 45h, stk. 2, tredje afsnit, i direktiv 2014/59/EU og med TLAC-standarden må summen af de faktiske krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i en G-SII med en MPE-afviklingsstrategi ikke være lavere end koncernens teoretiske krav i henhold til en SPE-afviklingsstrategi. For at bringe bestemmelserne i forordning (EU) nr. 575/2013 i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 2014/59/EU og sikre, at afviklingsmyndighederne altid handler i overensstemmelse med nævnte direktiv og tager hensyn til både de krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, og ethvert yderligere krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 45d i direktiv 2014/59/EU, bør artikel 12a i forordning (EU) nr. 575/2013 ændres og nævnte forordnings artikel 92a, stk. 3, bør udgå. Dette bør ikke forhindre afviklingsmyndighederne i at konkludere, at enhver justering med henblik på at minimere eller fjerne forskellen mellem summen af de faktiske krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i en G-SII med en MPE-afviklingsstrategi og den pågældende koncerns teoretiske krav i henhold til en SPE-afviklingsstrategi, når førstnævnte er højere end sidstnævnte, vil være u hensigtsmæssig eller uforenelig med G-SII'ets afviklingsstrategi. For at sikre overensstemmelse mellem artikel 12a i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 45h, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU bør den beregning, der er omhandlet i artikel 45h, stk. 2, i nævnte direktiv, også tage hensyn til alle tredjelandsenheder, der er en del af et G-SII, og som ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen.

(4) I artikel 92b i forordning (EU) nr. 575/2013 fastsættes det, at kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for væsentlige datterselskaber af tredjelands-G-SII'er, der ikke er afviklingsenheder, bl.a. kan opfyldes ved hjælp af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter. Kriterierne for nedskrivningsrelevante passivinstrumenter i artikel 72b, stk. 2, litra c), k), l) og m), i forordning (EU) nr. 575/2013 forudsætter imidlertid, at den udstedende enhed er en afviklingsenhed. Det bør sikres, at disse væsentlige datterselskaber kan udstede gældsinstrumenter, der opfylder alle kriterierne for nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, i overensstemmelse med den oprindelige hensigt.

(5) I overensstemmelse med artikel 72e, stk. 4, første afsnit, i forordning (EU) nr. 575/2013 er det muligt for afviklingsmyndighederne at tillade et G-SII med en MPE-afviklingsstrategi at fradrage visse besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter i datterselskaber, der ikke tilhører den samme afviklingskoncern, ved at fratække en lavere, justeret værdi fastsat af afviklingsmyndigheden. I henhold til artikel 72e, stk. 4, andet afsnit, i nævnte forordning skal forskellen mellem den justerede værdi og den oprindelige værdi i sådanne tilfælde fradrages de pågældende datterselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet. I overensstemmelse med TLAC-standarden bør denne tilgang tage hensyn til risikobaserede og ikkerisikobaserede krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i det relevante datterselskab. Denne tilgang bør desuden finde anvendelse på alle tredjelandsdatterselskaber, der er en del af dette G-SII, så længe disse datterselskaber er underlagt en afviklingsordning, der ifølge den relevante afviklingsmyndighed i Unionen er juridisk bindende og gennemfører internationalt vedtagne standarder, nærmere betegnet Rådet for Finansiell Stabilitets dokument »Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions«, som blev offentliggjort i oktober 2011, og TLAC-standarden.

(6) Direktiv (EU) 2019/879 ændrede direktiv 2014/59/EU ved at indføre specifikke regler om indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i afviklingskoncerner, dvs. af kapitalgrundlag og passiver, der opfylder betingelserne i artikel 45f, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU. For at gøre disse regler operationelle og sikre, at indirekte tegning foretages på en tilsynsmæssigt forsvarlig måde, fik den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (EBA), der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (10), i henhold til artikel

45f, stk. 6, i direktiv 2014/59/EU mandat til at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere metoder til en sådan indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer. Som EBA imidlertid påpegede i sit brev til Kommissionen af 25. januar 2021, var der flere uoverensstemmelser mellem de krav til delegation, der er fastsat i direktiv 2014/59/EU, og de eksisterende tilsynsregler i forordning (EU) nr. 575/2013, som ikke gjorde det muligt at anvende den tilsynsmæssige behandling, der var nødvendig for, at mandatet kunne opfyldes i overensstemmelse med den oprindelige hensigt. Mere præcist bemærkede EBA, at forordning (EU) nr. 575/2013 ikke gav mulighed for fradrag af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL og efterfølgende for anvendelse af en passende risikovægt i alle de tilfælde, der er relevante for mandatet i henhold til direktiv 2014/59/EU. Der blev konstateret lignende problemer med hensyn til kravet til gearingsgrad i forordning (EU) nr. 575/2013. I lyset af disse retlige begrænsninger bør de metoder, som EBA har udviklet, indarbejdes direkte i forordning (EU) nr. 575/2013. Derfor bør artikel 45f, stk. 6, i direktiv 2014/59/EU, udgå.

(7) I forbindelse med afviklingsenheders indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i henhold til Unionens reviderede ramme for bankafvikling bør mellemliggende enheder være forpligtet til at fradrage de fuldstændige besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, der er udstedt af enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, og som tilhører den samme afviklingskoncern. Dette sikrer, at mekanismerne for intern tabsabsorbering og rekapitalisering inden for en koncern fungerer korrekt, og at der undgås dobbelttælling af disse enheders afskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL med henblik på den mellemliggende enheds overholdelse af sit eget interne MREL. Uden sådanne fradrag kan det føre til, at den valgte afviklingsstrategi ikke kan gennemføres korrekt, da den mellemliggende enhed kan opbruge ikke kun sin egen tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, men også de øvrige enheders, der ikke selv er afviklingsenheder, og der tilhører samme afviklingskoncern, inden den mellemliggende enhed eller sådanne øvrige enheder ophører med at være levedygtige. For at sikre, at fradragsforpligtelsen er i overensstemmelse med anvendelsesområdet for enheder, der kan blive anvendt af afviklingsenheden for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, og for at undgå tilsynsarbitrage, bør mellemliggende enheder fradrage deres besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL udstedt af alle enheder, der tilhører samme afviklingskoncern og eventuelt skal overholde internt MREL, og ikke blot de besiddelser af ressourcer, som er udstedt af deres datterselskaber. De samme forpligtelser bør gælde i tilfælde af indirekte udstedelse af ressourcer, der skal overholde kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passivposter for væsentlige datterselskaber af tredjeland-G-SII'er, som fastsat i artikel 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor det er relevant.

(8) For at sikre, at fradragsordningen fortsat er forholdsmæssigt afpasset, bør mellemliggende enheder kunne vælge den blanding af instrumenter, bestående af kapitalgrundlag eller nedskrivningsrelevante passiver, hvormed de finansierer erhvervelsen af ejerskab af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL. Derved vil mellemliggende enheder helt kunne undgå fradrag vedrørende kapitalgrundlag, så længe de har udstedt tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver. Fradragsene bør derfor først anvendes på de mellemliggende enheders nedskrivningsrelevante passivposter. Hvis den mellemliggende enhed skal overholde det interne MREL i henhold til direktiv 2014/59/EU på individuelt grundlag, bør fradragsene anvendes på de nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i nævnte direktivs artikel 45f, stk. 2. Hvis den værdi, der skal fradrages, overstiger værdien af de mellemliggende enheders nedskrivningsrelevante passivposter, bør det resterende beløb fradrages i deres egentlige kapitalposter, hybride kapitalposter og supplerende kapitalposter, begyndende med supplerende kapitalposter i overensstemmelse med artikel 66, litra e), i forordning (EU) nr. 575/2013. I disse tilfælde er det nødvendigt, at fradragsene svarende til det resterende beløb også anvendes ved beregning af kapital-

grundlaget for at opfylde de krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (11). Ellers kan soliditetsgraden for mellemliggende enheder, der har udstedt kapitalgrundlag i stedet for nedskrivningsrelevante passiver til at finansiere erhvervelsen af ejerskab af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, blive overvurderet. Ved at holde behandlingen af besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i overensstemmelse med tilsyns- og afviklingsformål undgås desuden en unødigt forøgelse af kompleksiteten, fordi institutter fortsat kan beregne, indberette og offentliggøre ét sæt samlet risikoeksponeringsbeløb og samlet eksponeringsmål med henblik på tilsyn og afvikling. Artikel 49, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(9) For yderligere at styrke proportionaliteten af fradragsordningen bør denne ordning ikke finde anvendelse i de ekstraordinære tilfælde, hvor det interne MREL i henhold til artikel 45f, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 45f, stk. 4, i direktiv 2014/59/EU kun anvendes på konsolideret grundlag, for så vidt angår besiddelser af afskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL udstedt af enheder, der indgår i konsolideringen. Den samme undtagelse bør gælde, når kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for væsentlige datterselskaber af tredjeland-G-SII'er, som fastsat i artikel 92b i forordning (EU) nr. 575/2013, overholdes på konsolideret niveau i medfør af nævnte forordnings artikel 11, stk. 3a.

(10) Den indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL bør sikre, at når et datterselskab når det tidspunkt, hvor det ophører med at være levedygtigt, videregives tabene reelt til afviklingsenheden, og det pågældende datterselskab rekapitaliseres af afviklingsenheden. Disse tab bør således ikke absorberes af den mellemliggende enhed, som blot bør blive et middel, hvorigennem disse tab overføres til afviklingsenheden. For at sikre, at resultatet af den indirekte tegning svarer til resultatet af en fuld direkte tegning som påtænkt i henhold til mandatet i artikel 45f, stk. 6, i direktiv 2014/59/EU, med henblik på beregning af den mellemliggende enheds samlede risikoeksponering, bør risikovægtene derfor ikke anvendes på de eksponeringer, der fratrækkes i henhold til den nye fradragsordning, der skal indføres i artikel 72e i forordning (EU) nr. 575/2013. På samme måde bør disse eksponeringer udelukkes fra beregningen af den mellemliggende enheds samlede eksponeringsmål. Den behandling, der består i ikke at anvende risikovægte og udelukke disse eksponeringer fra det samlede eksponeringsmål, bør være strengt begrænset til eksponeringer, der fratrækkes i overensstemmelse med den nye fradragsordning, der skal indføres i nævnte forordnings artikel 72e, med henblik på at operationalisere metoden med indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL.

(11) Modellerne for offentliggørelse af harmoniseret information om MREL og om kravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passivposter for væsentlige datterselskaber af tredjeland-G-SII'er, som fastsat i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/763 (12), bør ændres, så de afspejler den nye fradragsordning for nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL. Modellerne for offentliggørelse bør desuden ændres, så de inddrager det samlede risikoeksponeringsbeløb og det samlede eksponeringsmål, som mellemliggende enheder ville have, hvis de ikke udelod de eksponeringer, som fradrages efter den nye fradragsordning.

(12) Målene for denne forordning, nemlig fuldt ud at harmonisere den tilsynsmæssige behandling af mellemliggende enheders besiddelser af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL i enheder i den samme afviklingskoncern og målrettet at revidere kravene til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for G-SII'er og for væsentlige datterselskaber af tredjeland-G-SII'er, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang bedre nås

på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(13) For behørigt at vurdere potentielle, utilsigtede konsekvenser af indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, herunder den nye fradragsordning, og for at sikre en forholdsmæssig behandling og lige vilkår for forskellige typer af bankkoncernstrukturer, navnlig institutter, der har et driftsselskab mellem holdingselskabet og dets datterselskaber, og for enheder, hvis afviklingsplan fastsætter, at de skal afvikles ved almindelig insolvensbehandling i tilfælde af konkurs, bør Kommissionen snarest muligt gennemgå gennemførelsen af den indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL ved forskellige typer af bankkoncernstrukturer. Kommissionen bør behørigt vurdere mulige strukturelle løsninger på eventuelle identificerede problemer såsom at udvide muligheden for, at enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, kan opfylde deres MREL på et konsolideret grundlag. Det ledsagende lovgivningsmæssige forslag, som Kommissionen kan vedtage, bør tage behørigt hensyn til anvendelsesdatoen for den særlige behandling for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, således at den kan gennemføres, inden artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013 finder anvendelse. Det bør foretrækkes, at et sådant lovgivningsmæssigt forslag er specifikt.

(14) For at sikre, at institutterne har tilstrækkelig tid til at gennemføre den særlige behandling for indirekte tegning af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, herunder den nye fradragsordning, og at markederne kan absorbere yderligere udstedelse af nedskrivningsrelevante ressourcer med henblik på internt MREL, hvor det er nødvendigt, bør bestemmelserne om denne behandling finde anvendelse fra den 1. januar 2024 i overensstemmelse med tidsfristen for overholdelse af MREL.

(15) Forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2014/59/EU bør derfor ændres i overensstemmelse hermed

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændringer af forordning (EU) nr. 575/2013

I forordning (EU) nr. 575/2013 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 4, stk. 1, indsættes følgende nummer:

»130a) »relevant tredjelandsmyndighed«: en tredjelandsmyndighed som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 90), i direktiv 2014/59/EU«.

2) Artikel 12a affattes således:

»Artikel 12a

Konsolideret beregning for G-SII'er med flere afviklingsenheder

Hvis mindst to G-SII-enheder, der er en del af det samme G-SII, er afviklingsenheder eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, beregner dette G-SII's moderinstitut i Unionen værdien af kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 92a, stk. 1, litra a):

a) for hver afviklingsenhed eller tredjelandsenhed, der ville være en afviklingsenhed, hvis den var etableret i Unionen

b) for moderinstituttet i Unionen, som om det var G-SII'ets eneste afviklingsenhed.

Den i første afsnit, litra b), omhandlede beregning foretages på grundlag af den konsoliderede situation for moderinstituttet i Unionen.

Afviklingsmyndighederne handler i overensstemmelse med artikel 45d, stk. 4, og artikel 45h, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU.«

3) I artikel 49, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Dette stykke finder ikke anvendelse på de fradrag, der er fastsat i artikel 72e, stk. 5.«

4) I artikel 72b, stk. 2, tilføjes følgende afsnit:

»Med henblik på artikel 92b skal henvisninger til afviklingsenheden i dette stykkes første afsnit, litra c), k), l) og m), også forstås som henvisninger til et institut, der er et væsentligt datterselskab af et tredjelands-G-SII.«

5) Artikel 72e ændres som følger:

a) Stk. 4 affattes således:

»4. Såfremt et moderinstitut i Unionen eller et moderinstitut i en medlemsstat, som er omfattet af artikel 92a, har direkte, indirekte eller syntetiske besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter eller nedskrivningsrelevante passivinstrumenter i et eller flere datterselskaber, som ikke tilhører den samme afviklingskoncern som det pågældende moderinstitut, kan moderinstituttets afviklingsmyndighed under passende hensyn til udtalelsen fra eventuelt berørte datterselskabers afviklingsmyndigheder eller relevante tredjelandsmyndigheder tillade, at moderinstituttet fradrager sådanne besiddelser ved at fratække en lavere værdi fastsat af moderinstituttets afviklingsmyndighed. Den tilpassede værdi skal mindst være lig med værdien (m) beregnet på følgende måde:

$$m_i = \max\{0; OP_i + LP_i - \max\{0; \beta \cdot [O_i + L_i - \max\{r_i \cdot aRWA_i; w_i \cdot aLRE_i\}]\}\}$$

hvor:

i = indekset for datterselskabet

OP_i = værdien af kapitalgrundlagsinstrumenter udstedt af datterselskabet i, som er i moderinstituttets besiddelse

LP_i = værdien af nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, som er udstedt af datterselskabet i, som er i moderinstituttets besiddelse

β = procentdel af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter udstedt af datterselskabet i, som er i moderselskabets besiddelse, beregnet som følger:

$$\beta = \frac{OP_i + LP_i}{\text{værdien af alle kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter udstedt af datterselskabet i}}$$

O_i = værdien af kapitalgrundlaget i datterselskabet i uden hensyntagen til fradraget beregnet i henhold til dette stykke

L_i = værdien af nedskrivningsrelevante passiver i datterselskabet i uden hensyntagen til fradraget beregnet i henhold til dette stykke

r_i = den sats, der gælder for datterselskabet i på afviklingskoncernniveau i henhold til artikel 92a, stk. 1, litra a), i denne forordning og artikel 45c, stk. 3, første afsnit, litra a), i direktiv 2014/59/EU, eller, for tredjelandsdatterselskaber, et tilsvarende afviklingskrav, der finder anvendelse på datterselskabet i det tredjeland, hvor det har sit hovedkontor, for så vidt dette krav opfyldes med instrumenter, der ville blive betragtet som kapitalgrundlag eller nedskrivningsrelevante passiver i henhold til denne forordning

$aRWA_i$ = det samlede risikoeksponeringsbeløb for G-SII-enheden i beregnet i henhold til artikel 92, stk. 3, under hensyntagen til justeringerne i artikel 12a eller, for tredjelandsdatterselskaber, beregnet i henhold til gældende lokale bestemmelser

w_i = den sats, der gælder for datterselskabet i på afviklingskoncernniveau i henhold til artikel 92a, stk. 1, litra b), i denne forordning og artikel 45c, stk. 3, første afsnit, litra b), i direktiv 2014/59/EU, eller, for tredjelandsdatterselskaber, et tilsvarende afviklingskrav, der finder anvendelse på datterselskabet i det tredjeland, hvor det har sit hovedkontor, for så vidt dette krav opfyldes med instrumenter, der ville blive betragtet som kapitalgrundlag eller nedskrivningsrelevante passiver i henhold til denne forordning

$aLRE_i$ = det samlede eksponeringsmål for G-SII-enheden i beregnet i overensstemmelse med artikel 429, stk. 4, eller, for tredjelandsdatterselskaber, beregnet i henhold til gældende lokale bestemmelser.

b) Følgende stykke tilføjes:

»5. Institutter og enheder omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og (d), i direktiv 2014/59/EU fradrager i nedskrivningsrelevante passivposter deres besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) kapitalgrundlagsinstrumenterne og de nedskrivningsrelevante passivinstrumenter ejes af et institut eller en enhed, der ikke selv er en afviklingsenhed, men som er et datterselskab af en afviklingsenhed eller en enhed i et tredjeland, der ville være en afviklingsenhed, hvis den var etableret i Unionen

b) instituttet eller enheden som omhandlet i litra a) skal opfylde kravene i denne forordnings artikel 92b eller i artikel 45f i direktiv 2014/59/EU

c) de kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der besiddes af instituttet eller enheden som omhandlet i litra a), er udstedt af et institut eller en enhed som omhandlet i denne forordnings artikel 92b, stk. 1, eller i artikel 45f, stk. 1, i direktiv 2014/59/EU, som ikke selv er en afviklingsenhed, og som tilhører samme afviklingskoncern som instituttet eller enheden som omhandlet i litra a).

Uanset første afsnit fratrækkes besiddelser af kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter ikke, hvis instituttet eller enheden som omhandlet i første afsnit, litra a), skal opfylde kravet i første afsnit, litra b), på konsolideret niveau, og instituttet eller enheden som omhandlet i første afsnit, litra c), indgår i konsolideringen af instituttet eller enheden som omhandlet i første afsnit, litra a), i overensstemmelse med første del, afsnit II, kapitel 2.

Med henblik på dette stykke skal henvisningen til nedskrivningsrelevante passivposter forstås som en henvisning til et hvilket som helst af følgende:

- a) nedskrivningsrelevante passivposter, der tages i betragtning med henblik på at opfylde kravet i artikel 92b
- b) passivposter, der opfylder kravene i artikel 45f, stk. 2, litra a), i direktiv 2014/59/EU.

Med henblik på dette stykke skal henvisningen til kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter forstås som en henvisning til ethvert af følgende:

- a) kapitalgrundlagsinstrumenter og nedskrivningsrelevante passivinstrumenter, der opfylder betingelserne i artikel 92b, stk. 2 og 3
 - b) kapitalgrundlag og passivposter, der opfylder kravene i artikel 45f, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU.«
- 6) Artikel 92a, stk. 3, udgår.
 - 7) Artikel 113, stk. 1, affattes således:

»1. Ved beregningen af risikovægtede eksponeringsbeløb anvendes risikovægtene på alle eksponeringer, medmindre de pågældende eksponeringer fratrækkes kapitalgrundlaget eller er omfattet af den behandling, der er fastsat i artikel 72e, stk. 5, første afsnit, i overensstemmelse med afdeling 2. Anvendelsen af risikovægte baseres på den eksponeringsklasse, som eksponeringen tildeles, og på eksponeringens kreditkvalitet i det omfang, der er præciseret i afdeling 2. Kreditkvaliteten kan bestemmes ud fra kreditvurderinger fra ECAI'er eller kreditvurderinger fra eksportkreditagenturer i overensstemmelse med afdeling 3.«

- 8) Artikel 151, stk. 1, affattes således:

»1. De risikovægtede eksponeringsbeløb for kreditrisiko vedrørende eksponeringer, der tilhører en af de eksponeringsklasser, der er omhandlet i artikel 147, stk. 2, litra a)-e), og g), skal, medmindre de pågældende eksponeringer fratrækkes kapitalgrundlaget eller er omfattet af den behandling, der er fastsat i artikel 72e, stk. 5, første afsnit, beregnes i overensstemmelse med underafdeling 2.«

- 9) I artikel 429a, stk. 1, tilføjes følgende litra:

»q) de eksponeringer, der er omfattet af behandlingen i artikel 72e, stk. 5, første afsnit.«

ikel 45f, stk. 2, i direktiv 2014/59/EU.«

10) I tiende del, afsnit I, kapitel 1, afdeling 3, indsættes følgende underafdeling:

»Underafdeling 3a

Fradrag i nedskrivningsrelevante passivposter

Artikel 477a

Fradrag i nedskrivningsrelevante passivposter

1. Uanset artikel 72e, stk. 4, og indtil den 31. december 2024 kan afviklingsmyndigheden for et moderinstitut efter behørig hensyntagen til udtalelsen fra afviklingsmyndighederne eller de relevante tredjelandsmyndigheder for eventuelle berørte datterselskaber tillade, at den tilpassede værdi m_i beregnes ved hjælp af følgende definition af r_i , og w_i :

r_i = det samlede risikobaserede kapitalkrav, der finder anvendelse på datterselskabet i det tredjeland, hvor det har sit hovedkontor, for så vidt dette krav opfyldes med instrumenter, der ville blive betragtet som kapitalgrundlag i henhold til denne forordning

w_i = det samlede ikke-ikkerisikobaserede kernekapitalkrav, der finder anvendelse på datterselskabet i det tredjeland, hvor det har sit hovedkontor, for så vidt dette krav opfyldes med instrumenter, der ville blive betragtet som kernekapital i henhold til denne forordning.

2. Afviklingsmyndigheden kan give den i stk. 1 omhandlede tilladelse, hvis datterselskabet er etableret i et tredjeland, der endnu ikke har en gældende lokal afviklingsordning, og hvis mindst én af følgende betingelser er opfyldt:

a) der er ingen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for øjeblikkelig overførsel af aktiver fra datterselskabet til moderinstitutionen

b) den relevante tredjelandsmyndighed for datterselskabet har afgivet en udtalelse til moderinstitutionens afviklingsmyndighed om, at aktiver svarende til det beløb, som datterselskabet skal fradrage i henhold til artikel 72e, stk. 4, andet afsnit, kan overføres fra datterselskabet til moderinstitutionen.«

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2014/59/EU

I direktiv 2014/59/EU foretages følgende ændringer:

1) Artikel 45d, stk. 4, affattes således:

»4. Hvis flere G-SII-enheder, der er en del af samme G-SII, er afviklingsenheder, eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, beregner de relevante afviklingsmyndigheder med henblik på artikel 45h, stk. 2, det beløb, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3:

a) for hver afviklingsenhed eller tredjelandsenhed, der ville være en afviklingsenhed, hvis den var etableret i Unionen

b) for moderselskabet i Unionen, som om den var G-SII'ets eneste afviklingsenhed.«

2) Artikel 45f, stk. 6, udgår.

3) Artikel 45h, stk. 2, affattes således:

»2. Hvis flere G-SII-enheder, der er en del af samme G-SII, er afviklingsenheder, eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, skal de i stk. 1 omhandlede afviklingsmyndigheder drøfte og, hvis dette er hensigtsmæssigt og i overensstemmelse med G-SII'ets afviklingsstrategi, nå til enighed om anvendelsen af artikel 72e i forordning (EU) nr. 575/2013 og om en eventuel justering med henblik på at minimere eller fjerne forskellen mellem summen af de i nærværende direktivs artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12a, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder og summen af de i nærværende direktivs artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12a, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.

Denne justering kan anvendes på følgende betingelser:

a) justeringen kan anvendes i forbindelse med forskelle i beregningen af den samlede risikoeksponering mellem de relevante medlemsstater eller tredjelande ved at justere niveauet for kravet

b) justeringen må ikke anvendes til at fjerne forskelle som følge af eksponeringer mellem afviklingskoncerner.

Summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra a), og artikel 12a, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb for individuelle afviklingsenheder eller tredjelandsenheder, der ville være afviklingsenheder, hvis de var etableret i Unionen, må ikke være lavere end summen af de i dette direktivs artikel 45d, stk. 4, litra b), og artikel 12a, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013 omhandlede beløb.«

4) I artikel 129 tilføjes følgende stykke:

»Senest den 31. december 2022 gennemgår Kommissionen indvirkningen af den indirekte tegning af instrumenter, der vil kunne opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, for de lige vilkår mellem forskellige typer bankkoncernstrukturer, herunder hvor koncerner har et driftsselskab mellem det holdingselskab, der er identificeret som en afviklingsenhed, og dets datterselskaber. Den vurderer navnlig følgende:

a) muligheden for at tillade enheder, der ikke selv er afviklingsenheder, at opfylde minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på konsolideret niveau

b) behandlingen i henhold til reglerne om minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver af enheder, hvis afviklingsplan foreskriver, at de skal afvikles ved almindelig insolvensbehandling

c) hensigtsmæssigheden af at begrænse størrelsen af de fradrag, der kræves i henhold til artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Kommissionen forelægger en rapport herom for Europa-Parlamentet og for Rådet. Hvis det er relevant, ledsages rapporten af et lovgivningsmæssigt forslag under hensyntagen til anvendelsesdatoen for artikel 72e, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013.«

Artikel 3

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme artikel 2, nr. 1) og 3), senest den 15. november 2023. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til denne forordning eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af denne forordnings artikel 2, nr. 1) og 3).

Artikel 4

Ikrafttræden og anvendelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 14. november 2022.

Artikel 1, nr. 3), artikel 1, nr. 5), litra b), og artikel 1, nr. 7), 8) og 9), finder dog anvendelse fra den 1. januar 2024.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 19. oktober 2022.

På Europa-Parlamentets vegne

R. METSOLA

Formand

På Rådets vegne

M. BEK

Formand

(1) EUT C 122 af 17.3.2022, s. 33.

(2) EUT C 152 af 6.4.2022, s. 111.

(3) Europa-Parlamentets holdning af 13. september 2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4. oktober 2022.

- (4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/876 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 575/2013 for så vidt angår gearingsgrad, net stable funding ratio, krav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, modpartskreditrisiko, markedsrisiko, eksponeringer mod centrale modparter, eksponeringer mod kollektive investeringsordninger, store eksponeringer og indberetnings- og oplysningskrav, og forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 1).
- (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/877 af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 226).
- (6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/879 af 20. maj 2019 om ændring af direktiv 2014/59/EU for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet og af direktiv 98/26/EF (EUT L 150 af 7.6.2019, s. 296).
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).
- (12) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/763 af 23. april 2021 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår indberetning med henblik på tilsyn og offentliggørelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 168 af 12.5.2021, s. 1).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/1160**af 20. juni 2019****om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (1),

efter den almindelige lovgivningsprocedure (2), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Blandt de fælles mål for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (3) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU (4) er at sikre lige vilkår blandt kollektive investeringsinstitutter og afskaffe restriktionerne for den fri bevægelighed for andele og aktier i kollektive investeringsinstitutter i Unionen, samtidig med at der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorer. Skønt disse mål i vid udstrækning er nået, er der stadig visse hindringer, der hæmmer fondsforvalteres mulighed for fuldt ud at drage fordel af det indre marked.

(2) Dette direktiv suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 (5). Nævnte forordning fastsætter supplerende regler og procedurer vedrørende institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Forordningen og dette direktiv bør tilsammen yderligere samordne betingelserne for fondsforvaltere, der opererer i det indre marked, og lette grænseoverskridende distributionen af de fonde, de forvalter.

(3) Det er nødvendigt at udfylde det lovgivningsmæssige tomrum og bringe proceduren for anmeldelse til de kompetente myndigheder af ændringer vedrørende investeringsinstitutter i overensstemmelse med anmeldelsesproceduren i direktiv 2011/61/EU.

(4) Forordning (EU) 2019/1156 indebærer en yderligere styrkelse af de principper, der finder anvendelse på markedsføringsmateriale, der er omfattet af direktiv 2009/65/EF, og udvider anvendelsen af disse principper, så de også gælder for FAIF'er, hvilket resulterer i en høj standard for investorbeskyttelse, uanset typen af investor. De tilsvarende bestemmelser i direktiv 2009/65/EF vedrørende markedsføringsmateriale og tilgængelighed af nationale love og regler, der er relevante for ordningen for markedsføring af andele i et investeringsinstitut, er derfor ikke længere nødvendige og de bør udgå.

(5) Bestemmelserne i direktiv 2009/65/EF, som kræver, at investeringsinstitutter stiller faciliteter til rådighed for investorer, således som de er gennemført i visse nationale retssystemer, har vist sig at

være byrdefulde. Endvidere benyttes de lokale faciliteter sjældent af investorer, på den måde som direktivet tilsigter. Den foretrukne kontaktmetode har ændret sig til direkte interaktion mellem investorer og fondsforvaltere, enten elektronisk eller telefonisk, hvorimod betalinger og indløsning udføres via andre kanaler. De pågældende lokale faciliteter anvendes i øjeblikket til administrative formål såsom grænseoverskridende inddrivelse af lovbestemte gebyrer, men sådanne problemstillinger bør håndteres ved hjælp af andre metoder, herunder samarbejde mellem kompetente myndigheder. Der bør derfor fastlægges regler, der moderniserer og præciserer kravene om at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorer, og medlemsstater bør ikke kræve en lokal fysisk tilstedeværelse for tilrådighedsstillelsen af sådanne faciliteter. Under alle omstændigheder bør der være regler, der sikrer, at investorer har adgang til de oplysninger, de har ret til.

(6) For at sikre en konsekvent behandling af detailinvestorer er det nødvendigt, at kravene vedrørende faciliteter også gælder for FAIF'er, hvis medlemsstaterne tillader dem at markedsføre andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde (AIF'er) til detailinvestorer på deres område.

(7) Manglen på klare og ensartede betingelser for ophør af markedsføring af andele eller aktier i et investeringsinstitut eller en AIF i et værtsland skaber økonomisk og retlig usikkerhed for fondsforvaltere. Derfor bør direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU fastsætte klare betingelser for, hvornår der kan indgives en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af nogle eller alle andelene eller aktierne. Disse betingelser bør skabe balance mellem på den ene side de kollektive investeringsinstitutters eller deres forvalteres mulighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorenes interesser i sådanne selskaber.

(8) Muligheden for at ophøre med at markedsføre investeringsinstitutter eller AIF'er i en given medlemsstat bør hverken medføre omkostninger for investorer eller mindske beskyttelsen af dem i henhold til direktiv 2009/65/EF eller 2011/61/EU, navnlig med hensyn til deres ret til at få nøjagtige oplysninger om de pågældende fondes fortsatte aktiviteter.

(9) Der er tilfælde, hvor en FAIF, der ønsker at afprøve investorinteressen for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi oplever en forskelligartet behandling af præmarkedsføringsaktiviteter i forskellige nationale retssystemer. Definitionen af præmarkedsføring og de betingelser, hvorunder den er tilladt, varierer betydeligt mellem de medlemsstater, hvor det er tilladt, mens begrebet præmarkedsføring slet ikke eksisterer i andre medlemsstater. For at imødegå disse forskelle bør der fastlægges en harmoniseret definition af præmarkedsføring og betingelserne for, hvordan en EU-FAIF kan foretage præmarkedsføring.

(10) For at præmarkedsføring kan anerkendes som sådan i henhold til direktiv 2011/61/EU, bør den være henvendt til potentielle professionelle investorer og vedrøre en investeringsidé eller investeringsstrategi for at teste deres interesse i en AIF eller en afdeling, som endnu ikke er etableret, eller som er etableret, men om hvilken der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med nævnte direktiv. I løbet af præmarkedsføringsperioden bør det således ikke være muligt for investorerne at tegne andele eller kapitalandele i en AIF, og distribution af tegningsformularer eller lignende dokumenter til potentielle professionelle investorer, uanset om det er i udkast eller i endelig form, bør ikke være tilladt. EU-FAIF'er bør sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en AIF gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes som led i præmarkedsføring, kun kan erhverve

andele eller kapitalandele i den pågældende AIF efter markedsføring, som er tilladt i henhold til direktiv 2011/61/EU.

Enhver tegning fra professionelle investorer side inden for 18 måneder efter, at EU-FAIF'en har påbegyndt præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i en AIF, som der er henvist til i de udleverede oplysninger i forbindelse med præmarkedsføring, eller i en AIF etableret som et resultat af præmarkedsføring, bør betragtes som værende et resultat af markedsføring og være underlagt de gældende anmeldelsesprocedurer som omhandlet i direktiv 2011/61/EU. For at sikre, at de nationale kompetente myndigheder kan udøve kontrol med præmarkedsføring i deres medlemsstat, bør en EU-FAIF, senest to uger efter at have påbegyndt præmarkedsføring, sende en uformel skrivelse, i papirform eller elektronisk form, til de kompetente myndigheder i sit hjemland med angivelse af, bl.a. i hvilke medlemsstater den foretager eller har foretaget præmarkedsføring, de perioder, hvor præmarkedsføringen finder eller fandt sted, og herunder, hvor det er relevant, en liste over dens AIF'er og afdelinger af AIF'er, der er eller var genstand for præmarkedsføring. De kompetente myndigheder i EU-FAIF'ens hjemland bør straks underrette de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor EU-FAIF'en foretager eller har foretaget en sådan præmarkedsføring.

(11) EU-FAIF'er bør sikre, at deres præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

(12) Nationale love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 2011/61/EU, og navnlig harmoniserede regler om præmarkedsføring, bør på ingen måde stille EU-FAIF'er ringere i forhold til ikke-EU-FAIF'er. Dette gælder både i den nuværende situation, hvor ikke-EU-FAIF'er ikke har ret til at anvende markedsføringspas, og i den situation, hvor bestemmelserne om sådanne markedsføringspas i direktiv 2011/61/EU kommer til at finde anvendelse.

(13) For at sikre retssikkerheden er det nødvendigt at synkronisere anvendelsesdatoen for nationale love og administrative bestemmelser, der gennemfører dette direktiv og forordning (EU) 2019/1156 for så vidt angår de relevante bestemmelser om markedsføringsmateriale og præmarkedsføring.

(14) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (6) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Ændringer af direktiv 2009/65/EF

I direktiv 2009/65/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 17, stk. 8, tilføjes følgende afsnit:

»Hvis administrationsselskabet efter en ændring som omhandlet i første afsnit ikke længere ville overholde dette direktiv, underretter de kompetente myndigheder i administrationsselskabets hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, administrationsselskabet om, at det ikke må iværksætte ændringen. I så fald

underretter de kompetente myndigheder i administrationselskabets hjemland de kompetente myndigheder i administrationselskabets værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en ændring som omhandlet i første afsnit gennemføres, efter oplysningerne er blevet meddelt i overensstemmelse med andet afsnit, og administrationselskabet efter ændringen ikke længere overholder dette direktiv, skal de kompetente myndigheder i administrationselskabets hjemland træffe alle behørigte foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98 og omgående underrette de kompetente myndigheder i administrationselskabets værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.«

- 2) Artikel 77 udgår.
- 3) Artikel 91, stk. 3, udgår.
- 4)

Artikel 92 affattes således:

»Artikel 92

1. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstitut i hver af de medlemsstater, hvor det har til hensigt at markedsføre sine andele, stiller faciliteter til rådighed til udførelse af følgende opgaver:

- a) at behandle tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og foretage andre udbetalinger til deltagere i forbindelse med andele i investeringsinstituttet i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i de dokumenter, der kræves i henhold til kapitel IX
- b) at give investorer oplysninger om, hvordan ordrer, der er omhandlet i litra a), kan foretages, og hvordan tilbagekøb og indløsning betales
- c) at lette håndteringen af oplysninger og adgang til procedurer og ordninger som omhandlet i artikel 15 om investorers udøvelse af deres rettigheder som følge af deres investeringer i investeringsinstituttet i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet markedsføres
- d) at stille de oplysninger og dokumenter, der kræves i henhold til kapitel IX, til rådighed for investorerne på de i artikel 94 fastsatte betingelser med henblik på nærmere undersøgelse og rekvirering af eksemplarer heraf
- e) at give investorerne oplysninger af relevans for de opgaver, faciliteterne udfører, på et varigt medium, og
- f) at fungere som kontaktpunkt for kommunikation med de kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne må ikke kræve, at et investeringsinstitut har en fysisk tilstedeværelse i værtslandet eller har udpeget en tredjepart med henblik på stk. 1.

3. Investeringsinstituttet sikrer, at faciliteterne til udførelse af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1, herunder elektronisk, stilles til rådighed:

- a) på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investeringsinstituttet markedsføres, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder

b) af investeringsinstituttet selv, af en tredjepart, der er underlagt regulering og tilsyn vedrørende de opgaver, der skal varetages, eller af begge.

For så vidt angår litra b), og hvis opgaverne skal varetages af en tredjepart, skal udpegelsen af den pågældende tredjepart dokumenteres ved en skriftlig aftale, der præciserer, hvilke af de i stk. 1 omhandlede opgaver der ikke udføres af investeringsinstituttet, og at tredjeparten modtager alle relevante oplysninger og dokumenter fra investeringsinstituttet.«

5) Artikel 93 ændres således:

a) I stk. 1 tilføjes følgende afsnit:

»Anmeldelsen skal også indeholde de oplysninger, herunder adressen, der er nødvendige for fremsendelse af fakturaer eller meddelelser fra værtslandets kompetente myndigheder om eventuelle gældende lovbestemte gebyrer og afgifter og oplysning om faciliteterne til udførelse af de i artikel 92, stk. 1, omhandlede opgaver.«

b) Stk. 8 erstattes af følgende:

»8. I tilfælde af en ændring af oplysningerne i den anmeldelse, der er fremsendt som omhandlet i stk. 1, eller en ændring vedrørende de aktiekategorier, der skal markedsføres, giver investeringsinstituttet skriftlig meddelelse til de kompetente myndigheder både i investeringsinstituttets hjemland og værtsland, mindst en måned før ændringen iværksættes.

Hvis investeringsinstituttet efter en ændring som omhandlet i første afsnit ikke længere ville overholde dette direktiv, skal de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, underrette investeringsinstituttet om, at det ikke må iværksætte ændringen. I så fald underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en ændring som omhandlet i første afsnit gennemføres, efter oplysningerne er blevet meddelt i overensstemmelse med andet afsnit, og investeringsinstituttet efter ændringen ikke længere overholder dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland alle behørig foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af investeringsinstituttet, og underretter uden unødigt ophold de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland om de foranstaltninger, der er truffet.«

6) Som artikel 93a indsættes følgende:

»Artikel 93a

1. Medlemsstaterne sikrer, at et investeringsinstitut kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt hvad angår aktiekategorier, i en medlemsstat, for hvilken det har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

a) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage og det er stilet individuelt — enten direkte eller

via finansielle formidlere — til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt

b) Hensigten om at opsigte aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af investeringsinstitutter og er egnet for en typisk investor i investeringsinstitutter

c) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller delegerede ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 omhandlede anmeldelse.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), skal klart beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra a) og b), skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil investeringsinstituttet har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 93, eller på et sprog, der er godkendt af den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder. Fra og med den dato, der er omhandlet i første afsnit, litra c), skal investeringsinstituttet ophøre med enhver ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af sine andele, der var genstand for anmeldelse om ophør i nævnte medlemsstat.

2. Investeringsinstituttet skal til sit hjemlands kompetente myndigheder fremsende en anmeldelse, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c).

3. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland kontrollerer, om investeringsinstituttets anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2 er fuldstændig. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, og til ESMA.

Efter at have videresendt anmeldelsen, jf. første afsnit, underretter de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland straks investeringsinstituttet herom.

4. Investeringsinstituttets skal give investorer, der vedbliver med at investere i investeringsinstituttet, såvel som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 68-82 og artikel 94.

5. De kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland fremsender til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, oplysninger om eventuelle ændringer i de i artikel 93, stk. 2, omhandlede dokumenter.

6. De kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, har samme rettigheder og forpligtelser som de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets værtsland som omhandlet i artikel 21, stk. 2, artikel 97, stk. 3, og artikel 108. Uden at det berører andre overvågningsaktiviteter og tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 21, stk. 2, og artikel 97, skal de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet

i anmeldelsen omhandlet i denne artikels stk. 2, fra og med datoen for fremsendelsen i henhold til denne artikels stk. 5 ikke kræve, at det pågældende investeringsinstitut påviser overensstemmelse med nationale love og administrative bestemmelser vedrørende markedsføringskrav som omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 (*1).

7. Medlemsstaterne tillader anvendelse af eventuelle elektroniske eller andre midler til fjernkommunikation med henblik på stk. 4, under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (EUT L 188 af 12.7.2019, s. 55).«"

7) Artikel 95, stk. 1, litra a), udgår.

Artikel 2

Ændringer af direktiv 2011/61/EU

I direktiv 2011/61/EU foretages følgende ændringer:

1) I artikel 4, stk. 1, indsættes følgende litra:

»aea) **»præmarkedsføring«**: udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en EU-FAIF, eller på dennes vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve deres interesse i en AIF eller en afdeling, der endnu ikke er etableret, eller som er etableret, men om hvilken der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos den potentielle investor med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende AIF eller afdeling.«

2) I begyndelsen af kapitel VI indsættes følgende artikel:

»Artikel 30a

Betingelser for en EU-FAIF's præmarkedsføring i Unionen

1. Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF, som har fået meddelt tilladelse, kan foretage præmarkedsføring i Unionen, undtagen hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer:

a) er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt AIF

b) udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form, eller

c) udgør det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret AIF i endelig form.

I de tilfælde, hvor der udleveres et udkast til prospekt eller udbudsdokumenter, må disse ikke indeholde tilstrækkelige oplysninger, der gør det muligt for investorerne at træffe en investeringsbeslutning, og det skal fremgå tydeligt, at:

- a) de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en AIF, og
- b) oplysningerne deri ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF ikke har pligt til at underrette de kompetente myndigheder om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring eller til at opfylde andre betingelser eller krav end dem, der er fastsat i denne artikel, inden den foretager præmarkedsføring.

2. EU-FAIF'er skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en AIF gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende AIF efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 eller 32.

Professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at EU-FAIF'en er begyndt at foretage præmarkedsføring, af andele eller kapitalandele i en AIF, som der henvises til i den information, der er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller i en AIF, der er etableret som et resultat af præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af markedsføring, og vil være underlagt de gældende anmeldelsesprocedurer, jf. artikel 31 og 32.

Medlemsstaterne sikrer, at en EU-FAIF inden for to uger efter, at den har påbegyndt præmarkedsføring, sender en uformel skrivelse i papir eller elektronisk form til de kompetente myndigheder i sit hjemland. I skrivelsen angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der er foregået eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de AIF'er og afdelinger af AIF'er, der var genstand for præmarkedsføringen. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland underretter straks de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor FAIF'en foretager eller har foretaget en sådan præmarkedsføring. De kompetente myndigheder i en medlemsstat, hvor der finder eller har fundet præmarkedsføring sted, kan anmode de kompetente myndigheder i EU-FAIF'ens hjemland om at fremlægge yderligere oplysninger om den præmarkedsføring, der finder eller har fundet sted på dens område.

3. En tredjepart må kun foretage præmarkedsføring på vegne af en godkendt EU-FAIF, hvis den pågældende er godkendt som investeringselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (*²), som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU (*³), som administrationselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som FAIF i overensstemmelse med nærværende direktiv eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

4. En EU-FAIF skal sikre, at præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

(*²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)."

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).«

3) Artikel 32, stk. 7, anden, tredje og fjerde afsnit affattes således:

»Hvis FAIF'ens forvaltning af AIF'en i henhold til en planlagt ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, informerer de relevante kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, FAIF'en om, at den ikke må iværksætte ændringen. I så fald underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland om, at ændringen ikke vil blive gennemført.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af første og andet afsnit, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved FAIF'ens forvaltning af AIF'en ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere opfylder dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland alle behørig foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af AIF'en, og underretter straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland herom.

Hvis ændringerne ikke påvirker overholdelsen af dette direktiv for så vidt angår FAIF'ens forvaltning af AIF'en eller FAIF'ens overholdelse af dette direktiv i øvrigt, underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for en måned de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland om de pågældende ændringer.«

4) Som artikel 32a indsættes følgende:

»Artikel 32a

Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle EU-AIF'er i andre medlemsstater end FAIF'ens hjemland

1. Medlemsstaterne sikrer, at en EU-AIF kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for så vidt angår nogle af eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 32, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Der er, undtagen for AIF'er af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760 (*4), fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele eller kapitalandele i AIF'er, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage og er stilet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.
- b) Hensigten om at opsigte aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle AIF'er på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af AIF'er og er egnet for en typisk AIF-investor.

c) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller delegerede ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 2 omhandlede anmeldelse.

Fra og med den dato, der er omhandlet i første afsnit, litra c), skal FAIF'en opføre med enhver ny eller yderligere direkte eller indirekte udbydelse eller placering af sine andele eller kapitalandele i den AIF, den forvalter i den medlemsstat, for hvilken den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2.

2. FAIF'en skal til sit hjemlands kompetente myndigheder fremsende en anmeldelse, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, første afsnit, litra a), b) og c).

3. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland kontrollerer, om FAIF'ens anmeldelse i overensstemmelse med stk. 2 er fuldstændig. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland videresender senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig anmeldelse den pågældende anmeldelse til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, og til ESMA.

Efter at have videresendt anmeldelsen, jf. første afsnit, underretter de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland straks FAIF'en herom.

I en periode på 36 måneder fra den i stk. 1, første afsnit, litra c), omhandlede dato må FAIF'en ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de EU-AIF'er, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2.

4. FAIF'en skal give investorer, der vedbliver med at investere i EU-AIF'en, og de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23.

5. De kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland fremsender til de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, oplysninger om eventuelle ændringer i den dokumentation og de oplysninger, der er omhandlet i bilag IV, litra b)-f).

6. De kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, har samme rettigheder og forpligtelser som de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland som omhandlet i artikel 45.

7. Uden at det berører andre tilsynsbeføjelser som omhandlet i artikel 45, stk. 3, skal de kompetente myndigheder i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 2, fra og med datoen for fremsendelsen i henhold til denne artikels stk. 5 ikke kræve, at den pågældende FAIF påviser overensstemmelse med nationale love og administrative bestemmelser vedrørende markedsføringskrav som omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 (*5).

8. Medlemsstaterne tillader anvendelse af eventuelle elektroniske eller andre midler til fjernkommunikation med henblik på stk. 4.

(*4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760 af 29. april 2015 om europæiske langsigtede investeringsfonde (EUT L 123 af 19.5.2015, s. 98)."

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (EUT L 188 af 12.7.2019, s. 55).«

5) Artikel 33, stk. 6, affattes andet og tredje afsnit således:

»Hvis FAIF'ens forvaltning af AIF'en i henhold til en planlagt ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, informerer de relevante kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, FAIF'en om, at den ikke må iværksætte ændringen.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af første og andet afsnit, eller hvis en uforudset ændring har fundet sted, hvorved FAIF'ens forvaltning af AIF'en ikke længere ville være i overensstemmelse med dette direktiv, eller hvis FAIF'en i øvrigt ikke længere ville opfylde dette direktiv, træffer de kompetente myndigheder i FAIF'ens hjemland alle behørigte foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 og underretter straks de kompetente myndigheder i FAIF'ens værtsland herom.«

6) Som artikel 43a indsættes følgende:

»Artikel 43a

Faciliteter til rådighed for detailinvestorer

1. Uden at artikel 26 i forordning (EU) 2015/760 derved tilsidesættes, sikrer medlemsstaterne, at en FAIF i hver medlemsstat, hvor den har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en AIF til detailinvestorer, stiller faciliteter til rådighed til at udføre følgende opgaver:

a) at behandle investorers tegnings-, betalings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer i forbindelse med andele eller kapitalandele i AIF'en i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i AIF'ens dokumenter

b) at give investorer oplysninger om, hvordan ordrer, der er omhandlet i litra a), kan foretages, og hvordan tilbagekøb og indløsning betales

c) at lette håndteringen af oplysninger om udøvelsen af investorernes rettigheder som følge af deres investeringer i AIF'en i den medlemsstat, hvor AIF'en markedsføres

d) at give investorer adgang til oplysninger og dokumenter i henhold til artikel 22 og 23 med henblik på nærmere undersøgelse og rekvirering af eksemplarer heraf

e) at give investorerne oplysninger af relevans for de opgaver, som faciliteterne varetager, på et varigt medium som defineret i artikel 2, stk. 1, litra m), i direktiv 2009/65/EF, og

f) at fungere som kontaktpunkt for kommunikation med de kompetente myndigheder.

2. Medlemsstaterne må ikke kræve, at en FAIF har en fysisk tilstedeværelse i værtslandet eller har udpeget en tredjepart med henblik på stk. 1.

3. FAIF'en sikrer, at faciliteterne til udførelse af de opgaver, der er omhandlet i stk. 1, herunder elektronisk, stilles til rådighed:

- a) på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor AIF'en markedsføres, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder
- b) af FAIF'en selv, af en tredjepart, der er underlagt regulering og tilsyn vedrørende de opgaver, der skal varetages, eller af begge.

For så vidt angår litra b), og hvis opgaverne skal varetages af en tredjepart, skal udpegelsen af den pågældende tredjepart dokumenteres ved en skriftlig aftale, der præciserer, hvilke af de i stk. 1 omhandlede opgaver der ikke udføres af FAIF'en, og at tredjeparten modtager alle relevante oplysninger og dokumenter fra FAIF'en.«

- 7) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 69a

Evaluering af ordningen med markedsføringspas

Inden ikrafttrædelsen af de delegerede retsakter, der er omhandlet i artikel 67, stk. 6, i henhold til hvilke bestemmelserne i artikel 35 og artikel 37-41 får virkning, forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet under hensyntagen til resultatet af en evaluering af ordningen med markedsføringspas i dette direktiv, herunder udvidelsen af ordningen til ikke-EU-FAIF'er. Rapporten ledsages om fornødent af et lovgivningsforslag.«

- 8) I bilag IV tilføjes følgende litraer:

»i) de oplysninger og den adresse, der er nødvendige for, at de kompetente myndigheder i værtslandet kan fakturere eller meddele eventuelt gældende lovbestemte gebyrer eller afgifter

j) oplysninger om de faciliteter, der er nødvendige for at udføre de opgaver, der er omhandlet i artikel 43a.«

Artikel 3

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest 2. august 2021 de nationale love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

De anvender disse bestemmelser fra den 2. august 2021.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Evaluering

Kommissionen skal senest den 2. august 2024 foretage en evaluering af anvendelsen af dette direktiv efter en offentlig høring og på baggrund af drøftelser med ESMA og de kompetente myndigheder. Senest den 2. august 2025 forelægger Kommissionen en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

*Artikel 5***Revision**

Senest den 2. august 2023 forelægger Kommissionen en rapport med en vurdering af bl.a. fordelene ved at harmonisere de bestemmelser, der gælder for investeringsinstitutters administrationsselskaber, der afprøver investorernes interesse for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi, og hvorvidt det med henblik herpå er nødvendigt med ændringer af direktiv 2009/65/EF.

*Artikel 6***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. juni 2019.

På Europa-Parlamentet

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand

(1) EUT C 367 af 10.10.2018, s. 50.

(2) Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.6.2019.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (se side 55 i denne EUT).

(6) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2021/2118**af 24. november 2021****om ændring af direktiv 2009/103/EF om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (1),

efter den almindelige lovgivningsprocedure (2), og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ansvarsforsikring for motorkøretøjer («motorkøretøjsforsikring») er af særlig betydning for Europas borgere, uanset om de er forsikringstagere eller kan blive skadelidte som følge af en ulykke. Den har ligeledes væsentlig betydning for forsikringsselskaberne, da den udgør et væsentligt segment af skadesforsikringsmarkedet i Unionen. Motorkøretøjsforsikring har også en væsentlig indflydelse på fri bevægelighed for personer, varer og køretøjer og dermed på det indre marked. Styrkelse og konsolidering af det indre marked for motorkøretøjsforsikring bør derfor være et centralt mål for Unionens indsats på området for finansielle tjenesteydelser.

(2) Kommissionen foretog i 2017 en evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF (3), herunder af dets effektivitet, virkningsfuldhed og sammenhæng med andre EU-politikker. Konklusionen på evalueringen var, at direktiv 2009/103/EF i det store og hele er velfungerende, og at der kun er behov for få ændringer. Der blev imidlertid identificeret fire områder, hvor det ville være hensigtsmæssigt at foretage målrettede ændringer: erstatning til skadelidte som følge af ulykker, hvis det pågældende forsikringsselskab er insolvent, obligatoriske mindstebeløb for forsikringsdækning, medlemsstaternes kontrol af køretøjers forsikring og et nyt forsikringsselskabs brug af forsikringstageres erklæringer om erstatningshistorikken. Ud over disse fire områder er følgende, køretøjer, der sendes, ulykker med et påhængskøretøj trukket af et køretøj, uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring og informationscentre og information til skadelidte, også blevet udpeget som områder, hvor målrettede ændringer ville være hensigtsmæssige. Derudover bør direktiv 2009/103/EF præciseres ved at udtrykket »offer«, der i nævnte direktiv anvendes som synonym for »skadelidte«, erstattes med udtrykket »skadelidte«, hvor det måtte være nødvendigt, ved hjælp af passende ændringer. Disse ændringer har udelukkende til formål at harmonisere den terminologi, der anvendes i nævnte direktiv, og udgør ikke en indholdsmæssig ændring.

(3) Siden direktiv 2009/103/EF trådte i kraft, er der kommet mange nye typer af motorkøretøjer på markedet. Nogle af dem er drevet af en rent elektrisk motor, og nogle af dem af hjælpeudstyr. Sådanne køretøjer bør tages med i betragtning ved definitionen af begrebet »køretøj«. Denne definition bør baseres

på sådanne køretøjers generelle karakteristika, navnlig deres konstruktivt bestemte maksimalhastigheder og nettovægt, og bør fastsætte, at kun køretøjer, der udelukkende drives af mekanisk energi, er omfattet. Definitionen bør gælde uanset antallet af hjul, som køretøjet har. Kørestole beregnet til personer med fysisk funktionsnedsættelse bør ikke medtages i definitionen.

(4) Lette elektriske køretøjer, der ikke falder ind under definitionen af »køretøj«, bør udelukkes fra anvendelsesområdet for direktivet 2009/103/EF. Intet i nævnte direktiv bør imidlertid forhindre medlemsstaterne i at kræve ansvarsforsikring for motorkøretøjer i henhold til deres nationale ret på betingelser, som de selv fastsætter, for så vidt angår enhver form for motoriseret udstyr anvendt på land, som ikke er omfattet af nævnte direktivs definition af »køretøj«, og for hvilket nævnte direktiv derfor ikke kræver en sådan forsikring. Direktivet bør heller ikke forhindre medlemsstaterne i at fastsætte bestemmelser i deres nationale ret om, at ofre for ulykker forårsaget af andet motoriseret udstyr skal have adgang til medlemsstatens erstatningsorgan som fastsat i kapitel 4. Medlemsstaterne bør også kunne beslutte, at hvis personer, der er bosat på deres område, er skadelidte ved en ulykke forårsaget af sådant andet motoriseret udstyr i en anden medlemsstat, hvor der ikke kræves ansvarsforsikring for motorkøretøjer for dette motoriserede udstyr, skal disse personer have adgang til erstatningsorganet som fastsat i kapitel 4 i den medlemsstat, hvor de er bosat. Medlemsstaternes erstatningsorganer bør have mulighed for at indgå en gensidig aftale om, hvordan de vil samarbejde i en sådan situation.

(5) Den Europæiske Unions Domstol har i nylige domme, dvs. i sagerne Vnuk (4), Rodrigues de Andrade (5) og Torreiro (6), præciseret betydningen af begrebet »færdsel med køretøjer«. Domstolen præciserede navnlig, at motorkøretøjer normalt er bestemt til at tjene som transportmiddel, uanset et sådant køretøjs karakteristika, og at færdsel med sådanne køretøjer omfatter enhver anvendelse af et køretøj, som er i overensstemmelse med dets almindelige brug som transportmiddel, uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og uanset om det er stationært eller i bevægelse. Direktiv 2009/103/EF finder ikke anvendelse, hvis et sådant køretøjs normale funktion på ulykkestidspunktet er »anden anvendelse end som transportmiddel«. Dette kan være tilfældet, hvis køretøjet ikke anvendes som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, idet dets normale funktion f.eks. er »anvendelse som industriel eller landbrugsmæssig energikilde«. Af hensyn til retssikkerheden er det hensigtsmæssigt at afspejle denne retspraksis i direktiv 2009/103/EF ved at tilføje en definition af »færdsel med køretøj«.

(6) Nogle motorkøretøjer er mindre og er derfor mindre tilbøjelige end andre til at forårsage betydelig personskade eller tingsskade. Det ville være uforholdsmæssigt og ikke fremtidsikkert at medtage dem i anvendelsesområdet for direktiv 2009/103/EF. Hvis de blev medtaget, ville det også underminere udbredelsen af nyere køretøjer, som f.eks. elcykler, der ikke udelukkende drives af mekanisk kraft, og modvirke innovation. Derudover er der ikke fyldestgørende dokumentation for, at sådanne mindre køretøjer kan forårsage ulykker med skadelidte i samme omfang som andre køretøjer, f.eks. biler eller lastbiler. I overensstemmelse med nærheds- og proportionalitetsprincippet bør kravene på EU-plan derfor kun omfatte de køretøjer, der er defineret som sådanne i direktiv 2009/103/EF.

(7) Motorkøretøjsforsikring bør principielt dække ulykker overalt i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater har imidlertid bestemmelser for køretøjer, der udelukkende anvendes i bestemte områder med begrænset adgang. Det bør være muligt for disse medlemsstater at gøre begrænsede undtagelser fra artikel 3 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår områder med begrænset adgang, hvor uautoriserede personer ikke bør komme ind, såsom lokalitetspecifikke områder og områder med udstyr i havne og lufthavne. En medlemsstat, der beslutter at indføre sådanne undtagelser, bør også træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af et sådant køretøj.

(8) Det bør også være muligt for en medlemsstat at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, i overensstemmelse med dens nationale ret. En sådan medlemsstat bør ikke desto mindre træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning for tab eller skade forårsaget af sådanne køretøjer, medmindre medlemsstaten også beslutter at vedtage undtagelser fra artikel 10 i direktiv 2009/103/EF for så vidt angår erstatning for skader forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret. En sådan undtagelse fra artikel 10 bør gælde for køretøjer, for hvilke en medlemsstat har besluttet at vedtage undtagelser fra forsikringspligten, fordi disse køretøjer ikke er tilladt til brug på offentlig vej i henhold til dens nationale ret, selv om forsikringspligten for disse køretøjer også kan være omfattet af en anden undtagelse, jf. artikel 5 i direktiv 2009/103/EF.

(9) I visse medlemsstater findes der bestemmelser om anvendelse af køretøjer som et middel til forsætligt at forvolde personskaade eller tingsskaade. Hvor det er relevant, bør medlemsstaterne i forbindelse med de groveste lovovertrædelser have lov til at fortsætte deres retlige praksis med at udelukke sådanne skader fra den lovpligtige motorkøretøjsforsikring eller kræve den forsikringserstatning, der udbetales til de skadelidte, tilbagebetalt fra de personer, som er ansvarlige for denne skade. For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør en sådan retlig praksis dog kun tillades, hvis en medlemsstat sikrer, at skadelidte i sådanne tilfælde får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF. Medmindre medlemsstaten har fastsat bestemmelse om en sådan alternativ erstatningsordning eller -garanti, der sikrer erstatning til skadelidte for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør sådanne skader dækkes i overensstemmelse med nævnte direktiv.

(10) Medlemsstaterne bør ikke anvende direktiv 2009/103/EF på færdsel med køretøjer i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb og konkurrencer, samt træning, afprøvning og demonstrationer, herunder vedrørende hastighed, pålidelighed eller færdigheder, som er tilladt i henhold til deres nationale ret. Sådanne fritagne aktiviteter bør finde sted inden for et begrænset og afgrænset område på en sådan måde, at det sikres, at hverken den almindelige trafik, offentligheden eller en part, der ikke har forbindelse til aktiviteten, kan komme til reelt eller potentielt at færdes på den rute, der køres. Sådanne aktiviteter omfatter normalt aktiviteter på særligt udlagte motorsportsbaner eller -ruter og områderne i umiddelbar nærhed, såsom sikkerhedsområder, pit stop-områder og garager, hvor risikoen for en ulykke er meget højere sammenlignet med normale veje, og som uautoriserede personer ikke bør komme ind på.

(11) En sådan fritagelse af motorsportsbegivenheder og -aktiviteter bør kun finde anvendelse, hvis medlemsstaten sikrer, at arrangøren af begivenheden eller aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, der dækker skade på tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis skade på de deltagende førere og deres køretøjer. Medmindre arrangørerne eller andre parter som betingelse for denne fritagelse har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, eventuelt med undtagelse af skade på de deltagende førere og deres køretøjer, bør skaden dækkes i overensstemmelse med direktiv 2009/103/EF.

(12) For ikke at reducere den beskyttelse, der ydes i henhold til direktiv 2009/103/EF, bør medlemsstaterne sikre, at skadelidte i forbindelse med de motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, som er tilladt i

henhold til deres nationale ret, og som falder ind under denne fritagelse, får erstatning for sådanne skader på en måde, der ligger så tæt som muligt på, hvordan de ville blive ydet erstatning i henhold til direktiv 2009/103/EF.

(13) Under fremstilling og transport mangler køretøjerne transportfunktioner og anses ikke for at blive anvendt i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Vælger en medlemsstat imidlertid ikke at anvende kravet om ansvarsforsikring for motorkøretøjer for sådanne køretøjer i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF, bør der være en erhvervsansvarsforsikring til dækning af den skade, som disse køretøjer måtte forårsage.

(14) I dag knytter mange medlemsstaters nationale ret forsikringspligten til færdsel med et køretøj som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. I sådanne medlemsstater er færdsel med et køretøj kun tilladt, når køretøjet er indregistreret. Disse medlemsstaters ret foreskriver, at køretøjet skal være dækket af en motorkøretøjsforsikring under den aktive registrering og anvendelse af køretøjet, jf. artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/103/EF. Følgelig stiller disse medlemsstater ikke krav om forsikringsdækning for færdsel med køretøjer, som er permanent eller midlertidigt afmeldt, f.eks. fordi de står på et museum, er ved at blive istandsat eller af andre grunde ikke har været i brug i et længere tidsrum, f.eks. sæsonpræget anvendelse. Sådanne medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af køretøjer som defineret i nævnte direktiv, der anvendes i henhold til artikel 3, stk. 1, i nævnte direktiv.

(15) I dag vælger nogle medlemsstater, hvori forpligtelsen til at tegne ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke er knyttet til indregistreringen af et køretøj, at undlade at kræve lovpligtig motorkøretøjsforsikring for køretøjer, der formelt er taget ud af brug i overensstemmelse med deres nationale ret. Eksempler på, at de således formelt tages ud af brug, omfatter fremsendelse af en meddelelse til den kompetente myndighed eller andre udpegede parter, der varetager den kompetente myndigheds funktion, eller at der træffes andre verificerbare fysiske foranstaltninger. Disse medlemsstater skal træffe passende foranstaltninger for at sikre, at der ydes erstatning i overensstemmelse med den erstatning, der er fastsat i direktiv 2009/103/EF, for tab eller skade, der er forårsaget på deres område og på andre medlemsstaters område af sådanne køretøjer.

(16) Medlemsstaterne skal på indeværende tidspunkt afholde sig fra at foretage kontrol med forsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, og for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelands område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område. Ny teknologisk udvikling såsom teknologien til automatisk nummerpladegenkendelse gør det muligt at foretage diskret kontrol med forsikring for køretøjer uden at standse dem og således uden at gribe ind i personers frie bevægelighed. Der er derfor hensigtsmæssigt at give tilladelse til at foretage denne kontrol med forsikring for køretøjer, men kun hvis kontrollen er ikkediskriminerende, nødvendig og forholdsmæssig, udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og ikke kræver, at køretøjet standses.

(17) Medlemsstater, der vælger at indføre et system til behandling af personoplysninger, som derefter kan deles med andre medlemsstater, f.eks. data fra nummerpladegenkendelsesteknologi, skal vedtage lovgivning, som baner vej for behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer, samtidig med at der træffes passende foranstaltninger til at beskytte den registrere-

des rettigheder og legitime interesser. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (7) finder anvendelse på behandling af personoplysninger med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer. Medlemsstaternes lovgivning bør navnlig præcisere det nøjagtige formål, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning og bør fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør principperne om »beskyttelse af personoplysninger gennem design« og »databeskyttelse gennem standardindstillinger« finde anvendelse på alle databehandlingsystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af medlemsstaternes lovgivning.

(18) I overensstemmelse med disse principper bør medlemsstaterne ikke opbevare personoplysninger, der behandles udelukkende med henblik på at klare et forsikringscheck, længere end den periode, der er nødvendig for at kontrollere, om et køretøj har en gyldig forsikringsdækning. Når det konstateres, at et køretøj er dækket, bør alle oplysninger vedrørende denne kontrol slettes. Når et verifikationsystem ikke er i stand til at fastslå, om et køretøj er forsikret, bør disse oplysninger kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning. For køretøjer, for hvilke det er fastslået, at de ikke er dækket af en gyldig forsikringspolice, er det rimeligt at kræve, at sådanne oplysninger opbevares, indtil eventuelle administrative eller retslige procedurer er afsluttet, og køretøjet er dækket af en gyldig forsikringspolice.

(19) Direktiv 2009/103/EF omfatter på indeværende tidspunkt forskellige referencdatoer for den periodebestemte genberegning af mindstebeløbene for dækning i de forskellige medlemsstater, hvilket fører til forskellige mindstebeløb for dækning alt afhængigt af medlemsstaten. Disse mindstebeløb bør harmoniseres med henblik på at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte i hele Unionen, og der bør indføres en ensartet justeringsbestemmelse, som tager udgangspunkt i det harmoniserede forbrugerprisindeks fra Eurostat samt procedureregler for en sådan justering og fastsættelse af en ensartet tidsramme.

(20) Effektiv beskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker forudsætter, at disse skadelidte har ret til at kræve erstatning i den medlemsstat, hvor de er bosat, og til at modtage et svar inden for en rimelig frist. Den forudsætter også, at disse skadelidte, når deres erstatningskrav er berettigede, altid modtager de skyldige beløb for personskader eller for eventuelle tingsskader, uanset om den ansvarlige parts forsikringssselskab er solvent. Medlemsstaterne bør derfor oprette eller godkende et organ til i første omgang at udbetale erstatning til skadelidte, der er bosat på deres område, som derefter har ret til at kræve denne erstatning godtgjort af det organ, der er oprettet eller godkendt til samme formål i hjemlandet for det insolvente forsikringssselskab, der udstedte forsikringspolice for den ansvarlige parts køretøj. Hvis en medlemsstat har en eksisterende erstatningsordning, bør medlemsstaten kunne tillade, at den fortsætter.

(21) Et forsikringssselskab kan blive insolvent på forskellige måder, f.eks. ved at blive erklæret konkurs, hvis det misligholder sine forpligtelser, når det har givet afkald på sin autorisation i hjemlandet, eller fordi det har været genstand for en tilbagekaldelsesforanstaltning eller en afgørelse om forbud mod dets virksomhed. Når der afgives kendelse eller træffes afgørelse om at indlede konkurs- eller likvidationsproceduren, bør kendelsen eller afgørelsen offentliggøres. Det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens i forsikringssselskabets hjemland, bør underrette sådanne organer i alle andre medlemsstater om denne kendelse eller afgørelse.

(22) Medlemsstaterne bør sikre, at det organ, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, i alle faser af proceduren har beføjelse til at anmode om oplysninger, til at informere og blive informeret

af og til at samarbejde med andre relevante organer, myndigheder og interessenter i Unionen. Sådanne oplysninger bør være tilstrækkelige til, at modtageren i det mindste kan opnå en generel forståelse af situationen. Sådanne oplysninger er vigtige for at sikre, at det organ, der yder erstatning til skadelidte, inden udbetaling af erstatningen på egen hånd eller sammen med alle de relevante parter i henhold til den nationale lovgivning er i stand til at fastslå, om forsikringsselskabet allerede har ydet erstatning til klageren for dennes krav. Det erstatningskrav, der indgives til dette organ, kan endog videresendes til forsikringsselskabet med henblik på yderligere undersøgelse eller afgørelse, hvis de nationale procedurererkræver det. Medlemsstaterne bør sikre, at organet anmoder om og modtager mere detaljerede oplysninger om konkrete erstatningskrav.

(23) Ordningen med efterfølgende refusion bør ikke berøre den gældende ret vedrørende skadelidtes dækningsgrad. Der bør gælde samme principper for erstatningskrav, uanset om forsikringsselskabet er solvent eller insolvent. Organet i hjemlandet for det forsikringsselskab, der har udstedt den ansvarlige parts forsikringspolice, bør indbetale beløbet til organet i den medlemsstat, på hvis område skadelidte er bosat, inden for en rimelig frist efter, at organet i forsikringsselskabets hjemland har modtaget et krav om refusion af en betaling, som organet i skadelidtes hjemland har udbetalt til skadelidte.

(24) Afhængigt af de forskellige stadier i behandlingen af erstatningskrav, betalinger til skadelidte og refusionsprocedurerne i forskellige organer kan der være udestående forpligtelser mellem organer, der er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens. Retten til indtræden i rettigheder bør overgå fra det organ, der i første omgang har udbetalt erstatning, til organet i den anden medlemsstat, efterhånden som refusionen af organerne skrider frem. Organet, i det omfang dette organ har ydet erstatning for det lidte tab eller den lidte skade og endnu ikke har modtaget refusion, bør derfor indtræde i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen, eller over for dennes forsikringsselskab. Organet bør dog ikke indtræde i skadelidtes rettigheder over for forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der er ansvarlig for ulykken, for så vidt som forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar dækkes af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat bør have pligt til at anerkende en sådan indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

(25) For at sikre en effektiv og virkningsfuld beskyttelse af skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens er det nødvendigt, at medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de midler, der er nødvendige for at yde erstatning til skadelidte, er til rådighed, når de har krav på erstatning. I overensstemmelse med nærhedsprincippet bør disse ordninger fastlægges af hjemlandene på nationalt plan. De bør imidlertid være i overensstemmelse med EU-retten og navnlig med principper som *lex specialis* og *lex posterior*. For at undgå at pålægge forsikringsselskaberne en urimelig og uforholdsmæssigt stor byrde, hvis en medlemsstat kræver finansielle bidrag fra forsikringsselskaber, bør disse bidrag kun opkræves fra forsikringsselskaber, der er godkendt af denne medlemsstat. Dette bør ikke berøre finansieringen af eventuelle andre funktioner, der kan tildeles det organ, som er oprettet eller godkendt til at yde erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens.

(26) For at sikre, at kravene i dette direktiv vedrørende erstatning til skadelidte i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens gennemføres effektivt, bør organerne, som har fået overdraget denne opgave, tilstræbe at indgå en aftale om deres funktioner og forpligtelser og om procedurerne for refusion. Hvis der ikke er indgået en sådan aftale senest 24 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om

Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) for så vidt angår fastlæggelse af sådanne organers proceduremæssige opgaver og forpligtelser med hensyn til refusion.

(27) I tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens bør skadelidte have ret til at kræve erstatning fra et organ i den medlemsstat, hvor de er bosat, også når de lider skade som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat. Medlemsstaterne bør kunne tildele opgaven med at udbetale erstatning til skadelidte til et nyt organ eller til et organ, der allerede findes, herunder til det erstatningsorgan, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF. Medlemsstaterne bør også kunne pålægge ét organ opgaverne med at yde erstatning, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens, til skadelidte som følge af ulykker i den medlemsstat, hvor de er bosat, og skadelidte som følge af ulykker i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat. For skadelidte i andre medlemsstater end den, hvor de er bosat, er det også vigtigt at sikre udveksling af oplysninger og samarbejde med de erstatningsorganer, der er oprettet eller anerkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2009/103/EF i alle medlemsstater, og med repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager.

(28) Medlemsstaterne kan oprette eller godkende mere end ét erstatningsorgan i henhold til direktiv 2009/103/EF, hvilket potentielt kan gøre det vanskeligere for skadelidte at finde frem til det organ, som de skal indgive deres krav til. Medlemsstater, der opretter eller godkender mere end ét erstatningsorgan, bør derfor sikre, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning på en måde, der gør det let for dem at forstå, hvilket organ de skal ansøge hos.

(29) Hvis der er tale om et køretøj, der sendes, bør det være muligt for den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, at vælge at tegne en forsikringspolice i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret eller, i en periode på 30 dage fra datoen for køberens accept af leveringen, i bestemmelsesmedlemsstaten, selv hvis køretøjet ikke formelt er blevet indregistreret i bestemmelsesmedlemsstaten. Oplysningscentret i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, og, når denne ikke er den samme, i bestemmelsesmedlemsstaten, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, på hvis område ulykken indtraf, eller hvor en skadelidt er bosat, bør samarbejde om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23 i direktiv 2009/103/EF, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.

(30) I tilfælde af ulykker med påhængskøretøjer, for hvilke der er udstedt en ansvarsforsikring, som er særskilt fra det trækkende køretøjs, bør skadelidte kunne kræve erstatning af påhængskøretøjets forsikringsselskab, hvis dette er fastsat i national ret. Skadelidte bør på anmodning kunne indhente oplysninger fra påhængskøretøjets forsikringsselskab om det trækkende køretøjs forsikringsselskab eller, hvis påhængskøretøjets forsikringsselskab trods en rimelig indsats ikke er i stand til at identificere det trækkende køretøjs forsikringsselskab, oplysninger om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10 i direktiv 2009/103/EF.

(31) Erstatningshistorikken for forsikringstagerer, som har til hensigt at indgå nye forsikringsaftaler med forsikringsselskaber, bør let kunne autentificeres med henblik på at fremme anerkendelse af en sådan erstatningshistorik, når der indgås en ny forsikringsaftale. For at kunne forenkle verifikationen og autentificeringen af erklæringer om erstatningshistorikken er det vigtigt, at deres indhold og form er ens i alle medlemsstaterne. Endvidere bør forsikringsselskaber, som tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelse af motorkøretøjers forsikringspræmier, ikke diskriminere på grund af nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor forsikringstageren tidligere havde sin bopæl. Endvidere bør forsikringsselskaber behandle en erklæring om erstatningshistorikken fra en

anden medlemsstat på lige fod med en national erklæring om erstatningshistorikken og anvende enhver rabat, der ville være til rådighed for en i øvrigt identisk national kunde, herunder de rabatter, der kræves i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning, såsom »bonus-malus«-rabatter. Medlemsstaterne bør fortsat frit kunne vedtage national lovgivning vedrørende »bonus-malus«-ordninger, da sådanne ordninger er af national karakter og uden noget grænseoverskridende element, og beslutningstagningen vedrørende dem derfor i henhold til nærhedsprincippet bør forblive hos medlemsstaterne. For at gøre det muligt for medlemsstaterne at verificere, om og hvordan forsikringsselskaberne behandler erklæringer om erstatningshistorikken, bør forsikringsselskaber offentliggøre et overordnet sammendrag af deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 (8), er forsikringsselskaber ikke forpligtet til at offentliggøre forretningsmæssigt følsomme oplysninger såsom detaljer om takstregler.

(32) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af direktiv 2009/103/EF bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser vedrørende formen og indholdet af erklæringen om erstatningshistorikken. Disse gennemførelsesbeføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (9).

(33) Medlemsstaterne bør kunne vælge at certificere værktøjer, der sætter forbrugerne i stand til at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som opfylder betingelserne i direktiv 2009/103/EF. Hvis de er behørigt certificeret, kan sådanne værktøjer betegnes som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«. Medlemsstaterne bør også kunne oprette offentlige prissammenligningsværktøjer, der drives af en offentlig myndighed.

(34) For at sikre, at erstatningskrav behandles problemfrit, er det, når der i henhold til national ret kræves en ulykkesrapport og skadelidte i henhold til loven har ret til at få udleveret en kopi af ulykkesrapporten fra de kompetente myndigheder, vigtigt, at skadelidte har rettidig adgang til den.

(35) For at sikre, at mindstebeløbene for dækning af ansvarsforsikring for motorkøretøjer ikke udhules med tiden, bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF for så vidt angår justering af disse mindstebeløb for at afspejle udviklingen i den økonomiske realitet.

(36) Ved vedtagelse af delegerede retsakter efter beføjelser i henhold til dette direktiv er det navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning (10). For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

(37) Europa-Kommissionen bør som led i evalueringen af, hvordan direktiv 2009/103/EF fungerer, overvåge nævnte direktivs anvendelse under hensyntagen til antallet af skadelidte, omfanget af udestående erstatningskrav som følge af forsinket udbetaling på tværs af grænser i insolvenssager, omfanget af mindstebeløbene for dækning i medlemsstaterne, omfanget af erstatningskrav som følge af kørsel med uforsikrede køretøjer på tværs af grænser og antallet af klager vedrørende erklæringer om erstatningshistorikken.

(38) Desuden bør Kommissionen udarbejde en rapport der evaluerer, hvordan de erstatningsorganer, der er oprettet eller godkendt til at erstatte skadelidte i tilfælde af et forsikringssselskabs insolvens, fungerer, og hvordan samarbejdet mellem dem og finansieringen af dem fungerer. Om nødvendigt bør rapporten ledsages af et forslag til retsakt.

(39) For at sikre, at direktiv 2009/103/EF fortsat tjener sit formål, som er at beskytte eventuelle skadelidte fra ulykker, der involverer motorkøretøjer, bør Kommissionen også overvåge og revidere nævnte direktiv i lyset af den teknologiske udvikling, herunder den øgede færdsel med autonome og halvautonome køretøjer. Den bør også analysere forsikringssselskabernes anvendelse af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagernes erklæringer om erstatningshistorikken. Kommissionen bør desuden vurdere effektiviteten af udvekslingen af de informationssystemer, der anvendes til grænseoverskridende forsikringskontrol.

(40) Målene for dette direktiv, nemlig at sikre ens mindstebeskyttelse af skadelidte som følge af trafikulykker i hele Unionen, at sikre beskyttelse af dem i tilfælde af forsikringssselskabers insolvens og at sikre ligebehandling i forbindelse med forsikringssselskabers autentificering af erklæringer om erstatningshistorikken for potentielle forsikringstagere, der rejser på tværs af de indre EU-grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres virkninger, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(41) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (11) har medlemsstaterne forpligtet sig til i tilfælde, hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiveren, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget.

(42) Direktiv 2009/103/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 2009/103/EF foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 1) affattes således:

»1) »køretøj«:

a) ethvert motordrevet køretøj, der udelukkende drives frem ved mekanisk kraft på land, men som ikke kører på skinner, med:

i) en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 25 km/t eller

ii) en maksimal nettovægt på over 25 kg og en konstruktivt bestemt maksimalhastighed på mere end 14 km/t

b) ethvert påhængskøretøj, der skal anvendes sammen med et køretøj som omhandlet i litra a), uanset om det er tilkoblet eller afkoblet.

Med forbehold af litra a) og b) betragtes kørestolskøretøjer, der udelukkende er beregnet til personer med fysiske handicap, ikke som køretøjer som omhandlet i dette direktiv«.

b) Følgende nummer indsættes:

»1a) »færdsel med køretøj«: færdsel med et køretøj på en måde, der er i overensstemmelse med køretøjets funktion som transportmiddel på ulykkestidspunktet, uanset køretøjets karakteristika og uanset det terræn, hvorpå motorkøretøjet anvendes, og om det er stationært eller i bevægelse«.

c) Nr. 2) affattes således:

»2) »skadelidte«: enhver person, der har ret til erstatning for tab eller skade forvoldt af et køretøj«.

d) Følgende nummer tilføjes:

»8) »hjemland«: »hjemland« som defineret i artikel 13, nr. 8), litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (*1).

(*1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).«"

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»Hver medlemsstat træffer med forbehold af artikel 5 passende foranstaltninger til at sikre, at erstatningsansvaret for færdsel med et køretøj, der er hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring.«

2) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

»Dette direktiv finder ikke anvendelse på færdsel med et køretøj i forbindelse med motorsportsbegivenheder og -aktiviteter, herunder væddeløb, konkurrencer, træning, afprøvning og demonstrationer inden for et begrænset og afgrænset område i en medlemsstat, når medlemsstaten sikrer, at arrangøren af aktiviteten eller en anden part har tegnet en alternativ forsikring eller garantiordning, der dækker skade på enhver tredjemand, herunder tilskuere og andre tilstedeværende, men ikke nødvendigvis dækker skade på de deltagende førere og deres køretøjer.«

3) Artikel 4 affattes således:

»Artikel 4

Kontrol med forsikring

1. Medlemsstaterne fører ikke kontrol med ansvarsforsikring for køretøjer, der er hjemmehørende på en anden medlemsstats område, eller for køretøjer, der er hjemmehørende på et tredjelands område, når de kommer ind på deres område fra en anden medlemsstats område.

De kan dog føre en sådan kontrol med forsikringer, såfremt denne kontrol ikke er diskriminerende og er nødvendig og forholdsmæssig i forhold til at nå de tilstræbte mål, og

a) foretages som led i en kontrol, som ikke alene vedrører forsikringskontrol, eller

b) udgør en del af et generelt kontrolsystem på medlemsstatens område, som også køretøjer, der er hjemmehørende på den kontrollerende medlemsstats område, er omfattet af, og som ikke kræver, at køretøjet standses.

2. Personoplysninger kan på grundlag af den lovgivning i medlemsstaten, som kontrolinstansen er underlagt, behandles, hvis det er nødvendigt, med henblik på at bekæmpe kørsel med uforsikrede køretøjer i andre medlemsstater end dem, på hvis område de er hjemmehørende. Nævnte lovgivning skal være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (*2) og endvidere omfatte foranstaltninger, som er egnede til at beskytte den registreredes rettigheder og legitime interesser.

Disse foranstaltninger fra medlemsstaternes side skal navnlig præcisere det nøjagtige formål, med hvilket oplysningerne skal behandles, henvise til det relevante retsgrundlag, opfylde de relevante sikkerhedskrav og overholde principperne om nødvendighed, proportionalitet og formålsbegrænsning samt fastsætte en rimelig dataopbevaringsperiode. Personoplysninger, der behandles i henhold til denne artikel udelukkende med henblik på at foretage en forsikringskontrol, opbevares kun, så længe de er nødvendige til dette formål, og så snart dette er opnået, slettes de fuldstændigt. Hvis en forsikringskontrol viser, at et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, skal den kontrolansvarlige omgående slette de pågældende oplysninger. Hvis det ved en kontrol ikke er muligt at fastslå, om et køretøj er dækket af en lovpligtig forsikring i henhold til artikel 3, må oplysningerne kun opbevares i en begrænset periode, som ikke overstiger det antal dage, der er nødvendigt for at fastslå, om der er forsikringsdækning.

(*2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).«"

- 4) I artikel 5 tilføjes følgende stykker:

»3. En medlemsstat kan fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der midlertidigt eller permanent er taget ud af brug og forbudt at anvende, forudsat at der er indført en formel administrativ procedure eller anden verificerbar foranstaltning i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

4. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der udelukkende anvendes på områder med begrænset adgang.

Medlemsstater, der tillader denne undtagelse, sikrer, at køretøjerne i første afsnit behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den lovpligtige forsikring, der henvises til i artikel 3, ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

5. En medlemsstat kan i overensstemmelse med sin nationale ret fravige artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej.

Medlemsstater, der fraviger artikel 3 for så vidt angår de køretøjer, der er henvist til i første afsnit, sikrer, at disse køretøjer behandles på samme måde som køretøjer, for hvilke den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet.

Garantifonden i den medlemsstat, hvor ulykken har fundet sted, kan herefter søge regres hos garantifonden i den medlemsstat, hvor køretøjet er hjemmehørende.

6. Når en medlemsstat i henhold til stk. 5 fraviger artikel 3 for så vidt angår køretøjer, der ikke er tilladt til brug på offentlig vej, kan denne medlemsstat også fravige artikel 10 for så vidt angår erstatning for skade forårsaget af sådanne køretøjer i områder, der ikke er tilgængelige for offentligheden som følge af en retlig eller fysisk begrænsning af adgangen til sådanne områder, som defineret i dens nationale ret.

7. For så vidt angår stk. 3-6 underretter medlemsstaterne Kommissionen om anvendelsen af undtagelsen og om de særlige ordninger for dens gennemførelse. Kommissionen offentliggør en liste over disse undtagelser.«

5) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

Mindstebeløb

1. Medlemsstaterne skal med forbehold af eventuelle bestemmelser om mere omfattende forsikringsdækning, der måtte gælde i medlemsstaterne, kræve den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring for følgende mindstebeløb:

a) for personskader: 6 450 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte, eller 1 300 000 EUR pr. skadelidt

b) for tingsskader: 1 300 000 EUR pr. ulykke, uanset antallet af skadelidte.

For medlemsstater, der ikke har indført euroen, omregnes mindstebeløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af vekselkursen den 22. december 2021 offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

2. Hvert femte år fra den 22. december 2021 justerer Kommissionen de beløb, der er omhandlet i stk. 1, i overensstemmelse med det harmoniserede forbrugerprisindeks (HICP), jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 (*3).

Kommissionen vedtager delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 28b vedrørende justeringen af disse beløb til HICP senest seks måneder efter udløbet af hver femårsperiode.

For medlemsstater, som ikke har indført euroen, omregnes beløbene til deres nationale valuta ved anvendelse af den vekselkurs, der blev fastsat på den dato, hvor de nye mindstebeløb blev beregnet, og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(*3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/792 af 11. maj 2016 om harmoniserede forbrugerprisindeks og det harmoniserede boligprisindeks og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2494/95 (EUT L 135 af 24.5.2016, s. 11).«

6) I Kapitel 4 affattes overskriften således:

»KAPITEL 4

ERSTATNING FOR SKADE FORVOLDT AF ET UKENDT KØRETØJ ELLER ET KØRETØJ, FOR HVILKET DER IKKE ER TEGNET LOVPLIGTIG FORSIKRING, JF. ARTIKEL 3, OG ERSTATNING I TILFÆLDE AF INSOLVENS«.

7) I artikel 10 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, andet afsnit, affattes således:

»Første afsnit berører ikke medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning fra dette organ en subsidiær karakter samt til at fastlægge regler for regresretten mellem dette organ, den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken, og andre forsikringselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade. Medlemsstaterne må imidlertid ikke tillade, at organet gør udbetalingen af erstatning betinget af, at skadelidte på en eller anden måde godtgør, at skadevolderen er ude af stand til eller nægter at betale.«

b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Skadelidte kan under alle omstændigheder henvende sig direkte til organet, som på grundlag af de oplysninger, skadelidte giver efter anmodning fra organet, er forpligtet til at give vedkommende et begrundet svar vedrørende betaling af eventuel erstatning.«

c) Stk. 3, andet afsnit, affattes således:

»Hvis organet har betalt erstatning for en væsentlig personskade til en skadelidte for en ulykke, hvor der samtidig er forvoldt tingsskade af et uidentificeret køretøj, kan medlemsstaterne imidlertid ikke udelukke betaling af erstatning for tingsskade med den begrundelse, at køretøjet ikke er identificeret. Medlemsstaterne kan dog fastsætte en selvrisiko på højst 500 EUR, som skadelidte kan pålægges ved en sådan tingsskade.«

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Hver medlemsstat anvender sine love og administrative bestemmelser på organets betaling af erstatning med forbehold af enhver anden praksis, som måtte være mere gunstig for skadelidte.«

8) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 10a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:
 - a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller
 - b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.
2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.
3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at en kendelse eller en afgørelse offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland, sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.
4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.
5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i hjemlandet for forsikringsselskabet og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.
6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.
7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud

eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i dette stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort

b) give et begrundet svar på de ting, der er anført i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.

8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilsvarende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlemsstater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 25a i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret:

a) til at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidiær karakter

b) til at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:

i) det i stk. 1 omhandlede organ

ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken

iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

a) oprette eller godkende det i stk. 1 omhandlede organ og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller

b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er oprettet eller godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

9) Artikel 11, stk. 1, affattes således:

»I tilfælde, hvor der opstår en tvist mellem det i artikel 10, stk. 1, nævnte organ og et ansvarsforsikringsselskab om, hvem der skal yde erstatning til skadelidte, træffer medlemsstaterne passende foranstaltninger til, at en af disse parter udpeges til straks og i første omgang at yde erstatning til skadelidte.«

10) I kapitel 5 affattes overskriften således:

»KAPITEL 5

SÆRLIGE KATEGORIER AF SKADELIDTE, EKSKLUSIONSKLAUSULER, ENKELT PRÆMIE, KØRETØJER DER SENDES FRA EN MEDLEMSSTAT TIL EN ANDEN«.

11) Overskriften på artikel 12 affattes således:

»**Særlige kategorier af skadelidte**«.

12) I artikel 13 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 1:

i) Indledningen i første afsnit affattes således:

»1. De enkelte medlemsstater træffer alle passende foranstaltninger for at sikre, at enhver lovbestemmelse eller enhver klausul i en forsikringspolice, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 3, og som bestemmer, at forsikringen ikke dækker nedenstående personers anvendelse af eller kørsel med køretøjet, ikke har nogen indvirkning på krav fra tredjemand, der lider skade ved en ulykke:«

ii) Tredje afsnit affattes således:

»Medlemsstaterne kan — for så vidt angår skader, der indtræffer på deres område — undlade at anvende bestemmelsen i første afsnit, såfremt og i det omfang den skadelidte kan opnå dækning af den lidte skade i medfør af regler om social sikkerhed.«

b) Stk. 2, andet afsnit, affattes således:

»Medlemsstater, der bestemmer, at det i artikel 10, stk. 1, omhandlede organ skal intervenere i tilfælde, hvor køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan for tingsskade fastsætte en selvrisiko på op til 250 EUR, der kan gøres gældende over for skadelidte.«

13) Artikel 15, stk. 1, affattes således:

»1. Når et køretøj sendes fra en medlemsstat til en anden, betragtes, uanset artikel 13, nr. 13), litra b), i direktiv 2009/138/EF, afhængig af hvor den person, der har ansvar for dækning af en ansvarsforsikring, har valgt at tegne forsikring, enten registreringsmedlemsstaten eller, fra det tidspunkt hvor køber har accepteret leveringen, bestemmelsesmedlemsstaten i 30 dage, som den medlemsstat, hvori risikoen foreligger, selv om køretøjet ikke formelt er registreret i bestemmelsesmedlemsstaten.

Medlemsstaterne sikrer, at det i artikel 23 omhandlede oplysningscenter i den medlemsstat, hvor køretøjet er indregistreret, i bestemmelsesmedlemsstaten, når denne ikke er den samme, samt i en hvilken som helst anden relevant medlemsstat, såsom den medlemsstat, hvor ulykken indtraf, eller hvor en skadelidte er bosat, samarbejder om at sikre, at de nødvendige oplysninger, som de ligger inde med i overensstemmelse med artikel 23, om det køretøj, der sendes, er tilgængelige.«

14) Følgende artikel indsættes:

»*Artikel 15a*

Beskyttelse af skadelidte ved ulykker, der involverer et påhængskøretøj, som trækkes af et køretøj

1. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, og hvor påhængskøretøjet har en særskilt ansvarsforsikring, kan skadelidte indbringe sit krav direkte for det forsikringsselskab, der har forsikret påhængskøretøjet, hvis:

- a) påhængskøretøjet, men ikke det køretøj, der trak det, kan identificeres, og
- b) den gældende nationale ret fastsætter, at påhængskøretøjets forsikringsselskab yder erstatning.

Et forsikringsselskab, der har ydet erstatning til skadelidte, skal have mulighed for at gøre regres mod det selskab, der har forsikret det trækkende køretøj, eller mod det organ, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, hvis og i det omfang dette er fastsat i den gældende nationale ret.

Dette stykke berører ikke gældende national ret, der fastsætter regler, som er gunstigere for skadelidte.

2. I tilfælde af en ulykke forårsaget af et sæt køretøjer bestående af et køretøj, der trækker et påhængskøretøj, skal påhængskøretøjets forsikringsselskab, medmindre det i henhold til gældende national ret skal yde fuld erstatning, efter anmodning fra skadelidte uden unødigt ophold underrette vedkommende om:

- a) identiteten af det trækkende køretøjs forsikringsselskab, eller
- b) hvis påhængskøretøjets forsikringsselskab ikke kan identificere det trækkende køretøjs forsikringsgiver, om den erstatningsordning, der er fastsat i artikel 10.«

15)

Artikel 16 affattes således:

»Artikel 16

Erklæring om erstatningskrav fra tredjemand

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringstager på ethvert tidspunkt har ret til at anmode om en erklæring om erstatningskrav fra tredjemand for skader, som berører det eller de køretøjer, der har været omfattet af forsikringsaftalen i mindst de seneste fem år af aftaleforholdet, eller om, at der ikke foreligger sådanne krav (»erklæring om erstatningshistorikken«).

Forsikringsselskabet eller et organ, som en medlemsstat har udpeget med henblik på at sørge for obligatorisk forsikring eller levere sådanne erklæringer, sørger for, at forsikringstager modtager denne erklæring om erstatningshistorikken inden 15 dage fra anmodningen.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaber ikke, når de tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken udstedt af andre forsikringsselskaber eller andre organer som omhandlet i stk. 2, behandler forsikringstagerne på en diskriminerende måde eller forhøjer deres præmier på grund af deres nationalitet eller udelukkende på grund af den medlemsstat, hvor de tidligere havde deres bopæl.

Medlemsstaterne sikrer, at et forsikringsselskab, når det tager hensyn til erklæringer om erstatningshistorikken ved fastsættelsen af præmier, behandler dem, der er udstedt i andre medlemsstater, på lige fod med dem, der er udstedt af et forsikringsselskab eller -organer som omhandlet i andet afsnit i samme medlemsstat, herunder ved anvendelse af eventuelle rabatter.

Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaberne offentliggør et generelt overblik over deres politik med hensyn til deres brug af erklæringer om erstatningshistorikken, når de beregner præmier.

Kommissionen vedtager senest den 23. juli 2023 gennemførelsesretsakter, der ved hjælp af en skabelon præciserer formen og indholdet af den i stk. 2 omhandlede erklæring om erstatningshistorikken. Denne skabelon skal indeholde oplysninger om følgende:

- a) identiteten af det forsikringsselskab eller organ, som udsteder erklæringen om erstatningshistorikken
- b) forsikringstagerens identitet, herunder dennes kontaktoplysninger
- c) det forsikrede køretøj og køretøjets identifikationsnummer
- d) begyndelses- og udløbsdatoen for køretøjets forsikringsdækning
- e) antallet af erstatningskrav fra tredjemand, der er afregnet i henhold til forsikringstagerens forsikringsaftale i den periode, som erklæringen om erstatningshistorikken omfatter, herunder datoen for hvert krav
- f) supplerende oplysninger, som er relevante i henhold til de regler eller den praksis, der gælder i medlemsstaterne.

Kommissionen hører alle interessenter og samarbejder tæt med medlemsstaterne, inden den vedtager disse gennemførelsesretsakter.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter rådgivningsproceduren i artikel 28a, stk. 2.«

16)

Følgende artikel indsættes:

»Artikel 16a

Prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring

1. Medlemsstaterne kan vælge at certificere værktøjer, der giver forbrugerne mulighed for gratis at sammenligne priser, takster og dækning mellem udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring som »uafhængige prissammenligningsværktøjer for motorkøretøjsforsikring«, hvis betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

2. Et sammenligningsværktøj i henhold til stk. 1 skal:

- a) kunne benyttes uafhængigt af udbydere af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring og sikre, at tjenesteudbydere behandles lige i søgeresultaterne
- b) tydeligt angive identiteten af ejerne og operatørerne af sammenligningsværktøjet
- c) angive klare, objektive kriterier, som sammenligningen bygger på
- d) benytte et enkelt og utvetydigt sprog
- e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring
- f) være åbent for enhver udbyder af den i artikel 3 omhandlede lovpligtige forsikring, stille den relevante information til rådighed, indeholde en bred vifte af tilbud, som dækker en væsentlig

del af markedet for motorkøretøjsforsikring, og, såfremt den viste information ikke giver et fuldstændigt overblik over dette marked, give brugeren en tydelig erklæring herom, inden resultaterne vises

g) skabe en effektiv procedure for indberetning af ukorrekte oplysninger

h) indeholde en erklæring om, at priserne er baseret på de modtagne oplysninger og ikke er bindende for forsikringsselskaberne.«

17) I artikel 23 foretages følgende ændringer:

a) Følgende stykke indsættes:

»1a. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskaber eller andre enheder er forpligtet til at give de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, litra a), nr. i), ii) og iii), til informationscentrene og underrette dem, når en forsikringspolice bliver ugyldig eller på anden måde ikke længere dækker et køretøj med et registreringsnummer.«

b) Stk. 6 affattes således:

»6. Behandlingen af personoplysninger som følge af stk. 1-5, skal udføres i overensstemmelse med forordning (EU) 2016/679.«

18) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 25a

Beskyttelse af skadelidte mod skader som følge af ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor de er bosat, i tilfælde af et forsikringsselskabs insolvens

1. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der har til opgave at yde erstatning til skadelidte, der er bosat på dens område, i de tilfælde, som er omhandlet i artikel 20, stk. 1, i det mindste inden for forsikringspligtens grænser, for tingsskade eller personskade forvoldt af et køretøj, som er forsikret af et forsikringsselskab, fra det tidspunkt, hvor:

a) forsikringsselskabet er under konkursbehandling, eller

b) forsikringsselskabet er omfattet af likvidation som defineret i artikel 268, stk. 1, litra d), i direktiv 2009/138/EF.

2. Hver medlemsstat træffer passende foranstaltninger til at sikre, at det i stk. 1 omhandlede organ råder over tilstrækkelige midler til at yde erstatning til skadelidte i overensstemmelse med reglerne i stk. 10, når der skal betales erstatning i de situationer, der er omhandlet i stk. 1, litra a) og b). Disse foranstaltninger kan omfatte krav om økonomiske bidrag, forudsat at de kun pålægges forsikringsselskaber, som er godkendt af den medlemsstat, der pålægger dem.

3. Uden at det berører en eventuel forpligtelse efter artikel 280 i direktiv 2009/138/EF, sikrer hver medlemsstat, at kendelsen eller afgørelsen offentliggøres, når en kompetent ret eller anden kompetent myndighed afgiver kendelse eller træffer afgørelse om at indlede den procedure, der er omhandlet i stk. 1, litra a) eller b), over for et forsikringsselskab, som denne medlemsstat er hjemland for. Det i stk. 1 omhandlede organ, der er etableret i forsikringsselskabets hjemland,

sikrer, at alle de i stk. 1 omhandlede organer og alle de i artikel 24 omhandlede erstatningsorganer i alle medlemsstater straks underrettes om nævnte kendelse eller afgørelse.

4. Skadelidte kan anmode om erstatning direkte hos det i stk. 1 omhandlede organ.
5. Ved modtagelsen af kravet underretter det i stk. 1 omhandlede organ det tilsvarende organ i forsikringsselskabets hjemland, erstatningsorganet i henhold til artikel 24 i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator, jf. henholdsvis artikel 268, stk. 1, litra e) og f), i direktiv 2009/138/EF, om, at det har modtaget et krav fra skadelidte.
6. Det forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, eller dets kurator eller likvidator underretter det i stk. 1 omhandlede organ, når det yder erstatning eller afviser ansvar for et krav, som det i stk. 1 omhandlede organ også har modtaget.
7. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ på grundlag af bl.a. oplysninger, som den skadelidte har indgivet på dets anmodning, senest tre måneder fra det tidspunkt, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav til organet, giver skadelidte et begrundet erstatningstilbud eller et begrundet svar, jf. andet afsnit i nærværende stykke, i overensstemmelse med gældende national ret.

Med henblik på første afsnit skal organet:

- a) give et begrundet erstatningstilbud, hvis det har fastslået, at det er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), at kravet ikke bestrides, og at erstatningen er blevet helt eller delvist opgjort
 - b) give et begrundet svar på de pointer, der fremsættes i kravet, hvis det har fastslået, at det ikke er forpligtet til at yde erstatning i henhold til stk. 1, litra a) eller b), eller hvis erstatningspligten afvises eller ikke er klart fastslået, eller skaden ikke er fuldt opgjort.
8. Hvis der skal betales erstatning i henhold til stk. 7, andet afsnit, litra a), udbetaler det i stk. 1 omhandlede organ erstatningen til skadelidte uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest tre måneder efter, at skadelidte har accepteret det begrundede erstatningstilbud, jf. stk. 7, andet afsnit, litra a).

Hvis skaden kun er delvist opgjort, finder kravene vedrørende udbetalingen af erstatningen i første afsnit anvendelse på denne delvist opgjorte skade og fra det tidspunkt, hvor det tilhørende begrundede erstatningstilbud accepteres.

9. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede organ har alle de nødvendige beføjelser og kompetencer til rettidigt at kunne samarbejde med andre tilsvarende organer i andre medlemsstater, med organer, der er oprettet eller godkendt i henhold til artikel 10a og artikel 24, i alle medlemsstater, og med andre berørte parter, herunder et forsikringsselskab, der er under konkursbehandling eller likvidation, dets repræsentant, som er bemyndiget til at behandle skadessager, dets administrator eller likvidator og de nationale kompetente myndigheder i medlemsstaterne, i alle faser af den procedure, der er omhandlet i denne artikel. Dette samarbejde skal omfatte anmodning om, modtagelse og tilvejebringelse af oplysninger, herunder nærmere oplysninger om specifikke krav, hvor det er relevant.

10. Hvis den skadelidte er bosat i en anden medlemsstat end det i stk. 1 omhandlede forsikringsselskabs hjemland, kan det i stk. 1 omhandlede organ, i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, som har ydet erstatning til den skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, kræve fuld refusion af den udbetalte erstatning af det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland.

Det i stk. 1 omhandlede organ i forsikringsselskabets hjemland foretager betalingen til det i stk. 1 omhandlede organ i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat, og som har ydet erstatning til skadelidte i overensstemmelse med stk. 8, inden for en rimelig frist på højst seks måneder, medmindre andet er aftalt skriftligt af disse organer, efter at det har modtaget et krav om en sådan refusion.

Det organ, der har ydet erstatning i henhold til første afsnit, indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab, med undtagelse af forsikringstageren eller den anden forsikrede person, der har forårsaget ulykken, i det omfang forsikringstagerens eller den forsikrede persons ansvar ville være blevet dækket af det insolvente forsikringsselskab i overensstemmelse med gældende national ret. Hver medlemsstat har pligt til at anerkende denne ret til indtræden i rettigheder, der er fastsat af en anden medlemsstat.

11. Stk. 1-10 berører ikke medlemsstaternes ret til:

a) at tillægge eller undlade at tillægge erstatning udbetalt af det i stk. 1 omhandlede organ en subsidiær karakter

b) at fastlægge regler for regresretten for samme skade mellem:

i) det i stk. 1 omhandlede organ

ii) den eller de personer, som er ansvarlige for ulykken

iii) andre forsikringsselskaber eller organer inden for social sikring, der skal yde skadelidte erstatning.

12. Medlemsstaterne må ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af andre krav end dem, der er fastsat i dette direktiv. Navnlig må medlemsstaterne ikke tillade, at det i stk. 1 omhandlede organ gør udbetalingen af erstatning betinget af et krav om, at skadelidte godtgør, at den ansvarlige juridiske eller fysiske person er ude af stand til at betale eller nægter at betale.

13. De i stk. 1 omhandlede organer eller de i nærværende stykkes andet afsnit omhandlede enheder tilstræber at indgå en aftale senest den 23. december 2023 til gennemførelse af denne artikel for så vidt angår deres funktioner og forpligtelser og procedurerne for refusion i henhold til denne artikel.

Med henblik herpå skal hver medlemsstat senest den 23. juni 2023:

a) oprette eller godkende organet omhandlet i stk. 1 og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale eller

- b) udpege en enhed og bemyndige det til at forhandle om og indgå en sådan aftale, som det i stk. 1 omhandlede organ vil blive en part i, når de er godkendt.

Den i første afsnit omhandlede aftale meddeles omgående til Kommissionen.

Hvis den i første afsnit omhandlede aftale ikke er indgået senest den 23. december 2023 tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 28b med henblik på at definere de proceduremæssige opgaver og proceduremæssige forpligtelser for de organer, der er omhandlet i stk. 1, vedrørende refusion.«

- 19) Artikel 26, stk. 1, affattes således:

»Medlemsstaterne træffer alle passende foranstaltninger med henblik på at lette skadelidtes, deres forsikringsselskabers eller deres juridiske repræsentanters rettidige adgang til de grundlæggende oplysninger, som er nødvendige for behandlingen af skadesager.«

- 20) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 26a

Underretning af skadelidte

Medlemsstater, der opretter eller godkender forskellige erstatningsorganer i henhold til artikel 10, stk. 1, artikel 10a, stk. 1, artikel 24, stk. 1, og artikel 25a, stk. 1, sikrer, at skadelidte har adgang til nødvendige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning.«

- 21) I artikel 28, stk. 1, tilføjes følgende afsnit:

»Medlemsstaterne kan kræve motorkøretøjsansvarsforsikring, som opfylder kravene i dette direktiv, for enhver type af motoriseret udstyr, der anvendes på land og ikke er omfattet af definitionen af »køretøj« i artikel 1, nr. 1), og som artikel 3 ikke finder anvendelse på.«

- 22) Følgende artikler indsættes:

»Artikel 28a

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner oprettet ved Kommissionens afgørelse 2004/9/EF (*4). Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (*5).
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 28b

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 9, stk. 2, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. december 2021.

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 22. december 2021. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, omhandlede uddelegering af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af denne afgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning (*6).
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 9, stk. 2, artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit, og artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 28c

Evaluering og gennemgang

1. Senest fem år efter de respektive anvendelsesdatoer for artikel 10a og 25a, jf. artikel 30, stk. 2, 3 og 4, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om funktionen af, samarbejdet mellem og finansieringen af de organer, der er omhandlet i artikel 10a og 25a. Om nødvendigt ledsages rapporten af et forslag til retsakt. Hvad angår finansieringen af disse organer skal rapporten mindst indeholde:
 - a) en vurdering af erstatningsorganernes finansieringskapacitet og finansieringsbehov i forhold til deres potentielle erstatningsansvar under hensyntagen til risikoen for bilforsikringssektorens insolvens på medlemsstaternes markeder
 - b) en vurdering af harmoniseringen af erstatningsorganernes finansieringstilgang
 - c) hvis rapporten ledsages af et forslag til retsakt, en vurdering af bidragenes indvirkning på præmierne for ansvarsforsikring for motorkøretøjer.
2. Senest den 24. december 2030 forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg, som indeholder en evaluering af gennemførelsen af dette direktiv, med undtagelse af de elementer, der er omfattet af evalueringen omhandlet i stk. 1, bl.a. vedrørende:

- a) anvendelsen af dette direktiv for så vidt angår den teknologiske udvikling, navnlig med hensyn til autonome og halvautonome køretøjer
- b) tilstrækkeligheden af dette direktivs anvendelsesområde i betragtning af de ulykkesrisici, der er forbundet med forskellige motorkøretøjer
- c) i form af en kritisk gennemgang, informationsudvekslingssystemernes effektivitet med henblik på kontrol af forsikringer i grænseoverskridende situationer, herunder om nødvendigt en vurdering af muligheden for i sådanne tilfælde at anvende eksisterende informationsudvekslingssystemer og under alle omstændigheder en analyse af målene for informationsudvekslingssystemerne og en vurdering af deres omkostninger og
- d) forsikringssektorens brug af ordninger, hvor præmierne påvirkes af forsikringstagernes erklæringer om erstatningshistorikken, bl.a. »bonus-malus«-ordninger eller »bonus for skadefri år«.

Rapporten ledsages om nødvendigt af et forslag til retsakt.

(*4) Kommissionens afgørelse 2004/9/EF af 5. november 2003 om nedsættelse af Det Europæiske Udvalg for Forsikring og Arbejdsmarkedsorienterede Pensioner (EUT L 3 af 7.1.2004, s. 34)."

(*5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13)."

(*6) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.«"

23) I artikel 30 tilføjes følgende stykker:

»Artikel 10a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 10a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 10a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 25a, stk. 1-12, finder anvendelse fra datoen for den i artikel 25a, stk. 13, første afsnit, omhandlede aftale eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens delegerede retsakt, jf. artikel 25a, stk. 13, fjerde afsnit.

Artikel 10a, stk. 1-12, og artikel 25a, stk. 1-12, finder dog ikke anvendelse før den 23. december 2023.

Artikel 16, stk. 2, andet punktum, og stk. 3, 4 og 5, finder anvendelse fra den 23. april 2024 eller fra anvendelsesdatoen for Kommissionens gennemførelsesretsakt, jf. artikel 16, stk. 6, alt efter hvilken dato der er den seneste.«

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 23. december 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

De anvender disse love og bestemmelser fra den 23. december 2023.

Uanset nærværende stykkes første afsnit vedtager medlemsstaterne senest den 23. juni 2023 de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme ændringerne fastsat i dette direktivs artikel 1, nr. 8) og 18) for så vidt angår henholdsvis artikel 10a, stk. 13, andet afsnit og artikel 25a, stk. 13, andet afsnit, i direktiv 2009/103/EF.

De i dette stykke omhandlede bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 24. november 2021.

På Europa-Parlamentets vegne

D. M. SASSOLI

Formand

På Rådets vegne

A. LOGAR

Formand

(1) EUT C 440 af 6.12.2018, s. 85.

(2) Europa-Parlamentets holdning af 21.10.2021 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 9.11.2021.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EUT L 263 af 7.10.2009, s. 11).

- (4) Domstolens dom af 4. december 2014, Vnuk, C-162/13, ECLI:EU:C:2014:2146.
- (5) Domstolens dom af 28. november 2017, Rodrigues de Andrade, C-514/16, ECLI:EU:C:2017:908.
- (6) Domstolens dom af 20. december 2017, Torreiro, C-334/16, ECLI:EU:C:2017:1007.
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (Generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/943 af 8. juni 2016 om beskyttelse af fortrolig knowhow og fortrolige forretningsoplysninger (forretningshemmeligheder) mod ulovlig erhvervelse, brug og videregivelse (EUT L 157 af 15.6.2016, s. 1).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).
- (10) EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1.
- (11) EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14.

Erklæring fra Kommissionen

Kommissionen er fortsat fast besluttet på at forsvare et højt beskyttelsesniveau for ofre inden for rammerne af direktivet om motorkøretøjsforsikring. Vores mål er at sikre, at ofre, herunder i grænseoverskridende situationer, får erstatning så hurtigt som muligt og ikke underlægges uforholdsmæssige proceduremæssige krav, som kan vanskeliggøre deres adgang til erstatning. Effektiviteten af erstatningen afhænger i høj grad af, om den sker på en rettidig måde. Vi noterer os i den forbindelse de betænkeligheder, som Europa-Parlamentet gentagne gange har givet udtryk for med hensyn til de forskelle, som findes mellem medlemsstaterne med hensyn til forældelsesfrister, dvs. det relevante tidsrum, inden for hvilket en skadelidte kan fremsætte et krav. Kommissionen vil nøje overveje dette spørgsmål og undersøge mulighederne for, hvordan dette eventuelt kan afhjælpes, med henblik på at styrke beskyttelsen af ofre yderligere, hvis det viser sig, at det er hensigtsmæssigt med en indsats på EU-plan.

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 1286/2014**af 26. november 2014****om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Detailinvestorer bliver i stigende grad tilbudt et bredt udvalg af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), når de overvejer at foretage en investering. Nogle af disse produkter er specifikke investeringsløsninger skræddersyet til detailinvestorerens behov, er ofte kombineret med forsikringsdækning eller kan være komplekse og vanskelige at forstå. De eksisterende oplysninger til detailinvestorer om sådanne PRIIP'er er ukoordinerede, og de hjælper ofte ikke detailinvestorer til at sammenligne forskellige produkter eller til at forstå deres karakteristika. Som følge heraf har detailinvestorer ofte foretaget investeringer uden at forstå de dermed forbundne risici og omkostninger, og de har under tiden lidt uforudsete tab.

(2) Bedre gennemsigtighed af PRIIP'er, der tilbydes detailinvestorer, er en vigtig investorbeskyttelsesforanstaltning og en forudsætning for at genoprette detailinvestorerens tillid til de finansielle markeder, navnlig efter finanskrisen. De første skridt i den retning er allerede blevet taget på EU-plan med den ordning vedrørende central investorinformation, der blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF (3).

(3) Eksistensen af forskellige regler om PRIIP'er, som afviger fra hinanden, alt efter hvilken branche der tilbyder PRIIP'erne, og forskelle i national regulering på området skaber ulige vilkår for de forskellige produkter og distributionskanaler og yderligere hindringer for et indre marked for finansielle tjenesteydelser og produkter. Medlemsstaterne har allerede truffet forskellige og ukoordinerede foranstaltninger for at kompensere for mangler ved investorbeskyttelsesforanstaltningerne, og denne udvikling kan forventes at fortsætte. Forskelligartede tilgange til information om PRIIP'er gør det vanskeligt at skabe lige vilkår for de forskellige PRIIP-producenter og dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, og forvrider dermed konkurrencen og skaber uensartede investorbeskyttelsesniveauer i Unionen. Sådanne forskelle udgør en hindring for oprettelsen af et velfungerende indre marked.

(4) For at undgå forskelle er det nødvendigt at indføre ensartede regler om gennemsigtighed på EU-plan, som finder anvendelse på alle deltagere på PRIIP-markedet, og derved styrke investorbekyttelsen. Det er nødvendigt med en forordning for at sikre, at der fastlægges en fælles standard for dokumenter med central information på en ensartet måde, således at dokumenternes format og indhold kan harmoniseres. Forordningsbestemmelser, som finder direkte anvendelse, bør sikre, at alle, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, er underlagt de samme krav vedrørende dokumentet med central information til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke tilsyn med reklamer. Den berører desuden ikke andre produktinterventionsforanstaltninger end dem, der vedrører forsikringsbaserede investeringsprodukter.

(5) Selv om det er essentielt at forbedre informationen om PRIIP'er for at genoprette detailinvestorers tillid til de finansielle markeder, er det lige så vigtigt med en effektiv regulering af salgsprocesserne for disse produkter. Denne forordning supplerer foranstaltningerne vedrørende distribution i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (4). Den supplerer også foranstaltningerne vedrørende formidling af forsikringsprodukter i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (5).

(6) Denne forordning bør finde anvendelse på alle produkter, uanset form eller opbygning, som branchen for finansielle tjenesteydelser producerer med henblik på at skabe investeringsmuligheder for detailinvestorer, og hvor det beløb, der skal betales tilbage til detailinvestoren, er genstand for udsving som følge af eksponering mod referenceværdier eller er afhængig af udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestoren ikke direkte har købt. I denne forordning bør disse produkter benævnes PRIIP'er og bør bl.a. omfatte investeringsprodukter såsom investeringsfonde, livsforsikringspolicer med et investeringselement, strukturerede produkter og strukturerede indlån. Finansielle instrumenter, der er udstedt af special purpose vehicles, og som er i overensstemmelse med definitionen af PRIIP'er, bør derfor også være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning. Investeringer i alle disse produkter er ikke direkte investeringer som ved køb eller besiddelse af selve aktiverne. Disse produkter træder i stedet ind mellem detailinvestoren og markederne, idet aktiver sammensættes eller samles med det formål at skabe andre eksponeringer, produktkarakteristika eller omkostningsstrukturer end ved en direkte besiddelse. Et sådant »pakkeprodukt« kan give detailinvestorer mulighed for at deltage i investeringsstrategier, som ellers ville være utilgængelige eller upraktiske, men kan også nødvendiggøre, at der stilles flere oplysninger til rådighed, navnlig for at give mulighed for at sammenligne forskellige sammensatte investeringer.

(7) For at sikre, at denne forordning kun finder anvendelse på sådanne PRIIP'er, bør forsikringsprodukter, som ikke giver investeringsmuligheder, og indlån, som kun er eksponeret for rentesatser, udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. For så vidt angår livsforsikringsprodukter forstås ved udtrykket »kapital« kapital investeret efter anmodning fra detailinvestoren. Endvidere bør ethvert indlån eller indlånsbevis, som repræsenterer traditionelle indlån, og som ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU, være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde. Aktiver, som besiddes direkte, f.eks. selskabsaktier eller statsobligationer, er ikke PRIIP'er og bør derfor udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde. Investeringsfonde forbeholdt institutionelle investorer er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, idet de ikke sælges til detailinvestorer. Individuelle pensionsprodukter og arbejdsmarkedspensionsprodukter, der i henhold til national ret er anerkendt som havende til hovedformål at give investorer en pensionsindkomst, bør være udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde i betragtning af deres særlige karakteristika og målsætninger, hvorimod andre individuelle forsikringsakkumulerings- eller opsparingsprodukter, som byder på investeringsmuligheder, bør være omfattet af denne forordning.

(8) Denne forordning berører ikke medlemsstaternes ret til at regulere leveringen af central information om produkter, der falder uden for dens anvendelsesområde. Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed) (»EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 (6), Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) (»EIOPA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 (7) og Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (»ESMA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (8) (»de europæiske tilsynsmyndigheder«) bør i overensstemmelse med deres mandat vedrørende forbrugerbeskyttelse i artikel 9 i forordning (EU) nr. 1093/2010, i forordning (EU) nr. 1094/2010 og i forordning (EU) nr. 1095/2010 overvåge de produkter, der er udelukket fra denne forordnings anvendelsesområde, og bør, hvor det er hensigtsmæssigt, udstede retningslinjer med henblik på at tage hånd om eventuelle problemer, der konstateres. Der bør tages hensyn til sådanne retningslinjer i den revision, der skal foretages fire år efter denne forordnings ikrafttræden angående en mulig udvidelse af anvendelsesområdet og ophævelse af visse undtagelser.

(9) For at skabe klarhed om forholdet mellem forpligtelserne i henhold til denne forordning og forpligtelserne i henhold til andre lovgivningsmæssige retsakter om levering af oplysninger til investorer, herunder, men ikke udelukkende Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF (9) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (10), er det nødvendigt at fastslå, at disse lovgivningsmæssige retsakter fortsat finder anvendelse i tillæg til denne forordning.

(10) Med henblik på at sikre ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i denne forordning bør medlemsstaterne udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for dette tilsyn. I mange tilfælde er kompetente myndigheder allerede udpeget til at føre tilsyn med andre forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenter, -sælgere eller -rådgivere i medfør af andre bestemmelser i national ret eller EU-retten.

(11) De kompetente myndigheder bør på anmodning, herunder på forhånd, gives alle de oplysninger, der er nødvendige til at kontrollere indholdet af dokumenter med central information, med henblik på at vurdere overholdelsen af denne forordning og sikre beskyttelsen af kunder og investorer på de finansielle markeder.

(12) PRIIP-producenter, f.eks. fondsforvaltere, forsikringsselskaber, kreditinstitutter eller investeringselskaber, bør udarbejde dokumentet med central information for de PRIIP'er, som de producerer, idet de har de bedste forudsætninger for at kende produktet. De bør også være ansvarlige for, at dokumentet med central information er nøjagtigt. PRIIP-producenten bør udarbejde dokumentet med central information, før produktet kan sælges til detailinvestorer. Sælges et givet produkt imidlertid ikke til detailinvestorer, bør der ikke være en forpligtelse til at udarbejde et dokument med central information, og er det upraktisk for PRIIP-producenten at udarbejde dokumentet med central information, bør det fortsat være muligt at delegerede denne opgave til andre. Forpligtelserne i henhold til denne forordning, som er fastsat i bestemmelserne om udarbejdelse og reglerne om revision af dokumentet med central information, bør alene finde anvendelse på PRIIP-producenten og bør fortsætte med at finde anvendelse, så længe PRIIP'et handles på sekundære markeder. For at sikre, at dokumenter med central information formidles og stilles til rådighed i bredt omfang, bør denne forordning indeholde bestemmelser om, at PRIIP-producenten skal offentliggøre dokumenter med central information på sit websted.

(13) For at dække detailinvestorerens behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om PRIIP'er er nøjagtige, redelige og tydelige, og at de ikke vildleder disse detailinvestorer. Denne forordning bør derfor fastlægge fælles standarder for udarbejdelse af dokumentet med central information for at sikre, at det er forståeligt for detailinvestorer. I betragtning af mange detailinvestorerens problemer med at forstå finansiell terminologi for specialister bør der lægges særlig vægt på det ordvalg og den skrivemåde, der anvendes i dokumentet. Der bør også fastsættes bestemmelser om det sprog, hvorpå dokumentet med central information bør udarbejdes. Endvidere bør detailinvestorer kunne forstå dokumentet med central information i sig selv uden henvisning til andre oplysninger, der ikke vedrører markedsføringen.

(14) De europæiske tilsynsmyndigheder bør, når de udvikler tekniske standarder for indholdet af dokumentet med central information, så det nøjagtigt afspejler investeringspolitikkerne for produktet og dets mål i overensstemmelse med denne forordning, sikre, at PRIIP-producenten bruger et klart og forståeligt sprog, som er tilgængeligt for detailinvestorer, og at beskrivelsen af, hvordan investeringsmålene nås, herunder beskrivelsen af de finansielle instrumenter, der anvendes, undgår finansiell sprogbrug og terminologi, som ikke er umiddelbart klar for detailinvestorer.

(15) Detailinvestorer bør gives de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan træffe en informeret investeringsbeslutning og sammenligne forskellige PRIIP'er, men medmindre oplysningerne er kortfattede og præcise, er der risiko for, at investorerne ikke anvender dem. Dokumentet med central information bør derfor kun indeholde centrale oplysninger, navnlig om produktets art og karakteristika, herunder om risikoen for at miste penge, produktets omkostninger og risikoprofil samt relevante oplysninger om resultater, og visse andre specifikke oplysninger, som kan være nødvendige for at forstå karakteristika ved individuelle produkttyper.

(16) Investeringsproduktberegnerne udvikles allerede på nationalt plan. For at sådanne beregnere kan komme forbrugerne til gavn bedst muligt bør de imidlertid omfatte de omkostninger og gebyrer, som de forskellige PRIIP-producenter opkræver, sammen med eventuelle yderligere omkostninger eller gebyrer, som formidlere eller andre led i investeringskæden opkræver, og som PRIIPS-producenterne ikke allerede har medregnet. Kommissionen bør rapportere om, hvorvidt disse værktøjer findes online i hver medlemsstat, og hvorvidt de giver mulighed for pålidelig og nøjagtig beregning af de samlede omkostninger og gebyrer for alle de produkter, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde.

(17) Dokumentet med central information bør udfærdiges i et standardformat, som gør det muligt for detailinvestorer at sammenligne forskellige PRIIP'er, og i betragtning af forbrugernes adfærd og forudsætninger bør oplysningers format, udformning og indhold tilpasses omhyggeligt for at maksimere forståelsen og anvendelsen heraf. Punkterne bør opstilles i samme rækkefølge i dokumenterne og med de samme overskrifter. Endvidere bør de nærmere bestemmelser om de oplysninger, der skal indgå i dokumentet med central information for forskellige PRIIP'er, og udformningen af disse oplysninger harmoniseres yderligere ved hjælp af reguleringsmæssige tekniske standarder, som tager højde for eksisterende og igangværende forskning i forbrugeradfærd, herunder resultaterne af undersøgelser af effektiviteten af forskellige måder at præsentere oplysninger til forbrugere på. Endvidere giver visse PRIIP'er detailinvestoren et valg mellem flere underliggende investeringer, såsom interne fonde, der drives af forsikringselskaber. Der bør tages hensyn til disse produkter, når formatet udfærdiges.

(18) Eftersom nogle af investeringsprodukterne, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, ikke er simple og kan være vanskelige for detailinvestorer at forstå, bør dokumentet med central information, hvis det er relevant, indeholde en advarsel til detailinvestoren om dette forhold. Et produkt

bør navnlig anses for ikke at være simpelt og vanskeligt at forstå, hvis der investeres i underliggende aktiver, som detailinvestorer almindeligvis ikke investerer i, hvis der anvendes en række forskellige mekanismer til at beregne det endelige afkast af investeringen, hvilket øger risikoen for misforståelser fra detailinvestorens side, eller hvis investeringens afkast udnytter detailinvestorens adfærdsmæssige tilbøjeligheder, f.eks. en lokkesats efterfulgt af en meget højere variabel betinget sats, eller en iterativ formel.

(19) Detailinvestorer forfølger ud over finansielle afkast af deres investeringer i stigende grad andre mål, såsom sociale og miljømæssige mål. Information om de sociale eller miljømæssige resultater, som PRIIP-producenten søger at opnå, kan imidlertid være vanskelige at sammenligne eller kan mangle. Derfor kan den forventede bæredygtige miljømæssige og sociale udvikling inden for finansielle investeringer samt anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 (11) gøre det muligt at indarbejde disse aspekter mere hensigtsmæssigt og fremme dem i EU-retten. Der er dog ingen fastsatte kriterier, og der er ingen formel procedure til objektivt at kontrollere sådanne sociale eller miljømæssige kriterier, sådan som der allerede er det på fødevarerområdet. Det er derfor ønskeligt, at Kommissionen i forbindelse med revisionen af nærværende forordning fuldt ud tager hensyn til udviklingen inden for sociale og miljømæssige investeringsprodukter og resultatet af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013.

(20) Dokumentet med central information bør kunne skelnes tydeligt og holdes adskilt fra markedsføringsmeddelelser.

(21) For at sikre, at oplysningerne i dokumentet med central information er pålidelige, bør det kræves, at PRIIP-producenterne opdaterer dokumentet med central information. Med henblik herpå er det nødvendigt at fastsætte nærmere bestemmelser om betingelserne for og hyppigheden af gennemgangen af oplysningerne og ændring af dokumentet med central information i en reguleringsmæssig teknisk standard, som Kommissionen skal vedtage.

(22) Dokumenter med central information danner grundlag for detailinvestorerens investeringsbeslutninger. Derfor har PRIIP-producenter et betydeligt ansvar over for detailinvestorer for at sikre, at dokumenterne ikke er vildledende, unøjagtige eller i uoverensstemmelse med de relevante dele af PRIIP'ets kontraktlige dokumenter. Det er derfor vigtigt at sikre, at detailinvestorer har effektiv adgang til retsmidler. Det bør også sikres, at alle detailinvestorer i hele Unionen har samme ret til at søge erstatning for tab som følge af manglende overholdelse af denne forordning. Derfor bør regler om PRIIP-producenters civilretlige ansvar harmoniseres. Detailinvestorer bør kunne stille PRIIP-producenten til ansvar for en overtrædelse af denne forordning, hvis et tab skyldes, at detailinvestoren har sat sin lid til et dokument med central information, som er i uoverensstemmelse med førkontraktlige eller kontraktlige dokumenter under PRIIP-producentens kontrol, eller som er vildledende eller unøjagtigt.

(23) Spørgsmål, som vedrører PRIIP-producentens civilretlige ansvar, og som ikke er omfattet af denne forordning, bør reguleres i den gældende nationale ret. Det bør afgøres efter de relevante regler om international kompetence, hvilken domstol der har kompetence til at træffe afgørelse om et civilt erstatningskrav, som er rejst af en detailinvestor.

(24) Denne forordning indfører ikke i sig selv et pas, der giver mulighed for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er til detailinvestorer, og ændrer ikke eventuelle eksisterende pasordninger for grænseoverskridende salg eller markedsføring af PRIIP'er. Denne forordning ændrer ikke fordelingen

af ansvaret mellem de eksisterende kompetente myndigheder i henhold til de eksisterende pasordninger. De kompetente myndigheder, som medlemsstaterne udpeger med henblik på denne forordning, bør således stemme overens med de myndigheder, der er kompetente for så vidt angår markedsføringen af PRIIP'er efter en eventuel eksisterende pasordning. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor PRIIP'et markedsføres, bør være ansvarlig for at føre tilsyn med markedsføringen af det pågældende PRIIP. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor produktet markedsføres, bør altid have ret til at suspendere markedsføringen af et PRIIP på sit område i tilfælde af manglende overholdelse af denne forordning.

(25) EIOPA's og de relevante kompetente myndigheders beføjelser bør suppleres med en eksplicit mekanisme til at forbyde eller begrænse markedsføring, distribution og salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der giver anledning til alvorlige bekymringer med hensyn til investorbekyttelse, de finansielle markeders velordnede funktion og integritet eller stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system, sammen med passende koordinerings- og interventionsbeføjelser for EIOPA. Disse beføjelser bør også afspejle de beføjelser, som ESMA og EBA er tillagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 (12), således at det sikres, at sådanne interventionsmekanismer kan anvendes i forbindelse med alle investeringsprodukter, uanset deres retlige form. De kompetente myndigheders og i særlige tilfælde EIOPA's udøvelse af sådanne beføjelser bør være underlagt et krav om opfyldelse af en række specifikke betingelser. Er disse betingelser opfyldt, bør den kompetente myndighed eller i særlige tilfælde EIOPA kunne udstede et forbud eller pålægge en begrænsning af forsigtighedsgrunde, inden et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres, distribueres eller sælges til investorer. Disse beføjelser indebærer ikke et krav om, at den kompetente myndighed eller EIOPA indfører eller anvender produktgodkendelse eller -tilladelse, og fritager ikke producenten af et forsikringsbaseret investeringsprodukt for ansvaret for at overholde alle de relevante krav i nærværende forordning. Endvidere bør disse beføjelser udelukkende anvendes i offentlighedens interesse, og de bør ikke medføre civilretligt ansvar for de kompetente myndigheder.

(26) For at sætte detailinvestorer i stand til at træffe en informeret investeringsbeslutning bør det pålægges personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, at stille dokumentet med central information til rådighed i god tid, inden en transaktion gennemføres. Dette krav bør finde anvendelse, uanset hvor eller hvordan transaktionen gennemføres. Gennemføres transaktionen imidlertid ved brug af fjernkommunikationsmidler, kan dokumentet med central information stilles til rådighed umiddelbart efter transaktionens gennemførelse, forudsat at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed på forhånd, og at detailinvestoren har samtykket hertil. Personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, omfatter både formidlere og PRIIP-producenterne selv, hvis PRIIP-producenterne vælger at rådgive om eller sælge PRIIP'et direkte til detailinvestorer. Denne forordning berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF (13) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF (14).

(27) Der bør indføres ensartede bestemmelser for at give personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, en vis valgfrihed med hensyn til det medium, der anvendes til at stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer, så det gøres muligt at anvende elektronisk kommunikation, hvis det er passende under hensyntagen til de forhold, hvorunder transaktionen gennemføres. Detailinvestorer bør dog gives mulighed for at modtage dokumentet på papir. For at sikre forbrugerne adgang til information bør dokumentet med central information altid stilles til rådighed vederlagsfrit.

(28) For at sikre, at detailinvestorer har tillid til PRIIP'er og de finansielle markeder generelt, bør der stilles krav om passende interne procedurer, som sikrer, at detailinvestorer modtager et fyldestgørende svar fra PRIIP-producenten på klager.

(29) Eftersom dokumenterne med central information om PRIIP'er bør udarbejdes af enheder inden for bank-, forsikrings-, værdipapir- og fondssektoren på de finansielle markeder, er det af allerstørste betydning at sikre et problemfrit samarbejde mellem de forskellige myndigheder, der fører tilsyn med PRIIP-producenter, og med personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'er, således at de har en fælles tilgang til anvendelsen af denne forordning.

(30) I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 med titlen »Udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle tjenesteydelser« og for at sikre, at kravene i denne forordning opfyldes, er det vigtigt, at medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at overtrædelser af denne forordning er underlagt passende administrative sanktioner og foranstaltninger. For at sikre, at sanktioner har afskrækkende virkning, og for at styrke investorenes beskyttelse ved at advare dem om PRIIP'er, som markedsføres i strid med denne forordning, bør sanktioner og foranstaltninger normalt offentliggøres, undtagen under visse veldefinerede omstændigheder.

(31) Selv om medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser om administrative og om strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning, der er underlagt national straffelovgivning. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtede til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret giver mulighed herfor. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning bør dog ikke begrænse eller på anden måde berøre de kompetente myndigheders mulighed for at samarbejde med og rettidigt få adgang til og udveksle oplysninger med kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med denne forordning, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.

(32) For at nå målene for denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål, og vilkårene for EIOPA's og de kompetente myndigheders udøvelse af interventionsbeføjelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

(33) Kommissionen bør vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder, som udarbejdes af de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg, for så vidt angår udformningen og indholdet af dokumentet med central information, standardformatet for dokumentet med central information, den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast og beregning af omkostninger, samt vilkårene for og mindstehyppigheden af gennemgangen af oplysningerne i dokumentet med central information og betingelserne for opfyldelse af kravet om, at dokumentet med central information skal stilles til rådighed for detailinvestorer i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010. Kommissionen bør supplere de europæiske tilsynsmynd-

digheders tekniske arbejde ved at foretage forbrugerundersøgelser af udformningen af dokumentet med central information som foreslået af de europæiske tilsynsmyndigheder.

(34) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF (15) finder anvendelse på behandling af personoplysninger i medlemsstaterne foretaget i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af de kompetente myndigheder. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 (16) finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder i forbindelse med nærværende forordning og under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Enhver behandling af personoplysninger i medfør af nærværende forordning, f.eks. udveksling eller videregivelse af personoplysninger foretaget af de kompetente myndigheder, bør udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, og udveksling eller videregivelse af oplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder bør udføres i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.

(35) Selv om institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) udgør investeringsprodukter som defineret i denne forordning, er det i betragtning af de nylige krav i direktiv 2009/65/EF om central investorinformation proportionalt at fastsætte en overgangsperiode for sådanne investeringsinstitutter på fem år efter denne forordnings ikrafttræden, hvor de ikke vil være underlagt denne forordning. Efter udløbet af denne overgangsperiode og i mangel af en forlængelse heraf bør investeringsinstitutterne underlægges denne forordning. Denne overgangsperiode bør også finde anvendelse på administrationsselskaber, investeringsselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele i fonde, der ikke er investeringsinstitutter, når en medlemsstat anvender de i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF fastsatte regler om format og indhold af dokumentet med central information på sådanne fonde.

(36) Denne forordning bør tages op til revision fire år efter dens ikrafttræden for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. fremkomst af nye PRIIP-typer, samt udviklingen på andre områder af EU-retten og medlemsstaternes erfaringer. Revisionen bør også omfatte en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Endvidere bør revisionen omfatte en vurdering af, om de indførte foranstaltninger har forbedret den gennemsnitlige detailinvestors forståelse af PRIIP'er og sammenligneligheden af PRIIP'er. Det bør i forbindelse med revisionen også overvejes, om overgangsperioden for investeringsinstitutter eller visse ikkeinvesteringsinstitutter bør forlænges, eller om andre muligheder for behandling af sådanne fonde bør tages i betragtning. Det bør endvidere i forbindelse med revisionen vurderes, hvorvidt undtagelsen af produkter fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes under hensyntagen til behovet for forsvarlige standarder for forbrugerbeskyttelse, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Kommissionen bør i forbindelse med revisionen herudover foretage en markedsundersøgelse for at fastslå, om der findes onlineberegningstværktøjer på markedet, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse værktøjer stilles gratis til rådighed. På grundlag af denne revision bør Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, som, hvis det er relevant, ledsages af lovgivningsforslag.

(37) Kommissionen bør i betragtning af det igangværende arbejde, der udføres af EIOPA om produktinformationskrav vedrørende personlige pensionsprodukter, og under hensyntagen til disse produkters særlige karakteristika senest fire år efter denne forordnings ikrafttræden vurdere, hvorvidt pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse fordele, fortsat skal udelukkes. Kommissionen bør i forbindelse med sin vurdering overveje, om denne forordning er den bedste lovgivningsmekanisme til

sikring af information vedrørende pensionsprodukter, eller om andre informationsmekanismer vil være mere hensigtsmæssige.

(38) For at give PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er, tilstrækkelig tid til at forberede sig til den praktiske anvendelse af kravene i denne forordning bør den først finde anvendelse to år efter sin ikrafttræden.

(39) I denne forordning respekteres de grundlæggende rettigheder og følges principperne, der er anerkendt i navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(40) Målene for denne forordning, nemlig at forbedre detailinvestorers beskyttelse og øge detailinvestorers tillid til PRIIP'er, herunder når disse produkter sælges på tværs af grænser, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(41) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse (17) —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Denne forordning fastsætter ensartede bestemmelser om format og indhold af det dokument med central information, som PRIIP-producenter skal udarbejde, og om stillen til rådighed af dokumentet med central information for detailinvestorer med henblik på at sætte detailinvestorer i stand til at forstå og sammenligne PRIIP'ers vigtigste aspekter og risici.

Artikel 2

1. Denne forordning finder anvendelse på PRIIP-producenter og personer, som rådgiver om eller sælger PRIIP'er.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende produkter:
 - a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF
 - b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet
 - c) indlån, der ikke er strukturerede indlån som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 43), i direktiv 2014/65/EU
 - d) værdipapirer som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b)-g), i) og j), i direktiv 2003/71/EF
 - e) pensionsprodukter, som i henhold til national lovgivning anses for at have til hovedformål at sikre investor en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser
 - f) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF ⁽¹⁸⁾ eller direktiv 2009/138/EF

- g) individuelle pensionsprodukter, hvortil national lovgivning kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder.

Artikel 3

1. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2003/71/EF, finder både denne forordning og direktiv 2003/71/EF anvendelse.
2. Når PRIIP-producenter, som er omfattet af denne forordning, også er omfattet af direktiv 2009/138/EF, finder både denne forordning og direktiv 2009/138/EF anvendelse.

Artikel 4

I denne forordning forstås ved:

- 1) **»sammensat investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«**: en investering, herunder instrumenter, der er udstedt af special purpose vehicles som defineret i artikel 13, nr. 26), i direktiv 2009/138/EF eller securitisationsenheder med særligt formål som defineret i artikel 4, stk. 1, litra an), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁹⁾, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor, uanset investeringens juridiske form, er genstand for udsving på grund af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestor ikke direkte har købt
- 2) **»forsikringsbaseret investeringsprodukt«**: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving
- 3) **»sammensat og forsikringsbaseret investeringsprodukt til detailinvestorer« eller »PRIIP«**: et produkt, der er et eller begge af følgende:
 - a) et PRIIP
 - b) et forsikringsbaseret investeringsprodukt
- 4) **»producent af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer« eller »PRIIP-producent«**:
 - a) enhver enhed, der producerer PRIIP'er
 - b) enhver enhed, der foretager ændringer af et eksisterende PRIIP, herunder, men ikke udelukkede, ved at ændre dets risiko/afkast-profil eller de omkostninger, der er forbundet med en investering i et PRIIP
- 5) **»person, der sælger et PRIIP«**: en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor
- 6) **»detailinvestor«**:
 - a) en detailkunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 11), i direktiv 2014/65/EU
 - b) en kunde som omhandlet i direktiv 2002/92/EF, hvis kunden ikke kan betragtes som en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU
- 7) **»varigt medium«**: et varigt medium som defineret i artikel 2, stk. 1, litra m), i direktiv 2009/65/EF
- 8) **»kompetente myndigheder«**: de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med, at de krav, som denne forordning pålægger PRIIP-producenter og personer, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, opfyldes.

KAPITEL II

DOKUMENT MED CENTRAL INFORMATION

AFDELING I

Udarbejdelse af dokumentet med central information

Artikel 5

1. Inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer, udarbejder PRIIP-producenten et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted.
2. Enhver medlemsstat kan kræve forudgående meddelelse af dokumentet med central information fra PRIIP-producenten eller den person, der sælger et PRIIP, til den kompetente myndighed for de PRIIP'er, som markedsføres i den pågældende medlemsstat.

AFDELING II

Format og indhold af dokumentet med central information

Artikel 6

1. Dokumentet med central information udgør førkontraktlig information. Det skal være nøjagtigt, redeligt, klart og ikke vildledende. Det skal indeholde central information og være i overensstemmelse med alle bindende kontraktlige dokumenter, med de relevante dele af tilbudsdokumenterne og med vilkårene og betingelserne for PRIIP'et.
2. Dokumentet med central information skal være et selvstændigt dokument, som adskiller sig tydeligt fra reklamemateriale. Det må ikke indeholde krydshenvisninger til reklamemateriale. Det kan indeholde krydshenvisninger til andre dokumenter, herunder eventuelt et prospekt, men kun hvis krydshenvisningen vedrører de oplysninger, som i henhold til denne forordning skal indgå i dokumentet med central information.
3. Giver et PRIIP detailinvestoren en række investeringsmuligheder, således at alle de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 8, stk. 3, om hver underliggende investeringsmulighed, ikke kan gives i et enkelt kortfattet selvstændigt dokument, skal dokumentet med central information uanset nærværende artikels stk. 2 mindst give en generel beskrivelse af de underliggende investeringsmuligheder og anføre, hvor og hvordan der kan findes mere detaljeret førkontraktlig dokumentation om de investeringsprodukter, der understøtter de underliggende investeringsmuligheder.
4. Dokumentet med central information skal udfærdiges som et kort dokument skrevet på en koncis måde og på højst tre A4-sider i trykt udgave, som fremmer sammenligneligheden. Det skal være:
 - a) udformet og opstillet således, at det er letlæseligt, med brug af en læsbar skriftstørrelse
 - b) koncentreret om den centrale information, som detailinvestorer har behov for
 - c) formuleret tydeligt og skrevet i et sprog og en stil, som fremmer forståelsen af informationen, navnlig i et sprog, der er klart, kortfattet og letforståeligt.
5. Bruges farver i dokumentet med central information, må de ikke gøre oplysningerne mindre forståelige, hvis dokumentet med central information printes eller fotokopieres i sort-hvid.
6. Brug af corporate branding eller logo for PRIIP-producenten eller den koncern, som producenten tilhører, må hverken aflede detailinvestorens opmærksomhed fra informationen i dokumentet eller sløre teksten.

Artikel 7

1. Dokumentet med central information skal affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PRIIP'et distribueres, eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret, eller hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes til et af disse sprog.

Oversættelsen skal på troværdig vis nøje gengive indholdet af det originale dokument med central information.

2. Hvis et PRIIP fremmes i en medlemsstat gennem markedsføringsdokumenter affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal dokumentet med central information i det mindste affattes på de tilsvarende officielle sprog.

Artikel 8

1. Titlen »Dokument med central information« skal være iøjnefaldende og stå øverst på første side af dokumentet med central information.

Dokumentet med central information opstilles i den rækkefølge, der er angivet i stk. 2 og 3.

2. Direkte under titlen på dokumentet med central information skal der stå en forklaring. Den skal lyde således:

»Dette dokument indeholder central information om dette investeringsprodukt. Dokumentet er ikke reklamemateriale. Informationen er lovpligtig og har til formål at gøre det lettere for dig at forstå dette produkts karakteristika, risici, omkostninger og mulige afkast og tab og at gøre det lettere at sammenligne produktet med andre produkter.«

3. Dokumentet med central information skal indeholde følgende oplysninger:

- a) i begyndelsen af dokumentet navnet på PRIIP'et, PRIIP-producentens identitet og kontaktoplysninger, oplysninger om PRIIP-producentens kompetente myndighed og dokumentets dato
- b) hvis det er relevant, en advarsel med ordlyden: »Du er ved at købe et produkt, der ikke er simpelt og kan være vanskeligt at forstå.«
- c) i et afsnit med overskriften »Hvad dette produkt drejer sig om« en angivelse af arten af og de vigtigste karakteristika ved PRIIP'et, herunder:
 - i) typen af PRIIP
 - ii) dets mål og midlerne til at nå dem, navnlig om målene nås gennem direkte eller indirekte eksponering mod de underliggende investeringsaktiver, herunder en beskrivelse af de underliggende instrumenter eller referenceværdier, herunder en angivelse af de markeder, som PRIIP'et investerer i, herunder, hvor det er relevant, de specifikke miljømæssige eller sociale mål, som produktet har sigte på, samt hvordan afkastet fastsættes
 - iii) en beskrivelse af den type detailinvestor, som det tilsigtes at markedsføre PRIIP'et over for, navnlig for så vidt angår evnen til at bære investeringstab og investeringshorisonten
 - iv) hvis PRIIP'et omfatter forsikringsydelse, nærmere oplysninger om disse forsikringsydelser, herunder de omstændigheder, der vil udløse dem
 - v) PRIIP'ets løbetid, hvis den kendes

- d) i et afsnit med overskriften »Hvilke risici er der, og hvilke afkast kan jeg få? « en kort beskrivelse af risiko/afkast-profilen bestående af følgende elementer:
- i) en sammenfattende risikoindikator suppleret af en forklaring af indikatoren, dens vigtigste begrænsninger og en forklaring af de risici, som i væsentlig grad er relevante for PRIIP'et og ikke i tilstrækkelig grad afspejles i den sammenfattende risikoindikator
 - ii) det størst mulige tab af investeret kapital, herunder oplysninger om:
 - hvorvidt detailinvestoren kan tabe hele den investerede kapital, eller
 - hvorvidt detailinvestoren påtager sig en risiko for at pådrage sig yderligere finansielle forpligtelser, herunder eventualforpligtelser, i tillæg til den kapital, der investeres i PRIIP'et, og
 - i givet fald hvorvidt PRIIP'et omfatter en kapitalbeskyttelse mod markedsrisiko, og nærmere oplysninger om beskyttelsens dækning og begrænsninger, navnlig med hensyn til det tidspunkt, hvor den finder anvendelse
 - iii) relevante resultatscenarier og de antagelser, som de bygger på
 - iv) hvor det er relevant oplysninger om betingelserne for afkast til detailinvestorer eller indbyggede resultatlofter
 - v) en erklæring om, at skattelovgivningen i detailinvestorens hjemland kan få indvirkning på den faktiske udbetaling
- e) i et afsnit med overskriften »Hvad sker der, hvis [navnet på PRIIP-producenten] ikke er i stand til at foretage udbetalinger? « en kort beskrivelse af, hvorvidt det hermed forbundne tab er dækket af en investorkompensations- eller investorgarantiordning, og, hvis dette er tilfældet, hvilken ordning der er tale om, garantens navn og oplysninger om, hvilke risici der er dækket af ordningen, og hvilke risici der ikke er dækket
- f) i et afsnit med overskriften »Hvilke omkostninger er der? « de omkostninger, der er forbundet med en investering i PRIIP'et, både de direkte og de indirekte omkostninger, som detailinvestoren skal afholde, herunder engangsomkostninger og løbende omkostninger angivet ved hjælp af sammenfattende indikatorer for disse omkostninger, og for at sikre sammenligneligheden af de samlede omkostninger udtrykt i beløb og i procent for at vise de samlede omkostningers kombinerede indvirkning på investeringen.

Dokumentet med central information skal klart angive, at rådgivere, distributører og enhver anden person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, vil give oplysninger om enhver distributionsomkostning, der ikke allerede er medtaget i ovennævnte omkostninger, for at sætte detailinvestoren i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet

- g) i et afsnit med overskriften »Hvor længe bør jeg beholde det, og kan jeg tage penge ud undervejs? «:
- i) hvor det er relevant, om der er en fortrydelses- eller opsigelsesperiode i forbindelse med PRIIP'et
 - ii) en angivelse af den anbefalede og i givet fald krævede korteste holdeperiode

iii) muligheden for at foretage eventuel afvikling af investeringen inden udløb og betingelserne herfor, herunder alle gældende gebyrer og sanktioner, under hensyntagen til PRIIP'ets risiko/afkast-profil og den markedsudvikling, som det sigter mod

iv) oplysninger om de potentielle konsekvenser af at indløse investeringen inden løbetidens eller den anbefalede holdeperiodes ophør, såsom tab af kapitalbeskyttelse eller yderligere eventualgebyrer

- h) i et afsnit med overskriften »Hvordan kan jeg klage? « oplysninger om, hvordan og til hvem en detailinvestor kan indgive en klage over produktet eller PRIIP-producentens adfærd eller en person, som rådgiver om eller sælger produktet
- i) i et afsnit med overskriften »Anden relevant information« en kort angivelse af eventuelle yderligere informationsdokumenter, som skal gives til detailinvestoren før og/eller efter indgåelsen af kontrakten, bortset fra reklamemateriale.

4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 30 om de nærmere bestemmelser om de procedurer, der anvendes til at fastlægge, hvorvidt et PRIIP har specifikke miljømæssige eller sociale mål.

5. For at sikre konsekvent anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder ("Det Fælles Udvalg") udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:

- a) udformningen og indholdet af de enkelte oplysningselementer, der er omhandlet i stk. 3
- b) den metode, der ligger til grund for angivelsen af risiko og afkast, jf. stk. 3, litra d), nr. i) og iii), og
- c) metoden til beregning af omkostninger, herunder angivelsen af sammenfattende indikatorer, jf. stk. 3, litra f).

Når de europæiske tilsynsmyndigheder udarbejder udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder, tager de hensyn til de forskellige typer PRIIP'er, forskellene mellem dem og detailinvestorers forudsætninger samt de karakteristika ved PRIIP'er, som gør det muligt for detailinvestorer at vælge mellem forskellige underliggende investeringer eller andre muligheder i forbindelse med produktet, herunder når dette valg kan træffes på forskellige tidspunkter eller ændres i fremtiden.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. marts 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i henholdsvis forordning (EU) nr. 1093/2010, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 9

Markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et, må ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmeddelelser angives det, at der findes et dokument med central information, og hvordan og hvorfra det kan erhverves, herunder PRIIP-producentens websted.

Artikel 10

1. PRIIP-producenten gennemgår regelmæssigt oplysningerne i dokumentet med central information og ændrer dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

2. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om:
- betingelserne for gennemgang af de oplysninger, der findes i dokumentet med central information
 - de forhold, hvorunder dokumentet med central information skal ændres
 - de særlige forhold, hvorunder oplysningerne i dokumentet med central information skal gennemgås eller dokumentet med central information skal ændres, når detailinvestorer ikke uafbrudt har adgang til et PRIIP
 - under hvilke omstændigheder detailinvestorer skal orienteres om et ændret dokument med central information for et PRIIP, som de har købt, og hvorledes detailinvestorerne skal orienteres herom.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 11

- En PRIIP-producent pådrager sig ikke civilretligt ansvar alene på grundlag af dokumentet med central information, herunder eventuelle oversættelser heraf, medmindre det er vildledende, unøjagtigt eller i uoverensstemmelse med relevante dele af retligt bindende førkontraktlige og kontraktlige dokumenter eller med kravene i artikel 8.
- En detailinvestor, der påviser et tab efter at have sat sin lid til et dokument med central information under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, da vedkommende foretog en investering i det PRIIP, som dokumentet med central information er udarbejdet til, kan kræve erstatning for dette tab fra PRIIP-producenten i overensstemmelse med national ret.
- Elementer som »tab« eller »erstatning«, der er omhandlet i stk. 2, og som ikke er defineret, fortolkes og anvendes i overensstemmelse med den nationale ret, som finder anvendelse i henhold til de relevante bestemmelser i den internationale privatret.
- Denne artikel udelukker ikke yderligere civile erstatningskrav i overensstemmelse med national ret.
- Forpligtelserne i medfør af denne artikel må ikke begrænses eller gives afkald på ved kontraktlige bestemmelser.

Artikel 12

Vedrører dokumentet med central information en forsikringsaftale, har forsikringsselskabet i medfør af denne forordning kun forpligtelser over for forsikringsaftalens forsikringstager og ikke over for den begunstigede i henhold til forsikringsaftalen.

AFDELING III

Stilen til rådighed af dokumentet med central information

Artikel 13

- Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

2. En person, der rådgiver om eller sælger et PRIIP, kan opfylde kravene i stk. 1 ved at stille dokumentet med central information til rådighed for en person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af detailinvestoren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

3. Uanset stk. 1 og med forbehold af artikel 3, stk. 1, artikel 3, stk. 3, litra a), og artikel 6 i direktiv 2002/65/EF kan en person, der sælger et PRIIP, stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Detailinvestoren vælger på eget initiativ at tage kontakt til personen, der sælger et PRIIP, og gennemføre transaktionen ved brug af et fjernkommunikationsmiddel.
- b) Det er ikke muligt at stille dokumentet med central information til rådighed i overensstemmelse med denne artikels stk. 1.
- c) Den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, har orienteret detailinvestoren om, at det ikke er muligt at stille dokumentet med central information til rådighed, og har klart oplyst, at detailinvestoren har mulighed for at forsinke transaktionen for at kunne modtage og læse dokumentet med central information, inden transaktionen gennemføres.
- d) Detailinvestoren samtykker i at modtage dokumentet med central information uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse frem for at forsinke transaktionen for at kunne modtage dokumentet på forhånd.

4. Gennemføres flere på hinanden følgende transaktioner vedrørende det samme PRIIP på vegne af en detailinvestor i overensstemmelse med de instrukser, som detailinvestoren har givet den person, der sælger PRIIP'et, forud for den første transaktion, finder kravet om at stille et dokument med central information til rådighed i henhold til stk. 1 kun anvendelse på den første transaktion og på den første transaktion efter ændringen af dokumentet med central information i henhold til artikel 10.

5. For at sikre ensartet anvendelse af denne artikel udarbejder de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med nærmere bestemmelser om betingelserne for at opfylde kravet om at stille dokumentet med central information til rådighed, jf. stk. 1.

De europæiske tilsynsmyndigheder forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 31. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 14

1. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit.

2. Personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren ved hjælp af et af følgende medier:

- a) på papir, hvilket bør være standardløsningen, hvis PRIIP'et tilbydes ansigt til ansigt, medmindre detailinvestoren udtrykker andet ønske
- b) på et andet varigt medium end papir, hvis betingelserne i stk. 4 er opfyldt, eller
- c) via et websted, hvis betingelserne i stk. 5 er opfyldt.

3. Hvis dokumentet med central information udleveres på et andet varigt medium end papir eller stilles til rådighed via et websted, skal der efter anmodning vederlagsfrit udleveres et papireksemplar

til detailinvestoren. Detailinvestorer orienteres om deres ret til at anmode om vederlagsfrit at få et papireksempplar.

4. Dokumentet med central information kan udleveres på et andet varigt medium end papir, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) anvendelsen af det varige medium er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, og
- b) detailinvestoren har fået valget mellem information på papir eller på det varige medium og har valgt dette andet medium på en måde, som kan dokumenteres.

5. Dokumentet med central information kan stilles til rådighed via et websted, som ikke falder ind under definitionen af et varigt medium, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Stilen til rådighed af dokumentet med central information via et websted er passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren.
- b) Detailinvestoren har fået valget mellem information udleveret på papir eller givet via et websted og har valgt sidstnævnte på en måde, som kan dokumenteres.
- c) Detailinvestoren er blevet underrettet elektronisk eller skriftligt om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til dokumentet med central information.
- d) Der er adgang til dokumentet med central information på webstedet, og at det kan downloades og lagres på et varigt medium, så længe detailinvestoren kan have behov for at konsultere dokumentet.

Hvis dokumentet med central information er ændret i overensstemmelse med artikel 10, stilles de tidligere udgaver efter anmodning fra detailinvestoren også til rådighed for denne.

6. Med henblik på stk. 4 og 5 anses udlevering af oplysninger på et andet varigt medium end papir eller stillen til rådighed via et websted for passende i forbindelse med forretningen mellem den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, og detailinvestoren, hvis der foreligger dokumentation for, at detailinvestoren regelmæssigt har adgang til internettet. Hvis detailinvestoren opgiver en e-mailadresse med henblik på den pågældende forretning, betragtes dette som en sådan dokumentation.

KAPITEL III

OVERVÅGNING AF MARKEDET OG PRODUKTINTERVENTIONSBEFØJELSER

Artikel 15

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1094/2010 overvåger EIOPA markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i Unionen.
2. De kompetente myndigheder overvåger markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Artikel 16

1. I overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i forordning (EU) nr. 1094/2010 kan EIOPA, hvor betingelserne i nærværende artikels stk. 2 og 3 er opfyldt, i Unionen midlertidigt forbyde eller begrænse:
 - a) markedsføring, distribution eller salg af visse forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
 - b) en form for finansiel aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikringsselskabs side.

Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af EIOPA.

2. EIOPA kan kun træffe afgørelse efter stk. 1, når alle følgende betingelser er opfyldt:
 - a) De foreslåede foranstaltninger imødegår væsentlige problemer med hensyn til investorbekyttelsen eller en trussel for de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller for stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen.
 - b) De reguleringsmæssige krav i EU-retten, der gælder for det relevante forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den relevante aktivitet, imødegår ikke denne trussel.
 - c) En eller flere kompetente myndigheder har ikke truffet foranstaltninger til at imødegå truslen, eller de foranstaltninger, der er truffet, imødegår ikke truslen i tilstrækkelig grad.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan EIOPA af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer.

3. Træffer EIOPA foranstaltninger i henhold til denne artikel, sikrer EIOPA, at foranstaltningen ikke:
 - a) har en skadelig virkning på de finansielle markeders effektivitet eller på investorer, der ikke står i rimeligt forhold til foranstaltningens fordele, eller
 - b) medfører en risiko for regelarbitrage.

Når en eller flere kompetente myndigheder har truffet en foranstaltning i henhold til artikel 17, kan EIOPA træffe enhver af de i nærværende artikels stk. 1 nævnte foranstaltninger uden at afgive den i artikel 18 fastsatte udtalelse.

4. Inden der træffes afgørelse om en foranstaltning i henhold til denne artikel, underretter EIOPA de kompetente myndigheder om den foranstaltning, EIOPA foreslår.

5. EIOPA offentliggør på sit websted en meddelelse om enhver afgørelse om at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel. Meddelelsen skal indeholde nærmere oplysninger om det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning og angive det tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvor foranstaltningerne får virkning. Et forbud eller en begrænsning gælder kun for handlinger, der udføres, efter at foranstaltningerne har fået virkning.

6. EIOPA tager et forbud eller en begrænsning, der er udstedt eller pålagt i henhold til stk. 1, op til fornyet overvejelse med passende mellemrum og mindst hver tredje måned. Forlænges et forbud eller en begrænsning ikke efter denne tremåneders periode, ophører virkningen heraf.

7. Foranstaltninger, der vedtages af EIOPA i henhold til denne artikel, har forrang i forhold til andre tidligere foranstaltninger, der er truffet af en kompetent myndighed.

8. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af EIOPA ved vurderingen af, om der er opstået væsentlige problemer med hensyn til investorbekyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller stabiliteten af hele eller dele af det finansielle system i Unionen, jf. nærværende artikels stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksiteten af det forsikringsbaserede investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for og sælges til
- b) størrelsen eller den nominelle værdi af det forsikringsbaserede investeringsprodukt

- c) graden af innovation i forbindelse med det forsikringsbaserede investeringsprodukt, aktiviteten eller praksissen og
- d) den gearing, som et produkt eller en praksis giver.

Artikel 17

1. En kompetent myndighed kan udstede forbud eller pålægge begrænsninger mod følgende, der udføres i eller fra dens medlemsstat:
 - a) markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter med visse specificerede karakteristika eller
 - b) en form for finansiel aktivitet eller praksis fra et forsikrings- eller genforsikrings-selskabs side.
2. En kompetent myndighed kan træffe de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, såfremt den med rimelighed finder det godtgjort, at:
 - a) et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbekyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller mod stabiliteten i hele eller dele af det finansielle system i mindst én medlemsstat
 - b) de gældende krav i henhold til EU-retten, der finder anvendelse på det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen, ikke i tilstrækkelig grad imødegår de i litra a) omhandlede risici, og at problemet ikke kan håndteres på en bedre måde ved at styrket tilsynet med eller håndhævelsen af de eksisterende krav
 - c) foranstaltningen er forholdsmæssig under hensyntagen til arten af de risici, der er identificeret, hvor avancerede de berørte investorer eller markedsdeltagere er, og den sandsynlige virkning af foranstaltningen for investorer og markedsdeltagere, der kan besidde, anvende eller udnytte det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller aktiviteten eller praksissen
 - d) de kompetente myndigheder grundigt har hørt de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, som i betydelig grad kan blive berørt af foranstaltningen, og
 - e) foranstaltningen ikke har en diskriminerende virkning på tjenesteydelser eller aktiviteter, der udbydes fra en anden medlemsstat.

Er betingelserne i første afsnit opfyldt, kan den kompetente myndighed af forsigtighedsgrunde udstede det forbud eller pålægge den begrænsning, der er omhandlet i stk. 1, før et forsikringsbaseret investeringsprodukt markedsføres eller sælges til investorer. Et forbud eller en begrænsning kan gælde under omstændigheder eller være underlagt undtagelser, der specificeres af den kompetente myndighed.

3. Den kompetente myndighed må ikke udstede et forbud eller pålægge en begrænsning i henhold til denne artikel, medmindre den mindst en måned, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, har givet alle de andre involverede kompetente myndigheder og EIOPA meddelelse enten skriftligt eller via et andet medium, som myndighederne har aftalt, om detaljerne om:
 - a) det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den aktivitet eller praksis, som den foreslåede foranstaltning vedrører
 - b) den nøjagtige karakter af det foreslåede forbud eller den foreslåede begrænsning, og hvornår det eller den påtænkes at få virkning, og
 - c) den dokumentation, der ligger til grund for afgørelsen, og hvormed det er godtgjort, at hver af betingelserne i stk. 2 er opfyldt.
4. I særlige tilfælde, hvor den kompetente myndighed finder det nødvendigt omgående at træffe foranstaltninger i henhold til denne artikel for at forhindre skader som følge af de i stk. 1 omhandlede forsikringsbaserede investeringsprodukter, aktiviteter eller praksisser, kan den kompetente myndighed med mindst 24 timers skriftligt varsel til alle de øvrige kompetente myndigheder og EIOPA gribe ind på et

foreløbigt grundlag, inden foranstaltningen påtænkes at få virkning, såfremt alle kriterierne i nærværende artikel er opfyldt, og det desuden klart er fastslået, at en meddelelsesfrist på en måned ikke i tilstrækkelig grad vil kunne imødegå det specifikke problem eller den specifikke trussel. Den kompetente myndighed må ikke træffe foranstaltninger på et foreløbigt grundlag i en periode på over tre måneder.

5. Den kompetente myndighed skal på sit websted offentliggøre en meddelelse om eventuelle afgørelser om at udstede et forbud eller pålægge en begrænsning som omhandlet i stk. 1. Denne meddelelse skal indeholde nærmere oplysninger om forbuddet eller begrænsningen, et tidspunkt efter meddelelsens offentliggørelse, hvorfra foranstaltningerne får virkning, og den dokumentation, hvormed det godtgøres, at alle betingelserne i stk. 2 er opfyldt. Forbuddet eller begrænsningen finder kun anvendelse i forhold til foranstaltninger, der træffes efter meddelelsens offentliggørelse.

6. Den kompetente myndighed tilbagekalder et forbud eller en begrænsning, hvis betingelserne i stk. 2 ikke længere er opfyldt.

7. Kommissionen vedtager delegerede retsakter, jf. artikel 30, for at præcisere de kriterier og faktorer, der skal tages i betragtning af de kompetente myndigheder ved vurderingen af, om der er væsentlige problemer med hensyn til investorbekyttelsen eller en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion eller stabiliteten af det finansielle system i mindst en medlemsstat, jf. stk. 2, første afsnit, litra a).

Disse kriterier og faktorer omfatter:

- a) kompleksitetsgraden af et forsikringsbaseret investeringsprodukt og forholdet til den type investor, som det markedsføres over for eller sælges til
- b) graden af innovation i forbindelse med et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en aktivitet eller praksis
- c) den gearing, som et produkt eller en praksis giver
- d) i forbindelse med de finansielle markeders ordnede funktion og integritet, størrelsen eller den nominelle værdi af et forsikringsbaseret investeringsprodukt.

Artikel 18

1. EIOPA har en støttende og koordinerende rolle med hensyn til foranstaltninger, der træffes af kompetente myndigheder i henhold til artikel 17. EIOPA sikrer navnlig, at foranstaltninger truffet af en kompetent myndighed er berettigede og proportionale, og at de kompetente myndigheder i givet fald anvender en konsekvent tilgang.

2. Efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til artikel 17 om enhver foranstaltning, der indføres i henhold til nævnte artikel, vedtager EIOPA en udtalelse om, hvorvidt det pågældende forbud eller den pågældende begrænsning er berettiget og proportional. Finder EIOPA, at det er nødvendigt, at andre kompetente myndigheder træffer en foranstaltning for at imødegå risikoen, skal EIOPA angive dette i sin udtalelse. Udtalelsen offentliggøres på EIOPA's websted.

3. Foreslår en kompetent myndighed at træffe foranstaltninger i strid med, eller træffer den foranstaltninger i strid med, en udtalelse, der er vedtaget af EIOPA i henhold til stk. 2, eller afviser den at træffe foranstaltninger i strid med en sådan udtalelse, skal denne myndighed straks offentliggøre en meddelelse med en fyldestgørende begrundelse herfor på sit websted.

KAPITEL IV

KLAGEADGANG, RETSMIDLER, SAMARBEJDE OG TILSYN

Artikel 19

PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende procedurer og ordninger for at sikre, at

- a) detailinvestorer har en effektiv måde at indgive en klage over PRIIP-producenten på
- b) detailinvestorer, som har indgivet en klage vedrørende dokumentet med central information, rettidigt og på korrekt vis modtager et fyldestgørende svar, og
- c) detailinvestorer også har effektive retsmidler i tilfælde af grænseoverskridende tvister, navnlig hvis PRIIP-producenten er hjemmehørende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

Artikel 20

1. Med henblik på denne forordnings anvendelse samarbejder de kompetente myndigheder med hinanden og meddeler uden unødigt forsinkelse hinanden oplysninger, som er relevante for udførelsen af deres opgaver i henhold til denne forordning og for udøvelsen af deres beføjelser.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national ret have alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udøve deres funktioner i henhold til denne forordning.

Artikel 21

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandling af personoplysninger, der foretages i den pågældende medlemsstat i medfør af denne forordning.

2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på behandling af personoplysninger foretaget af de europæiske tilsynsmyndigheder.

KAPITEL V

ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 22

1. Med forbehold af de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte bestemmelser om og pålægge strafferetlige sanktioner, fastsætter medlemsstaterne bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Medlemsstaterne giver senest den 31. december 2016 Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om de bestemmelser, der er omhandlet i første afsnit. De giver omgående Kommissionen og Det Fælles Udvalg meddelelse om eventuelle senere ændringer heraf.

2. Når de kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til artikel 24, indgår de i et tæt samarbejde for at sikre, at de administrative sanktioner og foranstaltninger får de virkninger, der tilstræbes med denne forordning, og koordinerer deres indsats for at undgå eventuelt dobbeltarbejde og overlapning, når de anvender administrative sanktioner og foranstaltninger på grænseoverskridende sager.

Artikel 23

De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser til at pålægge sanktioner i overensstemmelse med denne forordning og med national lovgivning på én af følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) under eget ansvar ved delegation til sådanne myndigheder
- d) ved begæring til de kompetente retslige myndigheder.

Artikel 24

1. Denne artikel finder anvendelse på overtrædelser af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

2. De kompetente myndigheder skal i overensstemmelse med national lovgivning have beføjelse til som minimum at pålægge følgende administrative sanktioner og foranstaltninger:

- a) et forbud mod markedsføring af et PRIIP
- b) et påbud om suspension af markedsføringen af et PRIIP
- c) en offentlig advarsel, som angiver den ansvarlige persons identitet og overtrædelsens art
- d) et forbud mod stillen til rådighed af et dokument med central information, som ikke er i overensstemmelse med kravet i artikel 6, 7, 8 eller 10, og et påbud om offentliggørelse af en ny udgave af dokumentet med central information
- e) administrative bøder på mindst:

i) for juridiske enheder:

— op til 5 000 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014 eller op til 3 % af den pågældende juridiske persons samlede årsomsætning ifølge de seneste tilgængelige regnskaber, som ledelsesorganet har godkendt

— op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes

ii) for fysiske personer:

— op til 700 000 EUR eller, i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, en tilsvarende værdi i den nationale valuta, den 30. december 2014

— op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.

Hvis den juridiske enhed omhandlet i første afsnit, litra e), nr. i), er et moderselskab eller et datterselskab af et moderselskab, som skal udarbejde konsoliderede regnskaber i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽²⁰⁾, er den relevante samlede omsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante EU-retlige regler på regnskabsområdet ifølge det seneste tilgængelige konsoliderede regnskab, som det endelige moderselskabs ledelsesorgan har godkendt.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere sanktioner eller foranstaltninger og højere administrative bøder end dem, der er fastsat i denne forordning.

4. Har de kompetente myndigheder anvendt en eller flere administrative sanktioner eller foranstaltninger i overensstemmelse med stk. 2, har de kompetente myndigheder beføjelse til at udsende eller til

at kræve, at PRIIP-producenten eller den person, som rådgiver om eller sælger PRIIP'et, udsender en meddelelse direkte til den pågældende detailinvestor med oplysning om den administrative sanktion eller foranstaltning og om, hvor der kan indgives klage eller fremsættes civilretlige krav.

Artikel 25

De kompetente myndigheder anvender de administrative sanktioner og foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 24, stk. 2, under hensyntagen til alle relevante forhold, herunder, hvis det er relevant:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den for overtrædelsen ansvarlige persons grad af ansvar
- c) overtrædelsens indvirkning på detailinvestorers interesser
- d) viljen til samarbejde hos den person, som er ansvarlig for overtrædelsen
- e) den for overtrædelsen ansvarlige persons eventuelle tidligere overtrædelser
- f) foranstaltninger truffet af den for overtrædelsen ansvarlige person efter overtrædelsen for at hindre gentagelse af overtrædelsen.

Artikel 26

Afgørelser om at pålægge sanktioner og foranstaltninger, der træffes i henhold til denne forordning, skal kunne prøves ved domstolene.

Artikel 27

1. Har den kompetente myndighed offentliggjort administrative sanktioner eller foranstaltninger, underretter den samtidig den kompetente europæiske tilsynsmyndighed om disse administrative sanktioner eller foranstaltninger.
2. Den kompetente myndighed giver årligt den kompetente europæiske tilsynsmyndighed sammenfattede oplysninger om alle administrative sanktioner og foranstaltninger, der er pålagt i overensstemmelse med artikel 22 og artikel 24, stk. 2.
3. De europæiske tilsynsmyndigheder offentliggør de i nærværende artikel omhandlede oplysninger i deres årsberetninger.

Artikel 28

1. De kompetente myndigheder indfører effektive mekanismer, som muliggør indberetning af faktiske eller mulige overtrædelser af denne forordning til dem.
2. De mekanismer, der er omhandlet i stk. 1, skal som minimum omfatte:
 - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om faktiske eller mulige overtrædelser og opfølgning heraf
 - b) passende beskyttelse af ansatte, som indberetter overtrædelser begået inden for deres arbejdsgivers virksomhed, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for unfair behandling
 - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som påstås at være ansvarlig for en overtrædelse, i alle procedurens faser, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national lovgivning i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende retsforfølgning.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de kompetente myndigheder i henhold til national lovgivning indfører yderligere mekanismer.

4. Medlemsstaterne kan stille krav om, at arbejdsgivere, der udøver aktiviteter, som er reguleret som finansielle tjenesteydelser, har passende procedurer for, at deres ansatte kan indberette faktiske eller mulige overtrædelser internt gennem en særlig uafhængig og selvstændig kanal.

Artikel 29

1. En afgørelse, der ikke kan påklages, og hvorved der pålægges en administrativ sanktion eller foranstaltning for overtrædelser som omhandlet i artikel 24, stk. 1, offentliggøres af de kompetente myndigheder på deres officielle websted, uden unødigt forsinkelse, efter at den person, der pålægges sanktionen eller foranstaltningen, er blevet underrettet om den pågældende afgørelse.

Offentliggørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) overtrædelsens type og art
- b) identiteten af de personer, der er ansvarlige.

Denne forpligtelse gælder ikke for afgørelser om pålæg af foranstaltninger af efterforskningsmæssig karakter.

Når offentliggørelse af juridiske personers identitet eller af fysiske personers identitet eller personoplysninger af den kompetente myndighed anses for at være disproportional efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller når sådan offentliggørelse ville udgøre en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, skal de kompetente myndigheder:

- a) udsætte offentliggørelsen af afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, indtil grunden til at undlade offentliggørelse er ophørt med at eksistere, eller
- b) offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning anonymt på en måde, der er i overensstemmelse med national lovgivning, hvis en sådan anonym offentliggørelse sikrer en effektiv beskyttelse af de pågældende personoplysninger, eller
- c) undlade at offentliggøre afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, hvis mulighederne i litra a) og b) anses for at være utilstrækkelige til at sikre:
 - i) at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare
 - ii) proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne afgørelser vedrørende foranstaltninger, der vurderes at være af mindre betydning.

2. De kompetente myndigheder informerer de europæiske tilsynsmyndigheder om alle de administrative sanktioner eller foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, tredje afsnit, litra c), herunder eventuelle klager i denne forbindelse og resultatet af disse.

Beslattes det at offentliggøre en sanktion eller foranstaltning anonymt, kan offentliggørelsen af de relevante oplysninger udsættes i et rimeligt tidsrum, hvis det forventes, at grundene til anonym offentliggørelse i det nævnte tidsrum vil ophøre med at eksistere.

3. Hvis den nationale lovgivning fastsætter, at afgørelsen om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse på deres officielle websted disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

4. De kompetente myndigheder sikrer, at enhver offentliggørelse i henhold til denne artikel forbliver på deres officielle websted i mindst fem år. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen forbliver kun på den kompetente myndigheds officielle websted i det tidsrum, hvor det er nødvendigt, i overensstemmelse med de gældende databeskyttelsesregler.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, tillægges Kommissionen for en periode på tre år fra den 30. december 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af treårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, og artikel 17, stk. 7, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 8, stk. 4, artikel 16, stk. 8, eller artikel 17, stk. 7, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 31

Vedtager Kommissionen i henhold til artikel 8, stk. 5, artikel 10, stk. 2 eller artikel 13, stk. 5, reguleringsmæssige tekniske standarder, der er de samme som de udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som de europæiske tilsynsmyndigheder har forelagt, er den frist, inden for hvilken Europa-Parlamentet og Rådet kan gøre indsigelse mod disse reguleringsmæssige tekniske standarder, uanset artikel 13, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 1093/2010, forordning (EU) nr. 1094/2010 og forordning (EU) nr. 1095/2010 og for at tage hensyn til kompleksiteten og omfanget af de deri berørte emner, to måneder fra meddelelsesdatoen. Fristen kan forlænges én gang med én måned på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 32

1. Administrationsselskaber som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/65/EF og investeringselskaber som omhandlet i artikel 27 i nævnte direktiv samt personer, der rådgiver om eller

sælger andele i investeringsinstitutter som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i nævnte direktiv, er fritaget for forpligtelserne i denne forordning indtil den 31. december 2019.

2. Når en medlemsstat anvender reglerne om format for og indhold af dokumentet med central information som fastsat i artikel 78-81 i direktiv 2009/65/EF på fonde, der ikke er investeringsinstitutter, og som tilbydes til detailinvestorer, gælder fritagelsen i nærværende artikels stk. 1 for administrations-selskaber, investeringselskaber og personer, som rådgiver om eller sælger andele af sådanne fonde til detailinvestorer.

Artikel 33

1. Kommissionen tager senest den 31. december 2018 denne forordning op til revision. På grundlag af de oplysninger, der er modtaget af de europæiske tilsynsmyndigheder, omfatter revisionen en generel gennemgang af funktionsmåden af advarslen vedrørende forståelighed under hensyntagen til eventuelle vejledninger udarbejdet af de kompetente myndigheder i den henseende. Den omfatter også en gennemgang af den praktiske anvendelse af bestemmelserne i denne forordning under behørig hensyntagen til udviklingen på markedet for investeringsprodukter til detailinvestorer, og en vurdering af gennemførligheden af samt omkostningerne og de mulige fordele ved at indføre et mærke for sociale og miljømæssige investeringer. Som led i denne revision foretager Kommissionen forbrugerundersøgelser og en gennemgang af de ikke-lovgivningsmæssige valgmuligheder samt af resultaterne af revisionen af forordning (EU) nr. 346/2013 for så vidt angår dennes artikel 27, stk. 1, litra c), e) og g).

For så vidt angår investeringsinstitutter som defineret i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF omfatter revisionen en vurdering af, om overgangsforanstaltningerne i denne forordnings artikel 32 skal forlænges, eller om bestemmelserne om central investorinformation i direktiv 2009/65/EF efter identifikation af eventuelle nødvendige justeringer kan erstattes af eller anses for svarende til dokumentet med central investorinformation i denne forordning. Revisionen omfatter også overvejelser om en eventuel udvidelse af denne forordnings anvendelsesområde til at omfatte andre finansielle produkter og en vurdering af, om produkters undtagelse fra denne forordnings anvendelsesområde bør opretholdes, under hensyntagen til forsvarlige forbrugerbeskyttelsesstandarder, herunder sammenligninger af finansielle produkter. Revisionen omfatter desuden en vurdering af, om det er hensigtsmæssigt at indføre fælles regler om, at alle medlemsstater skal fastsætte administrative sanktioner for overtrædelser af denne forordning.

2. Kommissionen vurderer senest den 31. december 2018 på grundlag af det arbejde, der er udført af EIOPA om produktinformationskrav, hvorvidt der skal foreslås en ny lovgivningsmæssig retsakt, der sikrer passende produktinformationskrav for disse produkter, eller hvorvidt pensionsprodukter som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra e), skal være omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning.

I forbindelse med vurderingen sikrer Kommissionen, at sådanne foranstaltninger ikke sænker informationsstandarderne i de medlemsstater, der allerede har informationsordninger for sådanne pensionsprodukter.

3. Efter høring af Det Fælles Udvalg forelægger Kommissionen en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet vedrørende stk. 1 og 2, som, hvis det er relevant, ledsages af et lovgivningsforslag.

4. Kommissionen foretager senest den 31. december 2018 en markedsundersøgelse for at finde frem til, om der er onlineberegningværktøjer til rådighed, som gør det muligt for detailinvestoren at beregne de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, og om disse er gratis. Kommissionen aflægger rapport om, hvorvidt disse værktøjer resulterer i pålidelige og præcise beregninger for alle de produkter, der er omfattet af denne forordning.

Konkluderes det i undersøgelsen, at der ikke findes sådanne værktøjer, eller at de eksisterende værktøjer ikke gør det muligt for detailinvestorer at forstå de samlede omkostninger og gebyrer i forbindelse med PRIIP'er, vurderer Kommissionen mulighederne for, at de europæiske tilsynsmyndigheder i Det Fælles Udvalg udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter specifikationerne for sådanne værktøjer på EU-plan.

Artikel 34

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 31. december 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 26. november 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

(1) EUT C 70 af 9.3.2013, s. 2.

(2) EUT C 11 af 15.1.2013, s. 59.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

(5) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).

(6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

-
- (7) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).
- (8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).
- (10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).
- (11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 18).
- (12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).
- (13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel») (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).
- (14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).
- (15) Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).
- (16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).
- (17) EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.
- (18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).

(19) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

(20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/2576**af 19. december 2022****om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 122, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Russiske Føderations uprovokerede og uberettigede angrebskrig mod Ukraine og den hidtil usete reduktion af naturgasforsyningerne fra Den Russiske Føderation til medlemsstaterne truer Unionens og dens medlemsstaters forsyningssikkerhed. Samtidig har anvendelsen af gasforsyningen som våben og Den Russiske Føderations manipulation af markederne gennem forsætlige afbrydelser af gasstrømmene ført til voldsomme stigninger i energipriserne i Unionen, hvilket ikke blot bringer Unionens økonomi i fare, men også i alvorlig grad undergraver forsyningssikkerheden.

(2) Denne situation kræver, at Unionen reagerer stærkt og koordineret for at beskytte sine borgere og sin økonomi mod uforholdsmæssigt høje og manipulerede markedspriser og for at sikre, at der leveres gas på tværs af grænserne til alle forbrugere, der har behov for det, også i situationer med knaphed på gas. For at mindske afhængigheden af naturgasforsyninger fra Den Russiske Føderation og nedbringe de uforholdsmæssigt høje priser er en bedre koordinering af gasindkøb fra eksterne leverandører af afgørende betydning.

(3) I henhold til artikel 122, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) kan Rådet på forslag af Kommissionen og i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne vedtage foranstaltninger, der er afpasset efter den økonomiske situation, navnlig hvis der opstår alvorlige forsyningssvanskeligheder med hensyn til visse produkter, især på energiområdet. Den høje risiko for et fuldstændigt stop for gasforsyninger fra Den Russiske Føderation og den ekstreme stigning i energipriserne, der underminerer Unionens økonomi, udgør sådanne alvorlige vanskeligheder.

(4) Kommissionen bebudede i sin meddelelse af 18. maj 2022 med titlen »REPowerEU-planen« oprettelsen af en EU-indkøbsplatform for energi i samarbejde med medlemsstaterne med henblik på fælles indkøb af gas, flydende naturgas (LNG) og brint. Denne plan blev godkendt af Det Europæiske Råd den 30. og 31. maj 2022. Som led i REPowerEU-planen fremlagde Kommissionen også strategien for EU's eksterne engagement på energiområdet, som forklarer, hvordan Unionen støtter en global, ren og retfærdig energiomstilling for at sikre bæredygtig, sikker og økonomisk overkommelig energi, herunder gennem diversificering af Unionens energiforsyning, navnlig ved at forhandle politiske tilsagn med eksisterende eller nye gasleverandører om at øge gasleverancerne og således erstatte russiske gasleverancer til Europa.

(5) EU's indkøbsplatform for energi kan spille en central rolle med hensyn til at søge gensidigt fordelagtige partnerskaber, der bidrager til forsyningssikkerheden og fører til lavere importpriser på gas indkøbt fra tredjelande, idet Unionens kollektive vægt udnyttes fuldt ud. Øget internationalt opsøgende arbejde over for leverandører af gas (både via rørledninger og LNG) samt fremtidens leverandører af grøn brint er afgørende til dette formål. Navnlig vil en langt stærkere koordinering med og mellem medlemsstaterne over for tredjelande via EU's indkøbsplatform for energi sikre, at Unionens kollektive vægt udnyttes mere effektivt.

(6) Da der fortsat er alvorlige vanskeligheder med at garantere forsyningssikkerheden, bør fælles indkøb bidrage til at sikre virksomheder overalt i medlemsstaterne mere lige adgang til nye eller supplerende gaskilder samt til gavn for de endelige forbrugere at bidrage til at sikre lavere priser end dem, der ellers ville have været gældende for dem, der individuelt køber gassen gennem serviceleverandøren.

(7) Fælles indkøb kan medføre en mere fordelagtig behandling af eller støtte til forsyning med vedvarende gasser såsom biomethan og brint, i det omfang de kan tilføres gassystemet på en sikker måde, og til forsyning med gas, som ellers ville blive lukket ud eller afbrændt. I mangel af et formelt retligt krav i nogen relevant jurisdiktion vil virksomheder, der indgår kontrakter i henhold til denne forordning, kunne anvende FN's »Oil and Gas Methane Partnership 2.0 reporting framework« til at måle, rapportere og verificere methanemissioner i forsyningskæden til Unionen.

(8) Den nye mekanisme, der udvikles i henhold til denne forordning, bør bestå af to trin. Det første skridt er, at naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen, aggregerer deres gasefterspørgsel gennem en serviceleverandør, som Kommissionen har indgået kontrakt med. Dette vil gøre det muligt for gasleverandører at afgive tilbud på grundlag af store aggregerede mængder i stedet for at afgive mange mindre tilbud til købere, der tager kontakt til dem individuelt. Det andet skridt er, at naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen, hver for sig eller på koordineret vis sammen med andre kan indgå kontrakter om gasindkøb med naturgasleverandører eller -producenter, der har matchet den aggregerede efterspørgsel.

(9) Da der fortsat er alvorlige vanskeligheder med at garantere forsyningssikkerheden, bør efterspørgselsaggregering og fælles indkøb bidrage til at sikre virksomheder overalt i medlemsstaterne mere lige adgang til nye eller supplerende gaskilder samt til gavn for de endelige forbrugere at bidrage til at sikre lavere priser, end hvad der ellers ville være tilfældet, for virksomheder, der køber gassen gennem serviceleverandøren. En første henvisning til muligheden for en meget begrænset form for fælles indkøb af gas til balanceringsformål er allerede medtaget i Kommissionens forslag til forordning om det indre marked for gas fra vedvarende kilder, naturgas og brint. Nævnte forslag er imidlertid fra før Den Russiske Føderations angrebskrig mod Ukraine. Desuden indeholdt nævnte forslag ikke et detaljeret koncept, men vedrørte kun transmissionssystemoperatørernes meget specifikke behov for energibalancering. Da der er behov for en øjeblikkelig og langt mere omfattende løsning på problemet med manglende strukturer for koordinerede indkøb af gas, er det hensigtsmæssigt at foreslå en midlertidig hurtig løsning.

(10) Efterspørgselsaggregering og fælles indkøb kan derfor styrke solidariteten i Unionen i forbindelse med indkøb og distribution af gas. I en ånd af solidaritet bør fælles indkøb navnlig støtte de virksomheder, der tidligere udelukkende eller hovedsagelig købte gas fra russiske leverandører, ved at hjælpe dem med at opnå forsyninger fra alternative naturgasleverandører på fordelagtige vilkår som følge af efterspørgselsaggregering og fælles indkøb.

(11) Efterspørgselsaggregering og fælles indkøb bør bidrage til at fylde gaslagerfaciliteterne op i den nuværende nødsituation, i tilfælde af at størstedelen af de europæiske gaslagerfaciliteter er udtømt efter den kommende vinter. Desuden bør disse foranstaltninger bidrage til indkøb af gas på en mere koordineret måde i en ånd af solidaritet.

(12) Det er derfor nødvendigt i største hast og midlertidigt at iværksætte efterspørgselsaggregering og fælles indkøb. Dette vil gøre det muligt hurtigt at etablere en serviceleverandør, der kan muliggøre aggregering af efterspørgslen. Den serviceleverandør, som Kommissionen indgår kontrakt med, vil kun have nogle grundlæggende funktioner, og den proces, som serviceleverandøren tilrettelægger, vil kun have obligatoriske elementer vedrørende deltagelse i aggregeringen af efterspørgslen, men vil endnu ikke omfatte en obligatorisk koordinering af kontraktbetingelserne eller en forpligtelse til at afgive bindende tilbud om køb af gas gennem serviceleverandøren.

(13) Naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder bør ikke pålægges noget krav om at købe gas gennem serviceleverandøren ved at indgå gasforsyningskontrakter eller aftalememoranda med de gasleverandører eller -producenter, der har matchet den aggregerede efterspørgsel. Naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder opfordres imidlertid kraftigt til at undersøge former for samarbejde, der er forenelige med konkurrenceretten, og til at gøre brug af serviceleverandøren med henblik på fuldt ud at høste udbyttet af fælles indkøb. Der kunne derfor udvikles en mekanisme mellem serviceleverandøren og de deltagende virksomheder, der fastsætter de vigtigste betingelser for, hvornår de deltagende virksomheder forpligter sig til at købe den gas, der matcher den aggregerede efterspørgsel.

(14) Det er vigtigt, at Kommissionen og medlemsstaterne har et klart billede af de planlagte og indgåede gasforsyningskontrakter i hele Unionen for at kunne vurdere, om målene om forsyningssikkerhed og energisolidaritet opfyldes. Virksomhederne eller medlemsstaternes myndigheder bør derfor underrette Kommissionen og de medlemsstater, hvor disse virksomheder er etableret, om store planlagte gasindkøb på over 5 TWh pr. år. Dette bør navnlig gælde for grundlæggende oplysninger om nye eller fornyede kontrakter. Kommissionen bør derfor have mulighed for at udstede henstillinger til naturgasvirksomhederne i de relevante medlemsstater, navnlig hvis yderligere koordination kan få det fælles indkøb til at fungere bedre, eller hvis afgivelsen af et tilbud om indkøb af gas eller planlagte gasindkøb kan have en negativ indvirkning på forsyningssikkerheden, det indre marked eller energisolidariteten. Udstedelsen af en henstilling bør ikke forhindre naturgasselskaber eller myndigheder i de relevante medlemsstater i at gå videre med forhandlingerne i mellemtiden.

(15) Medlemsstaterne bør hjælpe Kommissionen med at vurdere, om de relevante gasindkøb øger forsyningssikkerheden i Unionen og er forenelige med princippet om energisolidaritet. Der bør derfor oprettes et ad hoc-styrråd bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og Kommissionen, som skal hjælpe med koordineringen af denne vurdering.

(16) Processen for aggregering af efterspørgslen med henblik på fælles indkøb bør udføres af en passende serviceleverandør. Kommissionen bør derfor via en udbudsprocedure i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 (1) indgå kontrakt med en serviceleverandør, som kan udvikle et passende IT-værktøj og tilrettelægge processen for aggregering af efterspørgslen. Der kan eventuelt opkræves gebyrer fra deltagerne i det fælles indkøb til dækning af driftsomkostningerne.

(17) Ved tildelingen af adgangsrettigheder til udbuddet blandt virksomheder, der aggregerer efterspørgslen, bør serviceleverandøren anvende metoder, der ikke forskelsbehandler mellem mindre og større deltagere i aggregeringen af efterspørgslen, og som bør være rimelige uanset de gasmængder, som de enkelte virksomheder anmoder om. F.eks. bør serviceleverandøren tildele adgangsrettigheder i forhold til de gasmængder, som de enkelte virksomheder har erklæret at købe for den givne leveringstid og -destination. Dette kan være relevant i tilfælde, hvor udbuddet ikke i tilstrækkelig grad dækker efterspørgslen på EU-markedet.

(18) Efterspørgselsaggregering og indkøb af naturgas er komplekse processer, hvor der skal tages hensyn til forskellige elementer, som ikke er begrænset til priser, men også omfatter mængder, leveringspunkter og andre parametre. Den udvalgte serviceleverandør bør derfor have den nødvendige erfaring med at forvalte og aggregerer indkøb af naturgas eller tilknyttede tjenester på EU-plan. Desuden er efterspørgselsaggregering og indkøb af naturgas et afgørende element for at sikre gasforsyningsikkerheden og værne om princippet om energisolidaritet i Unionen.

(19) Beskyttelse af kommercielt følsomme oplysninger er af allerstørste betydning, når oplysninger stilles til rådighed for Kommissionen, medlemmerne af ad hoc-styrrådet eller den serviceleverandør, der opretter eller forvalter IT-værktøjet til aggregering af efterspørgslen. Kommissionen bør derfor anvende effektive instrumenter til at beskytte disse oplysninger mod uautoriseret adgang og cybersikkerhedsrisici. Personoplysninger, der kan behandles som led i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb, bør behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 (2) og (EU) 2018/1725 (3).

(20) Fælles indkøb kan antage forskellige former. Det kan finde sted gennem udbud eller auktioner, der organiseres af den serviceleverandør, som aggregerer efterspørgslen fra naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, med henblik på potentielt at matche den med tilbud fra naturgasleverandører eller -producenter ved hjælp af et IT-værktøj.

(21) Et af målene med efterspørgselsaggregering og fælles indkøb er at mindske risikoen for unødvendige prisstigninger som følge af, at flere virksomheder byder på den samme gastranche. Sikringen af, at de endelige forbrugere opnår de fulde fordele ved fælles indkøb, afhænger i sidste ende af de beslutninger, som virksomhederne selv træffer. Store virksomheder bør, selv om de kan sælge gassen til højere priser, forhindres i at gøre det. Virksomheder, der nyder godt af lavere priser for køb af gas via fælles indkøb, bør videregive disse fordele til forbrugerne. Videregivelsen af lavere priser vil være et vigtigt succeskriterium for fælles indkøb, da det er afgørende for forbrugerne.

(22) Efterspørgselsaggregering og fælles indkøb bør være åben for naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen. Fælles indkøb kan især også være til gavn for industrielle forbrugere, som anvender gas intensivt i deres produktionsprocesser, f.eks. producenter af gødning, stål, keramik og glas, ved at sætte dem i stand til at samle deres efterspørgsel, indgå kontrakter om gas- og LNG-ladninger og strukturere forsyningen i overensstemmelse med deres særlige behov. Der bør være gennemsigtige regler for, hvordan man tilslutter sig processen med at tilrettelægge fælles indkøb, hvis åbenhed bør sikres.

(23) Åbning af efterspørgselsaggregering og fælles indkøb for også Vestbalkan og de tre associerede østlige partnerskabslande er et erklæret politisk mål for Unionen. Virksomheder, der er etableret i energi-

fællesskabets kontraherende parter, bør derfor have mulighed for at deltage i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb, der er fastsat ved denne forordning, forudsat at de nødvendige ordninger er på plads.

(24) Det er nødvendigt at mindske Unionens afhængighed af gas, der leveres fra Den Russiske Føderation. Virksomheder, der kontrolleres af Den Russiske Føderation eller russiske fysiske eller juridiske personer eller virksomheder, der er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger på grundlag af artikel 215 i TEUF, eller som ejes eller kontrolleres af andre fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er omfattet af sådanne restriktive foranstaltninger, bør derfor udelukkes fra at deltage i fælles indkøb og fra at tilrettelægge processen med fælles indkøb.

(25) For at forhindre at målet om diversificering fra gas leveret fra Den Russiske Føderation trues eller sættes over styr som følge af, at virksomheder eller andre organer, der kontrolleres af russiske fysiske eller juridiske personer eller virksomheder, der er etableret i Den Russiske Føderation, deltager i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb, bør disse enheders deltagelse også udelukkes.

(26) Desuden bør naturgas med oprindelse i Den Russiske Føderation ikke være omfattet af fælles indkøb. Med henblik herpå bør naturgas, der indføres til medlemsstaterne eller energifællesskabets kontraherende parter gennem specifikke indgangssteder, ikke være omfattet af fælles indkøb, da naturgas med oprindelse i Den Russiske Føderation sandsynligvis vil komme ind i medlemsstaterne eller energifællesskabets kontraherende parter gennem disse indgangssteder.

(27) Virksomheder, der deltager i fælles indkøb af gas, kan have behov for finansielle garantier, der tager højde for en situation, hvor en eller flere af virksomhederne ikke er i stand til at betale for den endelige mængde, der indgås kontrakt om. Medlemsstaterne eller andre interessenter kan yde finansiell støtte, herunder garantier, til deltagere i fælles indkøb. Finansiell støtte bør ydes i overensstemmelse med Unionens statsstøtteregler, herunder de midlertidige rammebestemmelser for krisestøtte, der er vedtaget af Kommissionen den 23. marts 2022, som ændret den 28. oktober 2022, hvor det er relevant.

(28) Opfyldning af gaslagerfaciliteterne er afgørende for at sikre forsyningssikkerheden i Unionen. På grund af faldet i naturgasforsyningerne fra Den Russiske Føderation kan medlemsstaterne få problemer med at fylde gaslagerfaciliteterne med henblik på at sikre gasforsyningssikkerheden for vinteren 2023/2024 som foreskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1032 (4). Udnyttelse af serviceleverandørens mulighed for aggregering af efterspørgslen kan hjælpe medlemsstaterne med at mindske disse udfordringer. Det kan inden for rammerne af konkurrenceretten navnlig støtte en koordineret forvaltning af fyldning og oplagring med henblik på den næste fyldningssæson og undgå de uforholdsmæssigt høje prisstigninger, der bl.a. skyldes ukoordineret fyldning af lagre.

(29) For at sikre at fælles indkøb bidrager til opfyldning af gaslagerfaciliteterne i overensstemmelse med de mellemliggende mål, der er fastsat i forordning (EU) 2022/1032, bør medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger for at sikre, at naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder under deres jurisdiktion anvender den proces, som serviceleverandøren tilrettelægger, som en mulig metode til at leve op til fyldningsmålene.

(30) I henhold til forordning (EU) 2022/1032 skal medlemsstaterne sikre, at deres gaslagerfaciliteter er 90 % fyldt senest den 1. november 2023. Dette mål er højere end målet for den 1. november 2022 (80 %). Fælles indkøb kan hjælpe medlemsstaterne til at opfylde dette nye mål. I den forbindelse bør

medlemsstaterne kræve, at indenlandske virksomheder anvender serviceleverandøren til at aggregere efterspørgslen og således sikre tilstrækkeligt store gasmængder med henblik på at mindske risikoen for, at deres gaslagerfaciliteter ikke kan fyldes. Medlemsstaterne bør kræve, at deres virksomheder deltager i processen for aggregering af efterspørgslen med mængder svarende til mindst 15 % af deres mål for lagerfyldning for næste år svarende til ca. 13,5 mia. m³ for hele Unionen. Medlemsstater uden underjordiske gaslagerfaciliteter på deres område bør deltage i processen for aggregering af efterspørgslen med mængder svarende til 15 % af deres byrdefordelingsforpligtelse i henhold til artikel 6c i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 (5).

(31) Ved efterspørgselsaggregering og fælles indkøb foreskrives ikke forvaltning af gaslagerfaciliteter, herunder strategiske gaslagerfaciliteter, og forordning (EU) 2017/1938 og (EU) 2022/1032 berøres ikke heraf.

(32) For effektivt at udnytte mekanismen for fælles indkøb og indgå gasaftaler med leverandører, der tilbyder gas til serviceleverandøren, bør virksomhederne kunne koordinere købsbetingelserne, f.eks. mængder, gaspriser, leveringssteder og -tidspunkt, inden for rammerne af EU-retten. Virksomheder, der deltager i et gasindkøbskonsortium, bør dog sikre, at de oplysninger, der udveksles direkte eller indirekte, begrænses til, hvad der er strengt nødvendigt for at nå det tilstræbte mål, i overensstemmelse med artikel 101 i TEUF. Desuden bør bestemmelserne om gennemsigtighed og forvaltning i denne forordning sikre, at indkøbskonsortiets kontrakter ikke bringer forsyningssikkerheden eller energisolidariteten i fare, navnlig hvis medlemsstaterne er direkte eller indirekte involveret i indkøbsprocessen.

(33) Selv om der kan oprettes mere end ét gasindkøbskonsortium, vil den mest effektive løsning være at oprette et enkelt gasindkøbskonsortium, der omfatter så mange virksomheder som muligt, der kan aggregere efterspørgslen gennem serviceleverandøren, og som er udformet på en måde, der er forenelig med EU-konkurrenceretten. Desuden bør koncentrationen i ét enkelt gasindkøbskonsortium betyde en styrkelse af EU's forhandlingsposition på markedet, hvilket vil medføre fordelagtigere vilkår, som mindre virksomheder næppe ville kunne opnå alene eller i tilfælde af fragmenteret handling.

(34) Etablering og iværksættelse af gasindkøbskonsortier i henhold til denne forordning bør ske i overensstemmelse med Unionens konkurrenceregler som gældende under de nuværende ekstraordinære markedsforhold. Kommissionen har tilkendegivet, at den er rede til at vejlede virksomhederne i udformningen af et sådant gasindkøbskonsortium og til at vedtage en afgørelse i henhold til artikel 10 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 (6) om, at artikel 101 og 102 i TEUF ikke finder anvendelse, såfremt der indarbejdes og overholdes relevante garantier. Kommissionen har også erklæret sig rede til at yde uformel vejledning til virksomheder, der deltager i andre konsortier, og som står over for usikkerhed med hensyn til vurderingen af om et eller flere elementer i deres fælles indkøbsordning er i overensstemmelse med Unionens konkurrenceregler.

(35) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet går foranstaltningerne om efterspørgselsaggregering og fælles indkøb ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå deres mål, da disse foranstaltninger vil blive gennemført på frivillig basis — med kun én begrænset undtagelse for så vidt angår obligatorisk deltagelse i aggregering af efterspørgslen med henblik på opfyldning af gaslagerfaciliteter — og de private virksomheder vil udgøre parterne i de kontrakter om gasforsyning, der er indgået i forbindelse med det fælles indkøb.

(36) For at optimere LNG-absorptionskapaciteten af Unionens LNG-faciliteter og brugen af gaslagerfaciliteter er der behov for forbedrede gennemsigtighedsordninger og et organiseret marked, der letter sekundær handel med gaslagringskapacitet og LNG-faciliteters kapacitet, svarende til de ordninger, der gælder for transport af gas via rørledninger. Dette er særlig vigtigt i en nødsituation og en omstilling fra russisk rørledningsgas til forsyning med LNG. Kommissionens forslag til et direktiv om fælles regler for de indre markeder for vedvarende gas, naturgas og brint og til en forordning om det indre marked for vedvarende gas, naturgas og brint indeholder bestemmelser herom. Fremrykningen af nævnte bestemmelser som led i kriseberedskabet er afgørende for at kunne udnytte LNG-faciliteterne og gaslagerfaciliteterne mere effektivt og med den nødvendige gennemsigtighed. For så vidt angår en fælleseuropæisk gennemsigtighedsplatform bør det være muligt for medlemsstaterne at anvende Unionens eksisterende gennemsigtighedsplatforme til LNG-faciliteter og gaslagerfaciliteter for at sikre en hurtig gennemførelse af denne forordning. Hvad angår en sekundær reservationsplatform, bør LNG-facilitets- og gaslagerfacilitetsoperatører kunne gøre brug af deres eksisterende platforme ved at forsyne dem med de nødvendige egenskaber.

(37) I forbindelse med langsigtede reservationer af gastransportkapacitet benyttes »use it or lose it«-procedurer i henhold til de eksisterende regler for håndtering af kapacitetsbegrænsninger. Nævnte procedurer er imidlertid langsomme, da de er mindst seks måneder om at virke, og indebærer nationale regulerende myndigheders tunge administrative procedurer. Nævnte regler bør derfor styrkes og forenkles for at give operatørerne af gastransmissionssystemer værktøjer, der sætter dem i stand til at reagere hurtigt på ændringer i gasstrømmene og håndtere eventuelle kapacitetsbegrænsninger. De nye regler kan navnlig fremskynde markedsføringen af uudnyttet langsigtet kapacitet, som ellers ville forblive uudnyttet, hvilket vil effektivisere brugen af rørledninger.

(38) Transmissionssystemoperatørerne bør analysere de tilgængelige oplysninger om netbrugernes brug af transmissionsnettet og afgøre, om der er tilfælde af underudnyttelse af den aftalte uafbrydelige kapacitet. En sådan underudnyttelse bør defineres som den situation, hvor en netbruger i gennemsnit har anvendt eller tilbudt mindre end 80 % af den reserverede uafbrydelige kapacitet på markedet inden for de seneste 30 dage. I tilfælde af underudnyttelse bør transmissionssystemoperatøren inkludere den disponible kapacitet i den næste månedlige auktion og derefter auktionere den. Alternativt bør de nationale regulerende myndigheder kunne beslutte at anvende en »use it or lose it«-mekanisme for uafbrydelig kapacitet et døgn frem i stedet for. I sidstnævnte tilfælde bør mekanismen finde anvendelse på alle sammenkoblingspunkter, uanset om der er kapacitetsbegrænsning eller ej.

(39) Virksomheder, der køber gas eller tilbyder at levere gas til forudbestemte steder via fælles indkøb, bør sikre transportkapaciteten fra gasleveringsstederne til bestemmelsesstedet. De gældende regler for det indre marked, herunder gasnetreglerne, bidrager til at sikre transportkapaciteten. De nationale regulerende myndigheder, transmissionssystemoperatørerne, LNG-facilitets- og gaslagerfacilitetsoperatørerne samt reservationsplatformene bør undersøge mulighederne for at forbedre brugen af infrastrukturen på en økonomisk overkommelig måde ved at undersøge muligheden for at udvikle nye transportkapacitetsprodukter, der forbinder sammenkoblingspunkter, LNG-faciliteter og gaslagerfaciliteter inden for EU, samtidig med at de gældende regler for det indre marked, navnlig Kommissionens forordning (EU) 2017/459 (7), overholdes.

(40) Selv om de ekstraordinære krisesituationer fører til ændringer i strømningsmønstrene i de europæiske gasnet, hvilket resulterer i ekstraordinært høje overbelastningsafgifter på visse sammenkoblingspunkter i Unionen, kan der findes en vis fleksibilitet i dialog med de relevante regulerende myndigheder i de

berørte medlemsstater i henhold til de eksisterende regler, hvis det er relevant, ved Kommissionens mellemkomst.

(41) Den Russiske Føderations invasion af Ukraine har ført til stor usikkerhed og forstyrrelser på de europæiske naturgasmarkeder. Som følge heraf har nævnte markeder i de seneste måneder afspejlet denne forsyningsusikkerhed, og denne usikkerhed har omsat de deraf følgende markedsforventninger til ekstremt høje og volatile naturgaspriser. Dette har igen lagt yderligere pres på markedsdeltagerne og undermineret Unionens energimarkeders gnidningsløse funktion.

(42) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (8) fastsætter regler, der sikrer den korrekte funktion af markedspladser, hvor der også handles energirelaterede råvarederivater. I henhold til nævnte direktiv skal medlemsstaterne stille krav om, at regulerede markeder indfører mekanismer til at sikre retfærdige og ordentligt fungerende finansielle markeder. Sådanne mekanismer har imidlertid ikke til formål at begrænse intradagsprisudviklingen og har ikke kunnet forhindre episoder med usædvanlig stor volatilitet på gas- og elderivatmarkederne.

(43) I betragtning af de vanskeligheder, som markedsdeltagerne på de markedspladser, hvor der handles energirelaterede råvarederivater, står over for, og da det haster med at sikre, at markederne for energiderivater fortsat opfylder deres rolle med hensyn til at opfylde realøkonomiske risikoafdækningsbehov, er det hensigtsmæssigt at kræve, at markedspladser, hvor der handles energirelaterede råvarederivater, indfører midlertidige mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet for mere effektivt at imødegå uforholdsmæssigt store prisudsving. For at sikre at sådanne mekanismer anvendes på de mest relevante kontrakter, bør de finde anvendelse på energirelaterede derivater, hvis løbetid er højst 12 måneder.

(44) Markedspladser, hvor der handles energirelaterede råvarederivater, tillader ofte forskellige energiselskaber fra alle medlemsstater at deltage. Sådanne energiselskaber er stærkt afhængige af de derivater, der handles på sådanne markedspladser, for at sikre kritisk gas- og elektricitetsforsyning i hele Unionen. Uforholdsmæssigt store prisudsving på markedspladser, hvor der handles energirelaterede råvarederivater, påvirker derfor driften af energiselskaber i hele Unionen og påvirker i sidste ende også slutbrugerne negativt. Derfor bør koordineringen af gennemførelsen og anvendelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet foretages i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne for at sikre, at operatører, der er afgørende for energiforsyningsikkerheden i alle medlemsstater, nyder godt af beskyttelse mod store prisbevægelser, der ville være til skade for deres virksomheds fortsatte drift, hvilket også ville være til skade for slutbrugerne.

(45) Mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet bør sikre, at uforholdsmæssigt store prisudsving inden for en handelsdag forhindres. Disse mekanismer bør være baseret på regelmæssige observationer af markedsprisen. I betragtning af de mange forskellige instrumenter på markederne for energiderivater og de særlige forhold, der gør sig gældende for de markedspladser, hvor sådanne instrumenter handles, bør mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet tilpasses de særlige forhold, der gør sig gældende for disse instrumenter og markeder. Derfor bør markedspladserne fastsætte prisgrænser under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt relevant energirelateret råvarederivat, likviditetsprofilen for det marked, hvor derivatet handles, og derivatets volatilitetsprofil.

(46) Når åbningsprisen fastsættes med henblik på at fastsætte den første referencepris på en handelsdag, bør markedspladsen henholde sig til den metode, den normalt anvender til at fastsætte den pris, som et specifikt energirelateret råvarederivat først handles til ved handelsdagens begyndelse. Ved fastsættelsen

af åbningsprisen efter enhver afbrydelse af handelen, som kan forekomme i løbet af handelsdagen, bør markedspladsen anvende den metode, som den finder mest hensigtsmæssig for at sikre, at korrekt handel genoptages.

(47) Markedspladserne bør kunne gennemføre mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet ved enten at integrere den i deres eksisterende automatiske afbrydere af handelen, der allerede er etableret i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU, eller som en supplerende mekanisme.

(48) For at sikre gennemsigtighed i måden, hvorpå mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet, som de gennemfører, fungerer, bør markedspladserne uden unødigt ophold offentliggøre en beskrivelse af dens generelle karakteristika, når de foretager en ændring. For at sikre fair og korrekt handel bør markedspladserne dog ikke være forpligtet til at offentliggøre alle mekanismens tekniske parametre.

(49) Hvis oplysningerne indsamlet af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) om gennemførelsen af mekanismen til styring af volatiliteten på markedspladser, hvor der handles energirelaterede råvarederivater i Unionen, viser, at der er behov for mere konsekvens i gennemførelsen af mekanismen for at sikre en mere effektiv styring af overdreven prisvolatilitet i hele Unionen, bør Kommissionen kunne fastsætte ensartede betingelser for gennemførelsen af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet, f.eks. hyppigheden, hvormed prisgrænserne revideres, eller de foranstaltninger, der skal træffes, hvis handelen bevæger sig uden for disse prisgrænser. Kommissionen bør tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt energirelateret råvarederivat, likviditetsprofilen for det marked, hvor derivatet handles, og derivatets volatilitetsprofil.

(50) For at give markedspladserne tilstrækkelig tid til effektivt at gennemføre mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet som angivet i denne forordning bør markedspladserne gives frist til den 31. januar 2023 til at oprette denne mekanisme. For at sikre at markedspladserne er i stand til hurtigt at håndtere uforholdsmæssigt store prisudsving, selv inden mekanismen oprettes, bør de have en foreløbig mekanisme, der kan nå stort set det samme mål som mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet.

(51) De forpligtelser og restriktioner, der pålægges markedspladser og handlere som følge af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet, går ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at give energiselskaberne mulighed for fortsat at deltage på gas- og elmarkederne og opfylde deres behov for risikoafdækning og dermed bidrage til energiforsynings sikkerheden for de endelige forbrugere.

(52) For at sikre en effektiv anvendelse af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet bør de kompetente myndigheder føre tilsyn med markedspladsernes gennemførelse heraf og regelmæssigt aflægge rapport herom til ESMA. For at sikre en konsekvent gennemførelse af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet bør de kompetente myndigheder også sikre, at forskelle i markedspladsernes gennemførelse af disse mekanismer er behørigt begrundede.

(53) For at afhjælpe potentielle forskelle i medlemsstaternes anvendelse af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet og på grundlag af de rapporter, der indgives af de kompetente myndigheder, bør ESMA koordinere medlemsstaternes kompetente myndigheders indsats og dokumentere eventuelle konstaterede forskelle i måden, hvorpå mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet gennemføres af markedspladser på tværs af jurisdiktioner i Unionen.

(54) I betragtning af den hidtil usete reduktion af naturgasforsyningen fra Den Russiske Føderation og den vedvarende risiko for yderligere pludselige forsyningsafbrydelser har Unionen et presserende behov for at diversificere sine gasforsyninger. Det europæiske LNG-marked er imidlertid stadig under udvikling, og det er vanskeligt at vurdere nøjagtigheden af priserne på dette marked. For at opnå en nøjagtig, objektiv og pålidelig vurdering af prisen for LNG-leverancer til Unionen bør Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 (9), indsamle alle de LNG-markedsdata, der er nødvendige for at udarbejde en daglig LNG-prisvurdering.

(55) Prisvurderingen bør baseres på alle transaktioner vedrørende LNG-leverancer til Unionen. ACER bør have beføjelse til at indsamle disse markedsdata fra alle markedsdeltagere, der er involverede i LNG-leverancer til Unionen. Alle disse markedsdeltagere bør være forpligtet til at indberette alle deres LNG-markedsdata til ACER så tæt på realtid som teknologisk muligt enten efter en transaktion eller ved afgivelse af et købs- eller salgstilbud med henblik på at indgå i en transaktion. ACER's prisvurdering bør omfatte det mest fuldstændige datasæt, herunder transaktionspriser og fra den 31. marts 2023 købs- og salgspriser for LNG-leverancer til Unionen. Den daglige offentliggørelse af denne objektive prisvurdering og af det spænd, der er fastsat i forhold til referenceprisen på markedet i form af et LNG-benchmark, baner vej for markedsdeltagernes frivillige accept af denne som referenceprisen i deres kontrakter og transaktioner. Når LNG-prisvurderingen og LNG-benchmarket er veletableret, kan de også blive en reference for derivatkontrakter til risikoafdækning af prisen på LNG eller forskellen mellem LNG-prisen og andre gaspriser. I betragtning af den hastende karakter af indførelse af LNG-prisvurderingen bør den første offentliggørelse af denne vurdering finde sted senest den 13. januar 2023.

(56) De nuværende beføjelser, der er tillagt ACER ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 (10) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1348/2014 (11) (under ét benævnt »REMIT«), er ikke tilstrækkelige til at tilvejebringe et fuldstændigt og fyldestgørende datasæt for alle LNG-leverancer til Unionen. Et sådant omfattende og fyldestgørende datasæt til daglig prisvurdering er imidlertid nødvendigt, for at Unionen i en ånd af solidaritet kan forvalte sine indkøbspolitikker for international LNG-import, navnlig i den aktuelle krisesituation. Relevante data og oplysninger om LNG-kontrakter er også nødvendige for at sikre overvågning af prisudviklingen og for at udføre kvalitetskontrol og -sikring af dataene. Dette ad hoc-instrument bør gøre det muligt for ACER at indsamle alle de markedsdata, der er nødvendige for at foretage en fyldestgørende og repræsentativ vurdering af prisen på LNG-leverancer til Unionen.

(57) Selv om den daglige fastsættelse af en LNG-prisvurdering og et LNG-benchmark gøres permanent på et senere tidspunkt som del af en mere omfattende revision af REMIT, kræver den aktuelle krisesituation en hurtig indsats på et midlertidigt grundlag for at håndtere de alvorlige vanskeligheder med hensyn til levering og nøjagtig prisfastsættelse af LNG-leverancer til Unionen, indtil en sådan revision af REMIT kan vedtages i overensstemmelse med den almindelige lovgivningsprocedure.

(58) For straks at øge prisgennemsigtigheden og planlægningssikkerheden på LNG-importmarkedet bør det præciseres, at det relevante datasæt bør omfatte både oplysninger om priserne og mængderne for de gennemførte LNG-transaktioner, priser og mængder for bud og tilbud vedrørende LNG-leverancer til Unionen samt formlen i den langsigtede kontrakt, som prisen udledes af, hvis det er relevant.

(59) LNG-markedsdeltagere, der er omfattet af en indberetningspligt, bør defineres som dem, der deltager i enten køb eller salg af LNG-ladninger bestemt til levering til Unionen. Nævnte LNG-markedsdeltagere

bør være underlagt de forpligtelser og forbud, der gælder for markedsdeltagere i overensstemmelse med REMIT.

(60) ACER bør i samarbejde med Kommissionen have et bredt mandat til at præcisere kravene til kvalitet og indhold af de markedsdata, det indsamler til udarbejdelse af den daglige prisvurdering for LNG-leverancer til Unionen. Det bør også have vide skønsbeføjelser i valget af sin foretrukne transmissionsprotokol. For at sikre den højest mulige kvalitet af de markedsdata, der skal indberettes, bør ACER have beføjelse til at specificere alle parametre for de indberettede markedsdata. Sådanne parametre bør omfatte, men er ikke begrænset til, referenceenheder til indberetning af prisdata, referenceenheder til indberetning af mængdedata, løbetid for købs- og salgskurser ved transaktionen eller forud for transaktionen samt de transmissionsprotokoller, der skal anvendes til at videregive de krævede data til ACER.

(61) ACER bør også fastlægge den metode, det anvender til dagligt at levere en LNG-prisvurdering og et LNG-benchmark, samt den proces, det anvender til regelmæssig revision af denne metode.

(62) Den prisvurdering, der offentliggøres i henhold til denne forordning, skal gøre de gældende priser for LNG-import til Europa mere gennemsigtige for medlemsstaterne og andre markedsdeltagere. Denne større prisgennemsigtighed skal gøre det muligt for medlemsstaterne og private enheder med hjemsted i Unionen at handle på en mere informeret og koordineret måde, når de køber LNG på globale markeder og navnlig, når de benytter serviceleverandøren. Mere koordinering i forbindelse med køb af LNG skal gøre det muligt for medlemsstaterne at undgå at overbyde hinanden eller afgive bud, som ikke er i overensstemmelse med den gældende markedspris. Derfor er de prisvurderinger og de benchmarks, der offentliggøres i henhold til denne forordning, afgørende for at skabe større solidaritet mellem medlemsstaterne i forbindelse med indkøb af knappe LNG-forsyninger.

(63) Markedsoperatørernes forpligtelse til at give ACER oplysninger om LNG-transaktioner er nødvendig og forholdsmæssig for at nå målet om at sætte ACER i stand til at fastsætte et LNG-benchmark, navnlig da den er i overensstemmelse med markedsoperatørernes eksisterende forpligtelser i henhold til REMIT, og da ACER vil holde forretningsmæssigt følsomme oplysninger fortrolige.

(64) Ud over afbryderen og LNG-benchmarken er andre interventioner tilgængelige, herunder en midlertidig dynamisk priskorridor, som Det Europæiske Råd anmodede om i konklusionerne af 20. og 21. oktober 2022 under hensyntagen til følgende sikkerhedsforanstaltninger: Den bør finde anvendelse på naturgasstransaktioner i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af Gasunie Transport Services B. V. ; andre EU-gashandelsknudepunkter kan knyttes til den korrigerede TTF-spotpris via en midlertidig dynamisk priskorridor; og den bør ikke berøre »over-the-counter«-gashandel, bør ikke bringe Unionens gasforsynings sikkerhed i fare, bør afhænge af de fremskridt, der gøres med gennemførelsen af gasbesparelses målet, bør ikke føre til en samlet stigning i gasforbruget, bør udformes på en sådan måde, at det ikke forhindrer markedsbaserede gasstrømme inden for EU, bør ikke påvirke energiderivatmarkedernes stabilitet og velordnede funktion og bør tage hensyn til gaspriserne på de forskellige organiserede markedspladser i Unionen.

(65) Medlemsstaterne har i en nødsituation mulighed for at prioritere gasforsyningen til visse kritiske gasfyrede kraftværker i betragtning af deres betydning for at sikre elforsynings sikkerheden og undgå ubalancer på nettet, jf. forordning (EU) 2017/1938. Kritiske gasfyrede kraftværker og den dermed forbundne gasmængde kan have en væsentlig indvirkning på, hvor stor en gasmængde der er til rådighed for solidaritet i en nødsituation. I den forbindelse bør medlemsstaterne uanset artikel 13, stk. 1, 3 og 8,

i forordning (EU) 2017/1938 midlertidigt kunne anmode om solidaritetsforanstaltninger i nødsituationer, også når de ikke er i stand til at skaffe de kritiske gasmængder, der er nødvendige for at sikre den fortsatte elproduktion fra de kritiske gasfyrede kraftværker. Af samme grund bør solidaritetsydende medlemsstater også have ret til at sikre, at forsyninger til deres solidaritetsbeskyttede kunder eller andre væsentlige tjenester, f.eks. fjernvarme, og driften af deres kritiske gasfyrede kraftværker ikke bringes i fare, når de yder solidaritet til en anden medlemsstat.

(66) For hver medlemsstat bør der fastsættes en maksimumsgrænse for de kritiske gasmængder, der er nødvendige for at opretholde elforsyningssikkerheden, således at unødvendige eller urimelige solidaritetsanmodninger eller unødige begrænsninger for solidaritet til en medlemsstat i nød undgås. Den metode, der anvendes i vinterprognosen fra det europæiske net af transmissionssystemoperatører for elektricitet (ENTSO-E), danner grundlag for indkredsningen af den kritiske gasmængde til elforsyningssikkerheden og for fastsættelsen af sådanne grænser. De kritiske gasmængder for elforsyningssikkerheden, som ENTSO-E har beregnet, afspejler de gasmængder, der er absolut nødvendige for at sikre tilstrækkelig elektricitet på paneuropæisk plan under anvendelse af alle markedsressourcer, idet gassen altid anses for at være sidst i rangfølgen. ENTSO-E-metoden er baseret på et stort udsnit af de værst tænkelige klimascenarier og scenarier med tvungne afbrydelser. Det forhold, at ENTSO-E-metoden ikke tager hensyn til al kraftvarmeproduktion, forhindrer ikke medlemsstaterne i at betragte beskyttede kunders fjernvarmeinstallationer som beskyttede i henhold til definitionen i forordning (EU) 2017/1938. For medlemsstater, hvis elproduktion er fuldstændig afhængig af LNG-leverancer uden betydelig lagerkapacitet, bør de kritiske gasmængder for elforsyningssikkerheden tilpasses i overensstemmelse hermed. Den kritiske gasmængde for elforsyningssikkerheden kan være lavere end det historiske gasniveau, der forbruges til elproduktion, da tilstrækkelig elektricitet kan leveres på andre måder, herunder ved at levere forsyninger mellem medlemsstaterne.

(67) Dette udelukker dog ikke, at de faktiske minimumsgasmængder, der kræves af en solidaritetsanmodende medlemsstat eller en solidaritetsydende medlemsstat, kan være højere end de værdier, som ENTSO-E har modelleret, for at undgå en elkrise. I sådanne tilfælde bør den medlemsstat, der anmoder om solidaritet, eller den solidaritetsydende medlemsstat kunne overskride de maksimumsværdier, der er fastsat i denne forordning, hvis den kan begrunde nødvendigheden heraf for at undgå en elkrise, f.eks. i tilfælde, der kræver brug af frekvensgenoprettelsesreserver og alternative brændstoffer, eller i ekstraordinære scenarier, der ikke blev taget i betragtning i ENTSO-E's vinterprognose, navnlig i betragtning af de hydrologiske niveauer eller uventede udviklinger. Den kritiske gasmængde for elforsyningssikkerheden omfatter pr. definition al den gas, der er nødvendig for at sikre en stabil elforsyning, og omfatter derfor den elektricitet, der er nødvendig for at producere og transportere gas, samt vigtige sektorer med kritisk infrastruktur og anlæg, der er afgørende for, at militæret, de nationale sikkerhedstjenester og de humanitære bistandstjenester kan fungere.

(68) De restriktioner, der pålægges markedsoperatørerne ved udvidelse af solidaritetsbeskyttelsen til kritiske gasmængder, er nødvendige for at sikre gasforsyningssikkerheden i en situation med reduceret gasforsyning og øget efterspørgsel i løbet af vinterhalvåret. Disse restriktioner bygger på eksisterende foranstaltninger, der er fastsat i forordning (EU) 2017/1938 og Rådets forordning (EU) 2022/1369 (12), og har til formål at gøre disse foranstaltninger mere effektive under de nuværende omstændigheder.

(69) Denne forordning berører ikke medlemsstaternes frihed til at tage hensyn til de potentielle langvarige skader på industrianlæg, når de prioriterer den efterspørgsel, der bør reduceres eller indskrænkes for at kunne yde solidaritet til en anden medlemsstat.

(70) Visse kunder, herunder privatkunder og kunder, der leverer væsentlige sociale tjenester, er særligt sårbare over for de negative virkninger af en gasforsyningsafbrydelse. Derfor indførtes der med forordning (EU) 2017/1938 en solidaritetsmekanisme mellem medlemsstaterne som et instrument til at afbøde virkningerne af en alvorlig nødsituation inden for Unionen og garantere gasforsyningen til solidaritetsbeskyttede kunder. I visse tilfælde kan beskyttede kunders gasforbrug imidlertid betragtes som ikkevæsentligt. En reduktion af denne type forbrug, som klart går ud over, hvad der er nødvendigt, vil ikke underminere målene med forordning (EU) 2017/1938, navnlig da den manglende gas, der forbruges til ikkevæsentlige formål, kan medføre alvorlig skade i andre private eller kommercielle sektorer. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at opnå gasbesparelser, også ved at reducere beskyttede kunders ikkevæsentlige forbrug under særlige omstændigheder, hvis en sådan reduktion er fysisk mulig, uden at det berører væsentlige anvendelser. Eventuelle reduktionsforanstaltninger, der træffes af medlemsstaterne, bør dog strengt begrænses til ikkevæsentligt forbrug og på ingen måde reducere de beskyttede kunders basisforbrug eller begrænse deres mulighed for at opvarme deres hjem tilstrækkeligt.

(71) Medlemsstaterne og deres kompetente myndigheder bør stilles frit med hensyn til at fastsætte reduktionsforanstaltninger og definere de aktiviteter, der svarer til ikkevæsentligt forbrug, såsom udendørs opvarmning, opvarmning af private svømmebassiner og andre supplerende boligfaciliteter. Muligheden for at begrænse ikkevæsentligt forbrug bør sætte medlemsstaterne i stand til at styrke beskyttelsesforanstaltningerne og sikre, at gas bliver leveret til andre væsentlige sektorer, tjenester og industrier, således at de kan fortsætte deres drift under en krise.

(72) Enhver foranstaltning til at reducere beskyttede kunders ikkevæsentlige forbrug bør være nødvendig og forholdsmæssig, navnlig under en erklæret krise i henhold til artikel 11, stk. 1, og artikel 12 i forordning (EU) 2017/1938 eller i en EU-alarmsituation i henhold til forordning (EU) 2022/1369. Uanset anvendelsen af foranstaltninger til reduktion af ikkevæsentligt forbrug bør beskyttede kunder fortsat beskyttes mod afbrydelser. Medlemsstaterne bør også sikre, at sådanne foranstaltninger ikke begrænser beskyttelsen af de sårbare kunder, hvis nuværende forbrug bør betragtes som væsentligt, med forbehold af afbrydelse af forsyninger af tekniske grunde.

(73) Medlemsstaterne kan frit beslutte, hvorvidt og hvordan der sondres mellem beskyttede kunders væsentlige forbrug og ikkevæsentlige forbrug. En medlemsstat, som anmoder om solidaritetsforanstaltninger, og som beslutter ikke at foretage denne sondring, bør ikke være forpligtet til at påvise, at det ikkevæsentlige forbrug kan reduceres inden anmodningen om solidaritet. En solidaritetsydende medlemsstat bør ikke være forpligtet til at sondre mellem væsentlige og ikkevæsentlige kunder for at bestemme den mængde gas, der er til rådighed til solidaritetsforanstaltninger.

(74) I en nødsituation bør medlemsstaterne og Unionen sikre, at gassen fortsat strømmer på det indre marked. Det betyder, at foranstaltninger, der træffes på nationalt plan, ikke bør give anledning til problemer med forsyningssikkerheden i andre medlemsstater, og at adgangen til grænseoverskridende infrastruktur til enhver tid bør være sikker og teknisk mulig. Den nuværende lovgivningsmæssige ramme omfatter ikke bestemmelser, der kan anvendes til effektivt at løse konflikter mellem to medlemsstater om foranstaltninger, der har en negativ indvirkning på grænseoverskridende strømme. Da Unionens gas- og elnet er sammenkoblet, kan dette ikke blot føre til alvorlige forsyningssikkerhedsproblemer, men også svække Unionens enhed over for tredjelande. Uanset artikel 12, stk. 6, i forordning (EU) 2017/1938, bør Kommissionen derfor gives beføjelser til at evaluere de trufne nationale foranstaltninger og til om nødvendigt at mægle inden for en rimelig frist. Med henblik herpå bør Kommissionen kunne begære

sådanne nationale foranstaltninger ændret, hvis den konstaterer trusler mod andre medlemsstater eller Unionens gasforsynings sikkerhed. I betragtning af den nuværende energikrisens ekstraordinære karakter bør Kommissionens afgørelse efterkommes uden forsinkelser, der potentielt kan hæmme Unionens gasforsyning. I nærværende forordnings anvendelsesperiode bør samrådsprocedurerne derfor suspenderes af hensyn til det indre markeds funktion.

(75) Princippet om energimæssig solidaritet er et almindeligt princip i EU-retten (13), som finder anvendelse på alle medlemsstater og ikke kun på nabomedlemsstater. Desuden er en effektiv anvendelse af den eksisterende infrastruktur, herunder grænseoverskridende transmissionskapacitet og LNG-faciliteter, vigtig for at opretholde gasforsynings sikkerheden i en ånd af solidaritet. I tider med gasforsyningsafbrydelser på EU-, regionalt eller nationalt plan og et betydeligt skift bort fra rørledningsgas til LNG bør medlemsstaterne i en alvorlig krisesituation ikke blot kunne drage fordel af forsyningsmulighederne fra naborørledninger, men også af forsyningsmuligheder fra lande, der råder over en LNG-facilitet. Nogle medlemsstater bør være i stand til at yde solidaritet til andre medlemsstater, selv om de ikke er direkte forbundet via en gasrørledning eller gennem et tredjeland eller andre medlemsstater, forudsat at den solidaritetsansmodende medlemsstat har udtømt alle markedsbaserede foranstaltninger i sin nødplan, herunder LNG-køb på det globale marked. Det er derfor hensigtsmæssigt at udvide forpligtelsen til at yde solidaritet, så den også omfatter ikkeforbundne medlemsstater med LNG-faciliteter under hensyntagen til forskellene mellem rørledningsgas og LNG-markeder og -infrastruktur, herunder LNG-fartøjer og -tankskibe, ved at pålægge operatørerne forpligtelser, og under hensyntagen til manglende håndhævelsesbeføjelser med hensyn til LNG-aktiver såsom LNG-tankskibe og herunder muligheder for at bytte mellem naturgas og LNG, hvis ikke der findes en facilitet til flydendegørelse af gas på den medlemsstats område, der yder solidaritet.

(76) En medlemsstat med LNG-faciliteter bør ikke, når den yder solidaritet til en anden medlemsstat, holdes ansvarlig for flaskehalse eller andre potentielle problemer, der kan opstå uden for dens eget område, eller som følger af manglende håndhævelsesbeføjelser over for LNG-fartøjer og -tankskibe, der ejes af en tredjelandsoperatør, hvis sådanne flaskehalse eller andre problemer kan påvirke den faktiske gasstrøm og i sidste ende forhindre, at den nødvendige gasmængde når frem til den solidaritetsansmodende medlemsstat. Hvis den solidaritetsydende medlemsstat ikke har håndhævelsesbeføjelser, bør den ikke holdes ansvarlig for den manglende ombytning af en LNG-ladning med naturgas.

(77) Til gennemførelse af princippet om energisolidaritet blev der ved forordning (EU) 2017/1938 indført en solidaritetsmekanisme, der har til formål at styrke samarbejdet og tilliden mellem medlemsstaterne i tilfælde af en alvorlig krise. For at lette gennemførelsen af solidaritetsmekanismen skal medlemsstaterne aftale en række tekniske, retlige og finansielle elementer i deres bilaterale ordninger, jf. artikel 13, stk. 10, i forordning (EU) 2017/1938.

(78) På trods af en retlig forpligtelse til at indgå bilaterale solidaritetsordninger senest den 1. december 2018 er kun nogle få sådanne ordninger blevet afsluttet, hvilket bringer gennemførelsen af den retlige forpligtelse til at yde solidaritet i en nødsituation i fare. Kommissionens forslag til forordning om det indre marked for gas fra vedvarende kilder, naturgas og brint indeholdt en første model for en solidaritetsaftale. Da denne model imidlertid blev udviklet inden Den Russiske Føderations invasion af Ukraine, er det i lyset af den nuværende situation med ekstrem gasknaphed og eksplosive priser og det presserende behov for at have midlertidige standardregler på plads allerede for den kommende vinter hensigtsmæssigt at skabe en midlertidig ramme af standardregler for levering af de krævede solidaritetsforanstaltninger uanset artikel 13, stk. 1 og 2, i forordning (EU) 2017/1938, som er effektive og hurtigt gennemførlige,

ikke afhænger af lange bilaterale forhandlinger, og som er tilpasset den nuværende situation med uforholdsmæssigt høje priser og meget volatile gaspriser. Der bør navnlig indføres klarere standardregler for kompensationen for omkostningerne ved den leverede gas og — i en ånd af solidaritet mellem medlemsstaterne — for begrænsningen af potentielle ekstraomkostninger, som den solidaritetsydende medlemsstat måtte opkræve. Reglerne om solidaritetsforanstaltninger i henhold til artikel 13 i forordning (EU) 2017/1938 bør fortsat finde anvendelse, medmindre andet er udtrykkeligt fastsat.

(79) Solidaritet bør i princippet ydes til gengæld for en rimelig kompensation, der betales direkte af den solidaritetsansøgende medlemsstat eller dens delegerede enheder. Kompensationen bør dække gasprisen, eventuelle faktiske eller potentielle lageromkostninger, den grænseoverskridende transport og de dermed forbundne omkostninger. Kompensationen bør være rimelig, både for den solidaritetsansøgende medlemsstat, og for de solidaritetsydende medlemsstater.

(80) Den nuværende krise medfører prisniveauer og regelmæssige prisstigninger, som ligger langt ud over den mulighed for en forsyningskrise, der kunne forudses på tidspunktet for vedtagelsen af forordning (EU) 2017/1938. Den intradagsprisvolatilitet, der i øjeblikket kendetegner gasmarkedet som følge af den nuværende gaskrise, bør derfor tages i betragtning ved fastsættelsen af den kompensation, der udbetales til de solidaritetsydende medlemsstater. På grundlag af solidaritet og for at undgå prissætning under ekstreme markedsforhold ville det være problematisk at anvende den svingende intradagsmarkedspris til beregning af standardprisen for solidaritetsforanstaltningen. Gasprisen bør afspejle den gennemsnitlige day-ahead-markedspris på dagen forud for anmodningen om solidaritet i den solidaritetsydende medlemsstat. Henset hertil er kompensationen stadig baseret på markedsprisen som fastsat i Kommissionens henstilling (EU) 2018/177 (14). Den gennemsnitlige day-ahead-markedspris er mindre følsom over for volatiliteten og de meget høje spotpriser i krisesituationer og begrænser som sådan eventuelle u hensigtsmæssige incitament.

(81) Som fremhævet i henstilling (EU) 2018/177 kan omkostningerne ved erstatning for indskrænkninger i industrien dog kun dækkes af kompensation, hvis de ikke afspejles i den gaspris, som den solidaritetsansøgende medlemsstat skal betale, og den solidaritetsansøgende medlemsstat bør ikke udbetale kompensation to gange for de samme omkostninger. Under hensyntagen til de ekstraordinære omstændigheder, hvor gaspriserne har nået et hidtil uset niveau, bør en medlemsstat, der modtager solidaritet, ikke automatisk være forpligtet til fuldt ud at dække andre omkostninger, såsom skader eller retlige omkostninger, der opstår i den solidaritetsydende medlemsstat, medmindre en anden løsning er aftalt i en solidaritetsaftale. Erfaringerne har vist, at den modtagende medlemsstats forpligtelse til at bære den fulde finansielle risiko for samtlige direkte eller indirekte kompensationsomkostninger, der kan følge af at yde solidaritetsforanstaltninger, er en væsentlig hindring for at indgå solidaritetsaftaler. Det ubegrænsede ansvar i standardreglerne for solidaritetsaftaler bør derfor lempes for at gøre det muligt at indgå de udestående aftaler så hurtigt som muligt, da disse aftaler er et centralt element i forordning (EU) 2017/1938 og afspejler Unionens princip om energisolidaritet. Så længe kompensationen for indirekte omkostninger ikke overstiger 100 % af gasprisen, er berettiget og ikke dækkes af gasprisen, bør disse omkostninger dækkes af den modtagende medlemsstat.

Hvis de ønskede omkostninger imidlertid overstiger 100 % af gasprisen, bør Kommissionen efter høring af de relevante kompetente myndigheder fastsætte en rimelig omkostningskompensation og derfor have mulighed for at kontrollere, om begrænsningen af omkostningskompensationen er hensigtsmæssig. Kommissionen bør derfor kunne tillade en anden kompensation end den, der er fastsat i forordning (EU) 2017/1938, i individuelle tilfælde under hensyntagen til sagens særlige omstændigheder, herunder foran-

staltninger for at spare på gassen og reducere gasefterspørgslen, og princippet om energisolidaritet. I vurderingen bør Kommissionen tage behørigt hensyn til at undgå uforholdsmæssigt store indirekte omkostninger som følge af indskrænkning eller afkobling af gaskunder.

(82) Bestemmelserne i denne forordning vedrørende betaling af kompensation for solidaritetsforanstaltninger mellem medlemsstaterne berører ikke principperne om skadeserstatning i henhold til national forfatningsret.

(83) Indgåelsen af solidaritetsordninger med nabomedlemsstater som krævet i henhold til artikel 13, stk. 10, i forordning (EU) 2017/1938 er det mest hensigtsmæssige instrument til at gennemføre forpligtelsen til at yde solidaritetsforanstaltninger i henhold til nævnte forordnings artikel 13, stk. 1 og 2. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at fravige de standardkompensationsregler, der er fastsat i nærværende forordning, hvis de aftaler andre regler i en solidaritetsaftale. Medlemsstaterne bør navnlig have mulighed for bilateralt at nå til enighed om yderligere kompensation, der dækker andre omkostninger, såsom alle udgifterne i forbindelse med en forpligtelse til at betale erstatning i den solidaritetsydende medlemsstat, herunder skader på grund af indskrænkninger i industrien. I bilaterale solidaritetsaftaler kan sådanne omkostninger medtages i kompensationen, hvis det nationale retsgrundlag fastsætter en forpligtelse til at betale erstatning til industrien for indskrænkninger, herunder kompensation for økonomisk skade, oven i gasprisen.

(84) Standardsolidaritetsmekanismen bør kun udløses af en solidaritetsanmodende medlemsstat som sidste udvej, hvis markedet ikke kan tilbyde den nødvendige gasmængde, herunder LNG og den gasmængde, som tilbydes frivilligt af ikkebeskyttede kunder, til at opfylde efterspørgslen fra solidaritetsbeskyttede kunder. I henhold til forordning (EU) 2017/1938 skal medlemsstaterne have udtømt alle foranstaltninger i deres nødplaner, herunder tvungen indskrænkning af forsyningen til visse kundegrupper ned til de solidaritetsbeskyttede kunders niveau.

(85) Den hastende karakter og konsekvenserne af en mulig aktivering af solidaritetsmekanismen bør indebære et tæt samarbejde mellem de involverede medlemsstater, Kommissionen og de kompetente kriseledere som udpeget af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 10, stk. 1, litra g), i forordning (EU) 2017/1938. Anmodningen bør derfor meddeles til alle parter i god tid og indeholde et minimum af oplysninger, der gør det muligt for de solidaritetsydende medlemsstater at svare uden ophold. En solidaritetsydende medlemsstats svar bør omfatte oplysninger om den gasmængde, der kan leveres til den solidaritetsanmodende medlemsstat, herunder også de mængder, der kan frigøres under anvendelse af ikkemarkedsbaserede foranstaltninger. Medlemsstaterne kan aftale yderligere tekniske og koordineringsmæssige ordninger for at lette den rettidige reaktion på solidaritetsanmodninger. Når de yder solidaritet, bør medlemsstaterne og deres kompetente myndigheder sikre nettets driftssikkerhed og pålidelighed.

(86) Den solidaritetsanmodende medlemsstat bør kunne modtage solidaritet fra flere medlemsstater. Standardsolidaritetsmekanismen bør kun udløses, hvis den solidaritetsydende medlemsstat ikke har indgået nogen bilateral ordning med den solidaritetsanmodende medlemsstat. Hvis en bilateral aftale er indgået mellem den solidaritetsanmodende medlemsstat og den solidaritetsydende medlemsstat, bør en sådan ordning have forrang og finde anvendelse mellem dem.

(87) Kommissionen bør kunne overvåge anvendelsen af standardsolidaritetsmekanismen og bør, hvis det skønnes nødvendigt, være i stand til at lette matchningen af anmodninger om solidaritet. Med henblik

herpå bør Kommissionen oprette en interaktiv platform, der via en skabelon muliggør løbende indgivelse i realtid af solidaritetsanmodninger og deres matchning med de respektive tilgængelige mængder.

(88) Medlemsstaterne og de kontraherende parter i energifællesskabet kan også indgå frivillige ordninger for anvendelse af solidaritetsforanstaltninger.

(89) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (15).

(90) Målet for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

KAPITEL I

GENSTAND OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes midlertidige regler for:
 - a) hurtig etablering af en tjeneste, der giver virksomheder, der er etableret inden for Unionen, mulighed for efterspørgselsaggregering og fælles gasindkøb
 - b) sekundær kapacitetsreservation og gennemsigtighedsplatforme for LNG-faciliteter og gaslagerfaciliteter, og
 - c) håndtering af kapacitetsbegrænsninger i gastransmissionsnet.
2. Ved denne forordning indføres midlertidige mekanismer til beskyttelse af borgerne og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser ved hjælp af en midlertidig mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet for uforholdsmæssigt store prisudsving og et ad hoc-benchmark for LNG-priser, der skal udvikles af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (ACER).
3. Ved denne forordning fastsættes midlertidige foranstaltninger i tilfælde af en nødsituation på gasområdet, med henblik på at distribuere gas retfærdigt på tværs af grænserne, garantere gasforsyninger til de mest kritiske kunder og sikre, at der træffes solidaritetsforanstaltninger på tværs af grænserne.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »naturgasvirksomhed«: enhver fysisk eller juridisk person, der driver mindst en af følgende former for virksomhed: produktion, transmission, distribution, forsyning, køb eller oplagring af naturgas, herunder flydende naturgas (LNG), og som er ansvarlig for de kommercielle, tekniske eller vedligeholdelsesmæssige opgaver i forbindelse med disse aktiviteter, men som ikke er endelig kunde
- 2) »LNG-facilitet«: en terminal, som anvendes til flydendegørelse af naturgas eller import, losning og forgasning af LNG, herunder de hjælpefunktioner og de midlertidige lagerfaciliteter, der er

nødvendige for forgasningsprocessen og den efterfølgende levering til transmissionssystemet, bortset fra de dele af LNG-terminalerne, der benyttes til oplagring

- 3) »gaslagerfacilitet«: et anlæg, der anvendes til oplagring af naturgas, og som ejes eller drives af en naturgasvirksomhed, herunder den del af LNG-faciliteter, der benyttes til oplagring, bortset fra den del, der benyttes til produktionsformål, og bortset fra faciliteter, der udelukkende er forbeholdt transmissionssystemoperatører, således at de kan udføre deres hverv
- 4) »serviceleverandør«: en virksomhed, der er etableret i Unionen, og som Kommissionen, gennem en udbudsprocedure i henhold til forordning (EU, Euratom) 2018/1046, har indgået kontrakt med om at tilrettelægge det fælles indkøb og udføre de opgaver, der er anført i nærværende forordnings artikel 7
- 5) »IT-værktøj «: et IT-værktøj, hvorigennem serviceleverandøren aggregerer efterspørgslen fra naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder og søger tilbud fra naturgasleverandører eller -producenter for at matche den pågældende aggregerede efterspørgsel
- 6) »LNG-handel«: købs- og salgstilbud eller transaktioner i forbindelse med køb eller salg af LNG:
 - a) som specificerer levering inden for Unionen
 - b) som resulterer i levering inden for Unionen, eller
 - c) hvor en af modparterne konverterer LNG til gasform i en terminal i Unionen
- 7) »LNG-markedsdata«: optegnelser over købs- og salgstilbud eller transaktioner i forbindelse med LNG-handel, herunder de data, der er omhandlet i artikel 21, stk. 1
- 8) »LNG-markedsdeltager«: enhver fysisk eller juridisk person, uanset den pågældendes hjemsted eller bopæl, som deltager i LNG-handel
- 9) »LNG-prisvurdering«: fastsættelse af en daglig referencepris for LNG-handel i overensstemmelse med en metode, der fastsættes af ACER
- 10) »LNG-benchmark«: fastsættelse af et spænd mellem den daglige LNG-prisvurdering og afviklingsprisen for TTF Gas Futures front month-kontrakten, som ICE Endex Markets B. V. fastsætter dagligt
- 11) »markedsplads«: en af følgende:
 - a) »reguleret marked«: et multilateralt system som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU
 - b) »multilateral handelsfacilitet«: et multilateralt system som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i direktiv 2014/65/EU
 - c) »organiseret handelsfacilitet«: et multilateralt system som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 23), i direktiv 2014/65/EU
- 12) »energirelateret råvarederivat«: et råvarederivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 30), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 ⁽¹⁶⁾, der handles på en markedsplads, og hvis underliggende aktiv er elektricitet eller gas, og har en løbetid på højst 12 måneder
- 13) »kompetent myndighed«: medmindre andet er angivet, en kompetent myndighed som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 26), i direktiv 2014/65/EU
- 14) »kritisk gasmængde til elforsyningsikkerhed«: det maksimale gasforbrug, der er nødvendigt i elsektoren for at sikre tilstrækkelig dækning i det simulerede værste tænkelige scenario i vintertilstrækkelighedsvurderingen, jf. artikel 9 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/941 ⁽¹⁷⁾

- 15) »beskyttet kunde«: en beskyttet kunde som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2017/1938
- 16) »solidaritetsbeskyttet kunde«: en solidaritetsbeskyttet kunde som defineret i artikel 2, nr. 6), i forordning (EU) 2017/1938.

KAPITEL II

BEDRE KOORDINERING AF GASINDKØB

AFDELING I

Koordinering af gasindkøb i Unionen

Artikel 3

Gennemsigtighed og udveksling af oplysninger

1. Udelukkende med henblik på bedre koordination skal naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen, eller de af medlemsstaternes myndigheder, som har til hensigt at afgive tilbud om at indkøbe gas eller indlede forhandlinger med naturgasproducenter eller -leverandører fra tredjelande om køb af gas på over 5 TWh/år, underrette Kommissionen og, hvis det er relevant, den medlemsstat, hvor disse virksomheder er etableret, om indgåelsen af en gasforsyningskontrakt eller et aftalememorandum eller afgivelse af tilbud om køb af gas.

Den i første afsnit omhandlede underretning skal gives mindst seks uger før den påtænkte indgåelse eller afgivelse, eller inden for en kortere periode, forudsat at forhandlingerne indledes tættere på datoen for kontraktens underskrivelse, men ikke senere end to uger før den påtænkte indgåelse eller afgivelse. En sådan underretning begrænses til følgende grundlæggende oplysninger:

- a) kontraktpartnerens eller -partnernes identitet eller formålet med afgivelsen af tilbud om køb af gas
- b) de relevante mængder
- c) de relevante datoer, og
- d) den serviceleverandør, der tilrettelægger disse indkøb eller udbud på en medlemsstats vegne, hvor det er relevant.

2. Hvis Kommissionen finder, at yderligere koordination med henblik på afgivelsen af tilbud om indkøb af gas eller planlagte gasindkøb hos naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen, eller hos medlemsstaternes myndigheder kunne forbedre den måde, hvorpå de fælles indkøb fungerer, eller at afgivelsen af tilbud om indkøb af gas eller planlagte gasindkøb kan have en negativ indvirkning på det indre marked, på forsyningsikkerheden eller på energisolidariteten, kan Kommissionen rette en henstilling til naturgasvirksomheder eller gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen, eller til medlemsstaternes myndigheder, om at overveje passende foranstaltninger. I så fald underretter Kommissionen såfremt relevant den medlemsstat, hvor virksomheden er etableret.

3. Kommissionen underretter det i artikel 4 omhandlede ad hoc-styringsråd, inden den fremsætter en henstilling, jf. stk. 2.

4. Når der forelægges oplysninger for Kommissionen i henhold til stk. 1, kan de enheder, der forelægger oplysningerne, angive, om nogle af oplysningerne, hvad enten det er kommercielle eller andre oplysninger, hvis offentliggørelse vil kunne skade de involverede parter aktiviteter, skal betragtes som fortrolige, og om de forelagte oplysninger kan videregives til andre medlemsstater.

5. Anmodninger om fortrolighed i medfør af denne artikel begrænser ikke Kommissionens egen adgang til fortrolige oplysninger. Kommissionen sikrer, at adgangen til fortrolige oplysninger er strengt begrænset til de af Kommissionens tjenestegrene, for hvilke det er absolut nødvendigt at råde over disse oplysninger. Kommissionens repræsentanter behandler sådanne oplysninger med den behørig fortrolighed.

6. Uden at det berører artikel 346 i TEUF, udveksles oplysninger, der er fortrolige, kun med Kommissionen og andre relevante myndigheder, hvis en sådan udveksling er nødvendig for anvendelsen af denne forordning. De udvekslede oplysninger begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen. Oplysningernes fortrolighed bevares under udvekslingen, sikkerheden og de kommercielle interesser beskyttes for de enheder, der er omfattet af denne forordning, og der anvendes effektive instrumenter til at beskytte dataene fysisk. Alle servere og oplysninger skal fysisk befinde sig og opbevares på Unionens område.

Artikel 4

Ad hoc-styringsrådet

1. Der oprettes et ad hoc-styringsråd for at lette koordineringen af efterspørgselsaggregering og fælles indkøb.

2. Ad hoc-styringsrådet nedsættes af Kommissionen senest seks uger efter denne forordnings ikrafttræden. Det sammensættes af en repræsentant for hver medlemsstat og en repræsentant for Kommissionen. Repræsentanterne for de kontraherende parter i energifællesskabet kan på opfordring fra Kommissionen deltage i møder i ad hoc-styringsrådet om alle spørgsmål af fælles interesse. Kommissionen leder ad hoc-styringsrådet.

3. Ad hoc-styringsrådet vedtager selv sin egen forretningsorden med kvalificeret flertal senest en måned efter sin oprettelse.

4. Kommissionen bør høre ad hoc-styringsrådet om det udkast til henstilling, som Kommissionen har fremlagt i henhold til artikel 3, stk. 2, navnlig med hensyn til, om de relevante gasindkøb eller afgivelse af tilbud om indkøb af gas øger forsyningssikkerheden i Unionen og er forenelige med princippet om energisolidaritet.

5. Kommissionen bør også informere ad hoc-styringsrådet om virkningen af virksomhedernes deltagelse i de fælles indkøb, der tilrettelægges af serviceleverandøren, for forsyningssikkerheden i Unionen og energisolidariteten, hvor det er relevant.

6. Hvis fortrolige oplysninger fremsendes til medlemmerne af ad hoc-styringsrådet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, behandler de sådanne oplysninger med behørig fortrolighed. De udvekslede oplysninger begrænses til oplysninger, der er relevante og forholdsmæssige under hensyn til formålet med udvekslingen.

AFDELING 2

Efterspørgselsaggregering og fælles indkøb

Artikel 5

Midlertidig tjenesteydelseskontrakt med en serviceleverandør

1. Uanset artikel 176 i forordning (EU, Euratom) 2018/1046 indgår Kommissionen gennem en udbudsprocedure i henhold til forordning (EU, Euratom) 2018/1046 kontrakter om de nødvendige tjenesteydelser

fra en enhed, der er etableret i Unionen, og som fungerer som serviceleverandør med henblik på at udføre de opgaver, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 7.

2. Tjenesteydelseskontrakten med den valgte serviceleverandør skal fastlægge ejerskabet til de oplysninger, som serviceleverandøren har indhentet, og indeholde bestemmelser om muligheden for at overføre disse oplysninger til Kommissionen ved tjenesteydelseskontraktens opsigelse eller udløb.
3. Kommissionen fastlægger i tjenesteydelseskontrakten de praktiske aspekter af serviceleverandørens virksomhed, herunder brugen af IT-værktøjet, sikkerhedsforanstaltningerne, valutaen eller valutaerne, betalingsordningen og forpligtelserne.
4. I tjenesteydelseskontrakten med serviceleverandøren forbeholdes Kommissionen ret til at overvåge og revidere serviceleverandøren. Med henblik herpå skal Kommissionen have fuld adgang til de oplysninger, som serviceleverandøren er i besiddelse af.
5. Kommissionen kan anmode serviceleverandøren om at fremlægge alle nødvendige oplysninger for, at denne kan udføre de opgaver, der er anført i artikel 7, og for at sætte Kommissionen i stand til at kontrollere, at naturgasvirksomhederne og de gasforbrugende virksomheder opfylder de forpligtelser, der følger af artikel 10.

Artikel 6

Kriterier for udvælgelse af serviceleverandøren

1. Serviceleverandøren udvælges af Kommissionen på grundlag af følgende udvælgelseskriterier:
 - a) serviceleverandøren er etableret og har sit driftssted på en medlemsstats område
 - b) serviceleverandøren har erfaring med grænseoverskridende transaktioner
 - c) serviceleverandøren må ikke:
 - i) være omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF, navnlig Unionens restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, eller på baggrund af handlinger, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed
 - ii) være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handle på vegne af eller efter anvisning fra fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er omfattet af sådanne restriktive EU-foranstaltninger, eller
 - iii) være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handle på vegne af eller efter anvisning fra Den Russiske Føderation eller dens regering eller være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af russiske fysiske eller juridiske personer eller enheder eller organer, der er etableret i Rusland.
2. Uden at det berører andre due diligence-forpligtelser, indføres der kontraktlige forpligtelser mellem Kommissionen og serviceleverandøren for at sikre, at serviceleverandøren ved udførelsen af sine opgaver i overensstemmelse med artikel 7 hverken direkte eller indirekte stiller pengemidler eller økonomiske ressourcer til rådighed for fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, eller at disse på anden måde kommer dem til gode, som:
 - a) er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF, navnlig Unionens restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, eller på baggrund af handlinger, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed

- b) er direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handler på vegne af eller efter anvisning fra fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er omfattet af sådanne restriktive EU-foranstaltninger, eller
 - c) er direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handler på vegne af eller efter anvisning fra Den Russiske Føderation eller dens regering eller er direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af russiske fysiske eller juridiske personer eller enheder eller organer, der er etableret i Rusland.
3. Serviceleverandøren må ikke være en del af en vertikalt integreret virksomhed, der er aktiv inden for produktion eller levering af naturgas som omhandlet i artikel 2, nr. 20), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF ⁽¹⁸⁾, bortset fra en enhed, der er adskilt i overensstemmelse med kapitel IV i nævnte direktiv.
4. Kommissionen fastlægger sine udvælgelses- og tildelingskriterier under hensyntagen til bl.a. følgende kriterier, der skal specificeres i udbuddet:
- a) erfaring med at etablere og gennemføre udbuds- eller auktionsprocesser for naturgas eller tilknyttede tjenester såsom transporttjenester med støtte fra særlige IT-værktøjer
 - b) erfaring med at skræddersy udbuds- eller auktionsprocesser til forskellige behov såsom geografisk fokus eller tidsplanlægning
 - c) erfaring med udvikling af IT-værktøjer med henblik på at aggregere efterspørgslen fra flere deltagere og matche den med forsyningsmulighederne
 - d) kvaliteten af informationssystemets sikkerhed, især med hensyn til databeskyttelse og internetsikkerhed, og
 - e) kapacitet til at identificere og akkreditere deltagerne, både som juridisk enhed og med hensyn til finansiell kapacitet.

Artikel 7

Serviceleverandørens opgaver

1. Serviceleverandøren skal tilrettelægge efterspørgselsaggregering og fælles indkøb og navnlig:
 - a) aggregere efterspørgslen fra naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder med støtte fra IT-værktøjet
 - b) søge tilbud fra naturgasleverandører eller -producenter for med støtte fra IT-værktøjet at matche den aggregerede efterspørgsel
 - c) tildele adgangsrettigheder til forsyningen under hensyntagen til en rimelig fordeling mellem mindre og større deltagere af de tilbudte gasmængder blandt de naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der deltager i aggregeringen af efterspørgslen. Hvis den aggregerede efterspørgsel overstiger de modtagne forsyningstilbud, skal tildelingen af adgangsrettigheder stå i rimeligt forhold til den efterspørgsel, som de deltagende virksomheder har oplyst om i efterspørgselsaggregeringsfasen for et givet leveringstidspunkt og -sted
 - d) kontrollere, akkreditere og registrere brugerne af IT-værktøjet, og
 - e) levere eventuelle hjælpefunktioner til brugerne af IT-værktøjet, herunder funktioner, der gør det lettere at indgå kontrakter, eller til Kommissionen, hvis disse er nødvendige for en korrekt udførelse af de handlinger, der er fastsat i den i artikel 5 omhandlede tjenesteydelseskontrakt.
2. Betingelserne i forbindelse med serviceleverandørens opgaver, dvs. betingelserne for registrering af brugere, offentliggørelse og rapportering, fastsættes i den i artikel 5 omhandlede tjenesteydelseskontrakt.

Artikel 8

Deltagelse i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb

1. Deltagelsen i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb er åben og gennemsigtig for alle naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Unionen uanset den ønskede mængde. Naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder udelukkes fra at deltage som leverandører, producenter og købere i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb, hvis de:

- a) er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF, navnlig Unionens restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, eller på baggrund af handlinger, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed
- b) er direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handler på vegne af eller efter anvisning fra fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er omfattet af sådanne restriktive EU-foranstaltninger, eller
- c) være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handle på vegne af eller efter anvisning fra Den Russiske Føderation eller dens regering eller være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af russiske fysiske eller juridiske personer eller enheder eller organer, der er etableret i Rusland.

2. Der indføres kontraktlige forpligtelser for at sikre, at ingen pengemidler eller økonomiske ressourcer, der hidrører fra deltagelse i fælles indkøb tilrettelagt af serviceleverandøren, direkte eller indirekte stilles til rådighed for fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer eller på anden måde kommer dem til gode, som:

- a) er omfattet af Unionens restriktive foranstaltninger vedtaget i henhold til artikel 215 i TEUF, navnlig Unionens restriktive foranstaltninger truffet på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, eller på baggrund af handlinger, der underminerer eller truer Ukraines territoriale integritet, suverænitet og uafhængighed
- b) er direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handler på vegne af eller efter anvisning fra fysiske eller juridiske personer, enheder eller organer, der er omfattet af sådanne restriktive EU-foranstaltninger, eller
- c) være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af eller handle på vegne af eller efter anvisning fra Den Russiske Føderation eller dens regering eller være direkte eller indirekte ejet eller kontrolleret af russiske fysiske eller juridiske personer eller enheder eller organer, der er etableret i Rusland.

3. Medlemsstaterne eller andre interessenter kan yde likviditetsstøtte, herunder garantier, til deltagerne i fælles indkøb, der tilrettelægges af serviceleverandøren, i overensstemmelse med statsstøttere reglerne, hvor det er relevant. Dette kan omfatte garantier til dækning af behov for sikkerhedsstillelse eller til dækning af risikoen for yderligere omkostninger som følge af andre køberes insolvens i forbindelse med den samme kontrakt om fælles indkøb.

4. Naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der er etableret i Energifællesskabets kontraherende parter, kan deltage i efterspørgselsaggregering og fælles indkøb, forudsat at de nødvendige foranstaltninger eller ordninger for, at de kan deltage i aggregeringen af efterspørgslen og fælles indkøb i henhold til denne afdeling, er på plads.

Artikel 9

Naturgasforsyninger, der er udelukket fra fælles indkøb

Naturgasforsyninger med oprindelse i Den Russiske Føderation er udelukket fra fælles indkøb, herunder naturgasforsyninger, der indføres til medlemsstaterne eller de kontraherende parter i energifællesskabet gennem følgende indgangssteder:

- a) Greifswald
- b) Lubmin II
- c) Imatra
- d) Narva
- e) Värskä
- f) Luhamaa
- g) Sakiai
- h) Kotlovka
- i) Kondratki
- j) Wysokoje
- k) Tieterowka
- l) Mozyr
- m) Kobryn
- n) Sudzha (RU)/Ukraine
- o) Belgorod (RU)/Ukraine
- p) Valuyki (RU)/Ukraine
- q) Serebryanka (RU)/Ukraine
- r) Pisarevka (RU)/Ukraine
- s) Sokhranovka (RU)/Ukraine
- t) Prokhorovka (RU)/Ukraine
- u) Platovo (RU)/Ukraine
- v) Strandzha 2 (BG)/Malkoclar (TR).

Artikel 10

Obligatorisk brug af serviceleverandøren

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder inden for deres jurisdiktion deltager i den proces for aggregering af efterspørgslen, som serviceleverandøren tilrettelægger, som et af de mulige midler til at nå de fyldningsmål, der er anført i artikel 6a og 20 i forordning (EU) 2017/1938.
2. Medlemsstater med underjordiske gaslagerfaciliteter skal kræve, at naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder inden for deres jurisdiktion deltager i aggregeringen af efterspørgslen, som tilrettelægges af serviceleverandøren, med mængder svarende til mindst 15 % af den samlede mængde,

der er nødvendig for at nå de fyldningsmål, der er omhandlet i artikel 6a og 20 i forordning (EU) 2017/1938.

3. Medlemsstater uden underjordiske gaslagerfaciliteter skal kræve, at naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder inden for deres jurisdiktion deltager i den aggregering af efterspørgslen, som tilrettelægges af serviceleverandøren, med mængder svarende til mindst 15 % af de grænseoverskridende fyldningsmål, der er omhandlet i artikel 6c og 20 i forordning (EU) 2017/1938.

4. De naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der deltager i aggregeringen af efterspørgslen i henhold til en obligatorisk forpligtelse, kan beslutte ikke at købe gassen efter aggregeringsprocessen. Den indkøbte gas kan anvendes til andre formål end lagerfyldning.

Artikel 11

Gasindkøbskonsortier

Naturgasvirksomheder og gasforbrugende virksomheder, der deltager i den af serviceleverandøren tilrettede aggregering af efterspørgslen, kan på et gennemsigtigt grundlag koordinere elementer i indkøbskontraktens betingelser eller anvende kontrakter om fælles indkøb med henblik på at opnå bedre betingelser hos deres leverandører, forudsat at de overholder EU-retten, herunder EU-konkurrenceretten, navnlig artikel 101 og 102 i TEUF, hvilket Kommissionen kan fastsætte i en afgørelse i henhold til artikel 10 i forordning (EF) nr. 1/2003, og overholder gennemsigtighedskravet i henhold til nærværende forordnings artikel 3.

AFDELING 3

Foranstaltninger til forbedring af anvendelsen af LNG-faciliteter, gaslagerfaciliteter og rørledninger

Artikel 12

Sekundær kapacitetsreservationsplatform for brugere af LNG- og gaslagerfaciliteter

Brugere af LNG- og gaslagerfaciliteter har ret til at videresælge deres aftalte kapacitet på det sekundære marked, jf. artikel 2, nr. 6), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 ⁽¹⁹⁾. LNG-facilitets- og gaslagerfacilitetsoperatører opretter hver for sig eller på regionalt plan eller anvender en eksisterende gennemsigtig og ikkeforskelsbehandlende reservationsplatform, hvor brugere af LNG-faciliteter og gaslagerfaciliteter kan videresælge deres aftalte kapacitet på det sekundære marked, senest den 28. februar 2023.

Artikel 13

Gennemsigtighedsplatforme for LNG- og gaslagerfaciliteter

1. Senest den 28. februar 2023 offentliggør LNG-facilitets- og gaslagerfacilitetsoperatører alle de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 19 i forordning (EF) nr. 715/2009 om henholdsvis en europæisk gennemsigtighedsplatform for LNG-faciliteter og en europæisk gennemsigtighedsplatform for lagerfaciliteter på en gennemsigtig og brugervenlig måde. De regulerende myndigheder kan anmode disse operatører om at offentliggøre eventuelle yderligere oplysninger, der er relevante for systembrugerne.

2. LNG-faciliteter, der er blevet indrømmet en undtagelse fra reglerne om tredjepartsadgang i henhold til artikel 36 i direktiv 2009/73/EF, og gaslagerfacilitetsoperatører, der er omfattet af systemet med forhandlet tredjepartsadgang som omhandlet i artikel 33, stk. 3, i nævnte direktiv, offentliggør endelige tariffer for infrastruktur senest den 31. januar 2023.

*Artikel 14***Mere effektiv udnyttelse af transmissionskapacitet**

1. Transmissionssystemoperatører tilbyder underudnyttet aftalt uafbrydelig kapacitet ved sammenkoblingspunkter og virtuelle sammenkoblingspunkter som et månedligt kapacitetsprodukt og som dags- og intradagskapacitetsprodukter for måneden i tilfælde af underudnyttelse i henhold til stk. 2.
2. Aftalt uafbrydelig kapacitet anses for at være underudnyttet, hvis en netbruger har anvendt eller tilbudt mindre end 80 % i gennemsnit af den reserverede uafbrydelige kapacitet ved et sammenkoblingspunkt eller et virtuelt sammenkoblingspunkt i den foregående kalendermåned. Transmissionssystemoperatøren overvåger den uadnyttede kapacitet og underretter netbrugeren om den kapacitetsmængde, der skal trækkes tilbage ved det pågældende sammenkoblingspunkt eller virtuelle sammenkoblingspunkt, inden der i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/459 underrettes om den kapacitetsmængde, der udbydes ved den kommende rullende månedskapacitetsauktion.
3. Den kapacitetsmængde, der udbydes, er lig med forskellen mellem den gennemsnitlige udnyttelse i den foregående kalendermåned og 80 % af den uafbrydelige kapacitet, som der blev indgået aftale om for en periode på over en måned.
4. Disponibel kapacitet, der udbydes på en auktion i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/459, har ved tildelingen af kapacitet forrang frem for underudnyttet kapacitet, der indgår i en auktion i henhold til stk. 2.
5. Hvis den underudnyttede kapacitet, som transmissionssystemoperatøren har udbudt, sælges, trækkes den tilbage fra den oprindelige indehaver af den aftalte kapacitet. Den oprindelige indehaver kan anvende den tilbagetrukne uafbrydelige kapacitet som afbrydelig kapacitet.
6. Netbrugers rettigheder og pligter i henhold til kapacitetsaftalen gælder fortsat, indtil transmissionssystemoperatøren omfordeler kapaciteten, og i det omfang transmissionssystemoperatøren ikke omfordeler kapaciteten.
7. Før transmissionssystemoperatøren tilbyder underudnyttet uafbrydelig kapacitet i henhold til denne artikel, analyserer den de potentielle virkninger i hvert sammenkoblingspunkt, den driver, og underretter den kompetente nationale regulerende myndighed. Uanset denne artikels stk. 1-6 og uanset, om disse sammenkoblingspunkter er overbelastede eller ej, kan de nationale regulerende myndigheder beslutte at indføre en af følgende mekanismer for alle sammenkoblingspunkter:
 - a) en »use it or lose it«-mekanisme for uafbrydelig kapacitet et døgn frem i overensstemmelse med forordning (EU) 2017/459 og under hensyntagen til nr. 2.2.3 i bilag I til forordning (EF) nr. 715/2009
 - b) en overtegnings- og tilbagekøbsordning i overensstemmelse med nr. 2.2.2 i bilag I til forordning (EF) nr. 715/2009, der tilbyder mindst 5 % ekstrakapacitet i forhold til den tekniske kapacitet i det relevante sammenkoblingspunkt, eller
 - c) i det mindste indledningsvis tilbyde ikkenomineret kapacitet på en én dag frem- og intradagsbasis, der skal tildeles som afbrydelig kapacitet.

Denne artikels stk. 1-6 finder automatisk anvendelse, hvis en af de alternative mekanismer i henhold til første afsnit ikke anvendes senest den 31. marts 2023.

8. Inden den nationale regulerende myndighed træffer den i stk. 7 omhandlede afgørelse, hører den den nationale regulerende myndighed i den tilstødende medlemsstat og tager hensyn til denne myndigheds udtalelser. Hvis indfødnings-udtags-systemet, omfatter mere end én medlemsstat, hvor mere end én trans-

missionssystemoperatør er aktiv, træffer de berørte medlemsstaters nationale regulerende myndigheder i fællesskab afgørelse om anvendelsen af stk. 7.

KAPITEL III

FORANSTALTNINGER TIL FOREBYGGELSE AF UFORHOLDSMÆSSIGT HØJE GASPRI- SER OG UFORHOLDSMÆSSIGT STOR INTRADAGSPRISVOLATILITET PÅ MARKEDER- NE FOR ENERGIDERIVATER

AFDELING I

Midlertidigt intradagsværktøj til håndtering af uforholdsmæssigt stor volatilitet på markederne for energiderivater

Artikel 15

Mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet

1. Hurtigst muligt, men senest den 31. januar 2023, opretter hver markedsplads, på hvilken der handles energirelaterede råvarederivater, for hvert energirelateret råvarederivat, der handles på den, en mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet baseret på en øvre og nedre prisgrænse («prisgrænser»), som definerer de højeste og laveste priser, som ordrer må udføres til («mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet»). Markedspladserne sikrer, at mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet forhindrer uforholdsmæssigt store prisudsving inden for en handelsdag for energirelaterede råvarederivater. Ved oprettelsen af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet sikrer markedspladserne også, at gennemførelsen af disse foranstaltninger ikke forhindrer dannelsen af pålidelige end-of-day-slutpriser.
2. For hvert energirelateret råvarederivat, der handles på dem, fastlægger markedspladserne den beregningsmetode, der anvendes til bestemmelse af prisgrænserne i forhold til en referencepris. Dagens første referencepris skal være lig med den pris, der blev fastsat ved åbningen af den pågældende handels-session. De efterfølgende referencepriser skal være den seneste markedspris, der er observeret med regelmæssige mellemrum. Hvis handelen afbrydes i løbet af handelsdagen, skal den første referencepris efter afbrydelsen være lig med åbningsprisen for den genoptagne handel.
3. Prisgrænserne udtrykkes enten i absolut værdi eller i relative tal i form af en procentvis ændring i forhold til referenceprisen. Markedspladserne tilpasser beregningsmetoden til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt energirelateret råvarederivat, likviditetsprofilen for det marked, hvor derivatet handles, og derivatets volatilitetsprofil. Markedspladserne underretter uden unødigt ophold den kompetente myndighed om metoden.
4. Markedspladserne fornyer prisgrænserne med regelmæssige mellemrum i åbningstiden på grundlag af referenceprisen.
5. Markedspladserne offentliggør uden unødigt ophold egenskaberne ved den mekanisme til styring af intradagsprisvolatilitet, de har indført, eller når de har foretaget en ændring.
6. Markedspladserne gennemfører mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet ved at integrere den i deres eksisterende automatiske afbrydere af handelen, der allerede er etableret i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU, eller som en supplerende mekanisme.
7. Hvis en markedsplads har til hensigt at ændre beregningsmetoden for de prisgrænser, der gælder for et givet energirelateret råvarederivat, underretter den uden unødigt forbehold den kompetente myndighed om de påtænkte ændringer.

8. Hvis de oplysninger, der indsamles af Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) i henhold til artikel 16, stk. 3, viser, at der er behov for yderligere konsekvens i gennemførelsen af mekanismen for at sikre en mere effektiv styring af overdreven prisvolatilitet i hele Unionen, kan Kommissionen vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer de ensartede principper for gennemførelsen af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet under hensyntagen til de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt energirelateret råvarederivat, likviditetsprofilen på markedet for dette derivat og dets volatilitetsprofil. For at sikre at markedspladser, der tilbyder handel med energirelaterede råvarederivater, fungerer gnidningsløst, kan Kommissionen præcisere, med hvilke intervaller prisgrænserne vil blive fornyet, eller hvilke foranstaltninger der skal træffes, hvis handelen bevæger sig uden for disse prisgrænser, herunder bestemmelser, der sikrer dannelsen af pålidelige slutpriser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 29.

Artikel 16

De kompetente myndigheders rolle

1. De kompetente myndigheder fører tilsyn med gennemførelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet. De kompetente myndigheder sikrer, at forskelle i gennemførelsen af mekanismer til styring af intradagsprisvolatilitet på markedspladser, der er etableret i deres medlemsstater, er behørigt begrundet i de særlige forhold, der gør sig gældende for de pågældende markedspladser eller energirelaterede råvarederivater.
2. De kompetente myndigheder sikrer, at markedspladserne gennemfører passende foreløbige mekanismer, så uforholdsmæssigt stor volatilitet på markeder for energirelaterede råvarederivater sikres afbødet frem til oprettelsen af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet som omhandlet i artikel 15, stk. 1.
3. De kompetente myndigheder aflægger rapport til ESMA om gennemførelsen af mekanismen til styring af intradagsprisvolatilitet på de markedspladser, som de fører tilsyn med, senest tre uger efter datoen i artikel 15, stk. 1, og mindst hvert kvartal.

Artikel 17

ESMA's koordinerende rolle

1. ESMA koordinerer og overvåger gennemførelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet på grundlag af de rapporter, som de kompetente myndigheder forelægger den i overensstemmelse med artikel 16, stk. 3.
2. ESMA dokumenterer eventuelle forskelle i gennemførelsen af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet i alle Unionens jurisdiktioner på grundlag af rapporterne fra de kompetente myndigheder. Senest den 30. juni 2023 forelægger ESMA Kommissionen en rapport med en evaluering af effektiviteten af mekanismerne til styring af intradagsprisvolatilitet. På grundlag af denne rapport overvejer Kommissionen, om der skal forelægges et forslag til ændring af denne forordning for Rådet.

AFDELING 2

Tillæggelse af beføjelser til ACER til at indsamle og offentliggøre objektive prisdata

Artikel 18

ACER's opgaver og beføjelser til at foretage prisvurderinger og fastsætte benchmarks

1. ACER udarbejder og offentliggør hurtigst muligt en daglig LNG-prisvurdering, der starter senest den 13. januar 2023. Med henblik på LNG-prisvurderingen indsamler og behandler ACER systematisk LNG-markedsdata om transaktioner. Prisvurderingen tager, hvor det er relevant, hensyn til regionale forskelle og markedsvilkår.
2. Senest den 31. marts 2023 udarbejder og offentliggør ACER et dagligt LNG-benchmark, der fastsættes som spændet mellem den daglige LNG-prisvurdering og afviklingsprisen for TTF Gas Futures front month-kontrakten, som ICE Endex Markets B. V. fastsætter dagligt. Med henblik på LNG-benchmarket indsamler og behandler ACER systematisk alle LNG-markedsdata.
3. Uanset artikel 3, stk. 4, litra b), i forordning (EU) nr. 1227/2011 finder de forpligtelser og forbud, der i forordning (EU) nr. 1227/2011 pålægges markedsdeltagerne, anvendelse på LNG-markedsdeltagere. De beføjelser, der er tillagt ACER i henhold til forordning (EU) nr. 1227/2011 og gennemførelsesforordning (EU) nr. 1348/2014, finder også anvendelse på LNG-markedsdeltagere, herunder bestemmelserne om fortrolighed.

Artikel 19

Offentliggørelse af LNG-prisvurderinger og -benchmark

1. LNG-prisvurderingen offentliggøres dagligt og senest kl. 18.00 CET for så vidt angår vurderingen af den egentlige købs- eller salgspris. Senest den 31. marts 2023 offentliggør ACER ud over LNG-prisvurderingen også dagligt LNG-benchmarket senest kl. 19.00 CET eller så hurtigt som teknisk muligt.
2. Med henblik på denne artikel kan ACER gøre brug af en tredjeparts tjenester.

Artikel 20

Levering af LNG-markedsdata til ACER

1. LNG-markedsdeltagerne indberetter dagligt i overensstemmelse med specifikationerne i artikel 21 LNG-markedsdata til ACER i et standardiseret format, gennem en transmissionsprotokol af høj kvalitet og så tæt på realtid som teknologisk muligt inden offentliggørelsen af den daglige LNG-prisvurdering (kl. 18.00 CET).
2. Kommissionen kan vedtage gennemførelsesretsakter, der præciserer det tidspunkt, hvor LNG-markedsdata skal indgives inden den daglige offentliggørelse af LNG-prisvurderingen, jf. stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren, jf. artikel 29.
3. Hvor det er relevant og efter høring af Kommissionen, udsteder ACER retningslinjer om:
 - a) de oplysninger, der skal indberettes, ud over de nuværende oplysninger om indberetningspligtige transaktioner og fundamentale data i henhold til gennemførelsesforordning (EU) nr. 1348/2014, herunder bud og tilbud, og
 - b) den procedure, det standardformat og det elektroniske format, der anvendes ved indsendelsen af data med henblik på levering af de krævede LNG-markedsdata, samt de tekniske og organisatoriske krav til indsendelsen af disse data.
4. LNG-markedsdeltagerne indsender de krævede LNG-markedsdata til ACER gratis og via de indberetningskanaler, der er oprettet af ACER, og anvender så vidt muligt allerede eksisterende og tilgængelige procedurer.

Artikel 21

Kvaliteten af LNG-markedsdata

1. LNG-markedsdata skal omfatte:

- a) kontraktens parter, herunder indikator for køb/salg
- b) den indberettende part
- c) transaktionsprisen
- d) kontraktmængderne
- e) kontraktens værdi
- f) ankomstvinduet for LNG-ladningen
- g) leveringsbetingelser
- h) leveringssteder
- i) tidsstempeloplysninger for alle følgende:
 - i) dato og klokkeslæt for afgivelse af budet eller tilbuddet
 - ii) dato og klokkeslæt for transaktionen
 - iii) dato og klokkeslæt for indberetning af budet, tilbuddet eller transaktionen
 - iv) ACER's modtagelse af LNG-markedsdata.

2. LNG-markedsdeltagerne forsyner ACER med LNG-markedsdata i følgende enheder og valutaer:

- a) transaktions-, bud- og tilbudspriser pr. enhed skal indberettes i den valuta, der er angivet i kontrakten, og i EUR/MWh og skal omfatte de anvendte omregningskurser og vekselkurser, hvis dette er relevant
- b) kontraktmængderne skal indberettes i de enheder, der er angivet i kontrakterne, og i MWh
- c) ankomstvinduer skal indberettes i form af leveringsdatoer udtrykt i UTC-format
- d) leveringsstedet angives med en gyldig identifikator, der er opført af ACER som omhandlet i den liste over LNG-faciliteter, der er omfattet af rapportering i henhold til forordning (EU) nr. 1227/2011 og gennemførelsesforordning (EU) nr. 1348/2014); tidsstempeloplysningerne skal indberettes i UTC-format
- e) hvis det er relevant, indberettes prisformlen i den langsigtede kontrakt, som prisen udledes af, i sin helhed.

3. ACER udsteder retningslinjer for, efter hvilke kriterier en enkelt indberetter tegner sig for en betydelig del af de LNG-markedsdata, der er indberettet inden for en bestemt referenceperiode, og hvordan denne situation skal håndteres i dets daglige LNG-prisvurdering og LNG-benchmarks.

Artikel 22

Driftskontinuitet

ACER gennemgår, ajourfører og offentliggør regelmæssigt sin metode til LNG-referenceprisvurdering og LNG-benchmarks samt den metode, der anvendes til indberetningen af LNG-markedsdata og offentliggø-

relsen af sine LNG-prisvurderinger og LNG-benchmarks, under hensyntagen til synspunkterne fra de enheder, der indberetter LNG-markedsdata.

KAPITEL IV

FORANSTALTNINGER I TILFÆLDE AF EN NØDSITUATION PÅ GASOMRÅDET

AFDELING 1

Gassolidaritet for elforsyning, vigtige industrier og beskyttede kunder

Artikel 23

Udvidelse af solidaritetsbeskyttelsen til de gasmængder, der er kritiske for elforsyningsikkerheden

1. Uanset artikel 13, stk. 3, i forordning (EU) 2017/1938 finder en solidaritetsforanstaltning i henhold til artikel 13, stk. 1 og 2, i nævnte forordning kun anvendelse, hvis den solidaritetsanmodende medlemsstat ikke har været i stand til at dække:

- a) manglende gasforsyning til virksomhedens solidaritetsbeskyttede kunder eller, hvis en medlemsstat har truffet midlertidige foranstaltninger til at reducere det ikkevæsentlige forbrug hos beskyttede kunder, jf. denne forordnings artikel 24, de væsentlige gasforbrugsmængder til dens solidaritetsbeskyttede kunder
- b) den gasmængde, der er kritisk for elforsyningsikkerheden, på trods af anvendelsen af den foranstaltning, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3, i forordning (EU) 2017/1938. Betingelserne i artikel 13, stk. 3, litra b), c) og d), i forordning (EU) 2017/1938 finder anvendelse.

2. De medlemsstater, der er forpligtet til at yde solidaritet i henhold til stk. 1, har ret til at fratække følgende fra solidaritetstilbuddet:

- a) forsyninger til deres solidaritetsbeskyttede kunder i det omfang, væsentlige mængder påvirkes, eller, hvis en medlemsstat har truffet midlertidige foranstaltninger til at reducere det ikkevæsentlige forbrug hos beskyttede kunder, jf. artikel 24, forsyningerne af væsentlige gasforbrugsmængder til dens solidaritetsbeskyttede kunder
- b) forsyninger af de gasmængder, der er kritiske for elforsyningsikkerheden
- c) forsyninger af gasmængder til den elektricitet, der er nødvendig for produktion og transport af gas, og
- d) gasmængder, der er nødvendige for driften af i forsyningsikkerhedsmæssig henseende kritisk infrastruktur som omhandlet i bilag II, samt andre anlæg, der er afgørende for militærets, nationale sikkerhedstjenesters og humanitære bistandstjenesters funktion.

3. De gasmængder, der er kritiske for elforsyningsikkerheden, jf. stk. 1, litra b), og stk. 2, litra b) og d), må ikke overstige de mængder, der er angivet i bilag I. Hvis en medlemsstat kan påvise, at der kræves en større gasmængde for at undgå en elkrise i medlemsstaten, kan Kommissionen efter en behørigt begrundet anmodning beslutte at tillade fratækning af større mængder.

4. Såfremt medlemsstater, hvis elsystem kun er synkroniseret med et tredjelandts elsystem, anmodes om at yde solidaritetsforanstaltninger, kan de undtagelsesvis fratække større gasmængder, i tilfælde af at dette elsystem desynkroniseres fra det pågældende tredjelandts system, så længe driften af den isolerede strømforsyning eller andre tjenester til strømtransmissionssystemoperatøren er nødvendige for at sikre en sikker og pålidelig drift af strømforsyningen.

Artikel 24

Foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen vedrørende beskyttede kunder

1. Medlemsstaterne kan undtagelsesvis træffe midlertidige foranstaltninger til at reducere det ikkevæsentlige forbrug hos beskyttede kunder, som defineret i artikel 2, nr. 5), i forordning (EU) 2017/1938, navnlig når der erklæres et af kriseniveauerne i henhold til artikel 11, stk. 1, og artikel 12 i forordning (EU) 2017/1938 eller en EU-alarmsituation i henhold til forordning (EU) 2022/1369. Sådanne foranstaltninger skal begrænses til ikkevæsentlige anvendelser af gas og skal tage hensyn til de elementer, der er fastsat i artikel 6, stk. 2, i forordning (EU) 2022/1369. Sådanne undtagelsesvise foranstaltninger kan kun træffes, efter at de kompetente myndigheder, som defineret i artikel 2, nr. 7), i forordning (EU) 2017/1938, har foretaget en vurdering med hensyn til betingelserne for fastlæggelse af sådanne ikkevæsentlige gasmængder.

2. Som resultat af de i denne artikels stk. 1 omhandlede foranstaltninger må forbruget hos sårbare forbrugere, som defineret af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 3, stk. 3, i direktiv 2009/73/EF, under ingen omstændigheder reduceres, og medlemsstaterne må ikke afbryde forsyningen til beskyttede kunder som følge af anvendelsen af nærværende artikels stk. 1.

Artikel 25

Beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med grænseoverskridende strømme

I tilfælde af en anmodning fra Kommissionen i henhold til artikel 12, stk. 6, første afsnit, i forordning (EU) 2017/1938 om at ophæve unødige begrænsninger af grænseoverskridende gasstrømme eller adgang til gasinfrastruktur eller foranstaltninger, der bringer gasforsyningen i en anden medlemsstat i fare, skal den kompetente myndighed som defineret i artikel 2, nr. 7, i forordning (EU) 2017/1938 eller medlemsstaten som omhandlet i artikel 12, stk. 6, første afsnit, i nævnte forordning i stedet for at følge proceduren i artikel 12, stk. 6, andet afsnit, i forordning (EU) 2017/1938 ændre sin foranstaltning eller træffe foranstaltninger for at sikre overholdelse af artikel 12, stk. 5, i nævnte forordning.

AFDELING 2

Regler for iværksættelse af solidaritetsforanstaltninger

Artikel 26

Midlertidig udvidelse af solidaritetsforpligtelserne til medlemsstater med LNG-faciliteter

1. Forpligtelsen til at træffe foranstaltninger til ydelse af solidaritet i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning (EU) 2017/1938 finder ikke kun anvendelse på medlemsstater, der er direkte forbundet med den solidaritetsanmodende medlemsstat, men også på medlemsstater med LNG-faciliteter, forudsat at den nødvendige kapacitet i den relevante infrastruktur, herunder LNG-fartøjer og -tankskibe, er til rådighed.

2. Artikel 13, stk. 2-9, i forordning (EU) 2017/1938 finder anvendelse på medlemsstater med LNG-faciliteter, medmindre andet er fastsat i denne forordning.

3. Medlemsstater med LNG-faciliteter, der ikke er direkte forbundet med en solidaritetsanmodende medlemsstat, kan indgå bilaterale aftaler med andre medlemsstater om de nødvendige tekniske, juridiske og finansielle solidaritetsordninger, der finder anvendelse i forbindelse med ydelsen af solidaritet.

4. Standardreglerne for foranstaltninger til ydelse af solidaritet i henhold til artikel 27 finder også anvendelse på de ikkeforbundne medlemsstater, for så vidt en bilateral ordning ikke er indgået på tidspunktet for modtagelsen af en solidaritetsanmodning.

Artikel 27

Standardregler for solidaritetsforanstaltninger

1. Hvis to medlemsstater ikke er nået til enighed om de nødvendige tekniske, retlige og finansielle ordninger i henhold til artikel 13, stk. 10, i forordning (EU) 2017/1938 (»solidaritetsaftale«), er levering af gas i henhold til forpligtelsen i nævnte forordnings artikel 13, stk. 1, i tilfælde af en nødsituation underlagt betingelserne i denne artikel.
2. Kompensationen for solidaritetsforanstaltningen må ikke overstige rimelige omkostninger, og uanset artikel 13, stk. 8, i forordning (EU) 2017/1938 omfatter den under alle omstændigheder:
 - a) prisen for gas i den solidaritetsydende medlemsstat
 - b) omkostningerne til oplagring og transport, herunder mulige gebyrer som følge af omdirigering af LNG-ladninger til det ønskede sammenkoblingspunkt
 - c) sagsomkostninger i forbindelse med dermed forbundne retssager eller voldgiftssager, der involverer den solidaritetsydende medlemsstat
 - d) andre indirekte omkostninger, der ikke er dækket af gasprisen, såsom godtgørelse af omkostninger til økonomiske eller andre skader som følge af tvungen frakobling af belastning fra kunder i forbindelse med solidaritetsydelsen, forudsat at disse indirekte omkostninger ikke overstiger 100 % af gasprisen.
3. Hvis en medlemsstat anmoder om kompensation for indirekte omkostninger i henhold til stk. 2, litra d), der overstiger 100 % af gasprisen, træffer Kommissionen efter høring af de relevante kompetente myndigheder afgørelse om, hvorvidt en højere kompensation er hensigtsmæssig under hensyntagen til sagens særlige kontraktmæssige og nationale omstændigheder og princippet om energisolidaritet.
4. Medmindre den solidaritetsanmodende medlemsstat og den solidaritetsydende medlemsstat aftaler en anden pris, svarer prisen for den gas, der leveres til den solidaritetsanmodende medlemsstat, til gennemsnittet af day-ahead-markedsprisen i den solidaritetsydende medlemsstat på dagen forud for anmodningen om solidaritet eller til den tilsvarende gennemsnitlige day-ahead-markedspris på nærmeste tilgængelige børs, nærmeste tilgængelige virtuelle handelspunkt eller på et aftalt knudepunkt på dagen forud for anmodningen om solidaritet.
5. Kompensation for de gasmængder, der leveres i forbindelse med en solidaritetsanmodning i henhold til artikel 28, skal betales direkte af den solidaritetsanmodende medlemsstat til den solidaritetsydende medlemsstat eller den enhed, som de to medlemsstater angiver i deres svar på solidaritetsanmodningen og bekræftelsen af modtagelsen af svaret og af den tilbudte mængde.
6. Den medlemsstat, som anmodningen om en solidaritetsforanstaltning er rettet til, tilvejebringer solidaritetsforanstaltningerne hurtigst muligt og senest tre dage efter anmodningen. En medlemsstat kan kun nægte at yde solidaritet til en solidaritetsanmodende medlemsstat, hvis den kan påvise, at:
 - a) den ikke har tilstrækkelig gas til de mængder, der er omhandlet i artikel 23, stk. 2, eller
 - b) den ikke har tilstrækkelig sammenkoblingskapacitet til rådighed, jf. artikel 13, stk. 7, i forordning (EU) 2017/1938, og den ikke har mulighed for at levere tilstrækkelige mængder LNG.
7. Ud over de standardregler, der er fastsat i denne artikel, kan medlemsstaterne aftale tekniske ordninger og koordinere ydelsen af solidaritet.
8. Denne artikel berører ikke eksisterende ordninger for sikker og pålidelig drift af gassystemet.

Artikel 28

Procedure for solidaritetsforanstaltninger i mangel af en solidaritetsaftale

1. Når en medlemsstat vil anmode om anvendelse af solidaritetsforanstaltninger, sender den en solidaritetsanmodning til en anden medlemsstat med angivelse af mindst følgende oplysninger:
 - a) kontaktoplysninger for den kompetente myndighed i medlemsstaten
 - b) kontaktoplysninger for de relevante transmissionssystemoperatører i medlemsstaten (hvis det er relevant)
 - c) kontaktoplysninger for den tredjepart, der handler på vegne af medlemsstaten (hvis det er relevant)
 - d) leveringsperiode, herunder tidspunktet for første mulige levering og leveringsens forventede varighed
 - e) leveringssted og sammenkoblingspunkter
 - f) gasmængde i kWh for hvert sammenkoblingspunkt
 - g) gaskvalitet.
2. Solidaritetsanmodningen sendes samtidigt til de medlemsstater, der potentielt kan yde solidaritetsforanstaltninger, til Kommissionen og til de kriseledere, der er udpeget i henhold til artikel 10, stk. 1, litra g), i forordning (EU) 2017/1938.
3. De medlemsstater, der modtager en solidaritetsanmodning, sender et svar med angivelse af de i stk. 1, litra a), b) og c), omhandlede kontaktoplysninger, og hvilken mængde og kvalitet der kan leveres til sammenkoblingspunkterne på det ønskede tidspunkt som omhandlet i stk. 1, litra d)-g). I svaret angives det, hvilken mængde der kan leveres som følge af en eventuel indskrænkning, eller hvis dette er helt uundværligt, frigivelse af strategiske lagre, hvis den mængde, der kan leveres ved hjælp af frivillige foranstaltninger, er utilstrækkelig.
4. En solidaritetsanmodning skal indgives senest 72 timer før det angivne leveringstidspunkt. Solidaritetsanmodningen skal besvares inden for 24 timer. Den solidaritetsanmodende medlemsstat bekræfter modtagelsen af svaret og meddeler senest 24 timer før det ønskede leveringstidspunkt, om den vil tage imod den tilbudte mængde.
5. Der kan anmodes om solidaritet for en periode på en eller flere dage, og tilbuddet i svaret skal stemme overens med den varighed, der anmodes om.
6. Hvis der er flere solidaritetsydende medlemsstater, og den anmodende medlemsstat har indgået bilaterale solidaritetsordninger med en eller flere af dem, har disse ordninger forrang. De standardbestemmelser, der er fastsat i denne artikel, finder kun anvendelse i forhold til de øvrige solidaritetsydende medlemsstater.
7. Kommissionen kan lette gennemførelsen af solidaritetsaftaler, navnlig ved at stille en skabelon til rådighed på en sikret onlineplatform, der gør det muligt at sende anmodninger og tilbud i realtid.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 29

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

*Artikel 30***Evaluering**

Senest den 1. oktober 2023 foretager Kommissionen en evaluering af denne forordning i lyset af Unionens generelle gasforsyningssituation og forelægger Rådet en rapport om de vigtigste resultater af denne evaluering. Kommissionen kan på grundlag af rapporten foreslå at forlænge forordningens gyldighed.

*Artikel 31***Ikrafttræden og anvendelse**

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse i en periode på ét år fra dens ikrafttræden.

Artikel 14 finder anvendelse fra den 31. marts 2023.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. december 2022.

På Rådets vegne

J. SÍKELA

Formand

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

(2) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1).

(3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

(4) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1032 af 29. juni 2022 om ændring af forordning (EU) 2017/1938 og (EF) nr. 715/2009 for så vidt angår gasoplagring (EUT L 173 af 30.6.2022, s. 17).

(5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 af 25. oktober 2017 om foranstaltninger til opretholdelse af gasforsyningssikkerheden og ophævelse af forordning (EU) nr. 994/2010 (EUT L 280 af 28.10.2017, s. 1).

(6) Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1).

(7) Kommissionens forordning (EU) 2017/459 af 16. marts 2017 om fastsættelse af en netregel om kapacitetstildelingsmekanismer i gastransmissionssystemer og ophævelse af forordning (EU) nr. 984/2013 (EUT L 72 af 17.3.2017, s. 1).

(8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

(9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5. juni 2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 22).

(10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 af 25. oktober 2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne (EUT L 326 af 8.12.2011, s. 1).

(11) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1348/2014 af 17. december 2014 om dataindberetning til gennemførelse af artikel 8, stk. 2, og artikel 8, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1227/2011 om integritet og gennemsigtighed på engrosenergimarkederne (EUT L 363 af 18.12.2014, s. 121).

(12) Rådets forordning (EU) 2022/1369 af 5. august 2022 om koordinerede foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen efter gas (EUT L 206 af 8.8.2022, s. 1).

(13) Domstolens dom af 15. juli 2021, Tyskland mod Polen, sag C-848/19 P, ECLI:EU:C:2021:598.

(14) Kommissionens henstilling (EU) 2018/177 af 2. februar 2018 om de elementer, der bør indgå i de tekniske, retlige og finansielle ordninger mellem medlemsstaterne i forbindelse med anvendelsen af solidaritetsmekanismen i henhold til artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 om foranstaltninger til opretholdelse af gasforsynings sikkerheden (EUT L 32 af 6.2.2018, s. 52).

(15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(16) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).

(17) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/941 af 5. juni 2019 om risikoberedskab i elsektoren og om ophævelse af direktiv 2005/89/EF (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 1).

(18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/73/EF af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 2003/55/EF (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 94).

(19) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2009 af 13. juli 2009 om betingelserne for adgang til naturgastransmissionsnet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1775/2005 (EUT L 211 af 14.8.2009, s. 36).

BILAG I

a) Maksimalt kritiske gasmængder med henblik på elforsyningsikkerheden, jf. artikel 23, for perioden december 2022 til marts 2023 (værdier i mio. m³) (1):

(1) Tallene i bilag I, punkt a) og b), er baseret på data fra vintertilstrækkelighedsvurderingen, der er udarbejdet af det europæiske net af transmissionssystemoperatører for elektricitet (ENTSO-E) i henhold til artikel 9 i forordning (EU) 2019/941, undtagen for Malta, hvor elproduktionen er fuldstændig afhængig af LNG-leverancer uden lagringskapacitet af betydning. I betragtning af lavenergigas' særlige karakteristika bør værdierne for Nederlandene i denne tabel ganges med en omregningsfaktor på 37,89 divideret med 35,17. Tabellen i punkt a) viser de månedlige mængder beregnet af ENTSO-E for månederne december 2022 til marts 2023; tallene i tabellen i punkt b) for månederne april 2023 til december 2023 repræsenterer gennemsnittet af værdierne for perioden december 2022 til marts 2023.

Medlemsstat	December 2022	Januar 2023	Februar 2023	Marts 2023
AT	74,24	196,83	152,20	139,35
BE	399,05	458,77	382,76	398,99
BG	61,49	71,26	61,55	63,29
CY	-	-	-	-
CZ	17,26	49,64	34,80	28,28
DE	2096,53	2419,56	2090,59	1863,77
DK	249,48	295,56	254,87	268,09
EE	5,89	5,78	5,00	1,05
EL	209,95	326,68	317,18	232,80
ES	1378,23	1985,66	1597,27	1189,29
IE	372,76	375,29	364,26	375,74
FI	28,42	39,55	44,66	12,97
FR	876,37	875,58	802,53	771,15
HR	10,95	66,01	59,99	48,85
HU	82,13	133,97	126,44	93,72
IT	2166,46	3304,99	3110,79	2774,67
LV	89,26	83,56	84,96	66,19
LT	16,13	20,22	18,81	4,21
LU	-	-	-	-
MT	32,88	32,84	31,43	33,02
NL	684,26	762,31	556,26	480,31
PL	158,14	158,64	136,97	148,64

PT	409,97	415,22	368,54	401,32
RO	130,35	179,35	162,41	159,71
SI	12,98	15,15	13,35	12,80
SK	33,99	47,26	34,80	34,76
SE	18,05	18,61	17,71	15,76

b) Maksimale kritiske gasmængder med henblik på elforsyningssikkerheden, jf. artikel 23, for perioden mellem april 2023 til december 2023 (værdier i mio. m3):

Medlemsstat	Månedlig værdi
AT	140,66
BE	409,89
BG	64,40
CY	—
CZ	32,50
DE	2 116,11
DK	267,00
EE	4,43
EL	271,65
ES	1 537,61
IE	372,01
FI	31,40
FR	831,41
HR	46,45
HU	109,06
IT	2 839,23
LV	80,99
LT	14,84
LU	—
MT	33,03
NL	620,79
PL	150,60
PT	398,76
RO	157,96
SI	13,57
SK	37,70
SE	17,53

BILAG II

Af hensyn til forsyningssikkerheden kritisk infrastruktur, jf. artikel 23, stk. 2, litra d)

Sektor	Delsektor	
I Energi	1. Elektricitet	Infrastruktur og anlæg til elproduktion og -transmission med henblik på elforsyning
	2. Olie	Produktion, raffinering, behandling og lagring af olie, inklusive transport gennem rørledninger

	3. Gas	Produktion, raffinering, behandling og lagring af gas, inklusive transport gennem rørledninger LNG-terminaler
II Transport	4. Vejtransport	
	5. Jernbanetransport	
	6. Lufttransport	

RÅDETS FORORDNING (EU) 2022/2578**af 22. december 2022****om indførelse af en markedskorrektionsmekanisme til beskyttelse af unionsborgere og økonomien mod uforholdsmæssigt høje priser**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 122, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Den Russiske Føderations («Ruslands») uprovokerede og uberettigede angrebskrig mod Ukraine og den hidtil usete reduktion af naturgasforsyningerne fra Rusland til medlemsstaterne truer Unionens og medlemsstaternes forsyningssikkerhed. Samtidig har Ruslands anvendelse af gasforsyninger som våben og markedsmanipulation gennem forsætlige afbrydelser af gasstrømmene ført til voldsomme stigninger i energipriserne i Unionen. Skiftende forsyningsruter, der har medført overbelastning af den europæiske gasinfrastruktur, behovet for at finde alternative gasforsyningskilder og prisdannelsessystemer, der ikke er tilpasset til en situation med udbudschok, har bidraget til prisudsving og prisstigninger. Højere naturgaspriser bringer Unionens økonomi i fare på grund af vedvarende høj inflation forårsaget af højere elpriser, hvilket underminerer forbrugernes købekraft samt øger produktionsomkostningerne, navnlig i energiintensive industrier, og udgør en alvorlig trussel mod forsyningssikkerheden.

(2) Naturgaspriserne var usædvanligt volatile i 2022, og nogle benchmarks nåede hidtil usete højder i august 2022. Det unormale niveau, som naturgaspriserne nåede i august 2022, skyldtes en lang række faktorer, herunder en snæver balance mellem udbud og efterspørgsel i forbindelse med genopfyldningen af lagre og reduktionen af rørledningsstrømmene, frygt for yderligere forsyningsafbrydelser og markedsmanipulation fra Ruslands side og en prisdannelsesmekanisme, der ikke var skræddersyet til ekstreme ændringer i udbud og efterspørgsel, og som forværede den uforholdsmæssigt store prisstigning. Mens priserne i løbet af det sidste årti ellers har ligget på mellem 5 EUR/MWh og 35 EUR/MWh, nåede de europæiske naturgaspriser niveauer, som er 1 000 % højere end tidligere gennemsnitspriser i Unionen. De nederlandske Title Transfer Facility-gasfutures (TTF-gasfutures) (3-månedlige/kvartalsmæssige produkter), som handles på børsen ICE Endex (2), nåede næsten 350 EUR/MWh, og TTF-day-ahead-gas blev handlet på European Energy Exchange til 316 EUR/MWh. Gaspriserne har aldrig tidligere nået et niveau som i august 2022.

(3) Efter den skade på Nord Stream 1-rørledningen, der sandsynligvis skyldes sabotage i september 2022, er der ingen sandsynlighed for, at gasforsyningen fra Rusland til Unionen vil nå op på førkrigsniveauet i den nærmeste fremtid. Der er fortsat en åbenlys risiko for, at de europæiske forbrugere og virksomheder kan blive udsat for yderligere episoder med økonomisk ødelæggende stigninger i gaspriserne. Uforudsigelige begivenheder såsom ulykker og sabotage af rørledninger, der afbryder gasforsyningen til Europa eller drastisk øger efterspørgslen, kan true forsyningssikkerheden. Spændinger på markedet, der udløses af frygten for pludselig knaphed, vil sandsynligvis vare ved efter denne vinter og ind i næste år, da

tilpasningen til udbudschok og etableringen af nye forsyningsforbindelser og infrastruktur forventes at tage mindst et år eller mere.

(4) Mens der findes derivater vedrørende andre virtuelle handelspunkter, betragtes Tittel Transfer Facility (»TTF«) i Nederlandene almindeligvis som en »standardprisreference« for de europæiske gasmarkeder. Dette skyldes dens normalt høje likviditet, som kan tilskrives flere faktorer, herunder dens geografiske placering, som gjorde det muligt for TTF i tiden før krigen at modtage naturgas fra flere kilder, herunder betydelige mængder fra Rusland. Som sådan anvendes den i vid udstrækning som referencepris i prisformler for gasforsyningskontrakter og som prisgrundlag i forbindelse med risikoafdæknings/derivattransaktioner i hele Unionen, herunder i knudepunkter, der ikke er direkte knyttet til TTF. Ifølge markedsdata tegnede TTF-knudepunktet sig for ca. 80 % af den naturgas, der blev handlet i Unionen og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (»Det Forenede Kongerige«) tilsammen i de første otte måneder af 2022.

(5) De ændringer, der har forstyrret Unionens energimarkeder betydeligt siden februar 2022, har imidlertid haft konsekvenser for funktionen og effektiviteten af de traditionelle prisdannelsesmekanismer på engrosmarkedet for gas, navnlig for TTF-benchmarket. Selv om TTF tidligere var en god reference for gaspriserne i andre regioner i Europa, har den fra april 2022 løsrevet sig fra priserne i andre knudepunkter og på andre handelssteder i Europa samt fra de prisvurderinger for import af flydende naturgas (»LNG«), der foretages af prisrapporteringsagenturer. Dette skyldes i høj grad, at gassystemet i Nordvesteuropa har særlige infrastruktur-mæssige begrænsninger både med hensyn til rørledningstransmission (vest-øst) og med hensyn til LNG-genforgasningskapacitet. Disse begrænsninger har været delvis ansvarlige for den generelle stigning i gaspriserne siden begyndelsen af krisen i Europa som følge af Ruslands anvendelse af energi som våben. Det unormalt store spænd mellem TTF og andre regionale knudepunkter i august 2022 tyder på, at TTF under de nuværende særlige markedsforhold måske ikke er en god reference for markedssituationen uden for Nordvesteuropa, hvor markederne er præget af infrastruktur-begrænsninger. I perioder med knaphed på markedet i Nordvesteuropa kan andre regionale markeder uden for Nordvesteuropa opleve mere gunstige markedsvilkår, og de vil derfor blive unødigt påvirket af kontraktindeksering i forhold til TTF. Selv om TTF stadig opfylder målet om at skabe balance mellem udbud og efterspørgsel i Nordvesteuropa, er der således behov for at træffe foranstaltninger for at begrænse konsekvenserne for andre regionale markeder i Unionen af eventuelle unormale episoder med uforholdsmæssigt høje TTF-priser. Der kan også i mindre omfang være mangler i prisdannelsen på andre knudepunkter.

(6) Der findes forskellige foranstaltninger til at løse problemerne med de nuværende prisdannelsesmekanismer. En mulighed for europæiske virksomheder, der er berørt af de seneste betydelige markedsforstyrrelser og manglerne i prisdannelsessystemet, er at indlede en genforhandling af de eksisterende TTF-baserede kontrakter. Da de prisreferencer, der er knyttet til TTF-gasfutures, har en anden relevans end tidligere og ikke nødvendigvis er repræsentative for situationen på gasmarkedet uden for Nordvesteuropa, kan visse købere forsøge at løse de nuværende problemer med prisdannelsen og TTF-benchmarket ved at genforhandle kontrakterne med deres kontraktpartnere, enten i henhold til de bestemmelser, der udtrykkeligt er fastsat i den eksisterende kontrakt, eller i henhold til generelle aftaleretlige principper.

(7) Importvirksomheder eller medlemsstater, der handler på deres vegne, kan ligeledes arbejde sammen med internationale partnere om at genforhandle eksisterende kontrakter eller indgå nye forsyningskontrakter med mere hensigtsmæssige prisformler, der er tilpasset den nuværende situation med volatilitet. Koordinerede indkøb via den IT-plattform, der er oprettet ved Rådets forordning (EU) 2022/2576

(3), kan give mulighed for at sænke prisen på importeret energi og dermed mindske behovet for en markedsintervention.

(8) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (4) indeholder desuden allerede visse beskyttelsesforanstaltninger, der tager sigte på at begrænse episoder med ekstrem volatilitet, f.eks. ved at kræve, at regulerede markeder som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i nævnte direktiv etablerer såkaldte kort-sigtede »handelsafbrydere«, som begrænser ekstreme prisstigninger i et vist antal timer. Det midlertidige intradagsværktøj til håndtering af uforholdsmæssigt stor volatilitet på markederne for energiderivater, der er indført ved forordning (EU) 2022/2576, bidrager til at begrænse den ekstreme prisvolatilitet på markederne for energiderivater inden for samme handelsdag. Sådanne mekanismer fungerer imidlertid kun på kort sigt og har ikke til formål at forhindre markedspriserne i at nå uforholdsmæssigt høje niveauer.

(9) En reduktion af efterspørgslen er endnu et vigtigt element i håndteringen af problemet med ekstreme prisstigninger. En reduktion af efterspørgslen efter gas og elektricitet kan lægge en dæmper på markedspriserne og derfor bidrage til at afhjælpe problemerne med unormalt høje gaspriser. Denne forordning bør derfor i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde den 20.-21. oktober 2022 sikre, at aktiveringen af den mekanisme, der oprettes ved denne forordning, ikke fører til en samlet stigning i gasforbruget.

(10) I sommeren 2022 bidrog statsstøttede enheders bestræbelser på at købe gas til oplagring uden hensyntagen til ukoordinerede indkøbs indvirkning på priserne til øgede prisbenchmarks, navnlig for TTF-priserne. Bedre koordinering, hvor det er relevant, mellem medlemsstater, der anvender statsfinansierede enheder til at købe gas til opfyldning af underjordiske gaslagerfaciliteter, er derfor vigtig for at undgå ekstreme prisstigninger i fremtiden. Anvendelsen af den mekanisme for fælles indkøb, der er indført ved forordning (EU) 2022/2576, kan spille en vigtig rolle med hensyn til at begrænse episoder med overdrevent høje gaspriser i denne henseende.

(11) Selv om der findes eksisterende foranstaltninger til at tackle nogle af de elementer, der fører til problemer med prisdannelsen på gasmarkederne, kan disse eksisterende foranstaltninger ikke tilvejebringe en umiddelbar og tilstrækkeligt sikker løsning på de nuværende problemer.

(12) Det er derfor nødvendigt at indføre en midlertidig markedskorrektionsmekanisme for naturgastransaktioner på de vigtigste markeder for TTF-derivater og derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, med løbetider mellem month-ahead og year-ahead, der med øjeblikkelig virkning skal beskytte mod episoder med uforholdsmæssigt høje gaspriser.

(13) Det Europæiske Råd opfordrede i konklusionerne af 20.-21. oktober 2022 Kommissionen til hurtigst muligt at forelægge et forslag om en midlertidig dynamisk priskorridor for naturgastransaktioner for øjeblikkeligt at begrænse episoder med overdrevent høje gaspriser, idet der tages hensyn til de garantier, der er fastsat i artikel 23, stk. 2, i Kommissionens forslag til forordning (EU) 2022/2576.

(14) De følgende garantier bør på den ene side tages i betragtning ved udformningen af markedskorrektionsmekanismen og bør på den anden side anvendes til at sikre, at en eventuel aktivering af markedskorrektionsmekanismen vil blive bragt til ophør, hvis betingelserne for dens aktivering ikke længere er til stede, eller hvis der opstår utilsigtede markedsforstyrrelser: markedskorrektionsmekanismen bør finde an-

vendelse på naturgastransaktioner i TTF, et virtuelt handelspunkt der drives af Gasunie Transport Services B. V. ; andre EU-gashandelsknudepunkter kan knyttes til den korrigerede TTF-spotpris via en dynamisk priskorridor; den bør ikke berøre gashandel over-the-counter (»OTC«); den bør ikke bringe Unionens gasforsynings sikkerhed i fare; den bør ikke afhænge af de fremskridt, der gøres med gennemførelsen af gasbesparelses målet; den bør ikke føre til en samlet stigning i gasforbruget; den bør udformes på en sådan måde, at den ikke forhindrer markedsbaserede gasstrømme inden for Unionen; den bør ikke påvirke energiderivatmarkedernes stabilitet og velordnede funktion; og den bør tage hensyn til gaspriserne på de forskellige organiserede markedspladser i Unionen.

(15) Markedskorrektionsmekanismen bør udformes således, at den opfylder to grundlæggende kriterier, navnlig at den fungerer som et effektivt instrument mod episoder med ekstraordinært høje gaspriser, og at den kun aktiveres, hvis priserne når et ekstraordinært niveau i forhold til de globale markeder, for at undgå betydelige markedsforstyrrelser og afbrydelser af forsyningskontrakter, der potentielt kan føre til alvorlige risici for forsynings sikkerheden.

(16) Interventioner ved hjælp af markedskorrektionsmekanismen bør begrænses til afhjælpning af de vigtigste mangler i prisdannelsessystemet. TTF's month-ahead-afregningspris for derivater er langt det mest anvendte benchmark i gasforsyningskontrakter i hele Unionen efterfulgt af two-month ahead- og year-ahead-løbetider. Omlægninger i handelen med derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, kan imidlertid føre til fordrejninger på Unionens energi- eller finansmarkeder, f.eks. gennem markedsdeltagernes arbitrage mellem korrigerede og ikkekorrigerede derivater, til skade for forbrugerne. Derivater, der er knyttet til alle virtuelle handelspunkter i Unionen, bør derfor i princippet medtages i markedskorrektionsmekanismen. Anvendelsen af mekanismen på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter end TTF, er imidlertid kompleks og kræver yderligere teknisk forberedelse. Med henblik på det presserende behov for at indføre markedskorrektionsmekanismen for det vigtigste derivat, TTF-derivat, bør Kommissionen have beføjelse til ved hjælp af en gennemførelsesretsakt at fastlægge de tekniske detaljer vedrørende anvendelsen af markedskorrektionsmekanismen på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, og udvælgelsen af derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, som kan udelukkes på grundlag af forud fastsatte kriterier.

(17) Aktivering af markedskorrektionsmekanismen bør sende et klart signal til markedet om, at Unionen ikke vil acceptere uforholdsmæssigt høje gaspriser, der skyldes en ufuldstændig prisdannelse. Det bør også give markedsaktørerne sikkerhed med hensyn til pålidelige grænser for handelen med gas og kan medføre betydelige økonomiske besparelser for både virksomheder og husholdninger, som i mindre grad vil blive udsat for episoder med uforholdsmæssigt høje energipriser.

(18) Markedskorrektionsmekanismen bør indføre et dynamisk sikkerhedsloft for prisen fra month-ahead-til year-ahead-derivater. Det dynamiske sikkerhedsloft bør aktiveres, hvis derivatprisen når et forud fastlagt niveau, og hvis prisstigningen ikke svarer til en lignende stigning på regionalt niveau eller verdensmarkedsniveau.

(19) Et dynamisk sikkerhedsloft bør derfor sikre, at handelsordrer, der ligger betydeligt over LNG-priserne i andre regioner i verden, ikke accepteres. Der bør anvendes passende benchmarks til at fastsætte en referencepris, der afspejler den globale LNG-prisudvikling. Referenceprisen bør baseres på de LNG-prisvurderinger, der er repræsentative for de europæiske markedsvilkår, og på grund af Det Forenede Kongeriges og Asiens særlige betydning som konkurrenter på det globale LNG-marked også på et passende benchmark for Det Forenede Kongerige og de asiatiske regioner. I modsætning til rørledningsgas

handles LNG over hele verden. LNG-priserne afspejler derfor bedre udviklingen i gaspriserne på globalt plan og kan tjene som benchmark for vurderingen af, om prisniveauerne i kontinentale knudepunkter på unormal vis afviger fra de internationale priser.

(20) Det udsnit af LNG-priser, der tages i betragtning, bør være tilstrækkelig bredt til at være informativt selv i tilfælde af, at en specifik LNG-pris ikke er tilgængelig på en given dag. Med henblik på at opbygge en repræsentativ kurv af europæiske og internationale priser og for at sikre, at de enheder, der leverer prisoplysningerne, er underlagt relevant EU-regulering, bør prisvurderingerne udvælges af rapporteringsagenturer, som er opført i det register over administratorer og benchmarks, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 (5). Da rettidige oplysninger er afgørende for den dynamiske markedskorrektionsmekanisme, bør kun prisoplysninger fra enheder, der giver oplysninger vedrørende offentliggørelsesdagen, tages i betragtning. For at gøre det muligt for Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 (6) («ACER»), at varetage sine markedstilsynsopgaver i henhold til nærværende forordning og beregne referenceprisen rettidigt er det nødvendigt at forpligte de rapporteringsagenturer, der offentliggør prisvurderinger, til at fremlægge vurderinger for ACER senest kl. 21.00 CET, forudsat at de er tilgængelige, således at ACER kan offentliggøre en referencepris inden dagens udgang. Selv om sådanne rapporteringsforpligtelser kun vedrører eksisterende data og ikke udgør en væsentlig yderligere byrde for rapporteringsagenturerne og er hyppige inden for regulering af energi- og finansmarkederne, bør ACER sikre fortrolig behandling af de modtagne oplysninger, beskytte eventuelle intellektuelle ejendomsrettigheder vedrørende disse oplysninger og udelukkende anvende disse oplysninger til reguleringsmæssige formål. ACER bør kunne udstede retningslinjer for, i hvilket format de relevante data skal fremlægges.

(21) På grund af deres høje likviditet er det hensigtsmæssigt også at medtage front-month-derivater vedrørende Det Forenede Kongeriges National Balancing Point («NBP»). Den daglige prisvurdering, som ACER foretager i henhold til forordning (EU) 2022/2576, bør indgå i kurven af LNG-prisvurderinger.

(22) Selv om de benchmarks, der tages i betragtning i forbindelse med referenceprisen, er en god indikator for den globale LNG-prisudvikling, kan de ikke blot erstatte derivatpriserne. Dette skyldes hovedsagelig, at referenceprisen afspejler priserne andre steder end i TTF og andre virtuelle handelspunkter i Unionen. De tager f.eks. ikke hensyn til omkostningerne i forbindelse med eventuelle overbelastede infrastrukturer, når gassen flyttes fra LNG-terminalen til det sted, hvor TTF-knudepunktet er beliggende. TTF-priserne er derfor normalt højere end de priser, der tages i betragtning i forbindelse med referenceprisen. Forskellen beløb sig til ca. 35 EUR/MWh i gennemsnit mellem juni og august 2022. Desuden er det af afgørende betydning for forsyningssikkerheden, at den korrigerede TTF-derivatpris fastsættes tilstrækkelig højt til fortsat at tiltrække LNG-import fra andre regioner i verden. Med henblik på forsyningssikkerheden bør referenceprisen derfor tillægges en præmie ved beregningen af den korrigerede TTF-derivatpris. Formlen til sikkerhedsloftet bør være fuldt dynamisk og baseret på en dynamisk kurv af priser, som afspejler priserne på verdensmarkedet, og bør tjene som en vis sikkerhedsmargen for at sikre, at forsyningssikkerheden ikke er i fare. Det dynamiske sikkerhedsloft kan variere hver dag afhængigt af udviklingen i de globale priser i kurven.

(23) Sikkerhedsloftet bør ikke være statisk. Sikkerhedsloftet bør justeres dynamisk og dagligt. Ved hjælp af offentliggørelsen af en daglig afregningspris kan det dynamiske sikkerhedsloft fortsat være i overensstemmelse med udviklingen på LNG-markedet, prisdannelsesprocessen kan opretholdes på børserne, og en eventuel indvirkning på derivatmarkedernes korrekte funktion kan afbødes. En dynamisk udformning

af sikkerhedsloftet vil også mindske risiciene for centrale modparter og begrænse indvirkningen på deltagere på terminsmarkeder såsom clearingmedlemmer og deres kunder. Det dynamiske sikkerhedsloft bør ikke korrigere markedspriser under en vis grænse.

(24) For at undgå enhver risiko for, at en dynamisk budgrænse for prisen på derivater, der går fra month-ahead- til year-ahead-derivater resulterer i ulovlig samordnet praksis blandt naturgasleverandører eller -forhandlere, bør de finansielle tilsynsmyndigheder, ACER og konkurrencemyndighederne overvåge markederne for gas- og energiderivater særlig omhyggeligt i den periode, hvor markedskorrektionsmekanismen er aktiveret.

(25) Markedskorrektionsmekanismen bør være af midlertidig karakter og bør kun aktiveres for at begrænse episoder med ekstraordinært høje naturgaspriser, som samtidig er uden forbindelse med priserne på andre gasbørser. Med henblik herpå bør to kumulative betingelser være opfyldt, for at markedskorrektionsmekanismen kan fungere.

(26) Markedskorrektionsmekanismen bør kun aktiveres, når afregningspriserne for TTF-front-month-derivater når et på forhånd fastsat ekstraordinært højt niveau, så det sikres, at markedskorrektionsmekanismen udbedrer markedsmangler og ikke i betydelig grad påvirker efterspørgslen og udbuddet og den normale prisfastsættelse. Medmindre sikkerhedsloftet fastsættes tilstrækkeligt højt, kan det forhindre markedsdeltagerne i effektivt at afdække deres risici, eftersom dannelsen af pålidelige priser på produkter med en leveringsdato i fremtiden og derivatmarkedernes funktion kan blive skadet. Hvis markedskorrektionsmekanismen udløses for kunstigt at nedbringe priserne i stedet for at rette op på markedssvigt, vil den have alvorlig negativ indvirkning på markedsdeltagerne, herunder energiselskaber, som vil kunne få svært ved at opfylde marginindbetalingskrav og vil kunne opleve likviditetsbegrænsninger, hvilket potentielt kan føre til misligholdelse. Visse markedsaktører, navnlig mindre markedsaktører, kan blive forhindret i at afdække deres positioner, hvilket yderligere forværrer volatiliteten på spotmarkederne og eventuelt fører til højere prisstigninger. I betragtning af de betydelige handelsmængder vil en sådan udvikling udgøre en åbenlys risiko for økonomien, som bør forebygges ved udformningen af markedskorrektionsmekanismen. De tidligere erfaringer, som f.eks. i forbindelse med den ekstraordinære prisstigning, der blev konstateret i august 2022, bør derfor være retningsgivende for fastlæggelsen af, hvilke prisniveauer markedskorrektionsmekanismen udløses på. De foreliggende data viser, at front-month-priserne for TTF-derivater i august 2022 nåede op på et niveau på over 180 EUR/MWh. Formålet med markedskorrektionsmekanismen bør være at undgå unormale priser på det niveau, der blev nået i august 2022.

(27) Desuden bør markedskorrektionsmekanismen først aktiveres, når TTF-priserne når op på niveauer, der er betydelige og unormalt høje sammenlignet med LNG-priserne, der afspejler udviklingen på verdensmarkedet. Hvis priserne på de globale markeder stiger i samme tempo og til samme niveau som TTF-priserne, kan aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen være til hinder for køb af forsyninger på de globale markeder, hvilket kan medføre risici for forsyningsikkerheden. Derfor bør markedskorrektionsmekanismen kun udløses i situationer, hvor TTF-priserne i en længere periode er betydeligt højere end priserne på de globale markeder. Hvis forskellen i forhold til TTF-priserne mindskes eller forsvinder, bør markedskorrektionsmekanismen ligeledes deaktiveres for at undgå enhver risiko for forsyningsikkerheden.

(28) For at være fuldt forenelig med Rådets forordning (EU) 2022/1369 (7) og de mål for reduktion af efterspørgslen, der er fastsat i nævnte forordning, bør Kommissionen kunne suspendere aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen, hvis den indvirker negativt på de fremskridt, der er gjort med opfyldel-

sen af de mål for frivillig reduktion af efterspørgslen, der er fastsat i forordning (EU) 2022/1369, eller hvis den fører til en samlet stigning i gasforbruget på 15 % i en måned eller 10 % i to på hinanden følgende måneder i forhold til det respektive gennemsnitlige forbrug i sammenlignelige måneder i tidligere år. For at imødegå regionale eller EU-dækkende variationer som følge af sæsonudsving, vejrændringer og andre faktorer såsom covid-19-krisen bør gasforbruget måles i forhold til forbruget i de fem år, der går forud for datoen for nærværende forordnings ikrafttræden, i overensstemmelse med tilgangen i forordning (EU) 2022/1369 og på grundlag af oplysningerne om gasforbrug og reduktion af efterspørgslen fra medlemsstaterne i henhold til nævnte forordning. Den afdæmpende virkning på naturgaspriserne, som markedskorrektionsmekanismen kan have, bør ikke medføre, at der kunstigt tilskyndes til naturgasforbrug i Unionen i en sådan grad, at dette skader de nødvendige bestræbelser på at reducere efterspørgslen efter naturgas i overensstemmelse med de mål for frivillig og obligatorisk reduktion af efterspørgslen, der er fastsat i forordning (EU) 2022/1369, og de mål for reduktion af efterspørgslen, der er fastsat i Rådets forordning (EU) 2022/1854 (8). Kommissionen bør sikre, at aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen ikke bremser medlemsstaternes fremskridt for så vidt angår opfyldelsen af deres energisparemål.

(29) Afhængigt af interventionsniveauet kan markedskorrektionsmekanismen medføre finansielle risici, kontraktlige risici og forsyningsikkerhedsmæssige risici. Risikoniveauet afhænger af, hvor hyppigt markedskorrektionsmekanismen aktiveres, og kan derfor påvirke markedets normale funktion. Jo lavere interventionstærsklen er, desto oftere udløses markedskorrektionsmekanismen, og jo mere sandsynligt er det, at den relevante risiko bliver en realitet. Betingelserne for aktivering af markedskorrektionsmekanismen bør derfor fastsættes på et niveau, der er knyttet til unormale og ekstraordinært høje TTF-month-ahead-priser, og samtidig sikre, at mekanismen er et effektivt instrument mod episoder med uforholdsmæssigt høje gaspriser, der ikke afspejler den internationale markedsudvikling.

(30) Det er vigtigt, at markedskorrektionsmekanismen er udformet på en sådan måde, at den ikke ændrer den grundlæggende kontraktlige balance i gasforsyningskontrakterne, men snarere imødegår episoder, hvor markedet opfører sig unormalt. Hvis de udløsende faktorer for interventionen fastsættes på et niveau, hvor de afhjælper eksisterende problemer med prisdannelsen, men ikke har til formål at forstyrre balancen mellem udbud og efterspørgsel, minimeres risikoen for, at den kontraktlige balance i eksisterende kontrakter ændres på grund af markedskorrektionsmekanismen eller dens aktivering.

(31) For at sikre at markedskorrektionsmekanismen har øjeblikkelig virkning, bør den dynamiske budgrænse aktiveres straks og automatisk uden behov for en yderligere afgørelse fra ACER eller Kommissionen.

(32) For at sikre at eventuelle problemer som følge af aktiveringen identificeres tidligt, bør Kommissionen pålægge Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 (9) (»ESMA«), og ACER at udarbejde en rapport om markedskorrektionsmekanismens mulige negative virkninger på finans- og energimarkedene og på forsyningsikkerheden.

(33) ACER bør løbende overvåge, om betingelserne for at anvende markedskorrektionsmekanismen er opfyldt. ACER er den myndighed, der er bedst egnet til at foretage en sådan overvågning, fordi ACER har et EU-dækkende overblik over gasmarkederne og den nødvendige ekspertise i gasmarkedernes funktion og allerede har mandat til at overvåge handelsaktiviteter med engrosenergi produkter i henhold til EU-retten. For at kontrollere om betingelserne for at aktivere eller deaktivere markedskorrektionsmekanismen er opfyldt, bør ACER derfor overvåge udviklingen i TTF-front-month-afregningsprisen og sammenligne

den med referenceprisen, der er bestemt på grundlag af gennemsnitsprisen for LNG-prisvurderinger knyttet til europæiske handelsknudepunkter. Når betingelserne for aktivering af markedskorrektionsmekanismen er opfyldt, bør ACER straks offentliggøre en meddelelse på sit websted med oplysning om, at de udløsende betingelser for aktivering af markedskorrektionsmekanismen er opfyldt. Den efterfølgende dag bør markedsoperatører ikke acceptere ordrer, der ligger over den dynamiske budgrænse, og deltagere på markedet for TTF-derivater bør ikke afgive sådanne ordrer. Markedsoperatører og deltagere på markedet for TTF-derivater bør overvåge ACER's websted, hvor den daglige referencepris bør offentliggøres. Der bør gælde en lignende dynamisk budgrænse for derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, på de betingelser, der er fastsat i gennemførelsesretsakten om anvendelsen af markedskorrektionsmekanismen på sådanne derivater.

(34) Aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen kan have uønskede og uforudsigelige virkninger for økonomien, herunder risici for forsyningssikkerheden og den finansielle stabilitet. For at sikre en hurtig reaktion i tilfælde af at utilsigtede markedsforstyrrelser opstår, bør der fastlægges effektive beskyttelsesforanstaltninger baseret på objektive kriterier, som sikrer, at markedskorrektionsmekanismen til enhver tid kan suspenderes. I tilfælde af utilsigtede markedsforstyrrelser på grundlag af resultaterne af ACER's overvågning og konkrete tegn på, at en markedskorrektionsbegivenhed er nært forestående, bør Kommissionen kunne anmode om udtalelse fra ESMA, ACER og, hvor det er relevant, det europæiske net af transmissionssystemoperatører for gas («ENTSOG») og Gaskoordinationsgruppen, der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 (10), om indvirkningen af en eventuel markedskorrektionsbegivenhed på forsyningssikkerheden, gasstrømmene inden for Unionen og den finansielle stabilitet, således at Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesafgørelse om nødvendigt hurtigt kan suspendere ACER's aktivering af markedskorrektionsmekanismen.

(35) Ud over en daglig gennemgang af, om kravene til den dynamiske budgrænse stadig er gældende, bør der fastlægges yderligere beskyttelsesforanstaltninger for at undgå utilsigtede markedsforstyrrelser.

(36) Den dynamiske budgrænse bør ikke påvirke OTC-transaktioner, da anvendelse af denne grænse for OTC-transaktioner vil give anledning til alvorlige overvågningsproblemer og kan føre til problemer med forsyningssikkerheden. Der bør dog anvendes en revisionsmekanisme til at vurdere, om udelukkelsen af OTC-transaktioner kan føre til betydelige omlægninger af handelen med TTF-derivater til OTC-markeder, hvorved finans- eller energimarkedernes stabilitet bringes i fare.

(37) Markedskorrektionsmekanismen bør automatisk deaktiveres, hvis situationen på naturgasmarkedet ikke længere berettiger brugen af den. Medmindre der opstår markedsforstyrrelser, bør markedskorrektionsmekanismen først deaktiveres efter en vis periode for at undgå, at den hyppigt aktiveres og deaktiveres. Markedskorrektionsmekanismen bør derfor automatisk deaktiveres efter 20 dage, hvis den dynamiske budgrænse er på 180 EUR/MWh i en vis periode. Deaktiveringen af markedskorrektionsmekanismen bør ikke kræve nogen vurdering fra ACER eller Kommissionen, men bør ske automatisk, når betingelserne er opfyldt.

(38) Hvis der opstår en betydelig reduktion af gasforsyningerne og i tilfælde af, at gasforsyningen er utilstrækkelig til at dække den resterende gasefterspørgsel, kan Kommissionen i henhold til forordning (EU) 2017/1938 erklære en nødsituation på regionalt niveau eller EU-niveau efter anmodning fra en medlemsstat, der har erklæret en nødsituation, og skal erklære en nødsituation på regionalt niveau eller EU-niveau, hvis to eller flere medlemsstater har erklæret en nødsituation. For at forhindre en situation i at opstå, hvor den fortsatte aktivering af markedskorrektionsmekanismen fører til forsyningssikkerheds-

problemer, bør markedskorrektionsmekanismen automatisk deaktiveres, hvis Kommissionen har erklæret en nødsituation på regionalt niveau eller EU-niveau.

(39) Det er af afgørende betydning, at markedskorrektionsmekanismen omfatter et effektivt instrument til øjeblikkelig og når som helst at suspendere det dynamiske sikkerhedsloft baseret på objektive kriterier, hvis det dynamiske sikkerhedsloft fører til alvorlige markedsforstyrrelser, der påvirker forsyningssikkerheden og gasstrømmene inden for Unionen.

(40) Da det er vigtigt at foretage en grundig vurdering af alle de beskyttelsesforanstaltninger, der skal tages i betragtning ved vurderingen af en eventuel suspension af markedskorrektionsmekanismen, bør markedskorrektionsmekanismen suspenderes ved hjælp af en gennemførelsesafgørelse truffet af Kommissionen. Når Kommissionen træffer en sådan afgørelse, hvilket den bør gøre uden unødigt forsinkelse, bør Kommissionen vurdere, om anvendelsen af den dynamiske budgrænse bringer Unionens forsyningssikkerhed i fare, ledsages af en tilstrækkelig indsats for at reducere efterspørgslen, forhindrer markedsbaserede gasstrømme inden for Unionen, påvirker energiderivatmarkederne negativt, tager højde for gaspriserne på forskellige organiserede markedspladser i Unionen eller kan påvirke eksisterende gasforsyningskontrakter negativt. I sådanne tilfælde bør Kommissionen suspendere markedskorrektionsmekanismen ved hjælp af en gennemførelsesafgørelse. I betragtning af behovet for at reagere hurtigt bør Kommissionen ikke være forpligtet til at handle i overensstemmelse med en udvalgsprocedure.

(41) Markedskorrektionsmekanismen bør ikke bringe Unionens gasforsyningssikkerhed i fare ved at begrænse prissignaler, som er afgørende for at tiltrække de nødvendige gasforsyninger og for gasstrømmene inden for Unionen. Faktisk kan gasleverandører potentielt tilbageholde forsyninger, når markedskorrektionsmekanismen aktiveres, for at maksimere overskuddet ved at sælge lige efter deaktivering af lofterne. Hvis markedskorrektionsmekanismen medfører sådanne risici for Unionens gasforsyningssikkerhed, uden at der er blevet erklæret en nødsituation på regionalt niveau eller EU-niveau, bør Kommissionen straks suspendere markedskorrektionsmekanismen. De elementer, der skal tages i betragtning ved vurderingen af risici for forsyningssikkerheden, bør omfatte en potentiel væsentlig afvigelse udvist af en af komponenterne i referenceprisen i forhold til den historiske tendens og et betydeligt fald i den kvartalsvise LNG-import til Unionen i forhold til samme kvartal året før.

(42) Da ubegrænsede grænseoverskridende gasstrømme inden for Unionen er et centralt element i forsyningssikkerheden i Unionen, bør aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen også suspenderes, hvis den unødigt begrænser grænseoverskridende gasstrømme inden for Unionen, så Unionens forsyningssikkerhed bringes i fare.

(43) Markedskorrektionsmekanismen bør ikke forringe den rolle, som prissignalerne spiller på Unionens indre marked for naturgas, og forhindre markedsbaserede gasstrømme inden for Unionen, da det er afgørende, at naturgassen fortsat når ud til de områder, hvor der er størst behov.

(44) Markedskorrektionsmekanismen bør ikke unødigt stå i vejen for, at energiderivatmarkederne fortsat fungerer korrekt. Disse markeder spiller en central rolle med hensyn til at sætte markedsdeltagerne i stand til at afdække deres positioner med henblik på risikostyring, navnlig hvad angår prisvolatilitet. Desuden kan prisinterventioner gennem markedskorrektionsmekanismen medføre betydelige finansielle tab for markedsdeltagerne på derivatmarkederne. I betragtning af, hvor stort gasmarkedet i Unionen er, kan sådanne tab ikke alene påvirke de specialiserede derivatmarkeder, men også have betydelige afsmittende virkninger på andre finansielle markeder. Prisinterventioner kan også føre til en skadelig stigning i margi-

nindbetalingskrav på grund af usikkerhed. En betydelig stigning i marginindbetalingskrav kan medføre betydelige finansielle tab og likviditetstab for markedsdeltagerne, hvilket kan føre til misligholdelse fra et clearingmedlems eller en slutkundes side. Relevante markedsdeltagere bør handle i god tro og ikke uretmæssigt ændre risikostyringsprocedurer, så det fører til en stigning i marginindbetalingskrav, navnlig hvis de ikke er i overensstemmelse med normale markedsprocedurer. Kommissionen bør derfor straks suspendere markedskorrektionsmekanismen, hvis den forhindrer derivatmarkedet i at fungere korrekt, f.eks. hvis den fører til et betydeligt fald i TTF-derivattransaktioner inden for Unionen eller til en betydelig omlægning af TTF-derivattransaktioner til markedspladser uden for Unionen. I den forbindelse er det vigtigt, at Kommissionen tager hensyn til den tilgængelige ekspertise fra relevante EU-organer. ESMA er en uafhængig myndighed, der bidrager til at sikre stabilitet i Unionens finansielle system, navnlig ved at fremme stabile og velordnede finansielle markeder såsom derivatmarkederne.

Kommissionen bør derfor tage rapporter fra ESMA om sådanne aspekter i betragtning. Desuden bør Kommissionen tage hensyn til enhver rådgivning fra Den Europæiske Centralbank (»ECB«) vedrørende det finansielle systems stabilitet, jf. artikel 127, stk. 4, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (»TEUF«) og artikel 25.1 i protokol nr. 4 om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank, der er knyttet som bilag til TEUF (»protokollen«). I betragtning af de finansielle markeds volatilitet og de omfattende konsekvenser, som interventioner på disse markeder potentielt kan have, er det vigtigt at sikre, at Kommissionen hurtigt kan suspendere markedskorrektionsmekanismen. ESMA's rapport bør derfor afgives senest efter 48 timer eller inden for samme dag i hastesager efter anmodning fra Kommissionen.

(45) Markedskorrektionsmekanismen bør udformes således, at der kun tages højde for ekstraordinære stigninger i gaspriserne som følge af mangler i prisdannelsesmekanismen, og bør som sådan ikke have nogen indvirkning på gyldigheden af eksisterende gasforsyningskontrakter. I situationer, hvor ACER eller Kommissionen konstaterer, at aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen har en negativ indvirkning på eksisterende gasforsyningskontrakter, bør Kommissionen imidlertid suspendere markedskorrektionsmekanismen.

(46) Markedskorrektionsmekanismens udformning og suspensionsmuligheder bør tage hensyn til, at naturgasforhandlere kan flytte naturgashandelen til regioner uden for Unionen, hvilket mindsker markedskorrektionsmekanismens effektivitet. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis forhandlerne indleder OTC-gas-handel, som er mindre gennemsigtig, ikke i samme grad er underlagt myndighedskontrol og indebærer større risiko for, at de involverede parter misligholder deres forpligtelser. Dette vil også være tilfældet, hvis forhandlere, hvis afdækning kan være begrænset af markedskorrektionsmekanismen, søger afdækning i andre jurisdiktioner, hvorved clearingmodparten får behov for at rebalancere de likvide midler, der ligger til grund for derivatpositionerne, for at afspejle den af loftet begrænsede afviklingspris, hvilket udløser marginindbetalingskrav.

(47) ACER, ESMA, ENTSOG og Gaskoordinationsgruppen bør bistå Kommissionen ved overvågningen af markedskorrektionsmekanismen.

(48) I forbindelse med udførelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning bør Kommissionen også have mulighed for at konsultere ECB og søge rådgivning i overensstemmelse med ECB's rolle i henhold til artikel 127, stk. 5, i TEUF med henblik på at bidrage til en smidig gennemførelse af politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og vedrørende det finansielle systems stabilitet og i henhold til protokollens artikel 25.1 med henblik på at rådgive og blive konsulteret af bl.a. Kommissionen angående

anvendelsesområdet for og gennemførelsen af EU-lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter og stabiliteten af det finansielle system. En sådan konsultationsproces bør tilrettelægges på en sådan måde, at den giver mulighed for en hurtig suspension af markedskorrektionsmekanismen, hvis der er behov for det.

(49) I betragtning af det presserende behov for at løse problemerne, navnlig i forbindelse med prisfastsættelsen for TTF-derivater i Unionen, er en hurtig gennemførelse af markedskorrektionsmekanismen af afgørende betydning. ESMA og ACER bør foretage en vurdering af virkningerne af markedskorrektionsmekanismen («vurdering af virkningerne») for at analysere, om en hurtig gennemførelse af markedskorrektionsmekanismen kan have utilsigtede negative konsekvenser for finans- eller energimarkedene eller for forsyningssikkerheden. Vurderingen af virkningerne bør forelægges Kommissionen senest den 1. marts 2023. Den bør navnlig analysere de elementer, der er nødvendige for gennemførelsesretsakten om de nærmere ordninger for udvidelsen af markedskorrektionsmekanismen til også at omfatte derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, og kontrollere, om de centrale elementer i markedskorrektionsmekanismen stadig er hensigtsmæssige i lyset af udviklingen på finans- og energimarkedet eller i forsyningssikkerheden. Senest den 23. januar 2023 bør ESMA og ACER offentliggøre en foreløbig datarapport om indførelsen af markedskorrektionsmekanismen. Under hensyntagen til resultaterne af vurderingen af virkningerne bør Kommissionen, hvis det er relevant, uden unødigt forsinkelse foreslå en ændring af denne forordning med henblik på at tilpasse valget af de produkter, der er omfattet af markedskorrektionsmekanismen.

(50) Kommissionen kan også foreslå andre ændringer af denne forordning på grundlag af vurderingen af virkningerne eller efter en markedskorrektionsbegivenhed eller en suspensionsafgørelse eller i lyset af markedsudviklingen og udviklingen i forsyningssikkerheden.

(51) For at bevare derivatmarkedernes sunde funktion, navnlig de centrale clearingmodparter («CCP'ers») risikostyringsprocesser, og for at minimere behovet for at kræve en yderligere marginindbetaling som sikkerhed bør parterne have mulighed for at udligne eller reducere positioner på markedet for TTF-derivater på en velordnet måde, hvis de ønsker det. Den dynamiske budgrænse bør derfor ikke gælde for kontrakter, der er indgået inden denne forordnings ikrafttræden, eller for handler, der gør det muligt for markedsdeltagere at udligne eller reducere positioner, som hidrører fra TTF-derivatkontrakter, der er indgået inden denne forordnings ikrafttræden.

(52) CCP'er spiller en central rolle med hensyn til at sikre velfungerende markeder for TTF-derivater ved at mindske modpartsrisikoen. Det er derfor nødvendigt, at CCP'ers aktiviteter, navnlig med hensyn til styring af misligholdte positioner, ikke hindres af markedskorrektionsmekanismen. Med henblik herpå bør den dynamiske budgrænse ikke gælde for handler, der udføres som led i en misligholdelsesstyringsproces, som organiseres af en CCP.

(53) Markedskorrektionsmekanismen er nødvendig og forholdsmæssig for at nå målet om at korrigere uforholdsmæssigt høje gaspriser på TTF og derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter. Alle medlemsstater er bekymrede over de indirekte virkninger af prisstigningerne såsom stigende energipriser og inflation. Hvad angår manglerne i prisdannelsessystemet spiller sådanne mangler en varierende rolle i de forskellige medlemsstater, idet prisstigningerne er mere udprægede i nogle medlemsstater (f.eks. medlemsstater i Centraleuropa) end i andre medlemsstater (f.eks. medlemsstater i Unionens yderområder eller med andre forsyningsmuligheder). For at undgå en fragmenteret indsats, der kan splitte det integrerede EU-gasmarked, er det nødvendigt med en fælles indsats i en ånd af solidaritet. Dette er også afgørende for at sikre forsyningssikkerheden i Unionen. Desuden bør fælles

beskyttelsesforanstaltninger, som kan være mere nødvendige i medlemsstater uden forsyningsalternativer end i medlemsstater med forsyningsalternativer, sikre en koordineret tilgang som et udtryk for energisolidaritet. På trods af, at de finansielle risici og fordele varierer meget i de forskellige medlemsstater, bør markedskorrektionsmekanismen udgøre et solidaritetsmæssigt kompromis, hvor alle medlemsstater går med til at bidrage til markedskorrekturen og acceptere de samme begrænsninger for prisdannelsen, selv om manglerne i prisdannelsesmekanismen og derivatprisernes finansielle indvirkning på økonomien er forskellig i nogle medlemsstater. Markedskorrektionsmekanismen vil derfor styrke solidariteten i Unionen ved at forebygge uforholdsmæssigt høje priser, som ville være uholdbare for mange medlemsstater selv i korte perioder. Markedskorrektionsmekanismen vil bidrage til at sikre, at gasforsyningsselskaber fra alle medlemsstater kan købe gas til rimelige priser i en ånd af solidaritet.

(54) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser til at fastlægge de tekniske detaljer vedrørende anvendelsen af markedskorrektionsmekanismen på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (11).

(55) Med den ustabile og uforudsigelige situation på naturgasmarkedet forud for vintersæsonen er det vigtigt at sikre, at markedskorrektionsmekanismen kan finde anvendelse så hurtigt som muligt, hvis betingelserne for dens aktivering er opfyldt. Denne forordning bør derfor træde i kraft den 1. februar 2023. Den dynamiske budgrænse bør gælde fra den 15. februar 2023. Forpligtelsen til at forelægge en foreløbig datarapport fra ESMA og ACER bør gælde med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 2023 for at indhente de krævede oplysninger hurtigst muligt —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Ved denne forordning indføres en midlertidig markedskorrektionsmekanisme for ordrer afgivet med henblik på handel med TTF-derivater og derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, i overensstemmelse med artikel 9, for at begrænse episoder med uforholdsmæssigt høje gaspriser i Unionen, som ikke afspejler priserne på verdensmarkedet.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »TTF-derivat«: et råvarederivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 30), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 ⁽¹²⁾, der handles på et reguleret marked, og hvis underliggende instrument er en transaktion i det virtuelle handelspunkt Title Transfer Facility (TTF), der drives af Gasunie Transport Services B. V.
- 2) »derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter«: et råvarederivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 30), i forordning (EU) nr. 600/2014, der handles på et reguleret marked, og hvis underliggende instrument er en transaktion i et virtuelt handelspunkt for gas i Unionen

- 3) »virtuelt handelspunkt«: et ikkefysisk handelspunkt inden for et indfødnings-udtags-system, hvor gasser udveksles mellem en sælger og en køber, uden at der er behov for at reservere transmissions- eller distributionskapacitet
- 4) »TTF-front-month-derivat«: et TTF-derivat, hvis udløbsdato er den tætteste blandt de derivater med en løbetid på en måned, der handles på et givet reguleret marked
- 5) »TTF-front-year-derivat«: et TTF-derivat, hvis udløbsdato er den tætteste blandt de derivater med en løbetid på 12 måneder, der handles på et givet reguleret marked
- 6) »referencepris«: den daglige gennemsnitspris, for så vidt den er tilgængelig, beregnet på grundlag af:

— LNG-prisvurderingen Northwest Europe Marker defineret som det daglige gennemsnit af »Daily Spot Northwest Europe Marker (NWE)«, som administreres af Platts Benchmark B. V. (Nederlandene) og »Northwest Europe des — half-month 2«, som forvaltes af Argus Benchmark Administration B. V. (Nederlandene); med en omregning af LNG-prisvurderinger i USD pr. Metric Million British Thermal Units (MMBtu) til EUR pr. MWh på grundlag af Den Europæiske Centralbanks (»ECB's«) eurovalutakurs og en omregningskurs på 1 MMBtu til 0,293071 kWh

— LNG-prisvurderingen Mediterranean Marker defineret som det daglige gennemsnit af »Daily Spot Mediterranean Marker (MED)«, som administreres af Platts Benchmark B. V. (Nederlandene) og af det daglige gennemsnit af »Iberian peninsula des — half-month 2«, »Italy des — half-month 2« og »Greece des — half-month 2«, som administreres af Argus Benchmark Administration B. V. (Nederlandene); med en omregning af LNG-prisvurderinger i USD pr. MMBtu til EUR pr. MWh på grundlag af ECB's eurovalutakurs og en omregningskurs på 1 MMBtu til 0,293071 kWh

— LNG-prisvurderingen Northeast Asia Marker defineret som det daglige gennemsnit af »LNG Japan/Korea DES 2 Half-Month«, som administreres af Platts Benchmark B. V. (Nederlandene) og »Northeast Asia des (ANEA) — half-month 2«, som forvaltes af Argus Benchmark Administration B. V. (Nederlandene); med en omregning af LNG-prisvurderinger i USD pr. MMBtu til EUR pr. MWh på grundlag af ECB's eurovalutakurs og en omregningskurs på 1 MMBtu til 0,293071 kWh

— afregningsprisen for NBP-front-month-derivater, som offentliggjort af ICE Futures Europe (Det Forenede Kongerige); med en omregning af pence sterling pr. therm til EUR pr. MWh på grundlag af ECB's eurovalutakurs og en omregningskurs på 1 therm til 29,3071 kWh

— den daglige prisvurdering, som ACER foretager i henhold til artikel 18 i forordning (EU) 2022/2576

- 7) »reguleret marked«: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU
- 8) »markedsoperatør«: en markedsoperatør som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 18), i direktiv 2014/65/EU.

KAPITEL II

MARKEDSKORREKTIONSMEKANISME

Artikel 3

Prisovervågning

1. ACER overvåger løbende udviklingen i referenceprisen og afregningsprisen for TTF-front-month-derivater og afregningsprisen for front-month-derivater på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter.
2. Men henblik på stk. 1 underretter Platts Benchmark B. V. (Nederlandene) hver dag senest kl. 21.00 (CET) ACER om de daglige LNG-prisvurderinger af følgende markeder: »Daily Spot Mediterranean Marker (MED)«, »Daily Spot Northwest Europe Marker (NEW)« og »Japan Korea Marker (JKM)«.
3. Med henblik på stk. 1 underretter Argus Benchmark Administration B. V (Nederlandene) hver dag senest kl. 21.00 (CET) ACER om de daglige LNG-prisvurderinger af følgende markeder: »Northwest Europe des — half-month 2«, »Iberian peninsula des — half-month 2«, »Italy des — half-month 2«, »Greece des — half-month 2« og »Northeast Asia des (ANEA) — half-month 2«.
4. ACER beregner hver dag den daglige referencepris på grundlag af de oplysninger, der modtages i henhold til stk. 1. ACER offentliggør dagligt den daglige referencepris på sit websted senest kl. 23.59 CET.

Artikel 4

Markedskorrektionsbegivenhed

1. Markedskorrektionsmekanismen for afregningsprisen for TTF-front-year-derivater aktiveres, når der indtræffer en markedskorrektionsbegivenhed. En markedskorrektionsbegivenhed anses for at indtræffe, når afregningsprisen for TTF-front-month-derivater, som offentliggjort af ICE Endex B. V. (Nederlandene):
 - a) overstiger 180 EUR/MWh i tre arbejdsdage, og
 - b) er 35 EUR højere end referenceprisen i den periode, der er omhandlet i litra a).
2. Efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, anses en markedskorrektionsbegivenhed vedrørende derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, også for at indtræffe på de betingelser, der er fastsat i nævnte gennemførelsesretsakt i henhold til kriterierne i artikel 9, stk. 2.
3. Hvis ACER konstaterer, at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed, offentliggør det på en klar og synlig måde på sit websted senest kl. 23.59 CET en meddelelse om, at der er indtruffet en markedskorrektionsbegivenhed (»meddelelse om markedskorrektion«), og underretter Rådet, Kommissionen, ECB og ESMA om markedskorrektionsbegivenheden.
4. Markedsoperatører på markedet for TTF-derivater og deltagere på markedet for TTF-derivater overvåger ACER's websted dagligt.
5. Fra dagen efter offentliggørelsen af en meddelelse om markedskorrektion må regulerede markedsoperatører ikke acceptere, og deltagere på markedet for TTF-derivater må ikke afgive ordrer på TTF-derivater, der udløber i perioden fra udløbsdatoen for TTF-front-month-derivater til udløbsdatoen for TTF-front-year-derivatet med priser på 35 EUR over den referencepris, som ACER har offentliggjort den foregående dag (»dynamisk budgrænse«). Hvis referenceprisen er under 145 EUR/MWh, forbliver den dynamiske budgrænse summen af 145 EUR og 35 EUR.
6. Efter vedtagelsen af den gennemførelsesretsakt, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, finder en dynamisk budgrænse anvendelse på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, på de betingelser, der er fastsat i nævnte gennemførelsesretsakt i henhold til kriterierne i artikel 9, stk. 2.

7. Når den dynamiske budgrænse er aktiveret af ACER, gælder den i mindst 20 arbejdsdage, medmindre den suspenderes af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 6 eller deaktiveres i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1.

8. For at Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesafgørelse om nødvendigt hurtigt kan suspendere ACER's aktivering af markedskorrektionsmekanismen, i tilfælde af, at der på grundlag af resultaterne af ACER's overvågning i henhold til artikel 3, stk. 1, er konkrete tegn på, at en markedskorrektionsbegivenhed i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), er nært forestående, anmoder Kommissionen straks ECB, ESMA og, hvis det er relevant, det europæiske net af transmissionssystemoperatører for gas (»ENTSOG«) og Gaskoordinationsgruppen om at fremlægge en vurdering af virkningen af en eventuel markedskorrektionsbegivenhed for forsyningssikkerheden, gasstrømme inden for Unionen og den finansielle stabilitet. Denne vurdering skal tage hensyn til prisudviklingen på andre relevante organiserede markedspladser, navnlig i Asien eller USA, som afspejlet i »Joint Japan Korea Market« eller »Henry Hub Gas Price Assessment«, som begge administreres af Platts Benchmark B. V. (Nederlandene) og offentliggøres af S&P Global Inc. (New York).

9. Efter at have vurderet virkningen af den dynamiske budgrænse på gas- og elforbruget og fremskridtene med hensyn til at opfylde de mål for reduktion af efterspørgslen, der er fastsat i artikel 3 og 5 i forordning (EU) 2022/1369 og i artikel 3 og 4 i forordning (EU) 2022/1854, kan Kommissionen også foreslå en ændring af forordning (EU) 2022/1369 for at tilpasse den til den nye situation.

10. I tilfælde af en markedskorrektionsbegivenhed anmoder Kommissionen uden unødigt forsinkelse ECB om rådgivning om risikoen for utilsigtede forstyrrelser af energiderivatmarkedernes stabilitet og velordnede funktion.

Artikel 5

Deaktivering af markedskorrektionsmekanismen

1. Den dynamiske budgrænse deaktiveres 20 arbejdsdage efter, at markedskorrektionsbegivenheden er indtruffet i overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, eller herefter, hvis referenceprisen er under 145 EUR/MWh i tre på hinanden følgende arbejdsdage.

2. Når Kommissionen erklærer en nødsituation på regionalt niveau eller EU-niveau, navnlig i tilfælde af en betydelig forringelse af gasforsyningssituationen, der fører til en situation, hvor gasforsyningen er utilstrækkelig til at dække den resterende gasefterspørgsel (»rationering«), i overensstemmelse med artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2017/1938, deaktiveres den dynamiske budgrænse.

3. ACER offentliggør straks en meddelelse på sit websted og underretter Rådet, Kommissionen, ECB og ESMA om, at der er indtruffet en deaktiveringsbegivenhed som omhandlet i stk. 1 (»deaktiveringsmeddelelse«).

Artikel 6

Suspension af markedskorrektionsmekanismen

1. ESMA, ACER, ENTSOG og Gaskoordinationsgruppen overvåger løbende den dynamiske budgrænses virkninger på finans- og energimarkedene og forsyningssikkerheden i tilfælde af aktivering af markedskorrektionsmekanismen.

2. På grundlag af overvågningen som omhandlet i stk. 1 suspenderer Kommissionen til enhver tid markedskorrektionsmekanismen ved hjælp af en gennemførelsesafgørelse, hvis der opstår utilsigtede markedsforstyrrelser eller åbenlyse risici for sådanne forstyrrelser, som har en negativ indvirkning på for-

syningssikkerheden, gasstrømme inden for Unionen eller den finansielle stabilitet («suspensionsafgørelse»). Kommissionen tager i sin vurdering hensyn til, om aktiveringen af markedskorrektionsmekanismen:

- a) bringer Unionens gasforsyningsikkerhed i fare; de elementer, der skal tages i betragtning ved vurderingen af risici for forsyningsikkerheden, er en potentiel væsentlig afvigelse udvist af en af komponenterne i referenceprisen i forhold til den historiske tendens og et betydeligt fald i den kvartalsvise LNG-import til Unionen i forhold til samme kvartal året før
- b) indtræffer i en periode, hvor målene for obligatorisk reduktion af efterspørgslen i henhold til artikel 5 i forordning (EU) 2022/1369 ikke opfyldes på EU-plan, har en negativ indvirkning på de fremskridt, der er gjort med hensyn til opfyldelsen af gasbesparelsesmålet i henhold til artikel 3 i forordning (EU) 2022/1369, under hensyntagen til behovet for at sikre, at prissignalerne tilskynder til reduktion af efterspørgslen, eller fører til en samlet stigning i gasforbruget på 15 % i en måned eller på 10 % i to på hinanden følgende måneder i forhold til det respektive gennemsnitlige forbrug i de samme måneder i de fem på hinanden følgende år forud for den 1. februar 2023 på grundlag af data om gasforbrug og reduktion af efterspørgslen, som modtages fra medlemsstaterne i henhold til artikel 8 i forordning (EU) 2022/1369
- c) forhindrer markedsbaserede gasstrømme inden for Unionen ifølge ACER's overvågningsdata
- d) ifølge ESMA's rapport om virkningen af ESMA's aktivering af markedskorrektionsforanstaltningen og enhver rådgivning fra ECB efter Kommissionens anmodning til dette formål påvirker energiderivatmarkedernes stabilitet og velordnede funktion, navnlig hvis det fører til en betydelig stigning i marginindbetalingskrav eller et betydeligt fald i TTF-derivattransaktioner inden for Unionen i en måned i forhold til samme måned året før eller til en betydelig omlægning af TTF-derivattransaktioner til markedspladser uden for Unionen
- e) fører til betydelige forskelle mellem markedspriserne for gas på de forskellige organiserede markedspladser i Unionen og på andre relevante organiserede markedspladser såsom i Asien eller USA, som afspejlet i »Joint Japan Korea Market« eller »Henry Hub Gas Price Assessment«, som begge administreres af Platts Benchmark B. V. (Nederlandene)
- f) påvirker gyldigheden af eksisterende gasforsyningskontrakter, herunder langfristede gasforsyningskontrakter.

3. En suspensionsafgørelse træffes uden unødigt forsinkelse og offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Fra dagen efter offentliggørelsen af en suspensionsafgørelse og med den varighed, der angives i suspensionsafgørelsen, ophører den dynamiske budgrænse med at finde anvendelse.

4. ACER, ESMA, ENTSOG og Gaskoordinationsgruppen bistår Kommissionen med at varetage opgaverne i henhold til artikel 4, 5 og 6. ESMA's rapport i henhold til nærværende artikels stk. 2, litra d), afgives senest efter 48 timer eller inden for samme dag i hastesager efter anmodning fra Kommissionen.

5. Kommissionen kan i forbindelse med udførelsen af sine opgaver i henhold til artikel 4, 5 og 6 høre ECB med henblik på rådgivning om ethvert spørgsmål, der vedrører dens opgave i henhold til artikel 127, stk. 5, i TEUF, for at bidrage til smidig gennemførelse af politikker vedrørende tilsynet med kreditinstitutter og det finansielle systems stabilitet.

Artikel 7

Tavshedspligt

1. Enhver fortrolig oplysning, der modtages, udveksles eller videregives i henhold til denne forordning, er underlagt de i denne artikel omhandlede betingelser vedrørende tavshedspligt.

2. Tavshedspligten gælder for alle personer, der arbejder eller har arbejdet for ACER eller for en myndighed, en markedsdeltager eller en fysisk eller juridisk person, som den kompetente myndighed

har overdraget sine beføjelser til, herunder revisorer og eksperter, der har indgået en kontrakt med den kompetente myndighed.

3. Oplysninger, der er omfattet af tavshedspligt, må ikke videregives til nogen anden person eller myndighed, medmindre der er hjemmel hertil i medfør af EU-retten eller national ret.

4. Alle oplysninger, der udveksles mellem de kompetente myndigheder i henhold til denne forordning, og som vedrører forretnings- eller driftsmæssige forhold og andre økonomiske eller personlige anliggender, betragtes som fortrolige og er underlagt krav om tavshedspligt, undtagen når den kompetente myndighed på det tidspunkt, hvor oplysningerne blev meddelt, har erklæret, at disse oplysninger kan videregives, eller når videregivelse er nødvendig i forbindelse med en eventuel retsforfølgning.

Artikel 8

Vurdering af virkningerne

1. ESMA og ACER vurderer virkningerne af markedskorrektionsmekanismen på finans- og energimarkederne og på forsyningssikkerheden, navnlig for at kontrollere, om de centrale elementer i markedskorrektionsmekanismen stadig er hensigtsmæssige i lyset af udviklingerne for så vidt angår finans- og energimarkedet og forsyningssikkerheden.

2. I vurderingen af virkningerne foretager ESMA og ACER navnlig en analyse vedrørende kriterierne i artikel 9, stk. 2. Ved denne vurdering kontrolleres navnlig, om begrænsningen til TTF-derivater har ført til markedsdeltagernes arbitrage mellem korrigerede og ikkekorrigerede derivater med negativ indvirkning på finans- eller energimarkederne og til skade for forbrugerne.

3. ESMA og ACER vurderer også, om:

- a) udelukkelsen af handel over-the-counter (»OTC«) fra denne forordnings anvendelsesområde har ført til betydelige omlægninger af handelen med TTF-derivater til OTC-markeder, hvorved finans- eller energimarkedernes stabilitet bringes i fare
- b) markedskorrektionsmekanismen har ført til et betydeligt fald i TTF-derivattransaktioner inden for Unionen, eller til en betydelig omlægning af TTF-derivattransaktioner til markedspladser uden for Unionen.

4. ESMA og ACER vurderer desuden, om følgende skal revideres:

- a) de elementer, der indgår i referenceprisen
- b) de betingelser, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1
- c) den dynamiske budgrænse.

5. Rapporterne fra ESMA og ACER i henhold til stk. 1 forelægges Kommissionen senest den 1. marts 2023. Senest den 23. januar 2023 offentliggør ESMA og ACER en foreløbig datarapport om indførelsen af markedskorrektionsmekanismen.

Artikel 9

Udvidelse af markedskorrektionsmekanismen til derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter

1. På grundlag af den vurdering, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, fastlægger Kommissionen ved hjælp af en gennemførelsesretsakt de tekniske detaljer vedrørende anvendelsen af markedskorrektionsmekanismen på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, jf. nærværende artikels stk. 2, senest den 31. marts 2023. Denne gennemførelsesretsakt vedtages i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2.

Hvis anvendelsen af markedskorrektionsmekanismen på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, fører til betydelige negative virkninger på finans- eller gasmarkedene i henhold til kriterierne i nærværende artikels stk. 2, udelukker Kommissionen undtagelsesvis visse derivater fra markedskorrektionsmekanismens anvendelsesområde.

2. Kommissionen vælger de tekniske detaljer vedrørende gennemførelsen samt de derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, som det kan være nødvendigt at udelukke fra markedskorrektionsmekanismen, navnlig på grundlag af følgende kriterier:

- a) adgang til oplysninger om priserne på derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter
- b) likviditeten af de derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter
- c) den indvirkning, som udvidelsen af markedskorrektionsmekanismen til derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, vil have på gasstrømme inden for Unionen og på forsyningssikkerheden
- d) den indvirkning, som udvidelsen af markedskorrektionsmekanismen til derivater, der er knyttet til andre virtuelle handelspunkter, vil have på de finansielle markeders stabilitet under hensyntagen til indvirkningen af eventuelle yderligere marginindbetalinger som sikkerhed.

Artikel 10

Revision

Kommissionen kan, hvis det er relevant, foreslå en ændring af denne forordning, så derivater, der handles OTC, medtages i denne forordnings anvendelsesområde, eller så de elementer, der indgår i referenceprisen, revideres, idet det navnlig skal overvejes at tillægge nævnte elementer forskellig vægt, betingelserne for aktivering af markedskorrektionsmekanismen, jf. artikel 4, stk. 1, litra a) og b), og den dynamiske budgrænse. Inden Kommissionen forelægger et sådant forslag, hører den ECB, ESMA, ACER, ENTSOG og Gaskoordinationsgruppen samt eventuelt andre relevante interessenter.

Artikel 11

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

KAPITEL III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 12

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft den 1. februar 2023. Den finder anvendelse fra samme dag i en periode på ét år.
2. Artikel 4 finder anvendelse fra den 15. februar 2023.
3. Artikel 8, stk. 2, finder anvendelse fra den 1. januar 2023.
4. Denne forordning finder ikke anvendelse på følgende:
 - a) TTF-derivatkontrakter, der er indgået før den 1. februar 2023

- b) køb og salg af TTF-derivater med henblik på at udligne eller reducere TTF-derivatkontrakter, der er indgået inden den 1. februar 2023
- c) køb og salg af TTF-derivater som led i en misligholdelsesstyringsprocedure fra en central clearingmodparts side, herunder OTC-handler, der er registreret på det regulerede marked med henblik på clearing

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 2022.

På Rådets vegne

M. BEK

Formand

-
- (1) Udtalelse af 2.12.2022 (endnu ikke offentliggjort i EUT).
 - (2) ICE Endex er en af de vigtigste energibørser i Europa. For så vidt angår gas muliggør den reguleret handel med futures og optioner for den nederlandske gasbørs TTF.
 - (3) Rådets forordning (EU) 2022/2576 af 19. december 2022 om styrkelse af solidariteten gennem bedre koordinering af indkøb af gas, pålidelige prisbenchmarks og udveksling af gas på tværs af grænserne (se side 1 i denne EUT).
 - (4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).
 - (5) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2014/17/EU samt forordning (EU) nr. 596/2014 (EUT L 171 af 29.6.2016, s. 1).
 - (6) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/942 af 5. juni 2019 om oprettelse af Den Europæiske Unions Agentur for Samarbejde mellem Energireguleringsmyndigheder (EUT L 158 af 14.6.2019, s. 22).
 - (7) Rådets forordning (EU) 2022/1369 af 5. august 2022 om koordinerede foranstaltninger til reduktion af efterspørgslen efter gas (EUT L 206 af 8.8.2022, s. 1).
 - (8) Rådets forordning (EU) 2022/1854 af 6. oktober 2022 om et nødindgreb for at imødegå høje energipriser (EUT L 261 I af 7.10.2022, s. 1).
 - (9) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), om

ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

(10) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1938 af 25. oktober 2017 om foranstaltninger til opretholdelse af gasforsynings sikkerheden og ophævelse af forordning (EU) nr. 994/2010 (EUT L 280 af 28.10.2017, s. 1).

(11) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

(12) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).